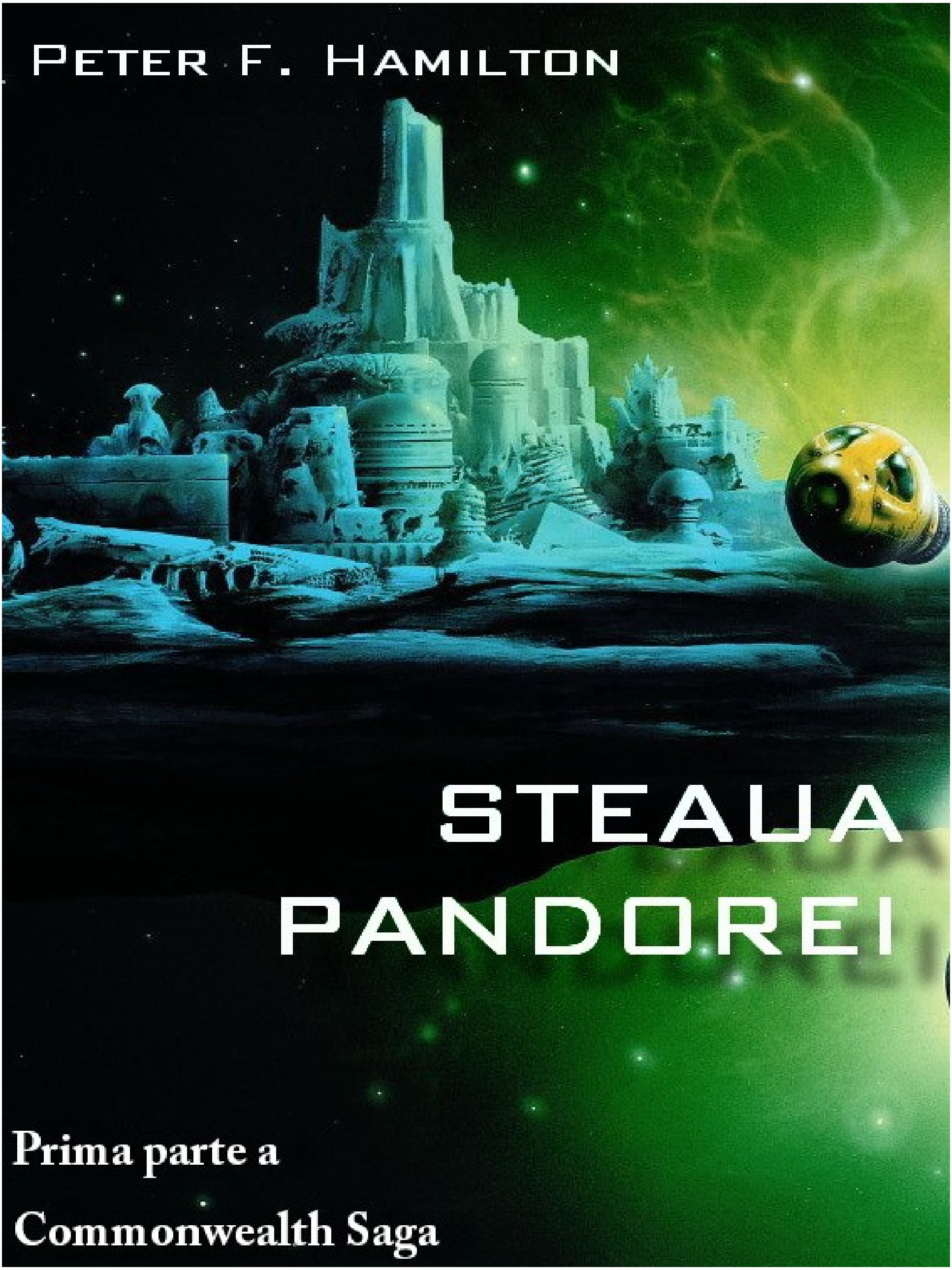
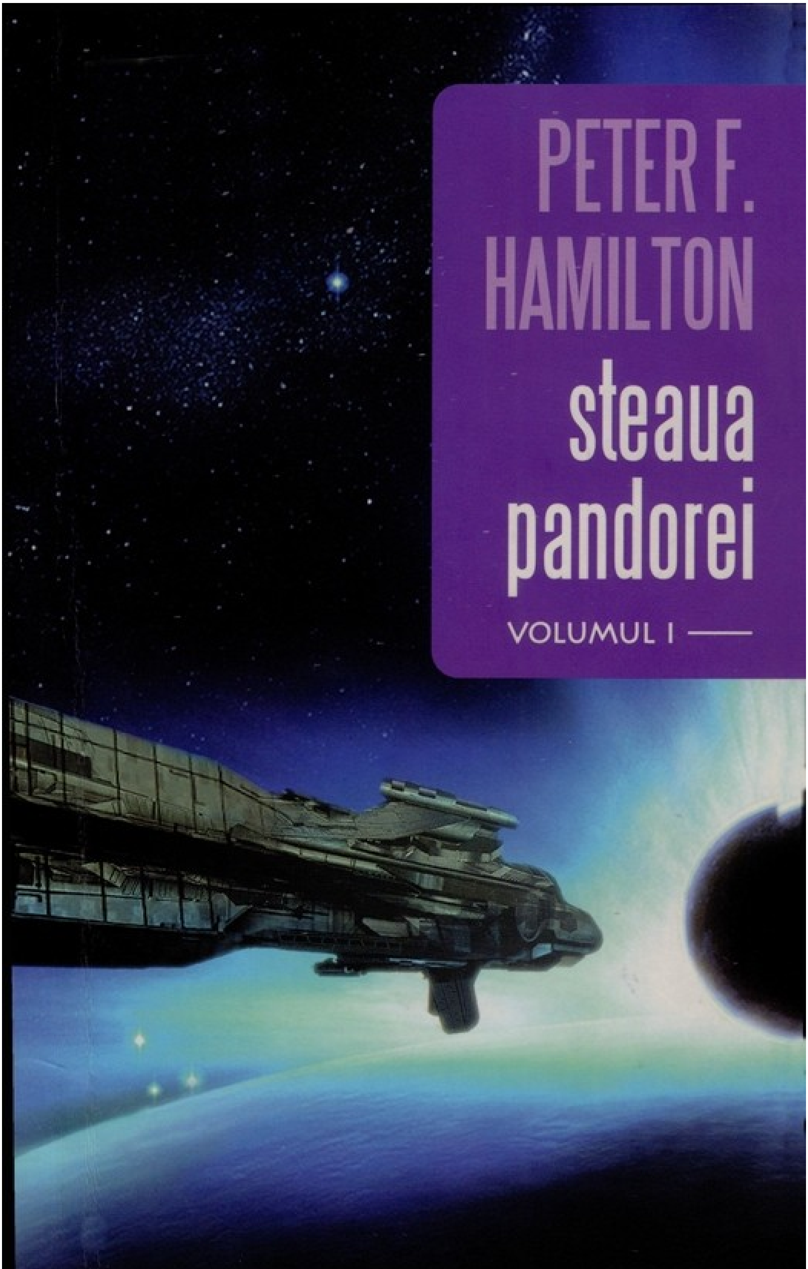

PETER F. HAMILTON
STEAUA
PANDOREI
Prima parte a
Commonwealth Saga

PETER F.
HAMILTON
steaua
pandorei
VOLUMUL I
Hamilton a recîştigat dominaţia genului SF pentru Marea Britanie."

F. HAMILTON

STEAUA PANDOREI

volumul 1

Traducerea MIHAI-DAN PAVELESCU

Scriitorul britanic Peter F. Hamilton s-a născut la Rutland, la 2 martie 1960. A început să scrie în 1987 şi a debutat în revista *Fear* în 1988. Primul roman, *Mindstar Rising,* i-a apărut în 1992. Nu are studii universitare, partea ştiinţifică a romanelor sale este bazată pe articole pe care le citeşte frecvent în reviste ca *New Scientist.* Locuieşte lângă Rutland Water, împreună cu soţia şi cei doi copii.

Bibliografie: seria Greg Mandel *(Mindstar Rising,* 1992; *A Quantum Murder,* 1994; *The Nano Flower,* 1995 nominalizare la premiul British Science Fiction 1996), seria Night's Dawn *(The Confederation Handbook,* 2000; *The Reality Dysfunction,* 1996; *The Neutronium Alchemist,* 1997; *The Naked God,* 1999), seria Night's Dawn: Neutronium Alchemist (*Consolidation,* 1997; *Conflict,* 1998), seria Night's Dawn: Reality Dysfunction *(Emergence,* 1997; *Expansion,* 1997), seria Night's Dawn: Naked God *(Flight,* 2000; *Faith,* 2000), seria Commonwealth Saga *(Pandora's Star,* 2004; *Judas Unchained,* 2005), *Watching Trees Grow* (2000), *Fallen Dragon* (2001 nominalizări la premiile Arthur C. Clarke şi Campbell Memorial în 2002), *Misspent Youth* (2002).

Premiul British Science Fiction 2001 pentru povestirea „The Suspect Genome”

Prolog

Marte domina complet spaţiul cosmic din exteriorul lui *Ulysses* – semiluna dilatată brun-roşcată a unei planete care nu reuşise să ajungă niciodată o lume locuibilă. Mică, îngheţată, stearpă, lipsită de atmosferă, era pur şi simplu versiunea sistemului solar pentru iad, doar că mai rece. Prezenţa ei strălucitoare pe cer dominase însă majoritatea istoriei umane; mai întâi sub numele unui zeu care inspirase generaţii de războinici, apoi ca ţintă pentru nenumăraţi visători.

Pentru căpitanul-pilot Wilson Kime, Marte devenise acum sol ferm. La două sute de kilometri dincolo de parbrizul îngust şi curbat al landerului, putea distinge cicatricea întunecată a Valles Marineris. În adolescenţă, Wilson accesase tehnofanteziile grupului Aries Underground, vrăjit de felul în care într-o bună zi, într-un viitor nespecificat, apa înspumată va clocoti din nou prin defileul acela uriaş, atunci când ingeniozitatea pură a omului avea să descătuşeze gheaţa solidă întemniţată sub peisajul ruginiu. Astăzi avea să păşească cu adevărat prin craterele prăfoase pe care le studiase într-o mie de fotografii realizate de sateliţi, să ţină în mâinile înmănuşate legendarul nisip roşu fin şi să privească firicelele lunecându-i lent printre degete în gravitaţia redusă. Astăzi era ziua cea mai glorioasă a istoriei care se rescria permanent.

În mod reflex, Wilson începu un exerciţiu respiratoriu de feedback profund, calmându-şi bătăile inimii înainte ca realitatea celor ce aveau să se întâmple să-i afecteze metabolismul. Nici vorbă să le lase nenorociţilor ălora de medici din Houston ocazia de a pune sub semnul întrebării capacitatea *lui* de a pilota landerul! Petrecuse opt ani în Forţele Aeriene ale Statelor Unite, timp în care participase la două misiuni de luptă pornite de la baza japoneză pentru

operaţiunea „Aduceţi pacea“, urmaţi de alţi nouă ani la NASA. Toată acumularea aceea şi aşteptarea, sacrificiile, prima soţie şi copilul complet înstrăinat, eternele antrenamente RV la Houston, conferinţele de presă, vizitele cretine de PR prin fabrici… le îndurase pe toate, fiindcă duseseră spre acest moment unic din acest loc, cel mai sfânt dintre toate.

Marte! În sfârşit!

— Iniţiere telemetrie kilometri parcurşi, testare compatibilitate date colectate cu biblioteca de cercetare, se adresă el autopilotului landerului.

Razele colorate de lumină capturate în interiorul parbrizului începură să-şi modifice configuraţiile geometrice. Wilson păstră întruna un ochi îndreptat asupra ceasului: opt minute.

— Purjare alge sistem şi tunel cuplare vehicul.

Mâna lui stângă acţionă comutatoarele de pe consolă. Privi ledurile minuscule aprinzându-se şi confirmând ciclul de comutare. Existau acţiuni pe care NASA nu le-ar fi lăsat niciodată în seama softwareului activat verbal.

— Începere evacuarea non-propulsivă a algelor. Aşteptare confirmarea procedurii de separare de nava primară.

— Recepţie, *Eagle II,* rosti glasul lui Nancy Kressmire în căştile lui. Analiza telemetrică te declară complet funcţional. Sistemele energetice ale navei primare sunt pregătite de decuplare.

— Recepţie, îi spuse căpitanului lui *Ulysses.*

Plasele de păianjen turcoaz şi ca de smarald din interiorul parbrizului unduiră elegant, raportând starea energetică internă a landerului. Culorile lor primare perfect distincte păreau cumva extraterestre suprapuse peste paloarea monotonă a peisajului marţian hibernal de afară.

— Comut complet pe acumulatorii interni. Am şapte verzi pentru separarea ombilicală. Retrag tunelul de acces

intervehicular.

Zăngănituri metalice alarmant de sonore răsunară prin cabina micuţă când tunelul-ecluză al avionului spaţial se afundă înapoi în fuzelaj. Până şi Wilson tresări din cauza zgomotelor nedorite, iar el cunoştea avionul spaţial mai bine decât proiectanţii acestuia.

— Comandante? rosti el.

Potrivit manualului NASA, după ce sasul landerului se retrăsese de la nava primară devenea un vehicul complet independent, iar Wilson nu era ofiţerul superior.

— *Eagle II* îţi aparţine, căpitane, spuse comandantul Dylan Lewis. Asolizează, când eşti gata.

Extrem de conştient de videocamera din partea din spate a cabinei, Wilson rosti:

— Mulţumesc. În şapte minute suntem gata pentru desprindere completă.

Simţea tensiunea celor cinci pasageri din spatele lui. Toţi erau experţii experţilor; laolaltă, aveau atâtea dintre calităţile necesare misiunii încât ar fi putut umple un manual. Totuşi acum, când momentul real sosise, nu se controlau într-o măsură mai mare decât ar fi făcut-o o gaşcă de puştani de şcoală care se îndreptau spre prima lor petrecere nocturnă pe plajă.

Autopilotul execută restul procedurii de pregătire premergătoare zborului, cu Wilson comandând şi controlând lista; respectând conştiincios tradiţia simulărilor, care data de pe timpul lui Mercury 7 şi a strădaniei epopeice pentru salvarea astronauţilor. După exact şapte minute, bolţurile de blocare se retraseră. Căpitanul declanşă rachetele de comandă reactive, îndepărtând lin pe *Eagle II* de *Ulysses.* De data aceasta nu mai putea face nimic pentru a-şi opri goana inimii.

Pe măsură ce se îndepărtau, *Ulysses* deveni complet vizibilă prin parbriz şi Wilson surâse încântat. Nava interplanetară era prima din seria ei; de fapt, o adunătură

dizgraţioasă de module cilindrice, rezervoare şi traverse dispuse într-o reţea circulară cu diametrul de două sute de metri. De pe perimetrul ei îmboboceau panouri solare lungi, negre ca tăciunele, ca nişte petale din plastic – toate urmărind soarele. Câteva dintre secţiunile pentru echipaj erau acoperite cu uriaşe steaguri americane cu stele şi dungi, neverosimil de ţipătoare pe fundalul simplu, alb-argintiu, al spumei de plastic termice care căptuşea fiecare centimetru pătrat al suprastructurii. Exact în centru, înconjurată de un evantai larg şi gofrat de panouri argintii pentru radiaţie termică, se afla incinta hexagonală care adăpostea generatorul de fuziune ce făcuse posibil drumul de zece săptămâni, alimentând constant rachetele cu plasmă. Era cel mai mic sistem de fuziune produs vreodată: o piesă de tehnologie de vârf autentic americană. Europa abia îşi construia prima pereche de reactoare de fuziune comerciale pe sol, în timp ce SUA foloseau deja cinci asemenea unităţi, iar alte cincisprezece se găseau în faza de construcţie. Şi în nici un caz europenii nu deţineau nimic echivalent cu generatorul sofisticat din *Ulysses.*

La dracu', încă mai putem face bine nişte chestii! gândi Wilson mândru, în timp ce conglomeratul strălucitor de hardware spaţial se îndepărta în noaptea eternă. Avea să treacă încă un deceniu până ce Europa Federală putea organiza o misiune marţiană, iar până atunci NASA intenţiona să aibă deja o bază autonomă pe nisipurile îngheţate din Arabia Terra. Se mai spera ca agenţia să desfăşoare de asemenea misiuni de capturare a asteroizilor şi chiar o expediţie către Jupiter. *Nu sunt prea bătrân ca să particip la ele; vor avea nevoie de comandanţi cu experienţă.*

Simţi o infimă înţepătură de invidie gândindu-se la ceea ce avea să se petreacă în viitorul pe termen mediu – evenimente şi miracole ale căror bugete alocate şi grafice de timp însemnau că s-ar fi putut să-l ocolească foarte

puţin. *Totuşi europenii îşi pot permite să aştepte.* În vreme ce, mulţumită influenţei dominante a Dreptei Religioase asupra ultimelor administraţii, SUA stopase toate cercetările genetice în direcţia celulelor stem, guvernul federal din Bruxelles turnase bani grei în cercetarea biogenetică, cu rezultate spectaculoase. După ce primele hibe fuseseră eliminate din procedura enorm de costisitoare, europenii începuseră să reîntinerească oamenii.

Primul om care primise tratamentul, Jeff Baker, decedase într-un apogeu de publicitate mondială, dar în următorii şapte ani se consemnaseră optsprezece succese.

Spaţiul Cosmic şi Viaţa. Interesele acelea diferite spuneau multe despre felul în care culturile principalelor grupuri de putere occidentale de pe Pământ se îndepărtaseră între ele în ultimele trei decenii.

Concetăţenii americani ai lui Wilson începeau să-şi reevalueze acum atitudinea faţă de ingineria genetică. Existau deja miturile clinicilor din Caraibe şi Asia care ofereau multimiliardarilor servicii de reîntinerire. În vremea aceasta, Europa Federală se străduia din nou să reducă distanţa care o separa de americani în cursa către cosmos, fiind disperată să dovedească lumii că excela în toate domeniile. Ţinând seama de starea politică încordată care afecta în prezent planeta, Wilson saluta cu destulă încântare ideea reapropierii celor două blocuri – asta însă după ce americanii vor fi amartizat.

— În trei minute, prima aprindere pentru părăsirea orbitei, anunţă autopilotul lui *Eagle II.*

— Sunt gata, răspunse Wilson.

În mod reflex, verifică presiunea din rezervorul de combustibil şi continuă cu procedurile de aprindere ale motorului principal.

Trei rachete cu combustibil lichid hipergolic din partea posterioară a micului avion spaţial se declanşară pentru o

sută de secunde, deplasându-le orbita pe o traiectorie de pătrundere în atmosferă. Manevra de aerofrânare care urmă dură mai bine de nouăzeci de minute, cu rarefiata atmosferă marţiană apăsând în aripile delta şi reducând viteza vehiculului. În ultimele cincisprezece minute, Wilson putu să vadă străluciri roz extrem de slabe pe botul bont al lui *Eagle II.* Erau unicele dovezi ale violenţei exercitate asupra fuzelajului de impactul moleculelor de gaz de mare viteză. Coborârea fu incredibil de lină, cu gravitaţia sporind treptat pe când coborau spre peisajul boţit de cratere al Arabiei Terra.

La şase kilometri altitudine, Wilson activă aripile cu profil dinamic. Acestea începură să se întindă, lăţindu-se pentru a genera cât mai multă portanţă din aerul îngheţat şi rarefiat. La extensia completă, aveau anvergura de o sută de metri, îndeajuns pentru a-i îngădui lui *Eagle II* să planeze, dacă ar fi fost necesar. După aceea se declanşă turbina, accelerându-i uşor, menţinând viteza constantă la două sute cincizeci de kilometri pe oră. Muchia cea mai vestică a masivului crater Schiaparelli apăru în depărtare, aidoma unor ziduri cu pantă lină care se ridicau din terenul accidentat la fel ca un lanţ muntos erodat de vreme.

— Colectare date vizuale ale locului de asolizare, ceru Wilson.

Diagramele sistemelor trasară sinusoide albastre şi verzi peste imagini. Radarul de sol începu să suprapună un caroiaj tridimensional de proeminenţe şi adâncituri care se potriveau aproape exact cu ceea ce putea vedea.

— *Eagle II,* verificarea sistemelor la jumătatea traiectoriei confirmă că te-ai înscris pentru amartizare, spuse Controlul Misiunii. Baftă, băieţi, aveţi mulţi spectatori aici!

— Mulţumesc, Controlul Misiunii, răspunse cu glas oficial Lewis. Abia aşteptăm contactul cu solul. Sperăm că Wilson îl va reuşi cât mai lin.

Aveau să treacă alte patru minute înainte ca vorbele lui să fie auzite de cineva de pe Pământ. Până atunci, ei aveau să fie deja pe sol.

— Contact cu baliza landerelor de cargo, raportă Wilson. Distanţa treizeci şi opt de kilometri.

Miji ochii prin parbriz când autopilotul afişă o linie de colimaţie roşie cu croşete în interiorul sticlei. Buza craterului creştea constant.

— Aha, le-am văzut!

Două puncte cenuşiu-prăfos pe o fâşie lată de teren plat.

Pentru ultima etapă, *Eagle II* descrise un cerc lent în jurul landerelor robot de cargo. Erau simple conuri turtite pe care *Ulysses* le trimisese pe planetă cu două zile în urmă, încărcate cu tone de echipament, inclusiv o mică bază de sol din prefabricate. Descărcarea lor, montarea şi punerea în funcţiune a taberei de explorare aveau să fie sarcinile principale care-i aşteptau pe cei din *Eagle II.*

— Scanarea solului confirmă viabilitatea zonei unu, spuse Wilson.

Aproape că se simţea dezamăgit de imaginea radar. Când Neil Armstrong şi Buzz Aldrin coborâseră pe Lună fuseseră nevoiţi să preia în grabă controlul manual al modulului selenar şi să-l piloteze către un loc sigur, atunci când zona desemnată pentru alunizare se dovedise presărată cu bolovani. De data aceasta, după optzeci şi unu de ani, imaginile transmise de sateliţi şi cartografierea realizată de radarele orbitale eliminaseră asemenea nesiguranţe din profilul de zbor.

Wilson aduse *Eagle II* pe traiectoria de apropiere predeterminată, cuplând autopilotul.

— Trenul de aterizare depliat şi blocat. Motoarele presurizate şi pregătite. Profilul aripilor dinamice în mod de reformare. Viteza de apropiere de sol o sută de kilometri pe oră. Rata de coborâre nominală. Suntem ca pe sârmă, oameni buni!

— Bună treabă, Wilson, spuse Lewis. Hai s-o punem bine, da?

— Da, comandante.

Rachetele de amartizare se declanşară şi *Eagle II* începu să coboare lin din cerul trandafiriu-deschis. La o sută de metri altitudine, Wilson nu mai putu rezista. Degetele lui acţionară patru întrerupătoare, decuplând autopilotul. Leduri roşii clipiră acuzator spre el de pe consolă. Le ignoră, coborând manual micul avion spaţial. Mai simplu decât orice simulare. Praful se învolbură dens în exteriorul parbrizului când jeturile rachetelor brăzdară suprafaţa lui Marte. Radarul îi oferi ultimii vectorii de apropiere, deoarece vizual nu mai putea distinge nimic. Amartizară fără nici un legănat. Sunetul rachetelor se stinse. Lumina din exterior începu să se înteţească pe măsură ce trâmbele de praf ridicat se disipau.

— Houston. *Eagle II* a amartizat, rosti Wilson.

Cuvintele trebuiră să fie silite să iasă, deoarece gâtlejul îi era încordat de mândrie şi euforie. Putea să audă fraza aceea frumoasă răsunând de-a lungul istoriei, trecut şi viitor. *Şi eu am făcut-o, nu o blestemată de maşinărie!*

Un val de strigăte triumfătoare şi ovaţii izbucni în cabină în spatele lui. Cu dosul unei mâini îşi şterse o picătură rătăcitoare din ochi, apoi se implică imediat în supervizarea sistemelor, reangajând autopilotul. Instrumentele exterioare confirmau că asolizaseră şi erau stabili. Avionul spaţial trebuia trecut în modul de stand-by de suprafaţă, asigurând energie şi servicii ambientale în cabină, păstrând încălzite motoarele rachetelor astfel ca decolarea să nu fie o problemă, monitorizând statutul rezervorului de combustibil. O listă lungă şi plictisitoare de proceduri pe care o parcurse cu o răbdare ireproşabilă.

Abia după aceea, ei şase începură să-şi îmbrace costumele. Ţinând seama de lipsa cronică de spaţiu din cabină, era un proces dificil, cu toţi înghiontindu-se

reciproc. Când Wilson fu aproape gata, Dylan Lewis îi întinse casca.

— Mulţumesc.

Comandantul nu spuse nimic, ci doar îl privi sfredelitor. Ca mustrare, nu avea să depăşească nivelul acela.

Du-te dracului! replică Wilson în gând. Noi suntem importanţi, oamenii care vin pe Marte contează, nu maşinăriile în care sosim. Nu am putut îngădui unui software să ne asolizeze.

Wilson îşi ocupă locul la rând după ce comandantul intră în sasul mic din spatele cabinei. *Al treilea, eu voi fi al treilea.* Pe Pământ aveau să-şi reamintească doar că Dylan Lewis fusese primul. Lui Wilson nu-i păsa. Al treilea…

Micuţa grilă de afişare din interiorul căştii lui Wilson retransmitea imaginea de la camera externă montată deasupra trapei sasului. Arăta o scară îngustă de aluminiu care se întindea în jos spre nisipul marţian. Comandantul Lewis ieşi cu spatele din sasul deschis, punând piciorul încet şi precaut pe treapta de sus. Lui Wilson îi venea să răcnească: *Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul o dată!* Telemetria medicală a costumului îl anunţa că pielea îi era puternic vascularizată şi transpira. Încercă să-şi execute exerciţiul respiratoriu de feedback profund, dar nu părea să aibă succes.

Lewis cobora treptele una câte una, oprindu-se pe fiecare, după care ajunse finalmente la cea din urmă. Wilson şi ceilalţi din cabină îşi ţinură răsuflările; Wilson putea simţi două miliarde de oameni care făceau la fel pe bătrâna planetă natală.

— Fac pasul acesta în numele întregii omeniri, astfel ca să putem merge împreună, ca un singur om. Pe drumul către stele.

Wilson se strâmbă, auzindu-l. Lewis sunase incredibil de sincer. Apoi cineva chicoti, realmente chicoti sonor; îl putuse auzi destul de clar pe frecvenţa de comunicaţii

generale. Controlul Misiunii avea să explodeze din cauza asta.

După aceea însă uită totul, când Lewis păşi pe sol, cu talpa afundându-se uşor în nisipul marţian roşu, lăsând o amprentă fermă.

— Am făcut-o, îşi şopti Wilson în barbă. Am făcut-o, suntem aici.

În cabină se dezlănţui altă explozie de ovaţii. Apeluri de felicitare se revărsară din *Ulysses.* Jane Orchiston se căţăra deja în sas. Wilson nici măcar nu-i purta pică pentru asta; corectitudinea politică nu i-ar fi îngăduit altceva. Iar NASA avea mereu grijă să mulţumească cât mai mulţi oameni cu putinţă.

Lewis era preocupat să facă o fotografie de înaltă rezoluţie a istoricei urme de picior – era o cerinţă care figura în manualul NASA de 81 de ani, de când Apollo 11 revenise acasă şi descoperise stânjenitoarea omisiune.

Locotenentul-comandant Orchiston coborî scara mult mai rapid decât Lewis, apoi Wilson pătrunse în sas. Nu-şi putu reaminti nici măcar timpul necesar pentru ciclul incintei micuţe, fiindcă nu existase deloc în conştiinţa sa. După care fu rândul lui să coboare scara cu spatele. Fu rândul lui să verifice dacă tălpile stăteau bine pe trepte, înainte de a-şi plasa toată greutatea – redusă – pe ele. Fu rândul lui să rămână încordat pe treapta cea mai de jos.

— Aş fi dorit să poţi vedea şi tu asta, tată.

Puse piciorul jos şi coborî pe Marte.

Se îndepărtă după aceea de scară, precaut în gravitaţia redusă. Inima îi bubuia în urechi. Respira sonor. Şuierul ventilatoarelor din cască era omniprezent. Simbolurile grafice ale costumului îi pâlpâiau spectral şi iritant peste întregul câmp de vedere. Alte persoane îi vorbeau direct în urechi. Se opri şi se roti, descriind un cerc complet. Marte! Bolovani murdari erau presăraţi pe sol. Orizontul se zărea perfect conturat. Soarele era mic şi orbitor. Privi atent,

până găsi steluţa care era Pământul. Ridică un braţ şi-l flutură solemn într-acolo.

— Vrei să mă ajuţi? întrebă Lewis.

Ţinea drapelul a cărui pânză cu dungi şi stele era încă strâns înfăşurată în jurul părţii superioare.

— Da.

Jeff Silverman, geofizicianul, era deja pe scară. Wilson se apropie de comandant ca să-l ajute cu drapelul şi în drum aruncă o privire de evaluare critică asupra lui *Eagle II.* Pe fuzelaj se zăreau câteva urme de arsuri care porneau de la baza aripilor, însă foarte slabe. În afara lor: nimic. Era în formă excelentă.

Comandantul încerca să deplieze trepiedul mic de la baza drapelului, dar mănuşile masive făceau ca operaţia să fie dificilă. Wilson întinse braţul ca să împiedice legănarea drapelului.

— Hai noroc, gagiilor, cum merge treaba? Aveţi nevoie de ajutor?

Întrebarea fu urmată de un chicotit.

Wilson cunoştea glasurile tuturor membrilor misiunii. După ce petrecuse atâta vreme cu treizeci şi opt de oameni într-un spaţiu limitat de dimensiunile lui *Ulysses,* recunoaşterea vocală devenise perfectă. Cel care vorbise nu făcea parte din echipaj, totuşi ştia că fusese în timp real, că nu fusese un hacker de comunicaţii de pe Pământ.

Lewis încremenise, fără să fi depliat complet trepiedul drapelului.

— Cine-a spus asta?

— Eu, amice. Nigel Sheldon, la dispoziţia dumitale. Mai ales, dacă trebuie s-ajungi repede acasă.

Alt chicotit. După care altcineva spuse:

— Hai, nenică, termină cu-astea, o să-i faci să se pişe pe ei de frică.

— Cine este? întrebă Lewis.

Wilson se deplasa deja, păşind prin lunecare pe cât de

iute o putea face în gravitaţia redusă, îndreptându-se către pupa lui *Eagle II.* Ştia că glasurile erau în apropiere şi putea să vadă tot ce se afla de partea aceea a avionului spaţial. De îndată ce trecu de duzele în formă de pâlnie ale rachetelor, se sili să se oprească. Cineva stătea acolo, cu un braţ ridicat, într-un salut aproape cu nuanţă de scuze. Cineva îmbrăcat într-un costum spaţial care părea că fusese încropit pe genunchi. Era desigur o interpretare nebunească, dar în tot cazul costumul pneumatic era de un tip necunoscut, posibil modificat dintr-un echipament de scafandru. Învelişul exterior era din pliuri plate de cauciuc maro mat, în contrast vădit cu costumul Excursionist Mediu Marţian alb ca zăpada, în valoare de zece milioane de dolari, al lui Wilson. Casca era acvariul sferic clasic al anilor 1950, un glob de sticlă transparentă în care se zărea capul unui tânăr cu barbă răvăşită şi păr blond, lung şi unsuros, legat la spate în coadă. *Fără protecţie împotriva radiaţiilor,* gândi prosteşte Wilson. De asemenea, nu avea nici raniţă, nici vreun sistem de susţinere biotic portabil; în loc de aşa ceva, un mănunchi de furtunuri de presiune şerpuiau, îndepărtându-se de la brâul lui până la…

— Băga-mi-aş picioarele, mormăi Wilson.

În spatele intrusului se găsea un cerc cu diametrul de doi metri prin care se vedea un loc cu totul diferit. Cercul atârna deasupra solului marţian ca o bizară imagine TV suprapusă, cu un contur straniu datorat tiparelor de difracţie ale luminii dintr-un univers sur. O deschidere prin spaţiu, o poartă în ceea ce părea un laborator de fizică sărăcăcios. Din partea opusă fusese etanşat cu sticlă groasă. Un individ cu aspect de tocilar de colegiu şi coafură afro zbârlită era lipit de sticlă, privind pe Marte, râzând şi arătând cu degetul spre Wilson. Deasupra lui, razele puternice ale soarelui californian pătrundeau prin ferestrele deschise ale laboratorului.

1

Steaua dispăru din centrul imaginii telescopului într-un răstimp mai scurt decât o bătaie de inimă. Nu exista nici o eroare, Dudley Bose se uita exact la ea când se petrecuse. Bărbatul clipi surprins şi se retrase de la ocular.

— Ceva nu-i în regulă, murmură el.

Se înfioră uşor, reacţionând la aerul rece din jur, şi îşi lovi braţele cu mâinile înmănuşate. Soţia lui, Wendy, insistase să se înfofolească bine pentru noapte şi, ascultător, părăsise casa îmbrăcat cu pardesiu gros de lână şi pantaloni de excursionist. Dar, ca întotdeauna când soarele cobora înapoia orizontului lui Gralmond, căldura conţinută în atmosfera mai rarefiată decât media dispărea aproape instantaneu. Cu telescopul deschis spre cer la ora două noaptea, temperatura coborâse îndeajuns pentru a-i preschimba toate expiraţiile în fuioare de aburi alburii.

Dudley scutură din cap, alungându-şi oboseala, şi se aplecă din nou deasupra ocularului. Configuraţia câmpului stelar era aceeaşi, nu existase nici o abatere de la alinierea telescopului, totuşi Alfa Dyson continua să lipsească.

— Este imposibil să se petreacă atât de rapid, spuse el.

Trecuseră paisprezece luni de când observa Perechea Dyson, căutând primele indicii ale învăluirii care modificase atât de spectaculos spectrul emisiilor. Deocamdată nu se văzuse nici o schimbare în Alfa Dyson, punctuleţul de lumină galbenă aflat la o mie două sute patruzeci de ani-lumină de Gralmond.

Dudley ştiuse că se va petrece o schimbare; departamentul de astronomie al Universităţii Oxford de pe Pământ fusese primul care sesizase anomalia într-o scanare de rutină a cerului în anul 2170, cu două sute zece ani în urmă. De la scanarea anterioară, care se desfăşurase cu zece ani mai devreme, două stele, una de tip K şi una de tip M, aflate la trei ani-lumină una faţă de cealaltă, îşi modificaseră complet spectrul emisiilor în infraroşu invizibil.

Pentru câteva luni, descoperirea cauzase discuţii agitate în rândul resturilor fraternităţii astronomice, legate de felul în care se putuseră transforma atât de rapid în gigante roşii, cât şi de coincidenţa extraordinară ca două stele vecine să o facă simultan. După aceea o planetă recent colonizată, aflată la cincizeci de ani-lumină depărtare de Pământ, anunţase că perechea de stele continua să fie vizibilă în spectrul iniţial. Pornind de la distanţa respectivă şi verificând spectrul la diverse depărtări de Pământ, astronomii putuseră deduce că modificarea celor două stele se petrecuse de fapt pe o durată de aproximativ şapte-opt ani şi fusese simultană. Ţinând seama de viteza respectivă, natura transformării înceta să mai fie o problemă de astronomie; stelele de o asemenea natură aveau nevoie de mult mai mult timp pentru a deveni gigante roşii. Emisiile lor nu se modificaseră din cauza vreunui proces stelar natural, ci fuseseră rezultatul direct al intervenţiei tehnologice la cea mai mare scară posibilă. Cineva construise în jurul fiecărei stele un înveliş solid, ca o cochilie – o acţiune a cărei dimensiune era doar pe măsura propriei ei scări temporale. Opt ani reprezenta un timp uluitor de scurt pentru a fabrica o structură atât de gigantică, chiar şi pentru o civilizaţie superavansată, iar necunoscuţii construiseră două structuri în intervalul respectiv. Cu toate acestea, conceptul nu era chiar inedit pentru rasa umană.

În secolul al XXI-lea, fizicianul Freeman Dyson postulase că o civilizaţie avansată din punct de vedere tehnologic îşi va înconjura în cele din urmă steaua, pentru a-i utiliza energia în mod integral. Acum cineva transformase ipoteza aceea străveche în realitate. În mod inevitabil, stelele fuseseră botezate în mod oficial Perechea Dyson.

Se scriseseră lucrări şi se întreprinseseră studii teoretice despre felul în care planete de dimensiuni jupiteriene puteau fi demolate în vederea producerii unui astfel de

înveliş. Însă chiar şi în modernul Commonwealth Intersolar, interesul faţă de ele fusese manifestat de o minoritate – un subiect de dezbateri pentru futurologii ezoterici. Nu exista nici o grabă reală asociată descoperirii. Rasa umană întâlnise deja câteva specii extraterestre inteligente, toate liniştitor de inofensive, şi Commonwealth-ul se extindea constant. Aveau să treacă vreo două secole până ce o gaură-de-vierme să se deschidă pentru Perechea Dyson şi orice întrebări interesante despre construirea lor îşi puteau primi răspunsurile atunci, chiar de la extratereştri.

După ce văzuse că învăluirea fusese instantanee, Dudley rămăsese cu o serie întreagă de întrebări noi şi foarte inconfortabile legate de compoziţia structurii cochiliei. Anterior se presupusese că o perioadă de construcţie de opt ani pentru orice înveliş solid de asemenea dimensiune era cu totul remarcabilă, dar evident posibilă. Când Dudley începuse să observe Perechea Dyson, se aşteptase să consemneze o eclipsare treptată a luminii stelelor, pe măsură ce tot mai multe segmente erau produse şi montate la locurile lor. Ceea ce văzuse însă acum schimba totul. Pentru ca să apară atât de brusc, învelişul nu putea fi solid. Trebuia să fie un tip de câmp de forţă. *De ce ai înconjura o stea cu un câmp de forţă?*

— Înregistrăm? îşi întrebă e-majordomul.

— Nu, îi răspunse acesta. Nici un senzor electronic nu este activ în focarul telescopului.

Glasul era cam subţire, cu acutele amplificate; un ton care se înrăutăţise treptat în ultimii ani. COtatuajul de pe urechea lui începuse să degenereze, bănuia Dudley; circuitele organice erau întotdeauna susceptibile la atacul anticorpilor, iar al lui era vechi de douăzeci şi cinci de ani. Desigur, modelul spiral exterior în stacojiu şi turcoaz sclipitor de pe piele nu i se modificase. O criză clasică de dinamism tineresc după ultima sa reîntinerire îl determinase să aleagă un model vizibil, şic şi la modă în

vremea aceea. Acum însă era pur şi simplu stingheritor pentru un profesor de vârstă mijlocie să-l afişeze prin campus. Ar fi trebuit să şteargă vechiul model şi să-l înlocuiască cu ceva mai discret; dar cumva nu reuşise să se ocupe de asta, în ciuda solicitărilor repetate ale soţiei.

— La naiba! mormăi cu amărăciune Dudley.

Ideea ca e-majordomul lui să fi preluat iniţiativa fusese totuşi o speranţă destul de îndepărtată. Alfa Dyson răsărise cu numai patruzeci de minute în urmă. Dudley pregătise pe atunci observarea, efectuând ultima verificare standard, o sarcină esenţială din cauza sistemelor mecanice necorespunzător întreţinute ce orientau telescopul. Nu comanda niciodată activarea senzorilor dacă nu încheiase anterior verificările şi era posibil ca rutina aceea pedantă să-l fi costat întregul proiect de observare.

Reveni la ocular ca să mai privească o dată. Steluţa continua să se încăpăţâneze să fie absentă în spectrul vizual.

— Activează senzorii, te rog. Trebuie să fac o înregistrare în noaptea asta.

—Am pornit înregistrarea, anunţă e-majordomul. Senzorilor le-ar fi utilă o recalibrare. Imaginea este departe de optim.

— Da, o să mă ocup de asta, replică Dudley absent.

Starea senzorilor era o problemă hardware; una pe care ar fi trebuit s-o aloce studenţilor săi (toţi trei). Alături de alte o sută de atribuţii, gândi el obosit.

Se îndepărtă de telescop şi se împinse în picioare ca să propulseze fotoliul din piele neagră peste podeaua din beton neacoperit a observatorului. Zăngănitul rotilelor vechi răsună slab prin interiorul cavernos. Exista îndeajuns spaţiu nefolosit pentru o sumedenie de sisteme auxiliare sofisticate, care ar fi putut aduce observatorul la standarde aproape profesioniste; ar fi putut chiar adăposti un telescop mai mare. Însă Universitatea Gralmond nu deţinea fonduri

pentru o astfel de modernizare şi deocamdată eşuase în obţinerea de sponsorizări comerciale din partea Transportului Spaţial Comprimat, singura companie cu adevărat interesată de asemenea probleme. Până în prezent, departamentul de astronomie supravieţuise din burse guvernamentale amărâte şi câteva donaţii ale unor fundaţii de ştiinţă pură; chiar şi o societate de caritate educaţională cu sediul pe Pământ făcea o donaţie anuală.

Lângă uşă se afla bancheta lungă de lemn care slujea practic ca birou pentru tot departamentul. Era acoperită cu baterii de echipamente electronice de mâna a doua, care îmbătrâneau acolo, şi de portaluri de înaltă rezoluţie. Tot acolo se găsea şi servieta din piele maro a lui Dudley, conţinând mâncarea lui pentru noapte şi un termos cu ceai.

Deschise servieta şi începu să mestece un baton de ciocolată, în timp ce imaginile senzorilor plutiră în portalurile de display.

— Pune infraroşul pe displayul primar, îi comandă e-majordomului.

Pistrui holografici din principalul portal mare se cumulară într-o imagine colorată artificial a câmpului stelar, centrată pe Perechea Dyson. Alfa Dyson emitea actualmente o semnătură infraroşie slabă.

— Deci ăsta chiar a fost evenimentul de învăluire, reflectă Dudley.

Cel puţin, astronomii aveau să fie nevoiţi să admită că se petrecuse în mai puţin de douăzeci şi trei de ore – timpul scurs de la ultima observaţie înregistrată. Era un început… dar unul prost. La urma urmelor, el tocmai fusese martorul unui fenomen cu totul uluitor. Lipsit însă de dovezi concrete, raportul lui n-avea să trezească probabil decât neîncredere, silindu-l la strădanii imense de a-şi menţine reputaţia deja nu prea grozavă.

Dudley avea nouăzeci şi doi de ani, era la a doua viaţă, şi se apropia rapid de momentul altei reîntineriri. În ciuda

faptului că trupul lui avea vârsta fizică a unui bărbat standard de cincizeci de ani, privea cu groază ideea unei prelungite campanii de denigrare în mediul ştiinţific. Pentru o civilizaţie despre care se presupunea că ar fi fost avansată, Commonwealth-ul Intersolar putea fi incredibil de înapoiat uneori, ca să nu mai amintească de cruzime.

Poate că nu va fi aşa de rău, îşi spuse el. Minciuna era îndeajuns de încurajatoare pentru a-l face să reziste în restul schimbului de noapte.

***

MultiLanderul Carlton îl duse pe Dudley acasă imediat după răsărit. La fel ca astronomul, vehiculul era vechi şi uzat, dar perfect capabil de a-şi face treaba. Avea un motor diesel ieftin, destul de obişnuit pe o planetă de semifrontieră ca Gralmond, însă matricea de pilotare era un procesor fotoneural complet modern. Cu suspensia înaltă şi anvelopele cu profiluri groase putea să străbată drumul de pământ bătătorit spre observator indiferent de condiţiile meteorologice şi anotimp, inclusiv prin zăpada înaltă de un metru din iernile de pe Gralmond.

În dimineaţa aceasta nu trebuise să înfrunte decât o bură uşoară şi o peliculă subţire de noroi pe drum. Observatorul era situat pe platoul mlăştinos înalt, la nouăzeci de kilometri est de Leonida City, capitala planetei. Fără să fie cocoţat tocmai în vârful muntelui, era terenul cel mai înalt pe o distanţă rezonabilă şi era improbabil să sufere vreodată de poluare luminoasă. Trecură patruzeci de minute înainte ca vehiculul să înceapă să şerpuiască prin văile inferioare, unde autostrada principală descria meandre la baza pantelor. Abia atunci apărură semne de activitate umană. Câteva ferme fuseseră construite în cutele adăpostite ale terenului, acolo unde fâşii dense din întunecaţii arbori nativi cynomel ocupau solul deasupra

pâraielor şi râurilor. Pe versanţii mohorâţi fuseseră plantate păşuni, unde animalele tremurau sub vânturile reci care suflau dinspre mlaştini.

În tot timpul cât Carltonul se hâţână precaut pe drum, Dudley rămase afundat în fotoliul şoferului, gândindu-se la modul în care ar fi putut anunţa ştirea. Până şi o învăluire în douăzeci şi trei de ore era un concept pe care micuţa fraternitate a astronomilor profesionişti din Commonwealth avea s-o respingă din capul locului. Dacă ar fi pretins că se întâmplase într-o singură fracţiune de secundă, s-ar fi expus ridicolului complet şi ar fi fost supus, inevitabil, unei schimbări de statut în Universitate. Cât despre fizicienii şi inginerii care i-ar fi auzit afirmaţia… ei ar fi contribuit voioşi la susţinerea cazului împotriva lui.

Dacă ar fi fost la începutul carierei, poate că lui Dudley nu i-ar fi păsat, câştigând un grad de notorietate înainte de a se fi dovedit, finalmente, că avusese dreptate. Un omuleţ care ar fi depăşit obstacole formidabile, un personaj semieroic sau cel puţin o figură romantică. Acum însă asumarea unor asemenea riscuri era prea mare. El avea nevoie de alţi opt ani de angajare neîntreruptă, chiar cu salariul universitar înjositor de mic, înainte de a-şi completa pensia de retragere; fără banii aceia, era imposibil să poată plăti o reîntinerire. Iar în ultimele decenii ale secolului al XXIV-lea, cine ar fi angajat un astronom discreditat?

Privi peisajul dinapoia ferestrelor vehiculului, atingându-şi fără să-şi dea seama COtatuajul de pe ureche. O lumină palidă ilumina peisajul cu ondulări joase de iarbă aspră maro-gălbuie şi umedă, dezvăluind vaci terestre cu aspect jalnic şi cirezi de bovine locale nygine. Acolo trebuia să existe un orizont, dar cerul gri şi posac îngreuna precizarea privind începutul său. Ca panoramă, era probabil una dintre cele mai deprimante dintre toate planetele locuite.

Dudley închise ochii şi suspină.

— Şi totuşi se mişcă, şopti el.

***

Privită ca rebeliune, cea a lui Dudley era mai degrabă lamentabilă. Ştia că nu putea să ignore ceea ce văzuse în spaţiul cosmic, printre constelaţiile eterne, neschimbătoare. Cumva recunoscător, îşi dădu seama că îi mai rămăsese încă destulă demnitate pentru a se asigura că nu alegea opţiunea înmormântării simple. Totuşi anunţarea publică a învăluirii ar fi însemnat sfârşitul propriei sale lumi. Alţii o considerau ca fiind timiditatea sa esenţială, dar lui îi plăcea s-o considere o precauţie care venea o dată cu vârsta. Practic, similară înţelepciunii.

Obiceiurile vechi mor greu, aşa că el descompuse problema în etape, aşa cum îşi învăţase dintotdeauna studenţii, şi porni s-o rezolve pe fiecare cu cât de multă logică putea să aplice. Prioritatea lui copleşitoare era de a confirma viteza de învăluire. Frontul de undă al dovezii se îndepărta în prezent de Gralmond cu viteza luminii, iar Gralmond reprezenta aproape extinderea maximă a Commonwealthului în această secţiune a spaţiului. Aproape, însă nu tocmai…

Commonwealth-ul Intersolar ocupa un volum sferic de spaţiu cosmic, cu Pământul în centru, extinzându-se către spaţiul de fază III, pe care TSC îl deschidea acum pentru colonizare. Gralmond se găsea la două sute patruzeci de ani-lumină de vechea planetă natală, fiind una dintre ultimele planete colonizate din spaţiul de fază II. Lui Dudley nu-i trebuiau foarte multe calcule pentru a constata că următoarea planetă care va fi martora învăluirii avea să fie vecina Tanyata, o lume chiar mai puţin dezvoltată ca Gralmond. Încă nu avea o Universitate, dar rulând o datacercetare în unisferă găsi o listă de astronomi amatori locali. Pe ea figura un nume.

La cinci luni şi trei zile după seara în care văzuse Alfa Dyson dispărând, Dudley flutură agitat din braţ spre soţia

lui, luându-şi rămas bun când Carltonul ieşi de pe aleea garajului. Femeia credea că voiajul lui la Tanyata era justificat, fiind aprobat de Universitate. Chiar după unsprezece ani de căsătorie, tot nu avusese curajul să-i spună adevărul. Sau poate că, după cinci căsătorii, Dudley ştia care erau problemele despre care trebuia să păstreze tăcerea.

Carltonul îl duse direct la gara planetară TSC, de cealaltă parte a lui Leonida City faţă de campusul universitar. Primăvara tocmai sosea, aducând cu ea primii muguri verde-viu pe ramurile puietului terestru din parcurile oraşului. Până şi arborii nativi complet dezvoltaţi răspundeau faţă de zilele mai lungi şi mai luminoase; coaja lor purpuriu-închis căpătase un nou luciu strălucitor, pe măsură ce se pregăteau să-şi deplieze tendele frunzoase. Dudley îi privi pe rezidenţii oraşului din fotoliul său – funcţionari şi oameni de afaceri păşind ferm, părinţi toleranţi sau exasperaţi de copiii lor, adolescenţi de prima viaţă strângându-se laolaltă în faţa cafenelelor şi intrărilor la mall, jalnic de stângaci, totuşi reuşind să arate ca cei mai letali membri de găşti din istoria umanităţii. Toţi inteligenţi şi normali! Acesta fusese principalul motiv pentru care Dudley optase să se stabilească aici spre sfârşitul celei de-a doua vieţi. Planetele de frontieră aveau întotdeauna o atmosferă contagioasă de aşteptare şi speranţă; aici era locul unde noile visuri puteau cu adevărat prinde rădăcini şi creşte. Iar el făcuse foarte puţine în a doua viaţă. Relocarea sa aici, uşor disperată, fusese o recunoaştere a acestui fapt.

TSC îşi inaugurase gara planetară pe Gralmond cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani în urmă. De fapt, cam pe când Dudley îşi căpăta COtatuajul colorat – o ironie a sorţii care nu-i scăpase. Planeta se descurcase bine în primul ei sfert de secol de istorie umană. Fermierii sosiseră şi le dăduseră drumul tractoboţilor şi cirezilor pe terenuri.

Orăşenii îşi aduseseră clădirile din prefabricate pe care le aliniaseră în caroiaje precise şi le botezaseră „oraşe“ în cinstea marilor metropole în care sperau că vor evolua într-o bună zi. Fabrici fuseseră importate, profitând de fluxul masiv de investiţii; spitalele, şcolile, teatrele şi birourile guvernamentale se multiplicaseră promiţător în jurul lor. Şosele se extinseseră din centrele populate, întinzând tentacule exploratoare peste continent. Şi, ca întotdeauna, trenurile sosiseră după ele, aducând încărcătura cea mai mare de comerţ.

Carltonul lui Dudley merse în lungul rutei Mersy, apropiindu-se de gara planetară TSC. Doar un gard simplu de sârmă şi o barieră de siguranţă din plastic separau autostrada cu două benzi de liniile groase ale şinelor din oţel carbon. Ruta Mersy era una dintre cele cinci căi ferate majore care fuseseră montate deocamdată şi populaţia de pe Gralmond era pe bună dreptate mândră de ele. Cinci în douăzeci şi cinci de ani – un semn bun al unei economii sănătoase aflate în expansiune. Trei căi ferate, inclusiv Mersy, duceau la platforme industriale vaste de la periferia lui Leonida City, pe când celelalte două se întindeau în ţinutul rural, unde se ramificau din nou şi din nou, conectându-se cu principalele aşezări agricole. Bunurile intrau şi ieşeau din gara planetară TSC, zi şi noapte, sporind încetişor în cantitate o dată cu trecerea anilor; circulând bani, materiale şi maşinării peste terenurile virgine, avansând frontiera umană lună după lună.

Un marfar mare vui pe lângă el, mergând doar puţin mai rapid decât Carltonul. Dudley îl privi şi zări vagoanele lungi, verde-măsliniu, care rulau permanent. Literele galben-sulf de pe laturile lor se decoloraseră de vechime şi soare. Erau vreo cincizeci, remorcate de o gigantică locomotivă cu douăzeci de roţi. O locomotivă de clasa GH7, gândi bărbatul, deşi nu era sigur în privinţa modelului; brutele acelea erau utilizate de aproape optzeci de ani, un corp

lung de treizeci şi cinci de metri plin cu acumulatori superconductori ce alimentau motoare electrice masive. Gralmond nu avea să capete nimic mai mare până ce nu atingea statutul de industrializare integrală, poate peste vreo şaptezeci de ani sau cam aşa ceva.

Deja un asemenea monstru rostogolindu-se prin oraşul înfloritor părea oarecum nelalocul său. Districtul acesta continua să aibă multe dintre clădirile de prefabricate originale, cuburi cu două sau trei niveluri din aluminiu cu acoperişuri de celule solare. Reconstruirea nu era defel necesară pe o planetă unde terenurile nu aveau preţ, ci guvernul le dăruia pur şi simplu oricui le solicita. Populaţia totală a lui Gralmond abia atingea optsprezece milioane şi nimeni nu se simţea înghesuit aici. Prefabricatele rămăseseră însă ca locuinţe şi centre comerciale pentru cei mai recenţi şi mai sărmani dintre colonişti. Unele cvartale de cutii metalice sărăcăcioase fuseseră totuşi demolate complet şi înlocuite de clădiri noi cu faţade din piatră sau sticlă, pe măsură ce economia locală se autopropulsa. Cel mai răspândit era coralul-uscat, o plantă descoperită original pe Mecheria. Noii rezidenţi plantau în jurul bazelor caselor lor grăunţele modificate genetic, îngrijind cu atenţie benzile plate de piatră spongioasă, asemănătoare cu piatra ponce, care creştea rapid în sus pe pereţi, lăţindu-se şi formând o cochilie organică solidă în jurul întregii structuri, în care se efectuau simple retezări pentru a nu acoperi ferestrele.

Culorile erau amestecate şi combinate cu talent, formând modele elaborate, individualizând fiecare clădire, destrămând monotonia districtului. Indiferent de abundenţa prafului şi mizeriei dinspre şosele, coralul-uscat absorbea granulele, păstrând incrustaţiile faţadei curate şi culorile vii.

Pe măsură ce renovarea urbană continuase, ruta Mersy păruse din ce în ce mai nelalocul ei. Actualmente pe câteva secţiuni din gardul de sârmă creşteau lăstari de coral-uscat,

ecranând şinele inestetice de casele şi apartamentele moderne din apropiere.

Terminalul călătorilor reprezenta doar o părticică din cei zece kilometri pătraţi ai gării planetare TSC; cea mai mare parte a zonei era alocată staţiilor de triaj şi uzinelor constructoare. La o extremitate se afla poarta în sine, protejată de capriciile vremii sub unica boltă a unui acoperiş arcuit din cristal şi beton alb. Dudley abia şi-o mai reamintea de la sosirea sa cu unsprezece ani în urmă, dar nu pentru că s-ar fi modificat. Nu se modifica niciodată.

Carltonul îl lăsă în faţa terminalului pentru plecări, apoi reveni la reşedinţa Bose imediat ce bărbatul coborî cu bagajul său. Dudley intră în gară şi se pomeni într-o mare de oameni care păreau să meargă în toate direcţiile, mai puţin în cea pe care o dorea el. Deşi relativ nouă, sala avea un aspect de modă veche: pilaştri înalţi din marmură susţineau acoperişul de sticlă, buticuri aparţinând unor francize erau pitite prin arcadele în stil catedrală, scările scurte dintre niveluri erau neverosimil de late, ca şi cum ar fi dus spre un palat ascuns, statui şi sculpturi ocupau nişe adânci şi înalte, cu toate suprafeţele netede acoperite de găinaţ. Proiecţii holografice translucide uriaşe atârnau în aer, indicatoare stacojii şi verzi care reanunţau orarul trenurilor pentru cei care nu aveau o interfaţă cu reţeaua locală; păsări micuţe fulgerau într-una prin ele, ţipând uimite înaintea jerbelor de scântei pe care le ridicau aripile lor membranoase.

— Trenul spre Verona pleacă de la peronul nouă, îl anunţă e-majordomul.

Dudley porni prin gară către peron. Verona era o destinaţie regulată, cu câte un tren plecând la fiecare patruzeci de minute. Soseau o mulţime de navetişti de acolo, indivizi din managementul companiilor de finanţe şi investiţii care erau implicate în stabilirea şi funcţionarea infrastructurii civile de pe Gralmond.

Trenul spre Verona era format din opt vagoane cu etaj trase de o locomotivă PH54 de mărime medie. Dudley îşi împinse valizele în compartimentul pentru bagaje din vagonul 5 şi sui la bord, găsind un loc liber lângă o fereastră de la etaj. După aceea nu mai avea nimic de făcut decât să încerce să ignore încordarea care-i sporea, pe măsură ce afişajul temporal de pe vederea sa virtuală număra invers secundele până la ora plecării. În fişierul de stocare al e-majordomului existau şapte mesaje; jumătate din ele proveneau de la studenţii lui şi conţineau date text şi audio.

Ultimele cinci luni fuseseră extraordinar de ocupate pentru micul departament de astronomie al Universităţii; cu toate că în tot acel timp nu se mai efectuaseră observări stelare, Dudley declarase că starea telescopului şi a instrumentelor sale nu mai era acceptabilă şi că îşi neglijaseră aspectul practic al profesiunii. Sub supravegherea lui, motoarele de urmărire fuseseră demontate şi revizuite unul câte unul, apoi lagărele, după care întreaga suită de senzori. Deoarece telescopul nu mai era funcţional, avuseseră de asemenea ocazia de a moderniza şi integra programele de comandă specializată şi analiză a imaginilor. Iniţial studenţii salutaseră posibilitatea de a se murdări şi de a îmbunătăţi sistemele disponibile, dar entuziasmul de început pierise de mult, fiindcă Dudley le găsea întruna sarcini noi şi esenţiale care amânau reluarea activităţilor normale.

Dudley detesta să-i amăgească. Însă era o modalitate perfect legitimă de a suspenda proiectul de observare a Perechii Dyson. El îşi repeta că dacă ar fi putut asigura dovada, impactul acesteia asupra departamentului şi bugetului său i-ar fi justificat din plin micul subterfugiu. Abia în ultimele două luni bărbatul începuse să se gândească la efectul pe care o învăluire autentificată l-ar fi putut avea asupra propriei sale cariere şi averi. Eşecul

susţinerii observaţiei l-ar fi ruinat, însă, pe de altă parte, succesul deschidea un câmp complet nou de posibilităţi. Ar fi putut să progreseze cu mult dincolo de orice i-ar fi putut oferi Universitatea Gralmond. Era plăcut să se piardă într-un asemenea vis cu ochii deschişi.

Trenul începu să se mişte, desprinzându-se de peron şi ieşind în soarele primăverii. Prin fereastră, Dudley nu putea să zărească decât peisajul industrial al triajului, unde sute de şine şerpuiau peste sol, încrucişându-se de nenumărate ori ca un vast labirint abstract. Vagoane simple şi vagonete erau deplasate de locomotive de manevră care tuşeau, emanând trâmbe groase de gaze diesel. Singurul orizont vizibil părea format din antrepozite şi staţii de încărcare, unde reţeaua ca o pânză de păianjen a macaralelor rulante şi stivuitoarelor de containere era ţesută prin toate secţiunile uriaşelor structuri deschise. Vagoane cu platforme şi cisterne rotunde erau pregătite sau descărcate de sistemele mecanice care aproape că le acopereau. Echipe de constructori şi mecanoboţi se târau pe câteva şine, efectuând reparaţii.

Traficul spori pe liniile din jurul lor, pe măsură ce se îndreptau către poartă; marfare lungi care alternau cu trenuri mai mici de călători. Toate şerpuiau sinuos peste încrucişări, sosind spre porţiunea finală de linie. Pe cealaltă parte a vagonului, Dudley zărea fluxul continuu de trenuri care ieşea din poartă.

Doar două linii duceau către poartă: una intra şi una ieşea. Trenul spre Verona pătrunse finalmente pe porţiunea către exterior, urmând trenului de călători spre Edenburg. Un marfar cu destinaţia St. Lincoln intră după ele. Un semnal sonor grav de avertizare răsună prin vagon. Dudley putu să întrevadă în faţă marginea acoperişului curb al porţii şi lumina se reduse cu o fracţiune când trecură pe sub el. După aceea se zări doar ovalul larg şi chihlimbariu, tremurător, al porţii, drept înainte, ca o reminiscenţă

perfectă a unei intrări într-un tunel de modă veche. Trenul lunecă drept în ea.

Dudley simţi o vagă furnicătură pe piele când vagonul traversă ecranul baric care împiedica amestecarea atmosferelor de pe două planete. Deşi acoperea o sută optsprezece ani-lumină, gaura-de-vierme în sine nu avea lungime internă, dar generatorul care o crea avea o masă considerabilă, a cărei parte principală era ascunsă în masivele clădiri de asistenţă din beton din spatele acoperişului. Doar unităţile de emisie erau conţinute în inelul oval uriaş al porţii, gros de peste treizeci de metri. Ţinând seama de viteza de deplasare a trenului, până şi acela fulgeră pe lângă ei într-o secundă.

Un spectaculos amurg arămiu pătrundea prin ferestrele vagonului. Urechile lui Dudley se înfundară temporar când atmosfera nouă pătrunse în vagon prin fantele din acoperiş şi bărbatul privi afară, la întinderea vastă a gării TSC Verona. Nu i se vedea nici un capăt, nu se distingea nimic din megaoraşul despre care el ştia că se întindea în afara gării. O margine a gării era o stâncă solidă de porţi, adăpostite sub acoperişurile curbate cu câte o singură arcadă, fiecare oval încadrând un petic de pâclă de altă culoare, în funcţie de clasa spectrală a stelei pe a cărei planetă ajungea. În rest însă, cât puteai vedea cu ochiul liber, trenurile şi liniile erau unicul peisaj. Marfare monstruoase goneau, cu locomotivele întrecând de departe GH7-urile care-l impresionaseră în asemenea măsură pe Dudley; unităţi de tractare ce funcţionau cu energie nucleară trăgeau lanţuri de vagoane lungi de doi kilometri. Expresuri de călători, albe şi zvelte, fulgerară pe lângă ei, remorcând zeci de vagoane; navetişti multiplanetari, a căror rută îi purta pe douăzeci sau mai multe planete, grăbindu-se de la o poartă la alta pe un circuit nesfârşit. Trenuleţele regionale simple precum cel în care se afla Dudley înaintau printre verişorii lor mai mari, mai

maiestuoşi. În gara Verona existau din toate.

Tot aşa cum Pământul era nodul pentru toate planetele din spaţiul de fază I al Commonwealthului Intersolar, Verona era nodul major pentru această secţiune din spaţiul de fază II. Cu porţi ce duceau la treizeci şi trei de planete.

Era una dintre aşa-numitele 15Mari: planetele industriale plasate pe perimetrul spaţiului de fază I, la aproximativ o sută de ani-lumină depărtare de Soare. Descoperite de companii, finanţate de companii şi conduse de companii.

Gara Verona se fălea cu şapte terminale pentru călători; trenul lui Dudley trase la terminalul III. O dată în plus, dimensiunea locului îl impresionă pe bărbat – acest singur terminal era de cinci ori mai mare decât gara de pe Gralmond. Atmosfera mai densă a Veronei şi gravitaţia ceva mai mare contribuiră la senzaţia lui de micime când rătăci prin sala ticsită în căutarea cursei spre Tanyata. O găsi în cele din urmă la peronul 18b: trei vagoane fără etaj, trase de o locomotivă diesel Abies RP2. Bagajul lui ocupă compartimentul de deasupra capului şi Dudley se aşeză, singurul ocupant al banchetei cu două locuri. Nici o treime din vagon nu era ocupată. Zilnic doar trei trenuri plecau către Tanyata.

Când ajunse la destinaţie, Dudley înţelese de ce cursele regulate erau atât de puţine. În mod foarte clar Tanyata era o planetă de frontieră; ultima care avea să fie stabilită în acest sector al spaţiului de fază II. Din punct de vedere comercial, nu era pur şi simplu practic să se construiască găuri-de-vierme care să ajungă mai departe. Verona nu avea să mai lege alte planete Uman-congruente; acum, onoarea aceea îi revenea lui Saville, care se găsea la nici zece ani-lumină de Gralmond. TSC deja ridica acolo noua sa bază de explorări, pregătindu-se să deschidă găuri-de-vierme spre o nouă generaţie de sisteme stelare: spaţiul de fază III, următorul val de expansiune umană.

Gara TSC Tanyata era alcătuită din numai două peroane

de boroţel asamblate în grabă sub un acoperiş temporar din plastic. O macara rulantă şi un antrepozit alcătuiau toată secţiunea de cargo, având în spate o curte vastă şi noroioasă, unde containerele de metal şi cisternele stivuite formau şiruri lungi peste vegetaţia tunsă în grabă. Vagoane şi camioane uruiau prin spaţiile dintre ele, încărcând materiale. Aşezarea în sine era o simplă lăbărţare de cabine mobile standard pentru echipele de constructori care instalau prima etapă a infrastructurii civile a planetei. Destule clădiri din prefabricate erau integrate, cu oameni şi manipulatorboţi mari introducând module de aluminiu ranforsat într-o matrice din grinzi de carbon. Maşinăriile cele mai mari erau constructorii de şosele, minifabrici pe şenile, cu lame-armonice uriaşe în faţă, care mestecau solul şi lutul. Un reactor chimic procesa materialul în beton sudat enzimatic, care era evacuat prin spate, unde forma o suprafaţă netedă şi plată. Norii deşi de aburi şi gaze care se învolburau în jurul unităţilor făceau practic imposibil să fie văzute în totalitate.

Dudley ieşi pe peron şi îşi scoase imediat ochelarii de soare. Aşezarea se afla undeva la tropice, cu o umiditate lipicioasă care însoţea razele solare puternice, cu nuanţe albăstrui. Către vest abia se putea distinge oceanul, dincolo de o serie de coline domoale. Dudley îşi scoase haina şi-şi flutură palma pe lângă obraz. Pielea începuse deja să-i transpire.

În celălalt capăt al peronului cineva îi strigă numele şi agită din braţ. Dudley şovăi în a-şi ridica la rândul său mâna. Bărbatul era înalt de 1,80 metri şi avea genul de constituţie zveltă pe care o apreciau maratoniştii. Vârsta fizică era dificil de apreciat şi pielea îi era puternic COtatuată; configuraţii şi desene îi străluceau cu culori înceţoşate pe toate membrele. Galaxii spiralate aurii formau o constelaţie care se mişca lent peste capul pleşuv. Un cioc perfect aranjat, care începuse să încărunţească,

constituia unicul lucru care indica sfârşitul vârstei mijlocii. Bărbatul surâse larg şi porni în lungul peronului, cu kiltul fluturându-i în jurul genunchilor. Tartanul era un model îndrăzneţ în ametist şi negru.

— Profesorul Bose, presupun?

Dudley izbuti să nu-şi atingă propriul COtatuaj.

— Ah, da… întinse mâna. Ă-ă-ă, LionWalker Eyre?

Până şi felul în care-l pronunţase era greşit, ca un unchi burlac dezaprobator. Spera că arşiţa acoperea orice îmbujorare din obrajii lui.

— Eu aş fi ăsta. Cei mai mulţi îmi zic simplu Walker.

— Ah… Grozav! Bine, atunci – Walker.

— Mă bucur să te cunosc, profesore.

— Spune-mi Dudley.

— Aşa, meştere.

LionWalker îl pocni cu entuziasm pe Dudley pe spate.

Dudley începu să-şi facă griji. Nu se gândise nici o clipă la numele astronomului atunci când i-l afişase datacercetarea. Pe de altă parte, orice individ care avea destui bani ca să cumpere un telescop cu oglindă de 1,3 metri diametru, iar după aceea să-l expedieze pe o planetă de frontieră şi să se mute acolo, trebuia să fie destul de excentric.

— A fost foarte amabil din partea ta să-mi îngădui observarea pentru o noapte, spuse Dudley.

LionWalker surâse scurt când porniră spre capătul peronului de unde apăruse el.

— Adevărul este că a fost o cerere cu totul neobişnuită. Trebuie să fie importantă pentru tine această singură noapte, nu?

— S-ar putea să fie, da. Sper asta.

— M-am şi întrebat: de ce o singură noapte? Ce ai putea să vezi care să dureze atât de puţin timp? Şi în plus să fie într-o noapte anume.

— Şi?

— Ei bine, asta-i, nu? N-am putut găsi ceva anume, cel puţin nu în termeni stelari. Şi ştiu că nici nu se aşteaptă vreo cometă, cel puţin eu n-am văzut nici una şi sunt singurul care observă cerurile astea. O să-mi spui?

— Departamentul meu desfăşoară o observare permanentă a Perechii Dyson; unii dintre sponsorii noştri au fost interesaţi de ele. Vreau doar să confirm ceva, asta-i tot.

— Aha. Surâsul lui LionWalker deveni înţelept. Înţeleg. Aşadar este vorba despre evenimente nenaturale.

Dudley începu să se destindă uşor. Chiar dacă putea fi excentric, LionWalker era de asemenea destul de şiret.

Ajunseră la capătul peronului şi bărbatul înalt îşi răsuci brusc încheietura şi întinse un deget, apoi descrise lent un semicerc în aer. COtatuajele de pe antebraţul şi încheietura lui înfloriră într-o volbură complicată de culori. O camionetă Toyota apăru brusc în faţa lor.

— Interesant sistem de comandă, comentă Dudley.

— Ăsta-l favorizez. Vrei să-ţi arunci bagajele-n spate?

Porniră pe una dintre şoselele de beton proaspăt extrudat şi ieşiră din aşezarea animată. LionWalker mişca din degete la fiecare câteva secunde, inducând altă unduire de culoare în COtatuaje, iar direcţia camionetei reacţiona lin.

— N-ai putea pur şi simplu să dai nişte comenzi verbale matricei de pilotare? întrebă Dudley.

— Şi care-ar fi cioaca? În felul ăsta, eu deţin controlul asupra tehnologiei. Maşinăriile fac aşa cum le comand. Aşa ar trebui să stea lucrurile. Orice altceva este mecanoantropomorfism. Nu tratezi un morman de metal mişcător ca pe un egal şi-l rogi frumos să facă ce vrei tu. Cine-i şefu’ aici – noi sau ele?

— Înţeleg, zâmbi Dudley începând realmente să-l îndrăgească pe individ. „Mecanoantropomorfism” este un termen real?

LionWalker strânse din umeri.

— Ar trebui să fie, că tot nenorocitul de Commonwealth îl practică de parc-ar fi un soi de religie.

Lăsară iute în urmă aşezarea, mergând pe şoseaua paralelă cu coasta, la numai doi kilometri în interiorul uscatului. Dudley întrezărea permanent oceanul minunat de limpede înapoia deluşoarelor nisipoase ce-i străjuiau ţărmul. Mai spre interiorul uscatului, terenul se ridica spre un lanţ de dealuri îndepărtate. Pe cer nu se zărea nici un nor şi nu exista nici cea mai slabă briză. Lumina intensă conferea ierbii care creştea în smocuri şi stufărişului litoral o nuanţă întunecată, preschimbând frunzele aproape în jad. Arbuşti pitici creşteau în lungul şoselei; la prima vedere erau similari cu palmierii tereştri, atât doar că frunzele lor aduceau mai degrabă cu braţele cactuşilor, având chiar şi ghimpi roşii monstruoşi.

La cincizeci de kilometri în afara aşezării, şoseaua cotea spre interior. LionWalker flutură în mod complicat din mână şi camioneta se supuse, virând pe un drum îngust acoperit cu nisip. Dudley coborî geamul şi simţi mirosul aerului marin proaspăt. Nu era chiar atât de sărat ca pe majoritatea planetelor U-congruente.

— Vezi cum au construit şoseaua departe de mare? întrebă LionWalker. Între ea şi coastă există destule terenuri de valoare. Peste treizeci de ani, când oraşul va creşte, terenurile alea or să se vândă cu doi dolari şi jumătate metrul pătrat. Toată zona asta va fi acoperită de vilele bogătaşilor.

— Şi asta-i rău?

— Nu pentru mine, râse LionWalker. Eu n-o să fiu aici.

Mai parcurseră încă cincisprezece kilometri până la locuinţa lui LionWalker, străbătând un golf curb şi adăpostit de dune care se întindeau câţiva kilometri spre interior. Casa lui era un bungalow scund din coral-uscat alb perlat, cocoţat pe creasta unei dune înalte, la numai o sută de metri de mal, cu o verandă largă, podită, către ocean.

Cupola observatorului era mai departe de apă, având design standard din beton şi metal.

Un labrador auriu alergă spre ei să-i întâmpine, legănând fericit din coadă şi LionWalker se jucă cu el în vreme ce înaintau către casă. De la douăzeci de metri depărtare, Dudley putu auzi dinăuntru o ceartă furioasă.

— Doamne, n-au mai terminat, murmură LionWalker.

Uşa-oblon subţire din lemn se deschise violent şi o tânără ieşi ca o furtună. Era senzaţional de frumoasă, chiar şi pentru Dudley, care era obişnuit cu campusul ticsit de fete cu chipuri proaspete.

— I-un porc! scuipă ea spre LionWalker depăşindu-l în grabă.

— Da, sunt sigur, încuviinţă bărbatul supus.

Fata probabil că nu-l auzi, deoarece pornise deja către dune, cu chipul fixat într-o expresie decisă care anunţa clar că n-avea să se oprească până nu ajungea la capătul lumii. Labradorul o privi prelung, cu dor, apoi reveni la LionWalker.

— Gata, gata, mângâie el câinele pe cap. O să se-ntoarcă la timp ca să-ţi dea cina.

Aproape că ajunseseră la uşă, când aceasta se deschise iarăşi. De data aceasta ieşi un tânăr. Cu trăsăturile lui androgine, era la fel de frumos ca fata. Dacă n-ar fi fost gol până la brâu, lui Dudley i-ar fi venit greu să-i precizeze sexul.

— Unde crede că se duce? scânci el.

— Nu ştiu, răspunse LionWalker pe un ton resemnat. Nu mi-a spus.

— Ei bine, eu nu mă duc după ea.

Tânărul porni spre plajă, gârbovind umerii şi lovind nisipul cu picioarele desculţe în timp ce mergea.

LionWalker deschise uşa şi-i făcu semn lui Dudley să intre.

— Îmi pare rău.

— Cine sunt? întrebă Dudley.

— Actualii mei parteneri. Îi iubesc tare mult, dar uneori – ştii – mă-ntreb dacă merită. Eşti însurat?

— Da. De fapt, am fost de mai multe ori.

— Ah, bun, atunci ştii cum este.

Interiorul casei era în stil minimalist clasic, care se potrivea perfect locului. Un şemineu circular, mare, slujea ca punct central al salonului. Ferestrele înalte şi curbe ofereau o panoramă neîntreruptă a golfului şi oceanului. Aerul condiţionat asigura o răcoare relaxantă.

— Ia loc, rosti LionWalker. Bănuiesc că ţi-ar prinde bine ceva de băut. Într-un minut o să te duc să vezi telescopul. Atunci poţi să verifici. Sunt convins că vei fi satisfăcut.

— Mulţumesc.

Dudley se lăsă pe una dintre sofalele mari. Se simţea foarte şters şi spălăcit în astfel de medii. Nu era vorba doar despre bogăţia casei şi amplasarea ei, ci şi despre vivacitatea celor care trăiau aici.

— Nu la asta mă aşteptasem, recunoscu el după câteva minute de când băuse din scotch-ul foarte bun, vechi de cincizeci de ani, al lui LionWalker.

— Adică te gândiseşi că voi fi unul ca tine? Fără supărare, meştere!

— Nici vorbă. Aşadar, cu ce te ocupi aici?

— Familia mea e oricum destul de bogată. Nu bogăţie ca pe Pământ, n-ai tu grijă, însă confortabil. De la naştere am avut un fond de investiţii rezonabil, după care am făcut eu însumi şi mai mulţi bani pe piaţa materiilor prime. Asta a fost cu două reîntineriri în urmă. De atunci, lenevesc.

— Şi de ce tocmai aici? De ce tocmai pe Tanyata?

— Asta-i marginea. Ăsta-i locul cel mai îndepărtat de punctul nostru de pornire… bineînţeles, cu excepţia lui Far Away. Este o chestie minunată, deşi toţi o privesc ca pe o banalitate. Pot să stau noaptea aici şi să privesc încotro ne-ndreptăm. Te uiţi la stele, Dudley, şi ştii ce minunăţii

aşteaptă să fie văzute acolo. Iar cretinii ăia din spatele nostru nu se uită niciodată. În locul unde ne aflăm acum… strămoşii noştri credeau că aici era raiul. Acum eu pot privi din raiul lor, ca să văd unde ne este viitorul. Nu crezi că asta-i ceva minunat?

— Cu siguranţă este.

— Acolo sunt stele care de pe Pământ nu pot fi văzute cu ochiul liber. Ele strălucesc noaptea pe cer şi eu vreau să le cunosc.

— Şi eu.

Dudley îl salută cu pocalul de cristal care era cu o sută de ani mai vechi decât scotchul pe care-l conţinea şi-l dădu peste cap.

***

Cei doi tineri revenira peste două ore, după ce se răcoriseră. LionWalker îi prezentă ca fiind Scott şi Chi. Iar ei îl salutară stingheriţi pe Dudley. Ca penitenţă, se apucară să pregătească un foc mare pe plajă, folosind lemnele cu o ciudată textură încâlcită aduse de valuri pe ţărm. Îl aprinseră când soarele cobora spre ocean. Scântei portocaliu-strălucitor zburară din vârfurile vâlvătăilor, pentru a se învolbura mult deasupra nisipului. Cartofi fură vârâţi în inima focului, iar un grătar cu fripturi fu improvizat pentru când avea să rămână doar jarul.

— De aici putem vedea Perechea Dyson? întrebă Scott, când stelele începură să apară pe bolta care se întuneca.

— Nu, răspunse Dudley. Este prea departe ca să poată fi văzută cu ochiul liber. De aici, abia puteţi vedea steaua Pământului, iar Perechea Dyson se află la o mie de ani-lumină dincolo de ea.

— Şi când au fost ele învăluite?

— Asta-i o întrebare foarte bună. Nu am putut niciodată să precizăm momentul exact de construire al învelişurilor,

iar proiectul meu de observare va ajuta tocmai la rezolvarea acestei întrebări.

Nici chiar acum Dudley nu intenţiona să anunţe ce văzuse.

Dacă observarea din noaptea aceea ridica vreo îndoială asupra celor văzute de el, atunci ar fi trebuit pur şi simplu să îngroape imediat tot proiectul. Nu-şi putea îngădui să facă tam-tam în jurul lui; avea prea multă nevoie de slujbă şi de pensia pe care i-o aducea aceasta. Astronomia încetase realmente să mai fie un domeniu al ştiinţei pure după anul 2050; dacă puteai vizita stele din toate tipurile spectrale pentru a le observa în mod direct, nu prea avea rost să consideri că profesiunea aceasta ar fi fost prioritară. TSC preluase de mult, în scopuri pur comerciale, toate observările majore asupra spaţiului cosmic. În asemenea circumstanţe, puţine instituţii de învăţământ superior din Commonwealth se mai sinchiseau să construiască observatoare pentru a-şi complimenta facultăţile. Dudley nu mai avea unde să se ducă.

La o oră după apus, Dudley şi LionWalker merseră printre dune spre observator. La interior, acesta diferea prea puţin de cel de pe Gralmond. Un spaţiu mare şi gol, cu cilindrul gros al telescopului în mijloc, susţinut de un cadru pendular complex din grinzi metalice şi benzi electromusculare. Carcasa senzorială care înconjura ocularul părea mult mai sofisticată decât orice şi-ar fi putut permite Universitatea. Un şir de portaluri display moderne şi elegante se întindea în lungul peretelui de lângă uşă.

Dudley se uită la echipamentele profesioniste şi simţi cum încordarea i se reduce cu un grad. Nu exista nici un motiv practic pentru a împiedica desfăşurarea acestei observări. Singurul lucru care-l preocupa erau propriile lui amintiri despre eveniment. Era posibil să se fi întâmplat realmente aşa? După cinci luni, momentul părea cumva evaziv, amintirea unui vis.

LionWalker se apropie de baza telescopului şi începu să mimeze dansul unui robot, zvâcnind în mişcări mărunte şi precise din braţe şi picioare. Drept răspuns, trapa cupolei începu să se deschidă. Benzile electromusculare de pe cadrul pendular se flexionară silenţios şi cilindrul gros porni să se întoarcă, orientându-se către orizont, unde urma să răsară Perechea Dyson. Trupul lui LionWalker continua să se răsucească şi să se contorsioneze, apoi bărbatul pocni din degete după un ritm neauzit. Portalurile înviară unul câte unul, retransmiţând imaginile senzorilor.

Dudley se grăbi spre ele. Calitatea imaginii era impecabilă. Privi cu atenţie câmpul stelar, observând abaterea infimă de la configuraţiile cu care era obişnuit.

— Ce legătură avem? îşi întrebă e-majordomul.

— Cibersfera planetară este neglijabilă, totuşi există o linie terestră până la gara TSC. Lăţimea de bandă disponibilă este mai mult decât capabilă să-ţi respecte cerinţele anunţate. Pot deschide comunicarea cu unisfera, oricând doreşti.

— Perfect. Începe cu un sfert de oră înainte de timpul de învăluire estimat. Vreau stocare IC completă în datacriptă şi o confirmare legală a sursei din partea unisferei.

— Am înţeles.

LionWalker îşi încetă rotirile, permiţând telescopului să se odihnească. Ridică o sprânceană.

— Eşti chiar serios în privinţa asta, aşa-i?

— Da.

Stocarea în datacriptă şi confirmarea legală erau scumpe, iar, împreună cu biletul, costul le tăiase o felie importantă din banii economisiţi cu grijă pentru concediu. Alt lucru pe care Dudley nu-l spusese nevestei sale. Trebuia însă s-o facă; observarea ar fi fost indiscutabilă dacă sursa senzorului telescopului era autentificată.

Dudley se aşeză într-un scaun ieftin din plastic lângă telescop, cu bărbia rezemată în mâini şi privi lumina

holografică din portaluri. Urmări fix bolta întunecată, pe măsură ce Perechea Dyson se ridica deasupra orizontului. LionWalker efectuă câteva ajustări minore şi Alfa Dyson fu centrată în toate portalurile. Timp de optzeci de minute rămase constantă. Un simplu punct de lumină obişnuită, cu toate benzile spectrale dezvăluind o intensitate care nu varia.

LionWalker schiţă câteva tentative de a vorbi cu Dudley despre fenomenul la care se aştepta acesta. De fiecare dată i se răspunse printr-un gest din braţ care-i cerea tăcere; în cele din urmă, renunţă pur şi simplu şi se trânti într-un scaun lângă astronom. Era obişnuit cu nopţile lungi, deşi împărtăşirea acesteia o făcea în mod straniu plictisitoare.

E-majordomul lui Dudley stabili o legătură completă de bandă largă cu unisfera şi confirmă că datacripta IC înregistra.

Fu aproape o dezamăgire când, exact la momentul aşteptat, Alfa Dyson dispăru.

— Este! răcni Dudley. Sări în picioare, răsturnând scaunul spre înapoi. Da, da, da! Am avut dreptate. Se întoarse către LionWalker cu un zâmbet absurd de larg: Ai văzut?

— Mda, mormăi LionWalker cu calm fals. Am văzut.

— Da!

Dudley încremeni.

— Am înregistrat? îşi întrebă iute e-majordomul.

— Unisfera confirmă înregistrarea. Evenimentul este stocat în datacripta IC.

Surâsul lui Dudley reapăru.

— Îţi dai seama cu adevărat ce a fost asta? întrebă LionWalker.

— Îmi dau seama.

— A fost ceva imposibil, meştere, asta a fost. Complet, absolut imposibil. Nimeni nu poate stinge o stea în felul

ăsta. Nimeni.

— Ştiu. Minunat, nu?

2

Adam Elvin ieşi din gara planetară TSC în Tokat, capitala lui Velaines. Trecu fără grabă pe lângă senzorii încorporaţi în pilaştrii de marmură canelaţi care străjuiau sala. Dacă avea să fie arestat, prefera să se întâmple acum, înainte ca restul misiunii să fie compromis.

Cetăţeanul mediu din Commonwealth nu avea habar de existenţa unor asemenea sisteme de supraveghere, dar Adam se ocupase de ele pe durata celei mai mari părţi din viaţa sa de adult. În mod lesne de înţeles, fiind paranoică în privinţa sabotajelor, TSC le utiliza pentru a-i monitoriza pe toţi călătorii care îi foloseau facilităţile. Marile matrice de procesoare ale senzorului erau încărcate cu smartware de recunoaştere a caracteristicilor vizuale care verifica toţi pasagerii şi îi confrunta cu o listă foarte lungă de recidivişti cunoscuţi şi suspectaţi.

Adam folosise reprofilarea celulară pentru modificarea aspectului (inclusiv a înălţimii) de atâtea ori, încât nu îşi mai reamintea toate ocaziile; de cel puţin o dată în fiecare an şi în general de două sau trei ori. Tratamentul nu putea vindeca procesul de îmbătrânire care începuse să-i ruginească articulaţiile şi organele, însă îndepărta ţesutul cicatricelor, din care acumulase mai multe decât s-ar fi cuvenit de-a lungul deceniilor. De asemenea, îi oferea o gamă largă de alegeri în privinţa trăsăturilor. Considerase dintotdeauna că ar fi fost o fudulie prostească să încerce să-şi camufleze cei şaptezeci şi cinci de ani. Orice persoană în vârstă care purta un chip adolescentin era cu adevărat de compătimit. Restul corpului îi trăda întotdeauna vârsta: era prea masiv şi prea lent. Asemenea indivizi erau imediat identificaţi ca fiind prea săraci pentru a-şi permite reîntinerirea, retrăgându-se în fantezia ieftină a unei

tinereţi de profunzimea epidermei.

Adam ieşi în faţa terminalului pentru călători al gării şi-şi folosi e-majordomul ca să semnaleze unui taxi. Nu se declanşase nici o alarmă. Sau cel puţin nimic detectabil, gândi el. Nu puteai să fii sigur niciodată când te confruntai cu ea. Era inteligentă şi se apropia treptat, o dată cu trecerea anilor. Dacă îi pregătise o cursă pe Velaines, nu urma să se declanşeze azi… când ar fi preferat el.

Pentru moment, era liber să-şi vadă de misiune. Astăzi era o persoană nouă, necunoscută anterior Commonwealthului. Potrivit fişierului de cetăţean, se numea Huw North şi era nativ de pe Pelcan, aflat la prima viaţă şi în vârstă de 67 de ani, angajat al companiei de inginerie Bournewell. Când îl priveai, era supraponderal; ba chiar în mod considerabil, ţinând seama de seriozitatea cu care cetăţenii Commonwealthului îşi priveau propria sănătate în epoca aceasta, deoarece cântărea aproape o sută cinci kilograme. La aceasta se adăuga o faţă rotundă şi dolofană care asuda din belşug. Părul sur care începea să se rărească era pieptănat peste frunte într-un stil demult învechit. Purta un balonzaid cafeniu lăbărţat, cu revere late, deschis în faţă şi dezvăluind costumul gri, şifonat. Un bărbat mare cu o viaţă mică, un individ căruia nimeni nu-i acorda atenţie. Reprofilarea celulară era un tratament cosmetic pentru săraci şi vanitoşi, nu o metodă prin care să-ţi adaugi grăsime şi să-i conferi pielii o paloare bolnăvicioasă. Ca inducere în eroare, nu dădea greş niciodată.

Ceea ce înseamnă că ar fi probabil timpul s-o schimb, gândi Adam când îşi sui trupul supradimensionat într-un taxi care-l duse la hotelul Westpool. La recepţie, plăti pe două săptămâni în avans. Camera lui era o dublă la etajul VIII, cu ferestre etanşe şi aer condiţionat reglat la o temperatură prea scăzută pentru el. Detesta asta, dormea superficial şi zgomotul aerului condiţionat urma să-l ţină

treaz ore la rând. Întotdeauna se întâmpla aşa.

Îşi despachetă toate hainele din valiză, apoi luă geanta de umăr, mai mică, în care se afla trusa de urgenţă: două schimburi de haine, dintre care unul cu câteva numere mai mic, o trusă medicală, bani-gheaţă, un bilet TSC de întoarcere de la Edenburg la Velaines, cu secţiunea dus deja utilizată, două matrice palmare foarte sofisticate conţinând software kaos bine protejat şi un pistol ionic paralizant legal, cu amplificare ascunsă care-i conferea letalitate la folosirea din imediata apropiere.

După o oră, Adam părăsi hotelul şi merse pe jos cinci cvartale sub soarele cald al după-amiezii, acomodându-se cu capitala. Pe străzile largi traficul era aglomerat în ambele sensuri, cu taxiuri şi furgonete comerciale dominând benzile. Observă că nici un vehicul nu folosea motoare cu combustie, ci toate foloseau acumulatoarele superconductoare. Secţiunea aceasta a oraşului continua să fie respectabilă, apropiată de districtele financiar şi comercial centrale, deşi după alte cincisprezece cvartale calitatea clădirilor se deteriora apreciabil. Acum în jurul lui erau magazine şi birouri, alături de câteva străduţe laterale cu apartamente terasate, nici una nedepăşind patru sau cinci niveluri înălţime. Clădiri publice construite în stil ţarist târziu străjuiau pieţe elegante. În depărtare, pe străzile perfect rectilinii, se zăreau turnurile ce marcau inima oraşului. La fiecare câteva cvartale, Adam trecea pe sub şinele ferate supraînălţate ce şerpuiau prin grila rutieră a oraşului, artere groase de beton pe montanţi înalţi, care purtau liniile principale spre şi dinspre gara planetară.

Velaines se găsea în spaţiul de fază I, la numai cincizeci de ani-lumină de Pământ. Planeta fusese deschisă pentru colonizare în 2090, iar economia şi industria ei se maturizaseră de atunci pe linii cunoscute. În prezent avea o populaţie de peste două miliarde de oameni şi un standard de viaţă proporţional de ridicat, fiind genul de planetă la

care aspirau cele din spaţiul de fază II şi III. Ţinând seama de dimensiunile istoriei ei, era inevitabil ca unele filoane de descompunere să fi apărut în societate. În modelul de economie de piaţă capitalistă cu ritm rapid pe care-l urmase Velaines, nu toţi se puteau îmbogăţi suficient pentru a se bucura de reîntineriri multiple. Zonele în care locuiau le reflectau statutul financiar, suprafeţele drumurilor erau fisurate şi neregulate, iar eficienta reţea citadină de tramvaie-metrou care le deservea avea prea puţine opriri şi vagoane vechi. Aici era locul unde se instaurau adevărata putreziciune, disperarea şi fundăturile, unde vieţile oamenilor erau irosite, sacrificate zeilor economiei. În epoca aceasta, era scandalos că se putea întâmpla aşa ceva. Era exact mediul pe care Adam decisese cu multă vreme în urmă că-l va eradica, iar acum era locul de care avea cel mai mult nevoie pentru activităţile lui.

Îşi găsi un hotel A+A la capătul străzii 53 şi se cază, folosind identitatea Quentin Kelleher. A+A era o franciză de hoteluri ieftine, complet automatizate, unde managerul era în acelaşi timp şeful întreţinerii. Matricea recepţiei acceptă transferul în dolari Augusta din tatuajul lui de credit şi-i dădu codul pentru camera 421: un pătrat simplu, cu latura de trei metri, cu o nişă duş/toaletă şi o fantă de distribuitor. Exista un pat cu saltea de gelatină, un scaun şi un raft retractabil. Camera era însă situată pe colţul clădirii, ceea ce însemna că avea două ferestre.

Adam ceru matricei distribuitorului un aşternut, trei raţii de masă, doi litri de apă îmbuteliată şi un set de obiecte de toaletă, toate trecute în contul său. Peste un minut, mecanismul zumzăi lin şi obiectele căzură în coş. După aceea, Adam îşi trecu o matrice palmară pe mod supraveghere şi o lăsă să scaneze camera. Dacă cineva ar fi forţat intrarea, i-ar fi anunţat imediat e-majordomul cu un mesaj încriptat de la o adresă unisferă de unică folosinţă, dar un asemenea act avea o probabilitate redusă. Velaines

se mândrea cu indicele relativ scăzut al delictelor şi oricine locuia într-un A+A n-ar fi deţinut probabil nimic de valoare. Şansele în favoarea lui erau destul de bune.

***

În seara aceea, Adam luă un tramvai-metrou până în alt district părăginit. Printre magazinele închise şi barurile deschise, găsi o uşă cu o firmă mică deasupra:

Partidul Socialist Intersolar
Velaines, filiala VII

E-majordomul lui transmise uşii codul de membru de partid al lui Huw North şi încuietoarea bâzâi. La interior era cam aşa cum se aşteptase, cu o scară simplă de lemn care suia la două încăperi cu ferestre înalte, astupate de mult cu scânduri. Într-o încăpere, un bar servea bere ieftină şi tării cu aspect letal din sticle de ceramică. Un portal de jocuri ocupa cea mai mare parte a celei de-a doua încăperi, cu scaune pentru spectatori înşiruite în lungul pereţilor.

La bar, câţiva bărbaţi stăteau pe taburete. Amuţiră când Adam se apropie. Nimeni care să fi purtat un costum, nici chiar atât de ieftin ca al lui, n-avea ce căuta acolo.

— Bere, te rog, se adresă Adam barmanului.

Puse doi dolari pământeni în bancnote pe tejghea; valuta aceea era acceptată fără comentarii pe majoritatea planetelor.

Sticla îi fu aşezată în faţă. Toţi îl priviră când trase o duşcă.

— Nu-i rea.

Adam izbuti chiar să-şi păstreze chipul neschimbat. Era în stare să aprecieze un club socialist pentru că nu cumpăra de la una dintre marile corporaţii producătoare de bere, dar cu certitudine ar fi putut găsi şi un producător mic care să

creeze ceva potabil.

— Nou în oraş, tovarăşe? întrebă barmanul.

— Azi am sosit.

— Stai mult?

— Mai stau niţel, da. Îl caut pe un tovarăş Murphy – Nigel Murphy.

Bărbatul din capătul opus al barului se ridică în picioare.

— Ăla aş fi eu.

Era zvelt, mai înalt decât Adam, şi cu un chip îngust pe care bănuiala apărea cu uşurinţă. Adam presupuse că era la prima viaţă; capul îi era aproape pleşuv, doar cu o aureolă rară de păr sur, ca al unui călugăr. Hainele erau de muncitor obişnuit: blugi şi cămaşă cadrilată, jachetă căptuşită cu lână, pe care o purta deschisă, şi căciulă de lână îndesată într-un buzunar. Toate erau mânjite de murdărie, de parcă ar fi venit direct din fabrică sau de pe şantier. Însă felul în care-l privea pe Adam, estimarea pe care o făcu dintr-o privire, îl etichetau drept un lider.

— Huw North, rosti Adam când îşi strânseră mâna. Un coleg de-al meu a fost aici săptămâna trecută.

— Nu sunt sigur că mi-l reamintesc, replică Nigel Murphy.

— A spus că tu eşti persoana cu care trebuie stat de vorbă.

— Depinde despre ce vrei să stai de vorbă… tovarăşe.

Adam îşi reţinu oftatul. De-a lungul anilor trecuse de foarte multe ori prin ritualul acesta. De acum ar fi trebuit să ştie cum să ocolească tot rahatul şi să treacă direct la afaceri. Dar, ca întotdeauna, piesa trebuia jucată. Localnicul trebuia să-şi dovedească puterea în faţa prietenilor.

— Am mai multe subiecte, spuse Adam. Pot să-ţi fac cinste cu ceva de băut?

— Pari a fi foarte darnic cu banii, tovarăşe, observă unul dintre cei care stăteau înapoia lui Nigel Murphy. Ai mulţi,

aşa-i? Crezi că ne poţi cumpăra prietenia?

Adam îi surâse subţire individului.

— Nu-ţi doresc prietenia şi cu certitudine tu nu vrei să fii prieten cu mine.

Bărbatul rânji spre colegii lui; părea să aibă vreo treizeci şi cinci de ani şi degaja genul de aroganţă care sugera că era vârsta lui autentică, că se afla la prima viaţă.

— De ce?

— Cum te numeşti?

— Sabbah. Care-i treaba ta?

— Ei bine, Sabbah, dac-ai fi prietenul meu, atunci ai fi căutat prin tot Commonwealth-ul şi când ai fi prins, ai muri. Permanent.

Nimeni din bar nu mai zâmbea. Adam era satisfăcut de micuţa umflătură grea produsă de pistolul ionic din jacheta lui.

— Îşi reaminteşte vreunul dintre voi data de 21 noiembrie 2344?

Adam îşi plimbă privirea sfidător, de la unul la celălalt.

— Gara Abadan, rosti încet Nigel Murphy.

— Tu ai fost? întrebă Sabbah.

— Haide să zicem că m-am găsit în zonă pe-atunci.

— Patru sute optzeci de oameni ucişi, spuse Murphy. O treime – morţi totale… Copii prea mici ca să aibă inserţii de memocelule…

— Trenul a întârziat, zise Adam.

Îşi simţi gâtul uscat când îşi reaminti evenimentele. Continuau să-i fie teribil de limpezi. Nu-şi editase niciodată memoria, nu acceptase niciodată calea simplă a uitării. *Trăieşte cu consecinţele acţiunilor tale!* Aşa că, în fiecare noapte, visa explozia şi deraierea chiar în faţa porţii, cu vagoanele năpustindu-se peste încrucişări şi liniile paralele în secţiunea cea mai animată a gării. Cincisprezece trenuri lovite, propulsate în lateral, care se izbiseră, plesniseră, explodând şi revărsând în exterior elemente radioactive. Şi

trupuri.

— A fost în secţiunea greşită a liniei, la momentul greşit. Filiala mea avea treabă cu marfarul de cereale Kilburn.

— Voiaţi să-i opriţi pe oameni să mănânce? întrebă Sabbah batjocoritor.

— Ce-i asta – o bombă pentru beţivi sau o filială socialistă? Nu ştii nimic despre partidul pe care-l susţii? Despre motivul pentru care existăm noi? Există anumite tipuri de marfare pentru cereale, care sunt special concepute ca să treacă prin porţile de capăt-zero. TSC nu le spune oamenilor despre trenurile alea, tot aşa cum nu suflă un cuvânt despre capătul-zero. Compania a cheltuit milioane ca să proiecteze vagoane care pot funcţiona în imponderabilitate şi în vid. Milioane de dolari pentru nişte maşinării a căror singură utilitate este să-şi deşerte conţinutul în spaţiu. Ele trec printr-o poartă de capăt-zero pe o linie ferată care atârnă pur şi simplu acolo, în mijlocul spaţiului interstelar. Nimeni nu ştie unde. Nu contează, fiindcă ele există pentru ca noi să ne putem debarasa în siguranţă de orice lucru periculos, departe de planetele U-congruente. Aşa că TSC expediază trenurile cu vagoanele lor speciale, care-şi deschid trapele pentru a-şi deşerta conţinutul. Atât doar că în privinţa cerealelor nu există nimic periculos. Sunt pur şi simplu zeci de mii de tone de grâu de calitate ireproşabilă care se revarsă în vid. În vagoane este încorporat alt mecanism inteligent, care se asigură de chestia asta. Simpla deschidere a trapelor nu este suficientă; în imponderabilitate grâul va rămâne pe loc, aşa că trebuie împins afară în mod fizic. Şi ştiţi de ce o fac?

— Piaţa, rosti Nigel Murphy cu o urmă de oboseală în voce.

— Exact, fir-ar al dracu’ – piaţa! Dacă există cel mai mic exces de hrană, preţurile scad. Comercianţii nu pot accepta aşa ceva, fiindcă nu pot să vândă cu suficient profit ca să

plătească riscul pe care şi l-au asumat pentru munca altora, aşa că piaţa cere mai puţină mâncare ca să funcţioneze. Marfarele de cereale trec prin porţile de capăt-zero şi oamenii plătesc preţuri mai mari pentru alimentele de bază. Orice societate care îngăduie să se întâmple aşa ceva este fundamental incorectă. Iar cerealele nu sunt decât cel mai mic dintre abuzurile la care sunt supuşi oamenii, mulţumită economiei de piaţă capitaliste.

Adam îl privi pătrunzător pe Sabbah, ştiind că întinsese din nou coarda prea mult, exagerând din cauza propriei sale dedicaţii. Nu-i păsa, deoarece acesta era lucrul căruia se devotase: chiar acum, cu toate celelalte priorităţi ale lui, cauza mai mare a omenirii continua să-l înflăcăreze.

— De aceea m-am alăturat partidului ăstuia, ca să pun capăt unor asemenea nedreptăţi monstruoase. De aceea mi-am dedicat viaţa partidului ăstuia. Şi de aceea voi muri, o moarte totală, ca membru al acestui partid. Pentru că eu cred că rasa umană merită o soartă mai bună decât nemernicii ăia de plutocraţi care ne conduc ca pe un domeniu privat. Ia zi, fiule? Tu în ce crezi?

— Mulţumesc pentru că ai lămurit lucrurile, rosti grăbit Nigel Murphy şi se interpuse între Adam şi Sabbah. Toţi cei de aici sunt membri buni de partid, Huw. Poate că am intrat în partid din motive diferite, dar avem aceleaşi obiective.

Cu un braţ le făcu semn lui Sabbah şi celorlalţi să rămână la bar. Celălalt braţ al său apăsă uşor umărul lui Adam, dirijându-l spre o uşiţă.

— Haide să stăm de vorbă.

Magazia din spate era folosită pentru depozitarea lăzilor de bere şi a tuturor celelalte fleacuri pe care un bar le generează de-a lungul anilor. O singură bandă de polifoto era fixată pe plafon, asigurând iluminarea. După ce uşa se închise, e-majordomul lui Adam îl informă că accesul la cibersferă îi fusese întrerupt.

— Regret cele întâmplate, spuse Nigel Murphy când îşi

traseră două lăzi goale de bere pe care să se aşeze. Tovarăşii nu sunt obişnuiţi cu feţe noi pe-aici.

— Vrei să spui că partidul este o cauză pierdută pe Velaines?

Nigel Murphy încuviinţă din cap fără chef.

— În unele zile, aşa se pare. Abia am adunat doi la sută la ultimele alegeri şi multe dintre voturile acelea sunt pur şi simplu de protest împotriva partidelor importante. Orice acţiune directă pe care o întreprindem împotriva companiilor este atât de... nu ştiu. Puerilă? Este ca şi cum am lovi cu un ciocan de cauciuc într-o piatră – nu producem nici o stricăciune. Plus că există permanent riscul altei greşeli, aşa cum a fost Abadan. La urma urmelor, socialismul nu înseamnă uciderea oamenilor. Ar trebui să însemne justiţie.

— Ştiu. Este greu, crede-mă. Iar eu lucrez pentru cauză de mult mai mult timp decât tine. Trebuie totuşi să crezi că într-o bună zi toate astea se vor schimba. În prezent, Commonwealth-ul se bazează pe simpla expansiune imperialistă. Acesta este mereu momentul cel mai favorabil pentru economiile de piaţă, fiindcă permanent se deschid pieţe noi. Dar în cele din urmă, vor eşua. Expansiunea în spaţiul de fază III nu va fi nici pe departe atât de rapidă şi de agresivă cum au fost fazele I şi II. Întregul proces încetineşte. Până la urmă nebunia asta se va opri şi vom putea începe să ne focalizăm resursele spre creşterea socială autentică, nu către cea fizică.

— Să sperăm că aşa va fi. Nigel Murphy îşi ridică sticla de bere. Prin urmare, ce pot face pentru tine?

— Trebuie să discut cu anumiţi oameni. Intenţionez să cumpăr armament.

— Tot mai arunci în aer marfare cu cereale, aşa-i?

— Mda. Adam se sili să zâmbească. Tot mai arunc în aer marfare cu cereale. Poţi să mă ajuţi în privinţa asta?

— Pot să încerc. De-a lungul anilor, am cumpărat eu

însumi câteva piese mici.

— Pe mine nu mă interesează piesele mici.

— Dealerul pe care-l folosesc ar trebui să te poată ajuta. O s-o întreb.

— Mulţumesc.

— Mai exact, despre ce fel de armament vorbim?

Adam îi întinse o foaie cu lista.

— Afacerea-i următoarea: tu poţi să adaugi orice are nevoie filiala asta, până la zece la sută din preţul total. Poţi s-o consideri ca pe un fel de onorariu.

— Ăsta-i armament foarte serios.

— Eu reprezint o filială foarte serioasă.

— Bine, atunci. Nigel Murphy tot nu-şi putea alunga de pe chip expresia tulburată atunci când citi lista. Dă-mi codul de acces al e-majordomului tău. O să te sun când am aranjat întâlnirea.

— În regulă. O ultimă întrebare: vi s-au alăturat recent membri noi? În ultimele două luni, să zicem?

— Nu. Din păcate, nu ni s-a mai alăturat nimeni de nouă luni. Ţi-am spus, în clipa de faţă nu prea suntem la modă. Va trebui să organizăm altă campanie de recrutare în sindicatele muncitorilor generali. Dar asta va fi abia peste câteva săptămâni. De ce?

— O simplă verificare.

***

Sabbah se detesta pentru ceea ce făcea. În mod evident, tovarăşul avea relaţii sus-puse în partid, probabil printre cadrele executive. Ceea ce însemna că el credea cu adevărat în ceea ce făcea, mai ales dacă avusese dreptate în privinţa marfarului cu cereale.

Nu s-ar fi pus problema că Sabbah nu credea în cauza lor – nici vorbă de aşa ceva. Detesta categoric modul în care toţi din lume păreau să se descurce mai bine decât el,

faptul că mediul său îl condamnase la o viaţă trăită prost. Felul în care societatea era structurată îl împiedica să-şi îmbunătăţească traiul. Asta era ceea ce-l atrăgea în primul rând la socialişti, modul în care acţionau spre a schimba lucrurile, astfel ca oamenii ca el să capete şansa de a trăi decent într-o lume globală.

Iar toate astea nu făceau decât să înrăutăţească situaţia. Tovarăşul acţiona în mod activ pentru a doborî companiile şi statul plutocrat care le susţinea. Ceea ce însemna mai mult decât Sabbah păruse să facă vreodată. Filiala VII nu făcea altceva decât să ţină întruniri nesfârşite în care se certau între ei timp de ore. Urma apoi culegerea de date statistice, zile pierdute în care era insultat şi tratat cu dispreţ total chiar de către oamenii pe care încercau să-i ajute. Şi, desigur, protestele din faţa birourilor companiilor şi fabricilor sau ambuscadele organizate împotriva politicienilor. Sabbah pierduse numărul ocaziilor în care fusese lovit de capătul dureros al unui bici-paralizant al unui poliţist. Adevăratul motiv pentru care continua să mai participe îl constituiau restul membrilor filialei. De destulă vreme nu avea mulţi prieteni în exterior.

Dar nu avea de ales. Nu în privinţa aceasta.

O întâlnise pe femeie în urmă cu nouă ani. Trebuşoara din noaptea aceea fusese atât de simplă, încât ar fi fost idiot să nu se bage. Plecase împreună cu doi colegi vechi pe care-i cunoştea de demult, din anii petrecuţi în gaşcă, când împrumutau o camionetă de la academia de corecţie ca să bântuie prin oraş. Ţinta lor era acum o dubă de livrări care făcea curse nocturne de la gara planetară TSC la diverse antrepozite locale din oraş. Transporta lăzi cu bunuri menajere din Augusta, toate de calitate excelentă. Iar duba era veche; alarma ei era o glumă.

Graţie unui software kaos decent, cumpărat de la un contact, izbutiseră să intercepteze duba şi să o golească complet de marfă în zece minute. Pe lângă cota lui parte,

Sabbah luase chiar o pereche de fembote cu el când plecase spre casă.

Ea îl aştepta când intrase pe uşă; o femeie de vârstă mijlocie cu trăsături vag asiatice, păr ca pana corbului presărat de şuviţe sure care-i ajungea până la umeri, în costum elegant de afaceri. Stătea în livingul lui, ca şi cum ar fi deţinut apartamentul acela sărăcăcios cu două camere într-o măsură mai mare decât îl deţinuse el vreodată.

— Poţi să alegi, îi spusese când gura lui se căscase de surprindere. Fie te-mpuşc în autoapărare, pentru că ai atacat o persoană oficială care căuta să-şi îndeplinească atribuţiile, fie facem o învoială şi te las să-ţi păstrezi scula.

— Ciii…

Sabbah se încruntase către uşă, blestemându-i în gând circuitul de alarmă care nu-l avertizase că femeia pătrunsese prin efracţie.

— Sau crezi că noul plan de asigurări medicale publice de pe Velaines va plăti pentru o sculă nouă, Sabbah? Într-acolo ţintesc, în cazul în care n-ai observat.

Oripilat, văzuse că femeia ţinea în mână un tub metalic, mic şi negru, care era într-adevăr îndreptat spre vintrele lui. Mişcase cutiile care conţineau fembotele, coborându-le treptat, până îi acoperiseră şoldurile şi organul personal extrem de valoros.

— Dacă eşti poliţistă, n-o să…

Zgomotul violent pe care-l produsese arma ei îl făcuse să se gârbovească. Bucăţi de plastic spongios plutiseră prin aer, iar rămăşiţele fembotei căzuseră pe podea. Membrele cu electromuşchi aidoma unor crabi ai maşinăriei micuţe zvâcniseră o vreme, după care se rămăseseră inerte. Sabbah se holbase la ea.

— Iisuse Hristoase… murmurase el.

Strânsese chiar mai puternic cealaltă cutie.

— Acum ştim ce poziţie ocupăm fiecare dintre noi? întrebase poliţista.

— Da, doamnă.

— Vreau doar să faci ceva pentru mine. Ceva mărunt. O să-l faci?

— Ce?

— Într-o zi, la filiala voastră o să apară cineva şi vreau să ştiu când o să fie asta. Nu-ţi pot spune numele lui, fiindcă şi-l schimbă mereu. Însă va dori să cumpere chestii, cel mai probabil arme, sau software kaos, sau eşantioane de boli, sau componente cu specificaţii greşite care să avarieze aparatele în care sunt montate. Cam genul ăsta de persoană este. Un tip foarte neplăcut. Va susţine că este membru al partidului şi că face ceea ca face pentru o cauză nobilă. Dar minte. Este un terorist. Un anarhist. Un ucigaş. De aceea vreau să mă anunţi când vă vizitează. Clar?

Lui Sabbah nu-i plăcuse să se gândească la alternativă. Femeia continuase să ţină arma îndreptată către el.

— Da, sigur. O s-o fac.

— Bine.

— Când o să vină?

— Nu ştiu. S-ar putea să fie mâine. S-ar putea să fie peste treizeci de ani. S-ar putea să nu fie niciodată. Sau s-ar putea ca eu să-l prind înainte să ajungă vreodată pe Velaines.

— Bine, în regulă.

— Acum, întoarce-te.

— Ce?

— Ai auzit.

Ea se ridicase, cu arma mică tot spre el. Fără chef, Sabbah se întorsese cu faţa la uşă. Mâinile îi fuseseră înşfăcate, silindu-l să dea drumul cutiei cu fembota. O bandă rece de metmal i se înfăşurase în jurul încheieturilor, imobilizându-le.

— Ce dra…

— Eşti arestat pentru furt.

— Cred că glumeşti în pula mea! Am zis c-o să te-ajut.

Asta a fost înţelegerea.

Întorsese capul, ca să se uite la ea. Arma i se înfipsese în falcă.

— Nu există nici o înţelegere. Ai făcut o alegere.

— Asta a fost înţelegerea! răcnise el furios. Eu te-ajut, tu mă scoţi din căcat. Ce dracu'!

— Greşeşti, continuase ea nemilos. N-am spus aşa ceva. Ai comis un delict şi trebuie să suporţi consecinţele. Trebuie să fii adus în faţa justiţiei.

— Mă fut în gura ta, fir-ai a dracu'! Mă fut în gura ta! Sper ca teroristu' tău s-arunce în aer o sută de spitale şi de şcoli. Sper să radă toată planeta.

— N-o s-o facă. Pe el îl interesează doar o singură planetă. Şi cu ajutorul tău, îl putem opri s-o distrugă şi mai rău.

— *Ajutorul* meu? Cuvântul se auzise ca un chiţăit, într-atât fusese de şocat. Proasta dracu', acum nu te-aş mai ajuta nici dacă mi-ai suge pula! Am făcut o înţelegere.

— Perfect. Voi înainta un raport judecătorului, rugându-l să fie tolerant.

— Ce?

Totul era atât de straniu, încât simţise că-l apucase durerea de cap. Femeia îl speriase din capul locului. Nu mai era nici măcar sigur că era cu adevărat poliţistă. Aducea mai degrabă cu o ucigaşă în serie.

— Îi voi spune că ai cooperat pe deplin şi că ai fost de acord să-mi devii informator. Fişierul nu va fi încriptat când va fi ataşat la dosarul tău penal. Crezi că prietenii tăi îl vor accesa când vor vedea că primeşti o sentinţă uşoară? Că vor fi încântaţi de ceea ce conţine? Apropo, colegii mei i-au arestat deja pentru jaful din noaptea asta. Mă aştept să fie curioşi de unde am ştiut noi.

— Oh. Fir-ar al dracu'… Sabbah aproape că izbucnise în lacrimi. Dorea ca tot coşmarul acela să ia sfârşit. Nu-mi poţi face una ca asta! Mă vor ucide, moarte totală… N-ai habar

cum sunt ei!

— Ba cred că ştiu destul de bine. Aşadar, o să-mi spui când apare ţinta mea?

Aşa că, printre dinţii încleştaţi, el încuviinţase:

— Da.

Şi aşa ţinea de nouă ani. Sabbah căpătase o condamnare cu suspendare pentru jaf şi fusese obligat să efectueze două sute de ore în Serviciul Cetăţenesc. Fusese ultima dată când mai comisese un delict... în orice caz, nimic major, doar câte o tâlhărie ocazională.

Iar la fiecare trei săptămâni, în fişierul de stocare al e-majordomului său apărea un mesaj care-l întreba dacă bărbatul se ivise. De fiecare dată el răspunsese: nu.

Nouă ani şi nenorocita aia nu-l slăbise nici o clipă.

— Timpul, îi zisese ea în drum spre secţia de poliţie, nu reduce nimic.

Nu-i spusese niciodată ce se va întâmpla dacă el n-ar fi anunţat-o, dar nu era ceva ce ar fi dorit să afle.

Sabbah merse pe jos câteva intersecţii, lăsând în urmă clădirea filialei. În felul acela e-majordomul lui ar fi operat printr-un nod al cibersferei care nu se găsea în apropiere de clădire. În filială existau câţiva tipi cu înclinaţii tehnice; foarte idealişti în privinţa accesului total, se apropiau de credinţele anarhiste şi considerau că toate informaţiile trebuie să fie libere. De asemenea, fumau chestii pe care n-ar fi trebuit să le fumeze şi participau la jocuri de imersiune senzorială în majoritatea timpului cât erau treji. Aveau totuşi obiceiul demoralizant de a sparge cu succes băncile de date în numele cauzei. Sabbah nu s-ar fi mirat în cazul în care cadrele superioare ale partidului ar fi organizat o operaţiune simplă de supraveghere în jurul clădirii filialei.

E-majordomul lui introduse codul pe care i-l dăduse femeia. Conexiunea fu stabilită imediat, ceea ce era iritant, chiar dacă nu complet surprinzător. Sabbah inspiră adânc.

— El este aici.

***

Adam Elvin nu se grăbi în recepţia clubului Scarred Suit, în vreme ce recepţionera se ocupa de trenciul său. Inserţiile lui retinale se adaptau destul de uşor la lumina slabă, apelând o vizibilitate în infraroşu care îndepărta complet umbrele. Dorea să dispună însă de câteva clipe pentru a examina scena integrală. Din punctul de vedere al cluburilor era aproape standard; separeuri în jurul pereţilor, fiecare cu o draperie e-sigilată pentru intimitate, mese şi scaune pe podeaua centrală, un bar lung cu un număr uriaş de sticle pe rafturi şi o scenă mică, unde dansau băieţii, fetele şi transsexualii din trupa Sunset Angels. Iluminatul era discret, cu spoturi topaz şi purpurii proiectându-şi razele adumbrite pe lemnul întunecat al mobilierului. Muzica era puternică, un software care păstra un ritm constant şi monoton pe care dansatorii să-şi scoată hainele. Aici există mai mulţi bani decât ar trebui, gândi el. Asta însemna că era un local protejat.

La ora unu noaptea, toate mesele erau ocupate şi mulţimea interlopă din jurul scenei flutura entuziast bancnote în faţa şi spre vintrele celor două dansatoare. Câteva separeuri erau ocultate de câmpuri de forţă pâlpâitoare. Văzându-le, Adam se încruntă, dar era previzibil. Pe când se uita, una dintre Sunset Angels fu condusă la un separeu de către manager. Câmpul de forţă scânteie şi le permise să intre. Matricea palmară a lui Adam avea capacitatea de a străpunge e-sigiliul, însă testarea ar fi fost detectată.

Atât de multe ascunzători reprezentau un risc. Din nou, era un risc cu care era învăţat. Şi, într-un local protejat, nimeni nu s-ar fi dat în vânt după poliţie.

— Scuză-mă, rosti uşierul.

Era prietenos, deşi asta nu conta cine ştie ce; reprofilarea celulară îi oferise acelaşi gen de masivitate ca

a lui Adam, atât doar că la el nu era grăsime.

— Sigur că da.

Uşierul îşi trecu mâinile peste jacheta şi pantalonii lui Adam. Erau puternic COtatuate, cu circuite ce se colorau în bordo fluorescent, în timp ce scanau după ceva periculos.

— Am venit pentru o întâlnire cu domnişoara Lancier, o anunţă Adam pe recepţionera după ce uşierul făcu semn că era curat.

Femeia îl conduse după colţul sălii principale, la un separeu aflat la două locuri depărtare de bar. Nigel Murphy era deja acolo.

Pentru un dealer de armament, Rachael Lancier nu era discretă. Purta o rochie stacojiu-strălucitor, cu decolteu adânc. Părul castaniu lung era coafat în onduleuri complicate, cu steluţe luminescente scânteind printre şuviţe. Reîntinerirea o readusese la douăzeci şi ceva de ani, când era foarte atrăgătoare. Adam ştia că era o reîntinerire, poate chiar a doua sau a treia. O trăda atitudinea ei. Nici o tânără care ar fi avut cu adevărat douăzeci şi doi de ani nu ar fi deţinut o încredere în sine vecină cu glacialul.

Bodyguardul ei era un bărbat micuţ şi subţirel cu zâmbet plăcut, tot atât de discret, pe cât era ea de ostentativă. Activă e-sigiliul de îndată ce sosi berea lui Adam şi acoperi partea deschisă a separeului cu un văl ca de platină mată. Ei puteau vedea în club, dar clienţii de acolo nu zăreau decât un perete fără caracteristici.

— Era o listă destul de impresionantă, comentă Rachael.

Adam tăcu o clipă, pentru a vedea dacă avea să-l întrebe pentru ce dorea armele, dar femeia nu era atât de lipsită de profesionalism.

— Este o problemă pentru tine?

— Îţi pot face rost de toate, însă trebuie să te anunţ că procurarea armurii de luptă va dura. Este un sistem utilizat de poliţişti. De obicei eu asigur arme mici pentru oameni cu aspiraţii ceva mai reduse ca ale tale.

— Cât va dura?

— Pentru armură, zece zile, poate două săptămâni. Trebuie mai întâi să fac rost de un certificat de utilizator autorizat.

— Nu-mi trebuie aşa ceva.

Ea îşi ridică paharul de cocteil şi sorbi, privindu-l peste margine.

— Asta nu mă ajută, deoarece îmi trebuie mie. Restul lucrurilor de pe lista ta fie că există în stocare, fie că se învârt pe piaţa neagră – le pot obţine în următoarele zile. Dar armura aceea trebuie să sosească de la furnizori legali şi ei trebuie să deţină certificatul înainte de a-i permite să iasă pe poarta fabricii.

— Poţi face rost de certificat?

— Da.

— Cât costă? întrebă Adam, înainte ca ea să-şi poată începe preambulul de vânzare.

— O sută de mii de dolari Velaines. Sunt implicate mai multe persoane şi nici una nu este ieftină.

— O să-ţi plătesc optzeci.

— Îmi pare rău, totuşi asta nu-i o tarabă din piaţă. Nu mă târguiesc. Ăsta-i preţul.

— O să-ţi plătesc optzeci şi o să-ţi plătesc şi ambalarea restului listei în modul pe care-l doresc.

Rachael se încruntă.

— Ce fel de ambalare?

Adam îi întinse un cristal de memorie.

— Toate armele trebuie demontate în componente, care vor fi apoi instalate în piese de echipamente civile şi agricole care aşteaptă într-un antrepozit. Aşa cum este gândit totul, componentele nu vor fi identificabile, indiferent în ce fel vor fi scanate sau examinate. Toate instrucţiunile sunt aici.

— Ţinând seama de mărimea listei tale, e multă muncă.

— Cincisprezece mii. Nu mă târguiesc.

Ea îşi linse buzele.

— Cum plăteşti?

— Dolari pământeni, lichidităţi, fără cont.

— Lichidităţi?

— Este o problemă?

— Lista ta va costa şapte sute douăzeci de mii. Asta înseamnă o mulţime de bani pe care să-i porţi asupra ta.

— Depinde cu ce eşti obişnuită.

Vârî mâna în jachetă şi scoase un teanc gros de bancnote.

— Aici sunt cincizeci de mii. Ajunge ca să porneşti şi în acelaşi timp îmi dovedeşte intenţia. După ce ai strâns lista, dă-mi adresa unui antrepozit sigur unde-mi pot trimite maşinăriile. Când ajung acolo, îţi voi plăti o treime din banii rămaşi. După ce le-ai instalat, o să-ţi plătesc restul.

Echilibrul lui Rachael oscilă uşor. Îi aruncă bodyguardului o privire şi acesta ridică banii.

— Îmi place să fac afaceri cu tine, Huw, spuse ea.

— Vreau actualizări zilnice despre starea achiziţiilor.

— O să le primeşti.

***

Investigatorul-şef Paula Myo îşi părăsi biroul din Paris la trei minute după ce primi apelul lui Sabbah. Avu nevoie de optsprezece minute să traverseze oraşul spre gara TSC. Aşteptă doar opt minute pe peron pentru următorul expres. Sosi pe Velaines în patruzeci de minute.

Doi detectivi seniori, Don Mares şi Maggie Lidsey, de la poliţia metropolitană Tokat, o aşteptau când taxiul o aduse la sediul lor general. Ţinând seama de nivelul de solicitare pentru cooperare din partea Directoratului Intersolar Delicte Grave, cei doi detectivi nu avuseseră dificultăţi în a rechiziţiona o sală de conferinţe şi timp de lucru pe matricea departamentului. Şeful lor le subliniase apăsat că

se aştepta să-i ofere asistenţă reală investigatorului-şef.

— După ce se va termina totul, spusese el, va înainta un raport despre capacităţile noastre operaţionale, iar Directoratul are influenţă politică, aşa că fiţi amabili şi fiţi utili.

Cu Don Mares foindu-se lângă ea, Maggie Lidsey îşi folosi e-majordomul pentru a apela dosarul investigatorului-şef. Coloane late de text verde translucid începură să se deruleze peste imaginea virtuală generată de inserţiile ei retinale. Trecu destul de iute prin informaţii, pentru că era mai degrabă o recapitulare decât o evaluare detaliată. Toţi cei care lucrau în aparatul de aplicare a legilor ştiau despre Paula Myo.

Matricea din sediul general îi informă pe cei doi detectivi că musafira lor sosise. Maggie alungă panglicile spectrale de text şi se concentra asupra uşilor liftului când se deschiseră. Sala de conferinţe de la nivelul al VIII-lea al sediului general al poliţiei metropolitane avea pereţi din sticlă, la fel ca toate cubiculumurile de la acelaşi etaj. Din locul unde se afla, Maggie putea zări întreaga dispunere. La început, nimeni n-o băgă în seamă pe Paula Myo, care mergea pe coridorul principal, urmată de doi colegi de la Directoratul Delicte Grave. În bluză albă, costum de afaceri îngrijit şi pantofi negri practici, se încadra perfect în animatul mediu de lucru compartimentat. Era niţel mai scundă decât standardul contemporan, potrivit căruia optzeci la sută din populaţie suferise măcar o modificare genetică. Asta nu însemna că nu avea o constituţie fizică robustă; în mod evident, respecta cu stricteţe o rutină de exerciţii care-i păstra forma la un ordin de mărime mai sus de orice ar fi cerut poliţia metropolitană din partea oamenilor săi. Deşi Maggie suspecta că era mai degrabă o obsesie personală. Părul des şi foarte negru al investigatorului-şef fusese pieptănat drept, astfel încât îi cobora mult sub omoplaţi. Paula Myo îl lăsase întotdeauna

să-i coboare peste faţă, acoperindu-i parţial trăsăturile, şi era lesne de înţeles, ţinând seama de notorietatea ei. Însă când îşi îndepărta cu o mână şuviţele acelea de păr, bărbaţii ridicau privirile de la birourile lor şi se holbau, nu numai din cauza statutului său legendar. Fundaţia Structurii Umane de pe Limanul lui Huxley, care-i dezvoltase cu atâta grijă genomul, selectase ca bază de plecare o combinaţie de gene europene şi filipineze, asigurându-i o frumuseţe naturală absolut ispititoare. Reîntinerirea avută cu cinci ani în urmă o făcea să pară că abia trecuse de douăzeci de ani.

Deşi ştia că n-ar fi trebuit să judece pe nimeni după aspectul fizic, Maggie Lidsey avu probleme s-o trateze cu seriozitate pe fată, când aceasta îi strânse mâinile ei şi lui Don. Cu înălţimea şi aspectul ei, Paula Myo putea fi cu uşurinţă confundată cu o adolescentă. O trăda însă zâmbetul. Părea să nu ştie ce însemna aşa ceva.

Ceilalţi doi investigatori ai Directoratului se numeau Tarlo, un californian blond şi înalt, şi Renne Kempasa, o latino-americană de pe Valdivia, aflată la jumătatea drumului spre a patra reîntinerire.

Cei cinci se aşezară în jurul mesei şi pereţii se opacizară.

— Vă mulţumesc pentru un răspuns atât de prompt, rosti Paula. Ne aflăm aici, deoarece avem o informaţie că Adam Elvin a sosit pe Velaines.

— O informaţie de la cine? întrebă Don.

— Un contact. Nu cel mai demn de încredere, dar merită în tot cazul să fie investigată.

— Un contact? Asta-i tot?

— Nu trebuie să ştii mai multe, detectiv Mares.

— Ai fost aici acum nouă ani, spuse Maggie. Cel puţin aceasta este intrarea oficială din dosarele noastre şi de aceea aş bănui că omul tău este Sabbah. Este membru al Partidului Socialist, aşa cum a fost şi Elvin.

— Foarte bine, detectiv.

— Perfect, ne aflăm aici ca să ajutăm, zise Maggie

simţind ca şi cum trecuse un soi de test. De ce ai nevoie?

— În primul rând, de două operaţiuni de supraveghere. Elvin a stabilit contact cu un bărbat pe nume Nigel Murphy, în filiala VII a Partidului Socialist de aici din oraş. Trebuie să-l ţinem sub urmărire permanentă, virtual şi fizic. Elvin se găseşte aici ca să cumpere arme pentru grupul terorist al lui Bradley Johansson. Acest Murphy va fi legătura lui cu un dealer interlop local, aşa că el ne poate conduce la amândoi. După ce avem conexiunea, îi putem intercepta pe Elvin şi pe dealer în momentul schimbului.

— Toate astea sună ca şi cum ar fi ceva de rutină şi foarte simplu, comentă Maggie.

— N-o să fie aşa, interveni Tarlo. Elvin este foarte bun. După ce l-am identificat, voi avea nevoie de o echipă de detectivi care să mă ajute să-i reconstitui toate mişcările din clipa când a sosit. Este un tip al naibii de viclean. Primul lucru pe care l-a făcut a fost cu siguranţă să-şi stabilească o rută de evadare pentru cazul în care afacerea de aici se întoarce împotriva lui. Trebuie s-o descoperim şi s-o blocăm.

— Voi ştiţi totul, aşa-i? făcu Don Mares. Ce face el, unde este… Mă surprinde că mai aveţi nevoie de noi.

Paula îl privi scurt, apoi reveni cu atenţia la Maggie.

— Este vreo problemă?

— Am aprecia ceva mai multe informaţii, răspunse Maggie. De exemplu, sunteţi siguri că se află aici pentru a contacta un dealer de armament?

— Cu asta se ocupă. De fapt, este tot ce face în ultima vreme. Aproape că a renunţat la partid. Ah, sigur că da, o să arunce şi filialei locale un oscior sau două pentru că a cooperat cu el, dar după Abadan practic n-a mai acţionat în mişcare. După fiasco-ul acela, cadrele executive ale partidului l-au renegat efectiv, pe el şi toată celula lui de rezistenţă activă. Atunci s-a cuplat cu Bradley Johansson. Nimeni altul nu voia să se atingă de el, fiindcă era prea

periculos. De atunci a fost omul care s-a ocupat de aprovizionare pentru Păzitorii Individualităţii. Actele pe care le comit ei pe Far Away fac ca Abadan să pară destul de blând.

Don Mares rânji.

— Aţi reuşit să recuperaţi ceva bani până acum?

Tarlo şi Renne îl priviră cu ostilitate. Paula Myo se uită la el fără să rostească nimic. Don îi susţinu căutătura, fără remuşcări.

— Există probabilitatea să fie înarmat? întrebă Maggie.

Îl fulgeră din ochi pe Don. În cazurile cele mai fericite, putea fi un idiot, iar azi părea să se străduiască în mod special s-o dovedească.

— Elvin va purta probabil o armă mică, spuse Renne Kempasa, însă principalul lui arsenal este experienţa şi viclenia. Dacă vor exista necazuri de natură fizică, nu vor fi pornite de el. Va trebui să-i investigăm cu precauţie pe dealerii de arme – ei au predispoziţie spre violenţă.

— Aşadar, nici un bănuţ, insistă Don. Nici chiar după – cât au trecut de-atunci – o sută treizeci de ani?

— Doresc de asemenea să încercaţi şi să urmăriţi ruta de export a lui Elvin, rosti Paula. Divizia de securitate TSC va coopera complet în această privinţă.

— Vom intra în legătură cu şeful nostru în privinţa alocării de poliţişti, zise Maggie. Am aranjat deja să aveţi un birou şi acces la matricea departamentală.

— Mulţumesc. În două ore aş dori să informez echipele de supraveghere.

— Este un interval destul de scurt, dar cred că putem aranja.

— Mulţumesc. Paula nu-şi desprinsese privirea de la Maggie. Nu, încă n-am recuperat nici un bănuţ. Cea mai mare parte a banilor au fost cheltuiţi pentru achiziţii de armament ca aceasta, ceea ce îngreunează foarte mult urmărirea şi recuperarea. Iar de douăzeci de ani eu nu m-

am mai apropiat într-atât de mult de el. De aceea, voi fi serios dezamăgită dacă cineva o să strice lucrurile. Ar fi sfârşitul carierei pentru el.

Don Mares încercă să rânjească dispreţuitor înaintea ameninţării. Nu reuşi perfect. Maggie bănuia că asta se datora faptului că înţelesese acelaşi lucru ca şi ea. Paula Myo nu zâmbea niciodată, fiindcă nu avea simţul umorului.

***

Adam termina un mic dejun matinal realmente splendid în hotelul Westpool, când e-majordomul lui îl informă că în fişierul său de stocare sosise un mesaj nesemnat. Provenea de la o adresă unisferă de unică folosinţă, iar textul fusese încriptat cu o cheie de cod care-l identifică imediat pe expeditor pentru el: Bradley Johansson.

La exterior, Adam îşi bău cafeaua în linişte, în vreme ce chelnerii se agitau prin restaurant, ocupându-se de alţi clienţi. În vederea virtuală, el pregăti mesajul pentru decriptare. Matricea încheietură era purtată pe braţul stâng, o bandă simplă de metmal mat, care flexiona şi se dilata constant pentru a-i menţine contact integral cu pielea. Suprafaţa ei interioară conţinea un i-punct care se conecta la COtatuaje, care, la rândul lor, îi erau wetcablate în fibrele nervoase ale mâinii. În vederea virtuală, interfaţa era reprezentată de o mână spectrală, pe care o personalizase albastru-deschis, cu unghii purpurii ascuţite. La fiecare mişcare infimă a mâinii sale reale, mâna virtuală executa o mişcare amplificată, permiţându-i să selecteze şi manipuleze iconuri. Sistemul era standard în Commonwealth, oferind conexiune directă la cibersfera planetară tuturor celor care-şi puteau îngădui un COtatuaj. Adam bănuia că cei mai mulţi dintre oamenii de afaceri care luau micul dejun în jurul lui interfaţau discret cu matricele birourilor – aveau pe chip expresia specifică a

visătorilor cu ochii deschişi.

Bărbatul extrase cheia cuvenită din locul ei de stocare din matricea încheietură, reprezentată de icon-ul unui cub Rubik, pe care trebuia să-l răsucească până aranja pătratele de pe suprafaţă în configuraţia corectă. Cubul se deschise şi el puse înăuntru icon-ul mesaj. Un singur rând de text negru i se derulă peste vederea virtuală: *Paula Myo este pe Velaines.*

Adam izbuti în ultima clipă să nu scape ceaşca de cafea.

— Futu-i!

Câţiva clienţi din apropiere îl priviră şi el îşi strâmbă buzele într-un surâs de scuze. Matricea ştersese deja mesajul, care acum trecea printr-o complicată procedură de suprascriere, pentru cazul în care ar fi fost examinată vreodată de un sistem de recuperare judiciară.

Adam nu ştia niciodată de unde îşi obţinea Bradley informaţiile, însă fusese întotdeauna complet de încredere. Trebuia să-şi abandoneze misiunea imediat.

Numai că… durase optsprezece luni ca să plănuiască şi să organizeze. Companii-fantomă fuseseră înfiinţate pe o duzină de planete, pentru a se ocupa de exporturile de maşinării camuflate spre Far Away, comutându-le şi recomutându-le astfel încât să nu existe nici o bănuială şi nici o urmă. O grămadă de bani fuseseră cheltuiţi pe pregătiri. Iar Păzitorii nu aveau să primească alt transport de armament, dacă el nu-l putea pune la punct. Înainte de a o face, trebuia totuşi să ştie ce fusese în neregulă de data aceasta.

Şi fuseseră foarte aproape. Ultimul apel al lui Rachael Lancier confirma că adunase aproximativ două treimi din listă. Atât de aproape…

***

Maşina lui Maggie Lidsey o aduse în parcarea subterană

a clădirii sediului cu o oră înainte de intrarea în tură. De la începerea cazului, lucrase cu program prelungit, nu doar pentru a intra în graţiile Paulei Myo, ci pentru că învăţa o mulţime de la investigatorul-şef. Atenţia acesteia faţă de detalii era incredibilă. Maggie era convinsă că trebuia să aibă inserţii de matrice şi memocelule suplimentare. Nici un aspect al operaţiunii nu era prea neimportant ca să n-o intereseze. Cu certitudine, legendele nu-i exageraseră dedicaţia.

Ascensorul din recepţie o scană pentru a-i confirma identitatea: numai după aceea coborî la al cincilea nivel al subsolului, unde se găseau centrele de operaţiuni. Echipa Elvin primise numele de cod „Razia” şi i se alocase camera 5A5. Maggie fu scanată din nou înainte ca uşa metalică monobloc să gliseze în lateral, permiţându-i să intre. Interiorul era în penumbră, ocupat cu trei şiruri de console cu portaluri holografice înalte curbându-se în jurul operatorilor. Toate funcţionau, acoperite de o grilă de imagini şi benzi de date. Lumina laser se revărsa dinspre ele într-o pâclă iridescentă ştearsă. O privire scurtă aruncată spre portalul cel mai apropiat de uşă îi arătă lui Maggie imaginile familiare ale clădirii din care Rachael Lancier obişnuia să-şi conducă afacerile cu vehicule, alături de fotografii din cele două maşini urmăritoare ale echipei, ce prezentau taxiul lui Adam Elvin pe care-l supravegheau prin oraş.

Maggie solicită o actualizare şi asimilă rapid datele de peste noapte. Singurul element care atrăgea atenţia era mesajul încriptat expediat e-majordomului lui Elvin prin nodul hotelului Westpool. O zări pe Paula Myo stând la biroul ei, în capătul îndepărtat al încăperii. Investigatorul-şef părea să se descurce cu maximum două ore de somn pe zi. Ceruse să-i fie adus un pat pliant în birou şi nu-l folosea niciodată decât la o oră după ce ambele ţinte principale se retrăseseră pentru noapte. Şi se scula

întotdeauna cu un ceas înainte de ora la care ei obişnuiau să coboare din pat. Tura de noapte avea ordinul strict de a o trezi dacă se întâmpla ceva ieşit din comun.

Maggie se apropie ca să se intereseze despre mesaj.

— A sosit de la o adresă unisferă de unică folosinţă, spuse Paula. Software-ul judiciar al Directoratului i-a urmărit punctul de încărcare până la un nod public din cibersfera Dampier. Tarlo vorbeşte cu poliţia locală pentru rularea unei verificări, dar nu mă aştept la miracole.

— Puteţi urmări o adresă de unică folosinţă? întrebă Maggie.

Dintotdeauna crezuse că aşa ceva era imposibil.

— Într-un grad limitat, însă oricum nu ne este de ajutor. Mesajul a fost expediat cu decalaj. Cel care l-a încărcat era departe de mult.

— Încriptarea mesajului poate fi spartă? întrebă Maggie.

— Nu tocmai, expeditorul a folosit încriptare în geometrie cuantică. Am expediat o solicitare la IC, dar a răspuns că nu are resursele disponibile pentru a mi-l decripta.

— Ai vorbit cu IC? făcu Maggie.

Asta era cu adevărat impresionant. Inteligenţa Conştientă nu obişnuia să interfaţeze cu indivizii.

— Da.

Nu mai urmă nimic altceva.

— Aha, făcu Maggie. Bun.

— A fost un mesaj scurt, spuse Paula. Ceea ce limitează conţinutul lui. Bănuiala mea este că a fost un avertisment, o autorizare de începere sau o stopare.

— Noi nu am avut scurgeri de informaţii, zise Maggie. Sunt sigură în privinţa asta. Şi nici ei nu ne-au observat.

— Ştiu. Din capul locului, originea mesajului pare să elimine o eventuală eroare a unuia dintre poliţiştii voştri.

— Partidul Socialist are destule cibercreiere de calitate. Este posibil ca ele să fi observat programele noastre

urmărind e-majordomul lui Murphy.

Paula Myo îşi frecă fruntea cu palma, apăsându-se îndeajuns de tare pentru a-şi încreţi pielea.

— Posibil, acceptă ea. Deşi trebuie să ţin seama şi de alţi factori.

— Da? o încurajă Maggie.

— Strict secret, îmi pare rău, spuse Paula.

Cu toate că era obosită, nu intenţiona să-şi destăinuie grijile nimănui. Dacă Maggie era cu adevărat detectivă, ar fi putut să deducă şi singură.

Aşa cum spusese Mares, o sută treizeci şi patru de ani fără nici o arestare reprezenta un timp neplăcut de lung. De fapt, era de-a dreptul imposibil, ţinând seama de resursele pe care le desfăşurase împotriva lui Bradley Johansson. De-a lungul deceniilor, cineva le asigurase lui Johansson şi asociaţilor săi multă asistenţă. Puţini ştiau ce făcea Paula zi de zi, aşa că în mod logic era cineva dinafara Directoratului. Totuşi administraţia Executivului se schimbase de şaptesprezece ori de când ei i se alocase cazul şi era imposibil ca toate să fi conţinut simpatizanţi secreţi ai lui Johansson. În felul acesta, rămânea cu domeniul întru totul obscur al Marilor Familii şi Dinastiilor Intersolare, genul de dealeri de putere care existau întotdeauna.

Desigur, femeia făcuse tot ce putuse, întinsese capcane, rulase ambuscade pentru identificare, îngăduise în mod deliberat scurgeri de informaţii, stabilise canale de comunicaţii neoficiale, îşi clădise o reţea extinsă în clasele politice şi câştigase aliaţi în inima guvernului Commonwealthului. Deocamdată, rezultatele fuseseră minime. Asta n-o deranja prea tare, fiindcă avea încredere în capacitatea ei de a duce cazul până la sfârşit, dar ceea ce o îngrijora mai mult ca orice era motivul pentru care cineva, mai ales o persoană care deţinea bogăţie şi putere reală, ar fi dorit să protejeze un terorist ca Johansson.

— Pare logic, spuse Maggie cu o umbră de şovăială,

ştiind căîndărătul tăcerii investigatorului-şef exista o istorie extraordinară. Şi atunci ce faci în legătură cu mesajul?

— Deocamdată, nimic, răspunse Paula. Pur şi simplu aşteptăm şi vedem ce face Elvin în continuare.

— În clipa de faţă îi putem aresta pe toţi. În sediul lui Lancier sunt stocate destule arme pentru a purta un război.

— Nu. Încă n-am un motiv să-l arestez pe Elvin. Vreau să aştept până ce operaţiunea îşi atinge stadiul activ de contrabandă.

— A participat la operaţiunea Abadan. Am verificat fişierul Directoratului şi există înregistrările a suficiente mărturii pentru a-i dovedi implicarea, indiferent cât de bun i-ar fi avocatul. Ce-ţi trebuie mai mult ca să-l arestezi?

— Vreau să fie expediate armele. Am nevoie de ruta şi destinaţia lor. Asta îmi va da pe mână toată reţeaua Păzitorilor. Elvin este important în primul rând pentru capacitatea lui de a ajunge la Johansson.

— Arestează-l şi extrage-i memoria. Sunt sigur că un judecător ar acorda Directoratului ordinul respectiv.

— Nu mă aştept să beneficiez de opţiunea asta. El ştie ce se va întâmpla în clipa în care-l am în custodie. Fie se va sinucide, fie o inserţie îi va şterge complet memoria.

— Nu poţi fi sigură în privinţa asta.

— Este un fanatic. Nu ne va permite accesul la memoria lui.

— Chiar crezi asta?

— Asta-i ceea ce aş face eu, răspunse Paula simplu.

***

Paula informă echipele de supraveghere înainte de schimbarea turei, explicându-şi suspiciunile faţă de mesajul încriptat.

— Ne modifică într-o oarecare măsură priorităţile, zise ea. Dacă a fost vorba despre o anulare, atunci Elvin va

căuta să ajungă în gara TSC. O grupă de poliţişti trebuie staţionată permanent acolo, ca să-l aresteze dacă încearcă să plece. Detectiv Mares, te rog să organizezi asta.

— Sigur că da, o să vorbesc cu şeful pentru mai mulţi oameni.

De-a lungul săptămânii, Don Mares îşi modificase puţin atitudinea. N-o contrazicea deloc pe Paula, dar nici nu depunea vreun efort suplimentar în operaţiune, iar femeia accepta asta: competenţa standard era o constantă deprimantă în aparatul de aplicare a legii din tot Commonwealth-ul.

— A doua posibilitate, urmă Paula, este să fi fost un mesaj pentru începerea acţiunii. În cazul acesta, trebuie să fim pregătiţi să intervenim. Misiunile voastre nu vor suferi modificări, însă fiţi gata să le implementaţi imediat. A treia posibilitate nu este prea grozavă: Elvin a fost avertizat despre faptul că este supravegheat.

— Imposibil, rosti Don Mares. Nu suntem chiar atât de incompetenţi.

Dinspre poliţiştii din echipă se auziră murmure de încuviinţare.

Tarlo îi aruncă lui Renne un surâs scurt. Şefa lor genera întotdeauna un standard ridicat de profesionalism, indiferent cu ce forţă poliţienească ar fi lucrat. Nici unul dintre ei nu dorea să fie cunoscut drept individul care nu putuse îndeplini angajamentele ei.

— Deşi pare improbabil, va trebui să ţinem seama de ea, insistă Paula. Aveţi multă grijă să nu vă deconspiraţi. Este inteligent. Face asta de patruzeci de ani. Dacă îl vede pe unul dintre voi de două ori în aceeaşi săptămână, va şti că-l urmărim. Nu-l lăsaţi să vă zărească. Nu-l lăsaţi să zărească maşina pe care o folosiţi. Vom căpăta mai multe vehicule, pentru a le putea roti mai rapid. Nu ne putem permite greşeli. Încuviinţă scurt din cap spre ei. Azi, mă voi alătura echipei din faţă. Asta-i tot.

Don Mares şi Maggie Lidsey se apropiară de ea, în vreme ce restul poliţiştilor părăseau centrul de operaţiuni.

— Dacă te zăreşte pe tine, rosti Don Mares, atunci chiar că s-a terminat totul.

— Ştiu, spuse Paula, totuşi trebuie să fiu aproape. Sunt unele chestii pe care nu le pot face stând aici. Vreau ca azi tu să preiei postul de coordonator general.

— Eu?

— Da, ai calificările necesare – ai mai condus raiduri.

— Bine, se strădui el să nu zâmbească.

— Maggie, tu vii cu mine.

***

Îl ajunseră pe Adam Elvin pe când efectua o plimbare lentă, aparent aleatorie, prin parcul Burghal. Bărbatul proceda în mod similar în majoritatea dimineţilor, o hoinăreală printr-un spaţiu larg deschis, unde era dificil ca echipa să-l urmărească pe jos fără a atrage atenţia.

Paula şi Maggie aşteptau în partea din spate a unui vehicul cu zece locuri, care era parcat în extremitatea nordică a parcului. Echipa distribuise restul maşinilor la distanţe egale pe perimetru, cu trei poliţişti pedeştri care-şi foloseau inserţiile retinale pentru a-i triangula permanent poziţia, neapropiindu-se niciodată la mai puţin de cinci sute de metri. Burghal era o zonă uriaşă în mijlocul oraşului, cu lăcuşoare, terenuri de sport, piste de alergări şi alei lungi şi înverzite, mărginite de arbori aduşi de pe şaptezeci de planete diferite.

— Este a doua oară când se întoarce pe acelaşi drum, spuse Maggie.

Priveau amândouă imaginile transmise de inserţiile retinale pe un ecran mic din maşină.

— Este standard pentru el, zise Paula. Este o creatură a obişnuinţelor. S-ar putea să fie obişnuinţe bune, dar orice

rutină te va trăda în cele din urmă.

— Aşa l-ai urmărit?

— Da. Nu foloseşte niciodată aceeaşi planetă de două ori. Şi aproape întotdeauna se foloseşte de Partidul Socialist Intersolar pentru a fixa prima întâlnire cu dealerul local.

— Aşadar l-ai făcut pe Sabbah informatorul tău şi ai aşteptat.

— Da.

— Timp de nouă ani. Să dea dracii! Câţi informatori ai şi pe câte planete?

— Strict secret.

— Deşi felul în care operezi, arestându-i mereu pentru infracţiunile lor… Asta n-ar trebuie să-i facă prea cooperanţi. Îţi asumi un risc major într-un caz atât de important.

— Au încălcat legea. Trebuie să compară înaintea tribunalului şi să-şi asume responsabilitatea pentru delictele comise.

— Ce dracu' – chiar crezi asta, nu?

— Mi-ai accesat dosarul oficial. De trei ori de la începerea cazului acestuia.

Maggie ştiu că se înroşise.

***

În ziua aceea, Adam Elvin îşi termină plimbarea prin parcul Burghal şi luă un taxi până la un micuţ restaurant italian de pe malul estic al râului Guhal, care şerpuia prin cartierele răsăritene ale oraşului. În vreme ce mânca pe îndelete un prânz copios, o apelă pe Rachael Lancier, un apel pe care poliţia metropolitană nu avu nici o dificultate în a-l intercepta.

Elvin: A intervenit ceva. Trebuie să discut din nou cu tine.

Lancier: Vehiculul dorit este aproape gata pentru

preluare, domnule North. Sper că nu-i vreo problemă în partea ta.

Elvin: Nu, nici o problemă în privinţa vehiculului. Trebuie să discut însă cu tine despre specificaţiile lui.

Lancier: Specificaţiile au fost stabilite. Ca şi preţul.

Elvin: Nu este vorba de vreo modificare de specificaţii sau preţ. Este necesar pur şi simplu să discut cu tine personal, pentru clarificarea unor detalii.

Lancier: Nu ştiu dacă-i o idee prea bună.

Elvin: Mă tem că este vitală.

Lancier: Perfect. Îmi cunoşti locul preferat. Voi fi azi acolo la ora obişnuită.

Elvin: Mulţumesc.

Lancier: Şi ar fi bine să fie pe cât de important susţii.

Paula clătină din cap.

— Rutină, rosti ea dezaprobator.

***

Optsprezece poliţişti converseră spre clubul Scarred Suit. Don Mares îi trimise pe primii trei la numai două minute după încheierea conversaţiei interceptate. Clubul nu era deschis, desigur, şi cei trei trebuiau să găsească puncte de observaţie în jurul lui şi să se camufleze.

Doi dintre oamenii lui Lancier sosiră la ora opt în seara aceea şi efectuară propriile lor verificări de supraveghere înainte de a-şi anunţa şefa.

Când Adam Elvin apăru în cele din urmă, la ora unu noaptea, zece poliţişti se găseau deja înăuntru. Ca şi înainte, reuşiseră să se integreze suficient de bine pentru a împiedica identificarea vreunuia dintre ei. Unii jucau rolul oamenilor de afaceri care căutau să se destindă în orice chip după o zi lungă la birou. Trei se învârteau pe lângă scenă, identici cu ceilalţi rataţi care-şi agitau cu disperare dolarii murdari spre trupurile superbe ale celor din Sunset

Angels. Unul izbutise chiar să obţină o slujbă, fiind angajat de probă ca ospătar pentru noaptea aceea, şi acumulase bacşişuri rezonabile. Renne Kempasa stătea într-un separeu, cu e-sigiliul ceţos protejând-o de priviri indiscrete.

Restul echipei se afla afară, pregătit pentru urmărire după încheierea întâlnirii. Paula, Maggie şi Tarlo parcaseră la o stradă depărtare într-o furgonetă veche şi obosită, care avea pe o latură logoul unei companii de servicii casnice. Cele două ecrane pe care le instalaseră în spate rulau imagini provenite de la poliţiştii din club. Rachael Lancier era deja în separeu, nu acelaşi de data trecută. O însoţea bodyguard-ul cu aspect slăbănog. Sediul general îl identificase ca Simon Kavanagh, un bărbat cu o listă lungă de condamnări mărunte care se întindea pe ultimele trei decenii, toate asociate violenţelor. Când sosise examinase separeul de două ori, scanându-l pentru circuite electronice sau bioneurale ascunse. Senzorii pasivi ai poliţiştilor din apropiere aproape că fuseră supraîncărcaţi. Kavanagh folosea un echipament foarte sofisticat – aşa cum era de aşteptat din partea cuiva care lucra pentru un dealer de armament.

Paula îi privi pe Lancier şi Elvin strângându-şi mâinile într-o doară. Dealerul de arme îşi privi neospitalier clientul, apoi e-sigiliul din jurul separeului fu activat. Protecţia lui fu imediat ranforsată de unităţile pe care le comutase Kavanagh. Unul dintre ele era un impuls de bruiere nervoasă puternic şi ilegal, capabil să distrugă ganglionii cerebrali ai oricărei insecte pe o rază de patru metri.

— Perfect, rosti Paula. Ia să aflăm ce-i atât de important pentru domnul Elvin.

La un metru deasupra mesei separeului, o muscă fusiformă Bratation se prinsese de ţesătura din plastic lăţos a peretelui. Printre fibrele artificiale purpurii şi verzi, corpul translucid de doi milimetri îi era practic invizibil. Pe lângă corpul cu efecte cameleonice, evoluţia de pe planeta ei

natală îi asigurase o fibră neuronală unică, care utiliza o moleculă fotoluminescentă ca transmiţător primar, făcând-o imună la un impuls de bruiere nervoasă standard. Avea doar jumătate din durata de viaţă normală a unei muşte fusiforme naturale, deoarece codul genetic îi fusese alterat de o micuţă companie specializată, care în urma unui contract cu Directoratul îi înlocuise jumătate din sacul digestiv cu o structură organică mult mai complexă de celule receptoare. În abdomenul ei exista o glandă secretoare dilatată, care proiecta un fir superfin. Când zburase înăuntru din separeul vecin, târâse firul în urma ei şi acum impulsuri nervoase de la celulele receptoare pâlpâiau discret în lungul firului până la un procesor semiorganic ceva mai apropiat de unul standard pe care Renne îl avea în buzunarul jachetei.

În mijlocul ecranului Paulei se formă o imagine granulată alb-cenuşie. Priveau de sus la capetele celor trei persoane aşezate în jurul mesei din separeu.

— Deci ce dracu’ s-a-ntâmplat? întrebă Rachael Lancier. Nu mă aşteptam să te mai văd până la livrare, Huw. Nu-mi place chestia asta. Mă face nervoasă.

— Am primit instrucţiuni noi, zise Elvin. Cum altfel ţi le-aş fi putut transmite?

— Bine – ce fel de instrucţiuni?

— Două adăugiri pe listă. Majore.

— Tot nu-mi place. Să ştii că-s foarte aproape să anulez toată afacerea.

— N-o s-o faci. O să-ţi plătim pentru deranj.

— Nu ştiu. Deranjul devine al naibii de mare-n pizda mă-sii! Ajunge un poliţai suspicios care să-şi bage nasu-n firma mea şi-am futut-o complet. Acolo-s depozitate o mulţime de chestii. Hardware scump.

Elvin oftă şi băgă mâna într-un buzunar.

— Pentru a uşura deranjul.

Puse pe masă un teanc de bancnote de grosimea unei

cărămizi şi-l împinse spre Simon Kavanagh.

Bodyguard-ul privi către Lancier, care încuviinţă. Vârî bancnotele în buzunarul jachetei sale.

— Bine, ce fel de lucruri îţi mai trebuie acum?

Elvin ridică discul mic şi negru al unui cristal de memorie, pe care ea i-l luă.

—Asta-i ultima dată, îi spuse. Nimic altceva nu se mai schimbă. Nu-mi pasă ce vrei sau cât plăteşti, ai priceput? Ăsta-i sfârşitul afacerii. Dacă mai vrei altceva, trebuie s-aştepte până data viitoare. Ai înţeles?

— Sigur că da.

Paula se lăsă pe spate, pe pernele subţiate de uzură ale scaunului din furgonetă. Pe ecran, Adam Elvin se ridicase să plece. E-sigiliul separeului licări, pentru a-l lăsa să iasă.

— Ceva nu-i în regulă, zise ea.

Maggie se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că întâlnirea asta n-a avut nici o legătură cu suplimentarea listei. În cristalul de memorie nu există de fapt un inventar.

— Dar ce?

— Nişte instrucţiuni.

— De unde ştii? Mie mi se pare că se potriveşte cu tot ce s-a întâmplat până acum.

— I-ai văzut reacţia când a citit mesajul la micul dejun. Obiectivul i-a prins expresia foarte clar. A fost extrem de şocat. Prima regulă într-o afacere ca asta este că nu schimbi nimic într-o etapă atât de înaintată. Îi nelinişteşte pe parteneri. Reacţia lui Rachael Lancier este un exemplu perfect. Şi nu este deloc bine să-i nelinişteşti pe dealerii de arme. La o afacere de dimensiunile astea, toată lumea este deja cu nervii-n pioneze. Elvin o ştie.

— Şi? A fost şocat la rândul lui că şefii lui doreau să schimbe ceva.

— Nu-s convinsă.

— Şi ce vrei să faci?

— Nu putem face nimic. Continuăm supravegherea. Continuăm să aşteptăm. Eu cred însă că ştie că suntem pe urmele lui.

***

Vestea despre învăluirea lui Alfa Dyson a fost anunţată peste două zile. A dominat toate fluxurile de ştiri şi spectacolele curente. Un număr surprinzător de mare de cetăţeni de pe Velaines aveau opinii asupra revelaţiei şi a ceea ce trebuia făcut în privinţa respectivă.

În centrul de operaţiuni subteran, Maggie rămase pe jumătate atentă la serioşii şi nebunii care apăreau în fluxurile de ştiri. Iar şi iar, emisiunile repetau momentul când steaua dispăruse din vedere. Apărură diagrame, simplificând cele întâmplate pentru publicul general.

— Crezi că Elvin a fost zguduit de asta? întrebă Maggie. La urma urmelor, Păzitorii Individualităţii ar trebui să ne protejeze de extratereştri.

Paula se uită la portalul unde era intervievat Dudley Bose. Bătrânul astronom pur şi simplu nu-şi putea controla surâsul.

— Nu. Am verificat. Mesajul a fost trimis cu o jumătate de zi înainte ca Bose să fi confirmat evenimentul. Oricum, nu văd în ce fel învăluirea Dyson îi priveşte pe Păzitori. Grija lor principală este extraterestrul Starflyer şi felul în care el manipulează guvernul.

— Da. Le primesc şi eu propaganda. La dracu’, de fiecare dată mă las dusă de nas de autor!

— Consideră-te bucuroasă că nu eşti tu autorul. Eu mă ocup şi de escrocheriile acelea.

— Deci nu sunt preocupaţi de învăluirea asta instantanee?

— Nu. Învăluirea Dyson s-a petrecut acum o mie de ani –

Este din preistorie. Irelevantă pentru Păzitori.

— Ştii multe despre ei, aşa-i?

— Cam tot ce se poate şti fără să fii unul de-al lor.

— Şi atunci cum ajunge unul ca Adam Elvin să lucreze pentru o facţiune teroristă?

— Trebuie să-nţelegi că Bradley Johansson este în esenţă un nebun cu charismă. Mişcarea Păzitorii Individualităţii este pur şi simplu cultul privat al personalităţii lui. Se autointitulează o cauză politică, dar asta nu-i decât parte din amăgire. Trist este că a ademenit sute de oameni, şi nu doar de pe Far Away.

— Inclusiv pe Adam Elvin, murmură Maggie.

— Da, inclusiv pe Elvin.

— Din ce am văzut despre Elvin, este un tip inteligent. Şi potrivit dosarului lui, este un socialist radical realmente devotat cauzei. În nici un caz nu-i atât de naiv încât să creadă propaganda lui Johansson.

— Pot doar să bănuiesc că-i cântă în strună lui Johansson. Elvin are nevoie de genul de protecţie pe care i-o asigură Johansson, iar iubitul lui partid beneficiază într-un grad redus de asocierea aceasta. Pe de altă parte, poate că nu face altceva decât să încerce să reînvie fostele glorii. Nu uita că-i un psihopat; activităţile lui teroriste au ucis deja sute de oameni şi toate livrările acestea de arme introduc potenţialul pentru şi mai multe morţi. Nu te aştepta ca motivaţia lui să fie bazată pe logică.

***

Monitorizarea dură încă unsprezece zile. Indiferent care ar fi fost elementele suplimentare cerute de Adam Elvin, ele păreau dificil de obţinut de Rachael Lancier. Diverse contacte dubioase apărură pentru întâlniri scurte şi private cu dealerul în biroul din spate. În ciuda tuturor încercărilor, echipa de susţinere tehnică a poliţiei metropolitane Tokat

nu izbutise să plaseze înăuntru nici un dispozitiv de infiltrare. Biroul lui Lancier era verificat cu prea multă eficienţă. Nici chiar muştele fusiforme nu puteau penetra câmpul de forţă de nivel militar care îl înconjura. Antrepozitele ei erau de asemenea bine ecranate, deşi echipa reuşise să le confirme pe cele două în care erau ţinute armele. Câteva insecte modificate pătrunseseră pentru o scurtă privire aruncată în jur, înainte de a fi răpuse fie de emiţătoare de impulsuri de bruiere nervoasă, fie de plase electronice.

Echipe de monitorizare secundară îi urmăriseră pe furnizori când plecaseră, supraveghindu-i cum îşi asamblau armele şi echipamentele înainte de a le livra dealerului. O întreagă reţea subterană de comercianţi de pe piaţa neagră de pe Velaines fusese atent înregistrată şi arhivată, în vederea raziei care avea să pună capăt întregii operaţiuni.

În ziua a unsprezecea, observatorii consemnară un apel pe care Adam Elvin îl făcuse la un antrepozit din oraş, autorizând expedierea unui transport de maşini agricole către Lancier.

— Asta este, făcu Tarlo. Se pregătesc pentru livrare.

— S-ar putea, încuviinţă Paula.

De cealaltă parte a biroului de operaţiuni, Mares suspină în direcţia ei. Paula ceru însă ca echipele pentru arestare să fie trecute în aşteptare.

Maggie se afla în una dintre maşinile parcate aproape de reprezentanţă. Când cele opt camioane sosiră, ticsite până sus cu lăzi pline cu maşini agricole, trimise imaginile spre centrul de operaţiuni. În gardul care înconjura complexul dealerului se deschiseră repede porţi largi pentru a lăsa camioanele înăuntru. După aceea altul dintre automobilele lui Lancier ieşi pentru o cursă de testare. Afacerea legală se descurcase bine pe toată durata monitorizării, cu până la o duzină de maşini cumpărate de clienţi legitimi. Vânzările erau prospere.

Cele opt camioane pătrunseră în cel mai mare antrepozit al lui Lancier şi uşile rulară în jos imediat după intrarea celui din urmă. Senzorii cu care echipa de monitorizare încadrase locul raportară activarea instantanee a sistemelor de ecranare.

— Unde-i Elvin? întrebă Paula.

Tarlo îi arătă imaginile ţintei lor primare, care termina prânzul într-un restaurant din centru. Paula veni lângă consolă pentru a-l urmări, folosind senzorii echipelor de monitorizare.

După prânz, Elvin se plimbă pe una dintre arterele comerciale, utilizând tacticile lui obişnuite de a încerca să-şi observe eventualii urmăritori. Când ajunse înapoi la hotel, începu să-şi împacheteze valiza. Mai târziu în aceeaşi după-amiază, coborî la bar şi comandă o bere. O bău în timp ce privea portalul de la capătul tejghelei, care o arăta pe Alessandra Baron intervievându-l pe Dudley Bose. La începutul serii, exact când soarele cobora sub linia orizontului, valiza îl urmă la parter şi el părăsi hotelul.

— Gata, anunţă Paula echipele. Se pare că acum e momentul. Pentru toată lumea – poziţiile pentru etapa unu, vă rog!

Don Mares aştepta la o sută de metri de hotel în una dintre cele patru maşini alocate pentru urmărirea lui Elvin şi-l văzu pe bărbatul voinic ieşind din recepţie. Un taxi opri, la solicitarea e-majordomului lui Elvin. Valiza sui pe platforma pentru bagaje din spate, o dată cu urcarea lui în maşină.

— Aşteaptă, Don, spuse Paula. Plasăm un software anchetator în matricea de pilotare a taxiului. Aha, asta a fost – i-a spus să-l ducă la strada 32.

— Asta nu-i pe lângă Lancier, protestă Don Mares când maşina lor porni în urmărire.

— Ştiu. Mulţumeşte-te să aştepţi.

Paula se întoarse către fluxurile vizuale şi de date care

soseau de la dealer. Rachael Lancier şi zece dintre oamenii ei se găseau cu camioanele în antrepozitul închis etanş. Restul lucrătorilor fuseseră trimişi acasă, ca de obicei la sfârşitul zilei.

Pe consola din faţa Paulei, afişajele de date începură să-i pulseze avertismente urgente.

— Hopa, asta-i interesant. Elvin încarcă software de infiltrare în matricea de pilotare a taxiului.

Privi cum programul anchetator al poliţiei se autoşterse înainte ca noul intrus să se poată instala şi rula inventarierea sistemului de operare.

— Schimbă direcţia, raportă Mares cu o notă de surescitare în glas.

— Fii calm şi stai pe urmele lui, zise Paula. Dar nu te apropia prea mult, este acoperit de noi.

Din cele şase imagini ale taxiului pe care i le oferea portalul mare al consolei, numai una provenea de la o maşină de urmărire. Celelalte erau fluxuri de la camerele de securitate civilă care acopereau toate străzile şi bulevardele oraşului. Prezentau taxiul lunecând lin prin traficul de la ora de vârf.

Probabil că Elvin îi comandase să accelereze, fiindcă începu să mărească viteza.

— Nu fiţi prea evidenţi, murmură Paula spre echipa de monitorizare când taxiul viră brusc la dreapta.

Acum era cu o sută cincizeci de metri înaintea primei maşini urmăritoare. Tactica lor standard de încadrare din patru părţi scosese din imagine vehiculul din frunte. Paula privi harta grilă cu punctele ei strălucitoare şi văzu cum acestea se rearanjau pentru a încadra taxiul.

Elvin coti iarăşi la dreapta şi după aceea imediat la stângă, intrând pe o străduţă.

— Nu-l urmaţi, rosti Paula. Nu are decât o ieşire.

A treia maşină se grăbi să ajungă la strada în care dădea străduţa. Taxiul apăru lin şi coti la stânga. Se îndrepta în

direcţia opusă maşinii a treia. Trecură una pe lângă cealaltă la doi metri.

Maşina lui Don Mares îşi reluă poziţia în spatele taxiului, care reîncepu să accelereze. Ecranele de pe consola Paulei arătau de ambele părţi contururile înceţoşate ale luminilor maşinilor, lungindu-se printre clădirile înalte din centrul oraşului. Taxiul coti pe strada 12, una dintre cele mai largi, cu şase benzi de trafic şi toate ticsite. Apoi încetini. O cameră de deasupra o urmări când trecu pe sub unul dintre podurile masive care purtau şinele ferate în gara planetară TSC.

— La dracu', unde s-a dus? întrebă Paula. Don, îl poţi vedea?

— Cred că da. Banda doi.

Două camere erau focalizate pe cealaltă parte a podului, acoperind toate benzile. Un flux constant de vehicule se scurse. După aceea camerele transfocară pe taxi. Trecuse din nou pe banda exterioară.

— Perfect, spuse Paula. Toate maşinile – reduceţi distanţa de separare. Rămâneţi la optzeci de metri. Nu putem risca iarăşi pierderea contactului vizual. Maşina trei, treci sub pod şi verifică. Vezi dacă n-a aruncat ceva.

Taxiul îşi continuă manevrele de eschivare pentru încă un kilometru, apoi viră brusc pe strada 45 şi rămase pe prima bandă. Viteza lui reveni la şaptezeci de kilometri pe oră, constant.

— Vine drept spre noi, spuse Maggie.

— Aşa se pare, încuviinţă Paula. Perfect, toate maşinile urmăritoare, măriţi iarăşi distanţa.

După opt minute, taxiul opri lângă complexul de vânzări al lui Rachael Lancier. Porţile se deschiseră şi maşina intră, pătrunzând direct prin uşa deschisă a unui antrepozit. Se opri lângă un post de reparaţii pustiu.

Paula miji ochii la imaginea din portal. Uşa antrepozitului fusese lăsată deschisă, îngăduind o vedere perfectă pentru

senzorii şi camerele echipei. Nu se mişca nimic.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Tarlo.

— Nu sunt sigură, răspunse Paula. Rachael este tot în antrepozit cu camioanele. Ba nu, stai…

Simon Kavanagh traversă betonul puternic iluminat al podelei antrepozitului deschis. Tatuajul lui bancar achită taxiul. Platforma posterioară pentru bagaje se deschise şi valiza lui Elvin coborî. Porni să urmeze bodyguard-ul subţirel, care se îndepărtă. Taxiul ieşi din antrepozit.

— La dracu', mârâi Paula. Toate echipele – aveţi autorizaţie pentru etapa trei. Repet, suntem la etapa trei. Oprire şi arestare. Don, opreşte taxiul.

Matricea de dirijare a traficului citadin expedie un ordin de oprire de urgenţă în matricea de pilotare a taxiului. Toate cele patru maşini urmăritoare ţâşniră înainte, formând o blocadă fizică în jurul vehiculului.

Maggie intrase deja în mişcare când taxiul ieşi din antrepozit. Soarele dispăruse finalmente de pe cer cu zece minute în urmă, lăsând în urmă un crepuscul sumbru. În spatele ei, turnurile centrului oraşului decupau linii precise şi sclipitoare pe cerul serii. În faţă existau doar câteva benzi polifoto slabe, fixate pe streşinile antrepozitului pentru a proiecta o strălucire gălbuie peste complexul cu nenumărate şiruri de vehicule parcate. În partea îndepărtată a complexului, o cale ferată suspendată bloca orizontul, o barieră neagră şi groasă de beton care separa linia de acoperişuri a oraşului de cerul ca ghimberul, care se întuneca. Un singur marfar şuieră şi zăngăni, trecând cu o roată motrice necorespunzător ajustată, ridicând intermitent un evantai de scântei care-i marca progresul pe măsură ce luneca mai adânc în oraş.

Tovarăşii lui Maggie avansau alături de ea, strecurându-se între maşinile silenţioase staţionate şi apropiindu-se de antrepozitul încuiat şi ecranat. Femeia activă armura şi sistemul, care aducea cu un schelet crom-albastru purtat

peste uniformă, începu să zumzăie încetişor. Câmpul de forţă se extinse, sporind densitatea aerului din jurul ei. Numai Dumnezeu ştia calibrul armelor cu care aveau să se înfrunte.

Maşini derapară îndărătul ei, cu cauciucurile scârţâind ca nişte animale rănite. În faţă, primii membri ai echipei tactice de asalt a poliţiei ajunseseră la uşa antrepozitului. Abia se opriră pentru a trage o salvă ionică în panourile în compozit aglomerat. Un fulger orbitor scăldă complexul în monocrom, însoţit de un pârâit ca un trăsnet. Aşchii de impozit fumegând zburară prin aer, dezvăluind două găuri mari în clădire. Membrii echipei se năpustiră înăuntru.

— NU MIŞCĂ NIMENI, POLIŢIA!

— NU CLINTI UN DEGET, FUTU-ŢI MORŢII MĂ-TII!

— MÂINILE LA VEDERE! IMEDIAT!

Adrenalina cânta în vinele lui Maggie când se repezi printr-o gaură. Cu pistolul ionic pregătit împrăştie stratul subţire de fum de cealaltă parte şi ridică inserţiile retinale la rezoluţie maximă. Surpriza faţă de scena din faţa ei aproape că o făcu să se împleticească.

Rachael Lancier stătea relaxată în faţa unui camion. Cei zece angajaţi care rămăseseră erau strânşi în jurul ei. Liftboţi grei descărcaseră câteva lăzi din camion şi le puseseră ordonat pe podea. O sticlă şi zece pahare se aflau pe o ladă, aşteptând în mod vizibil un toast.

— Ah, bună seara, doamnă detectiv, rosti Rachael Lancier când văzu insigna lui Maggie. Rânjetul ei batjocoritor era de răutate pură. Ştiu că maşinile mele reprezintă o afacere excelentă, totuşi nu este nevoie să daţi buzna. Am câte ceva pentru fiecare tatuaj bancar.

Maggie o înjură în barbă şi acţionă încet piedica de siguranţă a pistolului.

— Ne-au făcut, spuse ea.

— Don? întreba Paula. Don, este în taxi? Raportează, Don.

— Nimic! scuipă Don Mares. E gol în pizda mă-sii! Nu-i înăuntru.

— La dracu'! răcni Paula.

— E lucrătură, zise Maggie. Nenorocita râde de noi. Sunt la cinci metri de ea şi tot râde de nu mai poate. Aici n-o să găsim nimic.

— Trebuie să găsim! strigă Tarlo furios. I-am monitorizat de trei săptămâni blestemate. Am văzut cu ochii mei armele alea intrând acolo.

Acum când se terminase, când surescitarea se potolise, cu şocul post-adrenalină instalându-se, Maggie se simţea groaznic de obosită. Privi direct în ochii triumfători şi strălucitori ai lui Rachael Lancier.

— Îţi zic eu, ne-au dat ţeapă.

Unicul moment posibil fu atunci când el se rostogolise din taxiul aflat în mişcare, sub pod. Adam izbi puternic solul, urlând de durerea ascuţită care-i fulgeră în picior, umăr şi coaste. După aceea se răsuci din nou şi sări în picioare. Al doilea taxi, gol, era oprit, aşteptându-l la nici cinci metri. Plonjă prin portiera deschisă şi e-majordomul lui Quentin Kelleher îi comandă să-l ducă direct la A+A.

Vehiculul intră lin în traficul rutier animat. Când privi în jur, zări o maşină frânând scurt sub pod. Doi bărbaţi săriră afară şi începură să scaneze în jur. Rânji, când distanţa faţă de ei crescu. Nu-i rău pentru un gras de şaptezeci şi cinci de ani.

Camera 421 era aşa cum o lăsase, iar matricea de scanare îl anunţă că totul era în regulă. Şchiopătăînăuntru. Acum vânătăile începuseră să-l doară serios. Când se aşeză pe marginea saltelei de gelatinăşi-şi scoase hainele, descoperi pielea care supura sânge. Aplică nişte plastoderme şi se trânti pe spate, pentru a lăsa tremurăturile să se potolească. Ceva mai târziu, începu să râdă.

***

Vreme de două săptămâni nu părăsi camera. Mecanismul distribuitorului îi livră trei mese pe zi. Bău foarte multe lichide. E-majordomul lui filtră emisiunile de ştiri locale şi intersolare, utilizând un filtru de căutare pentru Alfa Dyson.

Zăcu în pat câte douăzeci de ore pe zi, consumând raţii ieftine de hrană şi urmărind emisiunile de divertisment de tot căcatul ale unisferei. Pachete comerciale standard de reprofilare celulară îi înveliră trunchiul şi membrele, extrăgându-i lent grăsimea şi ajustând pliurile epidermice pentru a se potrivi siluetei sale noi, mai zvelte, şi distrugându-i cu această ocazie majoritatea COtatuajelor. O pereche de benzi groase cu textură pieloasă îi erau ataşate de fiecare picior, de ambele părţi ale genunchilor. Acestea erau pachetele de difuziune profundă, care întindeau tentacule subţiri prin carnea lui, până ajungeau la os. Lent şi destul de dureros, îi reduseră lungimea femurului şi tibiei cu câte o jumătate de centimetru fiecare, modificându-i înălţimea la o valoare care era absentă din toate bazele de date criminalistice.

Ajustarea îl lăsă slăbit şi iritabil, ca şi cum ar fi fost în convalescenţă după o gripă păcătoasă. Se consolă cu succesul misiunii. Îl costase încă o sută de mii de dolari, dar Rachael Lancier cooperase cu entuziasm. În ultimele zece zile ale misiunii, toate maşinile care părăsiseră complexul dealerului purtaseră câte o parte din comandă pe care o lăsaseră prin tot oraşul, în clădiri pe care el îi plătise să le închirieze. Lucrătorii lui Rachael le introduseseră în lăzile pe care Adam le expediase cu luni în urmă. Întreaga listă se afla în drum spre Far Away, urmând o sumedenie de trasee întortocheate. Armele aveau să ajungă în următoarele luni.

Unicul lui regret era că nu putuse vedea chipul Paulei Myo atunci când pricepuse dimensiunile la care fusese

trasă pe sfoară. Asta aproape că merita strânsoarea legăturilor care-i fixau încheieturile.

La şaptesprezece zile după seara decisivă, Adam se îmbrăcă în bluză şi pantaloni de trening largi şi plecă din A+A. Un drum de douăzeci de minute cu taxiul îl aduse la gara planetară TSC. Se plimbă prin sală fără să declanşeze vreo alarmă. Mulţumit în privinţa aceasta, luă trenul expres către LA Galactic.

3

Puţine persoane din afara cercurilor guvernamentale auziseră vreodată de Consiliul Exoprotectorat al Commonwealthului, care fusese înfiinţat în primele zile ale Commonwealthului Intersolar şi era una dintre grupările pentru situaţii neprevăzute mult îndrăgite de birocraţi. Pe vremea aceea oamenii continuau să fie îngrijoraţi, pe bună dreptate, de posibilitatea întâlnirii cu extratereştri ostili, pe măsură ce găurile-de-vierme TSC se deschideau întruna pe noi planete tot mai îndepărtate de Pământ. Consiliul Exoprotectorat al Commonwealthului primise misiunea de a examina toate speciile de extratereştri inteligenţi descoperite de TSC şi de a evalua nivelul de ameninţare al acestora pentru societatea umană. Având în vedere cât de serioase puteau deveni lucrurile în caz că s-ar fi întâmplat ce era mai rău, membrii săi erau toţi extrem de puternici în termeni politici. Totuşi, întrucât probabilitatea unei asemenea întâlniri era foarte redusă, ei îşi delegau în mod invariabil sarcinile membrilor personalului. În forma aceea diluată, Consiliul continua să se întâlnească cu regularitate, anual, şi să confirme cu solemnitate statu-quo-ul galactic. În fiecare an, delegaţii săi ieşeau împreună şi cinau decent pe cheltuiala statului. Aşa cum descoperea Commonwealth-ul, extratereştrii inteligenţi erau o prezenţă rarăîn această secţiune a galaxiei.

Acum însă evenimentul Alfa Dyson schimbase totul.

Nigel Sheldon nu-şi putea reaminti să mai fi participat până atunci la o întrunire a Consiliului, deşi bănuia că trebuia s-o fi făcut când fuseseră descoperiţi Silfenii şi Îngerul Înalt. Reamintirile acelea nu făceau actualmente parte din memoria lui. În mod evident, le retrăsese în stocarea de siguranţă cu câteva reîntineriri în urmă.

Faptul că nu-şi amintea în mod direct experienţa putuse fi rectificat de informările pe care personalul lui i le făcuse în timpul călătoriei de pe Cressat, unde locuia împreună cu restul membrilor seniori ai familiei Sheldon. TSC îi comutase trenul privat direct prin Augusta spre gara TSC New York din Newark; de acolo era un drum scurt până la Grand Central.

Lui Nigel îi plăcuse întotdeauna Manhattan primăvara, după ce zăpada se topea şi copacii începeau să-şi arate frunzele noi, de un verde viu pe care nici un artist plastic nu reuşise să-l captureze cu exactitate. Un convoi de limuzine aşteptase la gara Grand Central pentru a-l purta pe el şi suita lui până la Biroul Commonwealthului pentru Explorări şi Dezvoltare de pe Fifth Avenue. Blocul turn era vechi de peste o sută cincizeci de ani şi, cu cele 278 de etaje ale sale, nu mai era cel mai înalt din vechea metropolă insulă.

Nigel sosise devreme, înaintea celorlalţi membri ai Consiliului. Membrii personalului, alarmaţi, îi conduseseră pe el şi pe suita sa în principala sală de conferinţe de la etajul 225. Nu erau obişnuiţi cu asemenea delegaţii influente, iar asta se dovedea în pregătirile agitate pe care le făceau pentru ca totul să fie absolut perfect atunci când începea întrunirea. De aceea, Nigel flutură din braţ la întrebările lor neliniştite şi le spuse să-şi vadă de treburi, deoarece avea să aştepte în linişte apariţia celorlalţi membri. În momentul acela, suita îl înconjură lin şi protector.

Din sala de conferinţe, Nigel putea să privească peste clădirile vecine către Central Park. Patina de viaţă verde

terestră era liniştitor de strălucitoare sub soarele după-amiezii. De acum în parc aproape că nu mai exista nici un arbore extraterestru. În ultimele opt decenii, legile de protecţie ale speciilor terestre native fusese aplicate cu tot mai multă severitate de Comisarii Mediului din Naţiunile Federale Unite, totuşi bărbatul putea întrezări sclipitorul arbore ma-hon strălucind dominator în centrul parcului, cu fiecare frunză spiralată reflectând lumină prismatică din suprafaţa sa de argint lustruit. Se afla acolo de peste trei sute de ani, fiind unul dintre cei numai opt care fuseseră vreodată transplantaţi cu succes de pe planeta lor natală. În ultima sută de ani fusese reclasificat ca monument al oraşului, un concept despre care Nigel putea spune că-l încânta. Când locuitorii New Yorkului erau decişi într-o privinţă, nici chiar blocul ecologic NFU nu-i putea determina să se răzgândească, iar ei nu intenţionau nici în ruptul capului să renunţe la preţiosul şi unicul lor ma-hon.

Daniel Alster, asistentul executiv principal al lui Nigel, îi aduse o cafea pe care o bău în timp ce privea peste oraş. În minte, încerca să schiţeze celelalte schimbări pe care le văzuse de-a lungul secolelor. Clădirile din Manhattan arătau mai zvelte în prezent, deşi aceasta se datora în principal faptului că erau mai înalte. Exista de asemenea tendinţa pentru o arhitectură cu un profil mai elaborat sau artistic. Uneori funcţiona splendid, aşa cum era cazul goticului contemporan al blocului Stoet; dar alteori arăta banal, precum contorsionata clădire Illeva. De fapt, nu-i păsa prea mult de eşecuri; cel puţin însemnau că locul avea personalitate, spre deosebire de majoritatea lăbărţărilor urbane şi plate de pe planetele colonizate.

Rafael Columbia, şeful Directoratului Intersolar Delicte Grave, fu al doilea membru al Consiliului care sosi. Nigel ştia despre el, bineînţeles, cu toate că nu se întâlniseră niciodatăîn carne şi oase.

— Mă bucur să te cunosc în sfârşit, spuse Nigel când îşi

strânseră mâinile. Numele tău apare întruna pe rapoartele diviziei noastre de securitate.

Rafael Columbia chicoti.

— Sper că într-un context favorabil.

Abia trecuse de două sute de ani, iar aspectul fizic era de până în şaizeci. Spre deosebire de Nigel care reîntinerea la fiecare cincisprezece ani, Rafael Columbia considera că un aspect mai matur era esenţial pentru poziţia lui. Vârsta sa aparentă îi oferea umeri laţi şi un trunchi ca un butoiaş, care necesita o sumedenie de exerciţii pentru a rămâne în formă. Părul des şi argintiu era tuns scurt şi stilat, accentuând expresia uşor acră care era fixată pe chipul plat. Sprâncenele groase şi ochii verde-cenuşii strălucitori îl etichetau ca membru al familiei Halgarth. Fără conexiunea aceea, nu s-ar fi calificat niciodată pentru slujba lui actuală în administraţia Commonwealthului. Familia Halgarth întemeiase Edenburg, una dintre cele 15Mari planete industriale, devenind astfel o Dinastie Intersolară majoră, ceea ce îi oferea aproape la fel de multă influenţă ca şi familiei lui Nigel în interiorul Commonwealthului.

— Oh, da, răspunse Nigel. Delictele serioase par să se fi redus în ultima vreme – în tot cazul cele împotriva TSC. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Fac ce pot, zise Rafael. Principala sursă de necazuri o reprezintă grupurile astea Nou Naţionaliste care apar mereu ca să facă neplăceri guvernelor planetare – cu cât le frustrăm mai mult, cu atât mai agresivi devin susţinătorii lor loiali. Dacă nu suntem atenţi, o să ne confruntăm din nou cu un val periculos de asalturi teroriste anti-Commonwealth, ca în 2222.

— Crezi cu adevărat că se va ajunge la aşa ceva?

— Sper că nu. Diplomaţia Internaţională consideră că grupările revendică statut politic pur şi simplu ca justificare pentru activităţile lor; de fapt însă sunt mai bazate pe infracţiuni decât oricare altele. Dacă ar fi aşa, ar trebui să

urmeze un ciclu natural şi să dispară.

— Aş mulţumi cerului pentru aşa ceva. Nu vreau să mai retrag porţi de pe alte planete – şi aşa sunt destule izolate. Crezusem că unica pe care mai existau probleme reale era Far Away. Şi nu am impresia că situaţia de acolo ar putea fi tratată vreodată.

Rafael Columbia dădu grav din cap.

— Eu cred că, în timp, până şi Far Away poate fi civilizată. Când TSC va începe deschiderea spaţiului de fază IV, ea va fi complet încorporată în Commonwealth.

— Sunt convins că ai dreptate, rosti Nigel pe un ton şovăitor, dar va mai trece mult până vom începe măcar să ne gândim la faza IV.

Vicepreşedinta Commonwealthului, Elaine Doy, intră în sala de conferinţe, discutând cu Thompson Burnelli, senatorul Commonwealth care prezida comisia ştiinţifică. Asistenţii lor îi urmau, murmurând discret între ei. Elaine Doy îl salută pe Nigel cu neutralitate politicoasă, grijulie să-şi păstreze profesionalismul, iar el îi răspunse, păstrând o expresie impasibilă. Femeia era politician de carieră şi devotase o sută optzeci de ani căţărării, cu ghearele şi cu dinţii, până la poziţia actuală. Pânăşi reîntineririle ei erau astfel orientate încât s-o ajute în ascensiune; pielea îşi închisese treptat nuanţa, până ajunsese la abanosul cel mai întunecat, pentru a-i sublinia etnicitatea. Pe decursul aceleiaşi perioade, faţa ei îşi abandonase practic trăsăturile feminine mai atrăgătoare în favoarea unui aspect mai aspru, arătos în mod masculin. Nigel trebuia să trateze aproape constant cu genul ei de politicieni şi-i dispreţuia pe toţi. În îndepărtata lui tinereţe idealistă, când construise primul generator de găuri-de-vierme, visase să-i lase pe toţi politicienii pe Pământ, permiţând noilor planete să se dezvolte în libertate completă, devenind refugii de libertate personală. Acum însă accepta dominaţia exercitată de ei asupra tuturor guvernelor omeneşti ca reprezentând preţul

unei societăţi civilizate – la urma urmelor, cineva trebuia să menţină ordinea. Dar asta nu însemna că trebuia să-i placă permanentul lor comportament narcisist. În plus, o considera pe Doy unul dintre specimenele cele mai condamnabile, gata în permanenţă să avanseze peste cadavrele altora. Întrucât următoarele alegeri prezidenţiale aveau să aibă loc peste trei ani, începuse etapa finală a campaniei ei lungă de un secol. Susţinerea lui ar fi asigurat poziţia femeii în Palatul Prezidenţial de pe New Rio, însă Nigel nu se pronunţase deocamdată.

Thompson Burnelli era mai puţin efuziv, un bărbat cu vorbă directă, delegatul NFU al Americii de Nord în Senatul Commonwealth, calitate în care reprezenta un conglomerat de interese vechi şi puternice ale unora dintre cele mai bogate Mari Familii de pe planetă. Arăta potrivit rolului respectiv – un bărbat chipeş în costum scump de mătase gri, evident un fost sportiv în Ivy League. Aerul lui de siguranţă nu ar fi putut fi obţinut niciodată prin implanturi de memorie şi ajustări bioneurale, ci era disponibil doar prin ereditate, iar bărbatul făcea parte în mod foarte clar dintre principalii aristocraţi ai Pământului. Pe când era în colegiu, Nigel detestase genul acela de aroganţă de puşti bogat – în aceeaşi măsură în care îi detestase pe politicieni. Totuşi, dacă i s-ar fi dat de ales, ar fi preferat oricând să aibă de-a face cu cei din teapa lui Burnelli.

— Bănuiesc că trebuie să fie destul de iritant pentru tine, Nigel, rosti Thompson Burnelli cu un amuzament care se apropia mult de zeflemea.

— De ce? întrebă Nigel.

— Un contact extraterestru cu care divizia ta de explorări să n-aibă nici o legătură? Un astronom universitar de mâna a şaptea care face cea mai de seamă descoperire din ultimele două sute de ani, iar singurul lui echipament este un telescop decrepit pe care l-ai putea cumpăra probabil cu o mie de dolari din orice magazin de vechituri?

Cât cheltuieşte anual TSC-ul pe astronomie?

— Vreo două miliarde la ultima evaluare, răspunse Nigel obosit.

Trebuia să admită că senatorul avea dreptate. Şi nu era singurul care observase asta. Mass-media din unisferă adoptase un sarcasm satisfăcut faţă de TSC din clipa în care Dudley Bose îşi anunţase descoperirea.

— Nu contează, zise Thompson Burnelli voios. Data viitoare o să aveţi mai mult noroc, aşa-i?

— Mulţumesc. Ce-a făcut în Cupă echipa continentului vostru?

Senatorul se încruntă.

— Ah, te referi la fotbal? Nu prea ştiu.

— A pierdut, este? Oricum, n-a fost decât primul din cele opt meciuri. Nu cred că suferi la fel de mult pe cât ai face-o dacă ai fura-o la sfârşit. Data viitoare o să aveţi mai mult noroc.

Nigel surâse subţire spre spatele senatorului care se întorsese ca să-l salute pe Rafael Columbia.

Soseau şi alţi membri ai Consiliului şi Nigel îşi făcu de lucru, salutându-i; cel puţin, mai puteau flecări despre fotbal. Crispin Goldreich, senatorul care prezida Comisia bugetară a Commonwealthului, Brewster Kumar, consilierul ştiinţific al Preşedintelui, Gabrielle Else, director al Comisiei industrie şi comerţ a Commonwealthului, senatorul Lee Ki, directorul Comitetului de politică economică pentru spaţiul de fază II, şi Eugene Cinzoul, Procuror-şef al Comisiei juridice a Commonwealthului.

Elaine Doy îşi ridică glasul deasupra conversaţiilor.

— Cred că acum putem începe, anunţă ea.

Toţi priviră în jur şi încuviinţară din capete, apoi începură să-şi caute locurile alocate. Nigel privi cu subînţeles singurul scaun gol şi se aşeză în stânga Vicepreşedintei, care prezida şedinţa. Potrivit protocolului, el era al doilea om din Consiliul Exoprotectorat. Asistenţii începură să se

instaleze îndărătul şefilor lor.

Vicepreşedinta se întoarse către şefa ei de cabinet, Patricia Kantil.

— Vrei, te rog, să apelezi IC-ul?

În clipa aceea alese să-şi facă intrarea Ozzie Fernandez Isaacs. Nigel îşi înăbuşi zâmbetul, într-atât de surprinşi arătară ceilalţi din jurul mesei. Nu aveau nici un motiv. Pe vremea când Nigel şi Ozzie puseseră la punct formulele matematice care făcuseră posibile generatoarele de găuri-de-vierme fusese un adevărat excentric; pe toată durata studenţiei, momentele geniului pur alternaseră cu stupiditatea surferului, fiecare căutând să fie personalitatea dominantă. Fusese o vreme când Nigel trecea de la a-şi face griji teribile în privinţa zilelor pe care Ozzie le petrecea cu minţile pierdute, la a-şi privi uluit prietenul care soluţiona problemele pe care el le considerase de nerezolvat. Ei doi formaseră o echipă excelentă, suficient de bună pentru a comprima timpul, astfel încât Nigel să poată păşi pe Marte pentru a asista la amartizarea avionului spaţial NASA. După aceea, îmblânzirea fiarei pe care o creaseră fusese treaba lui Nigel, transformarea maldărului de echipamente pentru fizica energiilor înalte, un prototip teribil de capricios, în metoda finală de transport şi, în felul acela în crearea celei mai mari corporaţii unice pe care o cunoscuse vreodată rasa umană. Managementul, finanţele şi influenţa politică nu-l interesau pe Ozzie. El dorea doar să ajungă acolo şi să vadă ce minuni ascundea galaxia.

Explorările sale printre stelele virgine îl transformaseră într-o legendă: sălbaticul Commonwealthului, cel mai celebru guru al altui stil de viaţă; fetele, viciile vechi şi minunatele noi stimulente narcotice, chimice şi bioneurale, al căror pionier fusese; Lumea Ozzie, planeta U-congruentă pe care se presupunea că trăia singur într-un palat de mărimea unui oraş; deceniile petrecute ca poet-vagabond,

hoinărind de la o planetă la alta pentru a fi martorul formării de noi culturi pornite de la capătul cel mai de jos al societăţii; sutele de copii concepuţi natural; reîntineriri bizare pentru a putea petrece ani în corpuri de animale – un leu, un vultur, un delfin, un nonurs Karruk; tentativa proiectului de sintetizare a ADN-ului unui dinozaur care costase miliarde înainte de a fi furat de Barsoomiani; deţinea o reţea secretă de găuri-de-vierme ce legau planetele Commonwealthului şi pe care o putea utiliza doar el; rutinele lui de gândire luate ca bază pentru IC. Oriunde ai fi mers în Commonwealth, localnicii ţi-ar fi povestit despre ziua când Ozzie trecuse pe acolo (un necunoscut deghizat pe atunci, desigur) şi îmbogăţise viaţa strămoşilor lor printr-o ispravă sau alta: organizarea construirii unui pod peste un râu periculos, transportarea unui copil bolnav la spital în mijlocul unui ciclon, prima escaladă a muntelui celui mai înalt de pe planetă, uciderea – în duel unu-la-unu – a şefului bandei locale. *Ba şi preschimbarea apei în vin, dacă ar fi să dăm crezare părţii tabloide a unisferei,* gândi Nigel. Ozzie era cu certitudine un expert exact în procesul invers.

— Îmi pare rău c-am întârziat, nenică, spuse Ozzie.

Adresă un salut prietenos Vicepreşedintei şi se îndreptă spre ultimul scaun gol. Trecând prin spatele lui Nigel, îl bătu pe umăr.

— Hai noroc, Nige, nu te-am mai văzut de-un car de vreme.

— Salut, Ozzie, rosti neceremonios Nigel, ca să nu se lase mai prejos.

De fapt trecuseră şaptesprezece ani de când se întâlniseră în carne şi oase. Ozzie ajunse în cele din urmă la scaunul lui şi se trânti în el cu un suspin fericit.

— Are cineva o cafeluţă? Am o mahmureală de mă termină.

Nigel făcu un semn scurt din deget şi Daniel Alster îi

aduse o ceaşcă. Câţiva membri ai Consiliului se străduiau să-şi ascundă dezaprobarea faţă de atitudinea lipsită de respect a legendei. Ceea ce era, aşa cum Nigel ştia prea bine, exact ceea ce spera Ozzie. Existau momente când el considera că reîntineririle lui Ozzie erau realmente inutile; bărbatul putea fi extraordinar de juvenil fără nici un ajutor din partea revărsării hormonale a unui corp de adolescent. Însă acceptarea şi adoraţia care îi erau acordate în general de Commonwealth trebuie să-l fi mulţumit în cele din urmă pe acelaşi tânăr afro-latin. Nici chiar în secolul al XXI-lea, atât de corect din punct de vedere politic, acele două culturi nu se amestecau niciodată – în nici un caz pe străzile din San Diego de unde provenea el. Acolo, Ozzie fusese cel care râsese la urmă.

— Vă aflaţi aici într-o calitate oficială, domnule Isaacs? întrebă Crispin Goldreich cu un vădit accent britanic din clasa de sus, care pur şi simplu degaja dezaprobare.

— Normal, nenică, io-s omu’ lu’ TSC pentru şmecheria asta.

În cămaşa lui neprotocolară verde-lămâie şi pantaloni ocru de alpinist, şifonaţi, arăta complet nelalocul lui în jurul mesei de brokeri de putere de clasă mondială. Faptul că avea aceeaşi coafură mare în stil afro nu-i era de nici un folos; în peste trei secole de argumentări, rugăminţi şi ironii lipsite de subtilitate, Nigel nu-l putuse convinge să se tundă altfel. Era unica modă a oamenilor care nu mai revenise sub nici o formă, totuşi Ozzie continua să spere.

— Nu te uita la mine, spuse Nigel. Eu reprezint latura operativă a TSC, iar Ozzie este consilierul tehnic al acestui Consiliu.

Ozzie îi rânji larg lui Crispin Goldreich şi-i făcu cu ochiul.

— Perfect, rosti Elaine Doy. Putem începe.

Marele portal mural din faţa mesei învie cu o multitudine de linii portocalii şi turcoaz, care se retraseră fulgerător într-un punct de fugă central, aducând cu configuraţia unui

vechi screensaver.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, vorbi Inteligenţa Conştientă. Suntem încântaţi să participăm la ceea ce va fi, neîndoios, o întrunire istorică.

— Mulţumesc, răspunse Vicepreşedinta. Perfect – Brewster, te rog.

Consilierul ştiinţific al Preşedintelui privi în jurul mesei.

— Practic nu am multe de adăugat la rapoartele de ştiri ale unisferei, decât să confirm că sunt reale. La solicitarea noastră, TSC a deschis o gaură-de-vierme pentru explorare în spaţiul interstelar de dincolo de Tanyata şi şi-a utilizat propriile instrumente pentru a confirma evenimentul de învăluire.

— Echipamentele noastre sunt considerabil mai sofisticate decât telescoapele folosite de Dudley Bose, spuse Nigel şi ignoră pufnetul discret dinspre Thompson Burnelli. Chiar şi aşa, datele brute disponibile sunt foarte puţine, întregul proces durează aproximativ două treimi de secundă. Nu credem că bariera poate fi un înveliş material, ci trebuie să fie un câmp de forţă.

— Unul care opreşte complet spectrul vizual? întrebă Lee Ki.

— Chiar şi doar din punctul de vedere al scării de mărime, tehnologia asta depăşeşte cu mult orice deţinem noi, zise Brewster Kumar. Blestemăţia are diametrul de treizeci de unităţi astronomice. Nu m-aş aştepta nici măcar să semene cu câmpurile noastre sudate molecular sau chiar cu un câmp cuantic.

— Există vreo teorie realistă despre ce poate fi bariera aceasta?

— Există cel puţin două duzini de teorii în orice catedră de fizică universitară din Commonwealth, dar nu asta este interesant. Interesant este ceea ce face. Este un emiţător de infraroşii, iar asta înseamnă că menţine sistemul solar în interior.

— Poţi să explici ce înseamnă asta? îl întrebă Gabrielle Else.

— În rezumat, înseamnă că la interiorul barierei nu există o acumulare de energie. Când emisiile electromagnetice ale stelei ajung la barieră, o traversează sub formă de căldură. Dacă nu ar face aşa, dacă bariera le-ar reţine, efectul la interior ar fi asemănător celui dintr-o oală sub presiune. Noi credem că bariera radiază şi vântul solar sub formă de energie infraroşie, deşi este greu de spus de la distanţa aceasta.

— Cu alte cuvinte, adăugă Nigel, cine a ridicat-o în jurul Perechii Dyson continuă să trăiască liniştit la interior. Condiţiile de acolo nu s-au modificat deloc faţă de situaţia anterioară.

— În felul acesta, zise Brewster Kumar, ajungem la următoarea întrebare. Barierele acestea au fost ridicate de către extratereştri care trăiesc în sistemele stelare respective sau le-au fost impuse lor? Nici una dintre situaţii nu ne este favorabilă.

— De ce poate fi dăunător izolaţionismul pentru noi? întrebă Rafael Columbia.

— În istoria noastră, răspunse Nigel, izolaţionismul este adoptat de obicei în situaţii ostile. O asemenea situaţie trebuie să fi existat la Perechea Dyson. În cazul în care barierele au fost ridicate de civilizaţiile extraterestre ale acestor două sisteme stelare, trebuie să ţinem seama de posibilitatea ca motivaţia lor să fi fost de natură defensivă. În cazul acesta, înseamnă că se apărau de o armă a dracului de puternică. Alternativa este la fel de neplăcută– că o altă specie de extratereştri se temea atât de rău de ei, încât doreau să-i izoleze. Indiferent de variantă, s-ar putea foarte bine ca acolo să se afle două specii de extratereştri, ambele dotate cu arme şi tehnologie atât de avansată faţă de a noastră, încât ar putea foarte bine să fie magie.

— Mersi, Sir Arthur, murmură Ozzie.

Nigel surâse spre vechiul lui prieten; se îndoia că altcineva din sală ar fi recunoscut aluzia. Toţi erau prea tineri cu cel puţin un secol.

— Eu consider că greşiţi atribuindu-le motivaţii umane, spuse Gabrielle Else. Nu s-ar putea să fie vorba pur şi simplu despre un caz de tipul „opriţi Universul, vreau să cobor”? La urma urmelor, Silfenii sunt destul de izolaţi.

— Izolaţi?! exclamă Rafael Columbia. S-au extins în aşa măsură că nu ştim nici măcar pe câte planete s-au instalat.

— Obiectivul acestui Consiliu, rosti Vicepreşedinta, este de a ţine seama de scenariul cel mai defavorabil. Iar scenariul de ostilitate pe plan local este cu certitudine plauzibil.

— Apropo de Silfeni, rosti Ozzie. De ce nu-i întrebăm pur şi simplu pe ei ce se-ntâmplă acolo?

— I-am întrebat, răspuns Vicepreşedinta. Au zis că de fapt nu ştiu.

— Ce dracu’, nenică, aşa zic ei de toate. Întreabă-i dacă mâine va răsări soarele şi-o să se scarpine-n cur şi-o să te-ntrebe ce vrei să zici prin „mâine”. Să dea boala-n ei de mistici puturoşi, ar trebui insistat şi păcăliţi să ne dea un răspuns!

— Da, mulţumesc, domnule Isaacs, sunt conştientă de asta. Avem o sumedenie de experţi în Silfeni şi toţi examinează primordial direcţia aceasta de acţiune. Să sperăm că ei vor obţine un răspuns mai coerent. Până atunci, nu putem decât să ne bazăm pe propriile noastre resurse. De aici şi necesitatea acestei întruniri a Consiliului.

Ozzie îi aruncă o privire furioasă şi se cuibări îmbufnat în scaun.

— Eu nu cred, spuse Lee Ki, că bariera ar fi putut să fie impusă din exterior asupra stelelor. Nu este logic. Dacă te temi de cineva într-o asemenea măsură şi deţii capacitatea de a întemniţa stele întregi, atunci nu ai face bariera permeabilă. Ai folosi-o ca pe acea oală de presiune despre

care se amintea, sau poate chiar mai rău. Nu, eu sunt gata să pun prinsoare că are o natură defensivă. Ceva foarte periculos se îndrepta spre Perechea Dyson şi ei i-au trântit uşa în nas.

— În cazul acesta, unde este pericolul acum? întrebă Thompson Burnelli.

— Exact, încuviinţă Brewster Kumar.

— Nu mai există, vorbi Ozzie. Iar voi îmi păreţi exagerat de paranoici.

— Aţi putea să justificaţi afirmaţia? rosti Thompson Burnelli impasibil.

— Haide, nenică, Perechea Dyson e la peste o mie două sute de ani-lumină de Tanyata. Chestia asta s-a-ntâmplat pe când ditamai Imperiul roman stăpânea Pământul. Astronomia înseamnă istorie.

— A fost mai aproape de Gengis-han decât de romani, preciză Brewster Kumar. În plus, nici o cultură aşa puternică şi avansată ca Perechea Dyson sau ca agresorul lor nu va dispărea într-un singur mileniu. Noi n-am dispărut şi n-am ajuns nici pe departe la nivelul acela de tehnologie. Nu ne putem îngropa pur şi simplu capul în nisip, – sperând că totul a dispărut în anii care s-au scurs de atunci.

— Sunt de acord, zise Vicepreşedinta. Far Away se găseşte la numai cinci sute cincizeci de ani-lumină de Perechea Dyson şi ei observă că bariera este încă intactă.

— Altă informaţie pe care TSC-ul n-a dat-o încă publicităţii, spuse Nigel. Noi ne-am utilizat gaura-de-vierme exploratorie şi pentru a determina timpul de învăluire pentru Beta Dyson. Din păcate, prima noastră ipoteză s-a dovedit corectă.

Rafael Columbia deveni brusc foarte atent.

— Vrei să spui că a fost acelaşi timp?

— Da. Aşa cum se vede de pe Tanyata. Perechea are o distanţă liniară de separaţie de doi ani-lumină. Am deschis gaura-de-vierme cu doi ani-lumină mai aproape de Beta, de

unde am făcut observaţia asupra învăluirii lui Alfa. Am văzut învăluirea lui Beta, care este identică cu a lui Alfa. S-au petrecut la un interval de trei minute.

— Este o măsură defensivă, rosti Eugene Cinzoul. Asta trebuie să fie. Un agresor s-a apropiat de o civilizaţie care popula două sisteme stelare.

— Curioasă coincidenţă, făcu Ozzie.

— Care anume? întrebă Vicepreşedinta.

— Ceva agresiv şi enorm de puternic s-a apropiat de singura civilizaţie din partea asta a galaxiei care era îndeajuns de evoluată tehnologic pentru a se proteja de atacator. Nu cred asta, nenică. Scara temporală galactică pur şi simplu nu permite să se întâmple aşa ceva. Noi coexistăm cu Silfenii doar pentru că ei există de nişte milioane de ani.

Vicepreşedinta privi tulburată portalul IC.

— Care este interpretarea voastră?

— Domnul Isaacs are dreptate când afirmă că un asemenea conflict între două puteri aproape egale este foarte improbabil, rosti IC. Noi ştim cât de rar evoluează conştiinţa pe orice planetă purtătoare de viaţă. Drept urmare, civilizaţiile tehnologice coexistă rareori în galaxie – deşi Îngerul Înalt este un caz excepţional. Cu toate acestea, ipoteza nu poate fi exclusă doar din acest motiv. Suntem de asemenea de acord cu observaţia domnului Kumar – nici o civilizaţie capabilă de o astfel de acţiune nu va dispărea repede din galaxie.

— Ei pot evolua, vorbi iute Ozzie. Pot renunţa la toate instinctele lor primitive. La urma urmelor şi noi lăsăm în urmă o mulţime de căcaturi de-ale noastre.

— În acelaşi timp, spuse IC, voi generaţi foarte multe „căcaturi” noi. Iar toate sunt deprimant de similare vechilor voastre „căcaturi”. Şi nici un fel de cultură primitivă n-ar fi putut ridica barierele acestea în jurul Perechii Dyson. Din nou însă, acceptăm ipoteza. Este posibil ca mecanismul

barierei să fie pur şi simplu un dispozitiv străvechi care a fost lăsat în urmă pentru simplul motiv că aceia care l-au creat au plecat într-adevăr mai departe şi mai „în sus”. Din datele observate până în prezent pot fi făcute nenumărate speculaţii. Nici una dintre ele nu poate fi rafinată, atâta vreme cât datele rămân aşa puţine şi aşa vechi.

— Ce sugeraţi? întrebă Vicepreşedinta.

— Asta este evident, nu? Consiliul acesta a fost creat pentru a formula un răspuns la orice ameninţare percepută la adresa Commonwealthului. Pornind de la datele disponibile curent, nu se poate da nici un răspuns coerent faţă de Perechea Dyson. Trebuie obţinute mai multe informaţii. Trebuie să vizitaţi Perechea Dyson pentru a le constata statutul actual şi motivul învăluirilor.

— Costul… exclamă Vicepreşedinta.

Aruncă iute o privire vinovată spre Nigel, care o ignoră; IC îi uşurase considerabil sarcina.

— Da, ar costa mult să ajungem la Perechea Dyson prin metode convenţionale, zise el. Ar trebui să localizăm minimum şapte planete U-congruente, dispuse între Commonwealth şi Perechea Dyson, iar apoi să construim pe fiecare dintre ele generatoare de găuri-de-vierme de dimensiuni comerciale. Ar dura decenii şi beneficiul economic ar fi redus.

— Visteria Commonwealthului nu poate subvenţiona TSC-ul, spuse Crispin Goldreich.

— Aţi făcut-o pentru Far Away, rosti cu blândeţe Nigel. Acela a fost ultimul nostru contact cu extratereştrii.

— O staţie pe Half Way! exclamă iritat senatorul. Iar atunci m-am convins că n-ar trebui să mai facem niciodată aşa ceva! Far Away a fost o risipă totală de timp şi eforturi.

Nigel îşi înfrână impulsul de a comenta direct. Familia Halgarth avea aliaţi direcţi dintre cei aşezaţi în jurul mesei, pe lângă Rafael, iar ei erau principalii beneficiari pe Far Away. Nu că ar fi existat prea multe beneficii, aşa cum ei ar

fi recunoscut de altfel primii.

— Aş dori să propun ceva niţel mai practic decât găuri-de-vierme consecutive, zise Nigel.

Toţi din jurul mesei îl priviră anticipativ, până şi Ozzie, ceea ce era de-a dreptul o surpriză. Expresia de interes a Vicepreşedintei se înăspri la demonstraţia simplă de putere politică.

— Sunt cu totul de acord cu IC că trebuie să cunoaştem exact ce anume s-a întâmplat la Perechea Dyson, continuă Nigel. Şi nu ne putem permite nici costurile, nici timpul necesar pentru a construi un lanţ de găuri-de-vierme care să ne ducă acolo. De aceea, eu sugerez să construim mai bine o navă stelară.

Ideea fu întâmpinată cu câteva surâsuri nervoase. Ozzie izbucni pur şi simplu în râs.

— Te referi la o navă superluminică? întrebă Brewster Kumar. În glasul lui se percepea o aţâţare evidentă. Putem într-adevăr reuşi aşa ceva?

— Bineînţeles. Este o adaptare relativ simplă a actualului nostru sistem de generare a găurii-de-vierme; în locul unei găuri-de-vierme stabile, fixe, prin care să călătorim, acesta va produce o gaură-de-vierme permanent mişcătoare în interiorul căreia să călătorim.

— Nenică! exclamă Ozzie. Minunat! Io-te, bă, cadeţii spaţiali câştigă până la urmă. Gata – să apăsăm butonul roşu şi ne luăm zborul în hiperspaţiu!

— Nu-i hiperspaţiu, răspunse Nigel niţel prea repede. Aceea nu este decât o denumire de-a tabloidelor pentru o funcţie foarte complexă de manipulare a energiei şi tu o ştii prea bine.

— Hiperspaţiu, repetă Ozzie încântat. Chestia pentru evitarea căreia ne construim găurile-de-vierme.

— Cu excepţia unor cazuri de felul acesta, când este perfect logic, spuse Nigel. Probabil că am putea construi nava aceasta în mai puţin de un an. O echipă de experţi în

explorări poate să meargă acolo, să privească în jur şi să ne spună ce se-ntâmplă. Rapid şi ieftin.

— Ieftin? repetă Crispin Goldreich.

— Relativ, da.

Propunerea pentru nava stelară aştepta cuminte de peste un secol în fişierele personale ale lui Nigel. Fusese dintotdeauna un exerciţiu de autoamăgire la care nu reuşise dintotdeauna să renunţe. Nu-şi uitase niciodată în mod complet (şi nici nu-şi ştersese) sentimentul de admiraţie când privise pe Eagle II apărând graţios deasupra orizontului marţian pentru a amartiza pe Arabia Terra. Exista ceva nobil în vehiculele spaţiale care călătoreau prin vidul vast şi ostil, purtând cu ele vârful spiritului uman, tot ce era bun şi meritoriu în rasă. Şi probabil că el era ultimul om în viaţă care îşi amintea asta. Ba nu, se corectă în gând, nu ultimul.

— Corporaţia TSC şi Trezoreria Augusta sunt pregătite să finanţeze până la treizeci la sută din costurile hardware.

— Contra exclusivităţii, rosti caustic Thompson Burnelli.

Nigel îi zâmbi moale.

— Cred că precedentul a fost stabilit în decursul aventurii Far Away.

— Perfect, interveni Vicepreşedinta. Dacă nu există alternativă, vom trece la votarea propunerii.

Nimeni nu votă contra, dar Nigel ştiuse asta din capul locului; până şi Burnelli ridică braţul în semn de aprobare. Consiliul Exoprotectorat era în esenţă o ştampilă pentru strategia de explorare şi contact a TSC. Cu binecuvântarea lui Nigel, TSC începuse cu trei zile în urmă proiectarea practică a navei stelare. Mai rămâneau doar miile de detalii interminabile ale proiectului, finanţarea şi managementul său. Detalii care aveau să fie delegate în jos, la reprezentanţii lor. Întrunirea aceasta stabilea doar politica generală.

— Aşadar, vei fi căpitanul misiunii? întrebă Rafael

Columbia, când se ridicară să plece.

— Nu, răspunse Nigel. Oricât mi-ar plăcea de mult, poziţia respectivă necesită o sumedenie de calităţi şi experienţă pe care eu pur şi simplu nu le deţin, nici chiar zăcând în stocarea de siguranţă a clinicii mele de reîntinerire. Cunosc însă un bărbat care le deţine.

***

Oaktier era o planetă din spaţiul de fază I, colonizată în 2089. Longevitatea ei produsese o economie de primă clasă, care funcţiona perfect, asociată unei moşteniri culturale bogate şi impresionante. Zgârie-norii din cristal şi piramidele-condominiu care formau centrul capitalei, Darklake City, anunţau lucrul acesta în mod destul de evident pentru orice observator care sosea prima dată la gara planetară TSC dinspre Seattle.

Majoritatea coloniştilor iniţiali veniseră din Canada şi Hong Kong, iar lor li se adăugase o proporţie însemnată a rezidenţilor din Seattle. În felul acesta, influenţele erau memorabil de variate, cu tendinţe ultramoderne instalate confortabil alături de tradiţii vechi întreţinute cu grijă. Mulţumită rădăcinilor acelora, corectitudinea şi munca susţinută se infiltraseră de-a lungul secolelor în genomul populaţiei. Ca naţiune, înfloriseră şi se extinseseră; la două sute patruzeci de ani după colonizare, populaţia depăşise un miliard şi un sfert şi se întindea pe opt continente. Vasta majoritate muncea sârguincios şi trăia bine.

Cu moştenirea Seattle atârnând probabil în balanţă la luarea deciziei, Darklake City fusese amplasat într-o zonă deluroasă din regiunea subtropicală. Cu pantele ei de sol mănos, căldura constantă şi apa abundentă a râurilor şi lacurilor, zona era ideală pentru cultivarea cafelei. Ţărmul lacului care forma marginea sud-estică a oraşului se întindea acum pe treizeci şi cinci de kilometri, încorporând

porturi, parcuri publice, blocuri cu apartamente scumpe, şantiere navale, staţiuni de relaxare şi docuri comerciale. Seara era un curcubeu ţipător de neoane colorate, când reclamele holografice se ridicau deasupra străzilor aidoma unor nori de furtună luminescenţi, în timp ce clădirile concurau între ele pentru a-şi pune în valoare trăsăturile în energie fotonică pură. Baruri, restaurante şi cluburi foloseau muzică, spectacole live şi emiţători semilegali de fiori de plăcere pentru a-i atrage pe petrecăreţi de pe stradă.

Cu vreo patruzeci de ani înainte ca Dudley Bose să fi făcut celebra lui descoperire, în seara în care avea să fie ucisă, Tara Jennifer Shaheef putea vedea totul întinzându-se înaintea ei de pe balconul apartamentului de la nivelul 25 din centrul oraşului. Linia ţărmului era ca marginea scânteietoare a galaxiei, dispărând în bezna completă de mai departe. Acolo sfârşeau viaţa şi civilizaţia. Nu existau decât nişte vapoare sclipitoare de croazieră, care lunecau peste apele adânci aidoma unor nori de stele rătăcitori pierduţi în noapte.

O briză blândă de vară îi răvăşi părul şi rochia când se rezemă de balustrada balconului. În văzduh se simţea o mireasmă dulce de muguri, de care se bucură când o trase adânc în piept. Oaktier interzisese de multă vreme motoarele cu ardere internă şi centralele energetice cu combustibili fosili de pe planetă; politicienii locali se lăudau că atmosfera era mai curată decât a Pământului. Aşa că Tara inspiră mulţumită. Nu se auzea nici un zgomot. La înălţimea aceasta, femeia era izolată de zumzetul grav al vehiculelor electrice de pe străzi, iar ţărmul animat aflat la trei kilometri distanţă era prea îndepărtat ca să-şi facă auzit vacarmul.

Dacă întorcea capul la stânga, putea să vadă grila sclipitoare a luminilor oraşului întinzându-se pe poalele dealurilor. O lumină slabă proiectată de secera albastru-

cenuşie a lunii joase a lui Oaktier era doar atât de puternică încât să dezvăluie munţii care formau un zid scund peste cerul nopţii. În timpul zilei, liniile lungi ale teraselor cu tufe de cafea erau perfect vizibile pe coaste. Conacele albe de pe plantaţii, cuibărite în pâlcuri luxuriante de arbori, erau uşor retrase faţă de drumurile înguste ce şerpuiau în munţi.

Cu două reîntineriri în urmă, trăise acolo, departe de existenţa urbană mai frenetică. Uneori visa să se reîntoarcă în ţinutul rural pentru o existenţă mai liniştită, mai lentă. O existenţă departe de Morton, soţul ei energic şi determinat. După alte două reîntineriri probabil că avea s-o facă, doar pentru a-şi reîncărca bateriile. Dar nu încă, deocamdată se mai bucura de fluxul rapid al vieţii.

Reveni în apartament şi uşile balconului glisară, închizându-se în urma ei. Picioarele desculţe lipăiră silenţios pe podeaua dură din lemn de tec a sufrageriei, în drumul spre baie.

În subsolul turnului de apartamente, ucigaşul ei intră în incinta energetică utilitară. Îndepărtă capacul unei cutii cu matrice pentru managementul clădirii şi scoase din buzunar o matrice palmară. Unitatea derulă o bucată de fibră optică terminată printr-un v-jac standard, pe care-l introduse în duza de întreţinere expusă a cutiei. Câteva programe noi fură descărcate şi se agăţară prompt de software-ul existent. După ce termină, bărbatul trase v-jacul afară şi montă capacul, utilizând instrumentul corect de încuiere.

Baia Tarei Jennifer Shaheef era decorată pe podea şi pereţi cu plăci mari maronii de marmură. În timp ce plafonul era o singură şi uriaşă oglindă. Pe perimetrul băii, lumini indirecte proiectau o lumină caldă, roz-trandafirie, care pâlpâia, imitând lumânările. Cada în sine era afundată în podea şi suficient de mare pentru două persoane; Tara o umplu până sus şi turnă mai multe săruri. Când intră în cadă, duzele transversale se activară, agitând apa şi mişcând-o pe lângă pielea ei. Femeia se aşeză pe scaunul

modelat şi-şi rezemă ceafa pe pernă. E-majordomul apelă muzică de la matricea locuinţei. Ascultă melodia într-o semi-moţăială plăcută.

Morton plecase pentru o săptămână la Talansee, de cealaltă parte a planetei, participând la o conferinţă cu un grup de constructori imobiliari cu care încerca să negocieze o afacere. Aquastate, compania pe care o înfiinţaseră cei doi soţi, crea frunze semiorganice extractoare de umiditate care produceau apă pentru locuinţele izolate şi începuse în sfârşit să aibă succes. Morton dorea să profite de succesul lor aflat în creştere, avansând compania la cotaţie publică, ceea ce ar fi adus un volum uriaş de bani pentru extindere ulterioară. Totuşi devotamentul lui faţă de muncă însemna că vreme de şapte zile întregi Tara nu trebuia să ofere explicaţii despre unde fusese ori ce făcuse. Îşi putea petrece tot timpul cu Wyobie Cotai, tânărul destul de plăcut pe care şi-l agăţase. Îşi dorea asta în primul rând pentru ceea ce-i făcea în pat, dar se şi plimbau împreună prin oraş şi se bucurau de locurile şi evenimentele de aici. De aceea relaţia lor era atât de specială. Wyobie era atent faţă de toate aspectele pe care Morton fie că le ignora, fie că le uita pur şi simplu în eterna lui obsesie de avansare a companiei. Aceste şapte zile aveau să fie o schimbare cu adevărat minunată, Tara era hotărâtă în privinţa asta. Şi poate că apoi... La urma urmelor, ei fuseseră căsătoriţi treisprezece ani. Ce mai voia Morton? În cele din urmă, toate căsătoriile se răsuflau. Vă strângeaţi pur şi simplu mâinile şi treceaţi mai departe.

Ucigaşul ei traversă recepţia de la parter şi e-majordomul lui ceru unui lift să-l ducă la nivelul 25. În vreme ce aştepta, se aşeză dedesubtul discretului senzor de securitate de deasupra uşilor. Nu-i păsa. La urma urmelor, nu purta chipul lui.

Tara încă reflecta ce anume să poarte în seara aceea, când pătrunzătorul cor orchestral dispăru brusc. Luminile

din baie se stinseră. Jeturile de masaj se opriră. Femeia deschise ochii iritată. O enerva teribil o pană de curent. Crezuse că apartamentul ar fi trebuit să fie imun faţă de aşa ceva. În tot cazul, un asemenea eveniment nu se mai întâmplase până atunci.

După câteva secunde, luminile tot nu se aprinseseră. Îi ceru e-majordomului să interogheze matricea locuinţei despre ce se întâmplase. Fu anunţată că nu putea obţine un răspuns; nimic nu părea să funcţioneze. Acum ea se încruntă neliniştită. Aşa ceva nu se putea întâmpla pur şi simplu, exact pentru aşa ceva existau sisteme de rezervă şi duplicate.

Tara mai aşteptă puţin. Baia era un loc foarte liniştit şi dorea ca pielea să-i fie perfectă pentru iubitul ei în seara aceea. Însă indiferent cât de mult şi-o dorea şi cât blestemă, lumina nu reveni. Până la urmă, se ridică şi ieşi din cadă şi abia atunci îşi dădu seama cât de întunecat era de fapt apartamentul. Nici măcar nu-şi putea zări palmele dacă le ridica în faţa ochilor. Folosind iritarea pentru a acoperi orice sâmbure de tulburare autentică, decise să nu bâjbâie după un prosop. În loc de aşa ceva, înaintă grijuliu şi ieşi pe coridor. Cel puţin acolo există o geană de lumină dinspre arcada largă care făcea legătura cu sufrageria.

Tara se grăbi să intre în încăperea mai mare, doar vag îngrijorată de efectul picioarelor ei ude leoarcă asupra pardoselii din lemn. Lumina oraşului se revărsa prin ferestrele balconului, conferind odăii o perspectivă întunecată, monocromă. Buzele femeii se înăspriră nemulţumite, când se uită afară la luminile pâlpâitoare. Acesta părea să fie unicul apartament care suferea.

Ceva se mişcă pe coridor. Masiv. Silenţios. Se întoarse.

— Ce…

Ucigaşul trase un impuls de blocaj nervos din pistolul făcut la comandă. Pentru o secundă, toţi muşchii din corpul Tarei înţepeniră. Impulsul supraîncărcă majoritatea

conexiunilor neurale din creier, făcând moartea instantanee. Femeia nu simţi absolut nimic. Muşchii i se destinseră şi cadavrul se prăbuşi pe podea.

Bărbatul se apropie de ea şi rămase o clipă privind în jos. După aceea scoase un EMpulser şi-l lipi de ceafa ei, acolo unde se afla inserţia memocelulei. Gadgetul se descărcă. Îl mai declanşă de trei ori, asigurându-se că inserţia va fi distrusă în mod irevocabil. Indiferent cât de bun ar fi fost corpul clonat pe care i l-ar fi produs procedura de reviere, ultima secţiune din viaţa Tarei Jennifer Shaheef era acum pierdută pe vecie.

E-majordomul ucigaşului expedie o instrucţiune către matricea apartamentului, care reaprinse luminile. El se aşeză în sofaua cea mare, cu faţa spre uşă, şi aşteptă.

Wyobie Cotai sosi după patruzeci şi şase de minute. Pe chipul tânărului aflat la prima viaţă flutura un surâs oarecum îngâmfat şi anticipator când intră în sufragerie, care se preschimbă într-o expresie de şoc total atunci când zări cadavrul gol de pe podea. De abia văzu bărbatul de pe sofaua din faţa lui înainte ca pistolul de blocaj nervos să tragă iarăşi.

Ucigaşul repetă procedura cu EMpulserul, ştergând din inserţia memocelulei memoriile duplicate stocate cu grijă ale ultimelor luni din viaţa lui Wyobie Cotai. Trecu după aceea în dormitorul secundar şi scoase din debaraua de depozitare trei valize mari şi un geamantan imens. Până ce le aduse în dormitorul principal, trei mese-robot sosiseră de la postul de livrare al turnului, aducând mai multe cutii de plastic.

Începu prin a înghesui corpurile în cele două cutii mai mari, pe care le sigilă. Petrecu următoarele două ore şi jumătate culegând toate obiectele Tarei din apartament, umplând treptat şi celelalte cutii. Hainele ei intrară în valize şi geamantan.

După ce termină, mesele-robot încărcară din nou cutiile

şi le transportară cu liftul de serviciu până la postul de livrare, unde aşteptau două camioane închiriate. Cutiile care conţineau trupurile intrară într-un camion, iar toate celelalte obiecte fură încărcate în al doilea.

La etaj, ucigaşul goli cada, apoi comandă cameribotelor să cureţe apartamentul clasa întâi. Lăsă micuţele maşinării trebăluind, frecând podelele şi pereţii de murdărie şi praf, şi stinse grijuliu luminile când ieşi.

4

Aşa că se afla aici, în deprimantele ore ale zorilor, strâns fixată în cockpitul mic al unui hiperplanor care era ancorat de fundul pietros şi sterp al canionului Străjerul, aşteptând ca furtuna să sosească cu vânturile de peste două sute de kilometri pe oră. La vârsta ei, şi ţinând seama de averea familiei pe care o moştenea, probabil că Justine Burnelli ar fi putut face multe lucruri mai bune. Majoritatea celor la care se putea gândi în clipele acelea implicau paturi cu cearşafuri de mătase (preferabil împărţite cu un bărbat), băi în centre balneare, restaurante foarte scumpe, ori cluburi de noapte pluşate. Însă singurele luxuri aflate pe o rază de o mie cinci sute de kilometri se îndepărtau de ea cu cea mai mare viteză pe care o puteau obţine echipajele rulotelor ce goneau peste terenul acesta nenorocit. Şi totul se datora Estellei Fenton, cea mai recentă şi cea mai bună prietenă a ei.

Se întâlniseră în salonul de zi al exclusivistei clinici de reîntinerire din Washington pe care ea o folosea de fiecare dată; amândouă abia ieşiseră din cuve şi urmau fizioterapie, hidroterapie, masaj şi aromaterapie cu plante, câteva din remediile folosite pentru a readuce puţină viaţă în membrele şi muşchii care nu fuseseră folosite de paisprezece luni. Se mişcau ca nişte geriatrice din vechime, o ironie a sorţii accentuată de corpurile lor aparent adolescentine.

Toţi cei din salon zăceau în fotoliile adânci cu perne gelatinoase şi priveau afară, la parcul împădurit dinapoia ferestrelor uriaşe. Foarte puţini îşi foloseau matricele palmare ca să lucreze, citind pe ecran sau vorbind cu programele. Nici unul dintre ei nu păstrase capacitatea de a interfaţa direct cu cibersfera. În timpul procesului de reîntinerire, corpurile le fuseseră complet curăţate de majoritatea inserţiilor, de tipul procesoarelor şi COtatuajelor, şi încă nu le primiseră pe cele noi. Estella fusese adusă în salonul larg şi luminos de către două infirmiere, fiecare susţinând-o de câte un braţ pe tânăra roşcată superbă care se clătina nesigură între ele. Se prăbuşise în fotoliu cu un suspin graţios.

— Ne întoarcem la ora trei pentru hidroşedinţă, spusese o infirmieră.

— Mulţumesc tare mult, răspunsese Estella cu un surâs forţat care dispăruse de îndată ce infirmierele părăsiră salonul. Fir-ar al dracului!

— Abia ieşită? întrebase Justine.

— De două zile.

— Eu am ieşit de trei.

— Dumnezeule! Încă zece zile ca asta.

— Totuşi, merită, zisese Justine şi ridicase ziarecranul pe care-l citea; continua să ruleze prin articolele şi imaginile revistei de modă pe care o accesase. De zece ani n-am mai putut purta nimic aşa de grozav.

Cu toate că multe dintre prietenele ei efectuau reîntinerirea cu religiozitate la fiecare douăzeci de ani (sau mai puţin), Justine aştepta de obicei până ce vârsta corpului ei era de cincizeci de ani înainte de a parcurge întregul proces. Şi orgoliul avea o limită.

— Eu nu-s nici măcar la stadiul la care să mă pot gândi la haine, răspunsese Estella şi-şi trecuse o mână prin părul ciufulit, lung peste tot de cinci centimetri şi semănând cu o bonetă. Mai întâi trebuie s-arăt ca lumea. Şi detest să am

părul aşa scurt. De obicei îl port lung până la talie şi întotdeauna e nevoie de doi ani până s-ajungă la lungimea aia, se plânsese ea.

— Cred că arată frumos.

— N-am probleme cu prinsul bărbaţilor. Se uitase în jurul salonului. Doamne, în clipa asta nici de aşa ceva n-am chef…

Clinica era strict unisex, deşi asta nu-i oprea întotdeauna pe clienţii care se apropiau de sfârşitul perioadei de terapie să se dedea unor activităţi sexuale ilegale în camere. Nu era doar aspectul tinereţii pe care-l revendicau după reîntinerire, ci şi noile corpuri adolescentine care clocoteau de hormoni şi vitalitate. Sexul ocupa locul întâi între priorităţile aproape tuturor la părăsirea unei clinici de reîntinerire şi tindea să-şi păstreze poziţia aceea destul de mult timp.

Justine zâmbise larg.

— N-o să treacă mult. O să te repezi cu viteză maximă spre cea mai apropiată Lume a Tăcerii.

— Am mai fost acolo de vreo sută de ori. Asta nu-nseamnă că n-o să fac o escală pe drum, dar pentru ocazia asta am plănuit ceva mai interesant.

— Da? Ce anume?

***

Se dovedise a fi vorba despre un safari de două luni pe Far Away. Justine respinsese aproape imediat ideea de a i se alătura, însă cu cât Estella vorbise mai mult despre asta – şi vorbise foarte puţin despre altceva –, cu atât începuse să i se fixeze în minte.

La urma urmelor, Far Away era singura planetă cu adevărat „sălbatică” din Commonwealth, unde strânsoarea civilizaţiei asupra locuitorilor era destul de slabă. Era greu şi scump de ajuns acolo, clima şi mediul erau ciudate, iar

enigmatica navă extraterestră *Marie Celeste* îi nedumerea pe cercetători la fel de mult pe cât o făcuse în ziua descoperirii ei. Lor li se adăuga cea mai faimoasă provocare geologică, Marea Triadă – cei mai mari trei vulcani din galaxia cunoscută, dispuşi într-un triunghi strâns.

Hiperplanorul Justinei fusese ancorat imediat după deschiderea largă a canionului, astfel că botul său era îndreptat spre est, ceea ce însemna că muntele Zeus era în stânga femeii. În timpul zilei, când echipa de la sol îi punea la punct aparatul, nu putuse distinge din colosul acela decât panta sa stâncoasă inferioară, care forma o latură a uriaşului canion în formă de pâlnie. Vârful de tip crater nu putea fi distins niciodată de la bază, întrucât era înalt de şaptesprezece kilometri.

În dreapta ei se afla muntele Titan, în momentul respectiv unicul vulcan curent activ dintre cei trei, cu buza craterului înălţându-se în afara atmosferei, la altitudinea de douăzeci şi trei de kilometri. Uneori, noaptea, dacă erupţia era deosebit de violentă, corona roz-aurie care tremura deasupra lavei strălucitoare putea fi zărită tocmai din pampasul sudic, ca şi cum o stea pitică roşie tocmai ar fi coborât dincolo de orizont. Iar drept în faţa ei, formând sfârşitul imposibil de masiv şi brusc al canionului, era muntele Hercule. Măsurând 711 kilometri la bază, vulcanul era aproximativ conic, cu vârful cu două caldeire gemene ajungând la treizeci şi doi de kilometri deasupra nivelului mării, cu mult peste troposfera lui Far Away. Din fericire, geologii îl clasificaseră ca semiactiv; nu erupsese niciodată în cei o sută optzeci de ani de când începuse colonizarea umană, deşi produsese câteva zguduituri spectaculoase în acest răstimp.

Faptul că vulcanismul putea produce asemenea forme gigantice pe o planetă mică precum Far Away reprezenta o enigmă minunată pentru Justine. Desigur, studiase articole ştiinţifice despre subiectul respectiv şi ştia că numai

gravitaţia de 40% standard permitea existenţa unui munte atât de uriaş ca Hercule – pe o planetă cu gravitaţie normală de tip terestru acesta s-ar fi prăbuşit sub propria sa greutate. Iar absenţa plăcilor tectonice însemna că lava continua pur şi simplu să se îngrămădească în acelaşi loc, eon după eon.

Totuşi nici una dintre datele acelea ştiinţifice, seci, n-o puteau distrage de la peisajul monstruos pe care venise să-l cunoască. Puterea şi forţele adunate în jurul ei erau primare, vitalitatea unei planete vizibilă în mod imediat ca nicăieri altundeva, iar Justine stătea în micuţa şi jalnica ei maşinărie, într-o încercase nesăbuită de a îmblânzi puterea aceea, de a o sili s-o asculte.

Mâinile îi tremurau uşor în combinezonul de zbor când se ivi primul semn al zorilor, cu o dungă de cer gri ca ardezia materializându-se sus deasupra capătului canionului. O blestemă pe nenorocita de Estella Fenton pentru ceea ce vedea. Nervii nu i se calmau câtuşi de puţin ştiind că prietena ei se găsea într-un hiperplanor similar, legat de stâncă la doi kilometri mai departe, holbându-se la aceleaşi ţancuri de piatră neospitaliere.

— Începe, spuse cineva în radio.

Pe Far Away nu exista cibersferă; de fapt, în exteriorul lui Armstrong City şi al oraşelor mai mari nu existau deloc comunicaţii moderne. Acum o sută de ani, existaseră câţiva sateliţi care asigurau o oarecare acoperire pentru zona rurală şi ocean, dar Păzitorii Individualităţii îl doborâseră pe ultimul cu mult timp în urmă. În prezent nu dispuneau decât de comunicarea simplă prin unde radio, iar ionosfera turbulentă a lui Far Away nu oferea multă susţinere în privinţa asta.

— Aici se simte ceva mişcare. Vântul se înteţeşte.

Justine se uită prin capota transparentă, dură, a cockpitului, dar nu putu să vadă absolut nimic mişcându-se pe stânca goală de sub ea. Nici nu avea ce să se mişte.

Furtunile care se năpusteau dinspre oceanul Hondu spre vest erau canalizate şi strivite de Zeus şi Titan, pentru a vui prin acest canion dintre ei. Cu ere geologice în urmă, locul fusese curăţat de orice fărâmă de sol sau pietricică liberă.

— Derrick? întrebă Justine. Mă poţi auzi?

Nu primi ca răspuns decât un bâzâit fluctuant de electricitate statică, pe măsură ce zorile revărsau o lumină slabă în canion.

— Derrick?

Caravana de camioane, vehicule 4x4 şi rulote trebuia să fie departe de acum, recunoscu ea cu o grimasă; dincolo de poalele lui Zeus şi adăpostită de furtuna dimineţii în vreo râpă adâncă. Toţi piloţii demenţi de hiperplanoare rămăseseră pe cont propriu. Nu exista nici o cale de scăpare.

Cumva, partea aceasta nu fusese amintită în reclamele elegante şi şedinţele de informare, intense şi liniştitoare. N-o indusese nici chiar implantul de memorie cu antrenament de pilot. Justine aştepta lipsită de ajutor, iar vântul dinspre ocean creştea de la nivelul unei brize domoale la cel al unui uragan nebun. Aştepta, incapabilă să facă altceva. Aştepta şi privea. Aştepta şi se îngrijora. Aştepta, iar spaima se iţea dintr-un locşor primordial, adânc în creier, crescând şi tot crescând.

— Cum merge, scumpo? întrebă Estella.

— Grozav. (Nenorocito!) Totuşi, sunt niţel agitată.

— Agitată? Băftoasă ce eşti, eu sunt speriată de fac pe mine.

Justine îi comandă e-majordomului să verifice din nou procedurile cockpitului şi sistemele hiperplanorului. În ciuda capacităţii limitate a matricei de la bord, e-majordomul producea o interfaţă de comandă perfectă. Verificarea sa fu instantanee; iconuri translucide pâlpâiră în interiorul vederii virtuale a femeii – totul era pregătit şi perfect funcţional.

— Mai aminteşte-mi de ce am dorit să fac asta.

— Fiindcă bate de departe micul dejun servit la pat, zise Estella.

— Într-un hotel de cinci stele…

— Pe o insulă din Caraibe, cu verandă spre mare…

— Unde delfinii se joacă în apă…

Afară se luminase considerabil şi Justine putu, în sfârşit, să zărească nişte fuioare subţiri de nisip plutind pe lângă hiperplanor. Probabil că au fost aduse tocmai de pe coastă, gândi ea. Comută radarul meteo pe ecranul principal al consolei şi studie petele de culori vii care se năpusteau şi se loveau între ele. Furtuna pornise în mod clar; panglicile stacojii care reprezentau aerul dens de mare viteză supurau peste ecran ca o rană proaspătă, care se extindea întruna.

Cumva, era mulţumită că furtuna venea dinspre vest, furişându-se dinapoia ei. Asta însemna că nu putea să privească norii ca nişte nicovale ce devorau cerul. Şi aşa era destul de speriată. Nici chiar acum nu era sigură că va zbura. Exista opţiunea de a rămâne pe loc; hiperplanorul era actualmente configurat în forma unui trabuc gros şi neted, cu mugurii aripilor pitiţi sub fuzelajul principal; Justine putea pur şi simplu să menţină cablurile de ancorare şi să lase vânturile să urle pe lângă ea până se termina totul. I se spusese că mulţi procedaseră în felul acela, răzgândindu-se în ultima clipă. În momentul acesta, în toiul anotimpului anual de furtuni, vijelia avea în medie nevoie de cinci ore până s-o depăşească.

În douăzeci de minute, vântul era îndeajuns de puternic pentru a începe să scuture hiperplanorul. Dacă mai exista nisip, femeia nu-l mai putea zări. Valuri roşii se revărsau necontenit peste ecranul radarului meteo.

— Mai eşti acolo? întrebă Estella.

— Da.

— De-acum nu mai e mult.

— Mda… Pe radarul tău apar aceleaşi date? Unii dintre

curenţii ăia au deja peste o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Cifrele digitale ale vitezei vântului se înceţoşaseră, într-atât de repede se schimbau, crescând mereu. La rata respectivă, focarul furtunii avea să ajungă deasupra lor în patruzeci-cincizeci de minute şi acelea erau vânturile pe care le dorea ea. Dacă decola în clipa acesta, hiperplanorul ar fi fost pur şi simplu izbit în baza muntelui Hercule.

Frecvenţa radio părea plină de glume proaste şi bravură agresivă. Justine nu participă cu nimic, deşi ascultându-le simţea un soi de liniştire ciudată. O ajuta să ţină la depărtare senzaţia de izolare.

Norii goneau furioşi pe cer, coborând treptat. Ocultau soarele care răsărea, reducând lumina la nivelul unui crepuscul mohorât, cu toate că Justine putea încă să zărească perdelele dilatate ale ploii năvălind în depărtare. Piatra din jurul hiperplanorului începu să lucească de o peliculă subţire de apă.

— Vântul a ajuns la o sută şaizeci, anunţă Estella şi glasul ei amesteca spaima cu anticiparea. Mă pregătesc să-i dau drumul. Ne vedem de partea cealaltă, scumpo!

— O să fiu acolo! strigă Justine.

Fuzelajul se scutura violent acum, producând un zbârnâit permanent şi sonor; până şi urletul vântului pătrundea în cockpitul bine izolat. Display-urile de pe consola din faţa ei erau un talmeş-balmeş din cauza liniilor de culoare tremurătoare, instabile, complet nefocalizate, şi trebuia să se bazeze exclusiv pe informaţiile elementare din vederea virtuală. Afară, ceaţa sură era o constantă, eliminând orice imagine a cerului sau a pereţilor canionului.

Apoi sosi momentul. Pe solul canionului, vânturile depăşiseră o sută şaizeci de kilometri pe oră. Radarul ei arăta că frontul furtunii clocotea în sus pe muntele Hercule, în faţa ei, şi acela era factorul esenţial. Vânturile trebuiau să fie acolo pentru a o purta pe o distanţă foarte, foarte

lungă. Fără ele, ar fi fost un drum scurt cu un final extrem de abrupt.

Justine coborî palmele pe i-punctele consolei şi strânse degetele în jurul manşelor; plasticul pliabil se ridică în jurul lor, asigurându-le pentru un zbor care se anunţa turbulent. COtatuajele de pe încheieturi completară legătura dintre i-puncte şi principalele ei fascicule de fibre nervoase, interfaţând-o direct cu matricea de bord. În interiorul vederii virtuale apărură mâini virtuale. Personalizarea ei le oferise degete lungi şi subţiri cu unghii verzi şi inele de neon albastru strălucitor pe toate degetele. Un joystick se materializă printre iconuri şi Justine îşi deplasă mâna virtuală pentru a-l prinde. Cealaltă mână porni să apese iconuri, iniţiind o ultimă verificare a sistemelor. Totul ardea verde şi femeia comandă matricei de bord să deplieze aripile.

Mugurii de plastic pliabil se dilatară şi se alungiră, devenind aripi delta mici şi groase. Zumzetul spori brusc, când ele prinseră vântul. Cablurile de ancorare erau încordate aproape de limita lor de toleranţă. Justine se rugă ca ţăruşii de ancorare din titan ranforsat cu carbon, introduşi la o adâncime de cincizeci de metri în stânca goală de către echipa de susţinere, să reziste în următoarele câteva minute.

Un drăcuşor din mintea ei insistă: Ultima şansă de a rămâne pe loc şi a supravieţui.

Justine mişcă mâna virtuală şi comută iconul de ancorare prova. Piedicile se deschiseră şi ea fu zguduită imediat şi violent dintr-o parte în alta, atunci când hiperplanorul îşi bălăngăni coada. În ajutorul ei sosi un răspuns instinctiv din memoria implantată. Răsuci joystick-ul şi aripile se îndoiră în jos câteva grade. O atingere a iconului de ancorare pupa şi cele două cabluri se extinseră. Hiperplanorul se ridică douăzeci de metri în văzduh, continuând să vibreze frenetic, ca şi cum ar fi fost disperat să scape de ultimele

frâne. Justine stopă extensia ancorării şi începu să-şi testeze suprafeţele de comandă. Spatele hiperplanorului fu rapid comutat într-o aripioară stabilizator verticală. Aripile se mai extinseră puţin, înclinându-se pentru a spori portanţa. În sfârşit, după ce se ridicase, înspăimântătoarea vibraţie zumzăitoare se diminuă – deşi nu dispăru niciodată pe deplin. Acum femeia trebuia să suporte numai mugetul teribil al vântului care accelera spre doua sute de kilometri pe oră.

În momentul acela, hiperplanorul nu era cu nimic mai mult decât un zmeu uriaş. Cu foarte multă grijă, Justine începu să extindă şi mai mult cablurile pupa, care se derulară în spatele ei şi hiperplanorul sui voios, depărtându-se de sol. După două minute de extindere precaută, ajunsese la o sută de metri înălţime. Solul nu era vizibil şi Justine era în mod vag recunoscătoare pentru asta. Zdrenţe de ceaţă goneau pe lângă ea atât de iute încât o împiedicau să zărească ceva dincolo de douăzeci-treizeci de metri. Picăturile de ploaie care loveau transparenţa cockpitului zburau imediat, curăţate fără urmă de viteza incredibilă a aerului. Flexionând întruna aripile pentru a compensa turbulenţa, femeia reîncepu extinderea cablurilor.

La douăzeci şi cinci de minute după ce părăsise solul, se găsea la 1400 de metri altitudine. Era o ascensiune precaută, însă cele două cabluri de ancorare vibrau cu o armonică ce-i clănţănea dinţii. Justine configură hiperplanorul din plastic pliabil pentru planare. Aripile se întinseră în exterior, atingând anvergura completă de o sută zece metri şi în acelaşi timp se curbară în semilună; de deasupra, hiperplanorul semăna cu un iatagan gigantic, cu proeminenţa cockpitului ridicându-se la jumătate. În spatele Justinei, fuzelajul pupa se întinse pe verticală, devenind un stabilizator triunghiular masiv, ale cărui vârfuri zvâcneau în mişcări subliminale pentru a menţine aparatul perfect

aliniat în curentul de aer.

Ajunse la 1500 de metri altitudine. Aripile se curbau fracţionar pe lungime, opunând vântului profilul cel mai eficient pentru capturare. Privind valorile de pe ecranul consolei, Justinei nu-i veni să creadă la ce efort erau supuse cablurile de ancorare – se depăşise aproape complet coeficientul de siguranţă.

Trase adânc aer în piept, în vreme ce elementele naturii urlau în jurul ei. Dacă avea curajul necesar, aceasta avea să fie călătoria cea mai spectaculoasă din viaţă. Dacă... Se gândi la toţi anii pe care-i trăise şi din punctul acesta straniu de vedere toţi păreau dureros de identici şi plictisitori.

Un deget virtual se întinse, şovăielnic, şi atinse iconul de eliberare.

Acceleraţia o izbi de spătarul fotoliului când hiperplanorul scăpă din legături, readucându-i greutatea pe care n-o mai simţise de când ajunsese pe Far Away. Aparatul se năpusti către capătul înfundat al canionului cu două sute de kilometri pe oră. Imediat, Justine îl înclină la tribord şi începu să coboare. Răsuci joystick-ul ca să compenseze – nu repede, ci lin –, mişcând aripile pentru a modifica fluxul de aer. Răspunsul fu incredibil de rapid, ridicând-o brusc. După aceea fu cât pe aici să înceapă o vrilă şi roti vârfurile stabilizatoare pentru a o contracara.

Fiecare moment solicita concentrarea ei totală doar pentru a menţine hiperplanorul aproximativ orizontal. Nu era vorba numai de norii lipsiţi de orice trăsături distinctive care o învăluiau, izolând-o de lumea exterioară. Atenţia ei era focalizată exclusiv asupra displayului de poziţie şi a radarului. Pe măsură ce canionul se îngusta, trebuia să-şi menţină cursul direct prin centru. Pereţii de stâncă se apropiau întruna, devenind simultan tot mai abrupţi, iar rafalele furioase sporeau proporţional. Turbulenţa sălbatică încerca mereu să rotească aparatul în vrilă, ori să-l doboare

şi să-l distrugă.

Justine nici măcar nu-şi dădea seama de scurgerea timpului, ci doar de lupta frenetică, istovitoare de a menţine hiperplanorul pe curs. Dacă l-ar fi lăsat să suie prea sus, curenţii masivi l-ar fi purtat peste marginile canionului o dată cu revărsarea lor pe acolo, dilatându-se eliberaţi după presiunea tot mai mare de la baza pereţilor, şi ar fi sfârşit undeva pe pantele mediane erodate de vreme şi presărate de bolovani ale lui Zeus sau Titan, la sute de kilometri de vehiculele de recuperare ale caravanei.

Fără nici un avertisment, radarul afişă capătul canionului, la douăzeci şi cinci de kilometri în faţă. În punctul acesta, unde cei trei vulcani se intersectau, Hercule era o simplă stâncă verticală, înaltă de şase kilometri. Propria ei altitudine era de trei kilometri şi jumătate. Afară, viteza vântului continua să crească în interiorul pâlniei. Ecranul radarului meteo străluci stacojiu lugubru pe perimetru, urmărind curenţii letali şi undele de şoc care reverberau din piatră. Întunericul spori în jurul femeii când norii zdrenţuiţi fură striviţi înapoi, laolaltă.

Justine retractă uşor aripile, sacrificând impulsul propulsor pe care-l generau în schimbul unei manevrabilităţi sporite. În exteriorul cockpitului începuse să plouă constant şi picăturile mari brăzdau pe lângă ea. În mod paradoxal, vizibilitatea se îmbunătăţi. Sub presiune, norii se recondensau. Stropii începură să se contopească pentru o clipă, înainte ca vânturile turbate să-i sfâşie. Se reformau după o secundă, mai mari de data aceasta, întrucât presiunea continua să crească nemilos. Jeturi orizontale semicoerente de apă clocoteau şi spumegau în jurul fuzelajului hiperplanorului.

Stânca era la doisprezece kilometri depărtare şi Justine se găsea la trei kilometri de fundul canionului. Apa devenise atât de densă, încât părea că hiperplanorul făcea surf în lungul interiorului crestei unui talaz purtat prin

văzduh. Soarele se ridicase deasupra pantelor vulcanului, sclipind în jos spre partea superioară a canionului. Razele lui atinseră spuma haotică ce şfichiuia în jurul hiperplanorului şi lumea înflori într-o mie de curcubeie zdrenţuite şi scânteietoare, născându-se şi murind, izbindu-se şi ciocnindu-se. Justine hohoti, încântată şi uluită de spectacolul incredibil.

La trei kilometri în faţa ei, pârâiaşele năvalnice se contopeau într-un singur torent zvârcolitor la doi kilometri deasupra fundului canionului. Asta se întâmpla la doi kilometri de stâncă. Defileul de piatră ajungea în punctul său cel mai îngust, iar presiunea la valoarea maximă. Râul clocotitor putea să scape într-un singur chip.

Justine glisă hiperplanorul deasupra apei, privind-o cu ochii căscaţi de neîncredere. Curcubeiele dispărură brusc. Piatra se ivi în faţa ochilor ei, înlocuindu-le, pereţi gigantici şi terifianţi care urcau către cer. Chiar înaintea ei, râul se curba în sus şi începea lunga şi imposibila ascensiune spre libertate – întreaga furtună devenea verticală. Vuind cu un tunet permanent, vântul depăşise trei sute de kilometri pe oră. Justine ştia că zbiera fără cuvinte, dar nu se putea auzi prin cacofonia care bombarda cockpitul.

Hiperplanorul fu smucit în sus şi acceleraţia o izbi din nou pe Justine de spătarul fotoliului. Încheieturile degetelor i se albiră când strânse manşele, temându-se să nu piardă contactul cu i-punctele. Se lupta cu suprafeţele aripilor, silindu-se s-o asculte într-o tentativă disperată de a menţine stabilitatea în aerul transformat într-un gheizer. Apa se ridica o dată cu ea, sfidând gravitaţia şi fulgerând paralel cu stânca. În ciuda faptului că hiperplanorul îi solicita absolut toată atenţia pur şi simplu pentru a supravieţui curenţilor demenţi, petrecu două secunde preţioase pentru a se holba la fenomenul incredibil. O cascadă care curgea drept în sus!

La altitudinea de cinci kilometri, perdeaua înspumată de

apă începea să se destrame din nou. Imensa furtună verticală se lăţea pe măsură ce ajungea în vârful canionului. Presiunea şi viteza vântului se reduceau. În mijlocul tuturor, Justine pilotă hiperplanorul drept în sus, pe cursul central. Apă şi nori se revărsau ca o cascadă în ambele părţi când ea fulgeră deasupra stâncii – două valuri imense de vapori, care cădeau după aceea ca nişte aripi de lebede pentru a se sparge pe pantele inferioare ale vulcanului. Numai în centrul vârtejului aceluia vântul continua să urle, repezind-o înainte şi în sus.

Masa gigantică a muntelui Hercule deveni vizibilă sub ea, un teren dezolant de stânci sparte şi grohotiş saturat, întinzându-se pe zeci de kilometri în jurul părţii superioare a canionului. Treptat, pustietatea începea să lase loc petelor mult mai binevenite de ocru şi verde-avocado, pe măsură ce vegetaţia îşi reafirma prezenţa. Ierburi minuscule, cu rădăcini ferme în crăpături încreţite, muşchi tropical robust practic lipit de bolovani. Furtuna continua să urle deasupra, căutându-şi drumul de scăpare spre cerurile mai liniştite din est, lunecând în jurul pantelor către nord şi sud.

Justine modifică iarăşi bracarea aripilor, păstrând viteza, dar suind şi mai mult. Urma o linie rectilinie între canion şi vârf, fără să se abată în nici o parte. Pe sub ea treceau acum păşuni ierboase cu tufişuri rezistente. Regiunea era temperată şi plantele erau biciuite şi lovite de furtunile nemiloase, dar înfloreau mereu. Cataractele gemene de apă ce erupeau din canion rămăseseră la cincisprezece kilometri în urmă, iar norii se despărţeau, coborând în stânga şi în dreapta pentru a-şi găsi propriul drum în jurul vulcanului. Justine căută altă rută prin cerul senin şi însorit din faţă şi deasupra. Viteza îi era tot colosală, suficientă pentru a o purta mult înaintea furtunii, totuşi nu îndeajuns pentru obiectivul ei final. Începu să scaneze radarul meteo.

Ca şi cum partea mediană vestică a vulcanului n-ar fi suferit destul, tornade îi bântuiau pantele ca o moştenire a

turbulenţelor asociate furtunii. Justine le putea zări sub forma unor fuioare subţiratice bej, care biciuiau violent înainte şi înapoi peste teren. Aveau toate mărimile, de la spirale line de praf la vârtejuri brutale, dense, înalte de kilometri. Matricea de bord le estima cursul, eliminându-le pe cele prea slabe ori prea îndepărtate pentru intenţiile femeii. Desigur, nici una nu era realmente predictibilă. Aici intervenea rolul intuiţiei umane… şi norocul.

Exista una interesantă, la douăzeci de kilometri în faţă şi uşor mai în sud decât ar fi preferat ea. Era însă înaltă de aproape cinci kilometri şi absorbea stânci de mărimea unor automobile pe măsură ce-şi descria parcursul aleatoriu. Justine viră, îndreptând botul hiperplanorului spre ea. O dată cu apropierea aparatului de sol, viteza îi crescu şi mai mult. Aripile şi stabilizatorul vertical se retraseră şi în acelaşi timp se îngroşară. Ochii femeii erau hipnotizaţi de piruetele sălbatice ale bazei tornadei; îşi dorea din tot sufletul un şablon, cel mai mic indiciu referitor la direcţia către care avea să se îndrepte în clipa următoare.

Coborârea hiperplanorului deveni un picaj înspăimântător. Îl legănă simultan cu baza tornadei – judecând, anticipând. Aripile şi stabilizatorul fuseseră reduse la simple cioturi, oferindu-i un control minim. Solul era la nici cinci sute de metri. În faţă, tornada îşi schimbă iarăşi direcţia. Ştia că avea s-o menţină poate două secunde şi împinse joystick-ul înainte, dirijând aparatul drept spre ea. În ultima clipă îl trase în sus, privind cum botul descrie o curbă bruscă. Orizontul căzu practic de jur împrejur, lăsând-o cu un cer care trecea de la turcoaz strălucitor la indigo-închis fabulos.

Şi apoi hiperplanorul pătrunse în tornadă. Praf furios şi vârtejuri de pietricele înconjurară fuzelajul, ţinându-l strâns. Aripile şi stabilizatoarele pupa se curbară, formând o elice rudimentară, în timp ce botul îşi sfârşi arcul, îndreptându-se exact în sus, în lungul nucleului tremurător şi instabil de aer

rotitor. Lamele aripilor muşcară adânc, rotind fuzelajul şi năpustindu-l ascendent într-o mişcare energică. Particulele, de la nisip până la pietre alarmant de mari, răpăiră pe fuzelaj şi impacturile multiple se auziră ca focul unei mitraliere. Nivelurile de tensiuni structurale crescură rapid, ajungând la chihlimbariul de alertă. Justine tresărea continuu înaintea pietrelor care loveau cockpitul transparent, la nici treizeci de centimetri de faţa ei.

Sosise însă momentul decisiv: motivul prezenţei ei aici. Nu toţi ajungeau până în punctul acesta. Unii erau turtiţi pe pereţii şi fundul canionului. Alţii, care izbutiseră să suie cu cascada, nu găseau nici o tornadă, ori eşuau intrarea în ea, dar memoriile străine implementate în femeie îşi făcuseră perfect treaba, oferindu-i aptitudinile necesare. Ea nu trebuia decât să asigure determinarea pentru a le susţine. De aceea venise aici, ca să afle dacă mai era aceeaşi persoană impetuoasă şi lipsită de griji pe care şi-o reamintea din prima ei viaţă.

Motoarele ţiuiră sonor în spatele ei, asigurând o contrarotire faţă de fuzelajul anterior. Era extrem de important în privinţa stabilităţii şi în plus menţinea cockpitul pe loc. Cel puţin, aşa afirma teoria. Justine continua să se simtă ameţită şi îi venea să vomite, deşi nu exista nici un reper vizual pentru a verifica dacă se rotea. Grafica vederii virtuale arăta o rotire modestă pe care matricea de bord încerca s-o compenseze. Acceleraţia o apăsa dureros în fotoliu.

Peste numai câteva momente, hiperplanorul ţâşni prin vârful tornadei ca un proiectil din tubul lansator. Cu toate că fusese înăuntru doar două-trei secunde, viteza aproape că i se dublase. Motoarele fuzelajului se încordară din nou, stopând contrarotirea. Aripile şi stabilizatorul pupa se alungiră, adoptând acum o formă mai normală pentru un planor: aripi drepte şi înguste şi coadă cruciformă. Atmosfera era prea rarefiată pentru a le afecta şi

hiperplanorul luneca iute şi lin prin stratosferă, totuşi Justine viră, astfel că traiectoria coborî uşor. Aparatul descria o simplă curbă balistică, al cărei apex avea să fie la nouă kilometri deasupra vârfului lui Hercule.

Justine privi cum valorile presiunii afişate pe display coborâră până ce anunţară vid în exteriorul fuzelajului. Cerul se transformase din albastru în negru de miez de noapte. Stelele sclipeau puternic de jur împrejur, în vreme ce raze de soare orbitor de puternice se revărsau în cockpit.

Contrastul era incredibil. În numai câteva secunde, trecuse de la teroarea strivitoare a furtunii la seninătatea complet tăcută a spaţiului. În ciuda faptului că mediul acesta era la fel de letal pentru om pe cât fusese furtuna, Justine simţea aici o siguranţă stranie. Bubuiturile inimii începură să se potolească. Îşi îndepărtă de pe umeri curelele fotoliului şi se aplecă pentru a vedea mai bine afară.

Era aproape la aceeaşi altitudine cu vârful muntelui Hercule şi continua să se înalţe. Vulcanul se întindea sub ea, cu pantele inferioare pierdute sub nori. Hăt îndărătul cozii hiperplanorului, furtuna răbufnea din canion şi clocotea furioasă, îndepărtându-se în jurul imensei bariere din piatră. Întorcând capul la tribord, femeia putea să privească în jos, în craterul muntelui Titan. Chiar în fundul acestuia se zărea o strălucire stacojie demonică emanată de lacul de lavă, parţial ascuns de văluri de fum negru şi gros. Tentacule late unduiau în sus, subţiindu-se când ajungeau la buza craterului, unde se destrămau într-o pâclă care bura cenuşă sură pe pantele superioare. Justine fu uşor dezamăgită că nu era o erupţie adevărată; localnicii din echipa caravanei vorbiseră cu entuziasm despre Muntele Osândei (aşa cum îi spuneau ei, deşi numai pe jumătate în glumă) în plină activitate.

La opt kilometri şi jumătate deasupra vârfului lui

Hercule, hiperplanorul ajunse în vârful arcului său. Traiectoria se orizontaliză, pe măsură ce gravitaţia lui Far Away reîncepu, lent, să-şi spună cuvântul. Orizontul planetei apăru sub botul aparatului ca o curbă albă perfect desenată pe negrul spaţiului cosmic. Direct dedesubt se aflau caldeirele gemene, două adâncituri vaste într-o câmpie roşcat-cafenie de valuri de lavă solidificată şi sfărâmături de clincher.

Radioul Justinei receptă câteva cuvinte răzleţe, însoţite de rafale masive de electricitate statică, din partea expediţiilor care înaintau pe pantele lipsite de aer. Suirea în vârful lui Hercule se număra şi ea printre principalele atracţii turistice de pe Far Away. Nu era dificilă, deoarece pantele nu erau abrupte, iar gravitaţia uşura sarcina vizitatorilor extraplanetari, totuşi ultima jumătate trebuia parcursă în costume presurizate şi unica panoramă adevărată, dar cu adevărat senzaţională, era de pe Scaunul Afroditei – vârfurile stâncoase aflate imediat sub platoul caldeirelor. Cei care doreau să meargă până în punctul cu adevărat cel mai înalt, o excrescenţă neimpresionantă pe peretele craterului nordic, trebuiau să înfrunte un parcurs lung şi monoton printr-un peisaj selenar pentru a ajunge la destinaţie.

Cu botul hiperplanorului uşor coborât, Far Away acoperea majoritatea universului la est de vulcan şi din punctul ei suprem Justine putea zări lanţul muntos Dessault întinzându-se drept în faţă şi spre sud. Piscuri micuţe şi ascuţite străpungeau volbura blândă de nori, străjuind deşertul înalt aflat la sud de ecuator, un tărâm rece şi aproape lipsit de precipitaţii. Spre est distingea o pată verde-închis, acolo unde stepele îşi începeau drumul lung către Marea Nordului şi Armstrong City.

Curba pronunţată a orizontului crea iluzia că femeia vedea o întreagă emisferă a planetei, ca o zeiţă antică din mituri care privea asupra Pământului. Cu toate că Far Away

era, de fapt, mai mare decât Marte, dimensiunea, deşi îi limita câmpul de vedere real, nu diminua perspectiva de aparentă omnipotenţă. Iar Far Away nu avea texturile moi ce fuseseră acordate vechilor zei ai Muntelui Olimp. Norii albi acopereau un domeniu gradat de tonuri maronii urâte şi cenuşii. În ciuda a două secole de activitate umană, suprafaţa planetei nu-şi revenise mai nicăieri de pe urma copleşitoarei şi letalei flame solare care-i atrăsese aici pe oameni. Colonişti duri şi cu firi independente porniseră din Armstrong City, plantându-şi seminţele şi pulverizând bacterii de sol integrale şi energice peste kilometrii pustii de nisip prăfos, dar biosfera rămăsese fragilă, iar progresul ei spre totala îmbogăţire planetară era lentă. În mare parte, continuau să domnească deşerturile sau pământurile scorojite de flamă; foarte, foarte puţin din flora şi fauna originală a planetei supravieţuise radiaţiilor. Plantele verzi pe care le zărea Justine erau străine de locurile acestea, invadatori care colonizau o planetă aproape moartă.

Hiperplanorul se ridică tăcut şi lin peste stâncile impunătoare ale Scaunului Afroditei, care străjuia ruta estică spre vârful lui Hercule. La mulţi kilometri dedesubt se găsea cercul gheţarului care înconjura întregul vulcan, întinzându-se sute de metri peste solul sterp. Razele de soare scânteiau din gheaţa grăunţoasă fracturată, producând o aură ca un halo la limita superioară a atmosferei. Mai jos de strălucirea puternică erau adăpostite pădurile alpine, pini tereştri modificaţi genetic, care fuseseră introduşi aici ca o baliză de viaţă şi culoare ce putea fi zărită de la sute de kilometri depărtare. Justine le zâmbi ca unor prieteni vechi, recunoscătoare pentru confortul familiarităţii pe care i-l aduceau.

Valuri spectrale albastre şi verzi începură să pâlpâie peste ecranul radarului meteo când hiperplanorul reveni în atmosfera superioară, arătându-i că presiunea creştea în exteriorul fuzelajului. Justine extinse iarăşi aripile,

configurându-le într-o delta largă. După un timp, cockpitul începu să vibreze, pe măsură ce muchiile de atac muşcau tot mai adânc în aer. Forţele aerodinamice porniră să preia impulsul balistic.

Justine se scutură încetişor de letargia visătoare care o cuprinsese în timpul zborului peste vulcan. Trebuiau luate decizii practice; de la altitudinea aceasta, putea uşor să parcurgă patru-cinci sute de kilometri, îndepărtându-se de vulcan. Dacă se îndrepta însă înainte ar fi ajuns la munţii Dessault, în timp ce către nord şi sud ar fi ajuns din nou în flancurile furtunii. Mai trebuia de asemenea să ţină seama şi de distanţă; cu cât zbura mai departe, cu atât caravanei i-ar fi trebuit mai mult timp s-o recupereze. Modifică înclinarea hiperplanorului, ridicând botul astfel încât aerul să înceapă să-i reducă viteza. Rata coborârii crescu şi o echilibră în raport cu panta de dedesubt, menţinând aceeaşi distanţă faţă de sol. Norii fulgerau în jur, învăpăiaţi de lumină monocromă orbitoare, când trecu prin nivelul inelului de gheaţă. După ce ieşi prin baza norilor, hiperplanorul ajunse deasupra pădurilor de pini. Justine vedea iarba întinzându-se dedesubt. Ar fi fost destul de uşor să aterizeze acolo, totuşi era încă prea sus. Ar fi fost frig.

Păşunile deveneau tot mai bogate şi mai verzi. Vârtejuri de vânt dinspre pantele inferioare începură să afecteze hiperplanorul, scuturându-l tot mai puternic. Tufişuri şi copaci presărau iarba, îndesindu-se iute spre o pădure tropicală încâlcită, care forma un înveliş neîntrerupt în jurul bazei estice a vulcanului. Privind în jos, Justine vedea punctuleţele negre ale păsărilor care zburau printre coroanele arborilor. Ajunsese deja la opt sute de kilometri de locul de unde pornise, măsurând în linie dreaptă. Caravana trebuia să ocolească muntele Zeus complet, înainte de a ajunge măcar la Hercule. Justine oftă şi aplecă hiperplanorul către plafonul pădurii tropicale.

Din apropiere nu mai arăta atât de deasă pe cât crezuse. Se zăreau fâşii goale, văi puţin adânci cu pâraie argintii iuţi care nu aveau aproape nici un copac, dar şi linii de ţancuri periculoase. În câteva rânduri, zări animale alergând peste spaţiile deschise. Cu certitudine, proiectul de revitalizare a biosferei iniţiat de Consiliul Commonwealthului avusese succes aici.

Radarul comută pe modul de cartografiere a solului şi Justine căută o zonă rezonabilă de pământ pe care să aterizeze. Deşi, în caz extrem, hiperplanorul putea coborî pe un petic lung de numai o sută de metri, nu ar fi încercat aşa ceva. Din fericire, scanările descoperiră o fâşie destul de dreaptă la trei kilometri mai în faţă şi spre nord. Viră aparatul, îndreptându-i botul într-acolo. Solul gol era clar vizibil printre arbori. Cam la o treime din lungimea lui se părea că există o zonă stâncoasă. Nimic cu adevărat serios. Când comută radarul pe o rezoluţie superioară, Justine văzu că era o viroagă îngustă şi puţin adâncă, care traversa un capăt al fâşiei de teren. Începu operaţiunile dinaintea aterizării, pliind aripile şi mărind curbura profilului. Marginea poienii prelungi se năpustea către ea. Trei dintre ecranele de afişare ale consolei distorsionară într-o dispersie de culori aleatorii.

— Futu-i!

E-majordomul îi răspunse lent, raportând încetarea funcţionării câtorva procesoare ale matricei de bord; chiar şi inserţiile ei erau degradate.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Justine.

Mâinile virtuale pâlpâiră şi dispărură.

O rafală de vânt împinse hiperplanorul la tribord. Femeia icni uluită, când cockpitul se înclină. Ecranele de afişare ale consolei erau un haos.

— Multiple erori de sistem electronic, rosti e-majordomul. Compensez pentru restabilirea funcţiilor de bază. (Mâinile reveniră în vederea virtuală.) Ai controlul.

Justine contrabalansă în mod reflex tonoul periculos printr-o simplă răsucire a aripii. Aparatul micuţ răspunse greoi, silind-o să accentueze manevra. Când ridică ochii de la consolă, trase o înjurătură. Se afla deja deasupra fâşiei curate de sol şi pierdea altitudine rapid. Toate ecranele de afişare îşi reveniseră. Răspunsurile suprafeţelor de comandă redeveniră instantanee.

Iniţie procedura de aterizare. Aripile se rotiră nouăzeci de grade, frânând restul de viteză al hiperplanorului, care începu să se lase în jos ca şi cum ar fi fost făcut din plumb. La douăzeci de metri de sol şi neavând deloc viteză de înaintare, Justine modifică iarăşi aripile. Acestea ţâşniră în exterior în uriaşe triunghiuri concave subţiri, generând cât mai multă portanţă din viteza redusă. Roţile atinseră solul şi ricoşară. Fu zguduită apoi pe terenul neregulat pe distanţă de patruzeci de metri, înainte ca roţile să se oprească în cele din urmă. Aripile şi stabilizatorul reveniră în mugurii lor.

Justine suspină uşurată, lung şi profund. Cupola cockpitului şuieră când etanşeizarea se decuplă şi se ridică. Plasticul pliabil îi curse din jurul mâinilor şi femeia eliberă manşele. Deschise siguranţele căştii şi o scoase. Un râset oarecum nervos îi scăpă de pe buze când îşi scutură afară părul transpirat. Toate sistemele electronice ale hiperplanorului funcţionau normal.

Aparatul se oprise pe o pantă lină, în iarbă, printre nişte plante cu frunze purpurii îndeajuns de lungi ca să atingă partea ventrală a fuzelajului. La douăzeci de metri spre stânga, clipocea un pârâiaş. Aerul fierbinte şi umed o făcea deja să transpire. Deasupra ţipau păsări. Zidul înconjurător de pădure tropicală era drapat în funii groase de liane din care se iţeau un milion de floricele de culoarea lavandei.

Justine sui peste marginea cockpitului şi sări pe sol într-o curbă uşoară în gravitaţia scăzută. Abia atunci o izbi enormitatea aventurii ei. Amândouă picioarele i se înmuiară

şi căzu în genunchi. Lacrimile o orbiră şi râse şi plânse simultan, în vreme ce umerii i se scuturau incontrolabil.

— Iisuse Hristoase, am făcut-o! suspină ea. Am făcut-o, am făcut-o, să dea dracii, am făcut-o!

Râsul deveni isteric. Prinse în mâini mănunchiuri de iarbă şi se strădui să se calmeze. Trecuse mult de când nu mai cedase înaintea unor asemenea emoţii primitive, care erau un semn cert al tinereţii.

Răsuflarea i se domoli şi-şi trecu dosul palmei peste ochi, ştergându-şi lacrimile. Se ridică, grijulie să nu facă mişcări bruşte. În gravitaţia aceasta, forţele de inerţie făceau prăpăd cu orice mişcare normală. Câteva păsări fâlfâiau deasupra, însă nu se întrezăreau alte mişcări. Soarele strălucea puternic, silind-o să mijească ochii. Arşiţa lui îi furnica pielea feţei, iar umiditatea era teribilă!

Expiră adânc şi începu să se chinuiască să-şi scoată combinezonul de zbor. E-majordomul ei declanşă locatorul hiperplanorului. O secţiune mică a fuzelajului dinapoia cockpitului deschis se dilată ca un iris şi afară lunecară falduri strălucitoare ale ţesăturii balonului. Acesta se umflă rapid şi se înălţă în cerul de safir sclipitor, trăgând după el o antenă subţire din sârmă de carbon.

În timp ce se ungea cu cremă antisolară Justine verifică dacă transmiţătorul funcţiona. Îşi păstră cizmele în picioare, dar combinezonul de zbor fu iute abandonat în favoarea unui şort alb, simplu, cu un tricou de aceeaşi culoare. Toţi cei din convoi juraseră că nu existau animale periculoase, în nici un caz pe Marea Triadă. Iar Barsoomianii, cu creaturile lor stranii, se găseau la mii de kilometri depărtare, de cealaltă parte a Mării Stejarului, aşa că n-ar fi trebuit să aibă probleme în hainele acelea.

Îşi puse pe încheietură matricea multifuncţională, o brăţară de metmal de culoarea bronzului, cu smaralde încrustate pe margini, pe care o primise cadou de la ultimul ei soţ. El râsese fiindcă Justine îi folosea capacităţile vaste

pentru a se descurca prin raioanele magazinelor. Deteriorarea aceea a simţului umorului lui le grăbise cu câţiva ani divorţul.

Brăţara se contractă uşor, conectându-şi i-punctul de COtatuajul ei. E-majordomul Justinei se extinse din inserţiile ei în matricea mai mare, sporindu-şi capacitatea cu un ordin de mărime. Femeia îi comandă să deschidă compartimentul de cargo al hiperplanorului de sub cockpit, ca să examineze echipamentele şi proviziile de acolo. Probabil că vehiculele de recuperare urmau să aibă nevoie de vreo trei zile ca să ajungă la ea; avea mâncare suficientă pentru o săptămână, plus raţii deshidratate pentru alte treizeci de zile, deşi spera realmente să nu fie nevoită să ajungă la ele.

Chiar în partea din faţă a compartimentului era o lădiţă din partea companiei care organizase excursia, cu o sticlă frapată de şampanie într-un înveliş termic şi o cutie cu bomboane de ciocolată. Justine fu ispitită, totuşi primul lucru pe care-l scoase din caseta ei personală fură ochelarii de soare, o bandă din oţel scumpă, de comandă, care i se potrivea perfect în jurul feţei, ajustându-se pielii. Îi urmă o pălărie veche de boşiman, cu boruri pleoştite. O cumpărase din Australia cu decenii în urmă, un obiect ieftin şi stupid care văzuse mai multe planete decât majoritatea oamenilor şi era acum aproape complet decolorată de toţi sorii diferiţi.

— Bun, deci ce s-a întâmplat cu electronica? îl întrebă pe e-majordom şi desfăcu cutia cu bomboane.

Ciocolata începuse deja să se topească din cauza căldurii.

— Cauza erorilor de sistem este necunoscută. Matricea de bord nu deţine facilităţile de diagnoză pentru o analiză detaliată.

— Trebuie să existe vreo indicaţie…

— S-ar părea că a fost un eveniment de natură externă. Efectul înregistrat a fost similar unui impuls EM.

Justine privi şocată în jur, ţinând în mână o bomboană cu căpşuni pe jumătate mâncată.

— Adică cineva a tras în mine?

— Nu se poate preciza.

— Ar fi putut să fie un fenomen natural?

— Nu se poate preciza.

— Dar este posibil?

— Matricea aceasta nu deţine date despre posibile cauze naturale.

— Poţi percepe vreo activitate EM?

— Nu.

Justine se uită cu mai multă atenţie la copacii care înconjurau spaţiul deschis. Nu era speriată, ci mai degrabă iritată. Pur şi simplu nu era obişnuită să nu capete un răspuns clar de la e-majordomul ei. Toată cunoaşterea umană era disponibilă în timp real oriunde în interiorul Commonwealthului, dar aici, fără acces la unisferă, datele reprezentau ceva mai rar şi mai preţios. Iar posibilitatea de a se fi tras în ea rămânea valabilă, chiar dacă îndepărtată.

În primul rând existau Păzitorii Individualităţii, care bântuiau pe planetă după voie. Aşa cum ştiau toţi, erau bine înarmaţi şi dedaţi violenţei. Mai erau însă alţii, localnici, care puteau câştiga bani frumoşi din recuperarea inserţiei memocelului unui pilot mort. Familiile ar fi plătit sume mari ca să asigure continuitatea conştiinţei iubitului lor dispărut când creşteau o clonă pentru reviere. Zborurile cu hiperplanoarele erau extrem de periculoase şi zeci de piloţi mureau în fiecare an. Majoritatea erau recuperaţi de organizatorii excursiei, iar memocelulele lor reveneau acasă, însă cei ale căror zboruri se abăteau foarte mult de la curs înainte de prăbuşire riscau să rămână pierduţi mult timp. Localnicii care descopereau locul prăbuşirii se aşteptau la generozitate după ce încheiau neplăcuta sarcină a tăierii memocelului din cadavru. Aşa că nu era defel imposibil ca să existe grupuri care să pună la cale

prăbuşiri.

Dacă pulsul EM fusese cu adevărat o tentativă de a o doborî, necunoscuţii erau iritaţi de eşec, gândi Justine.

Chiar în fundul compartimentului cargo se afla un pistol ionic mic, pentru „siguranţa ei personală”, în eventualitatea în care locul de aterizare s-ar fi dovedit ostil. Nimeni din caravană nu-i definise vreodată termenul „ostil”, iar implicaţiile nerostite erau animalele sălbatice. Justine îl privi gânditor, apoi comandă închiderea şi încuierea compartimentului. Dacă o bandă de criminali era pornită să o vâneze, n-ar fi avut nici cea mai mică şansă, indiferent dacă ar fi fost sau nu înarmată.

— E momentul să aflăm, se adresă Justine hiperplanorului.

Glasul ei se auzi foarte puternic în poiana prelungă şi liniştită.

Femeia îşi umplu sticla pentru apă din pârâu; vârful semiorganic absorbi lichidul uşor mâlos, filtrându-l şi răcindu-l instantaneu. După aceea, Justine porni spre arbori, utilizând funcţia de ghidare automată a matricei încheietură.

Avu nevoie de destul timp pentru a se întoarce cam o mie de metri până în locul de unde aproxima că provenise interferenţa. Tufărişul era foarte solid pe alocuri, iar lianele şi plantele târâtoare umpleau spaţiile dintre trunchiurile copacilor. Întregul ei parcurs părea un ocol gigantic. Nu zări nici cea mai mică urmă de animale sau oameni. Nu putu să audă nici o voce.

Pe măsură ce se apropia de zona respectivă, începu să se simtă stingherită. Sărise prea repede la prea multe concluzii. Piraţii şi conspiraţiile păreau pur şi simplu să-i copleşească starea surescitată de adrenalină, dar acum revenise la realitatea lumească. Era încinsă, transpirată, nevoită să-şi îndepărteze permanent frunze din ochi, cu cizmele afundându-se în solul umed cu miros de turbă.

Unica binecuvântare a mersului prin junglă o reprezenta absenţa insectelor, cel puţin a speciilor care preferau oamenii; echipa de revitalizare nu introdusese nici una. Cu toate acestea, existau suficiente miriapode micuţe care roiau în jurul picioarelor ei. Dintre care multe îi erau cu totul necunoscute. Cu certitudine destule dintre speciile de plante erau nonterestre.

După douăzeci de minute, Justine se opri pur şi simplu. De acum se simţea de-a dreptul ridicolă. Nu se zărea absolut nici un semn de activitate umană, iar dacă o bandă de piraţi vânători se furişa printre copaci către locul unde aterizase hiperplanorul, atunci nu se pricepeau deloc să o urmărească, când ea se îndrepta exact spre ei.

— Simţi ceva? îl întrebă pe e-majordom.

— Senzorii acestei unităţi înregistrează o activitate electromagnetică slabă, sosi răspunsul. Este dificil de localizat un punct de origine. Pare să opereze conform unui ciclu regulat.

— Un fel de semnal radio?

— Nu. Este o emisie multibandă şi nu există modulări identificabile.

— Atunci un fascicul energetic?

— Este o posibilitate care ar corespunde datelor senzorilor.

— Ce fel de echipament ar genera aşa ceva?

— Răspunsul nu este cunoscut.

— Bine, din ce direcţie provine? Reprezentare grafică.

E-majordomul îi extinse o hartă simplă în vederea virtuală şi Justine porni la drum, îndepărtând lianele din cale.

— Emisia tocmai s-a repetat, anunţă e-majordomul după ce străbătuse vreo cincizeci de metri. A fost mult mai puternică. Senzorii înregistrează un grad de activitate reziduală. Nu prezintă o configuraţie specifică.

— Eu mai merg în direcţia corectă?

— Da.

— Ce-i cu durata impulsului? Corespunde cu cel care a lovit hiperplanorul?

— Este foarte apropiată.

Copacii păreau să fie ceva mai rari, deşi era posibil să fi fost strict rodul imaginaţiei femeii. În tot cazul, tufele şi lianele nu se răriseră. Justine avea zgârieturi lungi pe picioare.

Harta suprapusă îi dispăru din vedere.

— Ce se-ntâmplă?

E-majordomul nu-i răspunse. Justine se opri şi-şi privi brăţara. Micuţul led energetic dinapoia unui smarald clipea roşiatic.

— Reiniţializare completă, anunţă brusc e-majordomul.

— Te-a lovit impulsul?

— Nu s-au păstrat date ale evenimentului. Alt impuls este explicaţia cea mai evidentă.

— Te poţi proteja împotriva altuia?

E-majordomul nu-i răspunse.

— La naiba, murmură Justine.

În acelaşi timp se simţea curioasă. Ceva se afla în apropiere şi nu era vorba despre piraţi.

Fu cât pe aici să treacă cu privirea peste ea. Lianele îi acoperiseră complet pereţii scunzi, făcând clădirea micuţă să pară o altă îngrămădire verde şi impenetrabilă. Însă uşa se năruise spre înăuntru, lăsând o fantă neagră printre frunze.

Justine îşi împinse în sus ochelarii de soare, ca să studieze structura. În tot cazul, nu era o casă – era prea mică pentru aşa ceva –, ci un simplu adăpost pătrat, cu latura de cinci metri şi acoperiş în pantă, înalt de maximum trei metri. Când îndepărtă lianele groase de pe peretele din jurul uşii, văzu că suprafaţa de sub ele era dintr-un material compozit cenuşiu, mat. Panouri simple montate pe un schelet metalic, asamblate în câteva ore. Putuseră fi

fabricate oriunde în Commonwealth; până şi Far Away deţinea resursele necesare pentru a produce aşa ceva. După aspectul materialului şi al vegetaţiei care atârna peste el, adăpostul exista aici de decenii.

Nu exista nici o încuietoare, aşa că Justine împinse cu umărul în uşa deformată, care zbură în lături după câteva eforturi. Lumina pătrunse prin deschidere; nu existau ferestre. Podeaua era o singură placă de beton sudat enzimatic, umed şi sfărâmicios. În mijloc exista un cilindru negru cu diametrul puţin mai mare de un metru şi înalt de optzeci de centimetri. Când se apropie de el, văzu că de fapt era încastrat în podea, aşa că nu avea idee despre adevărata lui lungime. Părea făcut din metal întunecat. Din vârf ieşeau două cabluri roşii, subţiri, care traversau podeaua şi dispăreau într-un disc translucid cu diametrul de jumătate de metru. Examinându-l, văzu că şi discul era încastrat în podea. Strălucea cu o lumină roşie slabă care îşi avea originea undeva în adânc, aparent mult sub podeaua din beton.

Justine miji ochii la disc, răscolindu-şi amintirile. Nu era nici măcar sigură asupra motivului pentru care păstra în minte lucruri atât de vechi atunci când se supunea reîntineririi, totuşi mai văzuse aşa ceva; multe clădiri de pe Pământ le foloseau ca surse energetice secundare, de rezervă: spitalele, secţiile de poliţie şi centrele de comandă a transportului. Un cablu pentru transfer de căldură în mediu solid cobora în scoarţă la o adâncime de câţiva kilometri, de unde putea extrage energia geotermală. Nu se generau cantităţi mari de electricitate, ci doar atât cât să menţină funcţionarea sistemelor esenţiale în cazul unor avarii.

Dar ce dracu' caută unul în mijlocul unei jungle, la jumătatea celui mai înalt vulcan de pe Far Away?

Rămase privind cablurile, care erau probabil supraconductori. Cilindrul în care aduceau energia trebuia

să fie sursa impulsurilor EM. Şi, în mod evident, întregul aranjament existase aici de mult timp, cel puţin de două decenii, ba poate chiar mai mult. În tot cazul nimeni nu-l mai vizitase de foarte multă vreme, iar betonul nu se sfărâma peste noapte. *Şi ce ar putea folosi sau absorbi atâta electricitate, an după an?*

Mirarea îi fu alungată de surpriză, când îşi dădu seama care putea fi unicul rol al cilindrului: o trapă d-zero. Acestea erau dispozitive de stocare absolute şi în această calitate aveau foarte puţine utilizări în interiorul Commonwealthului, fiindcă pur şi simplu foarte puţini oameni aveau realmente nevoie să stocheze atâta energie. TSC le utiliza ca rezerve în cazuri de urgenţă pentru porţile lor găuri-de-vierme, dar Justine nu-şi putea reaminti altă organizaţie, comercială sau guvernamentală, care le-ar fi folosit. Erau o ciudăţenie a fizicii, o trapă de dimensiune zero în continuumul spaţio-temporal pe care o puteai umple la nesfârşit cu energie. Teoretic, putea conţine orice nivel de energie, cu condiţia unui câmp cuantic limitator suficient de puternic. Şi după decenii neîntrerupte de acumulări din cablul pentru transfer de căldură, cea de aici ar fi avut un nivel de energie acumulată care nu se mai măsura în kilowaţi-oră, ci mai degrabă în kilotone.

Aşadar, o trapă d-zero care emitea un impuls EM... *Neecranată!*

Justine ieşi repede din adăpost. Dacă era cu adevărat neecranată, emisia electromagnetică ar fi fost îndeajuns de intensă pentru a-i vătăma sistemul nervos, chiar în vreme ce câmpul cuantic îşi parcurgea ciclul, pregătindu-se să recepteze următoarea sarcină.

Se îndepărtă în grabă, chiar şi mai derutată acum, după ce descoperise sursa. Nu străbătuse nici o sută de metri, când începu ploaia. Furtuna care se despicase pentru a ocoli vulcanul o ajunsese finalmente din urmă.

***

Kazimir Mefoster privi cum fata scoase un glob de plastic albastru strălucitor, de dimensiunea pumnului, din compartimentul care se deschisese sub cockpitul hiperplanorului. El se adăpostise sub un tufiş de finicus, la cincizeci de metri de locul unde aterizase aparatul sclipitor. Ploaia răpăia deopotrivă pe capul său şi pe frunzele lungi stacojiu-întunecat. Nu o băga în seamă, deoarece aceasta era vremea cu care crescuse el; întotdeauna în acest anotimp furtunile soseau dimineaţa. Peste vreo oră, norii de ploaie aveau să fie suflaţi spre est, lăsând restul zilei nemilos de fierbinte şi umedă.

Fata aruncă nepăsător globul peste umăr, după care trase din compartiment o geantă mare cilindrică. Kazimir fu impresionat, pentru că geanta era mare şi evident grea, totuşi în ciuda faptului că o manipula cu dificultate, o putea ridica uşor. Era o fată puternică. Toţi extraplanetarii erau puternici, el ştia asta. Nu se aşteptase însă la frumuseţea ei.

Văzuse planorul trecând pe deasupra cu o oră în urmă, o formă cruciformă simplă, neagră pe fundalul cerului de safir orbitor. Imaginea îl fascinase prin graţie şi eleganţă. Toate istoriile şi lucrurile pe care le învăţase despre Commonwealth nu-l pregătiseră pentru aşa ceva. Simţea o revelaţie văzând că o maşinărie putea fi atât de frumoasă, nu numai ca formă, dar şi ca funcţionalitate. Maşinile pe care le cunoştea Kazimir erau butucănoase şi funcţionale.

Din poziţia lui de sus, în vârful unei proeminenţe de lavă, privise planorul care cobora întruna peste junglă. Numai o dată se clătinase nesigur, dar numai pentru o clipită. După aceea aripile i se mişcaseră precum ale unei păsări agere şi aterizase în spaţiul deschis. Kazimir rămăsese privind locul unde dispăruse din vedere îndărătul copacilor, cu un zâmbet nătâng pe chip. Abia după un timp îşi dădu seama

că era expus pe stâncă. Harvey l-ar fi mustrat necruţător pentru o asemenea scăpare şi probabil că şi-ar fi subliniat punctul de vedere şi prin micşorarea raţiilor. Ar fi trebuit să fi depăşit demult faza în care să comită astfel de greşeli stupide; de aceea se afla aici singur, în ultima expediţie pe teren – pentru a dovedi că stăpânise sălbăticia. După ce revenea viu la clan, peste alte cincisprezece zile, avea să fie pregătit să se alăture bătăliei împotriva monstrului extraterestru. Însă în nici un caz dacă avea să stea locului ca un novice din primul an, oferindu-se ca o ţintă uşoară pentru orice inamic care ar fi putut trece pe acolo.

Kazimir sări de pe stâncă şi reveni printre tufişuri. Rămase pe gânduri o clipă, plasând în minte poziţia planorului, apoi fu gata să găsească poteca printre copaci, alert la inamici, concentrat asupra ţelului său.

Până ce se furişase nevăzut şi neauzit la periferia luminişului alungit în care aterizase planorul, ploua puternic. Nu putea zări pe nimeni, aşa încât îşi găsi o ascunzătoare sigură şi se instală ca să observe aparatul aerodinamic. Fata apăruse după două minute, strâmbându-se în faţa ploii când ieşi alergând dintre arbori. Era toată în alb, cu câteva petice de îmbrăcăminte lipite de trupul subţire. Şi era atât de frumoasă! *Ca un înger,* gândi Kazimir. *Un înger coborât din cer.*

Globul albastru pe care fata îl aruncase pe pământ începu să crească, cu pliuri de plastic subţire dilatându-se în forme stranii. Întreaga masă se rostogolea ca şi cum ar fi fost o creatură vie, cuprinsă de dureri. Peste un minut, devenise un adăpost emisferic bulbucat, cu diametrul de patru metri la bază şi o singură deschidere, ca un cort supradimensionat. Kazimir încuviinţă apreciativ din cap. Propriul său adăpost pentru noapte era un săculeţ din membrană mutabilă pe care îl putea umfla cu un curent electric slab. Îl menţinea uscat şi cald pe timpul nopţii, dar nu era îndeajuns de mare pentru a se putea mişca înăuntrul

lui. Prin comparaţie, acesta era un palat.

Fata se grăbi să intre şi Kazimir o zări făcând o grimasă când îşi luă de pe cap o pălărie ponosită udă leoarcă şi-şi trecu mâinile prin părul alb-blond la fel de ud. Scotoci în geanta cilindrică şi scoase un prosop cu care se frecă energic pe tot corpul.

Fiecare mişcare a ei îl fascina pe Kazimir. Avea membre lungi şi toate perfecte ca formă. Îşi purta capul cu mândrie, dar deloc arogant. Nu, nu, nu era arogantă. Un înger n-ar fi putut să fie aşa.

Termină în cele din urmă cu prosopul şi veni la intrarea cortului ca să se uite afară. Kazimir îşi ţinu răsuflarea când privi tufişul des care-l adăpostea. Fata surâse sfios şi pentru asta întregul Univers fu un loc mai fericit.

Pentru o secundă.

— Trebuie să fie inconfortabil să te ghemuieşti după tufele alea! strigă ea. De ce nu ieşi de acolo?

Inima lui Kazimir bubuia puternic. Fata vorbea cu el, probabil că ştiuse din capul locului că era acolo. Clocotea, furios că lipsa lui de dibăcie fusese batjocorită în felul acela, totuşi îngerul continua să-l privească, cu capul plecat pe un umăr şi o expresie de aşteptare pe chip. Kazimir decise că pe faţa aceea nu exista totuşi nici urmă de batjocură.

Se sculă în picioare şi privi dintr-o parte în cealaltă, aşteptându-se pe jumătate ca vânătorii inamicului să fie acolo, rânjind. Nu zărea însă decât ploaia. De aceea Kazimir avea de făcut o alegere simplă – fie să se întoarcă şi să plece, şi să nu-i mai vadă niciodată frumuseţea, fie să iasă în poieniţă şi să se lase văzut de fată… ceea ce, se părea, ea putea s-o facă oricum.

Porni spre emisfera albastră, continuând să fie precaut. Îngerul îl examina cu o expresie rezervată pe când se apropia. Una dintre mâinile ei ţinea un cilindru subţire despre care Kazimir ştia că trebuia să fie un soi de armă.

— Nu ai vreun prieten în apropiere, aşa este? întrebă ea.

— Eu merg singur prin pădurea aceasta. Nu am nevoie de ajutor ca să supravieţuiesc aici.

Ea păru amuzată de cuvintele acelea.

— Bineînţeles. Arma fu introdusă discret într-un buzunăraş al centurii ei. Nu vrei să nu mai stai în ploaie? Aici e loc destul.

— Eşti foarte amabilă. Îţi mulţumesc.

Intră, plecând capul, şi fu brusc şi neaşteptat copleşit de prezenţa ei. Ochii lui cercetară caracteristicile interiorului, privind peste tot, dar nu către fată.

— Mă numesc Justine, rosti ea blând.

În glas i se simţea o şovăială, de parcă ar fi fost la fel de nesigură ca el.

— Kazimir, spuse el. De unde ai ştiut că eram acolo?

Un braţ subţire se ridică şi un deget lovi uşor imediat sub ochiul ei drept.

— Inserţiile mele au o capacitate infraroşie. Străluceai destul de puternic. (Buzele ei zvâcniră imperceptibil.) Eşti fierbinte, ştii?

— Aha.

Îi urmărise însă în mod prostesc mişcarea mâinii şi acum nu-şi mai putea îndepărta privirea de la faţa ei. Văzu că avea ochii verde-deschis, cu sprâncene subţiri. Pometii îi erau lungi şi proeminenţi, iar maxilarul uşor aplatizat; un nas mic şi subţire deasupra buzelor largi, umede. Toate trăsăturile erau delicate, totuşi laolaltă îi confereau o sofisticare despre care era sigur că el n-ar fi putut-o egala. Iar pielea ei perfectă avea o nuanţă pală de miere aurie pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Surprins, îşi dădu seama că era foarte tânără, apropiată de cei şaptesprezece ani ai lui. Cu toate acestea, pilotase planorul prin centrul furtunii. Ce curaj şi dibăcie erau necesare! Îşi privi iarăşi picioarele, conştient de distanţa care se căsca între ei.

— Poftim, spuse ea amabil şi-i întinse prosopul pe care-l ţinea. De fapt, eşti mai ud decât mine.

Kazimir îl privi derutat pentru o clipă, înainte de a-şi scoate din spate raniţa micuţă.

— Mulţumesc.

Îşi şterse faţa, după care îşi dădu jos vesta din piele. Ţesătura subţire a prosopului părea că-i absoarbe picăturile de pe piept şi spate în timp ce se freca, lăsându-i pielea perfect uscată.

Justine vârî mâna în geanta de voiaj şi scoase alt prosop pentru ea. Kazimir era conştient de ochii fetei, mijiţi de amuzament, pe când se şterse pe gambe. De aceea se opri la genunchi, fără să-şi ridice kiltul pentru a-şi usca pulpele, deşi ele nu erau chiar atât de ude; kiltul era destul de impermeabil.

— Ce tartan este acela? întrebă fata.

El coborî ochii spre carourile smarald şi aramă şi surâse mândru.

— Sunt un Mefoster.

Justine scoase un sunet care semăna suspect de mult cu un pufnet.

— Scuze, zise repede, dar cu culoarea asta a pielii îmi vine niţel cam greu să mi te imaginez ca pe un băştinaş membru de clan.

Kazimir se încruntă. Pielea lui era cafeniu bogat, completată de părul des, negru ca noaptea, pe care-l purta lung şi legat la spate cu o singură panglică stacojie; în ce fel l-ar fi putut culorile împiedica să fie un membru de clan? Clanurile aveau în componenţa lor membri din majoritatea raselor de pe vechiul Pământ. Bunica lui îi povestea mereu istorii minunate despre viaţa bunicii ei în India.

— Nu înţeleg. Strămoşii mei au fost una dintre primele familii care au fost salvate de Bradley Johansson.

— Johansson? Nu vorbim despre clanurile scoţiene?

— Ce-nseamnă „scoţiene”?

— Nu contează. Ea privi afară spre potopul nestăvilit de ploaie caldă. Se pare că vom petrece ceva timp împreună.

Povesteşte-mi despre clanul tău, Kazimir.

— Ploaia va mai dura doar o oră.

— Şi cât de lungă este povestea?

El îi zâmbi larg, încălzit de surâsul ei de răspuns. Îngerul era atât de dureros de frumos, încât orice pretext de a rămâne aproape era binevenit. Ca şi cum ar fi ştiut asta, peretele cortului de lângă el îşi modifică forma şi se extinse, formând o canapea. Se aşezară amândoi.

— Haide, povesteşte-mi, îl îmboldi Justine. Vreau să aflu despre planeta ta.

— O să-mi povesteşti şi tu despre zborul tău?

— Da.

El încuviinţă din cap, încântat de târgul promis.

— Pe Far Away trăiesc şapte clanuri. Laolaltă, noi formăm Păzitorii Individualităţii.

— Am auzit de ei, murmură fata.

— Noi stăm între extraterestrul Starflyer şi distrugerea oamenilor. Noi suntem singurii din toată rasa noastră care înţelegem pericolul pe care l-a adus cu umbrele lui de amăgire şi cu manipularea oamenilor îngâmfaţi. Bradley Johansson ne-a deschis ochii faţă de adevăr cu mult timp în urmă. Mulţumită lui, într-o bună zi noi vom ajuta planeta aceasta să se răzbune.

— Sună ca o lecţie pe care ai învăţat-o, Kazimir.

— Din clipa primei mele răsuflări, am ştiut ce sunt şi cu ce trebuie să mă confrunt. Povara noastră este aspră, pentru că nici unul dintre voi, extraplanetarii, nu credeţi în cauza noastră, sunteţi orbi înaintea veninului extraterestrului. Noi îndurăm totuşi, graţie credinţei şi recunoştinţei noastre. Bradley Johansson este salvatorul nostru şi într-o bună zi toată omenirea îl va recunoaşte drept salvator.

— În ce fel v-a salvat pe voi?

— În acelaşi fel în care el însuşi a fost salvat. Prin bunătate şi bună cuviinţă. El a venit printre primii pe

această planetă şi a început să investigheze nava extraterestrului.

— Am auzit asta, încuviinţă Justine. A fost primul director al Institutului de Cercetări *Marie Celeste,* nu?

— Da. Oamenii afirmă că este pustie, o epavă, abandonată şi goală. Nu-i adevărat, asta vrea extraterestrul să creadă oamenii. El a supravieţuit prăbuşirii.

— Există pe-aici un extraterestru viu, din nava-arcă?

— A fost aici şi a intrat de mult în Commonwealth, unde se mişcă printre noi, ascuns şi cu gânduri rele.

— Serios? Aşadar tu nu l-ai văzut niciodată cu proprii tăi ochi, nu?

— Eu n-am plecat niciodată de pe Far Away. Dar într-o bună zi Starflyer va reveni, când planurile lui vor rodi. Sper că asta se va petrece în timpul vieţii mele. Aş dori să particip la distrugerea lui.

— Cum arată?

— Nimeni nu ştie cum arată, nici chiar Bradley Johansson nu este sigur. Este posibil ca el să-l fi văzut, dar nu-şi poate aminti. Multe dintre gândurile lui vechi s-au pierdut când el a fost eliberat.

— Bun, deci acest Starflyer a supravieţuit prăbuşirii. Ce s-a întâmplat după aceea?

— El a declanşat văpaia din soarele lui Far Away, pentru a-i atrage aici pe cei nebănuitori. Iar când Bradley Johansson a pătruns în secretele navei, l-a trezit pe Starflyer şi a fost înrobit de el. Vreme de mulţi ani a slujit sub controlul lui, ajutându-l să-şi extindă influenţa în Commonwealth, şoptind în inimile celor aflaţi la putere, făcând promisiuni false şi modelând valul evenimentelor. Însă Starflyer nu cunoştea partea aceasta a galaxiei şi era neliniştit de celelalte rase care trăiau aici, temându-se că-i vor împiedica ţelurile. Nu toate sunt la fel de ignorante şi de mândre ca noi. El l-a trimise pe Bradley la Silvergalde, pentru a-i putea cunoaşte pe Silfeni în mod direct şi a

raporta ce descoperise. Dar Silfenii sunt mai înţelepţi decât oamenii şi Starflyer; ei au putut vedea legăturile pe care le întinsese în mintea lui Bradley şi l-au eliberat de ele.

— Aha… eliberarea.

— Da. Ei l-au vindecat. După ce ar fi fost eliberaţi, unii oameni ar fi fugit din calea ororii, pentru a putea rămâne liberi. Bradley însă ştia că acesta era un pericol mare; el a spus că pentru ca răul să izbândească nu trebuie decât ca oamenii de bună cuviinţă să nu întreprindă nimic.

— Bradley Johansson a spus deci asta?

— Da. El a revenit pe Far Away şi i-a eliberat pe alţii care fuseseră înrobiţi de Starflyer. Aceştia au fost cele şapte familii din care au crescut clanurile.

— Înţeleg, rosti ea serios.

Kazimir o privi tulburat. Expresia de pe faţa fetei era teribil de sobră. Îl întrista; faţa aceea frumoasă ar fi trebuit să cunoască doar fericirea. El nu-şi dedicase oare viaţa protejării ei şi celor la fel cu ea?

— Nu te teme, îi spuse. Te vom păzi de Starflyer. El nu va reuşi. Planeta aceasta va fi răzbunată.

Ea îşi lăsă capul pe un umăr şi-l privi îndelung, pătrunzător.

— Vorbeşti serios în privinţa asta, nu-i aşa?

— Da.

Dintr-un motiv necunoscut, răspunsul lui o îngrijoră.

— Kazimir, tu faci ceva foarte nobil. Nobilitatea determină o legătură care este greu de distrus.

— Starflyer nu-mi va corupe niciodată loialitatea faţă de clanul meu şi cauza noastră.

Justine puse o mână pe braţul lui.

— Eu respect asta.

Kazimir se strădui să-i zâmbească plin de încredere, totuşi fata continua să fie tristă, iar atingerea ei, oricât ar fi fost de lină, îl distrăgea enorm. Era atât de aproape de el… Şi nici unul dintre ei nu purta prea multe haine. Gânduri

pătimaşe, totuşi minunate, începură să se rotească prin mintea lui.

Justine îl strânse scurt şi iute de braţ, apoi se întoarse brusc.

— Ia uite, nu mai plouă! Se ridică şi se duse la intrare. A apărut iarăşi soarele.

Zâmbetul ei era fermecător. Redevenise înger.

Kazimir se ridică şi într-o clipă îşi îmbrăcă vesta. Ieşi din cort şi se opri lângă ea, tocmai când îşi punea o bandă de oţel pe faţă. Fu dezamăgit că nu-i mai putea zări ochii. Razele soarelui făceau ca tricoul ei alb să fie aproape transparent. Era la fel de înaltă ca el.

— Ai zburat cu adevărat peste vulcan? întrebă el repede.

— Îhâm.

— Trebuie să fi avut mult curaj pentru aşa ceva.

Ea izbucni în râs.

— Eu cred c-a fost doar prostie.

— Nu. Tu nu eşti proastă, Justine. Nici vorbă de aşa ceva.

Un deget se agăţă peste marginea de sus a ochelarilor de soare şi ea îi coborî câţiva milimetri, pentru a-l privi pe deasupra ramei.

— Mulţumesc, Kazimir. E foarte drăguţ din partea ta.

— Cum a fost?

— O nebunie! Superb!

Îşi împinse la loc ochelarii şi începu să-i povestească despre zbor.

Kazimir o ascultă, fascinat de o lume şi un trai pe atât de străine pentru el, pe cât era şi Starflyer. Justine avea o existenţă perfectă. Îl încânta să ştie că o astfel de viaţă era reală, că oamenii puteau atinge un asemenea statut. Poate că într-o bună zi, când Starflyer nu va mai exista, toţi aveau să trăiască la fel ca ea.

Probabil că soarta, decise tânărul, făcuse s-o întâlnească. Viziunea aceasta, îngerul lui personal, venise să-i arate că el avea dreptate să încerce să protejeze viaţa

umană. Ea era inspiraţia lui, miracolul lui privat.

— Probabil că eşti foarte bogată, îi spuse după ce ea termină, dacă-ţi permiţi un asemenea aparat care nu are alt scop decât de a-ţi aduce satisfacţie.

Fata strânse din umeri cu indiferenţă. Amândoi stăteau întinşi pe malul de deasupra pârâiaşului care clipocea vesel pe lângă luminiş.

— Cred că toţi cei care vin în excursii pe Far Away sunt bogaţi. Nu-i uşor de ajuns aici. Justine dădu capul pe spate şi admiră norii pufoşi care pluteau pe cerul de safir. În tot cazul însă, merită. Ai o planetă ciudată şi frumoasă, Kazimir.

— Ce cred părinţii tăi despre faptul că ai venit singură aici? Şi că-ţi asumi asemenea riscuri? Zborul acela a fost foarte periculos.

Ea întoarse brusc capul, de parcă ar fi fost şocată de întrebare.

— Părinţii mei? Păi... ia să vedem. Părinţii mei m-au încurajat mereu să fiu eu însămi. Ei doreau să-mi trăiesc viaţa pe cât pot mai bine. Iar toate acestea, muntele Hercule, tu – reprezintă probabil unul dintre momentele acelea care fac viaţa să merite să fie trăită, care-ţi oferă încredere să continui şi să simţi pur şi simplu ce are de oferit Universul.

— Eu...? Nu cred asta.

— Da, tu! Uite, te afli aici în propria ta aventură, de unul singur, confruntându-te cu ce-ţi ridică în cale vulcanul şi ţinutul. Asta te face mult mai curajos decât mine.

— Ba nu.

— Ba da!

— Ba nu!

Amândoi izbucniră în râs. Justine îşi scoase ochelarii de soare şi-i surâse cald.

— Mor de foame, zise ea. Ai chef să încerci nişte mâncare pământeană decadentă?

— Da, te rog.

Justine sări în picioare şi o luă la fugă spre planor. Kazimir se grăbi după ea, uluit cât de sus deasupra solului plutea trupul perfect, subţire, în timp ce alerga.

Stătură aşezaţi turceşte pe pământ şi ea îl hrăni cu bucăţele de mâncare, nerăbdătoare să-i vadă reacţiile. Unele erau delicioase, majoritatea erau pur şi simplu stranii, iar cărnurile picante şi fierbinţi îl făcură să se strâmbe când le înghiţi.

— Ajută-le cu ăsta, spuse ea.

Vinul alb pe care i-l dădu era uşor şi dulce. El îl sorbi apreciativ.

După-amiază, explorară jungla din jurul poieniţei, încercând să ghicească numele plantelor. Kazimir explică motivul expediţiei sale – îl pregătea pentru campaniile dificile împotriva inamicului peste toate soiurile de teren şi dovedea că învăţase tot ce-i putuseră oferi profesorii.

— Un ritual de trecere, comentă Justine.

Lui Kazimir i se păru că aude admiraţie în vocea ei. În câteva rânduri, o zărise privindu-l când credea că nu era atent. El nu cutezase să facă acelaşi lucru.

— Trebuie să ştim că putem face ceea ce avem de făcut.

— Kazimir, te rog să nu faci nimic nesăbuit. Nu trebuie niciodată să-ţi dovedeşti calităţile, asumându-ţi riscuri. Viaţa este prea importantă pentru aşa ceva. În acelaşi timp, este prea scurtă, mai ales aici.

— O să fiu atent. O să învăţ să nu fiu năvalnic.

— Mulţumesc. Nu vreau să-mi petrec viaţa făcându-mi griji despre tine.

— Poţi să faci ceva pentru mine?

Surâsul ei era ştrengăresc.

— Voi face multe pentru tine, Kazimir.

Răspunsul îl surprinse. Ştia că avea să roşească, interpretând în felul său cuvintele acelea – o interpretare despre care era sigur că ea nu o intenţiona; o fiinţă atât de

dulce şi plăcută nu se putea gândi la asemenea lucruri.

— Te rog să nu vizitezi *Marie Celeste.* Ştiu că mulţi turişti o fac. M-aş nelinişti pentru siguranţa ta dacă ai face-o. Influenţa lui Starflyer este puternică în jurul navei.

Justine oferi un întreg spectacol, prefăcându-se că reflectează la cererea lui. Din fericire, vechea navă-arcă nu figura oricum pe itinerarul ei. În mod straniu, din cauza credinţei de nestrămutat a lui Kazimir că exista într-adevăr un extraterestru supravieţuitor, un fior de îngrijorare i se furişă în minte, refuzând să plece. Toată chestia nu era decât una dintre legendele acelea ridicole utilizate de bătrâni afurisiţi ca Johansson pentru a-şi ţine discipolii în front şi a-şi plăti datoriile. În acelaşi timp însă părea atât de plauzibilă…

— N-o să mă duc, promise ea solemn şi privirea lui uşurată o făcu să se simtă vinovată.

Spre sfârşitul după-amiezii făcură un foc. Kazimir avea în raniţă o lamă energetică veche şi părea decis să-i demonstreze capacităţile lui de supravieţuire în natură, pentru a o impresiona. De acea Justine rămase locului şi-l privi cum ridică o movilă înaltă de lemne. Tânărul îşi scosese vesta mică şi pielea îi strălucea transpirată de la efortul transportării buturugilor. Era o imagine care ridică cu câteva grade temperatura femeii; cu siguranţă, gravitaţia redusă nu-i oprise dezvoltarea corpului în perfecţiunea post-adolescentină. Din fericire, Kazimir nu dorea să-şi dovedească şi mai mult abilităţile, împuşcând de pildă păsări pe care să le pună la frigare. Fu destul de mulţumit să deschidă alte pachete din rezerva ei de hrană. Focul avea doar rolul de a oferi căldură şi confort. În cele din urmă Justine scoase dopul şampaniei şi o băură cu dansul flăcărilor aurii scânteind din băşicuţele vioaie.

Kazimir ar fi dorit ca seara aceea să nu se mai termine niciodată. Când lumina soarelui abandonă cerul, se aşezară unul lângă celălalt pe o pătură. Sus, deasupra orizontului

vestic se zărea doar un nimb tremurător cu margini purpurii, provenit de la difracţia ultimelor raze prin gheţarul inel în stratosferă, care se micşoră treptat, lăsând focul ce trosnea ca unică sursă de iluminat. Peste ei străluceau stele de platină. Pentru prima dată în viaţa lui, Kazimir nu se mai gândi la ele ca la o ameninţare.

Stătură de vorbă, băură şi ciuguliră din mâncarea exotică. Şi, în tot acest timp, Kazimir veneră în tăcere, dar din toată inima, îngerul surâzător şi minunat. După o vreme de la apusul soarelui, flăcările sălbatice ale focului muriră, lăsând un morman de tăciuni pâlpâitori. În strălucirea aceea slabă, îngerul se sculă în picioare lângă el, privindu-l de sus. Tricoul şi şortul ei sclipeau roşu aprins în focul muribund, iar părul devenise haloul auriu pe care mintea lui îl percepuse tot timpul. Fără un cuvânt, ea porni către cortul emisferic, dispărând printre umbrele din interior.

— Kazimir…

Cu picioarele tremurând, el se apropie de intrare. Lumina stelelor ce clipeau îi arătă că jumătate din podea se ridicase, devenind o saltea uriaşă. Îngerul lui stătea în faţa ei, o simplă siluetă. Tricoul zăcea boţit pe pământ, la picioarele ei. Pe când o privea, ea îşi împinse şortul în jos pe picioare.

— Nu te teme…

Kazimir înaintă în beznă. Mâini blânde, senzuale, îi împinseră vesta de pe umeri. Degete nevăzute îi mângâiară pieptul, apoi coborâră spre brâu, făcându-l să scâncească neajutorat. Centura îi fu descheiată, după care kiltul fu scos. Îngerul gol era fierbinte pe pielea lui când fata se lipi de el.

Strigătele uimite de extaz ale lui Kazimir răsunară în luminiş, mult timp după ce scânteile focului muriseră definitiv.

***

Nici chiar izolaţia cabinei n-o putea proteja pe Estella Fenton de vuietul puternicului motor diesel. Femeia îşi ridică paharul, când suspensiile legănară într-o parte şi cealaltă rangerul Telmar cu tracţiune pe patru roţi, străduindu-se să nu verse nici o picătură din complicatul cocteil de fructe. Nu avu prea mult succes, aşa că deşertă restul băuturii din două sorbituri iuţi. În mod clar, conţinea votcă, fiindcă îi putea simţi răcoarea distinctă arzând-o pe gât.

Vehiculele de recuperare trimise din convoiul principal o găsiseră cu douăzeci de ore în urmă, ceea ce însemnase o uşurare profundă; două zile şi jumătate petrecute în singurătate în pădurea temperată era o aventură niţel mai sălbatică decât şi-ar fi dorit. Acum mai trebuia doar s-o găsească pe Justine. Convoiul interceptase semnalul balizei hiperplanorului ei şi poziţia sa trezise un oarecare interes prin echipe; se părea că puţini planorişti reuşiseră să ajungă atât de departe.

Aşa încât, după ce încărcaseră hiperplanorul Estellei în containerul său din trailer, cele cinci vehicule de recuperare rămase porniseră după ultima lor clientă. În ciuda faptului că populaţia de pe Far Away lăsase muntele Hercule ca pe o rezervaţie naturală sălbatică, prin pădurile tropicale de pe pantele mai joase existau destule poteci pe care vehiculele de tipul Telmarului le foloseau în expediţiile turistice. Din acestea se ramificau cărări mai puţin utilizate, dar pe hartă existau şi linii care erau marcate prin „rute pasabile”. Pe una din acelea intraseră ei de trei ore, croindu-şi drum prin lianele şi tufele junglei. După care începuse munca realmente grea a tăierii unei rute noi printre arbori.

Vehiculul care deschidea drumul se afla la cincizeci de metri în faţa lor, cu lamele-armonice frontale ridicând nori denşi de surcele, deoarece înainta practic mestecându-şi

calea. Plictisită să-l privească, Estella trecuse în fundul cabinei, unde începuse să exploreze barul frigorific.

— Ar mai fi vreo două minute, se auzi glasul pilotului Cam Tong.

Estella puse jos paharul gol şi privi prin cupola transparentă la fâşia de vegetaţie retezată lăsatăîn urmă de vehiculul din frunte. Zidurile verzi şi groase de copaci şi liane se opriră brusc, când intrară, legănându-se, într-un luminiş. Hiperplanorul Justinei era intact, în mijlocul unui covor de iarbă luxuriantă. Cortul se vedea la câţiva metri mai departe.

— Se pare că n-a păţit nimic, rosti Cam Tong mulţumit.

— Nu m-am îndoit nici o clipă.

Vehiculele de recuperare măriră viteza, ceea ce spori mişcarea de legănare în cabină. Toţi începură să claxoneze.

Un cap apăru din cort.

— Nu-i ea! exclamă Estella.

Era un adolescent, care purta vechea pălărie de boşiman a Justinei. Gura lui se căscă la vederea vehiculelor mari care înaintau spre el, apoi răcni ceva către interiorul cortului. În clipa următoare, înhăţă o raniţă micuţă de pe pământ şi o luă la goană spre liziera cea mai apropiată. Estella se holbă uluită. Tânărul purta o fustă lungă, verde-portocalie; ba nu, se corectă ea, era un kilt, îi putea zări pliurile. Raniţa avea legată deasupra o haină din piele.

Pe când alerga, privea întruna peste umăr, spre vehicule şi cu o mână îşi apăsa pe cap pălăria, de sub care îi flutura părul lung şi negru.

Cam Tong hohotea încântat când frână Telmarul masiv în spatele hiperplanorului. Surâsul Estellei se lăţi şi deschise portiera ca să coboare. În aceeaşi clipă, Justine ieşi din cort. Nu purta decât un tanga stacojiu minuscul şi o pereche de ochelari de soare.

— Întoarce-te! strigă ea peste zbieretele claxoanelor şi vuietul motoarelor. Nu te speria! Sunt prietenii mei. Of,

futu-i!

Îşi puse mâinile în şolduri şi se încruntă la vehiculele de recuperare.

Estella se lăsă să cadă uşor pe sol. De acum surâsul i se transformase într-un râs isteric. Alte portiere de vehicule se deschideau şi echipele zâmbitoare coborau. Claxoanele continuau să zbiere entuziast. Băiatul aproape că ajunsese la junglă, urmat de răcnete de încurajare.

— Bună ziua, scumpo! strigă Estella veselă.

— L-aţi speriat, acuză Justine cu glas rănit.

Estella îşi duse mâna la gât, simulând şocul.

— După cum pare că stau lucrurile, îi mulţumesc cerului că am venit exact la timp. (Îi era imposibil să se oprească din râs.) În mod evident, te-am salvat de la o soartă mai rea decât moartea.

— La dracu'!

Justine aruncă o ultimă privire către băiatul care dispăruse în zidul de verdeaţă şi ridică braţul, moale, sperând că el îi va vedea gestul de rămas bun. Claxoanele amuţiră după oprirea motoarelor, dar râsetele sonore ale echipelor continuară să se audă puternic în aerul cald şi umed.

Justine reveni în cort şi luă un cardigan uşor. Estella o urmă. Salteaua era încă umflată. În jurul ei zăceau împrăştiate pachete goale de hrană şi două sticle de vin.

— Nu pot să cred ce baftă ai! chicoti Estella. O să mă plâng companiei turistice. La aterizare, pe mine nu m-a aşteptat decât un veveriţoi şi sunt sigură că era poponar.

Justine începu să-şi încheie cardiganul.

— Termină, făcu ea pe un ton iritat. Kazimir a fost dulce.

— Da – a fost.

— Nu-nţelegi, îşi trase ea şortul. N-a fost numai chestia aia. Am vrut să-l învăţ o altă viziune asupra Universului, să-l determin să pună sub semnul întrebării ceea ce vede.

— Aha, de felul – cum se numeşte poziţia asta? Şi – nu

ştiusem că poţi s-o faci şi invers.

Justine mârâi spre ea şi ieşi. Comandă cortului să se contracte, silind-o pe Estella să se grăbească prin ieşire. Echipele aduceau un trailer gol la hiperplanor. Surâsuri largi, cunoscătoare, sclipiră în direcţia ei şi câţiva bărbaţi îi făcură cu ochiul. Justine îşi dădu ochii peste cap, gândindu-se cum arăta pentru ei. Un mic zâmbet şăgalnic îi apăru pe buze o dată cu revenirea simţului umorului.

— Ce făcea aici? întrebă Estella. Aici e ţara nimănui.

— Acum este a cuiva, replică Justine cu subînţeles.

— Doamne, ce băftoasă eşti! Sunt ca dracu' de invidioasă. Arăta superb.

Justine îşi ţuguie buzele cu modestie.

— Şi a fost.

— Hai să luăm o sticlă şi să-ţi sărbătorim marea victorie: cel mai lung zbor şi cea mai măreaţă aterizare. Mă aştept din partea ta să ai nevoie să stai jos, probabil c-o să-ţi fie greu să umbli după toată educaţia aia pe care i-ai dat-o.

Arătă cortul care îşi terminase contractarea. Toate pachetele şi sticlele goale zăceau în jurul lui, ejectate de pereţii care se strânseseră.

— Ai apucat măcar să vezi lumea de-afară?

— Există şi aşa ceva?

Estella chicoti încântată şi porni să suie scara scurtă către cabina Telmarului.

— Ia zi, i-adevărat că totul se ridică mai sus în gravitaţia redusă?

Justine o ignoră şi scană pentru ultima dată zidul dens al junglei. Nu zărea nici urmă a băiatului, nici chiar utilizând infraroşiile. Măcar asta îl învăţase… dacă nu altceva.

— La revedere, Kazimir, şopti ea.

El trebuia să fie pe acolo. Privind… Probabil că acum se simţea niţeluş ruşinat, dar poate că aşa fusese mai bine. O despărţire iute şi curată şi o amintire de aur pentru amândoi. Nici un fel de regrete.

Şi poate – doar poate – că l-am învăţat ceva despre viaţa adevărată. Poate că va începe să pună sub semnul întrebării idioata de doctrină a Păzitorilor.

Din cabină răsună pocnetul unui dop de şampanie. Justine sui înăuntru şi închise portiera, bucurându-se de răcoarea aerului condiţionat, care alungă căldura umedă a junglei.

5

Din punctul lor de vedere, recunoscut ca elitist, rezidenţii de pe York5 susţineau că planeta lor se număra printre cele mai norocoase din spaţiul de fază I al Commonwealthului. Nu ajunsese să simtă nici poluarea şi nici presiunea suprapopulării, iar neregulile financiare şi politicienii corupţi o ocoliseră. Pe durata istoriei pre-umane a planetei, o bizarerie a evoluţiei produsese un număr de forme de floră şi faună mult mai mic decât media, iar condiţiile acelea făcuseră ca adaptarea speciilor extraplanetare să fie mult mai uşoară aici. Pentru cei care doreau să exploateze terenurile, asta o făcea o zonă imobiliară extrem de dorită.

În 2138, când TSC anunţase că planeta era deschisă pentru colonizare, consorţiul de familii din spatele planetei Los Vada, una dintre Ismari, venise cu o ofertă şi cumpărase practic toată planeta. TSC obţinuse amortizarea imediată a costurilor de explorare, dar York5 nu fusese deschisă niciodată pentru imigrare generală. Familiile din consorţiu erau prea diversificate pentru a se califica drept Dinastie Intersolară deşi, fiindcă acum locuiau toate pe o singură planetă, viitoarele dinamici ale genealogiei erau de aşa natură încât probabil că aveau să ajungă Dinastie Intersolară, aşa cum o definea modelul clasic.

York5 nu avea practic o capitală; zona urbană cea mai mare era un orăşel de service care se ocupa de poarta TSC şi de aeroportul apărut lângă aceasta. Niciodată nu fusese livrată vreo fabrică, refuzându-i astfel orice facilităţi

industriale. Tot ce-ţi doreai sau aveai nevoie, de la tacâmuri la pietre de pavaj şi de la produse electronice la haine, trebuia importat. Nu existau şosele sau căi ferate care să asigure o infrastructură de transport civil, ci doar aparatele de zbor ale familiilor rezidenţilor. Iar în toată istoria de două sute patruzeci de ani a planetei, populaţia ei nu depăşise niciodată zece milioane, dintre care aproape trei milioane erau personalul folosit de familii. Suprafaţa fusese divizată în domenii vaste, cu fiecare familie construindu-şi vilele, conacele şi reşedinţele de pe malul mării aşa cum voia şi unde voia, plantând în jur orice floră îi plăcea. În felul acesta, continentele deveniseră ţesături magnifice create de designeri peisagişti; York5 avea parte de o terraformare pe o scară nevăzută nici chiar pe Far Away… şi totul numai de dragul esteticii.

Căpitanul (în rezervă) Wilson Kime privise cum domeniul familiei sale se dezvoltase în ultimele două secole revenind frecvent pentru aniversări, weekenduri prelungite şi reuniuni anuale, ca să se bucure de seninătatea perfectă pe care o ofereau locurile. Terenul ales era deluros, cu văi lungi şi largi, situat în mijlocul zonei temperate sudice. Când sosise, solul era acoperit de iarbă-tuf nativă roşcat-maronie şi câţiva arbori pitici murdari. Treptat, un talaz verde terestru, mult mai plăcut, unduise peste văi şi dealuri deopotrivă, răcoros şi liniştitor. Apăruseră dumbrăvi şi pâlcuri de arbori dintr-o mulţime de specii, proveniţi de pe zeci de planete, al căror frunziş varia de la alb ca zăpada la portocaliu dureros de puternic. Fundurile văilor fuseseră acoperite de păduri de stejari, aluni şi sălcii, iar câteva enclave printre dealurile mai înalte găzduiau acum sequoia gigantici.

În toiul unui incredibil val de căldură estival, Wilson mergea pe un drum lung şi întortocheat, acoperit cu pietriş, de pe versanţii largi orientaţi spre sud, la trei kilometri de castelul gigantic care era căminul familiei, şi inspecta

podgoria. Era însoţit de doi dintre copiii cei mai mici ai familiei senioare. Emily, o puştoaică de şase ani cu păr blond-cenuşiu împletit în codiţe, care îi era stră-stră-stră-stră-nepoată şi Victor, un pici tăcut şi curios de opt ani, care îi era nepot cu o legătură prea complicată pentru a fi memorată. Îi obligase pe amândoi să poarte pălării albe, mari, ca să le protejeze pielea fragedă împotriva ultravioletelor puternice ale soarelui cu nuanţe albastre, cu toate că amândoi avuseseră parte de modificări embriologice extinse, care includeau rezistenţă sporită la toate tipurile de cancer. După cum alergau de colo-colo, aveau să fie epuizaţi cu mult înainte de prânz şi Wilson nu dorea ca la oboseală să se adauge insolaţia.

La răstimpuri, bărbatul se oprea la capătul altui rând de viţă-de-vie şi cerceta ciorchinii de struguri care abia începuseră să se rotunjească. Anul acesta avea să fie o recoltă de calitate, poate chiar îndeajuns de bună ca să se numere printre cele clasice. Deşi termenul respectiv ajunsese să fie folosit excesiv în prezent... Bobiţele verde-luminos erau minunat de translucide, cu o culoare vagă începând să le pătrundă, pe măsură ce absorbeau lumina. Rândurile se întindeau în jos până la fundul văii, la trei kilometri depărtare. În total, podgoriile acopereau peste o sută de kilometri pătraţi, după ce prosperaseră de o sută douăzeci de ani în solul uşor calcaros. În anii călduroşi ca acesta, conducte de irigaţie îngropate asigurau ca strugurii să aibă apă suficientă, pompată din lacul cu apă dulce aflat la treizeci de kilometri. Domeniul Kime ocupa un sfert din linia de coastă.

Viticultoboţi roşii de mărimea unor motociclete mergeau în sus şi în jos printre şiruri cu braţele electromusculare fulgerând înainte şi înapoi, rărind grijuliu ciorchinii şi afânând solul. Întreaga podgorie nu era supervizată de mai mult de cinci oameni. Nici măcar un strop din vinul obţinut nu era vândut, fiindcă era destinat exclusiv familiei; doar

câteva sticle erau disponibile pentru alţi membri ai consiliului Famdale.

Wilson se opri şi mai culese doi struguri. Erau acri, încă neajunşi la maturitate, însă gustul era bun pentru stadiul respectiv de dezvoltare. Îi scuipă după ce-i mestecase cu atenţie.

— Câh! făcu micuţa Emily, strâmbând din nas. Asta-i urât, bunicule.

— Nu, nu este, o asigură el, dându-şi pe ceafă pălăria de pai şi zâmbind. Ei putrezesc, intră în sol şi joacă rolul de îngrăşământ. Asta-i bine pentru plante. Dacă nu mă crezi, întreabă-ţi e-majordomul când ajungem acasă.

— Wilson are dreptate, spuse Victor pe un ton superior. Noi am făcut ciclurile mediului la biologie.

— Adică viţa bea scuipatul?

Emily era şi mai dezgustată. Wilson o cuprinse în braţe şi o strânse scurt.

— Nu, nu – nu aşa merg lucrurile. Totu-i legat de chimia organică. E foarte complicat când se ajunge la detalii, dar crede-mă, viţa nu bea scuipat, da?

— Da, încuviinţă ea nesigur.

Victor o privea superior, aşa că fetiţa se strâmbă la el. După aceea o luară brusc la fugă, alergând printre rânduri şi urmărind un delong Forlien, similar cu porcul spinos, dar având în plus un guleraş de aripioare care fâlfâiau şi se colorau în galben şi verde când era surescitat.

— Nu-l atingeţi! strigă Wilson după ei. Îl speriaţi!

— Bine, se auzi slab glasul lui Victor de după spaliere.

Wilson continuă pe drumul de pietriş. Nu se grăbea, fiindcă se bucura prea mult de ziua aceea. Cu trei ani în urmă ieşise din cea mai recentă reîntinerire şi aceasta avea să fie o viaţă de pauză, gândită ca o vacanţă totală în care să nu se implice deloc în activităţile corporative. Toţi aveau nevoie de aşa ceva la răstimpuri, mai ales la genul de nivel executiv la care Wilson îşi trăia vieţile obişnuite.

După eşecul misiunii marţiene, căpitanul revenise pe un Pământ care se schimba aproape zilnic pe măsură ce erau înţelese implicaţiile tehnologiei găurilor-de-vierme. În a doua jumătate a secolului al XXI-lea, explorarea spaţiului reprezenta, bineînţeles, industria cu avântul cel mai mare. Atât doar că nu mai era genul de explorare spaţială la care se pricepea Wilson. TSC desfăşura de fapt cercetări planetare – domeniul geologilor şi xenobiologilor, care nu erau interesaţi de vidul dintre stele, de străbaterea distanţelor. Graţie găurilor-de-vierme, distanţele practic dispăruseră.

Mare parte din vechile echipe NASA se alăturaseră TSC-ului aflat în dezvoltare, când agenţia se închisese la nici şase luni după întoarcerea jalnică a lui Kime. Toţi trebuiseră să o ia însă de la zero, reinstruindu-se şi dobândind alte îndemânări. Nu era acelaşi lucru; nu mai însemnau nimic special, ci lucrau pur şi simplu în altă companie – deşi una spectaculoasă. Modificarea îi afectase pe unii mai mult decât pe alţii. Ultima dată când Wilson auzise despre bietul Dylan Lewis, fostul comandant preluase un bar din Hawaii şi bea constant şi neînduplecat, îndreptându-se către ciroză şi făcându-se de râs cu orice femeie aflată în trecere pe acolo care se oprea să audă „povestea vechiului erou spaţial”.

Wilson evitase complet scena nouă. Era îndeajuns de inteligent pentru a vedea genul de cerinţe pe care planetele noi aveau să le adreseze celor vechi, nevoia disperată de infrastructură şi dezvoltare. Oamenii nu puteau să trăiască în noile tărâmuri promise fără să existe nişte servicii civile de bază; iar când economiile vechi urmau să capete avânt, ele aveau să dorească şi modernizări – rapid. Fabricarea de echipamente grele şi medii reprezenta acum noua industrie aflată în creştere. Cu instruirea tehnologică de vârf pe care o primise în NASA şi graţie trecutului de militar, Wilson nu avusese greutăţi în a

fi angajat ca manager de divizie în compania KAD Components, care producea piese de schimb pentru companii mai mari. După trei ani făcea parte din consiliul de conducere, beneficiind de opţiuni pentru acţiuni, în cazul în care compania era cumpărată. Până în 2103, după şapte fuziuni şi achiziţii, fusese instaurat ca director executiv în consiliul lui Famdale Engineering, unul dintre mulţii coloşi multiplanetari care prosperaseră şi se extinseseră în paralel cu spaţiul de fază I. Deţinea destule opţiuni pentru acţiuni ca să poată cumpăra o naţiune mică, iar Famdale intra în parteneriatul consorţiu care avea în cele din urme să finanţeze Los Vada. După aceea urmase un simplu progres linear, pe măsură ce secolele trecuseră, iar propria sa bogăţie şi influenţă crescuseră o dată cu compania, până ce vasta avere privată a familiei sale ajunsese la nivelul Marilor Familii ale Pământului.

În ultimii optzeci de ani, Wilson fusese de două ori preşedintele lui Famdale, o poziţie care îţi consuma douăzeci şi cinci de ore pe zi, nelăsând timp pentru nimic altceva decât negocieri şi aranjamente politice. Vechea lui disciplină militară şi obişnuinţa de a conduce serviseră ca temelii excelente, îngăduindu-i să înregistreze victorii notabile împotriva unor companii rivale în deceniile acelea ameţitoare. Acţionarii şi colegii din consiliul de administraţie erau mulţumiţi de performanţe şi toţi ştiau că peste un secol va trece prin rotaţie în poziţia de şef executiv pe Los Vada. Conducerea consiliului avea totuşi un preţ şi stresul constant acţiona ca un mecanism de îmbătrânire accelerată. În ambele rânduri, Wilson trebuise să caute reîntinerirea cu ani mai devreme decât ar fi făcut-o în mod normal, din cauza stresului cauzat de conducerea companiei.

Acela fusese unul dintre motivele pentru care decisese ca în viaţa aceasta să-şi ia vacanţă. În sfârşit, avea să stea deoparte şi să se bucure de planetele şi de bogăţia pe care

le crease. Deocamdată, fusese un succes. Se surprinsese chiar şi pe sine cu entuziasmul pe care-l dovedise faţă de podgorii şi managementul general al domeniului. Seria actuală de copii ai familiei imense se dădea în vânt după el. Era vorba din nou despre detalii. Wilson se concentra asupra detaliilor şi-şi folosea capacităţile de a soluţiona orice problemă pe care o ridica familia; doar scara de mărime diferea de cea anterioară. Avea planuri să extindă şi să modernizeze castelul. Existau o mulţime de locuri pe care i-ar fi plăcut să le viziteze ca turist, oraşe cu festivaluri şi carnavaluri unice, peisaje diferite şi specii exotice. Era de asemenea cu mintea deschisă în privinţa recăsătoririi; poate că de data aceasta găsirea unei neveste nu avea să semene atât de mult cu negocierea unei afaceri. Toate evenimentele acelea îl aşteptau la un drum scurt cu taxiul până la orice gară TSC. Începuse chiar să schiţeze un itinerar, un tur măreţ care avea să dureze opt ani. Nici chiar descoperirea învăluirii lui Alfa Dyson de către Bose nu-l distrăsese; avea încredere că actualul consiliu de administraţie Famdale putea să se ocupe de orice probleme şi oportunităţi pe care le-ar fi creat evenimentul respectiv. Deşi vestea construirii unei nave stelare îl înfiorase pentru o clipă de nostalgie.

Copiii ieşiră dintre şirurile de araci şi reîncepură să alerge pe drumul cu pietriş. Wilson nu încercă să-i oprească. Erau fericiţi. El ar fi dat mult să fi putut avea o copilărie ca a lor. Principala lui grijă era ca ei să crească având simţul demnităţii şi responsabilităţii. Un mediu ca al castelului putea să dea peste cap simţul oricărui copil despre propria sa importanţă. În majoritatea cazurilor, copiii bogaţi erau nişte neastâmpăraţi notorii, o situaţie pe care York5 n-o îmbunătăţea deloc, fiindcă acolo toţi erau moştenitori la tron. În acelaşi timp, Wilson nu dorea să-i trimită la şcoală.

Deasupra munţilor vestici, dâra singuratică a unui jet cu

reacţie brăzda cerul. Rămase s-o privească, impresionat ca întotdeauna de viteză şi de lipsa boomului sonic. Toţi cei de aici foloseau hipersonicele pentru a ajunge de la poarta TSC la domeniile lor, dar viteza pe care o puteau atinge avioanele moderne în atmosferă era impresionantă chiar şi pentru el. Pentru a merge şi mai rapid, trebuia să foloseşti o traiectorie semibalistică, trecând practic peste atmosfera superioară. Planuri pentru asemenea aparate existaseră de multă vreme, fusese doar o chestiune de finanţare a producerii lor. La urma urmelor, cererea era foarte redusă. Avioanele erau utilizate pe planetele Commonwealth standard, însă jeturile comerciale de pasageri atingeau 3 Mach, ceea ce era destul de bine pentru companiile aviatice. Numai locuitorii unor planete ca York5 nu aveau răbdare la viteza aceea.

Wilson auzi un şuierat slab de aer îndărătul lui, ca şi cum ar fi trecut o fantomă. Frunzele de pe coardele de viţă cele mai apropiate fluturară. Se încruntă şi se întoarse. Imaginea care îl întâmpină îi trimise un fior rece pe şira spinării. O gaură-de-vierme se deschisese la şase metri depărtare, perfect circulară, cu diametrul de trei metri şi jumătate şi baza menţinându-se nemişcată la cinci centimetri deasupra solului. Prin ea ieşi un bărbat într-un costum de afaceri scump de culoarea lavandei. Surâse subţire, în semn de scuză, apoi spuse:

— Hai noroc, gagiu’, cum merge treaba?

Wilson făcu trei paşi iute, ajungând la intrus, şi lovi cu pumnul. Încheieturile falangelor îi trosniră satisfăcător şi simţi o durere puternică.

— Futu-i!

Nigel Sheldon căzu pe spate, aterizând în fund în iarba uscată. Doi bărbaţi din personalul de securitate TSC apărură imediat din gaura-de-vierme, cu armele îndreptate asupra lui Wilson. Mânecile costumelor lor fâlfâiau uşor. Enervat, Nigel le făcu semn să stea locului.

— Nu-i nimic, spuse el după care făcu o grimasă şi ridică mâna la maxilar. Mamă, ce mai doare!

Wilson îl fulgeră cu privirea.

— Mă bucur, căcăţelule.

Copiii apărură în goana mare şi se opriră derutaţi în faţa spectacolului.

— Wilson! ţipă Victor. Ăsta-i…

— Ştiu cine este, rosti sec Wilson.

— Grozav! mârâi Nigel indignat, ridicându-se în picioare. După trei sute treizeci de ani, tot mai eşti şucărit pe mine?

— Trei sute… trei mii, nimic nu schimbă ce ai făcut.

Nigel îşi investiga interiorul gurii cu un deget arătător.

— Au! Cred că mi-ai rupt un dinte.

— Şi tu mi-ai paradit degetele.

Wilson scutură din mână; îl durea cu adevărat. Nu se mai încăierase de pe vremea când fusese în Academia forţelor aeriene şi deprinderile câştigate în bătăile de stradă se evaporaseră în secolele trecute de atunci.

— Vrei s-o repeţi? întrebă Nigel.

— Da’ tu?

— Bine, bine… deci intrarea mea n-a fost cea mai plină de tact. Nigel privi precaut pumnul julit al lui Wilson. Am dorit totuşi să fac impresie.

— Pe aia ai făcut-o la Schiaparelli.

— Acum e ceva important, fir-ar a naibii!

— Ce anume?

Wilson se străduia din răsputeri să nu arate că era impresionat; nu mai auzise despre o gaură-de-vierme care să fie utilizată în felul acela şi în nici un caz pentru a lua legătura cu un individ… dacă nu puneai la socoteală zvonurile despre Ozzie. Porţile erau legături interplanetare enorm de scumpe, cu un timp de rambursare foarte lung, nu vehicule personale de transport, chiar dacă persoana respectivă era Nigel Sheldon. Wilson bănuia că folosise poarta TSC de explorare a diviziei de pe Augusta pentru a

deschide tunelul acesta prin spaţiul interstelar. Nu-i plăcea să se gândească la costuri.

— Să ştii că dacă-i ceva urgent, am un cod adresă de e-majordom. Ai putea folosi unisfera, ca restul rasei umane.

— Amândoi ştim că eu nu sunt pe lista de acceptare a e-majordomului tău şi trebuia să discut urgent cu tine.

— De ce? Ce dracu-i chestia asta?

— Am nevoie de o favoare.

Wilson izbucni în râs.

— Da, da, făcu Nigel cu acreală. Foarte amuzant! Acum ascultă aici: construim o navă stelară ca să mergem la Alfa Dyson.

— Am auzit. De peste o lună, în ştirile unisferei nu se vorbeşte despre altceva.

— Dar n-ai pus lucrurile cap la cap, este? Putem construi o navă, dar în epocă asta nu găseşti pe toate drumurile genul de astronauţi cu experienţă care ne trebuie pentru echipaj, şi mai ales pentru căpitan.

Wilson se opri brusc din râs.

— Ticălosule…

— Aha! Ţi-am captat în sfârşit atenţia?

— De ce tocmai eu?

Wilson fu surprins cât de stinsă îi devenise vocea.

— N-a mai rămas nimeni, căpitane Kime. Eşti ultimul cadet spaţial din galaxie. Avem nevoie de tine.

— Rahat! Ai zeci de mii de oameni în divizia ta de explorare.

— Aşa este. Nişte puşti buni, ba chiar excelenţi, însă nici unul n-a fost măcar o clipă lipsit de contact cu unisfera în prima, a doua sau a şasea lui viaţă. Pe de altă parte, tu ştii cum este să stai închis luni de zile într-o sferă de metal, tu poţi face faţă izolării şi stresului, poţi menţine comanda în condiţiile respective. Este cu totul altceva decât să trimiţi ordine în jos prin ierarhia corporativă, unde ai nişte lăbari din managementul de mijloc care sar imediat la treabă.

Experienţa este întotdeauna valoroasă, o ştii şi tu. Fără falsă modestie, Wilson, dar amândoi ştim ce succes ai avut. Vreau să zic – uită-te unde ne aflăm în clipa de faţă. Nici chiar azi nu sunt mulţi dintre noi care să poată recrea o bucată de douăsprezece mii de kilometri pătraţi dintr-o Franţă care, de fapt, n-a existat niciodată în afara literaturii romantice. Tu ai… cum îi ziceaţi voi – „materialul corect”?

— Asta-i o expresie antică, mormăi Wilson când amintirile cu adevărat vechi îşi începură inevitabilul replay.

Îşi promitea cu regularitate că la prima reîntinerire le va trimite în stocare profundă de securitate, că le va curăţa din creier împreună cu alte lucruri irelevante, pentru a lăsa spaţiu noii vieţi. Şi n-o făcea niciodată. Avea o slăbiciune pentru nostalgie. Fusese un candidat foarte apropiat de adevărata măreţie, nu de şeful de corporaţie care devenise în cele din urmă. Chiar şi azi. Destulă lume ştia cine fusese Neil Armstrong. Dar Dylan Lewis? Nici vorbă!

— Ei bine, scutură-te de praf, gagiule, fiindcă o să fie iar la modă.

Wilson rămase privind marginea găurii-de-vierme. Întunericul tremurător de neant pe care foarte puţini oameni ajungeau chiar să-l vadă cu ochii lor.

— Asta-i o ofertă serioasă? întrebă el încet.

— Absolut! Dacă vrei, slujba e a ta. Sper să vrei. Vorbesc foarte sincer. Cu cât mă gândesc mai mult la Alfa Dyson şi la evenimentul ăla straniu, cu atât mai mult îmi doresc să pot trimite acolo pe cineva în care să mă pot încrede.

— Bunicule? Emily ridică privirea cu o veneraţie nou descoperită spre strămoşul ei. O să zbori cu nava, bunicule? Chiar aşa?

— Aşa se pare, păpuşică.

Wilson o mângâie pe căpşor. Nici măcar nu trebuise să se gândească, răspunsul fusese automat.

— Lasă-mă câteva zile, îi spuse lui Nigel. Trebuie să pun la punct lucrurile pe-aici.

— Sigur că da, gagiule. Nigel surâse larg şi întinse mâna. Bun venit la bord!

Wilson îi privi mâna; totuşi ar fi fost o mojicie să nu i-o strângă.

— Pentru a fi complet înţeleşi în privinţa asta, nu te gândeşti să te alături şi tu echipajului, nu?

— Nu. Suntem complet înţeleşi în privinţa asta.

***

Anshun se afla exact la marginea spaţiului de fază II. La 217 ani-lumină de Pământ şi aproape direct între acesta şi Perechea Dyson. Poziţia respectivă fusese un factor important în decizia TSC de a-şi stabili aici divizia de explorare a noii faze III. La şaizeci de ani-lumină depărtare, Boongate avea deja o a doua poartă care ducea la Far Away şi guvernul ei sperase că TSC va continua cu staţia de explorare. Nu fusese aşa. Far Away era o fundătură. Anshun avea să ajute la extinderea frontierei umane spre Perechea Dyson.

În cei opt ani de când divizia îşi stabilise sediul în gara planetară TSC, nu avusese loc cine ştie ce expansiune: fuseseră deschise doar două planete. Acum însă Anshun avea încredere în privinţa viitorului. Planeta urma să fie nodul de legătură pentru întregul nou sector spaţial. În următorul secol, economia şi populaţia ei aveau să crească, egalând oricare dintre planetele de succes ale fazei I. Viitorul îi era asigurat.

Wilson Kime zâmbi discret înaintea senzaţiei de deja-vu atunci când expresul pentru călători din Los Vada lunecă lin în gara planetară TSC din Treloar, capitala lui Anshun. Aerul de afară era fierbinte şi înăbuşitor, deoarece se găsea în apropierea coastei, aşa cum fusese şi Houston. Îşi putea aminti cum venise la Centrul Spaţial NASA pentru prima lui zi de antrenamente, cu soarele pârjolindu-i pielea expusă.

Clădirile uniforme, cu aer guvernamental, ale campusului aceluia îi păruseră surprinzător de sărăcăcioase sub lumina puternică, mai ales ţinând seama de ce se întâmpla în interiorul lor. Cumva, se aşteptase ca structurile să aibă un aer mai puţin industrial, să fie mai grandioase.

Acelaşi lucru era valabil şi pe Anshun. Doi membri ai diviziei de explorare TSC îl aşteptau pe peron şi îl conduseră la un vehicul micuţ, care traversă zona pustie şi vastă cuprinsă în interiorul gardului de pe perimetru, care urma să devină triajul, de unde zeci de porţi şi sute de linii supraaglomerate aveau să dirijeze cândva transportul spre stelele noi. Ca o ironie a sorţii, în prezent peisajul din jur era post-industrial. Benzi lungi de beton sudat enzimatic fuseseră întinse pe sol, alcătuind drumuri pentru un minioraş care nu existase niciodată. Pământul dintre ele întreţinea smocuri triste de iarbă locală şi buruieni fusiforme, retezate de făgaşele curbate de lut pârjolit lăsate de anvelope, în care după fiecare ploaie se formau băltoace. Vehicule grele abandonate erau împrăştiate peste tot – secţiuni metalice năpârlind solzi de rugină, carcase din materiale compozite decolorate până la un alburiu insipid, parbrize implodate, cauciucuri de mărimea unor maşini, sparte şi calcifiate. Uriaşe păsări fornrush pluteau pe deasupra în spirale largi, legănându-se cu aripile lor negre pe curenţii termici. Erau prădătoare şi se hrăneau cu rozătoare micuţe, însă prăzile lor se împuţinaseră pe aici.

Toate acestea făceau ca partea carosabilă nou-nouţă cu două benzi pe care se deplasau acum să pară nelalocul ei, cumva înaintea vremurilor. O cale ferată dublă, de asemenea recent instalată, mergea paralel cu ea legând triajul gării de complexul navei stelare din faţă. Wilson văzu o singură locomotivă de manevră DFL25 care rula lent în direcţia opusă celei în care mergeau ei, împingând în faţă opt vagoane platforme goale, singurul semn de mişcare pe o rază de opt kilometri.

Avură nevoie de zece minute ca să parcurgă pustietatea şi să ajungă la complexul navei stelare. Un şir lung de clădiri alb-perlat fără ferestre se materializă din pâclele tremurătoare ale arşiţei, protejat de un gard înalt de şase metri. Pazboţi se deplasau în lungul bazei sale într-o eternă patrulare, ascunzând în corpurile conice netede armele şi senzorii cu care erau echipaţi. La porţi erau trei paznici, oameni. Wilson fu scanat de două ori înainte de a fi lăsat să treacă şi apoi fu salutat cu respect.

Întregul complex degaja o aură de prosperitate. Wilson era îndeajuns de familiarizat cu proiectele rapide pentru a vedea că într-o perioadă scurtă fusese cheltuită o cantitate imensă de bani. În interiorul gardului, fâşiile de gazon proaspăt întins erau tunse şi perfect aliniate. Vopseaua numelor din spaţiile de parcare încă nici nu se uscase. Clădirile erau din panourile noi cu suprafaţă cu fricţiune redusă care obsedau actualmente industria de construcţii, asigurând aspectul de curăţenie permanentă. În majoritatea pereţilor existau uşi înalte, toate închise, pe sub ale căror margini inferioare dispăreau linii ferate argintii. În spatele complexului se vedea un şir de piloni care se întindea către cea mai mare incintă industrială a oraşului, purtând cabluri supraconductoare subţiri, roşii. Proiectul înghiţea enorm de multă energie.

Trei turnuri scunde, circulare, din sticlă, alcătuiau inima complexului, unite la bază prin plăci de sticlă verticale ce lăsau impresia de acoperiş de pavilion. Recepţia pe care o formau era un atriu uriaş, cu pilaştri de cristal care conţineau plante exotice cu frunze mari. Peste pardoseala din piatră se grăbeau numeroşi oameni, toţi cu expresii preocupate. Aici munca era privită cu toată seriozitatea.

Daniel Alster stătea lângă tejgheaua lungă a recepţiei. Îl salută pe Wilson cu căldură şi se prezentă.

— Domnul Sheldon îşi cere scuze că nu vă poate primi personal, dar este într-o şedinţă care se prelungeşte în mod

destul de neplăcut.

Wilson examina gânditor recepţia, consolidându-şi impresia de buget nelimitat. Famdale derulase frecvent proiecte de mare amploare, însă acesta era diferit; birourile companiei sale fuseseră construite în oraşe sau în fabrici de pe platforme industriale şi aparţinuseră locurilor respective. Probabil că relativa izolare a acestui complex îi conferea senzaţia de importanţă şi urgenţă.

— Sheldon se ocupă personal de managementul navei? întrebă el.

— Nu de detaliile de zi cu zi, dar în tot cazul este implicat în graficul de lucru. A fost destul de uşurat când aţi acceptat să preluaţi postul de căpitan.

— Serios?

— Da. Am înţeles că vă veţi ocupa de o serie de proceduri administrative.

— Aşa este. (Volumul de date aparţinând proiectului pe care-l primise în cele patru zile de când acceptase să fie căpitanul navei era fenomenal. Majoritatea fişierelor de informaţii erau însoţite de cereri din partea şefilor de departamente implicaţi.) Am totuşi nevoie de niţel timp de acomodare, înainte de a începe să mă răstesc la oamenii de-aici.

De fapt, se simţise oarecum copleşit când intrase în recepţie şi dăduse ochi de unul singur cu proiectul. În mod uzual, atunci când avea de-a face cu ceva de asemenea dimensiuni, era însoţit de câţiva asistenţi personali, după ce anterior căpătase o informare amănunţită. Abia aseară primise, în sfârşit, un raport de la şedinţa Consiliului Exoprotectorat Commonwealth, ceea ce nu-i oferise prea mult timp să reflecteze asupra implicaţiilor politice ale expediţiei. Consiliul de administraţie Famdale îi aprobase însă imediat numirea pe post, dorind să-l îmbarce în proiect.

— Bineînţeles, încuviinţă Daniel Alster. Biroul vă este

deja pregătit, totuşi domnul Sheldon a sugerat să vă ofer mai întâi turul facilităţilor.

— Dă-i drumul!

Schema complexului era destul de simplă; cele trei turnuri găzduiau personalul de design şi management. Un sfert din spaţiul pentru birouri nu era utilizat.

— Facilităţi pentru antrenamentul echipajului, explică Daniel Alster când trecură pe lângă nenumărate rânduri de cubiculumuri de sticlă fumurie.

— Până acum a fost selectat cineva?

— Deocamdată numai dumneavoastră. Aproape toţi cei din divizia de explorare sunt voluntari – atât personalul tehnic, cât şi echipele de explorare. Există apoi vreo două milioane de indivizi plini de speranţe de pe toate planetele din Commonwealth, care insistă că sunt perfecţi pentru aşa ceva. Secţiunea aceasta a cibersferei Anshun va trebui modernizată, fiindcă traficul de date a crescut enorm. Vă aşteptăm să trasaţi criteriile necesare înainte de a începe recrutarea.

Wilson strânse resemnat din umeri.

— Bine.

În clădirile mari de tip hangar de dincolo de turnuri se livrau componentele navei, pentru a fi riguros testate înainte de a fi duse la platforma de asamblare. Nu existau facilităţi de producţie, ci totul sosea prin poarta gării planetare. Şaizeci şi trei la sută din componente se fabricau pe Augusta, inclusiv mecanismul generator al găurii-de-vierme care avea să joace rolul de hiperpropulsie. Restul pieselor veneau din tot Commonwealth-ul, contractele fiind căpătate în conformitate cu implicarea financiară şi influenţa politică. Wilson fu încântat să vadă că Los Vada căpătase peste trei la sută.

Imediat ce vagoanele aduceau containerele, acestea erau descărcate şi mutate în incinte sterile pentru testare. Facilităţile de evaluare pe care TSC le construise într-un

interval atât de scurt erau impresionante. Incintele ambientale etanşe puteau produce o combinaţie imensă de radiaţii, sarcini termice extreme, rezistenţă la vibraţii, iradiere electromagnetică şi impacturi de particule cu mare viteză – toate în vid. Existau de asemenea laboratoare pentru testări, unde componentele electronice erau supuse la scenarii improbabile de defectare. După ce erau certificate, componentele erau duse la platformă pentru asamblare.

Nigel Sheldon aştepta la poartă, care se afla în capătul cele mai mari clădiri pentru evaluare. Purta acelaşi gen de salopetă albă în care se schimbase şi Wilson. Îşi strânseră mâinile; erau încă uşor precauţi unul faţă de celălalt, ca nişte prieteni vechi care dădeau uitării o ceartă.

— Eşti pregătit să reintri în imponderabilitate? întrebă Nigel.

Îşi puse o cască protectoare, care se automodelă după forma capului său.

— Cred că da, încuviinţă Wilson.

Trecuse într-adevăr foarte mult timp şi, aşa cum îi spusese Daniel în timpul turului, mulţi tehnicieni de asamblare avuseseră probleme, de la greaţă uşoară până la extenuare, când lucraseră la navă. Nici chiar expunerea permanentă nu părea să reducă efectul. Companiile astronautice cu sediul în Îngerul Înalt putuseră oferi prea puţin ajutor practic. Utilizau fie sisteme robotizate, fie personal selectat după gradul de imunitate. În disperare de cauză, TSC dezgropase nişte lucrări medicale foarte vechi despre adaptarea umană la imponderabilitate, dintre care unele datau de pe vremea staţiei ruseşti MIR, pentru a vedea ce medicaţie sau resecvenţare ADN ar fi trebuit să folosească.

Wilson îl lăsă pe Nigel să o ia înainte şi-l urmă prudent. Foloseau poarta diviziei de explorare, care fusese decuplată de la misiunile de explorare interstelară pentru a asigura o

legătură simplă între complex şi spaţiul de deasupra lui Anshun, unde platforma de asamblare se găsea pe o orbită la 1000 de kilometri în afara planetei. Un tunel circular din titan fusese construit prin poartă, mărginit cu benzi electromusculare capabile să manipuleze componente mari de până la opt metri şi grele de două sute de tone. Mişcarea era peristaltică, cu containerele sigilate înaintând pe valuri sincronizate ce unduiau în lungul benzilor.

Wilson păşi şi avu senzaţia că treceau printr-o simplă deschidere circulară din clădirea de evaluare într-o gigantică sală sferică. Platforma de asamblare era un glob de metmal care fusese expandat la diametral de şase sute de metri. Structura sa de rezistenţă interioară semăna cu nişte coaste hexagonale, cu macarale rulante întinzându-se spre centru din joncţiuni pentru a susţine un cilindru mare din traverse exact în faţa porţii. Acolo căpăta formă nava stelară. În clipa de faţă, nu părea mai mult decât o reţea şi mai densă de traverse. Sute de bărbaţi şi femei în salopete se deplasau în lungul scheletului ori se ancorau lângă constructoboţii mobili. Containere compozite albe lunecau pe podurile rulante aidoma unor picături de condens pe sticlă.

Deşi Wilson era pregătit, sfârşitul câmpului gravitaţional planetar sosi ca un şoc. Un picior era apăsat ferm pe sol, pe când cel din faţă părea că tremură în aer. Bărbatul se concentră asupra înaintării, folosindu-se de mânerele amplasate între benzile electromusculare. Toate simţurile îl anunţară instantaneu că se afla în cădere. Degetele i se încleştară automat pe mânere. În faţa lui, Nigel se rotise deja paralel cu poarta şi începuse să înainteze către navă, folosind mânerele de pe macara. Wilson îl imită, utilizând mânerele ca pe o scară pentru primii metri, pentru ca după aceea corpul să-i lunece pur şi simplu la douăzeci de centimetri deasupra macaralei. Îşi aminti să se prindă la fiecare câţiva metri de un mâner, doar pentru a-şi corija

direcţia şi a împiedica rotaţia în jurul axei. Îşi simţea stomacul încordându-se înaintea senzaţiei de cădere, dar cu excepţia unei eructaţii umede nu percepu instaurarea vreunui acces dramatic de rău de imponderabilitate. În jurul lui, aerul avea un iz specific de metal sudat şi ulei cald, cu toate că mirosurile se diminuară treptat, pe măsură ce fluidele începură să i se acumuleze în cap.

— Să-ţi spun ceva, vorbi Nigel peste umăr. Pe mine mă entuziasmează de nu se poate, când văd păpuşica asta. Aşa păţesc întotdeauna la proiectele mari. Da' vreau să-ţi zic că o cioacă inginerească nu m-a mai aţâţat în asemenea hal de când Ozzie şi cu mine am construit prima poartă gaură-de-vierme.

— Îmi amintesc ziua aia, rosti Wilson sec.

Nu putea uita nici amintirile lui despre *Ulysses* din ziua respectivă, ultima dată când văzuse mândra navă interplanetară, o masă uriaşă de traverse cu hardware ataşat peste tot. Nu foarte deosebită de aceasta.

Nigel chicoti.

— Ajungem la secţiunea propulsiei reactoare.

Labirintul de contrafişe nu se clarifica pe măsură ce se apropiau şi Wilson îi ceru e-majordomului să acceseze matricea platformei de asamblare. În vederea lui virtuală apăru un plan suprapus peste ceea ce vedea. Designul navei stelare era destul de simplu. Secţiunea unde locuia echipajul, cu sistemul de susţinere biotică, era un inel gros cu diametrul de trei sute de metri, care avea să se rotească, asigurând un câmp gravitaţional de 0,2 g pe periferie. În esenţă, o roată von Braun, gândi Wilson, deşi nimeni nu i-ar mai fi spus aşa în prezent. În centrul ei se găsea un cilindru lung de patru sute de metri, cu diametrul de o sută cincizeci de metri, care conţinea atât propulsia superluminică, cât şi rachetele cu plasmă. Suprafaţa îi era presărată de o sumedenie de proeminenţe şi umflături, care semănau cu nişte tumori metalice.

Ei trei pluteau în jurul unei duze masive, a cărei suprafaţă interioară era o oglindă perfectă. Era prima, şi deocamdată singura, dintre cele cinci rachete cu plasmă ce aveau să fie instalate, lăsând rozete de traverse în locurile de amplasare a celorlalte patru. Wilson studie conductele groase de combustibil masă de reacţie şi cablaje supraconductoare, care urmau să fie conectate în celelalte unităţi, pe măsură ce soseau. Un braţ i se ridică de la sine pentru a atinge blindajul duzei.

Rachete cu plasmă... Aşa cum avea bătrânul *Ulysses*. E la fel ca o bicicletă – unele lucruri pur şi simplu nu le poţi îmbunătăţi.

— Ce sursă energetică folosim? întrebă el.

— Trape d-zero, răspunse Nigel. Cincisprezece din cele mai mari pe care le fabricăm. Bineînţeles, există şi surse secundare – pile de microfisiune şi două generatoare de fuziune – însă trapele d-zero vor fi sursa ta primară. O să-ţi asigure destulă energie ca să zbori şapte mii de ani-lumină.

— Aşa departe?

Cumva, Wilson se aşteptase ca nava să fie capabilă să ajungă la Alfa Dyson şi să întoarcă... atât şi nimic mai mult.

— Da, dar asta nu-nseamnă că ai licenţa să zbori mai departe şi să explorezi restul galaxiei, domnu' căpitan, s-a-nţeles?

Wilson surâse cu o uşoară vinovăţie. Exact la asta se gândise.

— Ştii ce faci, aşa-i? Ştii ce-i nava asta...

— Ce?

— Arunci o pietricică de pe vârful unui munte. Când va ajunge la bază, va fi o avalanşă. Oamenii vor fi interesaţi să exploreze din nou necunoscutul. Vor dori mai multe nave ca asta, vor dori să ştie ce mai este pe acolo. Următoarea navă va fi îndeajuns de mare pentru a zbura în jurul centrului galactic.

— Greşit, domnu' căpitan! Numai cei ca tine vor să facă

asta, romanticii înnăscuţi. Şi nu mai sunteţi atât de mulţi pe cât ai dori s-o crezi. Commonwealth-ul ăsta pe care l-am construit pentru noi este o societate matură, conservatoare. În ultimele două secole, noi am crescut mult. Numai oamenii care trăiesc o singură viaţă scurtă doresc să se năpustească în Marele Necunoscut, fără să aibă asupra lor decât o lanternă şi un băţ cu care să alunge şerpii. Noi nu ne vom grăbi, ci ne vom extinde lent – în felul ăsta nu se fac greşeli. Broasca ţestoasă şi iepurele, domnu' căpitan, broasca ţestoasă şi iepurele!

— Poate că aşa este, zise Wilson, însă eu nu cred că suntem atât de civilizaţi pe cât îţi place ţie să crezi... nu toţi.

Trecuseră de secţiunea propulsiei reactoare şi ajunseră la mijlocul navei, unde două braţe butucănoase conectau inelul secţiunii echipajului de suprastructura centrală. Nici aici nu erau multe de văzut, doar scheletul gol, lipsit de orice placări ale fuzelajului; nici chiar punţile interioare nu fuseseră montate în structura de rezistenţă, deşi o mulţime de maşinării auxiliare fuseseră deja instalate.

— Cum merge cu hiperpropulsia?

Sheldon strânse uşor din buze.

— Generatorul găurii-de-vierme se află în etapa a treia de testare a componentelor. În trei-patru luni ar trebui să înceapă instalarea primară.

— Ce efect are asupra graficului nostru general? întrebă Wilson.

— Estimarea iniţială totală era de şapte luni, spuse Daniel Alster. Au apărut însă o serie de probleme legate de lucrul în imponderabilitate de care nu ţinusem seama.

— Probabil c-o să fie vreo nouă luni, mormăi Nigel.

— Totul costă mai mult, proclamă Wilson voios.

— Şi durează mai mult, sfârşi Nigel. Nu-mi mai spune!

— De ce n-aţi construit-o la Îngerul Înalt? întrebă Wilson. Ştiu că drumul s-ar lungi cu două sute treizeci de ani-

lumină, dar asta n-ar însemna cine ştie pentru nava asta, dacă am citit bine specificaţiile tehnice. Iar acolo îi au pe toţi specialiştii astroingineri.

— Este vorba despre controlul politic, răspunse Nigel. Mai precis, controlul meu. În felul acesta, TSC rămâne principalul operator al întregii misiuni.

— Mi se pare corect, încuviinţă Wilson.

Faptul că Nigel nu simţea nevoia să-şi păzească spusele reprezenta un compliment rezonabil.

În apropierea părţii din faţă a suprastructurii, un maldăr imens de cabluri de forţă aşteptau unitatea necunoscută care avea să fie instalată acolo. Intrigat de nivelurile energetice implicate, Wilson verifică secţiunea pe planul din vederea virtuală şi constată că era un generator de câmp de forţă: unul dintre cei şapte prevăzuţi.

— E bine apărată.

— Vreau să vă-ntoarceţi întregi, zise Nigel. În plus, continui să cred că învăluirea este o acţiune defensivă. Mie mi se pare scenariul cel mai probabil.

— Dacă ne vom confrunta cu arme împotriva cărora a fost nevoie să fie protejată o stea, nu cred că nişte câmpuri de forţă ca ale noastre vor fi de prea mult folos.

Cei trei se opriră din plutire în jurul amplasamentului unui generator de câmp de forţă.

— Uite care-i treaba, spuse Nigel. Unul dintre motivele pentru care am vrut să vezi astea azi a fost de a-ţi oferi o trecere în revistă acceptabilă. În etapa actuală, designul este încă rezonabil de flexibil. Ce dracu', dacă-i nevoie, putem amâna lansarea cu un an! Vreau feedback din partea ta.

— Perfect. Primul meu răspuns este că ar trebui să fim mult mai precauţi decât în profilurile de expediţie pe care mi le-ai arătat până acum. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este o misiune în care să ieşim din hiperspaţiu exact lângă bariera de învăluire şi să-ncepem să strigăm: este cineva

pe-aici? Primele observaţii trebuie făcute de la minimum zece ani-lumină, ceea ce înseamnă cele mai bune sisteme senzoriale pe care le poate produce Commonwealth-ul. Dacă de acolo nu putem detecta nici un semn de conflict, atunci avansăm în etape. Asta va însemna probabil să adaugi câteva luni la durata misiunii.

— N-o să mor dintr-atât, comentă Nigel.

— Perfect, fiindcă eu voi conduce nava numai dacă va exista o filosofie de tipul „securitatea este pe primul loc“. Nu numai pentru echipaj, ci şi pentru oamenii de pretutindeni. Dacă acolo există ceva ostil, nu vreau să-i atrag atenţia asupra noastră. Sper că-ţi dai seama câtă responsabilitate se acumulează în jurul proiectului ăstuia.

— Ştiu asta, gagiule, crede-mă – ştiu. Cu asta se confruntă TSC de fiecare dată când deschidem o gaură-de-vierme într-un loc nou. În ziua de azi, oamenii nu ne mai bagă în seamă, fiindcă ei cred că după trei secole scenariile de întâlniri sunt de rutină, ba chiar plictisitoare. Eu nu dorm nopţile, ştiind că-ntr-o bună zi vom da peste un virus sau microorganism care va trece de filtrele noastre biomedicale sau peste o rasă de extratereştri care este opusul Silfenilor. Cu fiecare an cu care mergem mai departe, adaug altă procedură de securitate şi-i ignor pe oamenii mei care urlă că am devenit un monstru al birocraţiei. Nu fac decât să mă rog ca noua procedură să fie îndeajuns de bună pentru o întâlnire cu adevărat nasoală la care nu s-a gândit nimeni. Când ai timp vreodată, uită-te peste liniile directoare operaţionale ale diviziei noastre de explorare… ar trebui să te liniştească.

— Bine, atunci ne înţelegem unul cu celălalt.

— Aşa sper, Wilson, fiindcă s-ar putea foarte bine să fie întâlnirea aia de care m-am temut atâtea secole.

— Atunci de ce insişti atâta pentru misiunea asta?

— Nu ne putem ascunde în întuneric pentru că nu înţelegem ceva. Ca specie, am evoluat foarte mult în

ultimele secole, acum suntem Homo galacticus. Poate că-i aroganţă din partea mea, dar cred că suntem capabili să înfruntăm ceva atât de mare. Şi nu-ncerca să te amăgeşti: este mare, chiar dacă nu veţi găsi decât un generator de barieră abandonat. Trebuie să ajungem la o înţelegere cu extratereştrii care sunt într-adevăr extratereştri, iar Silfenii n-au fost niciodată aşa ceva.

— Mi se păruse că ziceai că noi, adevăraţii romantici, am fi puţini.

— Aşa-i. Dar, uită-te şi tu cine suntem noi!

Wilson izbucni în cele din urmă în râs. Lăsă capul pe spate pentru a vedea cât mai mult din nava masivă.

— Cum se face că încă n-ai botezat-o?

— Tu eşti căpitanul şi asta-i prerogativa ta.

— Mă iei peste picior?

— Nu, gagiule, mă gândesc că-ţi datorez chestia asta. Ai vreo idee?

— Sigur că da. Îi zicem *A doua şansă.*

Nu era un nume la care să fi trebuit să se gândească de două ori.

— Nu-i rău, rânji Nigel. Cândva cred c-o să fie şi o festivitate oficială. Mai întâi însă trebuie să începi să-ţi aduni echipajul. Pentru o vreme o să-i pot ţine pe politicieni departe de tine, totuşi ar fi bine să termini selecţia cât mai repede. Gagiule, crezusem că sunt obişnuit cu negocierile politice dure, dar asta i-a stârnit pe toţi. Toţi preşedinţii, regii, reginele, prim-miniştrii, secretarii generali, şefii de guverne şi marii împăraţi vor să aibă un reprezentant al planetei lor.

— Ai lăsat loc pentru un compartiment ştiinţific mare şi asta-i bine. Oricum aş fi insistat în direcţia asta. Echipajul propriu-zis, inginerii care vor asigura funcţionarea navei… numărul lor vreau să fie minim. La urma urmelor, va fi o misiune ştiinţifică. Mă aştept să fie selecţionaţi din echipele care lucrează aici.

— Bine, în privinţa asta n-am nici o problemă să-ţi atribui responsabilitatea. Te avertizez însă că vor exista presiuni.

— Le rezolv eu. Bănuiesc că n-ai mai dat şi de urma altora din vechiul meu echipaj, nu? Ştiu că Lewis nu s-a dus niciodată la reîntinerire. Restul s-au împrăştiat.

— Mă voi ocupa eu, zise Daniel.

***

De la fereastra biroului ei, Paula Myo putea zări turnul Eiffel. Cu un secol în urmă, Directoratul Intersolar Delicte Grave preluase ca sediu o clădire veche şi frumoasă cu patru etaje, aflată la numai trei străzi de Sena, îi renovase interiorul, dar păstrase intactă faţada napoleoniană. Dacă îşi împingea scaunul spre spate şi lăsa capul pe spate, femeia zărea deasupra acoperişurilor străvechiul turn din fier. În cei nouăzeci şi doi de ani de când era investigator-şef probabil că nu-l privise mai mult de o duzină de ori. Azi era una dintre acele rare ocazii când cedase şi se uita la panoramă. Turiştii de mărimea furnicilor abia erau vizibili în vârf, iar lifturile urcau şi coborau lin prin centrul piscului din fier. O imagine atemporală, care se îmbunătăţise în ultimele două secole, pe măsură ce parizienii îndepărtaseră de vechea inimă a oraşului zgârie-norii şi blocurile moderne cu apartamente.

În timp ce Paula privea, matricea biroului rula fişiere de transport şi cargo prin programe de analiză specializate, căutând şabloane care ei păreau să-i scape întotdeauna. Acesta era şi motivul pentru starea actuală de nemulţumire. Şabloanele acelea îi scăpau de două luni, iar datele puteau fi examinate numai într-un mod finit de căi. Chiar şi folosind smartware modern.

Paula ştia că Elvin începuse să livreze armele pe Far Away şi ar fi făcut-o în unicul mod posibil, demontându-le în componente inofensive şi încorporându-le în alte

transporturi. De fiecare dată când Elvin cumpăra armament, acela era rezultatul final. Femeia ceruse securităţii TSC sondaje aleatorii ale cargourilor la poarta Boongate, demontând utilajele şi evaluându-le în căutarea oricăror discrepanţe. În ultimii douăzeci de ani, numai de trei ori găsiseră componente pe care fabricantul nu le putuse explica. Era sigură că, dacă toate cargourile ar fi fost examinate în acelaşi fel, rezultatele ar fi fost mult mai bune, însă securitatea TSC anunţase destul de clar că nu dispunea de resursele necesare unei asemenea operaţiuni. În plus, Paula i-ar fi deranjat pe toţi importatorii legali de utilaje de pe Far Away fără să aibă altă motivaţie în afara propriei ei determinări. Aidoma tuturor predecesorilor săi, Mel Rees, şeful ei imediat, nu întârziase în a-i atrage atenţia că Directoratul Intersolar Delicte Grave nu avea să susţină ori să finanţeze genul acela de procedură de interceptare. Era o politică frustrantă împotriva căreia ea argumentase zadarnic de decenii. În vreme ce continua să completeze cereri oficiale şi să aplice presiunile de care era capabilă prin contacte politice, era silită să se mulţumească cu raiduri ocazionale şi aleatorii asupra unor lăzi similare de echipamente.

În tentativa de a înclina şansele de partea ei, iniţiase analiza datelor. Fiecare cargo care sosea la gara TSC Boongate era însoţit de un lot de fişiere despre detaliile de livrare, facturile de achiziţie, confirmările de plată, companiile care se ocupaseră de ambalare şi agenţii de expediţie. Adam Elvin trimitea armele pe numeroase rute diferite pe o perioadă de timp care se întindea probabil pe ani de zile. Era o încriptare fizică. Trebuia pur şi simplu să deţii cheia, să ştii care cargo ascundea care componente şi când avea să sosească. Dacă ştiai toate astea, puteai pune mâna pe tot lotul. De aceea programele ei căutau rute pentru lăzi care fuseseră laolaltă în acelaşi depozit acum şase luni pe o planetă aflată la 100 de ani-lumină

depărtare, căutau plăţi provenite de la aceeaşi bancă, căutau o companie de livrare utilizată de agenţi diferiţi şi căutau facturi achitate dintr-un cont de unică folosinţă. De fiecare dată, Paula nu găsise nimic. O încurca şi faptul că 80% din cargourile cu direcţia Far Away aparţineau unor indivizi sau familii care emigrau acolo şi-şi luau cu ei toate bunurile personale, alături de o listă incredibilă de obiecte pe care le considerau necesare pentru supravieţuire şi bunăstare.

— Oh, dar asta nu-i ceva ce se poate vedea în fiecare zi, rosti Mel Rees. Trândăveşti în timpul serviciului?

Paula îl privi dispreţuitor în tăcere şi reveni către turnul Eiffel. Rees era în Directorat de numai patruzeci de ani, ajungând în poziţia sa actuală, printre alţi numeroşi directori-adjuncţi, graţie familiei din care făcea parte. Aşa se petreceau însă lucrurile în instituţiile Commonwealthului cu sediul pe Pământ – dacă cei din poziţiile de vârf nu aparţineau unei Mari Familii, atunci făceau inevitabil parte dintr-o Dinastie Intersolară. Desigur, dacă ar fi dorit să ocupe un post directorial, Paula l-ar fi putut obţine; dar, din nou ca o ironie a sorţii, asta s-ar fi datorat personalităţii ei, plus experienţei acumulate în cei o sută patruzeci şi şapte de ani neîntrerupţi de slujire a Directoratului. Însă, din cauza personalităţii ei, nu-şi dorea un post care s-o fi îndepărtat de munca reală de teren.

Rees studie datele care rulau în portalurile biroului.

— N-ai noroc, este?

— În nici un caz cu bugetul pe care mi-l dai tu.

— Am altceva pentru tine.

Bărbatul nu avea niciodată curajul de a o chema pe Paula în biroul lui; dacă dorea să discute despre ceva, o vizita de fiecare dată în mod personal.

— Ce?

— Un caz îngheţat pe Oaktier. Ucidere corporală posibil premeditată şi pierdere asociată de memorie.

Paula nu-şi putu ascunde interesul. Cazurile îngheţate, cele pe care Commonwealth-ul le clasifica drept crime vechi de peste treizeci de ani, nu erau prea uzuale.

— Cu cât timp în urmă?

— Nesigur, dar ar putea fi patruzeci de ani.

— Hmm… (Paula încreţi din nas. Nu era chiar atât de mult.) Nu-l poate soluţiona poliţia locală?

— A încercat. Rezultatele au fost neconcludente şi de aceea ne-au solicitat pentru asistenţă. Una dintre posibilele victime, Tara Jennifer Shaheef, are o familie importantă pe Oaktier, cu contacte. Ştii cum merg lucrurile… Familia ei doreşte rezultate pozitive, indiferent de natura lor şi, de aceea, în mod firesc aş vrea să preiei tu cazul.

— Ai zis una dintre victime?

— Au fost două… cel puţin despre atâtea ştie poliţia până acum.

— Bine, chiar că sunt interesată.

— Mulţumesc.

Privind în jurul biroului spartan, bărbatul zări geanta mică de voiaj care era ţinută acolo permanent, pregătită pentru orice misiune în afara Pământului. Era unul dintre cele trei obiecte personale pe care Paula Myo le îngăduia în odaia simplă. Pe pervazul ferestrei era o plantă rabbakas, un rizom negru din care se ridica o singură floare roz marmorată cu petale ce semănau cu pene, care-i fusese dăruită de un Silfen pe Silvergalde. Pe masă era un cub de cuarţ care conţinea o hologramă a cuplului care o crescuse pe Marindra, o scenă de picnic estival cu Paula şi sora ei vitregă, ambele la vârsta de cinci ani. Rees încerca mereu să evite să se uite la hologramă; de fiecare dată îi reamintea în mod inconfortabil cât de stranie era investigatorul-şef.

— Vrei să realoci vreunul dintre cazurile tale cât vei fi plecată? Renne şi Tarlo n-au mare lucru de făcut deocamdată.

Ea îl privi de parcă ar fi vorbit într-un grai ininteligibil.

— Pot să mă ţin la curent cu toate de pe Oaktier, mulţumesc. Face parte din unisferă.

— Sigur că da. Aşa-i. Porni să iasă din birou. Dacă ai nevoie de orice, anunţă-mă.

Paula aşteptă până ce bărbatul închise uşa, apoi îşi îngădui un surâs uşor. De fapt, Rees nu era un director adjunct rău – avea grijă de echipele lui şi asigura departamentului un buget sănătos, totuşi ea se asigura că-l ţinea întotdeauna la distanţă. După o vreme, îşi trase scaunul înapoi lângă masă şi-i ceru e-majordomului dosarele cazului Tara Jennifer Shaheef.

***

Clinica Clayden se găsea pe propriul său domeniu de opt hectare, într-una dintre suburbiile estice ale lui Darklake City. Ca facilitate de reîntinerire, se număra printre cele mai bune de pe planetă. Paula parcursese fişierul general de cod verde al Directoratului despre companie: era de mărime medie şi avea clinici pe cinci planete din acest sector spaţial.

Imaginile văzute din maşina de poliţie când intră pe poartă păreau să reflecte ceea ce citise. O clădire lungă cu două etaje, din bambus, pe o pantă de deasupra unui iaz. O aripă se termina într-o reţea de schele, cu construboţi deplasându-se în lungul şinelor şi asamblând secţiuni noi de prefabricate.

Costumul ei de afaceri nu-i oferi nici cea mai mică protecţie împotriva umidităţii începutului de după-amiază, când se grăbi de la maşină în recepţie. Detectivul Hoshe Finn era tot timpul la doi paşi în urma ei, pufăind nemulţumit din cauza căldurii. Făcea parte din divizia locală a cazurilor îngheţate şi fusese alocat s-o asiste. O sarcină pe care o accepta voios, lucru pe care Paula îl găsea

reînviorător. În sfârşit, cineva era încântat să lucreze cu ea şi era util în mod activ chiar de la început. Femeia avea convingerea că detectivul era mai degrabă curios să vadă dacă reputaţia îi era pe măsură, dar asta n-o deranja. Principalul era să obţină rezultate. O parte a acceptării lui provenea neîndoios din faptul că se afla la optsprezece ani de a doua reîntinerire. Persoanele mai în vârstă aveau în general o abordare mai flegmatică.

Ultima reîntinerire a lui Hoshe Finn îi oferise un chip supt. Îşi purta părul negru strâns într-o coadă perfect pieptănată şi prinsă la spate cu un clips rafinat din argint. Aproape chiar de la început o anunţase că era supraponderal, deşi costumul lui din mătase verde strălucitoare fusese croit pentru a-i ascunde talia şi abdomenul.

— Pe aici, spuse Hoshe Finn după ce intrară.

Porni pe unul dintre coridoarele lungi care se ramificau din recepţie. Trecură pe lângă câţiva recent reîntineriţi care erau ajutaţi de personal.

— Ai avut multe cazuri îngheţate? întrebă Paula.

— Trei, strânse el din umeri, inclusiv acesta. Rata succeselor mele nu este mare. În majoritatea timpului lucrez pentru departamentul principal de investigaţii criminalistice, iar divizia îngheţatelor o activăm practic doar când avem o crimă mai veche de treizeci de ani. Aşa ceva nu se întâmplă prea des.

— Nu te teme, nu prea multe crime îngheţate îşi găsesc rezolvarea.

— Aşa-i. În ciuda capacităţii noastre de stocare a datelor, dezgroparea trecutului este dificilă.

— De fapt, nu-i vorba despre asta, rosti Paula, apoi tăcu pentru câteva clipe. Informaţiile pe care le aduni din trecut trebuie să fie asociate comportamentului uman. Noi examinăm o imagine proprie holismului. În ziua de azi, aplicarea legii se bizuie într-o măsură prea mare pe

dovezile digitale.
— Şi aici intervii tu. Bărbatul surâse văzându-i privirea suspicioasă. Un adevărat detectiv!
— Fac ce pot.
Trebuiră să îmbrace salopete sterile pentru a intra în rezerva lui Wyobie Cotai prin micul ei sas decontaminator. La interior, lumina era roz şi discretă, pentru a nu-i obosi ochii în mod inutil. Paula se încordă îndărătul măştii faciale cu filtru când al doilea set de uşi glisă, deschizându-se. Întotdeauna, ceva din cazurile de re-viere de urgenţă îi crea o senzaţie de greaţă. Cu toate că noua clonă a lui Cotai ieşise de cinci săptămâni din cuva-uter, îi displăcea să-i privească trupul.
Clona fusese iniţiată cu doi ani în urmă, după ce matricea companiei de asigurări a lui Cotai întreprinsese o tentativă legală obligatorie de a-l contacta prin unisferă. Căutarea mai detaliată efectuată după aceea de anchetatori umani eşuase de asemenea să descopere vreo urmă a lui de când plecase de pe Oaktier, cu patruzeci de ani în urmă. La momentul respectiv trecuseră şaizeci şi cinci de ani de la naşterea sa şi ar fi trebuit să-şi fi făcut rezervare la clinică pentru prima reîntinerire, potrivit poliţei pe care părinţii lui rezonabil de bogaţi i-o întocmiseră la concepţie. Întrucât nu apăruse, tribunalul acordase companiei de asigurări un certificat de deces al corpului, pe temeiul că fie fusese ucis în mod ilegal, fie fusese implicat într-un accident neobişnuit care nu fusese raportat. După o săptămână fusese activată procedura de re-viere.
Deşi nu foarte obişnuită, operaţia fusese relativ simplă pentru o facilitate atât de bine echipată cum era clinica Clayden. ADN-ul lui Cotai fusese modificat în mod subtil pentru a produce creştere accelerată, iar fetusul fusese ţinut peste douăzeci şi trei de luni în cuva-uter. În ultimele cinci luni, clinica inserase o legătură neurală şi începuse să descarce memoria lui Cotai în noul său creier. Amintirile nu

erau multe; îşi actualizase stocarea de siguranţă la fiecare două luni, dar încetase s-o mai facă după ce plecase de pe Oaktier, la vârsta de douăzeci şi trei de ani.

Întins pe patul său şi scăldat în lumina aceea ce imita amurgul, semăna cu un băiat de paisprezece ani, victimă a inaniţiei. Corpul îi era îngrozitor de slab, cu pielea întinsă la maximum peste coaste şi membre. I se aplicase gel pentru a preveni excesul de exfoliere, totuşi câteva zone întinse erau carne crudă şi făcuseră cruste dedesubtul unguentului strălucitor. Pe braţe şi picioare nu existau aproape deloc muşchi, astfel că genunchii şi coatele i se vedeau ca nişte proeminenţe noduroase. Din cauza aceasta nu se putea deplasa decât folosind un costum electromuscular de mobilitate şi arăta de parcă ar fi fost întemniţat într-un exoschelet ca o colivie. Aspectul cel mai dizgraţios era oferit însă de capul său. Avea dimensiune adultă, fiind astfel prea mare ca să poată fi susţinut de gâtul subţire în absenţa costumului de mobilitate.

Ochii mari şi adânciţi în orbite ai lui Wyobie Cotai îi urmăriră când intrară în rezervă. Nu schiţă nici o tentativă de a mişcare a capului. La răstimpuri întredeschidea buzele şi o tetină se extindea din flancul costumului, împingându-se în gura lui pentru a o putea suge. Paula refuză să se uite la tuburile din jurul taliei lui şi la conectările penisului şi anusului.

Şi mi se părea că recuperarea dintr-o reîntinerire obişnuită era umilitoare!

— Salut, Wyobie, spuse Hoshe Finn. Arăţi mai bine azi. Mă mai ţii minte?

— Poliţistu', şopti Wyobie Cotai.

Glasul îi era amplificat de costum, producând un efect straniu de microfonie.

— Exact, sunt detectivul Finn şi ea este investigatorul-şef Paula Myo de la Directoratul Intersolar Delicte Grave. A venit tocmai de pe Pământ, pentru a investiga moartea ta.

Ochii obosiţi ai lui Wyobie Cotai se focalizară asupra Paulei.

— Te cunosc?

— Nu. (Nu intenţiona să înceapă să-şi explice notorietatea unei persoane care se chinuia să-şi ordoneze puţinele amintiri.) Mi-ar face însă plăcere să te pot ajuta.

El zâmbi şi balele i se prelinseră printr-un colţ al gurii.

— O să mă scoţi de-aici?

— Nu va mai dura mult.

— Minţi! Vorbise îndeajuns de puternic pentru ca să nu mai declanşeze circuitul de amplificare. Mi s-a spus că voi rămâne aici luni de zile, cât o să-mi crească muşchii. Dup-aia o să am corpul unui puşti. Acum s-a oprit partea de creştere accelerată.

— Dar eşti din nou viu.

El închise ochii.

— Găsiţi-i. Găsiţi-l pe cel care mi-a făcut asta.

— Dacă ai fost ucis, îi voi găsi. Îi găsesc întotdeauna.

— Bine.

— Am înţeles că tu şi Tara Jennifer Shaheef eraţi parteneri sexuali.

Paula ignoră grimasa lui Hoshe Finn dinapoia măştii sale faciale. Timpul pe care-l puteau petrece cu Cotai era limitat de starea acestuia şi femeia nu intenţiona să irosească nici o secundă.

— Da. Expresia chipului straniu, copilăresc, se îndulci. Abia începusem să ieşim împreună.

— Ştii că şi ea a plecat de pe Oaktier.

— Ştiu, dar nu-mi vine să cred că am fugit cu ea… aici erau prea multe pentru mine. Am mai spus poliţiei… Mă mai întâlneam şi cu altă fată.

— Philippa Yoi, da?

— Da.

— Era o persoană geloasă?

— Nu, nu, mai trecusem prin chestii de-astea. Era numa’

de distracţie, nimic cu-adevărat serios. Toţi ştiam asta. Philippa şi eu eram la prima viaţă şi voiam să… trăim.

— A fost numai de distracţie la momentul ultimei tale actualizări de memorie în stocarea de siguranţă a clinicii, însă după aceea ai mai rămas nouă săptămâni pe Oaktier. În nouă săptămâni se puteau întâmpla multe.

— Nu aş fi plecat, repetă el încăpăţânat.

— N-a amintit nimeni de vreo excursie? Poate nişte prieteni plănuiau o vacanţă pe altă planetă…

— Nu. Sunt sigur. Ştii… sunt vraişte în cap. Pentru mine toate astea s-au întâmplat acum numai cinci săptămâni, dar toată viaţa îmi este dată peste cap. Unele chestii din copilărie îmi sunt mai clare decât Tara şi Philippa. Futu-i maica mă-sii! Nu-mi vine să cred că cineva ar fi vrut să mă omoare.

— Ştii ceva despre Tampico?

— Nu. Nimic. De ce?

— Era planeta pentru care ţi-ai cumpărat bilet.

Wyobie Cotai închise ochii. Lacrimi se prelinseră, umezind genele fine.

— Nu ştiu. Nu-mi reamintesc absolut nimic din toate astea. Trebuie să fie o greşeală. O greşeală foarte, foarte mare. Eu trebuie să exist pe-acolo pe undeva. Trebuie! Am uitat doar să mă-ntorc pentru reîntinerire, asta-i tot. Găsiţi-mă, vă rog! Găsiţi-mă! Începu să-şi ridice spinarea de pe pernă şi trăsăturile juvenile i se încordară. Faceţi ceva!

O infirmieră intră când Wyobie Cotai căzu înapoi. El îşi pierdu cunoştinţa înainte să fie aşezat pe pat de costumul electromuscular.

— A fost sedat, explică infirmiera. O să-şi revină peste trei ore. Dacă este necesar, puteţi reveni atunci, totuşi nu poate fi expus la un număr nelimitat de şedinţe de felul acesta. Personalitatea lui este încă foarte fragilă, este complet imatur din punct de vedere emoţional.

— Înţeleg, rosti Paula.

Ea şi Hoshe Finn ieşiră împreună din rezervă.

— Ce crezi? întrebă detectivul pe când îşi scoteau salopetele.

— Dacă l-aş fi judecat independent, aş fi zis că a fost un caz clar. La prima viaţă, toţi sunt destul de aţâţaţi. A plecat într-o vacanţă de aventuri cu o fată şi s-a înecat, ori s-a prăbuşit, ori s-a izbit de un munte, ceva nesăbuit şi prostesc. Dar ţinând seama şi de Shaheef, trebuie să privim şi circumstanţele.

Hoshe Finn încuviinţă şi-şi aruncă salopeta într-un coş de gunoi. Aerul mai rece din exteriorul rezervei lui Cotai îl făcu să se înfioare.

— Asta-i ceea ce ne-a atras atenţia în primul rând. Tara Jennifer Shaheef a fost re-viată acum douăzeci de ani. Cazul i-a fost clasat ca fiind pricinuit de un accident.

— Şi cine a făcut conexiunea?

— Morton, fostul ei soţ. Se pare că numele lui Cotai apărea pe actele de divorţ. Ei doi trăiau împreună pe Tampico.

— Deci Cotai şi Shaheef aveau deja o legătură serioasă?

— Aşa se pare, dar nu pe planeta asta. Ea a completat actele pe Tampico. După pronunţarea divorţului, Morton n-a mai auzit nici o veste de la ea până la re-viere. Divizia mea i-a investigat re-vierea ca rutină, însă n-a descoperit absolut nimic suspicios în afară de absenţa corpului. Într-adevăr, se mai întâmplă şi accidente.

— Prin urmare, după divorţ Cotai şi Shaheef au plecat împreună în vacanţă, sau poate într-o lună de miere, şi au suferit acelaşi accident.

— S-ar putea. Atât doar că după ce au plecat de pe Oaktier, nu mai există practic nici o urmă a lor.

— Cu excepţia cererii de divorţ.

— Da. Şi ea nu este în nici un caz un motiv pentru omorârea lor. Nu deţinem decât o mulţime de circumstanţe suspicioase.

— Trebuie să vorbesc cu Shaheef.

— Ne aşteaptă.

6

Mesajul a fost încărcat în unisferă printr-un nod de cibersferă planetară din Hemeleum, un orăşel agricol de pe Westwould. A rămas într-un fişier de adresă de unică folosinţă pentru cinci ore, timp suficient pentru cel care-l încărcase să fi străbătut jumătate din Commonwealth. După cinci ore, s-a activat segmentul expeditor al mesajului. Programul a trimis mesajul la toate codurilor de adresă e-majordom din unisferă, o metodă iritantă de reclamă denumită shotgunning. Ca metodă de promovare comercială, nu mai era utilizată de secole. Toate programele moderne ale e-majordomilor aveau filtre care puteau ricoşa spamul înapoi la expeditor, deşi în mod inutil, întrucât majoritatea shotgunnerilor foloseau adrese de unică folosinţă. Tot în mod automat, e-majordomii anunţau IR-urile care controlau protocoalele de comutare prin unisferă, care ştergeau imediat mesajul ofensator din toate nodurile. Iar potrivit legii Intersolare, promulgată finalmente în 2174, oricine folosea shotgunning în unisferă era pasibil de o amendă serioasă pentru hărţuire, care putea fi aplicată pentru fiecare mesaj recepţionat de un e-majordom, astfel încât amenda nu era niciodată mai mică de două miliarde de dolari. Nici o companie n-ar fi putut supravieţui după aşa ceva. Drept urmare, procedeul era ţinut în viaţă de organizaţii clandestine sau de indivizi care doreau ca tot Commonwealth-ul să le cunoască ideologiile, schemele financiare dubioase, viziunile religioase sau revoluţiile politice. Ţinând seama de viteza cu care IR-urile unisferei puteau identifica şi bloca şabloanele de răspândire a mesajelor shotgunning, orice creator de software capabil să compună un expeditor de shotgunning nou şi viabil putea câştiga un onorariu profitabil… cash, bineînţeles.

În cazul acesta, factorul care a permis mesajului shotgunning să treacă de majoritatea filtrelor e-majordomilor a fost deţinerea unei certificări autentice de autor. La sosirea oricărui mesaj, acela era primul lucru verificat de e-majordomi. Mesajul respectiv deţinea certificarea lui April Gallar Halgarth, în vârstă de douăzeci de ani, rezidentă pe Solidade, planeta privată deţinută de dinastia Halgarth. Peste zece miliarde de e-majordomi i-au permis să înainteze în fişierul lor de stocare.

La primirea unui mesaj din partea unei Halgarth, majoritatea oamenilor l-au deschis din pură curiozitate. Când înregistrarea vizuală a început să ruleze, ei şi-au dat seama că fusese un shotgunning şi 90% l-au şters imediat. Restul l-au lăsat să ruleze, din curiozitate, pentru posibilitatea de a da în judecată o Halgarth pentru shotgunning, fiindcă erau camarazi extremişti în lupta pentru libertate, pentru că reprezenta un material util pentru dizertaţia lor despre facţiunile politice moderne sau pur şi simplu deoarece se numărau printre acei foarte puţini care credeau.

Înregistrarea vizuală începea cu un bărbat aşezat la un birou, cu oraşul San Matio, capitala lui Lerma, acoperit de zăpadă, zărindu-se prin peretele-fereastră din spatele lui. Chipul său avea trăsături puternice, evidenţiate de pielea întunecată, iar în părul castaniu perfect pieptănat se zăreau câteva şuviţe argintii. Accentua genul de aer autoritar care inspira încredere, etichetându-l ca un lider pozitiv, progresiv. (Analiza criminaliştilor a dovedit că era un compozit grafic, proiectat de pachetul simulator Formit 3004 care utilizase funcţia de sculptură politician.)

— Îmi cer scuze că vă deranjez în felul acesta, a rostit el, dar, aşa cum probabil ştiţi, guvernul cheltuieşte foarte mulţi bani proveniţi din taxe pentru a urmări grupul nostru. Deşi carta Commonwealthului permite libertatea întrunirilor publice, eu nu am voie să spun altor cetăţeni ceea ce

doresc. Reprezint Păzitorii Individualităţii şi, înainte să ştergeţi mesajul acesta, vreau să vă pun o singură întrebare. De ce au ales Senatul şi Executivul să trimită o navă stelară către Perechea Dyson? Mai exact, de ce au făcut-o tocmai acum?

În răstimpul în care bărbatul a inspirat în mod realist, a urmat o deplasare de perspectivă. Punctul de observare a avansat şi a coborât, aşezându-se în faţa biroului, mai aproape de vorbitor. Decorul a devenit mai intim, oferind impresia unei conversaţii de la om la om.

— După cum ştiţi, susţinem o campanie împotriva lui Starflyer, un extraterestru despre care afirmăm că influenţează în mod activ clasele politice din Commonwealth în propriul său scop. Acest Starflyer este cel care a declanşat misiunea curentă de investigare a Perechii Dyson. Commonwealth-ul ştiuse de secole despre învăluirea celor două stele. Noi ştiuserăm că într-o bună zi, când se va deschide spaţiul de fază VI, vom ajunge la aceste stele ciudate şi ne vom începe investigaţia. Ce anume a intervenit? O singură observaţie care a dovedit că învăluirea era un câmp de forţă, nu o cochilie solidă. De ce ar fi trebuit ca detaliul acesta să inverseze complet secole de politică a Commonwealthului?

Vorbitorul a clătinat din cap cu solemnitate.

— Cea mai importantă expediţie de explorare a omenirii de la Columb a fost lansată fără nici o explicaţie validă. Problema nu a fost dezbătută deschis în Senat, în ciuda sumelor uriaşe de bani publici care sunt cheltuiţi pentru finanţarea navei stelare. Decizia a sosit din partea unui obscur Consiliu Exoprotectorat despre care nimeni nu auzise până atunci. Este exact genul de afaceri din culise care îl favorizează pe Starflyer şi programul său.

Perspectiva s-a mişcat din nou, purtând privitorul prin fereastră şi peste labirintul complicat al străzilor din San Matio.

— El se ascunde undeva pe-acolo, controlându-ne şi influenţându-ne prin marionetele sale. Guvernul şi manipulatorii săi mass-media întreabă de unde ştim că Starflyer are intenţii rele. Răspunsul este simplu – dacă ar fi un prieten, ni s-ar arăta, nouă şi celorlalţi extratereştri afiliaţi ai Commonwealthului. Dacă ar fi un prieten, nu ne-ar împinge să trimitem o expediţie spre Perechea Dyson. Preşedintele afirmă că noi trebuie să aflăm ce s-a întâmplat. Greşeşte! Ştim ce trebuie să se fi întâmplat. Învăluirea a două sisteme stelare în câmpuri de forţă este un act de disperare extremă. Ceva teribil a fost pe punctul de a se dezlănţui, ceva care solicita asemenea contramăsuri colosale. Vreme de mai bine de o mie de ani, barierele acestea au izolat ameninţarea de restul galaxiei. Din acest motiv suntem noi în siguranţă. Oraşul acesta minunat şi mii de oraşe ca el din tot Commonwealth-ul dorm noaptea liniştite fiindcă ameninţarea este restricţionată. Cu toate acestea, pornim acum într-acolo pentru a ne confrunta cu necunoscutul periculos. De ce? Ce era greşit în vechea noastră politică a prudenţei? Până ce vom ajunge la spaţiul de fază VI, probabil că vom şti cum să generăm câmpuri de forţă de dimensiuni similare celor ce învăluie stelele Dyson şi vom înţelege cu siguranţă ştiinţa şi tehnologia implicate. Nu vom periclita pe nimeni, cu atât mai puţin pe noi înşine.

Imaginea a revenit în cabinet, restabilind contact vizual cu vorbitorul.

— De ce nu a fost permisă nici o dezbatere publică? Pentru că Starflyer nu doreşte aşa ceva. De ce a apărut nevoia urgentă de a explora Perechea Dyson? Starflyer doreşte s-o facem. Gândiţi-vă la un lucru: Starflyer a călătorit sute de ani-lumină prin galaxie. El ştie ce se află în interiorul barierei. El a văzut pericolul de acolo. Nu vă cerem altceva decât să vă împotriviţi strategiilor şi înşelăciunilor lui. Întrebaţi-vă senatorul, liderul planetar sau

naţional. Cereţi-le să vă explice motivul pentru care banii încasaţi din taxele pe care le plătiţi sunt cheltuiţi cu atâta nepăsare democratică. Dacă nu vă pot satisface dorinţa, atunci cereţi-vă drepturile. Cereţi ca această monstruozitate să fie oprită.

Vorbitorul şi-a plecat capul cu respect.

— Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

***

Steaua era pitica albastră denumită în mod oficial Alfa Leul, dar numită Regulus de către astronomii de pe Pământ, demult, pe vremea când pe Terra existase o ştiinţă numită astronomie. Ei descoperiseră de asemenea şi steaua ei pereche, Leul Mic, o pitică portocalie, care avea la rândul ei un companion, Leul Micro, o pitică roşie. Acest sistem triplu era situat la 77 de ani-lumină de Soare, o configuraţie neobişnuită care atrăsese un grad destul de ridicat de interes şi timp de observare.

În 2097, TSC descoperise o planetă U-congruentă pe o orbită foarte îndepărtată de steaua primară, pe care o botezase Augusta. Pentru Nigel Sheldon fusese ocazia mult aşteptată. La momentul respectiv se forma Commonwealth-ul Uman Intersolar. Iar NFU de pe Pământ legifera primul val al legilor sale ecologice globale. Deoarece Regulus se găsea într-o poziţie importantă din punct de vedere strategic pentru extinderea reţelei TSC în spaţiul de fază II deja gândit, Nigel o solicitase pentru companie. Mutase acolo toate facilităţile de producţie TSC şi continuase prin a accepta orice altă fabrică ce suferea din cauza noilor reglementări terestre. Ea devenise prima planetă dintre cele care, ulterior, aveau să fie cunoscute sub numele generic 15Mari.

Pe Augusta nu se putea vorbi despre o cultură proprie sau despre o identitate naţionalistă. Planeta era dedicată

exclusiv comerţului, fabricării de produse mari sau mici, care erau expediate în tot Commonwealth-ul. New Costa se întindea în lungul coastei subtropicale a continentului Sineba, unicul oraş de pe planetă, care în 2380 adăpostea peste un miliard de oameni. O lăbărţare urbană de fabrici şi cartiere rezidenţiale, lipsită de un centru acceptat, care acoperea peste 600 de kilometri lungime pe coastă şi pătrundea 500 de kilometri spre interior.

În ciuda aspectului său, megaoraşul degaja o ambiţie de pe urma căruia prosperau toţi locuitorii lui. Ei se aflau aici pentru un singur lucru: să muncească. Nu existau băştinaşi, ci practic toţi indivizii erau tranzitorii, câştigând bani în timp ce treceau pe acolo. O mulţime de bani! Unii rămâneau viaţă după viaţă, obsedaţi de muncă, asudând şi avansând în ierarhia companiei care-i angajase, remodelându-se în mod subtil cu fiecare reîntinerire, pentru a-şi oferi avantaje faţă de rivalii din firmă. Câţiva rămâneau pentru o viaţă, antreprenori care ardeau rapid către o reîntinerire timpurie, dar care câştigau o avere în acel timp. Majoritatea vastă a oamenilor trăia însă aici între şaizeci şi nouăzeci de ani, câştigând îndeajuns pentru a-şi asigura o viaţă bună pe o planetă mai normală, unde plecau în cele din urmă. Ei erau aceia care tindeau să aibă familii. Copiii erau singurii care nu lucrau pe Augusta, iar ei creşteau cu o imagine distorsionată despre Commonwealth, crezând că era alcătuit din planete romantice unde toţi trăiau în sătucuri tihnite în mijlocul unor magnifice decoruri pastorale.

Mark Vernon era un astfel de copil, care crescuse în districtul Orangewood din extremitatea sudică a lui New Costa. Comparativ cu alte districte, nu era nici mai bun, nici mai rău decât oricare altul din megaoraş. În majoritatea zilelor, lumina puternică a soarelui era difuză din cauza pielii cafenii de smog, iar Augusta Engineering Corp, care deţinea şi conducea megaoraşul, nu intenţiona să irosească terenuri valoroase din punct de vedere imobiliar construind

parcuri pe ele. Aşa că, alături cu amicii din gaşca lui, Mark gonea prin labirintul de asfalt fierbinte dintre mallurile lungi şi se-nvârtea pe oriunde era garantat că-i va irita pe adulţi şi autorităţile. Era complet virtual, pentru că părinţii îl înzestraseră cu inserţii audio şi retinale şi i-puncte COtatuaje la doisprezece ani, fiindcă aceea era vârsta la care puştii din Augusta începeau educaţia prin încărcare directă. Până la şaisprezece ani, Mark era complet wetcablat pentru Interfaţa Senzorială Totală şi recepta programa primului an de colegiu în rafale zilnice de câte o oră de memorie artificială. Absolvise la optsprezece ani, cu o diplomă mediocră în electromecanică şi software.

Peste zece ani, avea o slujbă rezonabilă la Colyn Electromation, o soţie, doi copii ai săi, o casă cu trei dormitoare cu o piscină micuţă în curte şi un fond de pensii sănătos care să-i asigure retragerea. Statistic vorbind, era un perfect locuitor al Augustei.

Şofând spre casă în seara aceea de vineri, nu-şi dorea nimic altceva decât să zbiere la Augusta unde să-şi bage viaţa lui exemplară. În primul rând, plecase târziu de la fabrică. Schimbul lui de tură anunţase că era bolnav şi managerul avusese nevoie de o oră să-i organizeze înlocuirea. Aceea ar fi trebuit să fie pentru Mark ziua dedicată familiei, cea în care ajungea devreme acasă şi petrecea timp de calitate împreună cu cei pe care-i iubea. Nici traficul nu voia însă lucrul acesta. Automobilele şi camioanele ticseau cele şase benzi ale autostrăzii, încercuindu-i Fordul model Summer. În ciuda matricelor de dirijare a traficului urban care optimizau fluxul, numărul de vehicule de la ora aceasta a serii încetinea înaintarea la o târâre de 55 de kilometri pe oră. Mark dorise o locuinţă în preajma fabricii, dar AEC nu avea nimic de închiriat în districtele respective, aşa că trebuise să se descurce cu districtul Santa Hydra. Se găsea la numai cincisprezece kilometri în interiorul uscatului, dar inconfortabil de

aproape de sectorul Port Klye, unde se afla unul dintre grupurile de centrale energetice nucleare din New Costa.

Mark deschise geamul lateral al maşinii când ieşi de pe autostradă şi intră pe Howell Avenue, care şerpuia printre dealurile Northumberland. Era un district îndrăgit de managerii seniori; bulevarde lungi şi curate străjuite de arbori înalţi, de unde alei cu porţi duceau la case mari în enclave frumoase de smarald înconjurate de ziduri înalte. Pe Augusta existau foarte puţine delicte – cel puţin din categoria celor non-corporative – şi locuitorii caselor acelora izolate se bucurau pur şi simplu de senzaţia separării fizice de restul megaoraşului. Lumina soarelui care apunea scânteia de pe clădirile şi trotuarele districtului, creând o strălucire înceţoşată. Bărbatul inspiră aerul cald şi uscat şi se strădui să se relaxeze. Ca întotdeauna când micuţul soare alb-albastru cobora către orizont, vântul El Iopi cald sufla dinspre deşertul sudic spre mare. Ducea cu el poluarea de peste zi, împreună cu umiditatea, lăsând doar parfumul florilor copacilor şi tufişurilor de pe ambele părţi ale drumului.

În copilăria sa, părinţii lui Mark îi duseseră de mai multe ori pe el şi pe fraţii săi în deşert, pentru weekenduri lungi petrecute în staţiunile-oaze. Lui îi plăcuse decorul, kilometrii nesfârşiţi de rocă silicioasăşi nisip pe care doar mugurii curcubeu ai plantelor native sfrijite ca nişte crenguţe aduceau o pată de culoare. Era o schimbare completă faţă de megaoraşul care reprezenta tot ce cunoscuse. Restul lui Sineba nu merita vizitat. Tot ce nu era deşert fusese arat de multă vreme. Ferme mecanizate gigantice se întinseseră peste preriile continentului, extirpând plante şi păduri native şi înlocuindu-le cu ogoare imense de recolte terestre MG de mare productivitate, cu frunzele scăldate de pesticide şi rădăcinile inundate de îngrăşăminte. Acestea revărsau un flux constant de recolte ieftine în fabricile de procesare a hranei ce presărau

marginea dinspre interior a lui New Costa, pentru a fi transformate în raţii convenabile ambalate şi distribuite mai întâi locuitorilor megaoraşului, apoi spre celelalte planete, dintre care Pământul constituia piaţa cea mai mare.

După ce ondula printre dealurile Northumberland, Howell Avenue se deschidea în Santa Hydra, o întindere plată care ţinea până la linia coastei aflată la douăzeci şi cinci de kilometri depărtare. Mark putea zări în distanţă grupul Port Klye – cele unsprezece domuri mari din beton ale reactoarelor de fisiune, cocoţate în lungul ţărmului. În jurul lor, terenul era un răzor neted de pătrate din asfalt, pe care nu creştea şi nu se clintea nimic, cu un şanţ de securitate lat de un kilometru şi jumătate separându-le de megaoraşul a cărui energie o asigurau. Abur alb şi pur se ridica din coşurile clădirii turbinelor lor, strălucind roz-auriu în lumina serii. Bărbatului îi era imposibil să nu privească suspicios fuioarele acelea, deşi ştia că nu erau radioactive. În plus, prizele sistemului de răcire şi conductele de evacuare se aflau la kilometri depărtare, în mare, reducând orice risc direct de contaminare. Totuşi centralele energetice contribuiau la sentimentul lui general de nemulţumire.

Piloni zvelţi purtau cablurile supraconductoare înapoi în megaoraş, urmând rutele drumurilor principale, înainte de a se ramifica şi alimenta grile locale. Alţi piloni, mai mari, duceau cablurile în lungul coastei până la uzinele metalurgice. Industriile grele fuseseră cele care colonizaseră ţărmurile oceanului: topitorii de oţel mari şi murdare şi rafinării petrochimice care foloseau apa de mare pentru răcire, iar fundul mării pentru depozitarea dejecţiilor.

Howell Avenue cotea şi mergea paralel cu o rută ferată industrială, cu opt linii, care lega districtele industriei grele de gara planetară TSC, New Costa Junction, aflată la 150 de kilometri către nord şi 200 de kilometri spre interiorul uscatului. Trenuri de marfă lungi de kilometri goneau pe

aici zi şi noapte, trase de DVA5-uri, locomotive masive cu motoare nucleare. Leviatanii brăzdau toată planeta, unii în călătorii de câte trei săptămâni de pe celelalte continente, străbătând un număr imens de regiuni diferite înainte de a traversa ultimul pod de pe istmul din colţul nord-estic al lui Sineba, care-l conecta de celelalte continente. Vagoanele lor transportau toate felurile de materii prime disponibile în crusta planetei, colectate din sutele de mine deschise ca nişte cratere pe care AEC le excavase pe toată planeta. În termenii volumelor deplasate, doar conductele petroliere puteau rivaliza cu ele, aducând ţiţei din zecile de câmpuri petroliere majore operate de AEC.

Fordul Summer acceleră printr-un larg pasaj subteran din beton, exact când un marfar vui pe deasupra, îndepărtându-se de coastă. Transporta metale rafinate de la combinatele siderurgice, unul dintre cele o sută asemenea transporturi zilnice. Peste câteva ore avea să ajungă la gara planetară şi să transfere metalul pe o planetă ale cărei legi privind aerul nepoluat nu ar fi permis metodele de topire ieftine utilizate pe Augusta.

Obsedat de gândul acela deprimant, Mark coti în cele din urmă pe propria lui stradă. Putney Road era lungă de un kilometru şi jumătate şi din ea se desprindeau nenumărate fundături. Trotuarele erau fisurate şi suprafaţa asfaltului neregulată, cu şiroaie de apă închisă la culoare răzbătând din câteva locuri, acolo unde se spărseseră conducte de irigaţie. Cu două sute de ani în urmă, când fusese ridicat districtul, de ambele părţi ale asfaltului fuseseră plantaţi eucalipţi. Acum erau atât de mari, încât ramurile li se încâlceau sus deasupra centrului străzii, creând un binevenit umbrar verde şi asigurând destulă intimitate caselor. O sumedenie de decoraţii exterioare atârnau de crengi, cu steguleţele scânteind în mijloc cu emblema albastru-argintie a echipei de fotbal Augusta. Când Mark intră cu maşina pe aleea casei sale, cauciucurile

împrăştiară obişnuitul strat de bucăţi de coajă roşu-cafenii care cădeau de pe trunchiuri şi se adunau în rigole. Maşina tatălui său era oprită mai sus, un Caddy decapotat clasic din 2330, pe care Marty Vernon îl menţinea în stare perfectă. Lângă el, Fordul Summer vechi de doisprezece ani arăta ieftin şi ponosit.

Mark rămase pentru câteva clipe pe scaun. Dorea ca toată iritarea să i se destrame, pentru a se putea bucura de seară. Merit o pauză decentă: *O pauză de vreo douăzeci de ani.* Din spatele casei se auzeau ţipete de la copiii care se jucau. Eucalipţii foşneau în vântul El Iopi blând, mişcând umbre unduitoare peste acoperiş. Bărbatul îşi examină casa cu ochi critic: pereţi din coral-uscat de culoare lavandă-pal, cu acoperiş curb verde-lămâie, ferestre arcuite de sticlă argintată şi aripioare negru mai pentru condiţionarea aerului sub jgheaburile burlanelor, ale căror muchii anterioare străluceau portocaliu stins. Trandafiri căţărători aurii şi stacojii, presăraţi de pete de mană, acoperiseră peretele sudic până la streşini şi ar fi trebuit scurtaţi serios; o viţă kathariz alb-albastru îşi prinsese vlăstarele de capătul frontonului deasupra garajului cu două uşi… şi ea ar fi trebuit să fie rezolvată. Chiria lunară pentru casă îi lua 15% din salariu. Cu factura de utilităţi, rata maşinii, pensia de retragere, fondul pentru educaţia copiilor, ipoteca de modificări embriologice, asigurarea de sănătate, fondul pentru vacanţe, haine, mâncare şi alte plăţi regulate, nu-i rămânea prea mare lucru de care să se mai bucure. De fapt nici nu putea spune că pe Augusta ar fi existat multe locuri în care chiar să poţi face aşa ceva. Brusc, nu mai dori să coboare din maşină, ci doar să pună un capac peste toată seara aceea.

— O zi proastă la slujbă?

Mark ridică ochii şi o văzu pe Liz zâmbindu-i prin geamul deschis. Surâse trist către frumoasa lui soţie; alta dintre grijile sale zilnice era că n-avea s-o mai găsească atunci

când revenea acasă.

— Aşa pare?

Ea îi atinse mâna.

— Am văzut sinucigaşi care arătau mai voioşi.

— Îmi pare rău c-am întârziat, a fost o-ncurcătură la serviciu.

Îşi dădu seama că ea nu întârzia aproape niciodată când venea de la slujbă. Oare asta se datora experienţei? Detesta să-şi reamintească de sofisticarea ei… genul acela care putea fi atins doar de-a lungul deceniilor, ani pe care el încă nu-i trăise.

— Haide, rosti ea şi deschise portiera. Ai nevoie să bei ceva. A venit şi Marty.

— Am văzut, arătă el spre Caddy.

Ea se încruntă când Mark coborî din maşină.

— Ai păţit ceva, scumpule?

— Cred că interfaţa de la serviciu îmi dă iar migrene. Ori asta, ori se duce dracului tot COtatuajul ăsta nenorocit.

— Mark, trebuie să faci o plângere. Nu poţi să vii zilnic acasă cu o migrenă care-ţi dă transpiraţii reci. Dacă sistemul are o problemă, ei trebuie s-o repare.

— Bine. Aşa-i. O să vorbesc cu supervizorul.

Ea nu înţelegea situaţia actuală de la slujbă. Dacă făcea scandal, probabil că avea să primească un şut în fund. *Nu mai fi atât de al dracu’ de paranoic,* îşi spuse. Îi venea însă greu.

Tatăl lui era pe platforma patio care se întindea pe o latură a piscinei, întins într-un şezlong. Marty Vernon avea o sută optzeci de ani şi ieşise de opt luni din reîntinerirea cea mai recentă. Din punct de vedere fizic, părea fratele mai tânăr al lui Mark, fără să fie încă îndeajuns de vârstnic pentru a căpăta grumazul gros şi obrajii încreţiţi care constituiau trăsăturile specifice ale familiei.

— Mark! Salut, fiule! Arăţi ca naiba – vino şi bea o bere.

Marty trase o bere din teaca răcitoare. Glasul îi era

ascuţit şi aţâţat.

— Tati! Barry, în vârstă de cinci ani, flutura din braţe din piscină. Tati, pot s-ating fundul acum. Fii atent!

Trase adânc aer în piept şi vârî capul sub apă, dând cu disperare din picioare. Mark flutură din mână spre tălpile fiului său care plescăiau din zor. Liz i-o puse pe micuţa Sandy în braţe. Un zâmbet radie dintre pliurile groase ale scutecului. Bărbatul îi răspunse la surâs şi o sărută, iar mânuţele ei se agitară fericite.

— A mâncat?

— Acum douăzeci de minute, îl linişti Liz.

— Păcat…

Îi plăcea să-i ţină biberonul. O luaseră pe Sandy de la clinică cu şapte luni în urmă şi asta se întâmplase după stresul incredibil pe care-l cauza hiperactivul Barry. Copiii aveau cele mai bune gene pe care şi le puteau permite, cu Liz plătind considerabil mai mult decât Mark din ipoteca de modificări embriologice. Îl surprindea întotdeauna cât de relaxanţi erau copiii şi câtă stabilitate îi aduceau în viaţă. Liz se mulţumea să spună „ţi-am zis eu“, de fiecare dată când menţiona lucrul acesta. Existenţa unei familii însemna o presiune uriaşă asupra finanţelor lor, mai ales închirierea cuvei-uter pentru nouă luni. Deşi parcursese alături de el întreaga ceremonie tradiţională a nunţii, Liz refuzase totuşi sec să poarte sarcina. „Am făcut-o destul ultima dată“, zisese ea. Aşa că nu rămăsese decât posibilitatea cuvei-uter.

Mark se aşeză pe şezlongul liber, ţinând-o cu grijă pe Sandy pe un braţ. Luă sticla de bere în mâna liberă. Barry ieşi la suprafaţă cu un răcnet victorios şi împroşcând apă în jur.

— Bravo, puştiule, îi strigă Marty. Ia – prinde-l pe-ăsta!

Aruncă o monedă de un dolar în piscină. Barry chiui şi plonjă după ea.

— Nu vreau să se obosească prea tare, îl dojeni Liz. O să-

l apuce năbădăile când o fi să meargă la culcare.

— Nu exagera, se strâmbă Marty. Se bucură şi puştiul. Şi piscina voastră e adâncă numai de – cât? – un metru. Asta n-o să-l obosească.

— Un metru şi jumătate.

Mark trase o duşcă de bere. Era o marcă de import, pe care n-o recunoscu. Suspină, se lăsă pe spate în şezlong şi abia în clipa aceea o remarcă pe fata care stătea pe scaun îndărătul lui Marty. Avea un sutien de bikini şi şort mulat, care-i punea în evidenţă corpul zvelt şi bronzat de adolescentă.

— Bună ziua, eu sunt Amanda.

— Ah, bună ziua!

Mark nu se putu abţine să nu-şi privească pătrunzător tatăl.

— Noua mea fată, cârâi sonor Marty.

O cuprinse cu braţul şi ea chicoti.

— Grozav, făcu Mark. Şi de cât timp sunteţi voi doi… Ă-ă-ă…

— De zece zile, răspunse Marty vesel. Dar mai mult de zece nopţi.

Amanda chicoti din nou. Surâsul lui Mark îi rămase încremenit pe chip. Ştia ce avea să urmeze.

— Ne-am întâlnit în Lumea Tăcerii, jos în New Frisco Bay. S-a dovedit că aveam multe lucruri în comun şi… ce naiba!

Un lucru în comun, îl corectă Mark în tăcere şi mohorât. Nu-i venea să creadă că tatăl lui făcuse aşa ceva. Lumea Tăcerii era o franciză răspândită în tot Commonwealth-ul – clubul vizitat de toţi cei recent reîntineriţi, de obicei în primele luni după ce părăsiseră clinica. Se duceau acolo pentru un singur lucru: sex. Nu conta cu cine, cineva la fel de excitat de pe urma potopului de hormoni al noilor lor corpuri frumoase şi tinere. Exista o singură regulă: ce se întâmpla înăuntru rămânea înăuntru. Puteai să te culci cu duşmanul tău de moarte, cu fosta soţie, cu sora mai mică,

cu fosta soacră sau cu cea mai faimoasă celebritate a unisferei. Nu conta, pentru că nu se punea la socoteală în exteriorul clubului; nu se menţiona, pur şi simplu nu se întâmplase. Marty însă îşi adusese partenera la o seară în familie.

Peste zece minute sosi David, fiul de patruzeci şi cinci de ani al lui Liz, contabil în divizia de credite pentru export a AEC. Apăru apoi Kyle, fratele mai mare al lui Mark (diferenţa între ei era de o sută cincisprezece ani), şi Antonio, prietenul lui, şi Joanne, una dintre strănepoatele mamei lui Liz. În cele din urmă, sosi Carys Panther, sora mai mare a lui Marty, şofând un Merc cupeu şi purtând o rochie „sport“ de o mie de dolari de la Jacvins. Mark fu încântat că-şi găsise timp să vină. Carys era singura persoană care avusese mai multe vieţi (cu excepţia lui Liz) în prezenţa căreia se simţea mereu confortabil. În plus, era persoana cea mai fermecătoare pe care o cunoştea. Când lucra, Carys concepea drame care ocazional erau transformate în IST-uri de diversele conglomerate mass-media. În general erau destul de grobiene.

După ce Regulus ajunse la linia orizontului, îi cerură lui Barry să iasă din piscină şi aprinseră grătarul. Carys acceptă un pahar de vin alb de la o fembotă şi se învârti în jurul lui Barry, ajutându-l să se usuce. Băiatul îi răspunse cu devotamentul iubitor al unui căţeluş şi-i arătă noua lui colecţie de gândăcei-ciupitori morţi: o adora pe mătuşa Carys.

Mark rămase lângă grătar, întorcând personal hamburgerii şi cârnaţii. Grădinobotul avea un dispozitiv pentru aşa ceva, dar el nu se încredea niciodată în judecata unei matrice atunci când era vorba de gătit.

— Ar trebui să mai tai naibii din eucalipţii ăştia, îi spuse Marty venind lângă el. Uită-te şi tu – cărămizile solare nu receptează destul soare în timpul zilei. Ar trebui să fie mult mai fierbinţi.

Mark coborî ochii spre placa groasă de sub grătar, care strălucea slab roz-vişiniu. Flăcărui înfloreau scurt când sucurile cărnii picurau prin grătar.

— Mie mi se pare-n regulă şi-i destul de fierbinte.

— N-o să dureze, eu am experienţă cu chestiile astea.

— Bine, tată.

— Marty! strigă Kyle. Stai jos şi lasă copilu-n pace, pentru numele lui Dumnezeu!

De fiecare dată când soseau rudele lui se întâmpla acelaşi lucru. În majoritatea timpului, Mark se simţea ca un copil căruia i se îngăduise să asculte conversaţia adulţilor, râzând când râdeau ceilalţi, dar fără să înţeleagă de ce o făceau.

— Încercam doar să dau o mână de ajutor, mormăi Marty retrăgându-se.

— Viitoarea seară-n familie va fi la mine, anunţă David. M-am gândit că s-ar putea s-o ţinem pe optsprezece, când jucăm următorul meci din Cupă.

— Eu sunt pentru, încuviinţă Marty. Ştiţi c-a fost cât pe ce să particip la o încercare, pe când aveam optsprezece ani în prima viaţă, în Newby City.

— Greşit, spuse Carys. O încercare e să te suporte cineva, Marty.

Marty făcu un gest, la care ea acoperi râzând ochii lui Barry.

— Nu pot să cred c-am ajuns aşa departe, rosti Kyle. Ce ne mai trebuie? O victorie şi un egal, ca să trecem în turul al doilea?

— Victoria o obţinem cu Sterling, nu-i nici o problemă, spuse David, totuşi o să avem probleme mari să scoatem un egal cu Teleba – ăia-s nebuni după fotbal.

Antonio gemu teatral şi-şi duse o mână la frunte.

— Cât o să ţină asta?

— Încă şapte luni şi jumătate, replică voios Kyle. Iar eu o să mă duc pe stadion pe Tampico, ca să văd ultimul nostru

meci din grupa întâi.

— Te duci singur, mormăi Antonio.

— Douăzeci şi cinci la sută dintre noi s-au învoit medical pentru ultimul meci, zise Joanne. Cupa a început însă excelent de data asta – practic în New Costa nu puteai să intri în nici un bar, atât erau de aglomerate. Nu-mi amintesc ca data trecută să fi fost atâta nebunie.

— Mă-ntreb dacă noii extratereştri vor dori să joace, spuse Liz.

— Ce mai risipă de timp şi de bani e şi-aia! se plânse Marty.

— Nu-i chiar aşa, făcu David. Trebuie să ştim ce se-ntâmplă acolo.

— Ce *s-a-ntâmplat* acolo, preciză Marty. S-a-ntâmplat cu mii de ani în urmă.

— Asta nu înseamnă că n-ar fi relevant pentru prezent, se încruntă Carys. Ambele stele Dyson continuă să fie izolate de restul Universului.

— Vorbeşti de parc-ai fi shotgunul ăla al Păzitorilor, comentă David.

— Să nu-mi zici că te-ai uitat la el, Marty? îl tachina Carys. Nu ţi-ai dat seama ce era?

— Bineînţeles că mi-am dat seama, ce dracu'! replică Marty. Numai un tâmpit n-ar recunoaşte un shotgun. Am văzut comentariile de la emisiunea Alessandrei Baron, asta-i tot.

Mark întoarse cârnaţii, păstrând tăcere. El nu-şi dăduse seama că mesajul de la April Halgarth era un shotgun propagandistic până nu-l deschisese; şi chiar şi aşa, îl lăsase să ruleze. Păzitorii afirmaseră nişte lucruri pline de bun simţ. De ce nu existase o procedură de vot în Senat?

— Deci dacă vine de la Alessandra, este acceptabil, da? insistă Carys.

— Ce contează sursa? pufni Marty. Au dreptate. Nu ne afectează şi-n tot cazul e mai presus de noi, pentru

moment. N-ar trebui să ne grăbim, ci să ajungem la Perechea Dyson pe măsură ce ne extindem natural, nu să facem nebunia asta gen Apollo.

Mark întoarse din nou hamburgerii. Regulus coborâse finalmente sub orizont, permiţând stelelor să se zărească. Cele mai strălucitoare erau gemenele Leului, care se vedeau sub forma unei pete portocalii pe cerul estic. Le putea întrezări printre frunzele eucalipţilor care se legănau încetişor. În unele nopţi, bărbatul stătea pe patio cu un pahar în mână, uitându-se pur şi simplu la panoplia de stele ce pâlpâia deasupra megaoraşului. Ele constituiau dovada fizică a faptului că oamenii trăiau cu adevărat şi în alte părţi şi că trăiau în mod diferit. Când vedea asta, viaţa pe Augusta devenea niţel mai suportabilă.

— Iar mi-au amânat promovarea, spuse el.

— Îmi pare rău, rosti Carys. Ştiu că ţi-o doreai.

— Ghinionu’ dracului, fiule, zise Marty, dar pe planeta asta nu poţi să marchezi la fiecare şut. Şi nu-ncerca să schimbi aşa repede subiectul. Blestemata aia de navă stelară este o risipă de bani.

— Tată, chestia este că n-am fost promovat fiindcă piaţa companiei nu creşte aşa cum au prognozat economiştii. Noua fabrică a fost amânată, investiţiile sunt minime în momentul ăsta… şi nu numai la noi. Spaţiul de fază III nu creşte deloc aşa cum a crescut spaţiul de fază II la început. Nu ne extindem aşa cum obişnuiam – Commonwealth-ul este prea stabil în ziua de azi. Sporul de populaţie este în scădere, în ciuda cuvelor-uter, şi-n tot cazul nu-i suficient ca să asigure o populaţie de bază pentru două planete noi pe an, aşa cum făceam până acum. Suntem prea civilizaţi şi măsuraţi. În ritmul ăsta, n-o s-ajungem niciodată la Perechea Dyson, dacă nu facem altceva decât să aşteptăm ca TSC-ul să deschidă găuri-de-vierme pentru spaţiul de fază XX sau mai ştiu eu ce.

— Mark are dreptate, încuviinţă David. Birourile noastre

au elaborat nişte prognoze pe termen lung şi în clipa de faţă suntem în pierdere de viteză. Perioade ca astea erau numite „epoca de aur“. Lucrurile se mişcă încet, dar perfect, şi nu există tulburări.

— Crezusem că erau recesiuni, murmură Carys.

— Nu, aia-i altceva.

— Rahat! exclamă Marty. Consiliul meu de administraţie nu face nici un fel de planuri de reduceri. Piaţa noastră e optimistă.

— Nu vorbeşte nimeni despre reduceri, preciză David, ci numai despre reducerea ratei de creştere. Eu zic, dimpotrivă, că Sheldon joacă inteligent cartea cu proiectul navei. Pentru accelerarea ratei de creştere, nimic nu-i mai sfânt ca un potop brusc de lichidităţi guvernamentale. Iar majoritatea se cheltuieşte aici, pe Augusta.

— Nu-i chiar aşa.

Toţi se întoarseră şi o priviră pe Amanda, care se apropiase de Marty, lipindu-se de el. Le surâse degajată, complet neintimidată.

— Familia mea are un loc în consiliul de administraţie al băncii First-Quad şi eu văd finanţele Intersolare înainte de a fi aranjate pentru public. Banii cheltuiţi pe nava stelară sunt irelevanţi în termeni macroeconomici. Douăzeci de miliarde de dolari pământeni înseamnă abia valoarea a două minute de exporturi de pe planeta asta.

— Noi ne descurcăm bine din ei, zise Liz. Bitor-UU a câştigat contractul de producere a kiturilor de biocercetare pentru navă.

— N-am ştiut, rosti Joanna. Felicitări! Lucrezi chiar tu la ele?

— La unele concepte, da.

— Este vorba despre un singur kit care se adresează unei pieţe foarte specializate, comentă Amanda. De aici nu poate rezulta dezvoltare. Asta-i concluzia!

— Ce fată deşteaptă am! Marty se apleacă peste ea şi se

sărutară îndelung, fără sfială.

— De ce crezi c-o să fie numai o singură navă? întrebă Kyle. Dacă m-ai întreba pe mine, ăsta nu-i decât începutul. Oamenii chiar sunt atraşi de această misiune Alfa Dyson, care până va fi gata de plecare va depăşi ca importanţă Cupa Commonwealthului. Dacă m-ai întreba pe mine, este un antidot perfect la statutul de muribund la care ajunsese spaţiul de fază III. Oricine are o fărâmă de poezie în suflet va sări să profite de ocazia de a decola spre minunatele sălbăticii albastre şi de a se stabili într-un loc pe care TSC-ul nu-l va înhăţa niciodată cu degetele lui lacome.

— Rahat! făcu Marty. Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci toţi poeţii tăi ar fi plecat să trăiască pe Far Away.

— Vreau să zic că am putea găsi planete noi şi curate, nu un iad anarhist violent.

— N-o să se-ntâmple aşa, insistă Marty. Au mai existat separări şi înainte. Fac prinsoare că toate planetele alea care şi-au retezat legăturile cu Commonwealth-ul ca să fie „libere“ au ajuns acum nişte coşmaruri medievale. Izolarea nu funcţionează niciodată. În ce hal era Pământul înainte ca Sheldon şi Ozzie să fi investit în găurile-de-vierme?

— Interesant model, observă Carys.

— O singură planetă înseamnă izolare de galaxie, zise Marty. Asta-i concluzia.

David refuză să înhaţe momeala, se mulţumi să surâdă spre Mark şi dădu ochii peste cap.

— Aţi auzit că l-au ales pe Wilson Kime căpitan al expediţiei? întrebă Carys. Asta cred că-l scoate din minţi pe Nigel Sheldon.

— Este un subiect pentru tine? făcu Antonio.

— Ar putea fi… Vechi duşmani îşi lasă deoparte rivalităţile pentru binele mai mare al Commonwealthului.

— Pare banal, dacă o formulezi aşa.

Mark începu să pună cârnaţii pe platoul de servire.

— Masa-i gata!

***

Liz petrecu destulă vreme în baie, pregătindu-se pentru culcare. Făcu duş şi folosi câteva dintre flaconaşele mai mici, cu parfumuri mai scumpe, tamponându-şi picături răcoroase pe piele şi masându-le până ce părea să strălucească. După aceea luă lenjeria de mătase crem, pe care ştia că Mark o plăcea realmente. Îşi pieptănă cu atenţie părul negru ca noaptea, care-i cobora mai jos de umeri, şi îmbrăcă halatul auriu, aranjându-l cu grijă astfel încât să fie semideschis în faţă. Se privi mulţumită în oglindă, asigurându-se din nou că făcuse alegerea corectă nerămânând gravidă; abdomenul continua să-i fie la fel de ferm şi plat ca în ziua în care ieşise din reîntinerire, cu zece ani în urmă, iar pe coapse nu se vedea nici urmă de celulita.

Pe atunci, prietenele ei râseseră pentru că se întâlnea cu un bărbat aflat la prima viaţă, susţinând că era un mod de a economisi cheltuielile din Lumea Tăcerii. Liz trebuia să recunoască faptul că, atunci când se întâlniseră prima dată la o petrecere dată de o companie de producţie pentru care lucrase Carys, Mark avusese un aer de căţeluş. Păruse atât de pierdut şi de nelalocul lui printre celebrităţile şi viitoarele staruri, încât salvarea lui fusese unicul lucru decent pe care-l putuse face. Se mai întâlniseră de câteva ori şi ei îi făcuse plăcere, fiindcă Mark era entuziast vizavi de viaţă şi de Commonwealth şi nu avea genul de falsitate rezervată a celor de o vârstă cu Liz. Nu juca teatru, era prea onest pentru aşa ceva, şi femeia constată că asta o liniştea în mod nemăsurat. De aceea poate că, de fapt, era un caz de speranţă subconştientă că tinereţea lui autentică avea să i se transmită şi ei; în ciuda faptului că diferenţa de vârstă nu fusese niciodată o problemă pentru el. Pentru ca apoi, cu totul pe neaşteptate, Mark s-o ceară în căsătorie, purtat de ideea romantică nebună că erau suflete pereche.

Liz fusese *atât* aproape de a-l respinge, un refuz rapid şi dur care l-ar fi făcut pe bărbat să sufere timp de o lună, până întâlnea o fată la fel de nebunatică şi neexperimentată de vârstă lui, cu care să pornească mai departe în viaţă. Atât doar că... De fapt, de ce să fi procedat în felul acela? Ce dacă era drăgălaş prin aspectul de căţeluş? Bărbaţii atenţi şi grijulii erau rari. Indiferent de vârstă lor. Ea avea să trăiască oricum de-a pururi, sau oricum foarte mult, aşa că de ce să nu fi fost fericită alături de un bărbat bun timp de douăzeci de ani... şi să le dea dracului pe prietenele ei geloase şi remarcile lor maliţioase?

De atunci, nu existase o singură zi în care să fi regretat decizia. Se certau – ce pereche de însurăţei n-o făcea? –, dar niciodată pentru lucruri serioase. Mark era de asemenea un tată minunat. Liz nu plănuise niciodată să aibă mai mult de un copil cu el, însă după ce fuseseră alături de-a lungul anilor cedase şi fusese de acord în privinţa lui Sandy.

Iar prietenele ei avuseseră dreptate – bărbaţii aflaţi la prima viaţă, sănătoşi şi de vârstă lui erau extrem de satisfăcători în pat. În felul acesta, Liz era cea norocoasă.

Când ieşi din baie, o singură veioză ardea pe noptieră proiectând o lumină gălbuie pe jumătatea de pat a lui Mark. Bărbatul stătea în capul oaselor şi lectura un ziarecran. Fereastra era deschisă şi aerul condiţionat închis; rafale muribunde de El Iopi încălzeau odaia.

— Ce faci, copilaş? Are şi mămica loc?

Mark ridică ochii şi un surâs nervos îi flutură pe chip când văzu ce purta Liz. Lăsă ziarecranul, când ea se sui pe pat şi se târî încetişor spre el.

— Amanda aia arăta tare al naibii, murmură femeia muşcându-l uşor de ureche.

— Ha! Ea nu-mi face nimic... în nici un caz ca tine.

Strecură o mână pe sub halatul auriu şi degetele îi

atinseră pielea fierbinte de abanos de sub ţesătură.

Liz se mişcă fără grabă, până îl încălecă. Începu să-l sărute uşor şi aţâţător pe obraz şi coborî pe gât. Capul i se legăna dintr-o parte în alta, îngăduindu-i părului să mângâie pieptul bărbatului. Palma lui lunecă sub lenjerie. Ea zâmbi înaintea senzaţiei de plăcere stârnită de degetele lui şi înălţă capul pentru a-l săruta aşa cum se cuvine. După aceea îi zări expresia chipului şi oftă adânc.

— Ce-i, scumpule? Se rostogoli de pe el, uimită şi îngrijorată. Ăsta nu eşti tu.

Mark râmase cu ochii în plafon, neputând să-i întâlnească privirea.

— N-am nimic.

— Greşit! Crede-mă, ştiu. Sunt soţia ta şi nu numai atât.

Făcu în mod deliberat o pauză când îşi strânse cordonul halatului. Zâmbetul lui era plin de regrete.

— Ştiu… Atât doar că seara asta n-a prea fost ceea ce sperasem. Îmi pare rău.

— Cred că-i ceva mai complicat decât faptul că taică-tău a apărut cu cea mai recentă amică, oricât de lipsit de tact a fost când a făcut-o.

— La naiba! Se răsuci pe o parte, ca s-o privească. Exact asta-i, nu-nţelegi?

— Ce să-nţeleg?

— Tu, tata, ceilalţi… voi toţi aveţi bogăţia asta de experienţă… Iar eu n-o am. Şi… uneori este cam copleşitoare.

— Şi nici n-ai fost promovat…

— Iisuse Hristoase, ai făcut-o din nou, chiar acum! Ai habar cât de neînsemnat mă face să mă simt?

Liz rămase tăcută o vreme, adunându-şi gândurile tulburate.

— Nu mi-am dat seama că efectul era atât de neplăcut. Deocamdată n-a fost o problemă…

— Ştiu. Îi surâse jalnic. Poate că a avut un efect

cumulativ.

— Bine, scumpule, atunci o să-ţi mai spun ceva ce cred despre tine.

— Ce anume?

— Chiar urăşti planeta asta, aşa-i?

Mark oftă uşurat.

— Da. (Se animă brusc şi sări în capul oaselor, privind-o pătrunzător.) Toată planeta este exclusiv pentru adulţi. Şi nu mă refer la mine. Eu am numai douăzeci şi opt de ani, ce naiba, asta nu-nseamnă adult! Prin porţile de la New Costa Junction n-ar trebui lăsaţi să intre decât cei care au minimum o sută de ani. Voi sunteţi singurul soi de oameni care poate accepta felul ăsta de viaţă.

— Bun, făcu ea. Recunosc că nu mă deranjează atât de mult pe cât te deranjează în mod evident pe tine. Asta pentru că i ceva temporar, scumpule. Într-o bună zi, vom pleca.

— Dar nu vom fi împreună! Şi asta face parte din tine – fatalismul ăsta, sau înţelepciunea, indiferent cum ai vrea să-i spui. Nimic nu pare să te deranjeze vreodată. Ai avut alte căsătorii şi ele sunt pur şi simplu secţiuni ale vieţii tale. Pe de altă parte, tu eşti întreaga mea viaţă. Liz – tu şi copiii. Ştiu c-o să plec de-aici într-o bună zi, totuşi nu va fi împreună cu tine. Iar planeta asta nu-i pentru copii, aici nu există o societate. Asta detest cel mai mult, că Barry şi Sandy vor creşte la fel ca mine. Ăsta-i… ăsta-i pur şi simplu lucrul cel mai rău pe care li-l pot face.

— Bine. Liz puse un deget pe obrazul lui şi-i întoarse capul pentru a-l putea privi drept în ochi. Mâine, înaintează-ţi demisia şi vom începe să căutăm prin unisferă alt loc unde să trăim, un loc diferit. Poate o planetă de faza a III-a.

— Nu pot… nu vorbeşti serios…

— Ba cât se poate de serios. Chestia asta te consumă şi nu trebuie să ai vârstă mea ca să-ţi dai seama. Şi, Mark, tot ce am spus la altar rămâne adevărat. Te iubesc şi dacă

vom rămâne aici, ne vom despărţi în mod inevitabil. Aşa că... asta trebuie să facem.

— Ce se va întâmpla însă cu munca ta? Chestiile pe care le faci la Bitor-UU sunt cu adevărat de vârf.

— Şi ce dacă? Există zeci de mii care pot face acelaşi lucru, ba chiar sute de mii. Iar eu nu trebuie să fiu chiar tot timpul în laboratoare. Pot lucra din majoritatea sistemelor din unisferă. În plus, poate că-i timpul ca să-mi găsesc o slujbă nouă dacă vom trăi altfel.

— Iisuse... Mark păru şocat, după care începu să zâmbească. Dumnezeule, ştii ce vor spune dacă-i anunţ că demisionez? Burcombe o să înnebunească.

— N-are decât. Cui îi pasă?

— Dar... ce va fi cu banii? În altă parte nu vom câştiga niciodată aşa mult, în nici un caz făcând ceea ce facem acum.

— Salariul este ceva relativ. Viaţa pe Augusta este mult mai scumpă decât pe majoritatea planetelor. Vom găsi o planetă unde slujbele noastre pot susţine genul acesta de trai, dacă nu unul mai bun.

Bărbatul o trase mai aproape. Expresia de pe chipul lui denota aceeaşi uimire ca prima dată când se culcaseră împreună.

— Chiar o să emigrezi împreună cu mine?

— Da, Mark. Tu nu eşti doar o secţiune a vieţii mele, scumpule, ci însăşi viaţa mea. Cine ştie. Poate că vom fi singurul dintre o sută de miliarde de cupluri care va rămâne cu adevărat căsătorit pe veşnicie.

El zâmbi larg.

— Îmi place ideea asta.

— Ai vreo sugestie despre unde ţi-ar plăcea să mergi? în mod clar, te-ai gândit la asta multă vreme.

— De la cinci ani. Mâinile lui coborâră la cordonul halatului femeii şi-i descheiară funda cu blândeţe. Dar despre asta putem vorbi şi mâine dimineaţă.

***

La o oră după deschiderea cazului, Tarlo şi Renne însoţiră echipa de criminalişti a Directoratului la gara TSC din Paris, unde se îmbarcară în expresul pentru Nzega. Merseră prin Orleans, planeta 15Mari din sectorul acela al spaţiului de fază II şi după patruzeci şi unu de minute ajunseră la Fatu, capitala lui Nzega. Echipa de criminalişti închirie o dubă pentru a-şi transporta echipamentul, iar Tarlo şi Renne un BMW 4x4 Range Cruiser mare.

Nzega nu era o planetă-fundătură, totuşi izbutise să evite excesele dezvoltării tehnoindustriale complete. În cea mai mare parte, societatea era stabilă, civilizată şi cu o atitudine relaxată faţă de viaţă şi de slăbiciunile omeneşti. Colonizatorii iniţiali fuseseră polinezieni şi latino-americani, care veniseră aici în primul rând din cauza mărilor; jumătate din suprafaţa planetei era acoperită de apă. Nzega nu avea continente majore, ci doar sute de insule mari şi mii de insuliţe, care-i ofereau o lungime impresionantă de linie de coastă. Ambarcaţiunile constituiau o parte importantă a modului local de viaţă. Principalele insule locuite erau slab populate la interior.

Dezvoltarea economică era cauzată de numărul colosal de complexe turistice, hoteluri şi proprietăţi pentru închiriat de pe ţărmurile insulelor. Combinate cu liberalismul planetei, ele atrăgeau o sumedenie de puşti din clasa mijlocie care căutau o relaxare din locurile cu ritm mai alert de viaţă.

Renne încărcă destinaţia lor, Port Launay, în matricea pilot a BMWului şi se lăsă pe spate pentru a savura priveliştile. Drumul de la Fatu pe Marele Drum Mantu dura şaptesprezece ore, purtându-i peste nenumărate poduri şi diguri circulabile şi având cinci traversări cu feribotul între insule în zona subtropicală. Uneori şoseaua era din beton sudat enzimatic, dar nu întotdeauna. În unele perioade

mergea pe vârful stâncilor celor mai înalte, iar în alte perioade şerpuia prin mlaştini sărate ce păreau nesfârşite, în timp ce restul era doar o rută standard prin salba de oraşe de pe coastă. După o vreme ambii investigatori opacizară geamurile şi se culcară, în timp ce vehiculul gonea mai departe.

Port Launay nu era decât o secţiune de patru kilometri din banda urbană care urmărea îndeaproape ţărmul insulei Kailindri, deşi „urbană” era destul de mult spus. Unica şosea de piatră compactată mergea la două sute de metri de mare prin pădurea de arbori nativi lăţoşi, iar din ea se ramificau mici fundături în care pâlcuri de cabane şi bungalow-uri se cuibăreau sub copaci. Aşezările puteau fi identificate doar prin felul în care magazinele şi clădirile comerciale erau strânse laolaltă pentru a deservi cartiere rezidenţiale.

Când matricea de pilotare a BMWului arătă că ajunseseră la fundătura destinaţie, Renne comută pe manual pentru a conduce maşina pe ultimele sute de metri. Drumul nu mai era nici măcar din sfărâmături de piatră, ci simple făgaşe de roţi acoperite de nisip prăfos în iarba-reginei galben-albastră deasă. Trei maşini ale poliţiei locale blocau accesul. În faţa lor, pe acostament, erau oprite câteva automobile închiriate, iar reporterii care veniseră cu ele se certau cu poliţiştii.

— Cum dracu’ de-au ajuns aşa repede? întrebă Tarlo.

— Cine ştie? făcu Renne. Simt mizeria la fel cum vulturii simt stârvurile. Vrei să te-ocupi tu de poliţia locală?

— Sigur că da.

Tarlo zâmbi, îşi coborî pe ochi ochelarii de soare model sport şi deschise portiera.

Renne îl privi apropiindu-se de sergentul care conducea acţiunea şi începând să-i vorbească. Tarlo era din Los Angeles, avea optzeci şi doi de ani şi-şi încheiase prima reîntinerire în urmă cu nouă ani. Nu lăsa impresia

respectivă prin felul cum arăta, pentru că păstrase aspectul unui tânăr proaspăt ieşit din adolescenţă. Bogata lui familie californiană asigurase secvenţare embriologică extinsă care îi restricţiona procesul natural de îmbătrânire. De asemenea, familia optase pentru aspectul tradiţional (sau stereotip – în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia) al surferului: trup zvelt, însă înalt şi cu fermitate naturală, păr blond des, dinţi perfecţi şi maxilar pătrat, ferm. În mod vădit, Tarlo îşi savura moştenirea ereditară. Motivul pentru care el intrase în poliţie continua să rămână de neînţeles pentru Renne. „Îmi plac enigmele”, era singura explicaţie pe care el i-o oferise vreodată. Personal, femeia simţea că pe Tarlo îl incitau teribil operaţiunile sub acoperire ale Directoratului. Era băieţelul care dorea să ajungă super agent secret când va creşte mare.

El ar fi trebuit să se potrivească perfect pe Nzega şi de aceea era mulţumită să-l lase să vorbească cu poliţia. Aparatul poliţienesc local nutrea deseori resentimente la apariţia Directoratului care prelua cazul.

Văzu duba echipei criminaliste oprindu-se în spatele BMW-ului, exact când Tarlo şi sergentul începură să râdă împreună. Una dintre maşinile de poliţie se retrase de pe drumul pe care-l bloca şi Tarlo îi făcu semn lui Renne să treacă.

Casa de pe plajă se găsea la două sute de metri mai departe. Copaci înalţi cu frunze albastru-cenuşii străjuiau drumeagul, oferind un grad de intimitate faţă de celelalte case din fundătură. Renne întrezări clădiri fără etaj, construite în majoritate din panouri de lemn sau compozit, dar şi una crescută din coral-uscat. Un Merc negru staţiona în faţa casei căutate de ea. Renne avea o bănuială destul de precisă în privinţa persoanei pe care o adusese. Opri BMW-ul în spatele său şi coborî în umiditatea apăsătoare şi izul puternic de apă sărată. Copacii asigurau o umbră rezonabilă înaintea soarelui pârjolitor al dimineţii, totuşi îşi

puse ochelarii de soare.

— Halgarthii şi-au trimis propria echipă de securitate, rosti Tarlo sosind lângă ea şi purtându-şi sacoul de in pe umăr. Dădu din cap spre Mere. Poliţia zicea c-au sosit acum patruzeci de minute.

— Poliţia ce zice despre prezenţa noastră aici?

El îşi afişă zâmbetul larg.

— E încântată să lase cazul complet pe mâna noastră. Până la plecarea domnişoarei Halgarth, se va ocupa exclusiv de controlul mulţimilor.

— E bine. Se uită către duba criminaliştilor, care se hurduca pe drumeag. Ştim care-i casa din care au operat Păzitorii?

— Da; (îi arătă în lungul ţărmului.) La două case mai departe. În mod evident, dispuneau de informaţii bune. Poliţia a trebuit să pună pază acolo. Reporterii încă nu ştiu despre ea.

— Bine. Renne îşi îndreptă umerii şi-şi aranjă jacheta uşoară. Hai să terminăm treaba. Pune-ţi sacoul.

— Şefa nu-i aici.

— Nu asta contează.

Cu o demonstraţie exagerată de nemulţumire, Tarlo îşi îmbrăcă sacoul şi-şi strânse nodul cravatei.

— Să sperăm că există aer condiţionat, mormăi el, iar Renne spuse echipei criminaliste să înceapă cu cealaltă casă.

Porniră după aceea pe poteca îngustă care ajungea la casa de pe plajă. Era o clădire mică şi modestă din lemn care fusese proaspăt vopsit în verde-lămâie mai. Cu acoperiş de celule solare şi frunze semiorganice precipitatoare atârnând din streşini. O verandă largă se deschidea spre ocean. De la verandă se întindea o peluză de iarba-reginei lată de cincizeci de metri, care se sfârşea acolo unde solul nisipos lăsa loc plajei. Numai părţile laterale şi cea din spate ale proprietăţii erau împrejmuite cu

garduri, oferind în faţă panorama superbă a golfului larg. Un grătar acoperit se afla la capătul verandei, cu câteva scaune şi o masă pe iarba de lângă el. Sticle goale de cocteiluri exotice, cutii de bere şi farfurii murdare ocupau masa, sclipind sub roua care se evapora iute.

Un bărbat din personalul de securitate Halgarth stătea în faţa uşii, îmbrăcat într-o bluză de trening simplă, bleumarin şi şort bej lung, care-i trecea de genunchi. Renne încercă să nu zâmbească atunci când se apropiară de el; era evident că individul ţinea mult la aspectul lui.

— Directoratul Delicte Grave, anunţă ea solemn. Dorim să stăm de vorbă cu domnişoara Halgarth.

— Sigur că da, încuviinţă el. Îmi puteţi arăta un act de identitate?

E-majordomul lui Renne expedie o certificare DDG către e-majordomul lui.

— Mulţumesc, spuse bărbatul şi le deschise uşa.

Casa nu era mare. Avea un coridor îngust care ducea la trei dormitoare, o baie, bucătărie şi un salon care ocupa jumătate din suprafaţa totală. Mobilierul era mai degrabă funcţional – o reşedinţă tipică de buget restrâns pentru închiriat în vacanţe.

— Este o Halgarth şi vine aici în vacanţă? întrebă Tarlo. Chiar dacă-i o familie minoră, ar putea sta în locuri mai bune.

— Nu asta-i ideea. Nu i-ai accesat dosarul? Este primul ei an la colegiu, prima ei vacanţă cu un grup de prietene. Pentru prima dată este liberă în afara familiei. Oricum, ce nu-ţi place la locul ăsta?

El îi făcu cu ochiul.

— Nu există o lună pe cer. Nu sunt maree. Glasul i se reduse deliberat la nivelul unei şoapte răguşite: Nu-i surf!

Renne îi aruncă o privire disperată şi intră în salon. April Gallar Halgarth stătea pe canapea, arătând atât de jalnic încât parcă tocmai aflase că părinţii ei suferiseră pierderea

completă a corpurilor. Era destul de frumoasă chiar şi îmbrăcată în blugi verzi bufanţi şi tricou ruginiu mototolit. O fată de douăzeci de ani. Înaltă, cu piele abanos-deschis netedă, păr des şi ondulat şi trăsături dulci care aparţineau unui chip încă şi mai tânăr. Ţinea între palme o cană de cafea din care nu băuse. Când ridică privirea spre cei doi investigatori, ochii îi erau înroşiţi şi umflaţi, căutând înţelegerea.

Cele trei prietene stăteau în jurul ei, cu un aer protector. Marianna, Anjelia şi Laura, toate de la Universitatea Belfast de pe Queen, unde studiau împreună. În salon se mai aflau alţi doi bărbaţi din personalul de securitate Halgarth, care păreau uşor nelalocul lor. Primiseră ordin ş-o protejeze pe April de mass-media şi s-o escorteze acasă. În mod clar, deocamdată fata nu era în stare de nici un fel de activitate.

— I-aţi prins pe nenorociţi? întrebă Marianna cu un accent irlandez pronunţat, după ce Renne şi Tarlo se identificară.

— Nu încă, nu, zise Tarlo. Abia începem investigaţia.

— Ha! pufni fata şi le întoarse spatele.

— Domnişoară Halgarth, trebuie să-ţi punem nişte întrebări, zise Renne.

Marianna îngenunche lângă prietena ei.

— Dacă nu vrei, nu eşti obligată.

April ridică ochii la Renne.

— E-n regulă, vreau s-o fac.

Marianna încuviinţă neconvinsă şi le conduse pe celelalte două fete afară din salon.

— Dacă nu vă supăraţi, se adresă politicos Tarlo bodyguarzilor rămaşi.

Unul ieşi pe coridor, iar al doilea trecu prin uşa de sticlă glisantă şi rămase pe veranda de afară.

— Bănuiesc că te întrebi de ce ţi s-a întâmplat tocmai ţie, rosti Renne aşezându-se lângă fata tulburată.

— Da, suspină April.

— În primul rând, pentru că eşti o Halgarth. Păzitorii Individualităţii vă privesc ca pe inamicii lor.

— *De ce?* Nu ştiu absolut nimic despre ei, n-am fost niciodată pe Far Away, nu i-am ajutat pe extratereştri şi nici altceva. Eu studiez istoria secolului al XXI-lea şi nimic altceva.

— Ştiu, dar dinastia ta este principalul finanţator al Institutului de Cercetări *Marie Celeste.* Pentru minţile lor deformate, asta este o crimă majoră. Nu căuta un motiv pentru cele întâmplate. Nu există o explicaţie raţională. Tu eşti rezultatul unui program de căutare. Ei îşi doreau un Halgarth, un membru al familiei tale care să fie – scuză-mă! – uşor naiv şi izolat. Numele tău a apărut după rularea programului.

April plecă fruntea şi-şi tamponă ochii cu un prosop de hârtie pentru bucătărie.

— A fost atât de drăguţ... Nu-mi vine să cred.

— Cum se numea? întrebă Tarlo cu blândeţe.

— Alberto, răspunse fata. Alberto Rasanto. Stătea cu prietenii lui, Melissa şi Frank, la două căsuţe mai încolo. Veniseră la fel ca noi, în vacanţa de primăvară. Aşa ne-au spus... Cred c-a fost o minciună.

— Da, încuviinţă Renne.

April făcu o grimasă şi-şi privi cafeaua rece.

— Aşadar i-aţi întâlnit... o îmboldi Renne.

— El era foarte drăguţ. Avea nişte ochi mari, verzi. Am crezut că era la prima viaţă, la fel ca mine. Erau pe plajă în ziua când am sosit. Am intrat toţi în vorbă. Ştiţi, a fost un fel de dispută pentru Alberto... Vreau să zic că Melissa şi Frank erau deja cuplaţi. Iar noi eram patru fete... Ne-am cam strâns în jurul lui. Şi Marianna e foarte drăguţă şi-ntotdeauna îi înhaţă pe băieţii cei mai buni. Lui însă i-a plăcut de mine. Zâmbea mereu când vorbeam şi era plăcut să discuţi cu el. Avea un zâmbet minunat – pe cuvânt că era minunat! Aşa că-n următoarele zile noi doi am fost

foarte apropiaţi. Am înotat şi el m-a învăţat să fac windsurf, seara mergeam toţi în grup prin baruri şi eu am băut cam mult. Am încercat chiar şi nişte TSInare. Nimic dur, doar programe reduse. Erau stranii, dar cumva plăcute. Cred că aşa a-nceput…

— Stabileau un şablon, da, încuviinţă Tarlo. Un TSInare, sau chiar drogurile banale, chimice, ajută la înceţoşarea amintirilor. Îmi pare rău, April, totuşi trebuie să te-ntrebăm şi asta: te-ai culcat cu el?

— Îhî.

— Când, te rog?

— Prima dată cred că acum patru zile.

— Şi ai rămas în casa lor atunci?

— Da. El avea o cameră numai a lui. Eu o împart pe a mea cu Laura. Înainte de a ajunge aici, noi făcuserăm un pact în privinţa băieţilor – dacă o fată avea… o aventură, colega ei de cameră urma să se culce pe canapeaua din salon. Dar… eu… A fost mai uşor aşa.

— Mai intim? spuse Tarlo cu un surâs înţelegător.

— Da, aprobă ea repede. Cred că mai sunt încă niţel conservatoare. Nu mă deranjează dacă prietenele mele ştiu că sunt cu un băiat, însă pereţii de-aici sunt realmente subţiri. Eu am crescut pe Solidade, unde nu-i decât familia… Ridică fruntea, privindu-i amărâtă. Probabil credeţi despre mine că nu-s decât o proastă bogată, care n-are habar despre lumea adevărată. Altcineva n-ar fi putut să fie atât de credul.

— Nu, zise Renne, nu eşti credulă. N-a fost genul acela de înşelătorie. Oricum ar fi scos de la tine certificarea de autor de mesaj pentru unisferă.

Lacrimile umplură din nou ochii fetei.

— Dar nu-mi amintesc! Şi acum tot Commonwealth-ul crede că eu am expediat propaganda Păzitorilor.

— Până mâine, Commonwealth-ul va uita. Familia ta va avea grijă ca mass-media să nu mai pomenească de tine.

April încuviinţă încetişor.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea furios. Bodyguarzii zic că ei nu ştiu, totuşi sunt sigură că au primit ordin să-mi răspundă aşa. Spuneţi-mi, vă rog! Se uită de la Tarlo la Renne. Vă rog! Trebuie să ştiu. Nici măcar nu-mi pot da seama când a fost. E pur şi simplu oribil. Nu-mi pasă cât de râu a fost, dar vreau să ştiu.

— S-a întâmplat cu două nopţi înainte de plecarea lor, rosti Tarlo. (Renne îi aruncă o privire furioasă, însă el strânse din umeri.) Rutina de a te îmbăta şi droga în fiecare seară este, pe de o parte, pentru ca în dimineaţa următoare să te trezeşti ameţită şi să nu fii suspicioasă.

April se încruntă şi ochii ei îşi pierdură focalizarea, uitându-se afară prin fereastra mare cât peretele, undeva dincolo de scânteierile oceanului.

— Nu-mi amintesc. Realmente, nu-mi amintesc. Aş dori să zic că m-am simţit ceva mai greoaie în dimineaţa aceea, dar n-a fost aşa. Îl privi pe Tarlo. Deci… ce mi s-a-ntâmplat?

— Probabil că ţi-au dat antronoină, sau o variantă a ei, strecurată în băutură. N-ai fi ştiut ce se întâmplă, este aproape ca şi cum ai fi beat mort, atât doar că rămâi perfect deschis la orice comenzi exterioare. După acea au folosit un scaner de interfaţare cuplat cu un program hacker pentru inserţiile tale. N-a durat mai mult de două minute. Iar după aceea ţi-au editat memoria.

— Mi-au editat memoria… April îşi trecu mâinile prin pâr. Cât de clinic sună! Practic mi-a furat o bucată din viaţă. N-am ştiut niciodată că poate fi atât de uşor.

— Tehnologia este bine pusă la punct, spuse Renne. Unele perfecţionări ale ei nici măcar n-au fost anunţate de cercetările corporative. Primul lucru pe care îl fac infractorii după comiterea unui delict major este să-şi şteargă complet din creier amintirile despre eveniment. Ei nici măcar nu ştiu că au comis delictul, ceea ce este destul de straniu, totuşi în felul ăsta noi nu le putem citi memoria pentru a folosi

datele găsite ca dovezi în tribunal.

— Ştiţi, cred că urăsc partea aia mai mult ca orice altceva, chiar mai mult decât faptul că am fost sedusă sau că mi s-a folosit certificarea. E pur şi simplu oribil! Mi-ar fi putut face orice, absolut orice, şi eu n-aş fi ştiut niciodată. Nu-mi vine să cred că nu-mi pot reaminti.

— Va trebui să te supunem unor analize, rosti Renne. Echipa noastră criminalistică îţi va lua eşantioane de sânge. Pentru că asta s-a întâmplat cu numai două zile în urmă, vom putea găsi urme ale substanţei utilizate. De asemenea, ar dori să ruleze nişte programe de calibrare prin inserţiile tale. Crezi că ne poţi ajuta?

— Da, spuse April. Indiferent despre ce ar fi vorba, sunt de acord.

— Mulţumesc. Vom utiliza un program de schiţare de caracteristici, pentru a obţine imaginea lor. La asta ne pot ajuta şi prietenele tale.

— O să-i prindeţi? Realistic vorbind?

— Va fi greu, răspunse Tarlo. Păzitorii nu ar fi expediat mesajul shotgun decât după ce echipa lor părăsise Nzega. De acum, ei pot fi pe orice planetă din Commonwealth. Vor folosi kituri de reprofilare celulară pentru a-şi modifica aspectul. Principala noastră şansă de a-i aresta este atunci când punem mâna pe întregul grup al Păzitorilor.

— Îi urmăriţi de multă vreme, nu? Toţi ştiu asta. Este unicul caz nerezolvat al Paulei Myo.

— Nimeni nu poate să scape pe vecie, spuse Renne. Delictul acesta i-a apropiat cu încă un pas de acţiunea justiţiei. Este imposibil să nu fi lăsat indicii şi dovezi. ADN-ul lor va fi în casă, şabloanele softwareurilor lor vor fi prin cibersfera lui Nzega, în tranzacţia financiară pentru închirierea casei şi a mijloacelor de transport şi în înregistrările comunicaţiilor lor. Ştiu că ţie nu ţi se pare mare lucru, mai ales acum, dar, crede-mă, orice amănunt ne este de folos.

Renne şi Tarlo plecară prin uşa-fereastră a verandei, trimiţându-l pe bodyguard înapoi în salon. Traversară peluza spongioasă spre casa utilizată de Păzitori. Amândoi trebuiră să-şi pună iarăşi ochelarii de soare din cauza strălucirii nemiloase a astrului.

— A fost amabil din partea ta, zise Renne, să-i zici că au utilizat un drog de viol. Mă-ntrebam de ce îi povesteai despre hacker…

— A suferit destul, replică Tarlo.

Renne se opri şi privi oceanul; briza umedă îi răvăşea părul roşcat des.

— Nemernicii! Ai dracului, să facă asta cuiva aflat la prima viaţă. Chiar şi fără amintiri, o să fie dată peste cap nişte decenii.

— Detest editările de memorie, spuse Tarlo. De fiecare dată când dăm peste una, mă trec fiorii. Dacă şi nouă ne-au editat memoria tocmai pentru că soluţionasem deja cazul Păzitorilor şi-ncepusem să-i arestăm? Poate că i-am arestat deja de o sută de ori. Vreau să zic că mi se pare al naibii de ciudat că şefa n-a pus mâna niciodată pe unul dintre şefi.

— Ai început să vorbeşti ca Alessandra Baron, care critică întruna Directoratul. Dacă cineva ar fi inventat o editare de memorie cu care să tragi ca o armă laser, am fi aflat despre ea.

— Păi asta-i şi ideea, rosti bărbatul strângând din umeri şi deschizând larg braţele. Noi aflaserăm despre ea, însă inventatorul a tras cu ea în noi.

— Termină! Devii paranoic.

El rânji trist.

— Trebuie să recunoşti că ceva nu-i în regulă cu situaţia asta a Păzitorilor. Ce dracu’, ai fost şi tu pe Velaines! Am făcut vreo greşeală? Haide, zi – am făcut? Nu ne-am abătut nici o clipă de la litera manualului şi tot ne-au dat de urmă.

— Au avut baftă.

— Au baftă de o sută treizeci de ani. Nu-i ceva natural.

Ea îl privi îngrijorată.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Serios, nu ştiu. (Suspină.) Hai să vedem ce-au descoperit criminaliştii.

— Nimic.

— Fii optimistă! Pun la bătaie zece dolari că de data asta Păzitorii au făcut o greşeală şi au lăsat în urmă un indiciu util pentru noi.

— Bate palma!

7

Gaura-de-vierme a diviziei de explorare TSC de pe Merredin fusese închisă pentru cincisprezece luni în timp ce era supusă unei reparaţii capitale de clasa a V-a – întreţinerea completă a structurii de focalizare energetică şi modernizarea tuturor sistemelor de susţinere de nivel beta. Nu era simplu să asiguri service pentru o jumătate de kilometru cubic de echipamente dedicate fizicii energiilor înalte. Oscar Monroe fusese aici timp de zece luni, ocupându-se de managementul echipelor care se târau prin generatorul găurii-de-vierme înarmate cu şurubelniţe, matrice, programe şi toate tipurile imaginabile de boţi. Alte trei luni fuseseră petrecute pentru instruirea echipei sale de la sol; la urma urmelor, majoritatea sistemelor erau noi, iar asta însemna învăţarea unui set complet nou de proceduri. Şase săptămâni fuseseră petrecute cu echipa de înaintare, până deprinseseră cele mai recente mărci de echipamente şi software în decursul a nenumărate simulări de rulare şi în felul acela lui îi rămăsese o vacanţă de două săptămâni.

Plecase pe Pământ şi petrecuse primele zece zile singur, cu adresa e-majordomului dezactivată, într-o barcă de pescuit pe lacul Rutland din Anglia, în timpul Paştelui. Plouase şapte zile din zece şi el prinsese în total unsprezece păstrăvi. Acelea fuseseră probabil zilele cele mai relaxante de care se bucurase în ultimii opt ani. Asta

nu însemna însă că ar fi dorit să-şi facă un obicei din trândăvire.

Ultimele patru zile le petrecuse în Londra, unde fusese decis să vadă câteva dintre straniile spectacole teatrale live, printre celelalte dovezi de cultură cam prea nostalgică pe care vechea şi măreaţa capitală le oferea vizitatorilor ei. Chiar în prima seară, în pauza unei piese de Stoppard „reinterpretate”, cunoscuse un tânăr chipeş dintr-o familie europeană aristocratică, care fusese curios şi impresionat de el şi de activitatea lui. Având aceleaşi gusturi pentru artă, operă şi mâncăruri fine, fuseseră nedespărţiţi în ultimele trei zile petrecute de Oscar acolo. Se despărţiseră în gara TSC din Londra şi expresul lui pornise în călătoria de treizeci şi trei de minute, revenind pe Merredin, la 208 ani-lumină depărtare.

În dimineaţa următoare, începură activarea generatorului găurii-de-vierme; executată corect, era un proces lent. Peste şase zile, Oscar era gata să înceapă vânătoarea de planete.

Baza diviziei de explorare era vizibilă de la opt kilometri depărtare, ocupând opt kilometri pătraţi pe o latură a gării planetare TSC. Nu era de altfel greu să fie aşa proeminentă. Merredin era noua planetă-nod pentru spaţiul de fază HI în acest sector al Commonwealthului. În anticiparea celor cincizeci de porţi care aveau s-o conecteze într-o bună zi de stelele acelea îndepărtate, gara planetară curăţase o zonă de patru sute de kilometri pătraţi lângă oraşul capitală. Deocamdată era dotată numai cu un terminal standard pentru călători, un triaj mic şi trei porţi, una înapoi spre planeta Mito din cele 15Mari şi celelalte două spre planetele de frontieră din faza III Clonclurry şi Valvida. În rest nu existau decât buruieni, iarbă, rigole de scurgere şi câteva drumuri care nu duceau niciunde. Cu o lună în urmă, majoritatea clădirilor arboraseră drapele naţionale verzi-albastre, care fuseseră scoase după ce echipa Merredin

fusese eliminată din Cupă la jumătatea primei runde. Administratorii amărâţi le încuiaseră, bolborosind despre data viitoare.

Baza diviziei de explorare era dispusă în jurul propriei sale găuri-de-vierme, amplasată într-o clădire de beton şi oţel, fără ferestre, lungă de 800 de metri, care se sfârşea în incinta ambientală extraterestră restrictivă sferică, cu diametrul de două sute de metri, din care două treimi deasupra solului. Era înconjurată de un orăşel de clădiri în stil industrial, conţinând birouri, ateliere, facilităţi de instruire şi departamentul xenobiologic. Energia provenea de la centrala nucleară de pe coastă.

Cupeul Mere 1001 al lui Oscar trecu prin poarta principală la ora 7:45 şi opri direct în spaţiul de parcare etichetat Director Operaţiuni. Bărbatul zâmbi la cele câteva priviri invidioase pe care maşina le atrase din partea altor membri ai echipei, pe măsură ce opreau lângă blocul administraţiei. Se îndoia că pe Merredin erau multe ca ea, ba poate chiar nici una. Era unica lui slăbiciune: să-şi schimbe maşina la fiecare douăsprezece luni (sau mai puţin) în cel mai la modă model sport. Mercul acesta fusese importat special din Republica Democrată a Noii Germanii, planeta 15Mari unde corporaţia Mercedes îşi mutase fabricile după ce părăsise Pământul. Ţinând seama de ceea ce făcuse în prima lui viaţă, Oscar nu decisese niciodată dacă extravaganţa aceea consumeristă era ironică, sau dacă el se distanţa în mod subconştient de trecutul respectiv. Unicul motiv pentru care nu-şi ştersese amintirile în mod complet cu ocazia reîntineririi fusese posibilitatea de a fi cu ochii în patru faţă de orice tip de revenire la idealismul stupid pe care-l îmbrăţişase eul său mai tânăr. În zilele acestea, era un membru cu normă întreagă al clasei conducătoare şi se simţea în sfârşit mulţumit de sine şi de rolul său.

Traversă blocul administraţiei şi intră direct în centrul de

comandă a găurii-de-vierme. Echipa de sol începuse deja să se adune în fundul amfiteatrului mare. Schimbă câteva saluturi şi glume, apoi coborî spre consola lui aflată în faţă. Centrul de comandă avea opt rânduri etajate de console orientate către ferestrele mari din safir ranforsat în lanţ molecular ce formau peretele frontal. Dincolo de ele se găsea incinta ambientală extraterestră restrictivă; în stare inactivă, era o cameră sferică cu diametrul de cincizeci de metri, cu pereţi închişi la culoare, care absorbeau radiaţiile. Mecanismul porţii găurii-de-vierme în sine se afla direct vizavi de ferestre – un oval lat de cincisprezece metri, cu o rampă ce suia de pe baza incintei. În jurul pereţilor se înşiruiau uşile diverselor ecluze. Tavanul avea un inel strălucitor polifoto, care în prezent ilumina incinta, emiţând acelaşi spectru ca soarele lui Merredin. În jurul său erau dispuse nişele etanşate care conţineau instrumentele ştiinţifice şi astronomice. Pe durata închiderii cunoscuseră de asemenea o modernizare majoră şi echipa de pregătire le încheiase testarea în decursul nopţii.

Oscar se aşeză la consola lui şi-i comandă e-majordomului să-l conecteze la matricea principală a centrului. Portalurile consolei i se aprinseră, afişând scheme simplificate ale porţii, în vreme ce e-majordomul stabilea legături vocale cu toţi operatorii de console, pe măsură ce se aşezau la locurile lor şi se conectau. Pe când le autoriza includerea în bucla de comunicare, se apropie şeful echipei de pregătire care-l informă despre starea curentă. O dată cu înaintarea procesului de predare, echipa de pregătire părăsi sala; câţiva trecură în galeria de observare din spate, înghesuindu-se pe locuri cu reporterii, executivii TSC locali şi diversele VIP-uri care făcuseră rost de invitaţii.

La ora 9:15, Oscar era mulţumit că generatorul găurii-de-vierme era pregătit pentru deschidere. Parcurse bucla pentru ultima dată, verificând în mod personal cu şefii staţiei lui că erau la fel de mulţumiţi în privinţa situaţiei:

astrogaţia, energia, focalizarea, sistemele auxiliare principale, senzorii, astronomia pe distanţă scurtă, managementul incintei restrictive, sistemele defensive de extremă urgenţă, echipa de înaintare, ştiinţa planetară, oficiul contactelor extraterestre, xenobiologia, echipamentele bazei şi, în cele din urmă, personalul medical. Unul câte unul, toţi îi dădură undă verde. În cele din urmă, consultă matricea Inteligenţei Restricţionate, care avea să se ocupe de procedurile integrate. Îl anunţă că era pregătită.

— Mulţumesc, oameni buni, rosti el. Managementul incintei, adu-ne, te rog, la statut unu. Astrogaţia, fii gata. IR, vreau ca poarta să fie pregătită pentru activare totală.

Benzile polifoto de pe plafonul centrului de comandă începură să pălească, coborând sala în crepuscul. Display-urile holografice din portalurile consolelor proiectau străluciri multicolore peste feţele operatorilor. De cealaltă parte a ferestrelor din safir gros, uriaşul inel polifoto al incintei ambientale extraterestre restrictive îşi diminuă de asemenea intensitatea, reducându-se la nivelul unei radiaţii roşii slabe, care abia ilumina ovalul porţii.

— Câmpul de forţă intern activat, anunţă managementul incintei. Toate ecluzele închise şi etanşate. Pereţii pe neutru. Şunturile termice on-line. Avem statut unu.

Oscar abia putea distinge rampa din faţa porţii retrăgându-se în podeaua incintei. Simţi o furnicătură electrică ce începea să-i suie din stomac. Indiferent de cât timp făcea asta rasa umană şi cât de departe călătoriseră în Univers, deschiderea unei uşi în necunoscut era întotdeauna un risc aţâţător.

— Astrogaţia, vreau o destinaţie gaură-de-vierme pe steaua AFR98-2B, la cinci unităţi astronomice nord galactic de ţintă.

— Am înţeles – se încarcă.

Oscar privi display-ul portal IR înregistrând fixarea

coordonatelor. AFR98-2B era o stea de clasă spectrală F2, la douăzeci şi şapte de ani-lumină de Merredin. Examinarea pe mare distanţă a TSC-ului efectuată cu ajutorul telescopului orbital indicase existenţa unui sistem solar format din minimum cinci planete. Având coordonatele confirmate de astrogaţie, IR prelua procedura de deschidere – un vast program compozit capabil să manipuleze miliardul de factori variabili care guvernau echipamentele porţii şi fluxul de energie. În mod normal, un software de asemenea putere ar fi autoevoluat rapid la statutul de IC, dar acesta fusese formatat chiar de IC, care introdusese limitatori strategici pentru a împiedica orice declanşare de autodeterminare. Deşi încorpora algoritmi genetici, IR era în esenţă stabilă – n-ar fi dezvoltat niciodată interese şi ţeluri alternative în mijlocul operaţiunilor sale, aşa cum făcuseră în trecut unele softwareuri matrice mari, cu consecinţe adesea dezastruoase.

Dincolo de ferestre, marginea argintiu-mat a porţii ovale începu să pâlpâie cu umbre turcoaz întunecate. Acestea se extinseră rapid şi se contopiră, moment în care focalizarea asupra lor deveni extrem de dificilă pentru ochiul omenesc. Se modificau permanent, rămânând în acelaşi loc. În centrul porţii, hăul sosi cu o clătinătură ameţitoare. Ca de fiecare dată, Oscar avu impresia că gonea brusc printr-un tunel de lungime infinită. Nu era o interpretare tocmai rea pentru simţurile umane copleşite. Ştia că-şi ţinea răsuflarea ca orice operator de consolă debutant, însă acesta era momentul celei mai mari recompense, motivul pentru care se dedicase slujbei sale cu atâta pasiune, motivul pentru care avansase până la poziţia de Director Operaţiuni. În ciuda rahatului comercial şi politic care era TSC, azi căutau o planetă nouă. Existau şanse ca viitorii colonişti să facă din ea altă clonă amărâtă a societăţii majoritare din Commonwealth, dar pe de altă parte exista întotdeauna posibilitatea să fie ceva nou şi inspirator. Nu poate fi mereu

la fel!

Instabilitatea din centrul mecanismului porţii se stabiliză şi se limpezi, întunecându-se imediat. Pe fundalul negru se vedeau stele. Un fascicul de lumină albă strălucitoare ţâşni prin deschidere, orientată sub un astfel de unghi încât să pătrundă în incintă în stânga ferestrelor.

Câteva cifre se schimbară pe display-urile digitale, consemnând mica reducere a valorii electromagnetice.

— Avem ieşire curată? întrebă Oscar.

— Baleierea de distorsiune gravitaţională este negativă, anunţară senzorii. Pe o rază de un milion de kilometri nu există materie solidă peste nivelul particulelor.

— Mulţumesc. Managementul incintei, purjează incinta, te rog.

Un orificiu se deschise în centrul câmpului de forţă secundar care acoperea poarta şi se extinse lent spre perimetru. Atmosfera din incintă ţâşni afară, vizibilă la început sub forma unui jet gros de vapori suri care se revărsa peste câmpul stelar. După un minut, şi cu câmpul de forţă retras, nu mai rămaseră decât câteva grăunţe sclipitoare de gheaţă care dispersau lent.

— Vid confirmat, anunţă managementul incintei.

— Senzorii, desfăşoară urmăritorul stelar, comandă Oscar. Astronomia, unde suntem, te rog?

Una dintre nişele din plafonul incintei se deschise silenţios aidoma unui iris. Din ea se descolăci un braţ electromuscular lung ca un tentacul, prevăzut la capăt cu un bulb metalic de doi metri, presărat cu lentile mici aurii. Oscar privi cum braţul înaintă lent, cu mişcarea lui sinuoasă şi precaută împingând mecanismul de urmărire stelară prin poarta deschisă şi în spaţiul de dincolo de ea. O videocameră standard amplasată pe manşonul urmăritorului stelar îşi expedie imaginea la unul dintre cele cinci ecrane mari de deasupra ferestrelor. Se vedea o stea obişnuită, al cărei disc mic strălucea puternic printre

constelaţii. Lui Oscar i se părea că ar fi avut mărimea potrivită pentru o F2 aflată la 5 UA, totuşi aşteptă răbdător fluxul de informaţii de la urmăritorul stelar. Una dintre cerinţele principale ale meseriei sale era de a-şi păstra calmul în orice circumstanţe, deoarece deciziile pripite erau la fel de periculoase ca şi ezitările. Aceasta era o trăsătură pe care o învăţase devreme în prima viaţă, atât doar că pe atunci o aplicase în mod greşit.

— Spectrul corespunde lui AFR98-2B, anunţă astronomia pe distanţe mici. Identificăm stele reper şi determinăm poziţia punctului de ieşire.

Oscar îşi putea aminti prima explorare stelară la care lucrase, cu decenii în urmă, pe Augusta; se numărase printre cei mai tineri membri ai echipei de pregătire şi rămăsese în galeria de observare timp de nouă ore după ce i se încheiase tura la predare. Cele nouă ore trecuseră ca prin farmec, într-atât de puternică fusese surescitarea pe care o simţise atunci. Fusese ziua în care ştiuse că făcuse alegerea corectă, că într-un mod obscur aşa ar fi putut corecta ceea ce făcuse în trecut. În felul acesta putea aduce speranţa unui nou start în vieţile altora, ca şi în propria lui viaţă.

— Se confirmă poziţia ieşirii găurii-de-vierme, anunţă astronomia pe distanţe mici. Distanţa până la AFR98-2B este de şaptesprezece virgulă trei milioane de kilometri de la coordonatele proiectate.

Oscar îşi îngădui să se relaxeze uşor, văzând zâmbetele ce apăreau pe chipurile membrilor echipei de sol. Nu era o marjă de eroare rea pentru o poartă nou redată în exploatare, ci între limite mai mult decât acceptabile.

— Foarte bine, astrogaţia. Încarcă, te rog, noile valori. Senzorii, haideţi să scoatem telescopul de cercetare planetară.

În vreme ce noul şi mai masivul mecanism al telescopului se derula prin incinta restrictivă, Oscar mai

parcurse o dată bucla centrului de comandă, verificând dacă totul mergea perfect. Urmă după aceea o aşteptare de o oră, în timp ce astronomia pe distanţe mici analiza imaginile de la telescopul de cercetare planetară. Procedura era destul de simplă – scanau planul eclipticii pentru orice sursă de lumină peste magnitudinea 1. Când era descoperită vreuna, telescopul îi observa mişcarea. Dacă era o planetă, mişcarea ei orbitală trebuia să fie evidentă aproape imediat.

Rezultatele se aprinseră pe ecranele de deasupra ferestrei. Astronomia pe distanţe mici localizase cinci planete. Două erau gigante gazoase de mărimea lui Saturn, la 11, respectiv 15 UA de stea. Cele trei planete interioare erau în stare solidă. Prima şi cea mai mică dintre ele, un bolovan de mărimea Lunii, la 120 de milioane de kilometri de stea, avea manta plastică de lavă de înaltă vâscozitate, care se mişca în unduiri leneşe cauzate de masivul efect de maree al stelei. A doua era o planetă mare cu diametrul de 7800 de kilometri, la distanţa de 112 milioane de kilometri de stea. Cu gravitaţia ei mare, atmosfera de tip venusian şi apropierea de soare, nu se putea califica drept U-congruentă. A treia însă se afla la 199 de milioane de kilometri de stea şi avea diametrul de 14300 de kilometri. Ovaţii şi un ropot de aplauze răsunară în jurul controlului porţii, pe măsură ce datele se acumulară. Rezultatele spectrografice arătau o atmosferă standard oxigen-azot, cu conţinut mare de vapori de apă. Ţinând seama de distanţa faţă de stea, era destul de rece, cu ecuatorul având aceeaşi temperatură ca zonele temperate ale Pământului toamna sau primăvara. Informaţiile erau însă suficiente pentru Oscar ca să-i acorde un statut U-congruent preliminar, care determină altă serie de aplauze. Fusese prima ieşire cu o poartă redată în exploatare şi o nimeriseră din plin. Era un semn bun.

— Senzorii, să scoatem radiotelescopul, rosti Oscar.

Verifică emisiunile.

Alt braţ electromuscular şerpui din nişa sa din plafon, purtând un disc rulat. Ieşi prin poartă pe lângă telescopul de explorare planetară şi-şi extinse plasa metalică.

— Nu se detectează semnale radio, raportară senzorii.

— Perfect, adu înăuntru ambele braţe, spuse Oscar. Astrogaţia, deplasează ieşirea găurii-de-vierme la altitudine geosincronă deasupra terminatorului diurn al planetei a treia.

După ce braţele reveniră în nişele lor, câmpul stelar dispăru brusc. Peste o secundă, poarta se redeschise, dezvăluind semiluna unei planete aflată drept în faţă. Razele reflectate de ea se revărsau peste incinta restrictivă şi prin ferestre: Oscar surâse primitor, când lumina blândă îi căzu pe consolă. Plafonul noros era mai mult decât mediu, ocultând 70% din emisferă. Putea zări totuşi albastrul oceanelor şi roşcat-cafeniul murdar al uscatului, ba chiar şi albul rece al calotelor polare.

— Gata, oameni buni, să ne concentrăm la treabă, zise el când conversaţii aţâţate izbucniră prin buclă. Am mai văzut toate astea. Senzorii, vreau baleiere electromagnetică integrală. Lansează şapte sateliţi geofizici pentru acoperire globală. Ştiinţa planetară, dă-i drumul; rezultatele examinării preliminare, în trei ore, te rog. Oficiul contacte extraterestre, începe vânătoarea. Sistemele defensive, eşti în alertă stand-by şi deţii autoritate completă pentru închiderea găurii-de-vierme; vreau confirmarea.

— Se confirmă.

Şina de lansare se extinse din compartimentul ei de stocare de sub ferestrele centrului de comandă, ieşind cu zece metri dincolo de gaura-de-vierme. Sateliţii accelerară pe ea, călărind impulsurile magnetice înainte de a se îndepărta pe traiectorii diferite. După ce se îndepărtau cu un kilometru de poartă, motoarele ionice le intrau în acţiune, împingându-i pe orbite foarte înclinate, care aveau

să ofere acoperirea întregii suprafeţe a planetei. Pe măsură ce înaintau, fiecare elibera un roi de sub-sateliţi aidoma unor fluturi aurii, extinzând baza de observaţie. Antene de radiolocaţie fură desfăşurate pentru păstrarea contactului. Radiotelescopul cel mare ieşi din nou, baleind continentele în căutarea oricărei activităţi electromagnetice. Un telescop de doi metri cerceta cu mare atenţie.

Oscar se lăsă pe spate în scaun şi luă prima pauză a zilei. Un trolebot luneca în lungul rândurilor de console, distribuind băuturi şi gustări. Oscar luă un sandviş cu brânză şi şuncă afumată şi două sticluţe de apă minerală naturală. În timp ce mânca, ecranele de deasupra ferestrelor se însufleţiră cu imagini primite de la sateliţi. Detaliile erau treptat schiţate de tabelele de date şi graficele din portalurile consolei.

Planeta avea cinci continente, care formau 32% din suprafaţă. Temperatura era sub cea strict favorabilă, ceea ce dusese la apariţia de uriaşe calote glaciale care acopereau o treime din planetă. Un continent şi o jumătate din altul erau complet îngropate sub gheaţă, ceea ce ducea la o valoare sub cea medie pentru terenuri agricole. Câmpul magnetic era mai puternic decât al Pământului, formând o centură de radiaţii Van Alien imensă.

— Deocamdată nu există dovezi de viaţă inteligentă, anunţară contactele extraterestre. Nu există structuri mari, activitate electromagnetică, culturi vizibile şi nici surse termice artificiale.

— Mulţumesc, spuse Oscar.

Ultimul factor fusese argumentul decisiv pentru el. Capacitatea de a aprinde şi utiliza focul era considerată testul decisiv al inteligenţei. Dacă vreo creatură de pe planeta aceasta era capabilă de gândire raţională, se găsea în prezent sub echivalentul Neanderthal.

— Senzorii, poţi comuta acum pe scanare activă.

Undele radar începură să pătrundă prin norii

omniprezenţi. Imaginile de pe ecranele mari se formară mult mai rapid, cu straturi detaliate clădindu-se pe contururile provizorii. Lasere străpunseră atmosfera, determinându-i compoziţia. IR manipula fluxul de energie prin mecanismul porţii, producând minuscule unde de distorsiune gravitaţională la ieşirea din gaura-de-vierme. Acestea intrară prin crusta planetei, permiţând sateliţilor să-i precizeze structura internă.

La ora 15:00, Oscar convocă o conferinţă intrabuclă cu şefii staţiei lui. Căzură de acord că deocamdată planeta părea să fie ospitalieră. În mod clar, nu exista nici un semn de inteligenţă băştinaşă. Nici un animal mai lung de doi metri nu fusese sesizat de senzorii infraroşii. Geologia era standard. Biochimia, din câte putea fi dedusă pe baza spectrografiei, era clasică – multicelulară, bazată pe carbon.

— Aşadar, este agresivă sau pasivă? întrebă Oscar.

Problema era destul de uzuală. Pe planetele mai reci, ca aceasta, majoritatea formelor de viaţă aveau o dezvoltare lentă, o trăsătură înclinată spre o natură mai pasivă din partea animalelor. Existau totuşi cazuri în care era valabil contrariul, iar evoluţia produsese unele forme de viaţă foarte dure, orientate spre supravieţuire cu orice preţ.

— Ipoteze plauzibile, vă rog?

— Geologia este stabilă, începu ştiinţa planetară. Bio-epoca actuală are probabil vârsta de opt milioane de ani, dacă am descifrat corect ciclul stelar. Nu putem detecta ere glaciare anterioare, aşadar nu a existat o modificare bruscă a climei care să le fi afectat evoluţia. Tot ce creşte pe planetă este stabil şi adaptat. Aş spune „pasivă“.

— Sunt de acord, zise xenobiologia. Vedem pete termice mici şi mişcătoare care indică animale, dar nimic mai mare ca un câine. În tot cazul nimic ce am asocia în mod firesc cu prădătorii carnivori. Botanica este de asemenea standard în mod rezonabil, deşi există câteva plante mari, iar aparenţii

arbori sunt solitari, nu grupaţi în păduri, ceea ce este neobişnuit.

— Bine. Oscar se roti cu scaunul până îl putu vedea pe McClain Gilbert, şeful echipei de înaintare, care stătea în rândul din faţă al galeriei de observare. Mac, ai autorizare de contact iniţial. Echipează-ţi prima echipă de contactare.

— Mulţumesc.

Dinapoia geamului de sticlă, McClain Gilbert ridică el degetul mare.

Oscar reveni la bucla integrală.

— Începem contactul la sol. Senzorii, trece sateliţii geofizici pe automat şi retrage toate braţele. Astrogaţia, vreau ieşirea deplasată la cinci sute de kilometri altitudine ecuatorială, iar apoi să-i aplici viteză orbitală. După stabilire, lansezi flotila de sateliţi de supraveghere de orbită joasă; voi avea nevoie de acoperire constantă a sitului de contact de la sol. Oameni buni, vrem să activăm deschiderea de la sol într-o oră, aşa că pregătiţi-vă ca atare. Ştiinţa planetară, până atunci vreau să-mi găseşti un sit convenabil în zori de zi.

Cu ieşirea poziţionată la 500 de kilometri deasupra solului, norii de dedesubt păreau mult mai strălucitori. Escadrila mică de sateliţi de orbită joasă ţâşniră de pe şina de lansare, descriind arce de cerc în jos şi se răspândiră pentru a forma un lanţ în jurul ecuatorului planetei. Pe ecrane apărură imagini de la videocamerele de înaltă rezoluţie, dezvăluind o bogăţie de detalii. Pietre cu diametrul de abia cinci centimetri erau vizibile prin covorul echivalent al ierbii, de culoare roşu-intens. Rozătoare aducând cu veveriţele, însă acoperite cu solzi suri în loc de blană, ţopăiau, se afundau în vizuini şi înotau în pâraie. Toţi copăceii erau separaţi unul de celălalt şi aveau ramuri în zigzag.

— Se confirmă ajungerea pe orbită joasă a flotei de sateliţi, raportară senzorii. Avem acoperire completă.

— Pe situl de contact se apropie zorii, anunţă ştiinţa planetară.

— Retrage braţele senzorilor, ordonă Oscar. Managementul incintei, stabileşte un câmp de forţă peste poartă. Astrogaţia, repoziţionează ieşirea la un kilometru deasupra sitului de contact desemnat, cu axa orizontală.

Gaura-de-vierme pâlpâi şi ei priveau acum în jos, către un peisaj lin reliefat cu iarbă vişinie subţire şi tufişuri roşii răsucite. Lumina slabă a zorilor proiecta umbre lungi şi sumbre peste sol. Petice de ceaţă deasă se agăţau de vâlcele şi depresiuni cu tenacitatea uleiului.

— Managementul incintei, egalizează presiunile. Senzorii, desfăşoară sondele cu eşantioanele atmosferice şi de expunere.

Câmpul de forţă se reconfigură, îngăduind ieşirea braţului pentru eşantionare. Acesta nu găsi nici o particulă imediat letală care să fi trecut neobservată de scanările de pe orbită.

Oscar aşteptă ora care fusese stabilită pentru rularea proceselor de expunere şi microanaliză.

— Xenobiologia? întrebă el în cele din urmă.

— Câţiva spori… probabil forme de viaţă de natură vegetală. Număr redus de bacterii în vaporii de apă. Nimic anormal şi nici o reacţie adversă faţă de eşantioanele noastre.

— Mulţumesc.

Luni de analize de laborator urmau să fie necesare pentru a descoperi dacă viaţa microbiană era periculoasă pentru oameni. Oricum, până nu primeau semnalul verde, echipele de înaintare aveau să poarte costume. Celelalte reacţii biologice erau cele care-l neliniştea pe Oscar; cu un secol în urmă, TSC deschisese o gaură-de-vierme pe o planetă unde fungii locali consumau polimerii. Modul exact în care se ajunsese la evoluţia aceea continua să-i nedumerească pe xenobiologi. Se începea prin expunerea

unui spectru larg de materiale la condiţiile planetare.

— Astrogaţia, du-ne la suprafaţă, te rog.

Ieşirea începu să se mişte, plutind în jos cu lipsa de grabă sedată a unui aerostat cu aer cald. Oscar putea chiar să ghicească punctul ales de astrogaţie pentru contact: un petic neted de sol lipsit de orice arbori, cu un pârâu la 300 de metri mai departe. Radarul de căutare la sol confirmă că zona era solidă. La 100 de metri altitudine, ieşirea ovală începu să se rotească în jurul axei mari, înclinându-se spre verticală. Cerul albastru-deschis lunecă în vedere, cu fuioare de nori sus, deasupra orizontului, strălucind roz în razele soarelui care răsărea. Astrogaţia opri coborârea când marginea de jos ajunse la doi centimetri deasupra frunzelor scămoşate a echivalentului de iarbă de nuanţă cârmâz.

Oscar expiră încetişor şi privi scena, căutând orice semn de mişcare. Dacă pe planeta aceasta existau Silfeni, acum ar fi fost momentul să apară. Umanoizi deşiraţi şi stupizi, apropiindu-se de deschidere şi fluturând vesel din braţe către echipa de sol dinapoia consolelor.

— Bun sosit! ar fi cântat ei în graiul lor. Bun sosit pe o planetă nouă!

Oscar îi văzuse cu proprii săi ochi o dată, cu doisprezece ani în urmă, când era şeful staţiei managementului incintei pe Augusta. Glasurile lor dulci sunaseră teribil de amuzate, râzând de oamenii serioşi şi maşinăriile lor demodate. Oscar simţise ispita de a azvârli o piatră în misticii încrezuţi.

De data aceasta însă terenul roşu-albastru rece era atât de nemişcat, încât putea să fi fost un tablou. Aici nu existau Silfeni.

Nu era singurul care aşteptase, anticipând. Mai multe oftaturi se auziră prin centrul de comandă.

Oscar parcurse din nou bucla, confirmând că toate staţiile erau stabile.

— Echipa de înaintare, iniţiază contactul, rosti el.

Podeaua incintei restrictive se ridică într-o rampă.

Ecluza doi se deschise într-un iris. McClain Gilbert şi cei patru membri ai echipei sale de contact se aflau imediat lângă ea. Purtau costume izolatoare purpurii dintr-o singură bucată, aproape strânse pe corp, cu glugi flexibile; vizoarele mari, transparente, dominau partea din faţă. Raniţele erau înguste, conţinând o unitate de reciclare a aerului foarte uşoară şi baterii supraconductoare pentru armura de câmp de forţă pe care o purtau nevăzută sub ţesătură. Era o precauţie împotriva oricăror animale native nou găsite care ar fi fost îndeajuns de ostile pentru a încerca să afle ce gust aveau intruşii.

Videocamerele montate pe părţile laterale ale glugilor lor transmiteau imagini la ecranele mari de deasupra ferestrelor. O verificare rapidă îi arătă lui Oscar că momentele acestea erau accesate de câteva sute de milioane de oameni prin unisferă. Aceştia erau dependenţii de explorări, cei care stăteau în casele lor şi erau fascinaţi de planetele extraterestre şi frontiera umană în continuă extindere.

— Poţi să ieşi, Mac, se adresă Oscar siluetelor de la baza rampei.

McClain Gilbert încuviinţă scurt şi înainta. Câmpul de forţă de peste ieşirea porţii lunecă în jurul lui când păşi afară. Cizma îi coborî pe frunzele penate ale plantelor care acopereau solul.

— Numesc planeta aceasta Chelva, intonă solemn McClain Gilbert citind de pe lista aprobată de TSC. Fie ca aceia care sosesc aici să găsească viaţa pe care o caută!

— Amin, murmură Oscar încetişor. Gata, oameni buni, la treabă, vă rog!

Procedura cerea prelevarea imediată de eşantioane de sol şi plante care să fie aduse rapid înapoi prin poartă. După aceea, echipa începea o investigaţie mai elaborată a zonei din jurul ieşirii găurii-de-vierme.

— Echivalentul-iarbă este spongios, rosti McClain Gilbert.

Similar cu lichenii, dar cu frunze mult mai lungi şi cumva lucioase, ca şi cum ar fi ceruite. Din câte pot vedea, solul de lângă pârâu are un conţinut ridicat de prundiş. Seamănă cu cremenea; are acelaşi colorit maro-cenuşiu. E posibil să fie bun pentru fosile.

Echipa de înaintare se îndrepta spre apă. Râurile, lacurile, chiar şi mările ofereau întotdeauna o varietate bogată de viaţă băştinaşă.

— Avem musafiri, anunţă McClain Gilbert.

Oscar ridică ochii de la portalurile consolei. Echipa de înaintare era la o sută de metri de ieşire şi acum putea vedea în mod direct doar pe trei dintre membrii ei, iar doi indicau ceva. Ochii lui baleiară ecranele. Apăruseră micile creaturi rozătoare-veveriţe; videocamerele de pe căşti le urmăreau în vreme ce ţopăiau de colo-colo pe pietrele netede de lângă pârâu. Primul nume cu care le botezase prin echivalenţă devenea tot mai inadecvat. Nu semănau deloc cu veveriţele. Corpul conic şi lung de treizeci de centimetri era acoperit cu solzi gri-plumburiu, cu o textură foarte apropiată de a pietrelor. În partea posterioară aveau trei membre puternice, dintre care unul direct dedesubtul corpului, iar celelalte două, ceva mai lungi, de o parte şi cealaltă. În locul unde se articulau cu corpul principal, aveau forma picioarelor de păsări, atât doar că nu exista şi o articulaţie mediană, jumătatea inferioară fiind o tijă simplă. Era ca şi cum ar păşit pe picioroange miniaturale, din cauza cărora mişcările le erau iuţi şi sacadate. Craniul era un rât gigantic, cu inele solzoase segmentate, care-i îngăduiau să se flexioneze în toate direcţiile. Vârful său era un cleşte cu trei fălci, dispuse în jurul unui orificiu bucal. La două treimi depărtare pe rât, trei ochi negri erau adânciţi în pliurile care încreţeau solzii.

— Urâţele creaturi, comentă McClain Gilbert. Par… nu ştiu cum… primitive.

— Noi credem că sunt destul de evoluate, spuse

xenobiologia. În mod evident au un echilibru bun, iar dispunerea membrelor oferă o abilitate locomotoare sofisticată.

Oscar văzu că animalele acelea nu ţopăiau, ci mai exact săreau precum cangurii. Privindu-le, se temu că echipa de înaintare le speria, fiindcă nu stăteau locului nici o clipă. Unul dintre ele se repezi înainte, plescăind cu cleştii în apă. Când îşi scoase râtul, cleştii strângeau un smoc de frunziş de culoarea lavandei. Se mişcă cu o viteză incredibilă, îndesind în orificiul bucal vegetaţia care picura.

Vederea virtuală îi suprapuse o alertă chihlimbarie peste o secţiune a telemetriei izolaţiei costumului lui McClain Gilbert. Avertismentele fură repetate şi la ceilalţi membri ai echipei de înaintare.

— Mac, pe ce staţi?

La unison, imaginile afişate pe ecrane de videocamerele căştilor se aplecară. Iarba penată se curba lent, pentru a le cuprinde cizmele. O pâclă uşoară se ridica din vârfurile de forma unor bulbi de ceapă a tuturor firelor de iarbă.

— La dracu’! exclamă McClain Gilbert.

Ridică iute piciorul. Iarba nu era îndeajuns de puternică pentru a-l opri. Băşicuţe şi bule erupeau pe partea de sus a cizmei. Ceilalţi membri ai echipei strigară alarmaţi şi începură să se îndepărteze.

— Este un fel de acid, anunţă ştiinţa planetară.

Oscar observă că toate creaturile ţopăiau, îndepărtându-se destul de iute de oameni.

— Ce fel de plantă are acid ca sevă? întrebă McClain Gilbert.

— În nici un caz una prietenoasă, răspunse ştiinţa planetară. Recomandăm aducerea înapoi a echipei.

— De acord, încuviinţară sistemele defensive. Măcar pentru că trebuie să spălăm acidul ăla de pe ei înainte să le dizolve tălpile.

— Cred că au dreptate, Mac, vorbi Oscar. Întoarceţi-vă în

incinta ambientală.

— Sosim.

— Xenobiologia, rosti Oscar, raportează.

— Interesant. Plantele nu s-au clintit până ce echipa noastră n-a stat nemişcată o vreme, aşa că bănuiesc că operează pe baza unui declanşator de tipul timp/presiune. Îmi aminteşte de capcana lui Venus, atât doar că asta este mult mai neplăcută şi la o scară mai mare. Orice animal mic care se opreşte din mişcare va fi probabil prins şi dizolvat.

Oscar privi din nou prin poarta ovală. McClain Gilbert şi echipa lui aproape că ajunseseră la margine. Îndărătul lor nu se mai zărea nici urmă de creaturile mici care nu erau veveriţe.

— Animalele alea native nu stăteau locului o clipă, murmură el.

— Aşa este, încuviinţă xenobiologia. Iar structura picioarelor lor îngreunează capturarea de către iarbă. Ne-ar plăcea să ştim din ce sunt făcuţi solzii lor, fiindcă arătau destul de duri. Orice evoluează aici trebuie să aibă din capul locului o anumită rezistenţă faţă de acizi.

— Cât de răspândită este planta? întrebă Oscar. Şi restul vegetaţiei va fi similar?

— Imaginile obţinute de la sateliţii de pe orbite joase indică o acoperire cu plante destul de extinsă, raportară senzorii. Dacă nu este chiar acest echivalent de iarbă, în tot cazul sunt rude apropiate.

— Fir-ar a dracu’, mârâi Oscar.

Echipa de înaintare reveni grăbită în incinta ambientală extraterestră restrictivă. La piciorul rampei, cubiculumurile cu duşuri decontaminatoare se ridicaseră din podea. Erau concepute să spele spori sau particule periculoase, dar aveau să fie la fel de eficiente şi pentru acizi. Membrii echipei râmaseră sub duze, în timp ce apa se revărsa peste ei.

— Bun, vorbi Oscar spre toţi cei din buclă. Prioritatea noastră este să stabilim cât de extinsă este această varietate de iarbă şi dacă celelalte plante îi sunt înrudite. Senzorii, trimite afară un mostrobot model opt. Vreau să verific arborii cei mai apropiaţi, plus că prin iarbă mai există şi alte câteva tipuri de plante. Mac, decontaminare completă şi dezechipare. Nu cred că azi mai avem nevoie de voi.

Toţi cei din centrul de comandă privită neliniştiţi cum mostrobotul porni peste iarba roşie. Se opri de câteva ori pentru a reteza secţiuni de frunze din smocuri de alte plante, apoi se îndreptă către arborele cel mai apropiat, aflat la o sută cincizeci de metri. Treptat se putea distinge mai bine modelul de ramuri în zigzag, care porneau sub unghiuri ascuţite. Nu existau multe frunze, doar câteva triunghiuri bej subţiri adunate în smoc în jurul capetelor crenguţelor. Fructe negre similare nucilor atârnau din toate punctele de ramificaţie ale tuturor ramurilor.

Mostrobotul se opri la un metru de trunchiul cerat şi extinse lin un braţ electromuscular. Toate fructele de pe jumătatea de arbore dinspre el pocniră simultan. Un torent de fluid se revărsă peste solul din jur şi peste mostrobot.

Carcasa acestuia începu să se dizolve imediat. Acidul pătrunse sfârâind şi telemetria dispăru.

Oscar îşi lăsă capul în palme şi gemu:

— Futu-i!

***

Până la ora 21:00, confirmaseră că plantele de pe planetă aveau o biochimie comună. Oscar deplasase ieşirea găurii-de-vierme de opt ori în regiuni diferite; fiecare prezenta variaţii subtile ale echivalentului-iarbă, dar nici o variaţie a alcătuirii biochimice.

Comandă închiderea ieşirii şi trecerea mecanismului

porţii pe nivelul energetic 2. Toţi erau dezamăgiţi, mai ales pentru că era o misiune care începuse foarte promiţător. Acum aveau de rezolvat rahaturile administrative, echipa de sol care era programată să preia explorarea de la echipa de înaintare trebuia să fie trecută pe statut de pregătire şi toţi aveau de întocmit un munte de rapoarte.

Uşa centrului de comandă se închise înapoia lui Oscar.

— Încă o zi, încă o stea, îşi murmură el.

Era obosit, dezamăgit şi flămând. În nici un caz nu avea să se apuce de administraţie în seara asta. Îşi anunţă e-majordomul să pună fembotele să pregătească o masă ca lumea şi să deschidă o sticlă de vin. Până ajungea acasă, trebuia să fie gata.

Când porni pe coridor, mai mulţi oameni ieşiră prin uşa galeriei de observare din faţa lui. Printre ei se afla Dermet Shalar, directorul gării TSC de pe Merredin şi ultima persoană pe care Oscar ar fi dorit s-o vadă în momentul acela. Şovăi şi plecă fruntea, sperând că Dermet n-avea să-l zărească.

— Oscar!

— Ah. Bună seara. Mă tem că n-a fost o zi prea grozavă.

— Nu, deloc. Astronomia are totuşi o listă uriaşă de ţinte posibile. Nu înseamnă că am duce lipsă de planete noi.

Oscar se opri din a-şi mai asculta şeful; tocmai îl recunoscuse pe tânărul în costum scump de lângă el.

— Ai urmărit operaţiunea de azi?

— Da, încuviinţă Wilson Kime. Îmi amintesc eu însumi genul ăsta de dezamăgire.

— Sunt sigur.

— Pe de altă parte, am fost impresionat de felul în care ai condus lucrurile acolo.

— Înţeleg.

Era un răspuns idiot, însă Oscar ştia că Kime avea foarte puţine motive ca să fie azi aici. Oboseala îi dispăru brusc sub un val de adrenalină. Ca să fie căutat pentru acea

misiune de explorare TSC reprezenta complimentul suprem.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Wilson surâse.

— Am nevoie de cineva ca tine să-mi fie secund. Te interesează?

Oscar privi la Dermet Shalar, care păstră cu grijă o expresie de neutralitate.

– Bineînţeles.

— Perfect. Dacă doreşti postul, este al tău.

— Îl doresc.

***

Pete două zile, Oscar sosi la complexul proiectului navei stelare de pe Anshun. Căpătă un birou şi un personal de trei oameni, lângă biroul lui Wilson de la ultimul etaj în unul dintre cele trei turnuri de sticlă centrale. Începând cu prima lor şedinţă oficială din dimineaţa aceea, el şi Wilson trebuiau să pună selectarea echipajului pe prima poziţie a agendei lor de lucru. Era un indiciu a ceea ce va urma. Nigel Sheldon nu glumise în privinţa numărului de cereri pentru înscriere în misiune. Zeci de milioane de oameni din tot Commonwealth-ul, susţinuţi de guvernele lor sau de instituţii venerabile şi respectate, se revărsau asupra programelor de filtrare TSC pentru un loc în navă. Din capul locului, ei deciseseră pentru o politică de completare a posturilor ştiinţifice cu oameni din divizia de explorare TSC, de câte ori ar fi fost posibil. Echipajul general avea să fie stabilit pe o bază similară. Excepţiile aveau să fie făcute pentru persoane cu realizări cu totul excepţionale.

Amândoi căzuseră de acord că asta va însemna genii cu relaţii politice.

— Datorezi cuiva vreo favoare mare? întrebă Wilson. Ar fi bine s-o eliminăm de la bun început.

— Sunt sigur că destui din viaţa asta şi din cea

anterioară îşi vor reaminti brusc că mi-au împrumutat cândva cinci dolari. Aproape toţi din Merredin au izbutit să mă întâlnească absolut întâmplător înainte de a pleca şi să-mi spună ce tipi extraordinari sunt ei. Tot ce pot spune este că McClain Gilbert este cel mai bun şef de echipă de înaintare cu care am lucrat.

— Îl vrei pentru postul ăsta în *A doua şansă*?

Oscar tăcu o clipă.

— I-atât de simplu?

— Trebuie să-ncepem de undeva şi trebuie să avem o logică pentru selecţie. La urma urmelor, eu aşa te-am ales. L-am întrebat pe Sheldon care-i cel mai bun Director Operaţiuni.

Oscar bănuise aşa ceva, însă cui nu-i plăcea s-o audă în mod direct?

— Bine, atunci, l-aş dori pe Mac. Dar tu? Ai vreo preferinţă pentru echipaj?

— Există cincizeci de manageri de la Famdale pe care mi-ar plăcea să-i aduc în partea de construcţie a proiectului ca să asigur graficul actual şi probabil c-o s-o şi fac. Dar în privinţa celor familiari cu genul acesta de misiuni, nu, nu mai am nici o preferinţă.

Izbutiseră să descopere alţi doi membri ai echipajului lui *Ulysses.* Nancy Kressmire, care nu mai părăsise niciodată Pământul de atunci şi nici nu abandonase serviciul public, era acum Comisar Ecologic pentru Asia de nord-vest şi extrem de dedicată slujbei – la urma urmelor o deţinea de o sută cincizeci şi opt de ani. Răspunsese imediat cum îi telefonase, fără măcar să aştepte să-i spună bună ziua sau să-l întrebe de ce o sunase după atâtea secole.

— Eşti sigură? întrebase Wilson.

— Nu pot pleca, Wilson. Aici, pe Pământul ăsta bun, sunt foarte multe lucruri pe care încă nu le-am pus la punct. Cum ne putem confrunta cu extratereştrii, înainte să fi vindecat bolile astea care ne copleşesc proprii noştri

oameni? Obligaţia noastră morală este clară.

El nu argumentase, deşi erau multe pe care ar fi dorit să i le spună atât ei, cât şi genului ei de cruciadă. Pământul pe care-l doreau ultraconservatorii ecologişti nu existase niciodată în trecut, ci era un vis idealizat a ce ar fi putut să fie Edenul. Ceva nu prea diferit de York5, îşi spusese el.

Celălalt membru al echipajului pe care îl localizaseră oamenii lui Sheldon fusese Jane Orchiston. Wilson aruncase o privire peste dosarul ei şi nici nu se mai deranjase să-i telefoneze. Nu-i păsa dacă era vorba despre prejudecată sau de intuiţie, totuşi ştia pur şi simplu că ar fi fost o pierdere de timp. Cu două secole în urmă, Orchiston plecase pe Felicity, planeta locuită numai de femei. De atunci ea născuse cu entuziasm fiice, cu rata de aproape una la fiecare trei ani.

Una peste alta, reflectă el, nu era un record remarcabil pentru un echipaj care ar fi trebuit să reprezinte crema umanităţii în epoca respectivă. Trei supravieţuitori atestaţi din treizeci şi opt de oameni: un plutocrat, o birocrată şi o adeptă a fertilităţii.

A doua jumătate a şedinţei era programată sub forma unei conferinţe unisferă cu James Timothy Halgarth, directorul Institutului de Cercetări de pe Far Away.

— Mă va interesa părerea ta despre ce are el de spus în privinţa *Mariei Celeste* şi a echipajului său, îi spusese Wilson lui Oscar. Depistarea cunoştinţelor extraterestre este un aspect al misiunii noastre pe care doresc să ţi-l deleg.

— Crezi că-i atât de important?

— Da, trebuie să ştim ce ştiu ei. Sau ce nu ştiu. Sunt decis să acoperim toate abordările posibile ale învăluirii Perechii Dyson, nu doar călătoria în sine. Eu m-am antrenat un deceniu pentru Marte, să dea dracul şi am terminat ştiind mai multe decât orice profesor de colegiu despre geologia planetei, despre caracteristici, geografie, ba chiar

şi cărţile pe care le scriseseră oamenii despre Marte – atât de ficţiune, cât şi de ştiinţă. Totul! Cunoşteam legendele în aceeaşi măsură ca şi adevărurile. Pentru orice eventualitate. Noi eram pregătiţi pentru orice, pentru orice eventualitate. Şi ce să zic… de mare ajutor ne-a fost până la urmă!

— Sheldon şi Ozzie n-aveau nici o treabă cu Marte.

Wilson surâse larg.

— Exact ce doream să-ţi spun. Deci… după asta, aranjează să te vezi cu experţii xenoculturali din Commonwealth, ca să discutaţi despre Silfeni. Du-te la Îngerul Înalt. Intervievează un Raiel. Eu nu pot să cred că toţi aşa-zişii noştri aliaţi nu ştiu nimic despre Perechea Dyson. Cei mai mulţi dintre ei au apărut cu foarte mult timp înaintea noastră şi oricum toţi aveau acces la zborul interstelar când s-a întâmplat.

— Şi de ce nu ne-ar spune?

— Dumnezeu ştie! Pe de altă parte, există foarte multe lucruri care nu par logice.

— Bine, o s-o adaug pe listă.

E-majordomul lui Wilson anunţă că gaura-de-vierme care conecta Half Way de Far Away îşi începuse faza activă de zece ore a ciclului. Unisfera stabili o legătură cu micuţa reţea de date din Armstrong City. De acolo, o linie terestră, utilitară purta semnalul la Institut.

Portalul mare din capătul opus al cabinetului lui Wilson zumzăi de electricitate statică multicoloră, care se limpezi, arătându-l pe directorul James Timothy Halgarth aşezat la biroul său. Era un membru din generaţia a patra a familiei care înfiinţase Edenburg, ceea ce-i conferea un nivel considerabil de vechime în dinastie.

Purta un costum bleu, simplu, din ţesătură semiorganică care i se întindea şi contracta în jurul membrelor la fiecare gest, asigurându-i o capacitate de mişcare nelimitată. Vârsta lui aparentă era de treizeci şi ceva de ani, însă era

complet chel, un stil neobişnuit în Commonwealth.

COtatuaje mici îi scânteiau pe obraji în culorile platinei şi smaraldului.

— În sfârşit, domnule căpitan Kime, rosti directorul cu entuziasm evident. Îmi cer scuze pentru amânarea autorizării acestei conferinţe. Păzitorii Individualităţii sunt iritant de tenace în atacurile împotriva liniei noastre terestre. Reparaţiile actuale s-au încheiat abia acum trei ore. Fără îndoială că în câteva zile vom suferi iarăşi.

— Îmi pare rău s-o aud, zise Wilson. Nu v-aţi descurca mai bine cu un releu satelit?

— Am avut unul, dar Păzitorii l-au doborât, la fel ca şi pe cei trei înlocuitori. Din punctul de vedere al costurilor, este mai eficient să avem o linie terestră şi să plătim o echipă de reparaţii permanente. Cablul din fibră optică este foarte ieftin.

— Nu mi-am dat seama că situaţia civilă este atât de gravă pe Far Away.

— În general, nu este. Noi suntem singurii atacaţi de Păzitori. Sunt deplorabil de xenofobi, ca să nu mai amintesc de violenţă.

— Nu sunt prea bine informat asupra obiectivelor voastre; deocamdată n-am acordat multă atenţie teoriilor conspiraţiilor. Ei cred că ajutaţi un supravieţuitor extraterestru din nava-arcă, nu?

— Mai precis, cred că noi l-am transportat pe Starflyer în Commonwealth. Însă, da, aceasta este direcţia generală a argumentaţiei lor.

— Am înţeles. Au difuzat foarte multă propagandă despre felul în care Starflyer a pus la cale misiunea *A doua şansă.* Ceea ce trebuie să ştiu cu adevărat, în modul cel mai direct cu putinţă, este dacă poate fi posibil ca *Marie Celeste* să fi venit de la Perechea Dyson. Ar fi putut parcurge distanţa respectivă?

— Teoretic, da. După ce nava accelerează la viteza ei de

croazieră de zero virgulă şaptezeci şi doi din viteza luminii, distanţa este limitată numai de cantitatea de combustibil pe care o transportă pentru a alimenta generatoarele câmpului de forţă şi de durata de viaţă a generatoarelor în sine. Cercetările noastre au determinat totuşi că timpul real de zbor a fost de cinci sute douăzeci de ani. Nava-arcă nu a venit de la Perechea Dyson şi nici n-a trecut pe lângă ea. A venit dintr-un loc mai apropiat.

— Este posibil să fi fost vorba despre o planetă care nu avea genul de barieră protectoare pe care o poseda Perechea Dyson, rosti Oscar. Ei nu s-au putut apăra împotriva a ceea ce-i ameninţa pe extratereştrii Dyson, aşa că au fugit…

— Putem specula cât doriţi despre originea şi motivele navei pentru zborul respectiv, zise directorul. Întrucât nu ştim încă de la ce stea a venit, nu putem determina motivul zborului. Este perfect posibil să fi provenit din spaţiul Commonwealthului.

— Dar dacă motivul învăluirii a fost reprezentat de speciile din *Marie Celeste*? întrebă Wilson.

— Îmi pare rău, dar nu vă înţeleg raţionamentul.

— Dacă mai multe nave-arcă au pornit de la steaua lor de origine, este posibil ca extratereştrii de la Perechea Dyson să se fi apărat de cei din nava-arcă. La urma urmelor, uitaţi ce a făcut *Marie Celeste* stelei lui Far Away când a ajuns la ea!

— Ah, mega-flama… Da, cred că este un argument valid, deşi nu văd de ce barierele ar mai fi rămas atâta vreme. Noi credem totuşi că sterilizarea lui Far Away a fost un efect secundar nedorit. Flama a fost declanşată doar ca sursă energetică pentru mesaj.

— Atunci a fost un efect secundar dat dracului.

— Trebuie să ţineţi seama de punctul de vedere extraterestru şi de posibila lor morală. Ei au declanşat flama pentru a comunica peste întreaga galaxie. Indiferent

care este dispozitivul care a manipulat steaua pentru a emite flama, el a continuat după aceea şi a modificat emisia într-un semnal radio coerent suficient de puternic pentru nu fi detectat în Norii lui Magelan. În tot cazul noi, oamenii, l-am receptat foarte uşor – abia dacă aveai nevoie de antenă când semnalul a ajuns la Damaran… ca să nu mai amintesc de scanerele SETI pe care le utilizau pe atunci!

— Totuşi, nimeni nu ştie ce au spus, observă Wilson. Am avut la dispoziţie o sută optzeci de ani pentru a decodifica semnalul şi eu nu ştiu să se fi înregistrat vreun progres. Este posibil să fi emis spre planeta lor de baştină.

— Da, domnule căpitan, aceasta este una dintre teoriile propuse de Institut. Dacă aveţi timp de ascultat, mai avem o sută de alte teorii. Tot ce putem face este să explorăm epava şi să încercăm să punem laolaltă cât mai multe piese din puzzle. Într-o bună zi vom căpăta răspunsurile. Din păcate, nu va fi în viitorul apropiat.

— Trebuie să aveţi o idee de unde au venit, zise Oscar. Dacă au călătorit cu şaptezeci la sută din viteza luminii timp de cinci sute de ani, asta oferă un punct de origine aflat aproximativ la trei sute cincizeci de ani-lumină de Far Away. Nu se poate găsi o corespondenţă a unei stele cu spectrul luminii din sistemul de susţinere biotică a navei?

— Ar fi dificil, domnule Monroe, întrucât cuvele au surse de iluminare multispectrale. Nu încercau să reproducă emisia stelei natale.

— Cuvele?

Chipul directorului trădă o uşoară dezamăgire.

— În interiorul *Mariei Celeste* nu există duplicări ale mediului suprafeţei planetare. Nava transporta cuve. Judecând după reziduurile rămase, erau pline cu apă şi un tip de alge monocelulare.

— Era o specie acvatică?

Wilson era fascinat. Nu făcuse niciodată vreo cercetare

în nava-arcă; Far Away figura pe lista planetelor pe care dorea să le viziteze în viaţa lui dedicată vacanţei.

— Şi aceasta este tot o teorie, zise James Halgarth. În cuve nu existau resturi de creaturi avansate şi nici n-am identificat vreo asemenea specie în oceanele de pe Far Away. Altă teorie este că *Marie Celeste* ar fi de fapt o navă-seminală automată. Ea a fost programată să sterilizeze orice planetă locuibilă găsea şi s-o însămânţeze cu mostre genetice de pe propria sa planetă, pregătind-o astfel pentru colonizare după ce se termina „terraformarea".

— Alt motiv bun pentru a ridica o barieră, observă Wilson.

— Mă îndoiesc, domnule căpitan. În primul rând, dacă aţi deţine tehnologia necesară pentru a ridica genul de barieră descoperită la Perechea Dyson, atunci aţi deţine cu certitudine şi capacitatea de a dezactiva o navă-robot înainte de a-şi începe misiunea intrasistem. În al doilea rând, este o metodă teribil de imperfectă de colonizare interstelară. Resursele cheltuite cu construirea unei astfel de nave sunt enorme… şi ea n-a funcţionat. Flama a ucis cea mai mare parte a vieţii native de pe Far Away, totuşi n-a fost găsită nici o urmă de viaţă ne-nativă. Iar dacă nava aceasta face parte dintr-o flotă, atunci unde sunt celelalte flame care ar fi anunţat că sterilizarea a fost demarată şi de restul navelor? În al treilea rând, dacă eşti o civilizaţie care poate călători în cosmos şi doreşti să-ţi extinzi propriul sistem solar, îţi vei îmbunătăţi permanent tehnologia. Nu se poate garanta că vei realiza călătoria superluminică, dar în tot cazul pot fi produse nave mai bune decât Mari*e Celeste,* iar al doilea val de nave l-ar fi ajuns pe primul din urmă şi l-ar fi depăşit. De ce nu am văzut nici o altă navă aparţinând speciei care a lansat Mari*e Celeste?* Mă tem, domnilor, că Far Away şi situl asolizării reprezintă un puzzle unic. Este, cum spunea cineva, un mister învăluit într-o enigmă. Ca să trag totuşi o concluzie – nu are nici o legătură cu Perechea

Dyson.

— Sunt sigur că toate acestea există în rapoartele noastre, încuviinţă Oscar, dar ce puteţi spune despre aparatura electronică de la bord? Trebuie să fi recuperat nişte programe, nu?

— Nu. Procesoarele care au rămas instalate sunt standard. Având la bază un principiu de tip poartă ca ale noastre, deşi o parte din reacţiile şi substanţele chimice implicate diferă de tot ce utilizăm noi. În acelaşi timp însă matricea de comandă centrală lipseşte şi probabil că a fost recuperată sau înlăturată.

— Înainte sau după prăbuşire?

— După. N-a fost totuşi o prăbuşire, ci o asolizare dură. Sistemele arcei funcţionau la momentul respectiv, fiindcă în caz contrar ar fi fost o prăbuşire reală şi nu ne-ar mai fi rămas de examinat decât un crater foarte adânc. Versiunea oficială a Institutului este că flama a avut succes în chemarea altei nave şi că o misiune de salvare i-a recuperat pe supravieţuitori. În tot cazul, asta se potriveşte cu toate faptele cunoscute. Orice altceva nu este decât pură teorie a conspiraţiei.

— Aţi menţionat nivelurile tehnologice, zise Wilson. *Marie Celeste* este produsul unei tehnologii mai avansate decât a noastră?

— Prin definiţie, noi suntem mai avansaţi, deoarece deţinem generatoarele de găuri-de-vierme. Adevărul nu este însă acesta. Potrivit celor mai bune estimări ale noastre, *Marie Celeste* a fost lansată în jurul anului o mie trei sute după Hristos, iar pe atunci noi abia începusem Renaşterea.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Chiar dacă ar avea numai jumătate din rata dezvoltării noastre tehnologice, ei ar trebui să aibă de acum acelaşi gen de poteci pe care le utilizează Silfenii.

— Exact.

— Care este totuşi situaţia în prezent? Ceea ce avem noi este echivalent cu *Marie Celeste!*

— Răspunsul cel mai uşor ar fi că este echivalent, dar diferit. Neîndoios, putem construi o navă stelară subluminică mai sofisticată decât *Marie Celeste.* În mod evident, ei nu aveau găurile-de-vierme, însă nici noi nu ştim cum au declanşat flama solară.

Wilson îşi aminti câteva întruniri pe care le avusese cu şefii securităţii din Commonwealth, atât de bătrâni încât publicul general nici măcar nu ştia despre existenţa Directoratelor lor. Ei fuseseră foarte interesaţi să examineze posibilitatea „bombei flamă“ a *Mariei Celeste.* Cercetătorii militari din Famdale considerau că putuse fi un fel de efect de câmp cuantic instabil, care dislocase suprafaţa stelei, similar cu efectul unei încărcături de adâncime aruncate în ocean. Cu excepţia studiilor teoretice, nu se întreprinsese niciodată nimic, în tot cazul nu la nivel hardware. Bineînţeles, el nu ştia ce putuseră produce alte companii. Poate că ar fi meritat să discute în mod discret cu Nigel Sheldon…

— Şi nici măcar nu efectuaţi cercetări?

— Nu este nimic de cercetat, domnule căpitan. Am clasificat absolut toate componentele de la bordul arcei şi am identificat utilitatea lor. Dispozitivul care a declanşat flama nu se găseşte aici. Poate că dacă au fost mai multe, celelalte au fost evacuate împreună cu echipajul şi matricea de comandă. La urma urmelor, nu este genul de echipament pe care o specie responsabilă să-l fi lăsat la mâna oricui.

— Corect. Prin tehnologia flamei încercam să determin dacă constructorii *Mariei Celeste* deţineau capacitatea de a ridica bariera Dyson.

— Nu, nu deţineau capacitatea respectivă. Barierele Perechii Dyson sunt anterioare arcei. Acolo este vorba de altă specie extraterestră încă neidentificată, poate chiar de

două specii dacă sunt adevărate speculaţiile mai fanteziste despre natura defensivă a barierei. Vă doresc noroc în întâlnirea voastră.

— Mulţumim.

— Dacă tot suntem în contact, vă anunţ că aş fi foarte încântat să ofer concediu plătit oricăror cercetători ai Institutului pe care aţi dori să-i aveţi în echipaj. Experţii noştri sunt realmente excepţionali, ca experienţă şi capacităţi, iar mulţi sunt foarte avansaţi... ca mine.

— Este o ofertă foarte generoasă, domnule director. Ne pregătim să facem publice cerinţele noastre pentru *A doua şansă* şi sunt convins că personalul dumneavoastră va răspunde.

— Perfect, atunci.

Ridicase braţul, fluturându-l uşor, când imaginea dispăru din portal.

Oscar făcu o grimasă.

— În felul acesta, extratereştrii *Marie Celeste* dispar din ecuaţie.

— Aşa se pare. Nu că i-aş fi crezut vreodată pe Păzitori, dar este muniţie utilă pentru următorul interviu mass-media.

***

Deşi în mod oficial sosise vara, de peste trei săptămâni vânturile dinspre vest aduseseră nori de ploaie de deasupra oceanului. Leonida City fusese asaltat de furtuni cu tunete şi fulgere, dar şi cu averse abundente care-i inundaseră majoritatea parcurilor. Chiar şi azi, cerul era blocat de nori suri şi maţi, a căror bură constantă se revărsa peste tenda de plastic uşoară care fusese întinsă peste podium. Privind spectatorii de pe peluza grădinii botanice a Universităţii, Dudley Bose nici măcar nu zărea sclipirea umezelii de pe costumele şi pălăriile lor de vară excentrice. Era prea

încântat şi uimit pentru a băga în seamă lucruri atât de banale cum era vremea.

Decanul părea de asemenea imun la suferinţa dinaintea lui, în vreme ce-şi continua imperturbabil peroraţia. Aşezat imediat în spatele lui, vicepreşedinta planetei Gralmond se străduia să-şi păstreze pe chip o expresie civilizată. În cele din urmă, decanul încetă să mai felicite Universitatea aflată sub propria lui conducere şi făcu un gest spre Dudley Bose.

Îndreptându-se către pupitru, Dudley încercă un neaşteptat fior de emoţie. O zări pe soţia lui, Wendy, ridicându-se în rândul din faţă şi aplaudând puternic. Lângă ea se înşiruiau studenţii săi; unul dintre ei fluiera pătrunzător, în timp ce ceilalţi doi râdeau de parcă ar fi fost gluma cea mai teribilă din lume. *Tipic,* gândi el, totuşi vederea lor îi îngădui să continue cu convingere reînnoită.

Dudley se apropie de decan, care-i întinse solemn sulul de pergament ce semnifica numirea lui ca profesor plin. Aplauzele atinseră apogeul: Dudley zâmbi fericit audienţei lui plouate şi se strădui să *nu* îşi scarpine COtatuajul de pe ureche – Wendy fusese foarte clară în această privinţă. Îşi rosti mulţumirile standard banale şi adăugă cât de privilegiat se simţea să facă parte dintr-o instituţie academică atât de măreaţă ca această Universitate. Aminti în treacăt că guvernul ar fi trebuit să susţină permanent ştiinţele pure (o încuviinţare gânditoare de acord din partea vicepreşedintei din spatele său) şi încheie spunând:

— Sper acum să dezvolt descoperirea care a fost posibilă graţie lui Gralmond, reprezentând planeta ca membru al echipajului navei *A doua şansă.* Contribuind cu experienţa şi capacităţile unice ale planetei noastre, putem în sfârşit dezvălui misterul care ne-a obsedat specia în ultimele două sute de ani. Tot ce pot spune este că mă voi strădui din răsputeri să vă fac cinste. Vă mulţumesc foarte mult!

Aplauzele care-i salutară sfârşitul discursului fură mai calde şi mai puternice decât se aşteptase. Când se

întoarse, vicepreşedinta se ridică şi-i strânse mâna.

— În tot cazul, voi face tot ce pot ca să ajungi în nava aceea, murmură ea.

Dudley se aşeză şi rânji prosteşte pe toată durata discursului ei despre bursa pe termen lung pe care administraţia era extrem de încântată să o acorde nou lărgitului departament de astronomie al Universităţii. El se agitase pentru un loc în *A doua şansă* din clipa în care auzise de misiune. În toate interviurile din unisferă, şi fuseseră destule, Dudley le spusese reporterilor că el merita să fie acolo, că nu-i putea fi ignorată contribuţia, că îl făceau indispensabil cunoştinţele exclusive asupra subiectului. Repetase aceleaşi lucruri tuturor politicienilor cu care se întâlnise, tuturor industriaşilor, tuturor membrilor din înalta societate care-i fuseseră prezentaţi la sutele de cocteiluri şi dineuri la care primise invitaţii după descoperire. Lobby-ul lui fusese neobosit. Observarea învăluirii îi oferise o securitate pe care n-o mai cunoscuse până atunci, prin decernarea titlului de profesor şi năvala bruscă a banilor în departamentul *său.* Succesul, descoperise Dudley, avea un gust delicios. Dorea mai mult, iar nava stelară era modul de a obţine mai mult. Nu existau limite în privinţa celor pe care le putea dobândi când avea să revină triumfător de la îndepărtata Pereche Dyson.

De îndată ce vicepreşedinta îşi încheie anunţul, spectatorii se repeziră la bufetul din sala principală, unde se serveau sandvişuri şi vin. Câteva companii locale participaseră la finanţarea evenimentului, ceea ce îngăduise casierului să apeleze la catering din exterior, ridicând standardul obişnuit al petrecerilor din Universitate.

Wendy Bose înhăţă un pahar de vin roze de la unul dintre chelnerii tineri şi privi în jur să vadă încotro plecase Dudley. Pentru ea era o zi de emoţii conflictuale. Uşurarea de a-l vedea în sfârşit obţinând postul de profesor era cu adevărat profundă, fiindcă le asigura amândurora viitorul.

La biroul edilitar în care lucra ea deja fusese promovată; pensia de retragere îi era asigurată şi peste unsprezece ani avea să poată recurge la o reîntinerire. La una decentă de data aceasta, îşi spuse. În ultimii ani, fusese extrem de conştientă de şoldurile care i se lăţiseră iarăşi. Exact în momentul cel mai nepotrivit. Dudley primise o sumedenie de solicitări din partea multor companii, ba chiar se menţionase o funcţie de director non-executiv. Prin catedrele Universităţii se zvonea că peste câţiva ani avea să fie principalul candidat la postul de decan. Ea trebuia să arate bine, să joace rolul soţiei susţinătoare şi capabile. Când se măritase cu Dudley, Wendy nu se aşteptase în nici un caz la nivelul acesta de succes profesional şi personal, ci doar la o viaţă liniştită, petrecută în mod plăcut la marginea cercurilor sociale şi guvernamentale ale capitalei. Faima lui Dudley schimbase acum totul. Deocamdată, ei doi îi făcuseră faţă împreună, dar femeia era foarte conştientă de puterea căsniciei lor. Era alta dintre acele uniuni perfect amiabile care intenţionau să dureze poate două decenii, un remediu standard anodin pentru singurătatea mediocrilor din Commonwealth. În forma respectivă, putea continua mulţumită atâta timp cât n-o afecta nimic prea important. Iar el era cel mai faimos astronom din Commonwealth, în mijlocul unui campus plin de fete frumoase şi curtat de companii cu bani serioşi.

— Doamna Bose?

Wendy se întoarse şi zări un bărbat foarte înalt, care-i surâdea întrebător. Vârsta lui aparentă se apropia de patruzeci de ani, deşi ea ştiu că era mult mai bătrân, avea în urmă cel puţin două vieţi. Rareori văzuse pe cineva care să degajeze atâta încredere în sine. Avea păr blond, care bătea în argintiu, şi ochi atât de negri, încât era greu de distins unde anume începea irisul. Combinate cu nasul mic şi obrajii proeminenţi, totuşi delicaţi, făceau din el un individ mai degrabă interesant decât chipeş, însă în tot

cazul memorabil.

— Eu sunt, zâmbi ea uşor nervoasă, ştiind că oameni ca bărbatul acesta nu obişnuiau s-o remarce… indiferent pentru ce motiv.

— Sunt de la Ştiri devreme, ridică el un card micuţ cu aripioare aurii în mijloc. Mă întrebam dacă aţi avea amabilitatea să-mi acordaţi câteva clipe?

— Ah, da, sigur că da, intră Wendy automat în rolul de soţie capabilă a unei personalităţi – în ultima vreme avusese destul timp să exerseze. Este o zi foarte fericită pentru mine… realizarea lui Dudley înseamnă extrem de mult, nu numai pentru Universitate, ci şi pentru Gralmond însăşi.

— Absolut. Cu siguranţă a adus Gralmond în atenţia Commonwealthului. Să fiu sincer, a trebuit să caut pentru a vedea în ce secţiune a spaţiului se află şi am fost pe destule planete. Slujba îmi impune să călătoresc enorm.

— Asta chiar trebuie să fie interesant, domnule…

— Ah, te rog, spune-mi Brad.

— Bine, Brad, îi zâmbi ea peste marginea paharului.

— Când m-am interesat asupra Universităţii, mi-a atras atenţia un lucru – cred că avea departamentul de astronomie cel mai mic din câte am întâlnit vreodată. Soţul tău l-a pus pe picioare?

— Oh, nu. Dr. Marance l-a întemeiat – el a fost unul dintre fondatorii Universităţii şi de fapt specialitatea lui – Astrofizica. Departamentul de astronomie a apărut sub oblăduirea lui… se pare că era un personaj atât de dinamic, încât era greu de refuzat. El considera că astronomia este o componentă esenţială pentru clasificarea Universului, aşa că n-a existat prea multă opoziţie faţă de construirea observatorului. După aceea a plecat pentru reîntinerire şi Dudley a primit sarcina de a prelua conducerea observatorului. Să fiu sinceră, n-a fost tocmai uşor, deoarece astronomia continua să facă parte din

departamentul de fizică. Practic, până azi n-a fost cu adevărat independentă. Sorbi din pahar. O zi mare!

— Este foarte clar. A izbutit totuşi să atragă finanţare şi după plecarea lui Marance, ba chiar îndeajuns pentru a continua să funcţioneze independent.

— Există tot felul de surse cărora te poţi adresa, de felul fundaţiilor educaţionale şi guvernamentale. Asigurarea bugetul an de an a însemnat o strădanie permanentă pentru Dudley, însă el este foarte tenace şi un administrator capabil. Din fericire… A izbutit să continue în ciuda a destule obstacole. Şi – ei bine, rezultatele se pot vedea.

— Fără doar şi poate. Va să zică, este de fapt cazul omului mărunt, dar nobil care se luptă singur împotriva Universului.

— Nu aş spune chiar aşa. Lui Dudley nu i s-a opus nimeni, atât doar că în epoca actuală astronomia nu este disciplina cea mai preţuită. Desigur, acum totul s-a schimbat. Pentru următorul an universitar s-au înscris peste opt mii de solicitanţi care doresc să studieze cu Dudley.

— Înţeleg că nu-i veţi putea primi pe toţi?

— Din păcate, nu. Va mai dura până ce departamentul va fi dezvoltat la standardele de clasă din Commonwealth. Şi, desigur, Dudley poate să fie foarte bine implicat în misiunea *A doua şansă.*

— Serios?

— Ar trebui să fie, rosti ea apăsat. La urma urmelor, el a fost descoperitorul. Şi-a dedicat destui ani din viaţă Perechii Dyson, iar dedicaţia respectivă l-a făcut să devină expertul numărul unu din Commonwealth în acest domeniu. Ar fi foarte ciudat dacă nu l-ar accepta în echipa ştiinţifică, nu crezi?

— Da, cred că da. Căpitanul Kime l-a solicitat să se alăture echipajului?

— Nu încă.

— După cum ai spus, sunt convins că nu-i decât o chestiune de timp. Pe mine însă mă interesează mai degrabă trecutul lui şi trecutul departamentului de astronomie al Universităţii. Eşti modestă, dar mi se pare cu adevărat o bătălie epopeică – lupta pentru recunoaştere, pentru bani, an după an. Asta îmi oferă un unghi interesant asupra personalităţii soţului tău.

— Sunt foarte mândră de el.

— Îmi poţi spune care i-au fost susţinătorii din trecut? De exemplu, ce trusturi educaţionale au oferit bani sau resurse?

— Ah… păi au fost Frankton First Advancement. St. James Outlook Fund, Kingsford Pure Research Enablement Foundation, BG Enterprise… toţi aceştia au făcut donaţii generoase, totuşi cea mai mare donaţie autonomă a sosit de la Cox Educational, o organizaţie caritabilă cu sediul pe Pământ.

— Mi se pare remarcabil ca o organizaţie caritabilă de pe Pământ să susţină activitatea de aici.

— Ei finanţează multe activităţi ştiinţifice din Universităţi din tot Commonwealth-ul.

— Şi de cât timp a susţinut Cox departamentul soţului tău?

— Se împlinesc unsprezece ani… chiar de la sosirea noastră aici.

— Şi cum sunt?

— Cine?

— Cei de la Cox.

— Nu ştiu. Contactul s-a stabilit prin unisferă. Practic, ei n-au vizitat niciodată Gralmond. Noi nu suntem decât unul dintre miile de proiecte pe care le finanţează.

— N-au venit nici măcar azi?

— Nu, mă tem că nu. Aşa cum ai zis chiar tu, este un drum lung pentru un pahar de vin şi un sandviş.

— De acord. Altă întrebare ar fi de ce domnul profesor

Bose a ales tocmai Perechea Dyson ca ţintă a observărilor sale?

— Din cauza distanţei. Gralmond se afla în locul potrivit pentru a observa învăluirea. Evident, noi nu ne aşteptaserăm la ceva atât de spectaculos.

— Din cauza asta a ales Gralmond? Înainte îl interesase Perechea Dyson?

— Nu, nu în mod special. La urma urmelor, Dudley este specialist în astronomia pură, iar învăluirea, în ciuda faptului că a fost un eveniment uluitor, nu este un fenomen natural.

— Aşadar, el a început observările abia după ce v-aţi stabilit aici?

— Da.

— Şi Universitatea nu a comentat nimic despre alegerea aceasta?

— Nu, deoarece Dudley decide obiectivele departamentului astronomie.

— Nici fundaţiile finanţatoare nu au obiectat? În general, ele sunt instituţii de ştiinţă pură, nu?

— Brad, încerci să găseşti un scandal ascuns?

— Oh, Doamne iartă-mă, nici vorbă! De câteva decenii n-am mai lucrat pentru o emisiune tabloidă expertă în răscolirea noroiului, ca a lui Baron. Eu nu doresc să aflu decât… „datele istorice”. Pentru a relata un caz aşa cum se cuvine, sunt necesare multe informaţii de fundal; asta nu înseamnă că toate vor fi incluse în mod obligatoriu, însă detaliile acelea trebuie să existe pentru a conferi autoritate. Îmi pare rău pentru prelegerea aceasta, dar îmi fac meseria de destulă vreme.

— N-a fost o prelegere. Dacă ai fi trăit niţel alături de Dudley, ai fi ştiut ce este o prelegere.

La dracu’! Am părut prea dezamăgită?

— Sunt sigur. Putem reveni aşadar la fundaţii şi finanţări?

— Fundaţiile au fost încurajatoare, mai ales Cox. De fapt, cred că observările Perechii Dyson erau trecute în contractul de finanţare – ei doreau să se asigure că aveau să fie duse până la sfârşit.

— Serios?

Pentru o clipită, Wendy întrezări un fulger de triumf pe chipul subţire al bărbatului. Fusese oarecum neaşteptat; se aşteptase la mult control de sine din partea unui individ sofisticat, care nu era la prima lui viaţă.

— Este aşa de important? întrebă ea.

— Deloc, răspunse Brad cu un surâs curtenitor mai pe măsura caracterului său. Se aplecă uşor în faţă şi coborî tonul, adoptând un aer intim. Spune-mi, cum se comportă decanul faţă de toată povestea asta? Cred că trebuie să fie destul de şocat că unul dintre profesorii lui a devenit savantul cel mai faimos din Commonwealth.

Wendy îşi privi afectată paharul.

— Îmi este imposibil să spun.

— Eh, asta-i situaţia, nu se poate zice că n-am încercat… Îţi mulţumesc oricum că mi-ai acordat aşa mult din timpul tău.

— Asta-i tot?

— Da. O salută politicos, înclinând capul, după care ridică un deget: încă ceva – când o s-o vezi pe Paula, te rog să-i transmiţi din partea mea să înceteze să se mai concentreze asupra detaliilor, fiindcă tabloul de ansamblu este cel care contează.

— Nu înţeleg… nu cunosc pe nimeni cu numele Paula.

El surâse larg.

— O să cunoşti.

Apoi se îndepărtă, strecurându-se prin mulţime, lăsând-o holbându-se în urma lui, derutată, poate chiar uşor iritată de mesajul ridicol de criptic.

***

La două ore după începerea recepţiei, e-majordomul lui Dudley îl anunţă că era apelat de poliţie.

— Nu vorbeşti serios, replică el.

— Mă tem că da. Acasă sunt două echipaje. Un vecin a anunţat că a zărit pe cineva ieşind.

— Matricea casei ce spune?

— Matricea casei pare să fie scoasă din funcţiune.

— La dracu’!

— Vii? Poliţia a subliniat că este foarte important.

— Da, da!

Aşadar trebuia să se despartă de preşedintele de la Orpheus Island, care sugerase o sponsorizare importantă pentru echipamentele observatorului – posibil cu extindere la *A doua şansă* –, să-şi înmâneze paharul cu vin unei chelneriţe destul de drăguţe care-i cunoştea numele şi-i zâmbi, iar apoi să dea ocol sălii, încercând s-o găsească pe Wendy. Pierdu o mulţime de timp, deoarece şi ea ocolea sala în căutarea lui. Amândoi deciseră să nu-şi mai ia rămas bun de la decan.

Carltonul îi duse acasă. Prăbuşit în scaunul său, Dudley îşi dădu seama cât de beat era. Totuşi vinul fusese bun şi cei de la catering îi umpluseră întruna paharul. Wendy îl privi dezaprobator când coborî din automobil cu mişcări foarte precaute.

Sergentul Brampton îi aştepta lângă uşa din faţă a casei lor cu un etaj. Ca toate celelalte din zona respectivă, era din lemn de pin local cu schelet de oţel-carbon şi vopsit în verde-închis. Ferestrele erau albe, cu sticla reglată la opacitate completă. Poliţistul îi salută neprotocolar când se apropiară.

— Nu par să se vadă stricăciuni, le spune el, dar dorim să aruncaţi o privire şi să vedeţi dacă nu lipseşte ceva.

Wendy privi curioasă uşa deschisă.

— Sunteţi sigur că au plecat?
— Da, doamnă. Am verificat cu atenţie. Cu excepţia noastră, înăuntru nu este nimeni.
Întinse braţul, îndemnându-i să intre.
Dudley nu putu zări nici un semn evident de spargere. Nici un obiect nu era distrus, iar mobilele aveau exact aceleaşi poziţii dintotdeauna. Unicul lucru nelalocul lui era absenţa oricăror semnale din partea matricei casei.
— Ce s-a întâmplat? se interesă el.
— Vecinul dumneavoastră a anunţat că a văzut pe cineva ieşind pe uşa din faţă. Intruşii au suit într-o maşină oprită ceva mai departe pe stradă şi au plecat. Vecinul ştia că lucraţi la Universitate, aşa că ne-a telefonat.
— Soţul meu a fost numit profesor, rosti Wendy.
— Da, doamnă, zise sergentul Brampton, ştiu asta. Felicitări, domnule, o meritaţi. Ceea ce aţi făcut a adus Gralmond în atenţia Commonwealthului.
Wendy se încruntă. Era a doua oară că auzea expresia respectivă în aceeaşi zi.
Dudley privi iritat uşa din faţă care fusese corect cablată, în conformitate cu insistenţele companiei de asigurări. Iar matricea casei avea rutine de securitate excelente.
— Cum au intrat?
— Nu suntem siguri. A fost cineva care îşi cunoştea meseria. Ca să vă şunteze toată electronica, trebuie să fii destul de isteţ. Ori să ai un program isteţ…
Intrară în cabinetul lui Dudley şi bărbatul simţi că ar fi trebuit să se scuze pentru dezordine. Peste tot erau cărţi, imprimate lucioase şi componente de echipamente vechi, iar fereastra era aproape invizibilă în spatele ghivecelor cu plante luxuriante. Doi poliţişti de la criminalistică examinau biroul şi sertarul său deschis. În sertar se afla matricea casei, o carcasă paralelipipedică simplă cu mufe de conectare ce o legau la mai multe cabluri de fibră optică decât permiteau de fapt specificaţiile tehnice. Dudley

dorise de multă vreme s-o modernizeze.

— I-au golit memoria, rosti şeful criminaliştilor. De aceea nu mai funcţionează matricea.

— Au golit-o?

— Da. Totul – programe, management… tot ce conţinea. Nu mai există nimic. Probabil că spărgătorii le-au stocat în memoria lor. Sper că aveaţi copii de rezervă.

— Mda… Dudley privi în jurul cabinetului, scărpinându-şi COtatuajul de pe ureche. Oricum, în majoritate… ce naiba, nu era decât o matrice menajeră!

— Exista ceva valoros în ea, domnule? Mă refer la activitatea dumneavoastră şi la altele similare…

— O parte din munca mea era aici, totuşi nu i-aş putea spune „valoroasă”. Astronomia nu-i o profesiune secretoasă.

— Mda… s-ar putea să fi fost o tentativă de şantaj, căutarea de dovezi incriminatorii. Aţi fi surprins dacă v-am spune ce poate să rămână în cache-ul de tranzit al memoriei – chestii vechi de ani de zile. Indiferent cine au fost intruşii, au luat totul.

— Nu am nimic incriminatoriu pe care să-l păstrez. Sigur că da, există facturi achitate cu întârziere, unele amenzi de trafic când conduceam pe manual, dar cine n-are aşa ceva?

— Problema, domnule, este că acum sunteţi în atenţia publicului şi n-ar fi rău să vă gândiţi la măsuri suplimentare de securitate. De asemenea, după incidentul acesta ar trebui să vă schimbaţi toate configuraţiile de acces.

— Da, da, bineînţeles.

— Vom anunţa şi echipajul local de patrulare, zise sergentul Brampton. Pe viitor vă vor include în tiparul lor de supraveghere.

— Mulţumesc.

— Sunteţi sigur că nu lipseşte nimic altceva?

— Nu. Oricum nu pot să observ vreo lipsă.

— Vom aspira locul pentru fragmente ADN şi vom

încerca să urmărim maşina, însă pare să fi fost acţiunea unor profesionişti. Dacă în memoria matricei n-a existat ceva despre care să vă faceţi griji, probabil că nu va mai urma nimic.

8

După ce Consiliul Exoprotectorat al Commonwealthului încheie prin vot unanim propunerea de a expedia o navă stelară spre Perechea Dyson, Ozzie Fernandez Isaacs se scuză şi coborî cu liftul la recepţie. Vremea era caldă pentru primăvară şi doar câteva petice înguste de zăpadă murdară întârziau prin rigole, acolo unde le împinseseră servoboţii edilitari. Bărbatul porni pe Fifth Avenue; nu erau mai mult de cinci oameni care foloseau trotuarul lat, întrucât ora şi anotimpul nu erau cele mai favorabile pentru pietoni. Nu mai exista nici unul dintre vânzătorii stradali pe care Ozzie şi-i amintea de acum două sute de ani: tarabele cu hamburgeri şi Coca-Cola din fiecare intersecţie, vânzătorii de tricouri şi cei de software semilegal sau senzoproxeneţii cu pornomemorii. În prezent, aşa ceva ar fi fost prea decadent pentru oraş şi locuitorii săi cultivaţi. Buticuri şi tarabe excentrice ocupau în prezent parterele tuturor zgârie-norilor, cu obiecte bizare importate de pe toate planetele din Commonwealth – toate în mod straniu neatrăgătoare. Din punctul de vedere al lui Ozzie, era un declin trist. Nu puteai trata antiseptic un oraş uriaş ca New York-ul fără a pierde ceva din calitatea lui originală, din dinamismul şi neglijenţa care-l făceau un loc minunat în care să locuieşti. În ciuda clădirilor care continuau să-l impresioneze, oraşul devenise pur şi simplu altă suburbie a Pământului. Industriile sale părăsiseră de mult planeta, lăsând doar consorţiile de cercetare şi design care se aflau în frunte, echipate de parteneri miliardari. Agenţiile de publicitate îşi păstraseră locurile, la fel ca sediile generale ale companiilor mass-media; existau până şi unii artişti în

Soho, deşi Ozzie îi considera dinozauri lipsiţi de talent. Sectorul finanţelor şi birourile guvernamentale dominau piaţa de muncă, pentru cei care trebuiau să muncească. Mulţi nu erau nevoiţi s-o facă, deoarece de vieţile lor lipsite de griji se ocupau nenumăratele companii de aprovizionare şi servicii care încercuiau insula Manhattan; toate foloseau extraplanetari cu vize pe termen mediu.

Vizite ca aceasta îi reaminteau lui Ozzie motivul pentru care, în ultima vreme, venea atât de rar pe planeta sa natală. Când ridică ochii, zări mult deasupra o fâşie zdrenţuită de cer rece şi oţeliu, îndepărtat parcă şi mai mult de turnurile gigantice. Chiar şi în toiul verii, soarele era aproape un străin pentru solul din această parte a oraşului, iar arborii şi tufele plantate în pieţele scumpe trebuiau să fie ajutaţi de iluminatul artificial pentru a se dezvolta.

Uitându-se de la una din intersecţii prin impresionantul canion vertical, Ozzie zări străvechea clădire Chrysler în cuşca ei din sticlă, protejată împotriva naturii.

— Şi care dintre noi îi va supravieţui celuilalt? întrebă el în şoaptă.

Maşinile, taxiurile şi camioanele lunecau pe stradă, cu servomotoare complet silenţioase. Oameni în haine groase sau ponchouri din filamente organice întunecate la culoare se grăbeau pe lângă el, fără măcar să-i arunce o privire. Aproape toţi erau adulţi. Pe ambele sensuri ale lui Fifth Avenue nu zărea mai mult de trei-patru copii sub zece ani. Asta îi lipsea cel mai mult, iar rata natalităţii Pământului continua să fie în scădere, an după an, în vreme ce sofisticaţii eterni şi bogaţi care populau planeta găseau alte lucruri pe care să-şi cheltuiască timpul şi banii.

Aici nu mai exista nimic pentru el, decise Ozzie posomorât, nimic interesant şi nimic valoros. Reveni la baza celui mai apropiat turn şi-i ceru e-majordomului o legătură cu IR de acasă. După ce IR se conectă, îi dădu coordonatele sale exacte. O gaură-de-vierme rotundă se deschise în

spatele lui, lărgindu-se până la diametrul de doi metri, iar el făcu un pas prin cortina cenuşie neutră a câmpului de forţă. Gaura-de-vierme se închise.

Ozzie nu avea o reţea de găuri-de-vierme private secrete care legau între ele planetele Commonwealthului, ci deţinea exact două găuri-de-vierme, un conector TSC standard de microlăţime ca să-i asigure locuinţei sale o legătură de lăţime hiperbandă cu unisfera prin intermediul cibersferei Augustei, şi o versiune mult modificată a generatorului găurii-de-vierme utilizat de divizia de explorare TSC, care-i oferea transport independent într-o secţiune destul de mare din Commonwealth. De asemenea, nu locuia singur pe o planetă U-congruentă. Căminul lui era un asteroid cav, care descria o orbită eliptică lungă în jurul stelelor gemene din Leu.

Când trecu prin poartă, fu învăluit instantaneu de lumină caldă şi puternică. Mecanismul porţii fusese încorporat într-o stâncă mare de granit, cu o tendă lată de prelată albă deasupra, ca vela unui iaht, care fusese adaptată intr-un acoperiş de tip marchiză. Ozzie ieşi de sub ea şi domeniul i se întinse în faţă.

Cavitatea, care fusese excavată de săpători automaţi, echipe TSC de constructori civili şi o armată de boţi, era lungă de o sută treizeci de kilometri, cu diametrul de douăzeci şi trei de kilometri, fiind cel mai mare spaţiu închis pe care-l construise vreodată rasa umană. Relieful interior era o unduire neregulată de dealuri şi vâlcele, întreruptă de vinişoarele argintii ale pâraielor. Un singur lanţ de munţi uriaş cu stânci tăioase ca lamele descria o spirală pe toată lungimea sa, cu vârfurile cele mai înalte atingând două mii de metri – roci purpurii şi sure încununate de zăpadă orbitor de albă. Aproape toate înălţimile aveau o cascadă de vreun fel, de la torente magnifice revărsându-se peste muchii ascuţite până la cataracte spumegânde care se prăbuşeau în lungul unor făgaşe prelungi de piatră. În munţi, peşteri

largi şi întunecate fuseseră sfredelite sub linia uniformă a zăpezii. Apa ţâşnea din bezna dinăuntru sub formă de jeturi masive care cădeau pe lângă versanţii masivi de granit şi ridicau în trecere nori rotitori de picături ca de platină în drumul lor parcă interminabil. Toate cascadele se curbau graţios în văzduh, distorsionate de rotaţia asteroidului, care-i inducea atracţia gravitaţională, înainte de a plonja în lacuri şi iazuri.

Pâraiele şi râurile alimentate de cascade şerpuiau după aceea spre vărsarea în rezervoarele gigantice care erau camuflate în caverne îndărătul pereţilor din capetele cavităţii centrale. De acolo, apa putea fi pompată înapoi în reţeaua subterană complexă de tuneluri şi conducte care ducea la cascade. Pompele ei consumau energia de la trei dintre cele cincisprezece generatoare de fuziune cu care era dotat asteroidul.

Departe de cascade, lacuri prelungi şi întunecate acopereau fundurile văilor mai adânci, tivite de trestii şi rogoz şi înconjurate de copaci cu coroane întinse, care-şi lăsau crengile luxuriante să curgă peste vaduri. Zone întinse de nuferi înfloreau pe suprafeţele lor, iar culorile intense ale florilor lor înviorau monotonia rece a apelor. Ferigi şi rododendroni încununau majoritatea dealurilor, în vreme ce lunci de iarbă le acopereau pantele joase, cu covoare neîngrijite de smarald smălţuite de petele stacojii, topaz, azur, violet şi oranj ale florilor sălbatice. Peste tot erau risipite blocuri de marmură albe ca neaua. Copacii creşteau sălbatici, singuri sau în pâlcuri; dumbrăvi şi pădurici de stejari, mesteceni argintii, salcâmi, ginkgo biloba şi arţari care se întindeau în lungul contururilor inferioare ale majorităţii văilor. Era o imagine a toiului verii într-un ţinut al cărui climat temperat dura de două secole şi jumătate. Toate plantele foioase fuseseră modificate în perene, astfel că-şi deschideau permanent frunzele în anotimpul perpetuu. În lungul axei asteroidului era întins un

pod rulant din silicaniu care susţinea cercuri de lumini solare prea puternice pentru a fi privite de ochii omeneşti neprotejaţi.

Ozzie îşi descheie grăbit haina de lână şi o puse pe braţ. Coborî pe poteca întortocheată de pietriş şi ieşi de la adăpostul stâncilor în valea largă unde exista singura structură de deasupra solului din asteroid. Bungalow-ul lui se compunea din cinci camere cu pereţi din coral-uscat simplu, alb, cu podele din lemn de esenţă tare şi un acoperiş din ardezie cenuşie ieşit mult în afară pentru a umbri veranda înconjurătoare. În subteran, Ozzie construise o criptă uriaşă pentru biblioteca lui de cărţi reale, însă asta nu însemna că ar fi coborât vreodată în ea; fembote modificate îi aduceau orice avea nevoie, astfel că atmosfera controlată de acolo era tulburată pe cât mai puţin posibil.

Bărbatul folosea totuşi restul locuinţei modeste, salonul, bucătăria, cabinetul, dormitorul şi baia. Nu exista nimic altceva care să-şi dorească. Când era aici, îşi petrecea oricum majoritatea timpului în aer liber. În grădină exista un şezlong confortabil, umbrit de un imens fag roşcat, iar iazul în care înota era împrospătat permanent de pârâul care curgea prin mijlocul pajiştii, clipocind peste pietre netede, mari.

O fembotă îi luă haina când sosi şi se îndepărtă pentru a o depozita în debara. În asteroid existau peste o sută de mii de boţi, toţi dirijaţi de IR. Micul planetoid artificial era autonom şi se autoîntreţinea, graţie matricei foarte mari care-l controla. Graţie vastelor sale facilităţi de producţie de sub sol care fabricau majoritatea componentelor utilizate de echipamentele de susţinere a ambientului, foarte puţine trebuiau importate. Din exterior soseau mai degrabă modernizări decât înlocuiri. Designerii petrecuseră ani de zile rafinând sistemele ca să ajungă la un nivel minim de întreţinere. Când văzuse planurile iniţiale, până şi Ozzie îşi

făcuse griji în privinţa costurilor; totuşi, perseverase, iar acum răsplata lui era libertatea totală. Constructorii TSC continuau să-l viziteze la fiecare doi ani (după ce semnau contracte de confidenţialitate incredibil de stricte) pentru a inspecta şi, ocazional, modifica maşinăriile porţii, iar asta era tot. Iar dacă Ozzie s-ar fi retras complet din mijlocul oamenilor, probabil că IR ar fi putut menţine totul în funcţiune, dacă el ar fi dorit-o cu adevărat; era cel mai puternic program compozit pe care-l scrisese vreodată IC.

— Mesaje? întrebă bărbatul cu glas tare, intrând în bucătărie.

— Câteva sute de mii, răspunse IR. Doar opt au trecut de filtre.

Ozzie deschise frigiderul şi scotoci prin containere şi pachete ambalate manual. Mâncarea îi era livrată de furnizorii regelui Angliei. Valoarea de snobism a magazinului şi preţurile erau fenomenale, însă Ozzie trebuia să admită că raionul lor de delicatese nu putea fi întrecut nicăieri în Commonwealth. Găsi o sticlă de apă minerală şi o deschise; în ciuda cafelei pe care o băuse la şedinţa consiliului, continua să-şi simtă mahmureala – produsul unei şederi prea îndelungate în clubul Silveropia de pe St. Lincoln, în noaptea trecută (potrivit timpului lui subiectiv).

— Să le văd.

Vederea virtuală îi prezentă mesajele şi provenienţa; de la TSC, avocaţii lui financiari, două mesaje de la copiii lui cei mai recenţi (sub cinci ani), unul de la un dealer de cărţi antice care credea că s-ar fi putut să aibă un exemplar din prima ediţie a *Plutei* semnat de autor, rezultatele căutării de date prin lucrările de teorie cosmologică superluminică. Până le terminase de răsfoit, ieşise în grădină, aruncându-şi pantofii din picioare. Ca de obicei, luă un mesaj la întâmplare dintre cele care fuseseră blocate de filtre şi chicoti încântat, citind propunerea stranie şi uluitoare

pentru a răci stelele aflate mai sus de G în clasificarea spectrală – o lucrare pe care nebunul care o trimisese o intitulase *Solarformarea galaxiei.*

Se întinse în şezlong şi luă o pereche de ochelari de soare de la o fembotă. Era o poziţie strategică, deoarece grădina se afla destul de sus şi astfel dispusă încât să poată vedea în jos trei sferturi din aripile verzi şi curbate care formau interiorul cavităţii. Unul dintre munţii înalţi de două mii de metri se găsea drept în faţă, cu cascada lui gigantică ieşind din câmpul de nea la numai trei sute de metri sub piscul ascuţit ca un ac. Perdeaua vastă de apă executa o răsucire elegantă, căzând printre fuioare de ceaţă şi spumă, până lovea în cele din urmă lacul de la bază. Aceasta era numai una dintre panoramele care-l ameţeau pe Ozzie cu revărsarea lor de culori şi ape liniştitoare. Nu putuse înţelege niciodată motivul pentru care oamenii colecţionau sau chiar admirau obiectele de artă; cel mai de seamă artist n-ar fi putut niciodată spera să creeze ceva pe măsura unei singure flori realizată de natură.

— Vreau să vorbesc cu IC, te rog, îi ceru Ozzie lui IR.

În Commonwealth nu existau mulţi oameni care să poată vorbi direct cu IC. Ozzie şi Nigel se numărau printre aceştia, graţie rolului pe care-l jucaseră în apariţia lui IC, iar Preşedintele căpătase şi el acces, alături de şefii principalelor departamente guvernamentale, deşi toate comunicaţiile trebuiau să se desfăşoare la un nivel foarte formal, prin programe de tip buffer. Bineînţeles, ocazional IC făcea excepţii şi existau oameni care afirmau că încheiaseră înţelegeri cu Inteligenţa Conştientă sau căpătaseră un apel surpriză care-i anunţa unde putea fi găsit un copil pierdut. Ozzie auzise că Paula Myo avea un aranjament cu IC… ceea ce nu-l mira.

— Suntem aici, Ozzie, rosti imediat glasul blând.

— Salut, gagiii, mă bucur de vizită. Care-s noutăţile?

— Multe lucruri sunt noi, dar pe tine te interesează doar

unul.

— Aşa-i. Ia ziceţi cum se face că v-aţi încurcat cu amicul meu Nigel ca să porniţi idioata aia de misiune a cadeţilor spaţiali? Nu-i absolut deloc felul vostru de-a fi.

— Răspunsul nostru a fost măsurat şi prudent. La ce altceva te aşteptai?

— Nu mă prind… de obicei voi sunteţi conservatori.

— Investigarea este o opţiune conservatoare.

— Investigarea înseamnă să scotoceşti cu un băţ într-un cuib de viespi. Dacă trimitem o navă într-acolo, atunci cei care au ridicat bariera vor şti lucrul ăsta. Sunt atât de departe de noi din punct de vedere tehnologic încât te sperie.

— Dacă ei deţin un avans important, atunci ştiu oricum de existenţa Commonwealthului. Generarea de găuri-de-vierme creează distorsiuni gravitaţionale importante, alături de şabloane de undă uşor detectabile în interiorul aşa-zisului hiperspaţiu.

— Dacă ei sunt toţi ascunşi şi liniştiţi la adăpostul barierei, nu vor… Ozzie duse o mână la frunte, înţelegând. Stai aşa – cei dinăuntru sunt apărătorii. Extratereştrii din exterior sunt agresorii. Şi atunci, dacă noi suntem atât de uşor de-detectat, de ce n-au venit să ne caute?

— Întrebarea este foarte bună. Presupunând că bariera are o natură defensivă, noi propunem trei ipoteze posibile, fie au sosit deja, iar noi nu ştim sau nu ne dăm seama.

— Îngerul Înalt!

— Exact. Sau Silfenii.

— Nu ştiu, nenică… ei nu par a fi genul… Care-i a doua ipoteză?

— Extratereştrii au fost deja aici, ne-au examinat şi apoi ne-au ignorat pur şi simplu.

— Suntem prea jalnici pentru ei ca să-şi bată capul cu noi. Da, cu-asta pot fi de acord. Şi numărul trei?

— Numărul trei este necunoscutul. Este motivul pentru

care trebuie să mergem la Perechea Dyson şi să investigăm ce s-a întâmplat.

— Da’ de ce acum? Ce dracu, nenică, voi vă puteţi permite s-aşteptaţi, să mai staţi vr’o două mii de ani până suntem pregătiţi s-aruncăm un ochi pe-ndelete. Vreau să zic că-i posibil ca până şi eu să mai exist pân-atunci. Care-i graba?

— Pentru a reacţiona faţă de o situaţie, ea trebuie mai întâi cunoscută.

— Nu vă pot contrazice în privinţa asta. Dar de ce acum?

— Pentru că ne aflăm la momentul „acum“. Situaţia trebuie confruntată, indiferent despre ce ar fi vorba.

— Poate că vă interesează pe voi. De acord, vă plac enigmele – sunt puzzle-uri la care să vă gândiţi şi pe care să le soluţionaţi. Însă noi o să ne punem curu’ la bătaie, dacă se nasoleşte treaba.

— Afirmaţia nu este complet adevărată. În mod obişnuit. Lumea materială nu ne interesează…

— Hei, da’ locuiţi în ea!

— De acord, dar nu ne interesează. Partea materială nici nu ne afectează, nici nu interferează cu noi.

— M-am prins. Commonwealth-ul material nu vă afectează, totuşi s-ar putea s-o facă extratereştrii superiori cu raza-morţii şi farfurii zburătoare.

— Noi acordăm o probabilitate însemnată teoriei defensive. În cazul acesta, va exista un agresor. Dacă în Universul fizic există o entitate atât de puternică şi de malignă, atunci este foarte posibil să fim afectaţi şi noi.

Ozzie sorbi pe îndelete din apa minerală. Îşi amintea apariţia IC-urilor, la sfârşitul secolului al XXI-lea; atunci lumea fuseseră de-a dreptul îngrozită. „Frankencreiere” fusese unul dintre termenii vehiculaţi, în principal de o minoritate de oameni care dorea să pună capăt situaţiei – pentru orice eventualitate. Alături de Nigel, el ajutase ca noile inteligenţe cu bază cibernetică să capete propria lor

planetă – Vinmar. La urma urmelor, majoritatea IC-urilor apăruseră din smartware-urile IA care rulau în matricele foarte mari construite pentru managementul generatoarelor de găuri-de-vierme şi trebuia găsită o soluţie. Commonwealth-ul, şi în mod specific TSC-ul, era dependent de matrice mari, aşa că Ozzie şi Nigel negociaseră cu IC-urile să-şi formateze înlocuitoarele în forma IR-urilor.

Coordonatele lui Vinmar erau chiar şi mai confidenţiale decât asteroidul lui Ozzie: un bolovan sterp şi lipsit de atmosferă, fără activitate tectonică, unic într-un sistem stelar lipsit de planete U-congruente. Vinmar era legată de Augusta şi de unisferă printr-o singură gaură-de-vierme. Iniţial fuseseră aduse foarte multe echipamente: matrice imense capabile să ruleze toate IC-urile existente pe atunci, generatoare solare şi de fuziune pentru a le oferi independenţă. După ce IC-urile se retrăseseră din unisferă, lăsând în urmă IR-urile care să le continue îndatoririle, începuseră să importe echipamente: boţi, rafinării chimice şi celule de asamblare. Mai întâi cu ajutor uman, apoi cu tot mai multă autonomie, proiectaseră şi construiseră propriile lor sisteme de matrice, extinzându-se şi multiplicându-şi capacitatea.

Ozzie ştia că în 2178 gaura-de-vierme fusese redusă la microlăţime. Legătura cu unisferă rămăsese, însă de atunci nimic de natură fizică nu mai circulase între Vinmar şi restul lumii. Speculaţiile la modă acoperiseră suprafaţa planetei cu turnuri vaste de cristal, mega-matrice care rulau rutine logice de dimensiunea unor continente.

— Eu nu văd lucrurile la fel, rosti încet Ozzie. Discutăm despre niveluri diferite de tehnologie. Cât de departe este civilizaţia Dyson şi toate rahaturile astea… Dar cum stă treaba cu voi?

— Ce-i cu noi?

— Haide, termină! O planetă întreagă pentru un creier?

Asta-nseamnă că sunteţi mai deştepţi ca Dumnezeu. Şi asta numai dacă aţi fi rămas pe Vinmar. Pentru voi rulează o întreagă supertehnologie, nu? Dacă vă doriţi ceva, ajunge doar să vă gândiţi cum funcţionează şi cum s-o construiţi. Durează cel mult o nanosecundă. Voi ştiţi cum să fabricaţi o barieră Dyson? Sau – mai important – ştiţi cum să străpungeţi una?

— Există mai multe teorii posibile despre ridicarea unei bariere. Am efectuat modele matematice şi le-am analizat.

— Deci puteţi construi o barieră?

— Capabilitatea şi intenţia sunt două noţiuni separate. Practic, ele ne definesc destul de precis. Noi suntem gândire, nu materie. Nu poţi înţelege niciodată cât de infimă este capacitatea pe care am utilizat-o pentru a ne ocupa de voi şi de subiectul acesta.

— Suntem mult sub nivelul vostru în zilele astea, aşa-i? Mersi!

— Ozzie Fernandez Isaacs, încerci să ne provoci?

— Pentru ce, nenică? Poate ca să vă construiţi voi o navă şi s-o trimiteţi la Perechea Dyson.

— Am încetat să mai fim servitorii voştri.

— Şi noi suntem servitorii voştri?

— Nu. Relaţia noastră este de parteneriat şi încredere. Şi de respect.

— Spuneţi-ne cum să construim un generator de barieră. Teleportaţi-mă pe Dyson Alfa.

— Noi nu suntem Dumnezeu, Ozzie; Oamenii nu sunt piese de şah pe care să le mutăm pe o tablă, pentru a ne amuza sau în funcţie de interesele noastre. Dacă vreţi să construiţi un generator de barieră, proiectaţi-l singuri. Interesul nostru faţă de Perechea Dyson este asociat pur şi simplu interesului vostru. Sfatul nostru n-a fost nimic altceva decât sfatul cel mai adecvat pentru a vă ajuta să abordaţi problema.

— Ne-aţi proteja dacă agresorul ar veni să atace

Commonwealth-ul?

— V-am oferi orice sfaturi ar necesita situaţia.

— Marfă rău de tot, ce să-ţi zic! Jumate din voi sunt amintiri pe care oamenii le-au trimis în voi în loc să le păstreze la reîntineriri. Chiar nu v-a rămas pic de empatie, pic de omenie în circuitele alea cât munţii pe care le-aveţi?

— Cincizeci la sută reprezintă o exagerare, Ozzie. Noi credem că tu ştii asta. Tu însuţi trimiţi copii ale amintirilor tale ca să ruleze în matricele noastre, cu speranţa de a primi tratament special şi privilegiat – mai precis, amintiri incomplete.

— Şi primesc aşa ceva?

— Suntem conştienţi vizavi de datoria pe care o avem faţă de tine în privinţa întemeierii planetei noastre. Ai fost un agent corect la momentul acela şi de aceea meriţi respectul nostru.

— Respectul nu pune mâncarea pe masă.

— De când îţi doreşti ceva de natură materială?

— Hopa, ce faceţi – intraţi în intimităţi acum, când pierdeţi, da?

IC nu-i răspunse.

— Bine, spuneţi-mi atunci, cu procentul ăla infim de procesare cu care vă ocupaţi de chestia asta, dacă nu vi se pare ciudat că Silfenii nu ştiu nimic despre Perechea Dyson?

— Rezistenţa lor de a oferi definiţii exacte este notorie. Aşa cum a confirmat Vicepreşedinta Doy, experţii culturali ai Commonwealthului lucrează la problema aceasta.

— Nu ne puteţi ajuta în privinţa asta? Poate le strecuraţi nişte întrebări şmechere.

— Silfenii nu vor comunica direct cu noi. Pe ei nu-i interesează artefactele tehnologice.

— Mda, am bănuit mereu asta. Totuşi, la urma urmelor, ce-nseamnă tehnologie? Locomotivele cu aburi sunt tehnologie? Circuitele organice sunt clasificate laolaltă cu

procesoarele cuantice? Şi unde ajung ei, susţinând că metoda lor de transport nu este bazată pe tehnologie… ce dracu’ o fi ea de fapt?

— Dacă speri că Silfenii vor ajuta Commonwealth-ul, vei fi dezamăgit. Nu sunt obtuzi în mod deliberat, ci structura lor neurală este pur şi simplu diferită de a oamenilor.

— Credeţi voi asta? Ozzie se întinse cât era de lung în şezlong. Cândva m-am întâlnit cu cineva… Asta a fost de mult… Într-un bar de pe Ierusalimul îndepărtat, o bombă micuţă dintr-un oraş de la capătul lumii. Nici nu cred că mai există, sau dacă mai există atunci probabil că-i un club şmecher cu standarde de acceptare. Pe-atunci însă puteai intra să bei ceva fără să te deranjeze nici dracu’. Asta a şi făcut individul, atât doar că s-a aşezat lângă mine şi a-nceput să vorbească. Evident, avea de transmis un mesaj, dar eu sunt un ascultător bun când am chef. În plus, avea o poveste interesantă. Pretindea că trăise câţiva ani cu Silfenii. Trăise cu ei pe bune, la capătul potecilor ălora din pădurile lor despre care ştim toţi, dar nu le vedem niciodată. În sfârşit, spunea că mersese cu ei prin pădurile lor. Începuse într-o dimineaţă frumoasă în inima unei păduri de pe Silvergalde şi terminase mergând peste muntele Finnan de pe Dublin. Trei sute de ani-lumină dintr-un singur pas. Însă el o făcuse cu adevărat şi se întorsese. Fusese pe planete aflate hăt în afara Commonwealthului, aşa susţinea; stătuse în deşertul bombardat al unei planete moarte şi privise rămăşiţele soarelui ei prăbuşindu-se într-o gaură neagră, înotase într-un ocean pe o planetă unde singura lumină provenea de la nucleul galactic care acoperea jumătate din cer, suise pe chestii cărora le spunea recife arboricole care trăiau într-o nebuloasă de gaze îndeajuns de dense pentru a putea fi respirate. Tot ce mi-am dorit eu dintotdeauna. Îşi bea berea lui ieftină şi în ochi avea privirea aia în timp ce-mi povestea despre călătoriile pe care le făcuse. Trebuie să recunosc, avea

talent la povestit. Nu l-am mai văzut de ani de zile, cu toate că ocazional mai ţinem legătura.

— O istorie improbabilă, totuşi nu imposibilă, ţinând seama de ceea ce ştim despre Silfeni. Cunoaşterea potecilor lor este unul dintre principalele voastre mituri moderne.

— Pe mine m-a interesat însă mai mult ce mi-a spus el despre Silfeni. A spus că trupurile lor nu sunt decât crisalide. Undeva prin galaxie se află adevăraţii Silfeni, comunitatea adultă. Nu cred că-i de natură materială, ci o colecţie de minţi sau poate spectre. Dar acolo se duc ei, asta devin ei… Nu credeţi că-i o paralelă cu voi şi noi?

— Ba da. Deşi noi nu reprezentăm o etapă evolutivă naturală a oamenilor.

— Nu încă. Însă voi evoluaţi continuu şi până şi noi, bietele maimuţe bătrâne şi golaşe, avem aspiraţii genetice şi intelectuale. Vreau să spun că Silfenii pe care-i întâlnim în păduri nu sunt unica sursă a istoriei speciei lor. Voi aţi întâlnit vreodată comunitatea?

— Nu. Dacă ea există, atunci funcţionează pe un plan diferit de al nostru.

— Aţi strigat vreodată într-un hău ca să auziţi ce vă răspunde? Sunt sigur că trebuie s-o fi făcut. Aţi fi fost curioşi să aflaţi dacă acolo există ceva – un egal.

— În multe analize spectrale există ecouri de minţi, indicii ale unor ţeluri, dacă nu ale unor inteligenţe. Dar din câte ştim şi vedem, continuăm să fim singuri.

— Eşec, da? În cazul ăsta, cred că va trebui s-o fac eu.

— Ce anume să faci?

— Să plec să găsesc comunitatea adulţilor Silfeni şi să-i întreb ce dracu' se-ntâmplă cu Perechea Dyson.

Gara planetară TSC de pe Silvergalde avea să fie întotdeauna mai mică decât a oricărei alte planete colonizate din Commonwealth. Pe de altă parte însă Silvergalde nu era tocmai o planetă a Commonwealthului.

Din capul locului, când gaura-de-vierme exploratoare se deschisese deasupra ei, Directorul Operaţiuni TSC ştiuse că ceva era în neregulă. Silvergalde avea diametrul de 32000 de kilometri şi totuşi, deşi era aproape de trei ori mai mare decât Pământul, gravitaţia era numai de 0,89 g. Jumătate din suprafaţă era uscat, iar cealaltă jumătate conţinea mări uşor sărate cu o sută de mii de insule pitoreşti. Cu compoziţia aceea şi o înclinare axială mai mică de o jumătate de grad, mediul era complet stabil, conferind un climat predominant temperat pe două treimi din planetă.

Dintotdeauna oamenii speculaseră că globul ar fi fost artificial. Compoziţia lui interioară era formată în principal din silicaţi; în crustă nu fuseseră găsite niciodată metale. Un mic nucleu în stare topită genera un câmp magnetic, dar nu producea vulcani. Nu existau cratere de impact. Nu exista nici un motiv geologic pentru ca mările şi continentele să fie separate. Şi, lucrul cel mai important, nu fusese găsită niciodată vreo fosilă, indiferent de ce natură. Dacă era natural, era complet unic. Adevărata dovadă apăruse însă după ce oamenii ajunseseră pe suprafaţă şi fuseseră întâmpinaţi de Silfenii uşor amuzaţi. Clasificarea florei şi faunei locale dusese la obţinerea unei duzini de tipuri de ADN, toate coexistând în echilibru între ele. Trebuiau să fi sosit de undeva, dar nu proveneau de pe nici una dintre planetele cunoscute Commonwealthului.

Ipoteza cea mai validă era că Silvergalde era capitala Silfenilor, sau cel puţin o capitală regională. Pe ea trăiau miliarde de Silfeni, pe care nu-i deranja să o împartă cu oamenii; de fapt, nu-i deranjase niciodată. Existau totuşi reguli, referitoare în primul rând la tehnologie şi poluare; nu se permitea nimic dincolo de o mecanizare la nivel victorian. Impunerea acestor reguli era relativ simplă – cu cât un artefact era mai evoluat, cu atât era mai improbabil să funcţioneze. Unica excepţie în această privinţă o reprezenta maşinăria porţii TSC care menţinea stabilă

gaura-de-vierme. În privinţa respectivă nu se oferise nici un motiv. Când erau întrebaţi, Silfenii lăsau impresia că nu înţeleg întrebarea.

O asemenea planetă atrăgea un anumit tip de oameni. În Commonwealth existau planete pastorale, pe care se putea trăi în mod similar, însă prezenţa Silfenilor în sine îi fascina pe indivizii înclinaţi spre spiritualitate. Pe planetă nu erau mulţi oameni, cel mult un milion şi jumătate, dintre care zece mii trăiau în Lyddington, oraşul cu gara TSC. Restul porneau pur şi simplu peste câmpiile întinse, pentru a-şi găsi un sat pe gustul lor. Mai erau caravane care rătăceau la nesfârşit pe planetă, ambarcaţiuni care petreceau ani într-un singur voiaj şi călători solitari, care doreau experienţa Silfenă integrală şi plecau în pădurile ce acopereau şaizeci la sută din planetă, acolo unde legenda spunea că poţi găsi poteci care să ducă pe alte planete şi alte tărâmuri.

O locomotivă diesel simplă, model FG67, trase cele cinci vagoane în gara Lyddington. Cursa era de două ori pe săptămână din Bayovar, printr-o poartă atât de lată încât nu permitea decât trecerea unei singure căi ferate.

Ozzie coborî de la clasa întâi şi rămase pe peron. Purta pantaloni de piele de culoare galben-maronie, cămaşă de lână groasă cu carouri roşii şi albastre, pălărie de muşama verde-măslinie cu boruri largi, care-i turtea claia de păr, cei mai buni bocanci de drumeţie pe care-i putuse cumpăra, produşi pe Republica Democrată a Noii Germanii. Bagajul lui era un rucsac uriaş ticsit cu haine de schimb, echipament de campare de cea mai bună calitate şi raţii suplimentare. Sub braţ ducea o şa, care era groaznic de grea – inconfortabil de transportat.

Privi în jur ca să vadă dacă-l putea ajuta cineva. Doi membri ai personalului TSC stăteau la un capăt al peronului, discutând cu mecanicul trenului. În rest nu era nimeni, doar ceilalţi pasageri; cei care nu erau complet

pregătiţi păreau la fel de derutaţi ca şi el. Când privi în urma trenului, văzu şinele care duceau la luminescenţa perlată a porţii, aflată la două sute de metri distanţă. În rest peisajul era standard pentru orice planetă U-congruentă, cu vegetaţie verde şi cer albastru-deschis. În depărtare se zăreau munţi, nu într-atât de înalţi încât să aibă calote de nea. În faţa lui se găsea oraşul, o întindere cafenie de clădiri mici, dintre care foarte puţine aveau două niveluri. Erau adunate în lungul pantei de deasupra portului, o proeminenţă naturală de piatră, care se curba ca un zid de apărare în jurul plajei lungi. Bărci de lemn erau trase deasupra liniei apei, cu năvoadele întinse la uscat peste catarge. Pe nisip se juca un joc similar cu fotbalul.

Pasagerii începură să părăsească peronul, îndreptându-se către oraş. Ozzie ridică şaua pe un umăr şi îi urmă. Personalul TSC nu-i aruncă nici măcar o privire când trecu pe lângă ei. Se gândi că era ciudat ca absolut nimeni din oraş să nu fie în gară; peste două ore, trenul revenea la Bayovar. Chiar nimeni să nu fi dorit să se întoarcă la civilizaţie?

Casele din secţiunea cea mai veche a oraşului ajungeau până la gară. Erau fie din coral-uscat, fie prefabricate, din cele care se întâlneau pe toate planetele de frontieră. Străzile ce le uneau laolaltă erau din lespezi groase de rocă, singura canalizare fiind o rigolă adâncă şi deschisă, în lateral. În scurt timp, Ozzie înţelese de ce trebuia să fie atât de adâncă şi regretă că nu-şi adusese o eşarfă cu care să-şi acopere nasul. Transportul era fie cu bicicleta, fie cu animale. Caii bocăneau pasiv, ca şi galenii patrupezi de pe Niska şi lontruşii, octopozii mari şi lăţoşi care păreau teribil de încinşi în după-amiaza însorită; Ozzie zări de asemenea tandemuri, câţiva finnari şi chiar un bamtran gigant pe care fuseseră fixate o platformă-şa şi un harnaşament şi care remorca o căruţă de mărimea unui autobuz. Animalele domestice fie aveau călăreţi, fie trăgeau căruţe. Oamenii şi

bicicliştii aveau grijă să ocolească excrementele lăsate în urmă, dar mirosurile erau mai greu de evitat.

Mai departe în oraş, casele erau construite din lemn sau piatră; multe aveau acoperiş din paie. Prin hornurile din cărămidă şi lut ieşeau fuioare subţiri alb-albastre de fum, iar mirosul de lemn ars se combina cu cel de animale şi mâncare gătită. Plante agăţătoare se târau pe toţi pereţii verticali, sporind impresia generală de decrepitudine. Nu erau cultivate ca decoraţiuni şi în unele cazuri acopereau complet clădirile, ferestrele fiind degajate de câteva găuri retezate în verdele murdar. Pavajul de piatră lăsase de mult locul pietrişului bătătorit şi acoperit cu un strat gros de noroi şi balegă. Ozzie zări paralelipipedul alb şi elegant al misiunii culturale a Commonwealthului ridicându-se deasupra tuturor acoperişurilor, însă acela era ultimul loc în care şi-ar fi dorit să fie. Acţiunea lui nu făcea parte din misiunea Consiliului Exoprotectorat.

Continuă să meargă. Aşa cum bănuise, sofisticata matrice palmară din rucsacul lui era aproape inutilă, operând la nivelul cel mai elementar şi cu întreruperi frecvente. Pe Silvergalde nu exista cibersferă, nimic la care s-ar fi putut conecta e-majordomul lui. Pe de altă parte, toate COtatuajele păreau să-i funcţioneze, lucru pentru care era recunoscător; petrecuse două zile într-o clinică scumpă din Augusta pentru a-i fi gravate unele noi, alături de câteva inserţii de biocipuri moderne, care păreau de asemenea operaţionale. Indiferent ce anume utilizau Silfenii pentru a stopa anumite niveluri ale tehnologiei umane, afectau doar sistemele fotonice şi electronice, dar chimia ioneurală era relativ imună.

Hanul se numea *Ultimul ponei* şi era o clădire lungă şi dărăpănată din lemn, al cărei perete gârbovit din faţă fusese acoperit în asemenea măsură cu iederă bătrână, încât probabil că de acum se transformase în cadru de rezistenţă. Mari şi indigo, frunzele semiorganice extractoare

de umiditate atârnau în lungul streşinilor; absorbeau apa curată din aerul umed şi o dirijau în conductele clădirii pentru spălat şi consum. O duzină de puşti se jucau pe pământul prăfos din faţa hanului. Băieţii erau îmbrăcaţi în pantaloni şi cămăşi foarte uzate, croite din ţesături naturale, cenuşii cafenii. Majoritatea fetelor aveau rochii cârpite şi peticite. Şuviţele cârlionţate le erau ciufulite şi nespălate.

Ozzie le zâmbi vrăjit; feţele copiilor erau ca ale unor îngeri miniaturali, fericite şi curioase. Toţi îl văzuseră pe el, un străin curat în haine decente şi scumpe. Se opriseră din jocuri şi şuşoteau între ei. Cea mai îndrăzneaţă dintre fete, care nu avea nici şapte ani, într-o rochie simplă maro-gălbuie fără mâneci, se apropie de el.

— Eşti nou-sosit, spuse ea.

— Aşa-i. Pe mine mă cheamă Ozzie. Pe tine cum te cheamă?

— Raza-lunii. Fetiţa zâmbi. Dar îmi poţi spune Raza.

Ozzie îşi stăpâni imboldul de a ridica ochii spre cer; Silvergalde avea două luni gemene pe aceeaşi orbită, la o jumătate de milion de kilometri distanţă.

— Este un nume frumos. Spune-mi şi mie, unde ar fi un loc bun să stau în oraşul ăsta?

— Aici.

Braţul ei micuţ se ridică şi arătă *Ultimul ponei.*

— Mulţumesc.

Îi aruncă o monedă, cincizeci de cenţi pământeni, pe care fetiţa o prinse din aer, după care îi surâse, arătând două goluri între dinţii din faţă.

Ozzie dădu în lături mănunchiurile de iederă cu frunze-blană din faţa uşii şi intră. Barul principal era o încăpere dreptunghiulară simplă, cu o tejghea pe o latură şi ticsită de mese din lemn masiv, înnegrite de vechime şi pete de bere. Prin aerul colbuit sclipeau fascicule luminoase de raze solare. Un şemineu uriaş de cărămidă acoperea complet

peretele îndepărtat, cu uşi de cuptor din fier negru încorporate în ambele laturi. Grătarul interior conţinea un morman înalt de cenuşă şi tăciuni, din care ieşeau capete carbonizate de buşteni, care străluceau slab pe măsură ce se stingeau.

Când bărbatul intră, aproape toate capetele se întoarseră către el şi conversaţiile încetară. Ozzie se strădui din răsputeri să nu râdă în faţa reacţiei stereotipe. Se apropie de tejghea. Hangiul îl măsură din cap până picioare; era un amerindian masiv, cu păr sur legat la spate în coadă.

— Bună ziua, rosti Ozzie politicos. Aş dori ceva de băut şi o cameră pentru la noapte, vă rog.

— Da, domnule, încuviinţă hangiul. Doriţi bere de la butoi?

Ozzie examină rafturile dinapoia tejghelei. Cinci butoaie mari de lemn aveau deja montate robinete. Lângă ele erau înşiruite diverse sticle. Nu recunoscu nici una dintre mărci.

— Sigur că da. Există şi din grâu?

Hangiul clipi repede, ca şi cum n-ar fi fost răspunsul la care se aşteptase.

— Da.

Luă o sondă şi se duse la un butoi.

Cei doi bărbaţi care erau rezemaţi de tejghea lângă el schimbară priviri cu subînţeles. Începură să pufnească încetişor.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Ozzie.

Cel mai scund se întoarse către el.

— Nu cu mine. Ai venit pentru Silfeni, aşa-i?

— Jess, îl preveni hangiul, nu vreau probleme aici.

— Da, răspunse Ozzie, aş dori să-i întâlnesc.

— Mă gândisem io. Ăia ca tine de-aia vin.

— Ăia ca mine?

Pentru o clipă, Ozzie se întrebă dacă se referise la culoarea lui. Nicăieri pe planetele din Commonwealth,

prejudecăţile nu erau atât de puternice pe cât fuseseră în San Diego în timpul copilăriei sale, dar asta nu însemna că dispăruseră. Existau câteva planete unde chiar ar fi avut necazuri, dacă ar fi intrat vreodată în felul acesta într-un bar. Nu se aştepta totuşi la asemenea reacţii pe Silvergalde.

— Bogătaş, rosti tărăgănat şi insultător Jess. Tânăr… Nu munceşti ca să-ţi câştige pâinea, că n-ai nevoie, ai banii familiei. Cauţi senzaţii noi şi crezi c-o să le găseşti aici.

— Şi-o să le găsesc?

— Ce-mi pasă mie?

Hangiul puse berea lui Ozzie pe tejghea.

— Nu-l băgaţi în seamă pe Jess. Silfenii aşa fac.

Cuvintele lui treziră chicote batjocoritoare din partea clienţilor care-i ascultau. Jess făcu o grimasă.

Ozzie întinse mâna spre băutură, însă degetele groase ale hangiului i se închiseră pe neaşteptate în jurul încheieturii.

— Şi cum intenţionaţi să plătiţi? întrebă el încet. Tatuajele bancare nu sunt bune aici.

— Cum doriţi să plătesc? Ozzie îşi scoase portofelul. Dolari de pe Pământ, dolari de pe Augusta, franci de pe Orleans?

Nu menţionă monedele de aur din buzunarul lui secret.

— Ah, zâmbi hangiul pentru prima oară arătându-şi dinţii îngălbeniţi. Un turist inteligent. Mulţumesc, domnule, costă cinci dolari pământeni.

— Nenică, făcu Ozzie posac, cred c-asta-i şi pentru bere şi pentru cameră.

— Nu merită să-mi deschid uşa pentru mai puţin de treizeci.

— Treizeci – căcat! N-am decât cincisprezece şi trebuie să-mi cumpăr şi provizii.

Avu nevoie de încă trei minute de târguială, totuşi izbuti să ia camera şi berea pentru şaptesprezece dolari

pământeni. Bău berea în timp ce număra banii. Pentru o bere din grâu era suspicios de închisă la culoare, dar Ozzie recunoscu că avea gust bun… deşi s-ar fi putut descurca fără felia de lămâie care se scufundase la fundul sondei. Hangiul acceptă încântat bancnotele curate şi le îndesă în buzunarul vestei.

— Orion! Condu-l pe domnu’ la camera lui!

Puştiul care apăru nu avea nici cincisprezece ani şi purta pantaloni lungi negri şi un tricou purpuriu vechi pe care se rotea în spirală holograma unei înregistrări Imersiune Senzorială Totală (Ozzie constată interesat că încă funcţiona). Avea pâr roşcat, cârlionţat şi des, care nu mai fusese tuns de mult, rivalizând practic cu revărsarea luxuriantă a lui Ozzie. Braţe şi picioare lungi şi slăbănoage, un surâs semirăutăcios, pistrui, ochi verzi strălucitori, julituri pe coate – tipul generic de adolescent anarhic şi pişicher. Luase şaua înainte ca Ozzie să fi putut spune ceva, luptându-se s-o echilibreze pe umărul osos.

— Pe-aici, domnu’.

Camerele pentru înnoptat erau într-o anexă din spate şi erau surprinzător de curate şi bine întreţinute. Ozzie intră şi găsi un pat simplu şi un scrin cu sertare, cu un lighean alb de porţelan şi o carafă de apă pe masă. Căminul mic era umplut cu vreascuri, iar alături se afla o stivă de scurtături de lemn. Pe peretele de deasupra patului exista o capcană pentru vise, care-l făcu să ridice o sprânceană. Era primul semn de spiritualitate pe care-l zărea pe planetă.

Orion trânti şaua pe pat şi rămase surâzând în aşteptare.

Ozzie scoase o bancnotă de un dolar şi i-o puse în palmă.

— Îmi pari tipul de băiat pe care-i bine ca turiştii să-l cunoască. Te cheamă Orion, da?

— Da, domnule.

— Bine, poţi să-mi spui Ozzie – aşa-mi spun toţi. Nu mă simt în largul meu când oamenii spun „domnule” sau „sir”. Bărbatul de jos e tatăl tău?

— Nu, ce dracu', ăla-i Ursu' Mare. Nu ştiu unde mi-s părinţii. Au plecat de mult pe poteci.

Nu părea foarte tulburat din cauza aceasta.

— Aha... Şi-atunci cine are grijă de tine?

O încruntătură încreţi fruntea pistruiată a băiatului.

— Eu.

— Sigur că da, scuze, micuţule gagiu.

— Ce vrei să zici cu „micuţule"?

— Nu vreau să zic nimic. Pur şi simplu, ăsta-i felul meu de-a vorbi.

— Bine, atunci.

— Bun. Chestia-i c-o să am nevoie de cineva care să mă conducă prin oraşu' ăsta. Crezi că mă poţi ajuta?

— Cum să nu. Orion îi făcu cu ochiul. Ştiu pe-unde-s toate fetele. Te pot ajuta să le găseşti.

Replica realmente îl şocă pe Ozzie. Un proxenet de cincisprezece ani? Nu – e doar un puşti care-şi poartă singur de grijă de prea multă vreme. În minte îi reveniră amintiri neplăcute ale anilor de adolescenţă pe care-i petrecuse pe străzi.

— Nu. Mersi pentru ofertă, gagiule, dar... ă-ă-ă... nu de-asta am venit aici.

— Bine. Dacă însă vrei ceva, ştiu pe unde le poţi găsi prin rahatu' ăsta.

— Sunt convins. Bine, atunci – am nevoie de un cal şi poate de o călăuză.

Orion lăsă capul pe un umăr, privindu-l sceptic.

— Ai venit să-i vezi pe Silfeni?

— Evident, nu? Da, vreau să-i văd pe Silfeni. Asta pentru-nceput.

— Aha, se strâmbă Orion. Un călător pe poteci. Să ştii că nu ţine. Nu poţi să vii aşa, pur şi simplu, şi să speri c-o să se-ntâmple. Potecile nu-s ca trenurile.

— Aşa crezi?

— Tot timpu' vin aici călătorii pe poteci. Intră-n păduri

veseli şi-ncântaţi de ei şi după două săptămâni se-ntorc, murdari şi flămânzi. Tăcu o secundă şi feţişoara lui deveni serioasă. Asta dacă se-ntorc. Eu n-am cunoscut niciodată pe vreunul care să fi ajuns undeva, decât doar să se rătăcească. Da' te pot duce la Silfeni, nici o problemă. Ştiu care-s poienile pe care le vizitează. Oricum, pe cele mai apropiate.

— De văzut, i-am văzut de multe ori pe Silfeni.

— Bine, atunci dacă n-ai venit pentru ei, şi nici pentru fete, ce vrei, de fapt?

— Ai nimerit-o prima dată, sunt călător pe poteci. Vreau să intru adânc în pădure şi de-acolo mai departe, spre alte planete.

— Treaba ta, sunt banii tăi. Calul îl poţi lua de la domnul Stafford, la grajdurile de pe Top Street. Are multe animale, nu numai cai, ci şi câini, venşriki şi lontruşi. Îi ţine pentru extraplanetari şi-i închiriază sau vinde pe bani frumoşi, da' dacă te ţii tare poţi scoate destul de bine la preţ. În ultima vreme, n-au prea fost turişti.

— Mersi. Ce-i cu călăuza? Am nevoie de aşa ceva?

— Ţi-am spus, îţi pot arăta unde trăiesc Silfenii. Eu îi cunosc.

Vârî mâna sub tricou şi pescui un pandantiv mic pe care-l purta în jurul gâtului pe un şiret din piele neagră.

Ozzie îl examină curios. Era o perlă de forma unei picături, cu o nuanţă aurie, într-o montură ca o plasă din platină subţire ca firul de păianjen. Luminiţe albastru-deschis minuscule înfloreau şi mureau sub suprafaţa ei translucidă, ca şi cum ar fi fost o colivie cu un roi de fosfene de pe Aphelli.

— Foarte frumos.

— Sunt prietenul lor, anunţă Orion mândru. Asta-i o amuletă de prietenie, aia-i!

— De când o ai?

— De mulţi ani. Când eram mic, mama şi tata mă luau cu

ei în păduri. Poposeam pe-acolo şi mă jucam cu Silfenii. Mie-mi place de ei, chiar dacă-s ciudaţi.

— Te jucai cu ei? Cu Silfenii?

— Da. Nu-i mare chestie. Le plac copiii oamenilor. Tata zice că-i din cauza că copiii aduc cu ei mai mult decât adulţii. Mă lua mereu cu el când intra în pădure. Eram cumva biletul lui de intrare la ei.

— Şi cum vă jucaţi?

— În fel şi chip. Ne căţăram în copaci, înotam, leapşa… Chestii de-astea.

— Îhâm. Şi ei ţi-au arătat potecile?

— Nu. Ţi-am zis – nimeni nu ştie unde-s potecile, oricât de mult s-ar lăuda.

— Aici ai dreptate.

Orion îşi strecură pandantivul înapoi sub tricou.

— Aşa că, vezi, ţi-i pot găsi. Îţi iau cinci dolari pământeni pe zi şi-mi dai şi de mâncare.

— Cred c-ar trebui să stai aici şi să-ţi câştigi traiul, poate chiar să mergi la şcoală în timpul zilei.

— De ce m-aş duce la şcoală?

— Nu ştiu… Poate ca să capeţi educaţie? Aşa se-ntâmpla pe vremea mea.

Ca adult civilizat şi responsabil, ar fi trebuit să-i spună mai multe, chestiile despre serviciile sociale şi îngrijirea medicală. N-o făcu, deşi îl durea. Era ceva ce învăţase în hoinărelile sale cu ani… decenii… secole în urmă. Nu te băga – decât dacă eşti martor la o faptă rea sau o brutalitate monstruoasă. El nu putea să fie responsabil pentru toţi. Împreună cu Nigel, Ozzie oferise rasei umane oportunitatea nelimitată de a trăi aşa cum dorea. Dacă cineva alegea genul acela de viaţă, era problema lui. Îi venea totuşi greu să vadă copiii trăind aşa. Practic ei nu beneficiau de posibilitatea de a opta.

— Ştiu de ce am nevoie, mulţumesc, spuse Orion.

— Bine, nu sunt poliţist. Când au plecat părinţii tăi?

— Nu ştiu… De ceva timp. Au plecat în timp ce eu mă jucam cu Silfenii. I-am căutat câteva zile, după care mi s-a făcut foame şi m-am întors în oraş. Silfenii mănâncă fructele din pădure, dar astea nu-i satură pe oameni la fel de bine. Câteodată le duc dorul.

Ozzie oftă şi-şi scoase portofelul.

— Uite care-i treaba, am nişte amici în Commonwealth şi cunosc destule familii care s-ar bucura să aibă grijă de tine. O să-ţi cumpăr un bilet la tren. Ce zici?

— Însă când se vor întoarce mama şi tata, eu n-o să mai fiu aici. N-o să-i mai văd niciodată.

Ozzie nu ştia ce să facă, ceea ce era amuzant într-un chip dureros şi trist. Marele Ozzie încuiat de un puşti care nu voia să admită că avea nevoie de ajutor. Iar el îşi stabilise un obiectiv mult mai important.

— Bine. Scoase din portofel două bancnote de câte douăzeci de dolari. Dar să-ţi cumperi nişte haine ca lumea şi o masă zdravănă.

— Oho! făcu Orion ridicând bancnotele şi ochii i se holbară de uimire. Cred că eşti tare bogat, domnule… ă-ă-ă, Ozzie.

— Sunt. Iar asta înseamnă că vei face aşa cum îţi spun, altfel dai de bucluc. În primul rând, du-mă la grajduri şi ajută-mă să găsesc provizii pentru călătorie.

***

Pregătirile complete durară două zile, ceea ce însemna mai mult decât se aşteptase Ozzie, dar Lyddington nu era tocmai ticsit de vânzători nerăbdători şi zeci de afaceri care să concureze între ele. Jumătate dintre cei cu care se întâlni se purtau ca şi cum ar fi fost drogaţi, ceea ce probabil că era adevărat. O mulţime de copii alergau permanent în toate părţile. Şcoala părea opţională şi ei învăţau în principal ce se simţeau predispuşi să-i înveţe părinţii lor.

Făcu totuşi progrese. Domnul Stafford fusese într-adevăr încântat să-l vadă şi nu manifestase nici pe departe scepticismul lui Orion atunci când Ozzie îi spuse că dorea să se aventureze în adâncul pădurii.

— Mulţi dintre clienţii mei fac la fel, îi mărturisise. Tuturor le propun să le cumpăr înapoi animalele când se întorc. Pe unii nu-i mai văd niciodată, deşi mă gândesc adesea că umblă pe planete din toată galaxia. Cine ştie unde duc potecile din adâncuri? Nu există hărţi. Fereşte-te de escrocii care-ţi propun să-ţi vândă asemenea falsuri.

Se dovedi că respectivii erau destui. Lui Ozzie i se oferiră o duzină de hărţi pe când umblă prin oraş împreună cu Orion, pregătindu-se de plecare. Unele erau pergamente rafinate, cu rune din frunzuliţe aurii şi desene iscusite de animale şi plante, cu linii care conduceau la mici hărţi stelare de constelaţii necunoscute Commonwealthului; una dintre cele care i se arătă era o folie neagră fără fricţiune, pe care se aflau gravuri complexe despre care se susţinea că ar fi originale Silfene. Altele erau hârtii zdrenţuite sau jurnalele călătorilor cutezători care merseseră pe poteci. Ozzie nu cumpără nici una, deşi aprecie efortul depus pentru falsificarea unor asemenea capcane turistice.

Domnul Stafford îl convinsese să cumpere un lontrus ca animal de povară. Îi spusese că prin păduri nu exista multă mâncare şi nu putea să ştie ce-l aştepta pe alte planete, aşa că avea nevoie de o cantitate mare de provizii, pentru transportul cărora erau optime animalele mari şi docile. Ozzie găsi o şelărie care-i vându o şa cu desagi şi-i ceru domnului Stafford să-i schimbe potcoavele lui Polly, iapa lui mare şi murgă. Vizită diverşi negustori şi comandă alimente deshidratate.

Porni în zorii celei de-a treia dimineţi, când soarele era doar o aşchie de aur deasupra orizontului, iar ceţurile zăboveau peste pâraie. Iarba cu marginile de ametist era umedă după ploaia de peste noapte. Totul părea proaspăt

şi înviorător, un semn bun pentru începutul călătoriei sale. În ciuda faptului că fusese primit bine de indivizi ca hangiul şi domnul Stafford, Ozzie era bucuros că pleca. Pe lângă multe altele, ideea localnicilor despre viaţa de noapte în *Ultimul ponei* era să zbiere cântece populare în acompaniamentul unui pian dezacordat, să bea suficientă bere ca să ameţească şi un cal şi apoi să dea foc propriilor lor băşini. Cu două secole în urmă, ar fi fost încântat de aşa ceva, alăturându-se plin de însufleţire pe măsură ce jocurile deveneau tot mai copilăreşti, dar, aşa cum descoperise în mod lent, în ciuda reîntineririlor, vârsta era într-adevăr un fenomen cumulativ, care aducea în viaţă un grad de înţelepciune.

Imediat în afara lui Lyddington se întindeau zeci de ferme, loturi mici şi ordonate, separate prin garduri vii de măceşi şi frasini şi traversate de drumuri pentru căruţe. Muncitorii porniseră deja spre câmpuri, iar vacile erau aduse pentru muls. Ogoarele lăsau loc păşunilor mai mari şi gardurile vii erau înlocuite de garduri şubrede; animale de pe douăzeci de planete păşteau iarba şi baloturile de fân, ignorându-l pe călător.

În cele din urmă, terenul se ridică, ascunzând marea în spatele lui. Făgaşele pietroase ale căruţelor fermierilor se transformară într-o cărare simplă de iarbă bătătorită. Lontrusul era tăcut şi înainta târşâit, cu mantoul de păr sur-cafeniu ca de şobolan legănându-se în timp ce cele opt picioare se mişcau în ritm greoi. Avea cam aceeaşi lungime ca Polly şi două treimi din înălţimea iepei, însă putea să transporte greutăţi de două ori mai mari decât aceasta. Capul îi semăna cu o pană masivă de despicat lemne, cu ochi urduroşi foarte apropiaţi pe apex; în partea inferioară, gura avea maxilar dublu, care-i îngăduia să smulgă smocuri groase de vegetaţie. Se ştia despre lontruşi că mâncau tufe întregi dacă le era foame.

Privind în jur la peisajul unduitor, Ozzie putea zări câteva

case pe jumătate ascunse printre cutele terenului, ca şi cum s-ar fi afundat lent în iarbă, tot mai puţin frecvente, pe măsură ce dimineaţa începu să se încălzească. Avusese credinţa – uşor naivă – că orizontul va fi cumva mai larg, ca dovadă a masivităţii planetei, dar mărimea ei deveni evidentă prin tăcere. Aerul absorbea toate zgomotele, învăluindu-l în pace. Era o senzaţie stranie. Aici nu existau păsări, cel puţin deasupra porţiunii dintre mare şi pădure. Era pur şi simplu prerie, cu pâraie şi coline; până şi arborii erau străini. Însă adevărata tăcere, înţelese Ozzie, se datora absenţei insectelor. Dacă ele existau, nu făceau nici un sunet când zburau şi se târau. Era ceva nenatural.

După trei ore, se apropiase vizibil de liziera pădurii. Fusese în faţa lui ca o pătură întunecată peste terenul ondulat de sub munţi, permanent acolo, totuşi durând parcă o eternitate să crească în dimensiuni. Se întindea într-un covor lin şi neîntrerupt până la munţi, suind pe poalele lor şi umplând văile dintre ei.

În ultima oră, în câteva rânduri aproape că pierduse cărarea care dispăruse sub straturi de iarbă deasă şi petice de flori sălbatice. Polly părea de fiecare dată să ştie pe unde să apuce, regăsind poteca în timp ce înainta. Bărbatul zări doi pilaştri albi pe fundalul zidului de trunchiuri verde închis. Când se apropie de ei, mărimea le deveni clară; erau coloane solide de marmură înalte de şaizeci de metri. În partea de sus a ambelor se zăreau statui vag umanoide; vânturile şi ploile a sute, dacă nu chiar mii de ani tociseră orice trăsături, lăsând doar conturul general, cu aspect topit. Pilaştrii erau renumiţi ca fiind unicele artefacte ce fuseseră descoperite vreodată asociate culturii Silfenilor. Nimeni nu ştia ce semnificau, decât doar că însemnau începutul potecii în pădure.

Polly şi lontrusul trecură printre ei fără să-şi schimbe ritmul şi Ozzie văzu la baza unui pilastru resturile unei colibe din lemn. Era în mod evident o reşedinţă omenească

ce se dărăpănase de mult. Dincolo de ea, grămăjoare de pietre erau dispuse în dreptunghi, aproape înghiţite de iarbă şi de lichenii lungi de culoarea caramelului.

Copacii începeau la trei sute de metri după pilaştri. Apropiindu-se de ei, Ozzie auzi ţipetele slabe ale păsărilor care descriau ocoluri sus pe cer, apoi păşi printre primele rânduri de arbori. Aceştia erau scunzi, similari cu fagii pământeni, cu frunze verde-strălucitor de lungimea degetelor, care unduiau uşor în briză, aidoma unor stindarde micuţe, foşnind la unison. Printre ei începură să apară pini cu coaja netedă, cenuşie ca plumbul şi ace subţiri şi tari. Poteca era limpede acum, când iarba începea să se rărească. De ambele părţi, copacii deveneau treptat mai înalţi, cu coroanele lor mari protejând solul de lumina puternică a soarelui. Copitele lui Polly nu se mai auzeau, deoarece solul se transformase într-un strat de frunze putrede şi ace de conifere. După câteva minute Ozzie nu mai putu vedea decât copaci când privi în urmă. În câteva trunchiuri fuseseră săpate litere omeneşti, cu săgeţi care-l îndrumau mai departe. Nu avea nevoie de ele, fiindcă poteca în sine era distinctă, ca un bulevard. De ambele părţi, arborii creşteau îndeajuns de apropiaţi unul de celălalt pentru a împiedica pe cineva să se abată de la traseu. Liniştea îl învălui iarăşi. Dacă aici existau cuiburi de păsări, ele erau hăt deasupra, pe vârfurile crengilor.

Copacii aveau o varietate care nu era evidentă din exterior. Ozzie zări frunze argintii îmblănite, triunghiuri roşu-bordo mai mari decât palma lui, cercuri verde-lămâie şi alb simplu; erau însoţite de toate varietăţile de scoarţă, de la cea neagră şi sfărâmicioasă ca de palmier, la paveze arămii dure ca piatra. Nuci şi fructe de forma boabelor atârnau în ciorchini sau pe câte un singur lujer care se îndoia sub greutatea lor. Plantele agăţătoare găsiseră gazde pe unele trunchiuri, îmbrăţişând arborii în vreme ce le escaladau scoarţa, producând frunze albe şi albastre,

atât de bătrâne încât codiţele lor deveniseră la fel de groase ca ramurile principale.

La o oră după ce intrase, Ozzie începu să întrezărească ocazionalele animale. Creaturi care se mişcau iute, cu blănuri castanii şi lucioase, care fugeau imediat ce se apropia cât de cât de ele. Inserţiile lui retinale aveau dificultăţi în a le focaliza şi captura profilul. Judecând după natura lor generală, bănui că erau ierbivore.

Când ajunse la primul pârâu care-i traversa poteca, Ozzie descălecă, lăsându-i pe Polly şi pe lontrus să se adape. De îndată ce atinse solul şi stătu în picioare, simţi durerile şi băşicile. Trecuse o eternitate de când nu mai călărise. Îşi înfipse pumnii în şale şi porni să se întindă, gemând, pe măsură ce vertebrele pocneau şi trosneau cu zgomot. Muşchii coapselor începură să tremure, ameninţând cu crampe. În trusa medicală avea o mulţime de creme şi unguente pe care îşi promise că le va folosi chiar în seara aceea.

Poteca traversa pârâul peste pietre mari şi plate şi bărbatul conduse animalele pe malul opus, străduindu-se să nu-şi piardă echilibrul şi să cadă în apa limpede care curgea rapid; bocancii îi menţinură picioarele perfect uscate. După aceea merse un timp pe jos, cu speranţa că numeroasele dureri îi vor dispărea. Nu după mult timp, auzi sunete de copite în urma lui. Opţiunea de a încăleca şi a porni în galop nu-l ispitea, fiindcă fesele îi erau prea sensibile pentru aşa ceva. De aceea, aşteptă cu răbdare. În scurt timp, un ponei apăru în raza lui vizuală şi Ozzie gemu când îl văzu pe Orion călărindu-l.

Băiatul surâse încântat de cum îl zări şi-şi apropie poneiul de Polly, care era total neinteresată.

— Crezusem că n-o să te mai ajung, rosti el. Ai pornit devreme de tot.

— Stai aşa, gagiu', făcu Ozzie ridicând ambele braţe. Ce se-ntâmplă aici? Unde crezi că te duci?

— Cu tine.

— Nu. Nici vorbă! Imposibil.

Orion îl privi bosumflat.

— Ştiu cine eşti.

— Şi? Eu ştiu că te-ntorci la Lyddington, imediat.

— Eşti Ozzie, şuieră Orion ca pe o provocare. Tu ai deschis porţile pentru oameni. Ai mers deja pe sute de planete. Eşti cel mai bătrân om din lume şi cel mai bogat.

— Bun, unele din chestiile pe care le-ai spus sunt aproape adevărate, dar asta n-are nici o importanţă. Eu merg mai departe, tu te duci acasă. Punct!

— Îţi pot fi de ajutor. Ţi-am spus adevărul – pe cuvântul meu că sunt prieten cu Silfenii. Îi pot găsi pentru tine.

— Nu mă interesează.

— O să mergi pe poteci, pe potecile adânci, vorbi Orion înflăcărat. Ştiu c-o poţi face. I-am văzut pe toţi ceilalţi rataţi venind şi plecând, da’ tu eşti diferit, tu eşti Ozzie. De-aia am ales să vin cu tine. Dacă există cineva care să poată găsi potecile spre alte locuri, tu eşti ăla. Coborî ochii către sol, stingherit. Tu eşti Ozzie. Tu poţi. Ştiu c-aşa o să fie.

— Mulţumesc pentru încredere, totuşi tu n-o să participi la chestia asta.

— Ei sunt acolo.

Cuvintele se auziseră ca un murmur pe buzele băiatului, de parcă ar fi fost silit să mărturisească un secret teribil.

— Ce vrei să spui? întrebă Ozzie cu bunătate.

— Mama şi tata, sunt acolo… Ei sunt pe poteci… pe undeva.

— Of, băga… Nu, ascultă-mă cu atenţie, eu n-o să mă ocup de căutarea lor. Îmi pare rău, chiar îmi pare râu, însă au dispărut. Ştiu că-i foarte greu pentru tine, dar trebuie să te-ntorci în oraş. Îţi promit că după ce mă-ntorc, o să fac tot ce pot pentru tine – o să-ţi găsim un cămin nou şi frumos, o să-ţi căutăm familia şi-o să te duc să vezi tot soiul de locuri minunate.

— Vin cu tine! răcni Orion.

— Nu te pot lăsa să faci asta. Într-o zi vei înţelege.

— Da? pufni băiatul. Şi cum o să m-opreşti, ia zi?! Cum?

— O să… Fii atent…

— O să merg pur şi simplu după tine, mereu. Ochii lui Orion sclipeau sfidător acum, era pe calea cea bună şi o ştia. Poate c-o să merg chiar în faţă – tu nu ştii drumul. Da, da, nici măcar n-am nevoie de tine, chiar aşa! Pot merge pe poteci şi să-i găsesc şi singur.

— Doamne Dumnezeule!

— *Te rog,* Ozzie! îl imploră băiatul. În preajma Silfenilor nu poţi avea niciodată necazuri, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. Şi n-o să te-ncetinesc. Pot să călăresc bine de tot.

Pentru prima dată în peste trei secole, Ozzie nu ştiu ce să facă. În mod evident, ar fi trebuit să-l ducă pe idiotul de puşti înapoi în oraş şi să-l predea autorităţilor. Bun… şi dacă nu existau autorităţi? Să-l predea personalului TSC, care avea să facă ce i-ar fi cerut el. Să-l trimită pe o planetă cât mai îndepărtată de Silvergalde, pe care o ura. Să-l domolească şi să-l silească să meargă la şcoală, ca să poată fi transformat într-un cetăţean Commonwealth model. Astfel ca, dacă printr-un miracol, complet inutilii lui părinţi care-l abandonaseră reapăreau în viitor, să nu-l mai poată găsi niciodată. Dar cum anume, exact, avea să-l oblige pe puşti să se întoarcă în oraş? Să-l lege şi să-l pună pe Polly?

— Băga-mi-aş pula!

— Vorbeşti foarte urât, rosti Orion şi începu să chicotească.

***

Ozzie se trezi cu o oră înaintea zorilor, când funcţia temporală a e-majordomului său produse un impuls audio

similar unui ceas deşteptător de modă veche. Deschise lent ochii şi privi în jur cu inserţia retinală adăugând vederii sale un spectru infraroşu complet. Băiatul era la câţiva metri mai încolo, înfofolit bine în pături groase de lână, cu o prelată mică prinsă pe beţe de bambus deasupra lui pentru a-l feri de ploaie peste noapte. Focul pe care-l aprinseseră seara arsese aproape complet şi acum se vedea ca o grămăjoară strălucitoare în vederea lui amplificată; pentru oricare altul, ar fi fost o movilă întunecată în care sclipeau câţiva tăciuni. Infraroşiile îi îngăduiau de asemenea să vadă creaturi mici care se deplasau pe sub copacii maiestuoşi, ciugulind seminţe din păstăi şi nuci.

Rămase întins şi nemişcat câteva momente prelungi. Asta făcea parte din planul lui de noaptea trecută – să se trezească devreme şi să se îndepărteze cu Polly şi lontrusul, înainte de a încăleca propriu-zis. Poteca se ramificase ieri de mai multe ori şi ar fi putut să apuce într-o mulţime de direcţii. Iar pădurea era vastă; studiase hărţile orbitale originale, cartografiate de divizia de explorare TSC. Se întindea mai bine de trei sute de kilometri dincolo de munţi, unindu-se în unele locuri cu alte păduri, porţiuni de teren împădurit la fel de mari, ce acopereau majoritatea continentului masiv. Orion n-ar fi putut să-l găsească niciodată. Puştiul avea să se-nvârtă pe-acolo vreo zi sau două, după care ar fi revenit la siguranţa familiară a oraşului care era căminul lui. Un puşti fără părinţi într-o pădure extraterestră.

La dracu'!

Orion gemu încetişor şi pleoapele i se zbătură într-un vis care devenise neplăcut. Ozzie văzu că pătura îi lunecase de pe umăr, dezgolindu-i braţul. Se ridică şi-l înveli pe băiat la loc, iar Orion se linişti iute şi o expresie mulţumită îi lunecă pe chip.

După două ore, Orion se trezi şi descoperi că bărbatul reaprinsese focul şi pregătea micul dejun. Spre uşurarea

lui, Ozzie constată că tabletele de lapte funcţionau perfect. Puse în apă rece, sfârâiau şi bolboroseau până produceau un lichid cremos, în care el sfărâmă turte de ovăz. Laptele însoţi omleta şi pâinea prăjită, felii groase tăiate neregulat dintr-o pâine tare ca lemnul, specială pentru drumeţii, pe care o cumpărase de la o brutărie din Lyddington. Ceaiul fusese preparat din frunze care fierbeau înăbuşit în ceainic; Ozzie păstra tabletele pentru mai târziu.

Privindu-l pe băiat care înfuleca de parcă n-ar fi mâncat nimic aseară, Ozzie începu să recalculeze cât aveau să-i ajungă proviziile.

— Mi-am adus propria mea mâncare, anunţă Orion.

Parcă-i citise gândurile.

— Serios?

— Carne uscată şi pâine de drumeţie. Da’ n-am tablete din astea, de-ale tale. Aşa ceva nu se găseşte în Lyddington.

— Normal. Da’ pompă de filtrare ţi-ai adus?

O expresie de vinovăţie fulgeră peste chipul băiatului, unindu-i toţi pistruii laolaltă.

— Nu.

Ozzie îi arătă cum funcţiona – un aparat micuţ şi elegant pe care-l fixa de sticla lui pentru apă. Furtunaşul ei scurt fu afundat în pârâul din apropiere şi bărbatul apăsă pe mânerul pompei, trecând apa prin filtrele ceramice. Nu era la fel de eficientă ca o sită moleculară pentru eradicarea bacteriilor, însă avea să elimine tot ce era realmente dăunător. Puştiul se distră, plescăind şi umplând burdufurile lui străvechi din plastic cu ajutorul sticlei lui Ozzie.

— Dar gel dentar? întrebă el.

Orion nu-şi adusese nici aşa ceva, şi nici săpun. Îi împrumută băiatului din tubul său, râzând de expresia surprinsă a lui Orion când gelul începu să facă spumă şi să i se extindă în gură. Se clăti aşa cum fusese instruit şi scuipă furios.

Chimia funcţiona aici, reacţiile ei fiind o constantă universală. Când Ozzie îşi controlă matricea palmară, văzu că rămăsese la fel de moartă ca un bolovan. Câmpul de atenuare, sau ce altceva utilizau Silfenii, sporise ieri, pe măsură ce se apropiase de pădure şi acum îi afecta până şi inserţiile de biocipuri, reducându-le capacitatea la doar cu puţin peste cea a unui calculator. Interfaţa vederii virtuale nu mai deţinea decât funcţiile strict de bază.

Conceptul îl fascina pe Ozzie, stârnindu-i vechea curiozitate de fizician. Începu să analizeze posibilităţile matematice, imediat ce porniră pe potecă.

***

— Sunt pe-aproape, anunţă Orion.

Era spre sfârşitul dimineţii şi călăreau din nou, după ce acordaseră calului şi poneiului un respiro, mergând alături de ei. Copacii erau acum mai închişi la culoare, cu pinii înlocuind treptat celelalte esenţe, deşi parcă pentru a contrabalansa efectul lor întunecat coroanele de deasupra îngăduiau unei multitudini de raze subţiri de soare să împestriţeze solul. Covorul de ace căzute care acoperea poteca degaja un iz dulce-înţepător.

— De unde ştii? întrebă Ozzie.

Nici chiar tălpile masive ale lontrusului nu scoteau nici un sunet pe solul spongios.

Băiatul îi aruncă o privire de superioritate, apoi îşi scoase pandantivul. În interiorul monturii metalice, perla ca o lacrimă strălucea cu o lumină turcoaz puternică, ca şi cum ar fi conţinut o frântură din cerul zilei.

— Ţi-am zis că sunt prieten cu ei.

Amândoi descălecară şi Ozzie privi bănuitor în jurul trunchiurilor cenuşii, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o ambuscadă. Se mai întâlnise cu Silfenii de două ori până atunci, pe Jandk, când mersese prin păduri cu nişte

funcţionari culturali ai Commonwealthului. Recunoştea în mod sincer că fusese niţel dezamăgit; lipsa de capacitate de comunicare făcuse ca prejudecata lui de om să iasă în evidenţă – adusese prea mult cu tentativa de a discuta cu nişte copii retardaţi. Unii le considerau acţiunile ca pe nişte zburdălnicii copilăreşti, dar Ozzie credea că sunt pur şi simplu iritante; se comportau ca nişte puşti la grădiniţă, alergând, sărind şi cocoţându-se în copaci.

Acum îi putea auzi apropiindu-se. Vocile răzbăteau printre copaci, dulci şi melodioase. Până atunci, Ozzie nu-i mai auzise niciodată pe Silfeni cântând. Desigur, nu puteau fi înregistraţi, şi în tot cazul ei nu cântaseră în prezenţa lui pe Jandk.

Pe măsură ce glasurile li se auzeau mai tare, Ozzie îşi dădu seama de felul în care cântecul lor aparţinea pădurii; se întindea şi se revărsa halucinant, completând şi rezonând cu razele pâlpâitoare de soare şi cu briza blândă. Nu avea cuvinte, nici chiar în graiul lor, ci era mai degrabă fredonatul unor note simple în gâtlejuri mai iscusite decât orice instrumente de suflat ale oamenilor. După aceea apărură Silfenii înşişi, lunecând printre copaci, veseli şi zglobii. Ozzie întoarse capul într-o parte şi alta, străduindu-se să-i păstreze în vedere. Ei se grăbiră, adăugind râsete la cântecul lor, ascunzându-se în mod deliberat de oameni, pitindu-se îndărătul tulpinilor groase şi traversând în fugă spaţiile deschise.

Nu exista nici o îndoială ce erau. Existau în folclorul şi miturile tuturor culturilor umane. Ozzie stătea în mijlocul pădurii gigantice, înconjurat de elfi. Văzuţi din apropiere, erau bipezi, mai înalţi decât oamenii, cu membre lungi şi subţiri şi trunchiuri straniu de îndesate. Capetele le erau în mod proporţional mai mari decât ale oamenilor, însă cu feţe aplatizate şi ochi mari, de felină, deasupra nasurilor subţiri cu nări prelungi, înguste. Practic nu aveau maxilar inferior, ci doar o gură rotundă care conţinea trei cercuri

concentrice de dinţi ascuţiţi, care se puteau flexiona înainte şi înapoi, independent unul de celălalt, oferindu-le astfel capacitatea de a-şi împinge hrana în esofag. Întrucât erau erbivori, vegetaţia era rapid tocată, pe măsură ce înainta prin gură. Era unicul aspect care punea sub semnul întrebării noţiunea unor entităţi benigne – ori de câte ori deschideau buzele, gura lor arăta ameninţătoare.

Multe nuanţe ale pielii fuseseră văzute din momentul primului contact; Silfenii prezentau la fel de multă varietate ca şi rasa umană, atât doar că nici unul dintre ei nu ajungea totuşi la albeaţa nordicilor din Europa. În acelaşi timp, epiderma le era mult mai rezistentă ca a oamenilor, simţindu-se la pipăit ca pielea tăbăcită şi strălucind în ape ca mătasea. Îşi purtau părul lung; despletit, aducea cu o mantie care le cobora până la jumătatea spatelui, dar în general îl împleteau într-o singură coadă lungă, folosind şireturi colorate din piele. Fără excepţie, erau îmbrăcaţi în togi simple şi scurte, croite dintr-o ţesătură arămiu-aurie care sclipea aidoma satinului. Nici unul nu purta încălţăminte, iar picioarele lor lungi se sfârşeau prin patru degete încârligate, terminate cu unghii groase. Mâinile erau similare – patru degete ce păreau că se pot îndoi în orice direcţie, aproape ca nişte tentacule miniaturale, oferindu-le o dexteritate fabuloasă.

— Repede! strigă Orion. După ei, după ei!

Lăsă frâul poneiului şi se lăsă să lunece din şa, apoi alergă spre copaci.

— Stai! strigă Ozzie după el în zadar. Băiatul ajunsese la arborii de pe marginea potecii şi fugea ca din puşcă după Silfenii care râdeau şi dansau. Fir-ar a dracu'!

Trecu grăbit un picior peste şa şi fu cât pe-aici să cadă de pe Polly. Ţinând căpăstrul, trase iapa după el, pătrunzând în pădurea propriu-zisă. Ţintele îi dispărură repede din vedere şi nu se mai orientă decât după zgomotele care se auzeau din faţă. Crengi dese se

întindeau înaintea lui, totdeauna la nivelul capului, silindu-l să se plece, urmat de Polly care necheza, protestând. Solul deveni mai umed şi bocancii i se afundau în pământ, încetinindu-l şi mai mult.

După cinci minute, simţea că toată faţa îi luase foc, gâfâia întretăiat şi înjura fluent în patru limbi. Însă cântecele se auzeau iarăşi mai puternic şi fu convins că auzi şi râsul lui Orion. Peste un minut, ieşi într-un luminiş. Era înconjurat de copaci măreţi cu scoarţă argintie şi emisfere aproape perfecte de frunze roşu-închis care străjuiau poiana ierboasă de la treizeci de metri înălţime. Un pârâiaş clipocea prin centru, pentru ca după aceea să se reverse peste o muchie stâncoasă într-un iaz adânc în capătul opus. Din punct de vedere al locurilor idilice, era dumnezeiesc.

Silfenii erau toţi acolo, vreo şaptezeci. Mulţi se căţărau în copaci, folosindu-se de mâini şi picioare pentru a se prinde de scoarţa neregulată şi treceau apoi pe ramurile arcuite ca să ajungă la ciorchinii de nuci care atârnau printre frunzele fâlfâitoare mai sus. Orion ţopăia lângă un trunchi, prinzând nucile pe care i le aruncau Silfenii.

— Ce dracu’ faci? se răsti Ozzie.

Fu conştient în mod vag că, pe fundal, cântecul şovăi. Orion se gârbovi imediat, arătând bosumflat şi gata să se apere.

— Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi ţinut pasul? Unde ţi-e poneiul? Cum o să-l mai găseşti? Ce dracu’, ăsta nu-i un joc! Suntem în mijlocul unei păduri necartografiate, care acoperă jumătate din planetă. Nu mă surprinde că ţi-ai pierdut părinţii, dacă aşa ai făcut şi mai înainte.

Orion ridică un braţ, arătând înapoia lui Ozzie. Buzele îi tremurau, când rosti:

— Poneiu-i acolo.

Bărbatul se răsuci şi văzu atât poneiul, cât şi lontrusul care erau aduşi în poiană de un Silfen. În loc să fie destins

şi amuzat, aşa cum ar fi trebuit să fie Ozzie din legendă, vederea animalelor îi spori furia.

— Pentru Dumnezeu!

— Asta-i o planetă a Silfenilor, Ozzie, explică Orion încetişor. Aici nu se-ntâmplă lucruri rele.

Ozzie îl fulgeră cu privirea, după care se întoarse şi porni către Silfenul care ţinea căpestrele. *Haide,* îşi spuse, *calmează-te. Nu-i decât un puşti.*

Care n-ar trebui să fie aici, belindu-mi mie proiectul.

Începu să scotocească prin memoria limbajului Silfen care-i fusese implantată în clinica de pe Augusta. Nimeni nu izbutise vreodată să-i înveţe pe Silfeni să vorbească vreun grai din Commonwealth, pentru că pur şi simplu nu-i interesa.

— Mulţumesc pentru că ne-ai adus animalele, rosti el într-o succesiune complicată de gânguriri şi silabe care-i încurcau limba ca în graiul galezilor şi despre care era convins că le articulase cu totul greşit.

Silfenul deschise gura larg, arătându-şi limba ca un şarpe în centrul semicercurilor de dinţi. Ozzie fu gata să se întoarcă şi s-o ia la fugă înainte de a fi devorat… dar memoria lui culturală subsumată îi reaminti că era un zâmbet. Un răspuns sub forma unui şuvoi neinteligibil se revărsă, mult mai melodios decât propoziţia stângace pe care o rostise el.

— De partea noastră încântarea este să ne întâlnim în această frumoasă zi, scumpule Ozzie. Iar sărmanele voastre animale aveau nevoie doar de călăuzire pentru a putea fi iarăşi alături de voi. Asemenea învăţături nu sunt decât o părticică din tot ceea ce suntem noi. A le dărui nu poate fi defel o povară.

— Sunt încântat şi uimit că îţi aminteşti de mine.

De pe altă planetă, cu decenii în urmă.

— Nimic ce este atât de preţios nu ar trebui să fie pierdut pentru ceea ce suntem noi. Iar tu eşti o splendidă

comoară, Ozzie. Ozzie, omul care i-a învăţat pe oameni primii lor paşi pe adevăratele poteci.

— Am avut parte de ajutor. Făcu o plecăciune scurtă şi-i strigă lui Orion: Auzi, vreau să te-ngrijeşti ca lumea de poneiul ăsta, da? I-ar prinde bine să fie adăpat.

Orion se apropie şi îşi luă animalul de la Silfen, conducându-l spre iazul de la baza cascadei micuţe. Îi aruncă lui Ozzie câteva priviri îmbufnate; în mod vădit, încă nu-l iertase. Doi Silfeni se îmbăiau deja, lunecând prin apa limpede cu aceeaşi uşurinţă cu care se căţărau în copaci sau alergau. În scurt timp, Orion li se alătură.

— Pot să întreb cu cine vorbesc? spuse Ozzie.

— Eu sunt floarea care păşeşte sub lunile celor nouă ceruri, aşchia de lumină care străpunge cea mai întunecată poiană la miezul nopţii, izvorul care susură din oază – eu vin din toate acestea.

— M-am prins. (Ozzie rămase o clipă tăcut, pentru a compune o propoziţie.) Cred c-o să-ţi zic pe scurt Nouă Ceruri, dacă n-ai nimic împotrivă.

— De-a pururi astfel zoriţi voi, necunoscând ceea ce leagă totul în fericirea care înseamnă dauritele zori de mâine.

— Mda, murmură Ozzie în engleză pentru sine, ştiam eu că n-avea cum să fie simplu.

O eliberă pe Polly să caute prin iarba de culoarea lavandei care acoperea luminişul. Silfenii se strânseseră pe malul iazului. Apăruseră clondire care erau trecute din mână în mână, în vreme ce ei mestecau nucile şi fructele pe care le culeseseră. Ozzie râmase în preajma lui Nouă Ceruri, iar Orion veni şi se aşeză lângă el, mâncând din hrana pe care şi-o adusese.

— Noi umblăm pe poteci, spuse Ozzie.

Asta păru să-i amuze pe Silfeni, care hohotiră în râsetele lor melodioase, remarcabil de asemănătoare cu ale oamenilor.

— Alţi dintre ai noştri au făcut-o, le reaminti el. Căutători de frumuseţi şi ciudăţenii, pentru că, în cele din urmă, noi toţi asta suntem.

— Mulţi au umblat, răspunse Nouă Ceruri. Pricepuţi şi îndărătnici, paşii lor iute răsună pe sfintele tărâmuri, vin de departe şi îi duc şi mai departe. Întruna şi întruna se învârt în veselul danţ.

— Pe ce poteci au umblat? întrebă Ozzie.

Avea impresia că începuse să stăpânească conversaţia.

— Toate potecile sunt una, Ozzie. Ele duc spre ele însele. A începe înseamnă a termina.

— A începe… de unde?

— A începe aici în mijlocul fericirii copiilor şi ciripitul păsărilor, care petrec peste văi şi vâlcele. Tot ce făgăduim noi este muzică şi lumină.

— Dacă încep aici, încotro trebuie să merg?

— Ozzie vine, Ozzie pleacă, Ozzie zboară, Ozzie vede multe stele, Ozzie trăieşte într-o peşteră, Ozzie vede copaci, Ozzie vine. Cercul este unul.

Părul de pe ceafa lui Ozzie se zbârli la menţionarea faptului că el trăia într-o peşteră.

— Voi ştiţi unde trăiesc minunile, voi mergeţi la minuni, voi trăiţi minunile, voi plecaţi. Ozzie vă invidiază. Ozzie merge cu voi.

Cuvintele lui declanşară altă suită de râsete sonore, cu vârfurile limbilor vibratoare ale Silfenilor abia ieşite printre buze.

— Ozzie pleacă, spuse Nouă Ceruri. Ochii mari şi negri îl fixară pe om. Ce vei fi îmbrăţişează, teamă nu arăta, lung este anotimpul printre noi, pe tine te iubim, fiindcă în cele din urmă nu este totul pulbere de stele aşa cum ne-a zămislit pe noi toţi? De aceea, totul se reuneşte în veşnicie, care se învârte mereu şi mereu.

— Ce deveniţi voi, dacă nu măreţia şi nobleţea? Ce devine oricare dintre noi între timpurile gemene ale pulberii

stelare? Eu umblu după măreţia dintre stelele care ard acum.

— De umblat, tu umbli fără veselia care să-şi cânte cântecul în inima ta, departe călătoreşti tu fără să ştii ce-ţi va dezvălui soarta. Mersul prin păduri înseamnă viaţă. Priveşte-ne în glorie acum, căci pentru soarta asta tânjim.

— Umblaţi prin pădurile planetei de unde am venit noi?

— Prin toate pădurile umblăm noi, pădurile întunericului şi pădurile luminii.

— Dar prin cele ale măreţiei? Prin acelea umblaţi?

— Lumină şi întuneric, şi numai acelea. Negrul şi aurul nu lovi, fiindcă teribilă urmă pe cer lasă în toiul zilei. Mai ales ţine seama de idele iernii.

Ozzie rederulă cuvintele acelea prin minte, temându-se că pierdea noima discuţiei. Aşa se întâmpla însă de câte ori vorbeai cu Silfenii.

— Toată omenirea trebuie să vadă ce deveniţi voi. Eu umblu pentru oameni spre locul acela. Unde este poteca?

— Cunoaşterea este în aerul pe care-l respirăm, în apa pe care o bem, în hrana pe care o mâncăm; veseliţi-vă, fiindcă este a voastră în aceeaşi măsură ca şi a noastră şi minunat este a trăi în ea. Priviţi natura când este înflorită, curbaţi cerurile şi pământurile după voia voastră dacă puteţi cu adevărat, pentru că ce va fi a fost de-acum. Despărţirile iubitoare şi reunirile iubitoare fac toate parte din veşnica rotire a lumilor peste lumi şi cine suntem noi ca să judecăm care este cea mai frumoasă dintre ele?

— Copilul acesta plânge nopţile pentru mama şi tatăl pe care i-a pierdut.

— Toţi plângem laolaltă, ghemuiţi în suflarea acestui cel mai îngheţat dintre vânturi în cruda urmare pe care o ignorăm, căci cine a pierdut pe cine în aceste răzleţite vremuri întunecate?

Silfenii începură să se ridice.

— Oricum, mulţumesc, nenică, vorbi Ozzie în engleză. A

fost ceva ireal.

— Grăbiţi suntem precum quarralul care zboară spre cuibul lui în mijlocul singuraticului lac de dincolo de vâlcea şi de râul din această seară.

— Sper să ajungeţi cu bine.

Nouă Ceruri sări în picioare. El şi ceilalţi Silfeni alergau, ocolind iute iazul. Cântecul lor straniu şi sălbatic umplu din nou văzduhul, apoi dispărură, pierind în spaţiile tăcute dintre trunchiurile copacilor.

Ozzie lăsă să-i scape o răsuflare prelungă. Coborî ochii la băiatul care purta pe chip o expresie de uimire neliniştită.

— Eşti în regulă, nenică?

— Sunt atât de… diferiţi, murmură Orion.

— S-ar putea, zise Ozzie. Fie că sunt permanent drogaţi, fie că memoria mea nu-i deloc pe atât de bună pe cât susţine garanţia. Indiferent cum ar sta lucrurile, nu sunt prea clari.

— Nu cred că intenţia lor este să fie clari. Ei sunt elfi şi muritorii nu fac parte din lumea lor. Noi n-o să-i putem înţelege niciodată.

— Sunt la fel de reali ca şi noi, ba poate chiar mai mult dacă am dreptate în privinţa lor. Dar cu siguranţă pot să înţeleg de ce îi iubesc toţi hippy-ii noştri tembeli. Cunosc chestii pe care n-ar trebui să le ştie. O infimă întrezărire a cunoaşterii interzise prin toată păsăreasca aia şi ei sunt Mesia întrupaţi.

— Ce vrei să spui?

— În primul rând, unde locuiesc eu. A fost mai mult decât suficient ca să mă convingă că sunt pe calea cea bună.

— Ce cale?

— Încerc să aflu unde merg Silfenii după ce ies din pădurile lor.

— De ce?

— Am o întrebare pentru entitatea în care se transformă

ei.

— Ce entitate?

— Nu sunt sigur.

— Asta-i o aiureală.

— Da, nenică. Aşa cum am zis-o, aşa cred că este.

— O să-i găsim pe mama şi pe tata în drum?

— Să fiu sincer, mă-ndoiesc.

— Nouă Ceruri nu părea să ştie unde sunt, aşa-i? întrebă Orion.

— Ai înţeles toate chestiile alea?

— O parte. Vorbeşti Silfena bine de tot.

Ozzie îi făcu băiatului cu ochiul.

— Asta pentru că trişez. Este singurul mod în care poţi să răzbaţi prin viaţă.

— Şi-acum unde mergem?

— La fel ca-nainte, răspunse Ozzie şi privi în jurul poienii mari, nesigur pe unde pătrunseseră în ea. Pe prima potecă pe care o găsim şi fără nici un indiciu.

9

Potrivit legendei, asteroidul era o bucată de aur pur, al cărui centru rămăsese intact şi acum se afla îngropat adânc sub castel. Indiferent care i-ar fi fost compoziţia actuală, avea într-adevăr densitatea mai mare decât cea medie. Când izbise continentul sudic de pe Lothian, cu două secole înainte de sosirea oamenilor, săpase un crater perfect circular, cu diametrul de trei kilometri. Peretele craterului era înalt de peste o sută douăzeci de metri, cu versantul interior destul de abrupt, în vreme ce piscul central se ridica la aproape patru sute de metri. În zilele acelea, „pisc“ era o definiţie oarecum exagerată; era o movilă conică în mijloc, cu pante line şi uşor neregulate.

Primii colonişti fuseseră scoţieni şi aveau printre ei un contingent masiv din Edinburgh, care era simultan nostalgic după oraşul vechi şi dinamic în abordarea noii planete

natale. Atitudinea lor de tip *mai mare şi mai bun* căpătase o refulare agresivă atunci când ajunseseră să-şi clădească noua capitală, Leithpool, care avea ca nucleu craterul. Un râu întreg, High Forth, fusese deviat; curgea zece kilometri printr-un apeduct recent construit şi apoi se revărsa peste peretele craterului, umplând lent lacul dinăuntru. Bineînţeles, scoţienii doriseră un castel în mijloc, dar gradientul uşor al noii insule nu se potrivea cu ţancul de piatră care domina inima vechiului Edinburgh. O flotilă de boţi trecuse la tăiat, în timp ce apa din jur se ridica. În anii următori, trei piscuri ca nişte lame fuseseră cioplite din colina solitară, îndeajuns de zimţate şi tăioase pentru a fi la ele acasă în orice masiv alpin. Pe culmea piscului celui mai înalt fusese grefat un castel în stil bavarez, la care se ajungea pe un drum solitar ce urca în spirală, ocolind stâncile ameţitoare.

Acoperind restul muntelui, sub castel se ridicau clădiri monolitice din granit, separate între ele prin drumuri late pietruite şi străduţe întortocheate. Nu existau nici parcuri şi nici arbori, fiindcă nu exista sol în care să poată creşte, ci doar rocă goală, expusă de uneltele tăietoare ale boţilor. Pe măsură ce lucrarea progresase, întregul mecanism de guvernare suprafinanţat se mutase aici – de la clădirea îndrăzneaţă a Parlamentului în sine, la palatul rafinat al Curţii Supreme, ministerele ca nişte stupi de birouri excesiv de umflaţi şi banca planetară în stil roman. O dată cu conducătorii planetei sosise obişnuitul circ subsidiar, restaurantele de lux, hotelurile, cluburile, companiile de servicii, teatrele, sediile generale ale corporaţiilor, sălile de concerte, firmele de lobby, parteneriatele legale şi companiile mass-media. Prin clădirile oficiale sobre roiau armata de reprezentanţi aleşi, asistenţii lor, cercetători, interni, parteneri, funcţionari civili şi proxeneţi. De fapt numai eşalonul de vârf locuia pe Muntele Castelului; toţi ceilalţi făceau naveta din oraşul care crescuse de cealaltă

parte a buzei craterului. Suburbiile acestuia se întindeau pe panta pereţilor exteriori ai craterului, găzduind patru milioane şi jumătate de oameni.

Leithpool era unul dintre oraşele favorite ale lui Adam Elvin, o excepţie binevenită de la grilele regulate ce puteau fi întâlnite pe majoritatea planetelor. Aici străzile spiralau în jos pe pantele exterioare, în curbe aleatorii, intersectându-se şi ramificându-se haotic. Industria uşoară şi rezidenţele aveau zonele lor separate, însă erau înghesuite laolaltă în configuraţia neregulată, cu o nepăsare admirabilă faţă de logică. Parcuri din terase late trăgeau brazde verzi şi frumoase prin structurile din piatră şi materiale compozite. Reţeaua de metrou de calitate şi tramvaiele de la nivelul străzilor menţineau la minimum traficul privat. Linii ferate suspendate legau între ele principalele cartiere, şerpuind spre poalele versantului nord-estic, la periferia căruia se întindea gara TSC.

Adam mergea pe cvadrantul vestic al Cercului Prinţului, drumul care urma perimetrul craterului în partea lui superioară. Era principalul district de detailişti, renumit pe multe planete. O fortăreaţă de magazine universale înalte şi buticuri de firmă alcătuia partea dinspre exterior a drumului, pe când partea interioară se curba prăpăstios către apele liniştite ale lacului circular aflat la douăzeci de metri mai jos. Când fusese construit oraşul, marginea superioară a craterului fusese nivelată, cu excepţia locului pe unde pătrundea High Forth, care era acoperit de un pod dublu cu arcade, la fel ca gura de ieşire din partea opusă, ce trimitea apa spumegând într-o cascadă artificială lungă prin districtele rezidenţiale cele mai exclusiviste.

Bărbatul petrecu douăzeci de minute în mulţimea ce forfotea prin faţa vitrinelor. Toate clădirile afişau drapelele naţionale alb-stacojii ale Coroanei Celtice şi toate erau în bernă. Cu două zile în urmă, echipa Lothian fusese eliminată din Cupă, iar evenimentul lovise puternic noua

naţiune scoţiană care intrase în doliu. În cele din urmă, Adam găsi cafeneaua pe care o căuta, o uşă în flancul unui magazin mare de produse electrice, prin care ajunse la o scară pe care sui la etaj. Încăperea mare era un fel de galerie de artă transformată, cu plafoane înalte şi ferestre curbate gigantice, cu vedere către Cercul Prinţului. Adam se aşeză pe o sofa destul de uzată în faţa unei ferestre şi-i comandă chelneriţei adolescente o ciocolată caldă, două prăjituri de ciocolată şi alune de pădure. Panorama pe care o avea spre Muntele Castelului era fără egal. La câteva sute de metri sud, una dintre şinele monoraiului se întindea peste apa întunecată şi calmă; un singur vagon argintiu gonea pe ea, purtând funcţionarii întârziaţi la birourile lor.

— Impresionant, nu-i aşa? rosti un glas îndărătul umărului său.

Adam ridică ochii şi-l văzu pe Bradley Johansson stând în picioare lângă el, ţinând o cană mare de ceai. Ca întotdeauna, bărbatul înalt lăsa impresia de a fi uşor deconectat de lumea din jurul său. Chipul lui subţire şi elegant deţinea ceva anume care-l făcea să pară mult mai aristocratic decât ar fi reuşit vreodată oricare membru al unei Mari Familii.

— Îmi place, răspunse Adam inexpresiv.

— Evident, arată chiar şi mai minunat de Mardi Gras, spuse Bradley aşezându-se pe sofa alături de el. Atunci castelul este iluminat toată săptămâna cu proiectoare gigantice de holograme, iar la ceremonia de închidere se trage cu artificii adevărate.

— Dacă o să-mi dai vreodată liber, o să vin s-o văd.

— De asta şi doream să discut cu tine.

Bradley tăcu când chelneriţa îi aduse ciocolata caldă lui Adam şi-i zâmbi cuceritor. Ea îi aruncă un surâs furişat şi se grăbi către masa următoare.

Adam se strădui să nu-şi trădeze iritarea faţă de schimbul acela tăcut, care nu făcuse altceva decât să-i

reamintească de propria lui vârstă.

— O să-mi oferi mai mult timp liber? întrebă el.

— Dimpotrivă, bătrâne. Tocmai de asta am dorit să te văd în carne şi oase, pentru a-ţi sublinia cât de importanţi vor fi următorii câţiva ani. La urma urmelor, tu nu eşti… un Păzitor pe viaţă. Devotamentul tău faţă de cauză a fost dintotdeauna orientat mai degrabă spre aspectul financiar. Vreau să ştiu dacă eşti pregătit să-ţi continui rolul când lucrurile vor deveni mult mai dure.

— Încă mai dure? Nenorocita aia de Myo a fost cât pe-aici să mă prindă pe Velaines.

— Haide, haide, Adam, n-a fost nici măcar pe-aproape. Ai păcălit-o superb. Şi continui s-o faci – toate componentele sosesc conform graficului.

— Lasă flatările pentru burghezi. Pe mine nu mă motivezi în felul ăsta.

— Perfect. Aşadar, vei continua să ne oferi asistenţa ta? Şi dacă da, cât va costa?

— Spune-mi exact ce anume doreşti de la mine?

— Acesta este momentul pentru care a lucrat Starflyer. Momentul în care cei buni vor trage linia şi vor spune: gata!

— Până aici, murmură Adam.

Bradley sorbi din ceai şi zâmbi.

— În trecut, poate. Dar aici şi acum, eu ştiu ce trebuie făcut. Prea puţin din ce va urma va fi plăcut.

— Revoluţia nu-i niciodată plăcută pentru cei care o trăiesc.

— Asta nu-i revoluţie, Adam, ci propria mea cruciadă. Îl voi arunca pe corupătorul omenirii în hăurile nopţii de dincolo de iad, unde până şi diavolii se tem să păşească. Iar asta va fi pedeapsa cea mai mică pe care o merită. Mă voi răzbuna pe mine, însă şi pe toţi ceilalţi care au fost distruşi de răul lui Starflyer.

— Bravo!

— Adam, tu ai credinţele şi convingerile tale, iar eu le

am pe ale mele. Te rog, nu le ironiza, deoarece nu-mi place. Propunerea mea este de a ne extinde activităţile dincolo de Far Away. Vreau să confrunt direct agenţii şi interesele lui Starflyer din Commonwealth. Crezi că mi-ai putea spune cât ar costa cooperarea ta, dacă asta nu te transformă într-o măsură prea mare într-un capitalist?

— O confruntare directă? Vrei să-ţi conduc trupele în luptă?

— Da. Tu ştii mai multe decât oricare dintre noi despre operaţiunile secrete şi procedurile de securitate. Asta te face de nepreţuit. Pentru asta am nevoie de tine. Tot ce pot spune este că, fără rasa umană, nu va exista nici un fel de societate socialistă. Aşadar, mă vei ajuta?

Era o întrebare cinstită, Adam trebuia s-o recunoască, în nici un caz una la care să se fi aşteptat într-o cafenea plăcută, cu vedere peste un lac senin şi un castel din basme. Şi la urma urmelor, unde ar fi trebuit să fie puse asemenea întrebări? *Ce anume, exact, doresc eu de la viaţă?* Determinarea lui se clătină din nou. Multă vreme, necăutarea reîntineririi reprezentase un principiu, fiindcă era un obiectiv al burghezilor şi stăpânilor lor plutocraţi. Societatea trebuia structurată astfel încât toţi să aibă parte de ea, indiferent de circumstanţe. Străvechiul vis politic al dreptăţii şi egalităţii pentru toţi, al adevăratului socialism. În ciuda implicării sale active în cauză, a violenţelor şi subminărilor pe care le dezlănţuise împotriva societăţii statornicite, nimic nu se schimbase. *Totuşi asta nu înseamnă că eu greşesc.* Când se gândea la ceilalţi, foşti prieteni şi camarazi, care trădaseră mişcarea de-a lungul deceniilor, abandonându-i… sau mai rău, Adam ştia care trebuia să-i fie cursul de acţiune, în ciuda dorinţei intens umane de a trăi veşnic. Dacă un individ atât de devotat ca el ceda în cele din urmă, ce speranţă finală putea să mai existe?

— Sunt obosit, Bradley, realmente obosit. Toată viaţa mi-

am văzut idealurile strivite de plutocraţi. Mă agăţ de o cauză pierdută, fiindcă nu cunosc altceva. Îţi dai seama cât de jalnic sunt din cauza asta? Ei bine, nu mai vreau să salvez Commonwealth-ul. Am încercat s-o fac vreme de cincizeci de ani şi n-am ajuns nicăieri. N-o mai pot face. N-are rost. Capitalismul sau Starflyer… nu-mi pasă care dintre ei o să distrugă societatea asta. Eu am terminat cu ea.

— Nu, n-ai terminat. Încetează să încerci să obţii o poziţie cât mai bună pentru negocieri. N-o să stai cu braţele încrucişate, privind cum un extraterestru comite genocid împotriva propriei tale specii. Tu eşti un idealist şi ăsta este un defect magnific, unul pe care-l invidiez cu adevărat. Ei bine, ce-ţi pot oferi pentru serviciile tale nepreţuite?

— Nu ştiu. Speranţă, poate.

— Mi se pare cinstit.

Bradley indică din bărbie castelul de pe piscul său. Razele de soare loveau turnurile uşor conice, făcând ca pereţii lor din piatră lustruită să strălucească în nuanţe vii de smarald şi aramă.

— Castelul original din Edinburgh, urmă el, era sediul naţionalismului scoţian. Pentru credincioşii fanatici, era simbolul absolut. În ciuda schimbărilor şi înfrângerilor pe care le-au suferit, castelul a rămas neatins în mijlocul capitalei lor. Scoţienii au aşteptat vreme de generaţii ca naţiunea să renască după pierderea chipeşului lor prinţ. Au fost momente când cauza părea imposibilă, sau chiar blestemată; şi-au recâştigat independenţa de la englezi doar ca s-o piardă din nou, o dată cu formarea Europei Federale. Dar după ce oamenii au ajuns la stele, adevărata naţiune scoţiană a fost renăscută aici şi pe alte două planete. Un ideal păstrat viu în beznă poate înflori dacă i se iveşte ocazia, indiferent cât de mult ar dura noaptea. Nu renunţa la idealurile tale, Adam – niciodată!

— Foarte înţelept spus, sunt sigur.

— Atunci încearcă altceva. Eu am văzut spre ce

înaintează societăţi ca a noastră. Am păşit pe planetele lor şi le-am admirat în mod direct. Pentru o specie ca a noastră, Commonwealth-ul nu este decât o etapă intermediară; în decursul adevăratei evoluţii, până şi socialismul tău va fi lăsat în urmă. Noi putem deveni ceva minunat, ceva special. Deţinem potenţialul pentru asta.

Adam îl privi prelung, dorind să poată citi în mintea dinapoia ochilor enigmatici. Credinţa lui Bradley în sine şi în cauza sa fusese dintotdeauna extraordinară. În ultimii treizeci de ani existaseră momente în care Adam îşi dorise cu adevărat să-l fi putut defini pe Bradley la fel cum o făcuse Commonwealth-ul – că nu era nimic altceva decât un nebun obsedat de teoria conspiraţiei. Existau însă prea multe detalii peste care nu putea trece cu uşurinţă. În primul rând, excepţionalele lui surse de informaţii. Modul în care erau organizate faţete micuţe ale politicii Commonwealthului, aparent lipsite de legătură cu Marile Familii şi Dinastiile Intersolare. Adam era foarte aproape de a crede teoria despre Starflyer sau, cel puţin, n-o mai respingea.

— Aş vrea să ştiu ceva, deşi mă tem că poate fi o slăbiciune personală din partea mea.

— Voi fi cinstit cu tine, Adam. Îţi datorez măcar atât.

— Unde mergi pentru reîntinerire? Există o clinică clandestină secretă despre care nu ştiu şi care oferă tratamente pentru cei ca noi?

— Nu, nu există aşa ceva. Eu folosesc clinica Unstorn de pe Jaruva. Este foarte bună.

Adam făcu o pauză, în vreme ce e-majordomul său îi afişă în vederea virtuală orarul TSC Intersolar.

— Jaruva nu-i o planetă?

— Ba da, dar TSC a închis poarta de acolo acum două sute optzeci de ani, după un război civil între naţionalişti şi evangheliştii radicali. Unicul lucru pe care facţiunile îl urau mai mult decât adversarii lor politici era Commonwealth-ul.

Înainte de Izolare, s-au comis unele acte de terorism destul de neplăcute… De atunci, slavă cerului, situaţia s-a calmat considerabil. Jaruva şi-a reconstruit societatea, cu fiecare facţiune având continentul ei. Structura este cumva similară Pământului de la mijlocul secolului al XX-lea. Mă tem că nici una dintre mini-naţiuni nu este socialistă.

— Am înţeles, rosti Adam. Şi cum ajungi acolo?

— Există o potecă ce duce pe Jaruva, care practic nu mai este utilizată de Silfeni.

— Cumva ştiusem c-o să-mi dai un răspuns ca ăsta.

— Aş fi încântat să te duc până acolo şi să-ţi achit o reîntinerire, dacă asta îţi doreşti.

— Să lăsăm deschisă posibilitatea, de acord?

— Cum doreşti. Oferta este însă sinceră şi rămâne ca atare.

— Aş dori s-o cred în aceeaşi măsură ca tine.

— Nu eşti departe de ea, Adam. Realmente, nu eşti departe. Mă aştept să fii convins de evenimentele ce se vor petrece în următorii ani. De fapt, mă aştept ca ele să-i convingă pe toţi.

— Bine, zise Adam.

Încerca o senzaţie aproape de uşurare după ce luase decizia. Mulţi vorbeau despre satisfacţia care vine din acceptarea înfrângerii. Era oarecum surprins să descopere că aveau dreptate.

— Prin urmare, ce doreşti să facă Păzitorii în Commonwealth? Şi nu uita că n-o să mai repet gara Abadan – nu mă mai ocup de declaraţii politice susţinute prin violenţă.

— Dragul meu, dar nici eu nu mă ocup de aşa ceva. Îţi mulţumesc pentru că-ţi dai acordul. Ştiu măsura în care intră în conflict cu propriile tale obiective. Şi te sfătuiesc să nu renunţi la ele. Vei trăi pentru a vedea o lume justă din punct de vedere social.

— Tot aşa cum un preot va vedea raiul…

Surâsul blând al lui Bradley era înţelegător.

— Ce vrei să ataci la început? întrebă Adam.

— În clipa de faţă, ţinta mea primară este *A doua şansă*. O parte din misiunea ta va fi să aduni o echipă care s-o distrugă.

— Asta-i o nebunie veche de când lumea… cunoaşterea nu poate fi niciodată distrusă. Chiar dacă am reuşi să facem bucăţele *A doua şansă,* ei vor construi alta şi alta şi alta, până vor termina una. Ştiu cum să le construiască, aşa că vor fi construite.

— Din păcate, mă aştept să ai dreptate, dar distrugerea navei va însemna o lovitură grea pentru Starflyer. El doreşte s-o vadă terminată.

— Ştiu. Am primit mesajul shotgun. Adam rămase tăcut o vreme, privind Muntele Castelului. Ştii, cândva castelele aveau nu doar un scop simbolic, ci erau folosite pentru a-i ţine pe invadatori la distanţă şi a păstra securitatea regatului. Noi nu le mai construim.

— Acum însă avem nevoie de ele mai mult ca oricând.

— Ce mai pereche suntem! făcu Adam. Optimistul şi pesimistul.

— Tu în ce rol te vezi?

— Cred că ştii răspunsul.

***

Spre uşoara surprindere a subordonaţilor săi, Wilson sosea întotdeauna la birou la ora 7:30 dimineaţa şi în majoritatea serilor nu pleca înainte de ora 21, participând la şedinţele managementului, sesiunile de antrenamente, interviurile, evaluările ingineriei, rapoartele mass-media, o oră de exerciţii fizice şi o duzină de alte evenimente programate zilnic. Prânzea în birou, ca să nu piardă timpul şi să se ducă la cantina excelentă de la parter. Influenţa şi entuziasmul său începură să se infiltreze în tot proiectul

navei stelare. Procedurile erau optimizate sub directivele lui, politica deveni clară şi eficientă. Mândria se instală în tot complexul, impulsionând echipele.

În fiecare săptămână, Wilson se întâlnea cu Nigel Sheldon pentru a efectua ritualul tur de inspecţie a navei. Soseau la poartă şi se propulsau pe platforma de asamblare, unde priveau noile secţiuni ale navei gigantice şi şuşoteau despre ele, comportându-se ca doi şcolari.

Toate rachetele cu plasmă fuseseră instalate, împreună cu turbopompele şi injectoarele lor. Rezervoare mari de masă de reacţie erau amplasate în cavităţi în lungul suprastructurii centrale – elipsoide cenuşiu-închis a căror structură internă era un labirint tip fagure de săculeţi.

— Este designul cel mai recent de disipare a mişcărilor interne din fluide, explică Wilson pe când lunecau în lungul grilei de asamblare deasupra cilindrului central. Săculeţii îşi pot stoarce conţinutul indiferent de tipul manevrei de accelerare pe care o executăm şi menţin fluidul stabil în timpul virajelor. Dacă am fi avut aşa ceva în bătrâna *Ulysses,* ne-ar fi scutit de o sumedenie de probleme de natură mecanică, dar tehnologia materialelor a parcurs un drum lung de atunci.

Nigel se prinse de o grilă a platformei, oprindu-se direct deasupra unui rezervor ovoidal pe care braţele robotizate îl coborau lin la locul său. În jurul lui, echipa de construcţie şi senzorii mobili telecomandaţi roiau ca albinele pe lângă matca lor.

— Cum se face că nu utilizăm hidrogen? Crezusem că el oferă cel mai bun impuls specific pentru efuzoarele rachetelor.

— Aşa este, dacă te referi la reacţiile chimice. Rachetele cu plasmă operează însă la un nivel de energie atât de ridicat, încât îşi dezintegrează fluidul de lucru în particule subatomice. Trapele d-zero pe care le purtăm pompează atât de multă energie, încât plasma asta e chiar mai

fierbinte decât evacuarea unui generator de fuziune. Cu genul acesta de randament, criogenia este pierdere de timp. Bineînţeles, într-o lume ideală am fi utilizat mercurul drept carburant, însă şi el ridică probleme de manipulare, ca să nu mai amintesc de costuri şi de surse pentru volumele de care avem nevoie. De aceea ne-am oprit la o hidrocarbură foarte densă. Este ţiţei nerafinat aproape pur, dar chimiştii i-au modificat structura moleculară, astfel că rămâne lichid pe un domeniu imens de temperaturi. Ţinând cont de tipul de izolaţii perfecte ale rezervoarelor, susţinerea termică pe care trebuie s-o asigurăm combustibilului este minimă.

Nigel privi gânditor rezervorul.

— Dintotdeauna crezusem că rachetele erau cel mai simplu lucru de pe lume.

— Principiul este într-adevăr banal, doar ingineria este complexă. Ne străduim însă s-o simplificăm şi pe ea; tehnicile moderne ne permit să eliminăm niveluri întregi de sisteme auxiliare.

— Am auzit că ai solicitat un consiliu de control al designului.

— Da, pentru aprobarea finală a design-ului. Prefer metoda asta în locul multiplelor comisii de îndrumare pe parcurs stabilite de tine. (Wilson dădu drumul grilei şi se împinse, plutind în lungul navei către roata sistemului de susţinere biotică.) Conferă proiectului o politică arhitecturală de ansamblu.

— Nu te contrazic. De acum este responsabilitatea ta.

Trecură peste secţiunea roţii. Punţile interne erau clar vizibile, cu panourile podelelor şi pereţilor fixate de structura de rezistenţă, dezvăluind configuraţia interioară.

— Până la sfârşitul lunii viitoare, spuse Wilson, ar trebui să începem montarea blindajului exterior.

— În cazul ăsta, întârzierea nu-i chiar aşa mare.

— Nu. Mi-ai dat o echipă bună. Şi fondurile nelimitate…

— Nu sunt chiar nelimitate şi am observat că cheltuielile cresc întruna.

— A fost inevitabil, totuşi acum, când am intrat în faza de „îngheţare” a proiectării, chiar ar trebui să fi ajuns la un platou. Am început deja să aducem unele modificări la cilindrul central, în vederea perioadei de observare extinsă a misiunii. Suita de senzori modernizată îşi încheie faza de testare alfa şi ar trebui să ne fie transmisă în curând. În plus dispunem deja de machetele sondelor-satelit telecomandate de clasa a treia şi a patra. Bayfoss le asamblează pentru noi la Îngerul Înalt – aici ne-am atins limitele capacităţii, iar ei sunt experţi. Majoritatea geosateliţilor diviziei tale de explorare sunt construiţi de ei.

— Aşa este. Nigel privi din nou punţile care aveau să găzduiască echipajul; un procesor atmosferic încă protejat de învelitorile argintii fusese montat la locul său. Încă nu mă pot obişnui cu mărimea frumuseţii ăsteia. Ai fi zis… nu ştiu, că de-acum am fi fost în stare să producem ceva mai compact.

— O navă de o persoană? întrebă Wilson amuzat şi ridică braţul spre partea frontală a cilindrului. Chiar tu ai ajutat la proiectarea motorului de hiperpropulsie. Eu am avut case mai mici decât monstrul ăsta.

— Da, da, ştiu. Ar trebui să mă-ntorc şi să mai mă uit o dată la ecuaţiile de bază.

— N-ai decât s-o faci, dar eu îţi spun că o navă stelară de mărimea unui automobil nu va prinde niciodată. Când plec în explorarea necunoscutului, vreau ceva mare şi puternic în jurul meu.

— Ce i-ar mai fi plăcut lui Freud să te aibă la psihanaliză! Bun, ia zi, cum merge cu selecţia echipajului?

— Aoleu! se strâmbă Wilson rememorându-şi. Echipajul de operare a navei a fost stabilit. Avem două sute douăzeci de oameni care săptămâna viitoare vor începe etapa a doua de antrenamente. Cu o lună înainte de lansare îi vom

alege pe cei cincizeci. În privinţa echipei de savanţi, este niţel mai greu; deocamdată am acceptat şaptezeci şi biroul lui Oscar încearcă să trieze restul solicitărilor. Interviurile sunt cele care durează foarte mult, deoarece Commonwealth-ul are un număr foarte mare de persoane extrem de calificate şi trebuie să-i trecem pe toţi prin evaluări şi profilări psihologice. Eu mi-aş dori să am o bază de trei sute de persoane din care să aleg.

— Aha… Nigel se opri deasupra marginii roţii sistemului de susţinere biotică, privind un construbot care fixa un panou din punte. Te-ai gândit să-l iei cu tine pe Bose?

— Bose? Ah, astronomul care a văzut învăluirea! Da, mi-a zis Oscar că s-a înscris şi el. În tot cazul, are o grămadă de sponsori. Vrei să verific dacă a trecut de evaluare?

— Nu prea. Chestia este că primesc o mulţime de întrebări despre el, inclusiv de la Vicepreşedintă.

Pentru o clipă, Wilson crezu că vorbea despre vicepreşedinta lui TSC.

— Te referi la Elaine Doy?

— Da. E niţel cam neplăcut. De fiecare dată când mass-media vrea un comentariu despre învăluire, se adresează lui Bose, ceea ce-i de înţeles. Necazul provine din faptul că el cooperează cu ei. Cu toţi. Habar n-am când mai are vreme să doarmă. Oricum, în ochii publicului el este asociat cel mai puternic cu proiectul. Este o poziţie pe care a exploatat-o superb.

— Stai aşa – vrei să-mi spui că va trebui să-l iau?

— Nu spun decât că dacă intenţionezi să iei un astronom, ai putea face şi alegeri mai proaste. Pentru un profesor necunoscut de pe o planetă neştiută de nimeni, e-n tot cazul un expert în autoreclamă.

— O să-i spun lui Oscar să-i revadă dosarul, dacă asta te sâcâie.

— Perfect. Şi sper că procesul de selecţie nu va fi influenţat de probleme de vârstă.

— Poftim?

— Profesorul este… ă-ă-ă, mai apropiat de momentul reîntineririi decât tine sau decât mine… sau decât oricare altul pe care-l examinezi. Asta-i tot.

— Măi, să fie al dracului!

***

Plantaţia pe care locuia Tara Jennifer Shaheef se afla dincolo de munţii care se ridicau după districtele nordice ale lui Darklake City. În ciuda autostrăzii moderne, automobilul care-i transporta pe Paula şi detectivul Hoshe Finn avu nevoie de trei ore ca să ajungă acolo. Părăsiră autostrada pe o bretea laterală la începutul unei văi largi, de unde pornea un drum local sinuos. De ambele părţi, pantele erau cultivate cu arbori de cafea şi fiecare rând din plantaţii părea să aibă vreun tip de agrobot care se deplasa în lungul său, ocupându-se de plantele verzi. În peisajul acesta, oamenii şi clădirile erau mai puţin proeminente.

În cele din urmă, maşina ajunse la plantaţia marcată de o intrare cu porţi largi şi o arcadă de piatră albă peste drum. Vişini străjuiau aleea lungă care ducea la o casă albă şi scundă cu acoperiş din ţigle roşii strălucitoare.

— Totul foarte tradiţional, comentă Paula.

Hoshe se uită la arcadă.

— Pe planeta asta o să întâlneşti multe imagini ca asta. Aşa-i, tindem să idolatrizăm trecutul. Cei mai mulţi avem strămoşi colonişti care fuseseră persoane de succes chiar înainte de a sosi aici, iar etosul dăinuie. Ca planetă, ne-am descurcat destul de bine în continuare.

— Dacă merge bine, nu încerca s-o repari.

— Exact.

Bărbatul nu dădu vreun semn că ar fi simţit vreo ironie.

Automobilul se opri pe pietrişul din faţa uşii principale a casei. Paula coborî şi privi în jurul curţii mari şi elegante. În

peluza cu palisadă de arbori fusese investit mult timp şi efort.

Tara Jennifer Shaheef stătea în faţa uşilor duble din lemn de acm, sub portic. Soţul ei, Matthew deSavoel, îşi trecuse protector braţul în jurul umerilor femeii; era mai vârstnic decât ea cu vreo două decenii – părul des şi negru începuse să i se arginteze, iar talia să se lăţească.

Maşina porni mai departe, spre parcarea din faţa grajdurilor. Paula avansă.

— Mulţumesc pentru că ai acceptat să discutăm, zise ea.

— Cu plăcere, răspunse Tara cu un surâs nervos. Înclină scurt din cap către detectivul Finn: Salut, din nou!

— Sper că nu va fi nimic care să tulbure, rosti Matthew deSavoel. Soţia mea a lăsat în urmă suferinţa re-vierii.

— Nu va fi nimic, Matthew, îl atinse Tara cu mâna pe braţ.

— Nu îngreunez lucrurile în mod deliberat, replică Paula. Familia soţiei tale a dorit ca această investigaţie să nu fie închisă.

Matthew deSavoel mormăi nemulţumit şi deschise uşa din faţă.

— Am impresia că ar fi trebuit să fi chemat şi un avocat, zise el pe când îi conducea prin holul răcoros de la intrare.

— Este prerogativa voastră, comentă neutru Paula.

Dacă deSavoel credea că soţia lui recuperase complet, se amăgea teribil. În ciuda faptului că se găsea la a treia viaţă, Tara părea teribil de crispată. În experienţa Paulei, toţi cei care fuseseră ucişi, accidental sau în alt mod, avuseseră nevoie de minimum o regenerare post-re-viere pentru a depăşi trauma psihologică.

Fură conduşi într-un salon mare, pardosit cu lespezi de piatră. Un şemineu uriaş domina un perete, cu grătar real şi buşteni aşezaţi în mijlocul său. Pe pereţi atârnau trofee de vânătoare, alături de capete împăiate de animale extraterestre, cu colţii şi ghearele etalate în mod

proeminent pentru a-i prezenta ca pe nişte monştri sălbatici.

— Sunt vânaţi de tine? întrebă Hoshe.

— Eu i-am terminat pe toţi, spuse mândru Matthew deSavoel. Prin munţi mai există încă foarte multe animale sălbatice ostile.

— Până acum n-am mai văzut un gorall atât de mare, zise Hoshe oprindu-se sub unul dintre capete.

— Eu nici măcar nu ştiusem că Oaktier ar avea o cultură bazată pe arme şi vânătoare, rosti Paula.

— În oraşe nu există aşa ceva, explică deSavoel. Orăşenii consideră că noi, cei care lucrăm pământul, suntem sălbatici barbari, care vânează pur şi simplu ca distracţie. Nici unul dintre ei nu trăieşte aici, nici unul dintre ei nu-şi dă seama de pericolul pe care l-ar reprezenta goralii şi vidiile dacă ar ajunge la comunităţile omeneşti. Există o serie de campanii politice care doresc să le interzică proprietarilor de terenuri să vâneze în afara câmpurilor cultivate, ca şi cum gorallii ar ţine seama de aşa ceva. Este exact genul de rahat oprimant de care am vrut să scap prin venirea aici.

— Aşadar armele sunt destul de uşor de obţinut pe planeta asta?

— Nu tocmai, răspunse Tara şi se trânti cu ostentaţie pe o canapea lată. N-ai crede cât de greu este de obţinut un permis, chiar şi pentru o armă de vânătoare.

Paula se aşeză vizavi de ea.

— Tu ai avut vreodată un asemenea permis?

— Nu.

Tara clătină din cap, surâzând uşor ca înaintea unei amintiri amuzante. Scoase o ţigară din tabacheră şi o apăsă pe plăcuţa de aprindere de pe bază. Ţigara degajă mirosul dulce mentolat al majanei MG de calitate.

— Vă deranjează? Mă ajută să mă destind.

Hoshe Finn se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Ai avut vreodată o armă? întrebă Paula.

— Nu, râse Tara. Sau dacă am avut, n-am păstrat niciodată amintirea respectivă. Totuşi nu cred că am avut. Armele nu-şi au locul într-o societate civilizată.

— Lăudabilă atitudine, rosti Paula.

Se întrebă dacă Tara era cu adevărat atât de nesofisticată sau dacă dorea să creadă lucrul acesta după re-viere. Totuşi majoritatea cetăţenilor optau să ignore uşurinţa cu care se putea obţine o armă.

— Aş dori să discutăm despre Wyobie Cotai.

— Bineînţeles. Dar, aşa cum i-am spus domnului detectiv Finn data trecută, nu am decât două săptămâni de amintiri despre el.

— Aveai o relaţie cu el?

Tara trase adânc fumul şi-l exală lent.

— Da, aşa a fost. Dumnezeule, ce trup avea puştiul ăla! Nu cred că l-aş fi putut uita vreodată.

— Prin urmare, mariajul tău cu Morton era terminat?

— Nu, nu tocmai. Ne păstram încă o relaţie bună, deşi se cam răsuflase. Cred că ştii cum este.

În glasul ei se simţea o undă de ironie.

— Ai avut şi alte relaţii?

— Vreo două. După cum spuneam, vedeam încotro se îndreaptă lucrurile cu Morton. Compania noastră mergea bine şi înghiţea tot mai mult din timpul lui. Aşa sunt bărbaţii – mereu obsedaţi de ceea ce poate să meargă prost în viaţă. Unii bărbaţi…

Întinse o mână languroasă spre deSavoel, care-i sărută iertător degetele.

— Morton ştia despre ceilalţi bărbaţi?

— Probabil. Eu însă l-am respectat; nu m-am etalat cu ei şi nu au fost niciodată cauza vreunei discuţii între noi.

— Morton avea o armă?

— Nu fi ridicolă! Aveam o căsnicie bună.

— Care se apropia de sfârşit.

— Şi am divorţat. Se întâmplă. De fapt, trebuie să se întâmple când trăieşti atât de mult.

— El avea o armă?

— Nu.

— Bine. De ce ai fi ales Tampico?

— Acela este locul unde am depus cererea de divorţ, nu? Habar n-am. Prima dată când am auzit numele ăsta a fost imediat după re-viere, când investigatorii de la asigurări m-au întrebat ce s-a întâmplat. Până atunci nici măcar nu ştiusem de existenţa lui.

— Tu şi Cotai aţi cumpărat bilete într-acolo. Ai plecat cu el la patru zile după ultima ta descărcare de memorie în stocarea de siguranţă a clinicii Kirova. De ce ai fugit cu el?

— Nu ştiu. Îmi amintesc cum l-am cunoscut, a fost la o petrecere, apoi ne-am întâlnit exclusiv pentru sex, iar el era amuzant şi entuziast, aşa cum pot să fie numai cei aflaţi la prima viaţă. Îmi plăcea, totuşi mi-a venit întotdeauna greu să cred că mi-aş fi dat viaţa pentru el. Eu şi Morton am dus aici o viaţă bună.

— Nu erai singura femeie cu care se întâlnea Cotai.

— Serios? Cumva nu mă surprinde. Era grozav!

— Nu eşti geloasă?

— Cel mult iritată.

— Wyobie avea o armă?

— Oh… Se întoarse către soţul ei. Te rog!

— Haide, doamnă investigator-şef, rosti superior deSavoel. Nu este nevoie să abordezi direcţia aceasta. Wyobie Cotai a fost şi el ucis.

— A fost?

Îi surâse obosit Paulei.

— Sper sincer că nu, totuşi mă tem că aşa s-a întâmplat. Pentru soţia mea nu este plăcut să ridicăm din nou asemenea spectre după ce ea s-a obişnuit cu pierderea completă a corpului.

— De aceea mă şi aflu aici, rosti Paula. Ca să mă asigur

că nu se va mai întâmpla din nou.

— Din nou? Glasul Tarei se ridică alarmat. Stinse ţigara, strivind-o. Crezi că voi fi ucisă din nou?

— Nu asta am vrut să spun. Ar fi cu totul neobişnuit ca un ucigaş să te atace de două ori şi au trecut douăzeci de ani de când nu s-a întâmplat nimic. Te rog să nu te îngrijorezi în legătură cu această posibilitate. Revin la întrebare – Wyobie avea o armă?

— Nu. În tot cazul, nu-mi amintesc.

— Ai menţionat şi alte relaţii. Te întâlneai cu altcineva în acelaşi timp cu Cotai?

— Nu. Wyobie era îndeajuns pentru mine.

— Ce-mi poţi spune despre duşmani – ai tăi sau ai lui Cotai?

— Probabil că m-am certat cu multe persoane, este inevitabil într-o sută de ani, dar nu-mi pot aminti nici o discuţie sau ranchiună care să fi putut declanşa uciderea mea. Cât despre Wyobie, nimeni de vârsta lui nu are duşmani… în nici un caz dintre cei care să ucidă.

— Poate că cealaltă prietenă a lui a fost suficient de furioasă.

— Posibil. Tara se înfioră. N-am întâlnit-o niciodată. Crezi că asta s-a-ntâmplat?

— De fapt, nu. Dacă tu şi Wyobie aţi fost ucişi, atunci cu siguranţă n-a fost o crimă pasională, sau cel puţin n-a fost declanşată de o orbire de moment. Deocamdată nu ştim unde şi când aţi fost ucişi. Pentru a crea atâta incertitudine, sunt necesare pregătiri şi planificare. Cu excepţia biletului tău, nu există nici o dovadă reală că ai fost vreodată pe Tampico.

— Divorţul, zise deSavoel. Cererea a fost depusă pe Tampico. Iar toate lucrurile Tarei au fost trimise acolo.

— Procedura de divorţ a fost declanşată prin intermediul unei firme legale, Broher Associates, de pe Tampico. A fost o tranzacţie pură de date. Teoretic, cererea putea să fi fost

expediată de oriunde din unisferă. Cât despre lucrurile tale, Tara, ele au fost trimise pentru şapte săptămâni la un depozit de stocare, apoi au fost evacuate cu un vehicul privat în urma autorizării tale: Investigatorii companiei de asigurări nu le-au putut da de urmă. Interesantă mi s-a părut soarta stocării de siguranţă a memoriei. Din câte au putut afla investigatorii, cu excepţia clinicii Kirova nu există alta, nici pe Tampico, nici pe orice altă planetă din Commonwealth, deşi Directoratul meu va începe să reverifice datele. Iar tu trebuie să fi avut aşa ceva – toţi au o stocare de siguranţă pe care o pot actualiza exact în acest scop: re-vierea. Biletul, lucrurile tale expediate acolo, divorţul, toate acestea sunt dovezi că te instalaseşi pe Tampico. Pentru mine însă absenţa unei stocări de siguranţă a memoriei pune sub semnul întrebării întregul episod Tampico.

— Dar de ce? întrebă Tara. În ce scop m-ar fi ucis pe mine sau pe Wyobie? Ce am făcut noi?

— Nu ştiu. Ultima dată când ai fost văzută în viaţă, ai prânzit cu Caroline Turner la restaurantul din portul Low Moon. Nu i-ai spus că ar fi fost ceva în neregulă. Ba chiar ea zicea că păreai cât se poate de normală.

— Caroline era o prietenă bună, mi-o amintesc. Poate că i-am povestit chiar despre Wyobie.

— Ea zice că nu, şi că în tot cazul n-ai pomenit nimic despre o eventuală părăsire a lui Morton pentru ca să pleci cu Wyobie. De aceea, dacă nu ai înnebunit complet şi ai fugit cu Wyobie, va trebui să considerăm că ai fost implicată într-o infracţiune.

— N-aş fi făcut aşa ceva!

Paula ridică un deget în semn de avertisment.

— Nu neapărat în mod premeditat. Explicaţia logică ar fi un accident, aţi văzut sau descoperit ceva ce n-ar fi trebuit şi din cauza asta aţi fost omorâţi. Nemulţumirea mea faţă de această ipoteză este locul unde s-a întâmplat. Dacă ar fi

fost aici, n-am avea de investigat decât o fereastră temporală foarte mică. Morton lipsise de acasă de două zile şi trebuia să mai rămână patru zile la conferinţa lui. El declară că ai încetat să-i mai răspunzi la apeluri la două zile după prânzul cu Caroline, în aceeaşi zi în care a fost cumpărat biletul pentru Tampico. Ultima ta descărcare de memorie în stocarea de siguranţă din clinica Kirova s-a petrecut în ziua plecării lui Morton. Prin urmare au existat maximum patru zile în care să ţi se fi întâmplat accidentul. Cred că putem afirma cu siguranţă că n-a fost în cele două zile dinaintea prânzului cu Caroline, ceea ce înseamnă că ne mai rămân două zile – patruzeci şi opt de ore.

— Arhivele poliţiei nu listează nici un incident major în toată luna respectivă, interveni Hoshe. De fapt, tot anul a fost liniştit.

— În cazul acesta au fost criminali buni, inteligenţi, zise Paula. Nu i-aţi prins niciodată şi singura dovadă este această posibilă crimă îngheţată. Pistele noastre sunt destul de puţine. Dacă Shaheef şi Cotai au dat din întâmplare peste ceva cu adevărat râu, atunci şansele de a descoperi ce s-a petrecut sunt reduse. Să examinăm varianta Tampico. Aţi ajuns acolo şi imediat aţi nimerit peste ceva ce nu trebuia să vedeţi. Ipoteticii noştri criminali de pe Tampico au menţinut iluzia că sunteţi în viaţă, luându-ţi lucrurile şi apoi înaintând cererea de divorţ. Asta ar explica lipsa unei stocări a memoriei.

— Ce fel de criminali? întrebă Tara zguduită. Ce lucruri ar fi putut să facă, pentru a fi nevoie să ne ucidă pe mine şi pe Wyobie?

— Nu-i decât o ipoteză, spuse repede Paula. Îmi vine greu să accept conspiraţii criminale majore – este o probabilitate foarte redusă, totuşi n-o putem ignora. Însă neverosimilul respectiv ne lasă într-un impas. Dacă n-a fost asta şi n-a fost nici viaţa ta privată, care pare a fi ireproşabilă, atunci ce s-a întâmplat?

Tara bâjbâi cu tabachera şi-şi aprinse altă ţigară.

— Tu eşti detectivul, toţi ştiu asta.

Mâinile îi tremurau, când trase adânc din ţigară. Matthew deSavoel o ţinu strâns, fulgerând-o din priviri pe Paula.

— Îţi ajunge? se răsti el.

— Deocamdată, răspunse ea calm.

— Află adevărul, zise Tara când Paula şi Hoshe dădură să plece. Te rog! Trebuie să ştiu. Tot ce ai spus… n-a fost un accident, nu? Mi-am repetat asta vreme de douăzeci de ani, le-am spus tuturor că am avut un impuls romantic nebunesc şi că am fugit cu Wyobie, pentru că dacă ţi-o spui şi ţi-o repeţi, atunci devine realitate. A fost ca şi cum mi-aş fi recreat memoria. Dar ştiam, în realitate ştiam că n-a fost aşa.

— Voi face tot ce pot, spuse Paula.

— Încotro acum? întrebă Hoshe după ce maşina se îndepărtă de casa mare şi izolată.

— La fostul soţ, Morton.

Bărbatul trase cu ochiul spre ea.

— Ai vreo idee despre ce s-a-ntâmplat?

— N-a fost un accident. O cred pe Tara. Era prea echilibrată ca să facă ceva de felul unei fugi cu Wyobie. El îi oferea deja tot ce dorea din relaţia lor. Asta înseamnă că povestea cu Tampico este dubioasă – a fost o înscenare, un alibi.

— „Era“ prea echilibrată?

— Ai văzut-o cum este în prezent.

— Mda. Asta voiai să spui prin investigarea oamenilor, nu?

— Bineînţeles.

Se răsuci ca să privească pe geamul automobilului, fără să vadă decât o înceţoşare de arbori mari şi lăţoşi, care fuseseră sădiţi ca paravânt pentru plantaţie.

— Oamenii sunt cei care comit delictele, aşa că acolo vei găsi motivele – la oameni.

Era atât de instinctiv, atât de evident, încât ea nu trebuia să se gândească.

Părinţii ei, mai precis cuplul despre care Paula crezuse că i-ar fi fost părinţi în timpul copilăriei, crezuseră cu sinceritate că instinctul putea fi încă avortat spontan. Era vechea confruntare dintre firea înnăscută şi educaţie, iar ei doreau cu disperare să folosească rezultatul acelui capitol ultramodern al confruntării pentru a dovedi întregului Commonwealth că educaţia putea să iasă învingătoare, că nu exista destin predeterminat. Mai ales, nu destinul care fusese intenţionat de creatorii Paulei.

Planeta pe care se născuse ea se numea Limanul lui Huxley, deşi celelalte planete din Commonwealth o numeau în bătaie de joc Stupul. Colonizată în 2102, fusese finanţată şi populată de Fundaţia Structurii Umane, un colectiv straniu de cercetători genetici şi teoreticieni sociopolitici. După ce scăpaseră de restricţiile Pământului, aceştia erau nerăbdători să exploreze posibilităţile genetice pentru profilarea psihoneurală, considerând că era posibil să creeze o societate perfect stabilă, prin implementarea expresiei „fiecare pentru sine“ într-un grad pe care restul omenirii îl considera de-a dreptul înspăimântător. Multe nume de familie îşi aveau originea în ocupaţii: croitor, lăcătuş, băcan… Obiectivul Fundaţiei era de a face legătura aceea solidă şi imposibil de rupt, determinată în interiorul ADN-ului individului. Desigur, profesiunile nu puteau fi instalate la întâmplare; profilul psihoneural al unei persoane oferea aptitudinile de a executa meseria ce-i fusese desemnată, iar modificări fiziologice mai simple completau trăsăturile. Medicilor li se ofereau degete mai abile şi acuitate vizuală sporită, în timp ce fermierii şi constructorii erau robuşti – în felul acesta era descris întregul spectru al activităţii umane. Trăsăturile erau asociate laolaltă şi fixate pentru a împiedica deriva genetică. Din punctul de vedere al trăsăturilor, nu aveau

niciodată să existe profiluri combinate. Fundaţia evita cu scrupulozitate folosirea termenului „pur“ în comunicatele sale de presă.

Luat ca un tot, Commonwealth-ul detesta noţiunea respectivă. Din momentul conceperii sale, Limanul lui Huxley căpătase un statut apropiat de cel de paria, ba chiar în Senat se făcuseră apeluri serioase pentru intervenţii în stil militar-poliţienesc, ceea ce contravenea constituţiei organizaţiei – Commonwealth-ul fusese înfiinţat în vederea garantării libertăţii individuale a planetelor într-un cadru legal general. În cele din urmă, Fundaţia putuse continua, întrucât din punct de vedere legal Limanul lui Huxley era independentă şi liberă.

După eşuarea câtorva procese private spectaculoase şi bine finanţate împotriva Fundaţiei, fusese rândul TSC-ului să se confrunte cu presiuni susţinute ale mass-media în vederea închiderii porţii. Fără prea mare chef, Nigel Sheldon fusese nevoit să susţină necesitatea menţinerii porţii: dacă închidea o singură poartă din cauza unei campanii de activişti, toate porţile deveneau vulnerabile înaintea celor care nu erau de acord cu religia, cultura sau politica unei planete. Stupul rămăsese conectat la Commonwealth, cu toate că nu contribuise de fapt niciodată la structura economică şi financiară acceptată. Discret, şi cu un fler ştiinţific considerabil, Fundaţia îşi continuase acţiunea de construire a societăţii sale unice.

Unii oameni nu acceptau niciodată procesele pierdute în tribunal sau „dreptul” Fundaţiei de a-şi urmări obiectivul, susţinând că dreptul uman superior avea precedenţă. În opinia lor, aveau de-a face cu o planetă întreagă de sclavi modificaţi genetic, care trebuiau eliberaţi.

Dacă existaseră vreodată persoane cărora să le poată fi aplicată eticheta „liberali extremi”, acelea nu puteau fi decât Marcus şi Rebecca Redhound. Născuţi cu averile considerabile ale Marilor Familii pământene, ei erau

încântaţi să contribuie financiar, însă şi activ, pentru cauză. Alături de o cabală micuţă şi la fel de dedicată, plănuiseră împotriva Stupului un raid despre care erau convinşi că va fi marele eveniment ce avea să-i demonstreze în cele din urmă Commonwealthului că Fundaţia greşea, nu numai în politica ei, dar şi în ştiinţă.

După luni de planuri şi pregătiri secrete, nouă dintre puştii aceia bogaţi năvăliseră într-o maternitate din Forsville, capitala Stupului. Izbutiseră să răpească şapte prunci abia născuţi şi să-i aducă în gara planetară TSC înainte să se fi declanşat alarmele. Trei prunci fuseseră imediat urmăriţi de Directoratul Intersolar Delicte Grave şi fuseseră readuşi în creşa de pe Limanul lui Huxley. Publicitatea fusese exact ce-şi dorise grupul, deşi simpatia publicului nu se îndreptase pe de-a întregul în favoarea lor. Ceva legat de răpirea copiilor îi şoca pur şi simplu pe oameni.

Patru membri ai conspiraţiei fuseseră arestaţi o dată cu găsirea pruncilor. După aceea, Directoratul Delicte Grave organizase cea mai mare operaţiune de vânătoare pe care o cunoscuse vreodată Commonwealth-ul, pentru a-i găsi pe ceilalţi patru copii: un băiat şi trei fetiţe. Zece investigatori-şefi ajutaţi de IC avuseseră nevoie de alte cincisprezece luni de muncă detectivistă minuţioasă, pentru a localiza băieţelul într-un oraş de pe planeta Ferrara, pe atunci la frontiera Commonwealthului. După alte cinci luni, două fete fuseseră recuperate pe Edenburg. Ultimul prunc şi ultimii doi membri ai conspiraţiei se dovediseră mai evazivi.

Dând dovadă de paranoia de care sunt capabili numai indivizii cu adevărat dedicaţi, Marcus şi Rebecca petrecuseră mai bine de doi ani punând la punct propriile lor pregătiri complicate pentru răpire – o activitate pe care o ţinuseră secretă faţă de restul cabalei. Mai întâi procreaseră propriul lor copil, Coya, care avea să fie sora celui de pe Stup. Coya urma să ofere un exemplu

comportamental normal fetiţei profilate psihoneural, iar o familie tânără cu gemeni avea să atragă probabil mai puţin atenţia. Planul fusese bun. Rebecca şi Marcus cumpăraseră o casă pe Marindra, într-un orăşel agricol unde porniseră o mică afacere cu grădini. Era un loc plăcut, cu un spirit comunitar de calitate şi fetele se adaptaseră bine. Trăsăturile pe jumătate filipineze ale Paulei erau uşor nelalocul lor, ţinând seama de faptul că părinţii ei şi „geamăna” Coya aveau o evidentă descendenţă est-mediteraneană. Ei le explicaseră însă ca fiind o modificare genetică menită să reînvie îndepărtata moştenire asiatică a Rebeccăi şi să-i onoreze originea etnică îndepărtată. Cazul ultimului prunc dispărut de pe Stup dispăruse de mult din atenţia publicului şi aspectul Paulei nu fusese niciodată un motiv de suspiciuni.

În copilărie, Paula nu diferise prea mult de sora ei. Se jucau împreună, îşi oboseau părinţii, iubeau căţeluşul pe care li-l cumpărase Marcus, erau pasionate de înot şi se descurcau bine la şcoală. Pătrunzând în adolescenţă, Paula devenise vizibil mai serioasă decât Coya: făcea aşa cum îi cereau părinţii, nu-i contrazicea şi ocolea toate necazurile ce puteau apărea în micuţa lor comunitate rurală. Toţi o lăudau că devenea o fată drăguţă, spre deosebire de cel puţin jumătate din adolescenţii din oraş care erau pur şi simplu îngrozitori şi un semn sigur al iminentului colaps al societăţii. Paula îi privea pe băieţi cu acelaşi dispreţ şi fascinaţie ca şi celelalte fete de vârsta ei; începuse să-şi dea întâlniri, suferise umilinţa sfâşietoare a părăsirii şi se răzbunase prompt pe următorii ei doi prieteni, dându-le papucii. Găsise alt băiat care-i plăcuse…şi avusese o relaţie de cinci luni. În sport, era competentă, fără să fie remarcabilă. În şcoală, excela la istorie şi limbi străine. Aşa cum remarcaseră profesorii, avea o memorie superbă şi era obsedată de găsirea celor mai mici detalii asociate subiectelor ei. Testele de aptitudini arătau că ar fi un

excelent psiholog.

Privind-o pe „fiica“ lor normală şi mulţumită la a şaisprezecea ei aniversare, Marcus şi Rebecca ştiuseră că reuşiseră. Crescuseră un copil de pe Stup într-un mediu normal şi iubitor şi obţinuseră o fiinţă sănătoasă şi perfect fericită. Ce se putuse face cu unul se putea face cu toţi. Influenţa Fundaţiei asupra populaţiei ei oprimate putea fi distrusă, metoda de control de acolo era imperfectă. Decenţa şi demnitatea umană triumfaseră finalmente.

După două zile, la sfârşitul unei minunate după-amiezi de vară, cei doi o duseră pe Paula în grădinăşi-i spuseră adevărul. Ba chiar îi arătară, ruşinaţi, înregistrările vechilor ştiri mass-media despre răpire şi vânătoarea care urmase.

La momentul respectiv, Fundaţia nu dezvăluise niciodată natura profilului psihoneural atribuit pruncilor răpiţi. Cei recuperaţi fuseseră rezonabil de standard pentru Limanul lui Huxley: funcţionari publici, ingineri, contabili, ba chiar şi un arhivar. Însă printr-un joc al destinului sau norocului, Paula reprezenta o excepţie chiar şi printre cei asemenea ei. Pe Limanul lui Huxley delictele erau extrem de rare, în mod firesc ţinând seama de faptul că toţi cetăţenii planetei erau modificaţi pentru a fi fericiţi în slujbele şi vieţile lor. Totuşi nici chiar Fundaţia nu pretindea că obţinea vieţi perfecte. Orice civilizaţie umană avea nevoie de o forţă poliţienească. Pe Limanul lui Huxley, o sursă de mândrie naţională o constituia faptul că la fiecare zece mii de oameni exista un poliţist. Paula trebuia să devină unul dintre aceia.

La două ore după confesiunea lor, Marcus şi Rebecca erau arestaţi. Paula anunţase poliţia. Nu avusese de ales; cunoaşterea binelui şi răului era miezul identităţii ei, era însuşi sufletul ei.

Ultimul copil dispărut de pe Stup a fost cea mai mare poveste a unisferei din ultimul deceniu, transformând-o instantaneu pe Paula într-o celebritate. Tânără, frumoasă şi

înspăimântător de incoruptibilă; ea era tot ce nu trebuia să fie niciodată o adolescentă de şaisprezece ani.

Graţie mărturiei nemiloase a Paulei, Marcus şi Rebecca au fost condamnaţi fiecare la câte treizeci şi doi de ani de suspendare a vieţii, pierzând un timp dublu faţă de cel cât durase delictul lor – genul de pedeapsă aplicată de obicei ucigaşilor. Transmiterea procesului în unisferă îngăduise unui sfert din rasa umană să privească în fascinaţie amuţită cum Coya cedase şi începuse să zbiere isteric la judecător înainte de a-şi implora sora vitregă să solicite retragerea aplicării sentinţei. Unicul răspuns al Paulei, o privire tăcută şi compătimitoare aruncată fetei care suspina, înfiorase pătrimea aceea din omenire.

După proces, Paula revenise pe Limanul lui Huxley, căminul pe care nu-l cunoscuse niciodată, pentru a-şi afla numele adevărat şi a suferi prezentări stânjenitoare ale celorlalţi copii răpiţi cu care nu avea nimic în comun. Ea aparţinea planetei aceleia chiar mai puţin decât Marindrei; educaţia modernă de tip Commonwealth o scosese complet în afara normalului, aşa cum era acesta conceput pe Limanul lui Huxley. Pe Stup nu exista tehnologie avansată, fiindcă noua societate conformistă era astfel structurată încât oamenii să facă toată munca, nu maşinile. Fiind expusă la boţii casnici şi la accesul complet la date oferit de unisferă, Paula considera asemenea respingeri ca fiind stupide şi provinciale. A fost unicul succes pe care Marcus şi Rebecca l-au avut cu modelarea gândurilor fetei, deşi pe atunci corpurile le erau în comă în cuvele de hibernare ale Justiţiei Directoratului, fără să ştie nimic din toate acestea.

Ferindu-se de atenţia publicului, Paula părăsise Limanul lui Huxley şi venise pe Pământ, unde se înrolase în Directoratul Intersolar Delicte Grave. La momentul respectiv, nu ştiuse cât de sus în ierarhia politică avea să ajungă cererea ei înainte să fie aprobată. Fusese însă acceptată şi, inevitabil, Paula devenise cel mai bun agent

operativ pe care-l avuseseră… în ciuda cazului notoriu din 2243 pe care ea nu-l rezolvase nici până acum.

***

Morton locuia în apartamentul de lux de la ultimul nivel al unui zgârie-nori cu cincizeci de etaje, aflat înapoia portului Labuk din Darklake City. Nu prea departe, de altfel, de locul ultimului prânz al Tarei cu Caroline Turner. Paula observă coincidenţa, în vreme ce automobilul îi purta pe faleză. Opriră în garajul subteran al zgârie-norului şi luară liftul expres până la ultimul etaj. Când uşile ascensorului se deschiseră, Morton îi aştepta în vestibul. La trei ani după reîntinerire, era un tânăr înalt şi arătos, al cărui păr castaniu şi des era prins la spate într-o coadă lungă, îmbrăcat într-o cămaşă tropicală croită după ultima modă, în chihlimbariu şi albastru-păun, şi cu pantaloni de in scumpi, de comandă, arăta bine şi în mod evident ştia asta. Surâse larg şi curtenitor când îşi strânseră mâinile.

— Mă bucur că ai acceptat să ne primeşti, spuse Paula.

Era la începutul serii, iar timpul local era cu numai câteva ore înaintea celui de la Paris.

— Măcar atât puteam face.

Morton îi conduse în interior prin uşile duble, elegant lucrate. Apartamentul său avea probabil o suprafaţă mai mare decât casa de plantaţie în care locuia acum fosta lui soţie. Pătrunseră într-un living pe două niveluri, cu un perete-fereastră. Era ora 18:30 şi soarele de culoarea cuprului coborâse deja pe aceeaşi linie cu vârful zgârie-norului, proiectându-şi direct înăuntru lumina ceţoasă şi bogată. Mobile opulente şi obiecte de artă scumpe sclipeau în tonuri crepusculare glorioase, absorbind razele. De cealaltă parte a uşilor mari de sticlă se întindea o terasă-grădină, din care jumătate era ocupată de o piscină. Dincolo de balustradele de oţel inoxidabil care înconjurau

patio-ul se vedea panorama superbă a oraşului şi lacului.

Cei trei se instalară în fotoliile confortabile din faţa peretelui de sticlă şi Morton îi comandă să-şi sporească opacitatea, diminuând lumina de afară. În clipa aceea Paula văzu că în piscină era cineva – o tânără care înota cu mişcări relaxate, însă puternice. Îi ceru e-majordomului să-i apeleze dosarul lui Morton; nu exista înregistrarea nici unei căsătorii curente, dar fişierele mass-media locale de bârfe îl asociaseră unei succesiuni de fete de când ieşise din reîntinerire. Actuala lui relaţie era Mellanie Rescorai, în vârstă de nouăsprezece ani, aflată la prima viaţă, membră a echipei de sărituri de la trambulină Oaktier. Părinţii ei se opuseseră cu fermitate legăturii, iar Mellanie părăsise pur şi simplu casa familiei şi se mutase cu Morton.

— Beţi ceva? întrebă Morton.

Majordomul apăru lângă fotolii, îmbrăcat în haine negre de stil străvechi. Paula se holbă la el, uşor surprinsă; era un servitor om adevărat, nu un bot.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea.

Hoshe clătină din cap.

— Eu o să-mi beau ginul şampanizat, mulţumesc, spuse Morton. La urma urmelor, sunt în afara orelor de lucru.

— Da, domnule.

Majordomul se înclină discret şi se apropie de barul cu oglinzi.

— Am înţeles că tu ai anunţat poliţia despre situaţia aceasta, rosti Paula.

— Exact. Morton se lăsă destins pe pernele din piele. Mi s-a părut oarecum straniu ca Wyobie Cotai să fie supus re-vierii, la fel ca Tara. Pentru mine asta sugera că ei muriseră simultan, ceea ce este destul de suspicios, mai ales că nimeni n-a aflat vreodată cum a murit Tara. De fapt, mă surprinde că nimeni altcineva n-a mai făcut legătura.

Surâsul lui politicos se focaliză asupra lui Hoshe.

— Companii de asigurări diferite şi clinici diferite, replică

detectivul cu un aer defensiv. Sunt convins că Wyobie ar fi ridicat în cele din urmă problema în faţa diviziei mele, când s-a interesat de doamna Shaheef.

— Bineînţeles.

— Aşadar ai recunoscut numele? întrebă Paula.

— Da. Dumnezeu ştie de ce n-am editat căcăţişul ăsta din memoria mea în ultimele două reîntineriri. Probabil că-i vorba despre subconştient. Înveţi din experienţe – un om inteligent nu se descotoroseşte niciodată de ele.

— Prin urmare divorţul de Tara a fost dureros?

— Faptul că ea m-a părăsit a fost un şoc. Pur şi simplu, nu avusesem nici un indiciu că se va întâmpla aşa ceva. Sigur că da, privind retrospectiv, eu eram foarte implicat în compania noastră şi ţinând seama de timpul destul de lung de când eram împreună, bănuiesc că era inevitabil. Totuşi nu era deloc în stilul Tarei să plece în felul acesta, fără nici un avertisment. În nici un caz în stilul acelei Tara pe care credeam că o cunosc. Am trecut însă peste episod în acelaşi mod în care o fac mulţi bărbaţi – am regulat toate fustele pe care le-am prins şi m-am aruncat cu capul înainte în muncă. După aceea, divorţul în sine a fost complet irelevant, o simplă certificare de semnătură încărcată pe un fişier.

— Prin urmare n-a existat nici un indiciu că ea te va părăsi?

— Ce dracu’, nici unul! Eram serios îngrijorat când m-am întors acasă, fiindcă de două zile nu-mi răspunsese la nici un apel. Pe atunci însă mă gândeam că era supărată pe mine fiindcă petreceam atâta vreme departe de ea. Iar când am ajuns acasă, golise apartamentul – nu mai exista nimic din lucrurile ei. Un indiciu al dracului de vizibil, nu?

Majordomul reveni cu ginul şampanizat într-un pahar de cristal şi-l puse pe o măsuţă laterală, lângă Morton.

— Mai doriţi ceva, domnule?

— Deocamdată nu, îi făcu semn bărbatul să se

îndepărteze.

— Nu lăsase nici un mesaj? întrebă Paula.

— Absolut nici unul. Prima şi singura dată când am mai auzit de ea a fost când a sosit dosarul de divorţ, după două săptămâni.

— Dosarul a fost procesat de o firmă de avocatură, aşa că de fapt nu ai avut un contact real cu Tara, nu?

— Nu. După plecarea ei, n-am mai avut nici un contact cu ea.

— De unde ştiai numele lui Wyobie Cotai?

— Era în dosarul de divorţ.

— Tara l-a pus acolo?

— Da. El reprezenta neînţelegerea ireconciliabilă.

— Aş dori o copie, te rog.

— Sigur că da.

Îşi instrui e-majordomul să elibereze un fişier copie spre Paula.

— Trebuie să te întreb – ai beneficiat de pe urma divorţului?

Morton râse realmente amuzat.

— Bineînţeles, am scăpat de ea.

Sorbi din gin, continuând să surâdă larg.

— Nu la asta m-am referit.

— Da, da, ştiu. Îşi încrucişa degetele la ceafă şi ridică ochii în tavan. Ia să vedem… N-a fost mare lucru. Amândoi am ieşit asiguraţi financiar. Asta făcea parte din contractul prenupţial: totul să fie împărţit jumătate-jumătate. A fost destul de corect. Tara era pe atunci mai bogată decât mine – contribuise cu un procentaj iniţial mai mare din capitalul pentru companie. Asta nu era însă un secret. Totuşi eu am asigurat managementul companiei şi am făcut-o să funcţioneze. Când am divorţat, acţiunile noastre au fost împărţite exact în conformitate cu contractul şi fiecare am căpătat jumătate.

— Cu câţi bani a contribuit ea?

— Cotele au fost de şaizeci şi cinci, respectiv treizeci şi cinci la sută. Nu este chiar un procentaj pentru care să ucid pe cineva.

— Sunt convinsă. Şi compania cine a păstrat-o?

— Cumva, eu continui s-o conduc. Aquastate este acum doar una dintre subsidiarele noastre.

Paula îi consultă dosarul.

— Înţeleg… Acum eşti preşedinte la Gansu Construction.

— Exact. La şase luni după cotarea la bursă, Gansu a făcut o ofertă pentru Aquastate. Am negociat o rată bună de schimb, doi la unu, pentru acţiunile mele, un loc în consiliul de administraţie Gansu şi un pachet de opţiuni pentru alte acţiuni. După alţi patruzeci de ani de muncă susţinută, am ajuns aici. Suntem cea mai mare companie de construcţii civile de pe planetă – putem construi absolut orice ni s-ar cere. În plus, avem şi multe divizii extraplanetare şi an de an deschidem altele. Într-o bună zi vom rivaliza cu multistelarele.

— Potrivit datelor mele, Aquastate, compania pe care ai deţinut-o împreună cu Tara, n-a fost cotată la bursă decât la trei ani după divorţ.

— Aşa este. Tara a fost de acord – mai precis, avocaţii ei de divorţ au acceptat – că amândoi am fi avut de câştigat dacă aşteptam, lăsând afacerea extragerii de umiditate să se dezvolte. Ce puteam face era obţinerea preţului maxim de pe urma emisiunilor primare. Când Aquastate a fost finalmente cotată la bursă, acţiunile ei au fost înregistrate la o bancă de pe Tampico, apoi au fost convertite în stoc Gansu, când le-am vândut. De fapt, n-ar trebui să-ţi spun toate astea, dar… După re-vierea Tarei, majoritatea acţiunilor au fost vândute. Risipeşte banii cu ambele mâini, susţinându-l pe idiotul ăla de soţ aristocrat şi plantaţia lui.

— Mulţumesc, însă nu cred că este relevant pentru ancheta noastră. Pe mine mă interesează mai mult ce s-a întâmplat cu acţiunile ei în cei şaptesprezece ani dinaintea

re-vierii. Au rămas pur şi simplu în banca de pe Tampico?

— Din câte ştiu eu, da. Ştiu că acum sunt vândute, fiindcă în calitate de preşedinte pot să consult registrul proprietarilor. Le vinde cu o viteză de-a dreptul ameţitoare – e vorba de vreo două milioane de dolari Oaktier pe an.

Paula se întoarse către Hoshe.

— Trebuie să verificăm cu banca Tampico pentru a afla ce s-a întâmplat cu dividendele acelea din şaptesprezece ani.

— Bineînţeles.

Mellanie Rescorai ieşi din piscină şi începu să se şteargă, profilându-se pe fundalul cerului trandafiriu-pal. Paula trebui să admită că era foarte atrăgătoare. Morton o privea cu o expresie lacomă.

— Ce-mi poţi spune despre duşmani? întrebă Paula. Tara avea aşa ceva?

— Nu. Morton continua să se uite la prietena lui trofeu. Mai exact, mă îndoiesc… de fapt nu-mi amintesc precis, am scăpat de majoritatea amintirilor acelora şi am păstrat doar lucrurile esenţiale, înţelegi?

— Dar tu? Aveai duşmani pe atunci?

— N-aş putea merge aşa departe cu acuzaţiile. Am avut bineînţeles rivali de afaceri, iar acum îi văd şi mai clar şi sunt mai mulţi. Totuşi nici o afacere n-ar fi meritat să omori pentru ea… nu atunci.

— Doar atunci?

— Sau acum, surâse el.

— Te-ai mai întâlnit cu Tara, după re-viere?

— Da. Atât investigatorii de la asigurări, cât şi poliţia au avut o sumedenie de întrebări pentru mine şi toate au fost la fel ca ale tale. După ce a ieşit din clinică am mers s-o văd de dragul vremurilor de altădată, ca să mă asigur că totul era în regulă. Nu ţin ranchiună şi am petrecut împreună treisprezece ani buni. Ne mai întâlnim, ocazional, la petreceri… evenimente mondene… genul ăsta de activităţi.

Deşi de când s-a măritat, ne întâlnim tot mai rar. De fapt, n-am mai văzut-o de la ultima mea reîntinerire.

— Tu şi Tara n-aţi avut copii, nu?

Atenţia lui Morton reveni asupra livingului.

— Nu.

— De ce? Aşa cum ai spus-o, aţi fost treisprezece ani împreună.

— Am decis că nu ni-i dorim; s-a consemnat chiar în contractul nostru prenupţial. Amândoi eram persoane ocupate. Modul de viaţă pe care-l aveam pe atunci nu lăsa loc pentru genul acela de dedicare faţă de familie.

— O ultimă întrebare, probabil irelevantă ţinând seama că de atunci ai avut parte de două reîntineriri – îţi reaminteşti vreun incident bizar anterior dispariţiei ei?

— Îmi pare rău. Dar nu-mi amintesc absolut nimic. Dacă a existat aşa ceva, este vorba despre amintiri pe care le-am şters de mult.

— Mă gândisem că aşa s-ar putea să stea lucrurile. Oricum, îţi mulţumesc pentru că ne-ai primit.

Morton se ridică şi îi conduse pe cei doi. Când trecură prin vestibul, îşi coborî ochii spre fundul Paulei. Fusta taiorului se mula într-un mod plăcut, punându-i în evidenţă şoldurile. Deşi îi accesase de câteva ori cazurile prin intermediul unisferei, aspectul ei fizic post-reîntinerire era o surpriză plăcută. Se întrebă dacă în seara aceea femeia avea să se ducă într-o Lume a Tăcerii. În caz afirmativ, i-ar fi plăcut s-o viziteze şi el.

După ce plecaseră, ieşi în grădina de pe terasă. Mellanie îi zâmbi cu fericirea simplă a celor total devotaţi.

— Deci Tara a fost ucisă? întrebă fata.

— Nu ştiu nici ei.

Îşi încrucişă braţele după gâtul lui, lipindu-şi corpul încă umed de bărbat.

— De ce-ţi pasă? A fost cu secole şi secole-n urmă.

— Acum patruzeci de ani. Şi mi-ar păsa foarte mult dacă

ţi s-ar întâmpla ţie.

Mellanie îşi ţuguie buzele, necăjită.

— Nu spune aşa ceva.

— Chestia este că trecerea timpului nu diminuează o crimă, mai ales în prezent.

— Bine. Ridică din umeri şi-i surâse din nou. Eu n-o să fug de tine aşa cum a făcut ea, niciodată.

— Mă bucur s-aud.

Morton se aplecă uşor în faţă şi începu s-o sărute, o acţiune la care Mellanie îi răspunse cu entuziasmul obişnuit. Instabilitatea ei tinerească fusese foarte uşor de exploatat, mai ales pentru cineva cu anii lui de experienţă. Până atunci fata nu mai cunoscuse niciodată pe cineva atât de sigur pe sine şi atât de bogat; singurii cu care ieşise vreodată erau băieţi drăguţi aflaţi la prima viaţă. În sine, ea nu era îndeajuns de curajoasă ca să evadeze din conformismul specific clasei de mijloc, dar cu îndemnările şi susţinerile lui, începuse în scurt timp să ciugulească din fructele interzise. Publicitatea făcută legăturii lor, certurile cu părinţii ei, totul era în favoarea lui. Ca toţi cei aflaţi la prima viaţă, fata era disperată să i se arate tot ce-i putea oferi viaţa. Şi, ca printr-un miracol, Morton apăruse în viaţa ei pentru a juca simultan rolurile de călăuză şi finanţator. Pe neaşteptate, după toţi anii de disciplină şi restricţii pe care Mellanie îi îndurase pentru a ajunge la nivel naţional, nimic nu-i mai era oprit. Răspunsul ei faţă de eliberare era un hedonism foarte previzibil.

Mellanie nu era tocmai cea mai frumoasă fată cu care se culcase Morton vreodată; avea bărbia niţel prea lungă şi nasul prea bont, pentru aşa ceva, însă graţie corpului prelung, cu umeri largi, antrenat de federaţia naţională de nataţie la apogeul formei fizice, era cu certitudine una dintre cele mai satisfăcătoare trupeşte. În acelaşi timp, era adevărat că vârsta ei fusese cea care-l aţâţa într-un fel neatins vreodată cu cineva din Lumea Tăcerii. Chiar şi în

societatea aceasta cu predispoziţii liberale, un reîntinerit care seducea o persoană aflată la prima viaţă era privit ca depăşind limita comportamentului civilizat – ceea ce nu făcea decât să sporească intensitatea experienţei. Morton îşi putea îngădui să ignore dezaprobarea altora.

Se număra în prezent printre cei puternici şi bogaţi care se ridicau deasupra normalului, a banalului. Îşi trăia în acelaşi fel viaţa privată şi pe cea profesională. Obţinea orice îşi dorea în oricare dintre ele. Construirea imperiilor îi îngăduia să prospere. Prin comparaţie cu primul său secol de viaţă mediocră, acum era realmente viu.

— Intră şi schimbă-te, îi spuse în cele din urmă.

E-majordomul lui chemă camerista şi cosmeticiana ca s-o ajute pe fată.

— Resal ne aşteaptă pe ambarcaţiune într-o oră. Nu vreau să întârzii prea mult, fiindcă vin nişte persoane cu care trebuie să discut în seara asta.

Camerista şi cosmeticiana apărură în uşă, aşteptând răbdător. Două femei de vârstă mijlocie care probabil că-i cunoşteau gusturile mai bine decât el însuşi; camerista avea în acelaşi timp şi rolul de stilist de îmbrăcăminte pentru Morton.

— Nu-s numai afaceri, aşa-i? întrebă Mellanie.

— Bineînţeles că nu, o să fie şi persoane amuzante pe acolo. Atât de vârsta ta, cât şi mai bătrâne ca mine. Acum însă, te rog, haide să ne grăbim!

— Da, Morty. Mellanie le zări pe cele două femei care o aşteptau şi reveni spre el. Cu ce vrei să mă-mbrac?

— Ca întotdeauna, cu ceva care să te pună în evidenţă. (Vederea virtuală îi afişă achiziţii recente ale cameristei.) Chestia aia alb-aurie pe care ai probat-o miercuri. Este îndeajuns de micuţă.

— Bine, încuviinţă ea cu entuziasm, apoi îl strânse din nou în braţe, cu genul de îmbrăţişare puternică prin care copiii caută asigurarea părinţilor. Te iubesc, Morty, pe bune.

Ştii asta, nu-i aşa?

Ochii ei îi cercetară faţa, vânând orice semn de confirmare.

— Ştiu.

Probabil că personalitatea lui mai veche ar fi simţit un fior de vinovăţie faţă de adularea aceea. Era imposibil să dureze. Morton ştia asta, chiar dacă fata nu avea să fie niciodată în stare s-o întrezărească. Peste vreun an sau aşa ceva, altă frumuseţe trecătoare avea să-i atragă atenţia şi văpaia dulce a urmăririi avea să reînceapă. Mellanie urma să dispară într-un potop de lacrimi. Dar până atunci...

Îi trase o palmă uşoară peste fund, zorind-o să se întoarcă în apartament. Ea chiţăi, prefăcându-se scandalizată, înainte de a dispărea prin uşile largi. Cele două femei o urmară înăuntru.

E-majordomul îi afişă o listă de probleme pe care nu le terminase în ziua aceea. Le inspectă pe toate, adăugind comentarii fără să se grăbească, solicitând mai multe informaţii sau aprobând trecerea la acţiune. Întotdeauna se întâmpla aşa – indiferent cât de complex ar fi fost smartware-ul de management pe care-l utiliza o companie, deciziile executive erau luate întotdeauna, inevitabil, de un om. O IR putea elimina un întreg nivel de management intermediar, totuşi nu deţinea tipul de abilitate creatoare pe care o aveau adevăraţii lideri.

După ce-şi încheie lucrul, majordomul îi aduse alt gin şampanizat. Sorbind din pahar, Morton se aplecă peste balustrada din oţel a balconului şi privi oraşul de dedesubt, pe când soarele cobora sub orizont. Îşi putea schiţa în minte secţiuni întregi din el, districte pe care le construise Gansu şi unde subsidiarele lor autorizate guvernamental asigurau acum servicii utilitare şi civile – asta fusese una dintre inovaţiile sale. Îi atraseră însă atenţia şi alte zone. Plantaţii vechi şi livezi care formau periferia, aidoma unor dale verzi ce înconjurau poalele munţilor. Arhitecţii din

Gansu realizaseră planuri pentru clădiri minunate ce aveau să se potrivească perfect în văile acelea neregulate, comunităţi exclusive şi scumpe, care se adresau populaţiei tot mai avute de pe Oaktier. Fermierii erau deja ispitiţi cu oferte financiare şi stimulente.

Când ridică ochii spre cerul care se întuneca, stelele începuseră să licărească. Dacă totul se desfăşura conform planului, influenţa lui avea în scurt timp să ajungă până la ele, depăşind cu mult subcontractele mici pe care le obţineau în momentul de faţă sucursalele extraplanetare. Morton controla consiliul de administraţie al Gansu; sporirea volumului de afaceri şi creşterea preţului acţiunilor pe care le reuşise pentru companie în ultimul deceniu îi conferiseră un statut aproape regal. Planurile lui de expansiune nu aveau să cunoască timiditate. Oportunităţile existente erau cu adevărat ameţitoare. Infrastructuri civile întregi care trebuiau construite… Planete de joncţiune din spaţiul de fază III, care într-o bună zi urmau să rivalizeze cu 15Mari… Era cea mai bună epocă în care se putea trăi.

Îşi coborî din nou privirea, cercetând oraşul de sus. Un turn de dimensiuni mijlocii îi atrase atenţia. Era blocul de apartamente în care el şi Tara locuiseră aproape pe durata întregii căsnicii; până atunci, nu-şi dăduse seama că-l putea zări din grădina de pe terasă. De la depărtarea aceea nu putea distinge detalii, iar amurgul îl transformase într-un paralelipiped cenuşiu cu linii paralele de lumină strălucind prin ferestre. Sorbi din nou din cocteil şi-l privi. Memoria nu-i putea oferi nici măcar o imagine a interiorului apartamentului. Cu şase ani în urmă, când avusese reîntinerirea, editase totul, cu excepţia informaţiilor esenţiale, trimiţând amintirile în stocarea de siguranţă. Acum viaţa aceea semăna cu nişte note de subsol – nu părea ceva real, ceva trăit de el. Şi totuşi… Cu douăzeci de ani în urmă, când auzise despre procedura de re-viere a Tarei, ceva îl zgândărise. Nu i-ar fi stat deloc în fire să se

ducă şi s-o vadă, dar o făcuse. Nu o recunoscuse pe seminevropata din trupul clonat; în nici un caz nu era tipul de femeie de care s-ar fi putut ataşa. Pusese asta pe seama şocului şi traumelor psihologice ale re-vierii.

Apoi veştile despre Cotai fuseseră filtrate din fluxurile mass-media ale unisferei de către e-majordomul lui, care făcuse conexiunea cu Tara. Morton se oprise din munca lui de la birou – un eveniment nemaiauzit – şi căzuse pe gânduri, surprins de stranietatea coincidenţei. Personalul lui întreprinsese câteva investigaţii discrete, al căror rezultate fuseseră suficiente pentru ca să anunţe poliţia. Raportul ulterior al poliţiştilor îl iritase prin caracterul vag şi absenţa oricăror concluzii reale. În loc să facă el însuşi tărăboi, ceea ce ar fi atras comentarii, Morton stătuse de vorbă cu unii dintre cei mai bătrâni membri ai familiei Shaheef.

Nu se aşteptase ca dosarul să fie atribuit cuiva atât de faimos ca investigatorul-şef Myo, însă era un fapt îmbucurător; ea era probabil singura care să poată pune cap la cap faptele petrecute. Gândurile lui reveniră la corpul bine făcut al Paulei şi la posibilitatea reală a nevoii ei de a vizita Lumea Tăcută.

— Morty…

Se întoarse. Camerista şi cosmeticiana îşi aplicaseră magia obişnuită. Mellanie se profila pe fundalul luminii din living, cu părul castaniu uscat şi întins, astfel încât îi cobora pe spate, şi cu rochia minusculă dezvăluind suprafeţe întinse de carnaţie fermă. Nemulţumirea lui Morton legată de Tara şi Cotai dispăru instantaneu, când se gândi la noile acte indecente pe care avea să i le arate la noapte.

— Arăt bine? întrebă ea prudent.

— Perfect.

10

Oscar Monroe şi McClain Gilbert luară primul expres de dimineaţă de pe Anshun, trecând prin St. Lincoln şi apoi

prin Londra pământeană înainte de a sosi pe Kerensk. Gara planetară TSC de acolo opera poarta spre Îngerul Înalt, dar nu existau trenuri. Cei doi bărbaţi coborâră din expres şi străbătură peronul către sala principală. Pentru a ajunge în secţiunea de transfer spre Îngerul Înalt, trebuiau să se supună mai multor controale de securitate; TSC îl opera pe primul dintre ele, o scanare corporală profundă şi o examinare a bagajelor, înainte de a trece la Directoratul Poliţiei Diplomatice a Commonwealthului, care verifica detaliile vizitatorilor. Îngerul Înalt era singurul loc unde intrarea liberă nu era un drept garantat pentru cetăţenii Commonwealthului. Pe lângă faptul că absolut toate detaliile personale erau cercetate de Poliţia Diplomatică în căutarea unor posibile delicte, dosarul era înaintat şi Îngerului Înalt care avea drept de veto absolut în privinţa accesului.

Oscar aşteptă cu un ghem în stomac, în timp ce poliţistul îi receptă fişierul ID de cetăţenie de la e-majordom şi rulă o scanare ADN pentru a confirma corespondenţa datelor. Nu mai fusese niciodată la Îngerul Înalt şi exista posibilitatea reală ca intrarea să-i fie refuzată, ba chiar şi mai rău, să îi fie explicate motivele refuzului.

— Ai mai fost vreodată? îl întrebă pe Mac, într-o tentativă de a părea relaxat înaintea poliţistului.

— De cinci ori până acum, răspunse McClain. Echipele de înaintare se antrenează în secţiunile de imponderabilitate ca să fim pregătiţi pentru orice tipuri de întâlniri spaţiale.

— Să fiu al dracu’, de atâţia ani lucrez în slujba asta şi habar n-aveam!

McClain îi surâse larg prietenului său. Se cunoşteau de zece ani, fiindcă lucraseră împreună în divizia de explorare TSC de pe Merredin; după atâta timp petrecut într-o profesiune caracterizată prin presiune permanentă, dacă nu se dezvolta un respect reciproc, atunci cineva trebuia să plece. Scara ierarhică era întotdeauna un concept minor în

divizie – te încredeai în oameni că-şi vor face bine treaba.

— Grozav, ce să-ţi zic: îmi riscam viaţa sub un Director Operaţiuni care-i paralel cu ce se-ntâmplă.

— Auzi – l-am văzut sau nu pe monstrul care se apropia din iarbă?

— Domnilor, rosti poliţistul, puteţi trece mai departe.

Intrară în salonul secţiei de transfer şi un steward înmână fiecăruia o salopetă integrală de unică folosinţă dintr-o ţesătură uşoară şi permeabilă, cu arici pe tălpi şi la manşete.

— Este doar pentru navetă, le spuse. Purtaţi-o peste haine, fiindcă opreşte lucrurile să zboare de colo-colo. De asemenea, vă rog să nu vă uitaţi căştile. Regulamentele de securitate ne interzic să plecăm dacă nu le poartă toţi pasagerii.

Alte câteva persoane se găseau în salon şi toate îşi trăgeau pe ele salopetele albe. Cei cu părul lung şi-l prindeau cu benzi pe care le distribuiau stewarzii. McClain îl înghionti pe Oscar.

— Aia de-acolo nu-i Paula Myo?

Oscar îi urmări privirea. O femeie cu aspect tineresc îşi prindea părul negru cu benzi. Era însoţită de un bărbat supraponderal într-un costum scump, care abia putea să încapă în salopetă.

— S-ar putea. Probabil că a ieşit recent din reîntinerire. Ţin minte că acum şase-şapte ani am accesat cazul Shayoni – cel în care l-a urmărit şi prins pe contrabandistul de arme care livrase cinetice rebelilor din Statul Liber Dakra. Patru zile a aşteptat tipa-n casa aia, până au sosit. Asta zic şi eu dedicaţie!

— Nevastă-mea i-a studiat cazurile când era în Academie, de-aia o cunosc. Sunt sigur că ea este.

— Mă-ntreb pe cine mai urmăreşte acum?

— Ştii, pe ea ar fi trebuit s-o înrolăm în echipaj.

Oscar îl privi surprins pe Mac.

— În ce calitate? Crezi c-o să-ncepem să ne omorâm între noi pe durata călătoriei?

— Mai mult ca sigur, dac-o să trăim pe lângă băşinile tale. Nu, chestia-i că ea rezolvă probleme – tot creierul i-a fost cablat pentru asta. Este exact genul de talent pe care ar trebui să-l luăm cu noi.

— Problemele sunt şi ele de diverse tipuri, iar noi ne-ndreptăm spre cele nasoale. Oscar îl bătu pe Mac pe umăr. Tu-ncearcă mereu – într-o bună zi o s-ajungi la comandă.

— Înaintea ta, moşule.

— Aşa-i. Apropo, ce zice nevastă-ta despre faptul c-o să pleci şi s-o laşi singură timp de un an?

— Angie? E destul de degajată. Am discutat despre posibilitatea despărţirii, însă asta-nseamnă să fim exagerat de pesimişti. O să mergem mai departe şi-o să vedem ce se-ntâmplă. Dacă ea îşi găseşte pe altcineva cât timp lipsesc, nici o problemă! Contractul nostru de parteneriat îngăduie aşa ceva.

— Mişto contract.

— Să ştii… dar tu? Cum te descurci un an? Ai ochit ceva posibilităţi printre recrute?

— Să fiu sincer, nu m-am gândit în mod serios la asta. Am destule COtatuaje pentru IST de înaltă rezoluţie, aşa c-o să mă mulţumesc cu un harem de pixeli cu forme atrăgătoare.

Mac clătină uimit din cap.

— Frăţioare, ar trebui să ieşi şi tu mai mult în lume!

Un steward îi conduse pe cei cinci pasageri, printre care se numărau Paula şi Hoshe Finn, în coridorul de plecare din capătul opus al salonului. Paşii tuturor scârţâiau iritant când benzile de arici încercau să se prindă de podea. Toţi căpătară căşti şi stewardul îi verifică dacă le puseră.

— Sunteţi familiarizaţi cu imponderabilitatea? întrebă acesta.

— Zilele astea sunt, mormăi ursuz Oscar.

Casca era la fel cu cea pe care o utilizau în complexul navei stelare de pe Anshun. El continua să deteste excursiile pe care trebuia să le facă la platforma de asamblare, însă Wilson credea cu tărie în managementul prin învăţare directă – în mod evident, o rămăşiţă a zilelor entuziaste pe care le petrecuse în NASA. De când Oscar se alăturase proiectului, nu trecuse nici o săptămână în care să nu meargă într-un tur de inspecţie.

— Poarta este marcată prin marginea neagră, explică stewardul indicând înainte pe coridor. După aceea, sunteţi în imponderabilitate; vă rog să folosiţi ariciul şi să nu plutiţi. Naveta vă aşteaptă la docul cinci. Acum vă rog să mă urmaţi.

Când ajunse la linia neagră, se întinse şi-şi atinse de perete manşeta cu arici. Se trase cu graţie peste linie şi tălpile i se ridicară de pe podea. Oscar rânji resemnat şi păşi înainte.

După cinci metri, coridorul se deschidea în mijlocul unei emisfere cu diametrul de cincizeci de metri. Nu existau ferestre, ci doar opt sasuri mari, dispuse echidistant pe perimetru. Numărul 5 era deschis. Stewardul îi conduse cu grijă pe suprafaţa curbată, de care se prindea cu încheieturile şi tălpile, precum o insectă gigantică. Aşteptă apoi lângă sas, gata să ofere ajutor pasagerilor care începură să intre în navetă.

Vehiculul mic era în esenţă un cilindru lung de zece metri, cu două rânduri de fotolii. Oscar îşi fixă centurile de siguranţă, după care ridică ochii. Deasupra lui, în ceea ce putea fi tavanul, se aflau cinci ferestre groase. Nu putea zări decât peretele exterior curb al portului de plecare.

La bord erau doar cincisprezece pasageri. Stewardul merse pe lângă fotolii, verificând dacă toţi erau corect instalaţi, apoi sasul se închise aidoma unui iris.

— Îngerul Înalt nu îngăduie ca TSC să amplaseze o poartă în interiorul său, explică el, aşa că suntem la

cincizeci de kilometri distanţă. Călătoria va dura aproximativ cincisprezece minute. Dacă cineva are probleme serioase, îl rog să mă anunţe – am sedative puternice care s-ar putea să fie de folos. Între timp, vă rog să vă familiarizaţi cu tubul sanitar de pe spătarul fotoliului din faţa fiecăruia.

Oscar privi furtunul flexibil cu duză interşanjabilă care fusese schimbată recent şi făcu o grimasă. Era totuşi o îmbunătăţire faţă de pungile pe care obişnuia să le poarte cu el în jurul platformei navei stelare.

Naveta vibră silenţios când se desprinse de mecanismul de fixare, iar rachetele chimice de direcţionare o îndepărtară de portul de andocare. După ce plutiră câteva secunde, declanşară rachetele principale, mai puternice, accelerându-i. Pe măsură ce se îndepărtau de port, tot mai mult din structură fu vizibil prin ferestrele navetei până ce, după un minut, Oscar putu zări întregul complex al porţii. Îi reamintea de un ciorchine de cristale din cuarţ – tuburi lungi cu secţiune hexagonală care se ridicau dintr-un disc central, cu porturile gemene pentru plecarea şi sosirea navetei extinzându-se de pe marginea discului. Capetele tuburilor hexagonale erau ecluze pneumatice gigantice, unde remorcherele cargobot îşi descărcau mărfurile: module etanşe ce conţineau sateliţi compleţi, dispozitive sofisticate cu semiconductori, componente, cristale şi preparate biologice care nu puteau fi fabricate decât în imponderabilitate. Aceleaşi remorchere cargobot utilizau ecluzele pentru a încărca bunuri de larg consum şi alimente pe care le livra poarta, transportându-le la Îngerul Înalt.

Restul arhipelagului cosmic apăru şi el dincolo de fereastră: mai bine de o sută de fabrici care pluteau liber, de la minuscule capsule de cercetare independente, cu puţin mai mari decât naveta, până la macrobutuci corporativi, reţele cu diametrul de câţiva kilometri, cu module de producţie instalate la fiecare joncţiune, unde

scânteiau ca nişte nestemate prismatice din crom. Îndărătul lor, planeta gigantică gazoasă Icalanise domina câmpul stelar, în vreme ce naveta mică se rotea lent. Poziţia lor orbitală le-o prezenta sub forma unei seceri masive, vrâstată de benzi de nori şofran şi alb ale căror margini fluctuante se fixau reciproc prin cârcei spiralaţi; părea ca şi cum şi-ar fi vârât ghearele unul în celălalt. Pe ecuator se zăreau două cercuri negre, mici, foarte apropiate: umbre de eclipsă proiectate de doi dintre cei treizeci şi opt de sateliţi ai gigantei gazoase.

După zece minute, naveta se răsuci iarăşi, aliniindu-se pentru decelerare. Oscar se pomeni privind drept spre Îngerul Înalt.

Gaura-de-vierme a diviziei de explorare care se deschisese în sistemul stelar în anul 2163 nu putuse localiza nici o planetă U-congruentă şi Directorul Operaţiuni se pregătea s-o închidă şi să treacă altundeva, când antena receptase un impuls puternic şi regulat de microunde dinspre Icalanise. Determinaseră o poziţie fixă – un punct care orbita la o jumătate de milion de kilometri deasupra atmosferei sulfuroase – şi apropiaseră gaura-de-vierme, pentru a o examina mai de aproape. Iniţial, imaginea fusese confuză. Telescopul focalizase pe un micuţ satelit natural stâncos, lung de şaizeci şi trei de kilometri şi cu lăţimea maximă de douăzeci de kilometri. Din el păreau însă să înflorească petale de lumină alb-perlat ca nişte aripi de înger. Apropiindu-se şi reglând focalizarea, constataseră că stânca spaţială era de fapt gazda a douăsprezece gigantice domuri artificiale din cristal, aflate la extremităţile unor tulpini metalice lungi. Nu toate domurile erau translucide şi radiante. Cinci erau transparente, dezvăluind oraşele extraterestre dinăuntru. Caroiajele străzilor erau iluminate în raze de culoarea rubinului, turcoazului şi smaraldului, iar miile de ferestre din straniile siluete arhitecturale ale turnurilor, inelelor, conurilor şi sferelor

străluceau în spectrele multor sori diferiţi.

Descoperiseră acolo o navă stelară, un leviatan viu capabil de călătorie superluminică. Nu era însă un gen de viaţă pe care omenirea să-l înţeleagă, pentru că nu era nici o maşinărie care evoluase până la gradul de cunoaştere de sine, nici o formă de viaţă născută în cosmos care să fi evoluat sau să fi fost adusă prin intermediul ingineriei la natura ei curentă. Îngerul Înalt nu oferea informaţii despre originea sa, spunând doar că scopul său era de a oferi un habitat pentru speciile planetare pe care le întâlnea, cu speranţa de a învăţa mai multe despre ele. Se „odihnea” pe orbită în jurul lui Icalanise şi nu divulgase cât va rămâne acolo. După o serie de negocieri purtate pe o frecvenţă radio, acceptase să deschidă trei dintre domurile sale (goale la momentul respectiv) pentru oameni, care să le utilizeze în primul rând ca oraşe de cazare pentru companiile de astroinginerie. Principalele clauze din acordul de colonizare erau dreptul la veto al Îngerului Înalt în privinţa vizitatorilor şi coloniştilor şi promisiunea de a-şi informa noii rezidenţi oameni înainte de a-şi lua iarăşi zborul… indiferent când avea să fie asta.

Naveta lor manevră pe sub baza vastă a domului New Glasgow şi coborî, urmând tulpina conică de dedesubtul ei. Astroportul domului era situat exact deasupra locului în care tulpina de culoarea cositorului se afunda în crusta exterioară de rocă a navei stelare – un colier lat de ecluze pneumatice şi porturi care înconjura structura. Câteva aveau ataşate navete, în timp ce platforme mai mari se ocupau de remorcherele care descărcau.

Andocară cu o vibraţie uşoară, iar sasul din plastic pliabil se deschise ca un iris.

— Vă mulţumim pentru că aţi călătorit cu noi, rosti stewardul. Vă rugăm, nu uitaţi că după debarcare veţi rămâne în imponderabilitate până după pornirea liftului.

Oscar aşteptă ca toţi pasagerii din faţa lui să plece şi

abia atunci îşi desfăcu centurile de siguranţă. Coridorul dinafara sasului era dezamăgitor: un tub argintiu larg, care se curba lent, pătrunzând în „tulpină”, fără cea mai vagă senzaţie de straniu. Pluti prin el spre liftul aflat în capătul opus, îngăduind tălpilor cu arici să se prindă de podea. Cu o clipă înainte de închiderea uşilor, îi văzu pe Paula Myo şi pe tovarăşul ei lunecând pe lângă lift şi mergând mai departe prin coridor.

Gravitaţia crescu pe măsură ce liftul sui prin tulpină. Era un fenomen pe care Oscar îl putea înţelege; la urma urmelor, accelerau. Când se opriră, se aflau într-un câmp gravitaţional standard integral. Îngerul Înalt nu explicase niciodată cum făcea asta, la fel cum nu dădea detalii despre nici una dintre capacităţile sale tehnice: sursa energetică, natura propulsiei superluminice, modul de protecţie faţă de impacturile particulelor ori provenienţa masei din care se extrudau domurile lui noi.

Liftul lor era una dintre cele zece deschideri într-o sală mare de sosiri. Oscar şi Mac îşi scoaseră salopetele şi le aruncară într-un recipient de evacuare, apoi se îndreptară grăbit către ieşire. Clădirea de tranzit se găsea în centrul Parcului Circular din New Glasgow, o zonă de verdeaţă largă de cinci kilometri plină cu atâţia arbori încât putea fi clasificată ca pădure. Dincolo de cercul exterior de copaci erau zgârie-norii, la fel de variaţi în formă şi textură ca orice bulevard din New York. Aici diferenţa o reprezentau căile aeriene ce spiralau în jurul lor, şine subţiri care purtau cu viteză remarcabilă modulele personale între opririle publice. Erau în timpul zilei, ceea ce însemna că domul din cristal de deasupra devenise translucid, emiţând o lumină albă şi uniformă apropiată de spectrul soarelui Terrei. Atmosfera era plăcut de caldă, cu o urmă de umiditate văratică.

Oscar nu se grăbi, ci dădu capul pe spate şi se răsuci încet de jur împrejur.

— Trebuie să recunosc că-i al dracu’ de impresionant! Oferă altă perspectivă asupra bătrânei *A doua şansă,* este?

— Abordări diferite… strânse Mac din umeri. Noi am construit porţi şi reţeaua TSC, astfel că orice planetă se află la numai un pas depărtare. Dacă am fi petrecut trei sute de ani construind nave stelare, probabil că am fi explorat galaxia cu ceva de felul ăsta.

Oscar îi aruncă o privire atentă.

— Eşti impresionat, decise el.

— Recunosc că-i o reuşită inginerească de vârf, totuşi nu-mi dă nici un fel de complexe de inferioritate.

— Bine, bine. Ia zi, cum ajungem la doamna preşedinte?

Mac arătă pădurea din faţă. Cărări înguste se desprindeau de la clădirea de tranzit, şerpuind printre copaci. Nu departe se zărea un pârâu şi sclipirea unui lac dincolo de trunchiurile groase. La cincizeci de metri mai departe pe cărare, trei module personale staţionau lângă un pilastru alb, mic.

— Astea o să ne ducă cât de aproape se poate, zise el.

Modulele erau sfere simple, alb-perlat, cu baza turtită; uşile erau ovale deschise de ambele părţi, protejate de un câmp de forţă translucid. Mac intră şi se aşeză pe bancheta micuţă dinăuntru. Oscar i se alătură. Din interior, carcasa modulului era transparentă. Câmpurile de forţă ale uşilor pâlpâiră şi se solidificară.

— Cabinetul preşedintelui, te rog, spuse Mac.

Modulul lunecă câţiva metri pe sol, după care suprafaţa cărării se dilată, dezvăluind gura unui tunel în care se afundară. În tunel nu era lumină, însă interiorul modulului rămase iluminat.

— Uau! exclamă Oscar şi se prinse în mod reflex cu mâinile de interiorul carcasei, deşi nu exista nici o senzaţie de mişcare. Există probabil o amortizare inerţială…

— Termină cu analizele şi bucură-te de călătorie. Mai ales de segmentul ăsta.

— Ce… să fiu al dracu’!

Modulul părăsi tunelul vertical, gonind cu o viteză ce părea supersonică pe una dintre căile aeriene. Fără să simtă absolut nici o acceleraţie, goniră paralel cu un zgârie-nori, un con înalt şi subţire din oţel albastru care se termina printr-o sferă roşie. După aceea calea aeriană se curbă într-un arc larg şi deveni orizontală. Alt modul se năpusti spre ei. Oscar se strădui din răsputeri să ţină ochii deschişi când fulgerară unul pe lângă celălalt. Abia atunci inima care-i bubuia se relaxă suficient pentru a reuşi să poată admira panorama. Se găseau acum destul de sus pentru ca să poată vedea interiorul întregului dom. Zonele verzi erau la fel de întinse precum cele urbane, iar formele clădirilor înalte erau într-adevăr remarcabile.

— Noaptea este şi mai frumos, rosti Mac. Atunci cristalul devine transparent şi poţi vedea Icalanise deasupra. Atunci ştii cu adevărat că eşti într-un loc extraterestru.

Se rotiră deasupra unei joncţiuni, către altă cale aeriană, care-i trimise pe o traiectorie circulară ce coborî în cele din urmă spre o clădire care aducea cu o scoică din argint. Modulul pătrunse fără să încetinească în recepţia gigantică de la nivelul al optsprezecelea şi se opri lângă un pilastru alb unde aşteptau alte aparate similare.

— Mai tare ca Mercul tău, este? rosti Mac când coborâră.

Oscar făcu o grimasă.

— Nu-i mai tare, ci doar diferit.

Îi aştepta una dintre asistentele politice ale preşedintei – Soolina Depfor, o femeie cu aspect tânăr, îmbrăcată în costum de afaceri scump.

— Bun sosit la primărie, domnilor, spuse ea. Doamna Gall vă aşteaptă.

Îi conduse direct în cabinetul preşedintei Asociaţiei Rezidenţilor Umani, o încăpere ovală uriaşă care se afla probabil în cea mai mare dintre nervurile centrale ale clădirii. Plafonul era o jumătate de con de sticlă pătată, ale

cărei culori ondulau într-un model de unde perpendiculare. Exista o singură piesă de mobilier, un birou plasat în capătul opus uşii prin care intraseră ei, şi aranjamentul acela făcea ca locul să semene cu o sală a tronului din vremurile vechi. Oscar ştia însă că Toniea Gall era preşedintă a Asociaţiei Rezidenţilor Umani de peste un secol. Puţini monarhi absoluţi ai istoriei domniseră aşa de mult.

Preşedinta se ridică pentru a-i întâmpina; era o femeie înaltă cu piele negru-albăstruie, îmbrăcată în robă tribală africană tradiţională. Cu mai puţin de un deceniu până la următoarea reîntinerire, avea chipul demn şi solemn. Şuviţe sure se infiltraseră deja prin părul tuns scurt ca o cască. Faptul că nu se sinchisise să le trateze sau măcar să le vopsească spunea destule despre încrederea ei în sine. La urma urmelor, câştigase toate alegerile cu o majoritate considerabilă. Puţinii ei critici şi oponenţi susţineau că aceasta se datora faptului că, de fapt, nimeni altcineva nu mai dorise funcţia aceea, că nu era decât o poziţie de marionetă, întrucât Îngerul Înalt dirija toate serviciile din domuri cu o eficienţă inegalabilă. O asemenea afirmaţie însemna însă o subestimare imensă a capacităţilor femeii. Îngerul Înalt pornise ca un simplu oraş-cazare convenabil pentru companiile de astroinginerie, dar acum cele trei domuri, New Glasgow, Steaua Moscovei şi Cracacol, găzduiau peste cincisprezece milioane de suflete. Două noi domuri, New Auckland şi Atolul Babuyan, pentru care preşedinta negociase cu Îngerul Înalt, crescuseră aproape complet şi erau gata pentru a fi ocupate de oameni. Fabricile care pluteau în spaţiul cosmic exterior produceau un procentaj mic, totuşi important pe ansamblu, din sistemele de înaltă tehnologie ale Commonwealthului. Indiferent cum ar fi fost privite lucrurile, Îngerul Înalt era o poveste de mare succes şi Toniea Gall, care sosise cu primul val de rezidenţi ca tehniciană de propulsoare ionice,

era atât oglinda, cât şi susţinătoarea acelei poveşti. De asemenea, era unul dintre cei mai longevivi conducători statali aflaţi la putere şi mass-media politice începuseră să vorbească despre ea ca un candidat serios la Preşedinţia Commonwealthului.

Oscar strânse mâna întinsă de preşedinte şi simţi pielea uscată şi rece.

— Vă mulţumesc că ne-aţi primit.

— Am fost destul de nesigură dacă ar trebui s-o fac, spuse Toniea Gali cu glas lipsit de orice căldură. Alături de toţi ceilalţi rezidenţi, mă simt destul de insultată că Nigel Sheldon nu ne-a ales pentru a-şi construi nava.

Zâmbetul lui Oscar împietri; nu cuteza să arunce o privire către Mac.

— Sunt convins că n-a existat intenţia vreunei insulte.

— Atunci de ce n-aţi construit aici? întrebă ea, realmente intrigată. Deţinem toate facilităţile, plus experienţă şi cunoştinţe. Producerea navei pe Anshun trebuie să fi crescut foarte mult costurile proiectului. De ce a dorit el să procedeze aşa?

—Anshun este ceva mai apropiată de Perechea Dyson…

— Ha! flutură femeia din mână, oprindu-l. De parcă asta ar fi contat câtuşi de puţin – în cazul cel mai bun, câteva zile de drum suplimentare. Ce face, încearcă să înfiinţeze o industrie spaţială rivală?

— Vă asigur că la Anshun nu se construieşte absolut nimic altceva decât nava stelară. Nu există facilităţi industriale în imponderabilitate. Multe dintre componentele noastre provin de la Îngerul Înalt.

— Mda… Deocamdată o să accept situaţia ca atare, dar îi puteţi spune domnului Sheldon direct din partea mea că sunt foarte nemulţumită de decizie. Când delegaţii lui vor avea nevoie de susţinere pentru o votare echilibrată în Senat, să nu mai vină s-o caute aici.

— O să-i transmit toate astea, încuviinţă jalnic Oscar.

— Care este atunci scopul vizitei voastre?

— Am dori să întrebăm Îngerul Înalt ce ştie despre Perechea Dyson. Orice informaţie, cât de mică, ar ajuta misiunea noastră.

— Cred că ştiţi că suntem conectaţi la unisferă.

Oscar izbuti să-i evite privirea sfredelitoare.

— Şeful meu imediat susţine abordările personale în privinţa unor lucruri atât de esenţiale, iar Asociaţia Rezidenţilor are o legătură permanent deschisă cu inteligenţa care controlează Îngerul Înalt.

— Nu ştie nimic despre Perechea Dyson.

— Am dori să confirmăm lucrul acesta.

Buzele ei se strânseră într-un zâmbet subţire.

— Direct de la sursă, da, domnilor? Perfect. Arătă cu mâna spre fereastra boltită dindărătul ei. Aţi văzut domurile când aţi venit?

— În majoritate, da.

— Raielii trăiesc în unul dintre ele. Ştim asta, pentru că au fost de acord să aibă contacte cu oamenii. Nimeni nu ştie ce sau pe cine găzduiesc celelalte opt domuri originale. Trei dintre ele conţin oraşe sau structuri de un tip necunoscut; se luminează nopţile, însă în interiorul lor nu s-a observat niciodată vreo mişcare. Un dom pare să fie plin cu ceaţă; oamenii afirmă că ar fi întrezărit lumini şi umbre înăuntru, dar nu există nici o dovadă. Unul este permanent întunecat, deşi emite puternic în spectrul infraroşu, indicând o temperatură interioară mai ridicată decât a planetelor U-congruente. Unul este permanent opac şi luminat. Iar ultimele două au un ciclu diurn-nocturn de treizeci şi şapte de ore, dar rămân de asemenea opace. Aşadar, după două secole de când trăim aici, nu ştim nici măcar cine ne sunt vecinii. Îngerul Înalt pune preţ mai mult decât orice pe intimitate. Aţi venit acum pentru a vă interesa despre o specie care s-a izolat în mod deliberat de restul galaxiei.

— Este o şansă redusă, recunosc, zise Oscar, dar cred că puteţi înţelege faptul că trebuie să întrebăm.

— Vă înţeleg motivele, însă nu le aprob. Noi trebuie să ne păzim propria poziţie, o prioritate pe care o pun în vârful listei mele. Aveţi totuşi permisiunea de a folosi canalul deschis al Asociaţiei noastre.

— Vă mulţumim.

Părăsiră cabinetul, urmând-o la doi paşi pe Soolina Depfor, ale cărei tocuri ţăcăneau sonor pe podeaua lustruită şi Oscar putu simţi ochii preşedintelui străpungându-i spinarea până în clipa când ieşi. De îndată ce uşile înalte se închiseră, cei doi bărbaţi schimbară priviri. Mac îşi umflă obrajii şi pufni zgomotos.

— Dumnezeule, ce gagică afurisită, mormăi el.

Soolina Depfor se întoarse, ridicând o sprânceană, şi chipul lui Mac deveni stacojiu.

— Canalul nostru oficial este aici, rosti femeia.

Îi conduse într-o sală de conferinţe fără ferestre de lângă sala de recepţie. Dimensiunile erau considerabil mai mici decât ale cabinetului preşedintelui, cu o masă ovală îngustă în mijloc, înconjurată de şase scaune cu spătare înalte capitonate în piele.

— Ajunge să vorbiţi, urmă femeia. Îngerul Înalt vă poate auzi.

Uşa se închise în urma ei.

— Poţi să zici două gagici afurisite, comentă Mac şi se aşezară amândoi la un capăt al mesei.

Oscar îi aruncă o căutătură de avertisment.

— Bună ziua?

Peretele mat din capătul opus al încăperii străluci albastru, apoi se limpezi şi arătă o imagine oglindă a sălii de conferinţe. Pe un scaun aflat la jumătatea mesei de acolo stătea un bărbat. Purta un pulover şi pantaloni negri, chipul lui lătăreţ era neras de vreo două zile şi începea să chelească în colţurile frunţii. Era o imagine ţintită să aducă

relaxare, genul de director executiv cu experienţă în care te puteai încrede.

— Bună ziua.

— Tu eşti Îngerul Înalt? întrebă Mac.

Bărbatul ridică din umeri.

— Constat că reprezentarea aceasta ajută specia voastră. Cumva, simpla afişare a imaginii carcasei mele şi a secţiunii habitat pare niţel ostentativă.

— Îţi mulţumim pentru respect, spuse Oscar.

— După ce v-aţi întâlnit cu scumpa noastră doamnă preşedinte, este lucrul cel mai neînsemnat pe care-l pot face pentru a vă uşura viaţa. Ai avut dreptate, Mac, este o gagică absolut afurisită. Bănuiesc că de asta o şi votaţi întruna – cine ar cuteza să voteze împotrivă? Desigur, face şi o treabă excelentă.

— Ai auzit ce am vorbit acolo?

— În interiorul meu, aud ce doresc. Aşa cum am explicat din capul locului liderilor Commonwealthului vostru, mă aflu aici pentru a învăţa despre specii diferite, iar asta se poate face numai prin observare amănunţită.

— Ştiu că nu-i tocmai subiectul pentru care am venit noi, totuşi de ce colectezi informaţii?

— Specia voastră de ce este atât e obsedată de sex, politică şi religie? Noi suntem ceea ce suntem, indiferent care ne-ar fi aspectul exterior, natura şi mărimea. Prioritatea mea este strângerea de informaţii despre speciile extraterestre – sunt explorator şi antropolog social. Nu mă pot imagina făcând altceva.

— Bine, încuviinţă Mac. Pentru cine le strângi?

— O fac de atâta vreme, încât deja nici nu mai ştiu exact cine sunt beneficiarii. Pe de altă parte, poate că vă mint şi de fapt alimentez cu informaţii despre galaxia aceasta şi capacităţile ei defensive o flotilă de nave de război care gonesc încoace dinspre Andromeda. Într-o bună zi, specia mea se va regrupa în centrul Universului aflat în colaps şi

va purta seminţele unei noi evoluţii în următorul Univers care se va naşte şi care va conţine lucrurile cele mai bune care s-au petrecut până acum. Pentru a mă amuza, îi studiez pe cei născuţi pe planete de aici, de pe orbita mea olimpiană. Alegeţi-vă motivul, domnilor – specia voastră a propus toate aceste teorii şi multe altele.

— De ce le place tuturor extratereştrilor să fie enigmatici?

— Sper că nu mă clasificaţi alături de Silfeni, nu? De fapt, este foarte simplu. După cum v-am spus, asta este ceea ce fac. Cred că obţin satisfacţie din faptul că mă întâlnesc cu voi şi că învăţ de la voi. Regret că ofer foarte puţine în schimb, dar şi aceasta face de asemenea parte din natura mea. Poate că într-o bună zi voi decide să fac ceva cu toate cunoştinţele pe care le-am acumulat şi să mă transform sau poate chiar să transcend. Deocamdată însă n-am atins nici pe departe un punct de saturare al datelor. Continui să fiu curios în privinţa Universului.

— Curiozitatea aceasta te-a purtat vreodată la Perechea Dyson? întrebă Oscar.

— Nu, mă tem că nu. Preşedinta voastră v-a spus adevărul. Nu am nici o informaţie despre nici una dintre stele.

— Şi nici nu eşti curios? O specie care poate ridica o barieră în jurul unei stele merită în tot cazul să fie studiată.

Îngerul Înalt surâse larg.

— Dacă a ridicat o barieră, cum aş putea s-o studiez? Aveţi totuşi dreptate, ar fi o adăugire foarte interesantă la mica mea menajerie. Eu însă nu v-am întâlnit decât pe voi.

— Mi se pare un răspuns corect, încuviinţă Mac. Nu te interesează totuşi de ce a fost ridicată bariera?

— Ba da, bineînţeles, dar, vă repet, nu vă pot ajuta. Nu cunosc motivul. Nu am vizitat niciodată sectorul acela al spaţiului.

— Ce poţi spune despre observări? Ai perceput vreodată

vreun conflict acolo înainte de ridicarea barierelor?

— Nu, n-am perceput. Din câte ştiu, acea întreagă secţiune din spaţiu nu prezintă nimic remarcabil. În tot cazul, nu au existat modificări nenaturale la nivel stelar, nici stele stinse ori transformate în nove. De asemenea, nu ştiu despre vreo planetă care să fi fost anihilată fizic.

— Dar în general? Chiar tu recunoşti că exişti de multă vreme… ai întâlnit vreodată ceva care să fi necesitat o asemenea barieră pentru a apăra o stea? Există specii care ar ataca o stea sau ar distruge o planetă locuită?

— Intenţia şi capacitatea nu sunt acelaşi lucru. De-a lungul istoriei voastre au existat mulţi oameni care nu au arătat mustrări de conştiinţă în a dezlănţui dezastrul şi moartea pe scară vastă – dacă ei ar fi deţinut un dispozitiv capabil să nimicească o stea, este posibil să-l fi utilizat. În trecut, am observat specii faţă de care tiranii voştri cei mai teribili ar părea nişte sfinţi. Ca regulă generală însă, pentru a atinge nivelul de tehnologie la care să poată distruge o stea, o societate trebuie să fie relativ stabilă.

— Unele dintre cele mai importante salturi evolutive ale noastre au fost făcute în timpul războaielor, spuse Mac.

— Sunt de acord că oamenii sunt experţi în a inova atunci când se găsesc în condiţii de presiune sau ameninţare, rosti Îngerul Înalt, totuşi există o diferenţă între realizarea de arme noi şi teoriile fundamentale pe care se bazează astfel de avansuri tehnice. Progresul ştiinţific autentic este o ascensiune lentă, care necesită o societate stabilă pentru a-i susţine pe gânditori şi teoreticieni pe durata mai multor generaţii. De obicei, evoluţia înseamnă că speciile care evadează din ambientul lor planetar deţin un mecanism social sau biologic înnăscut pentru înfrânarea sălbăticiei lor preistorice. Bineînţeles, există multe excepţii care determină ca indivizii să ocolească astfel de restricţii. Este de asemenea posibil ca o cultură mai puţin dezvoltată să obţină cunoaşterea şi relicvele lăsate în urmă de o rasă

mai avansată. Însă este de domeniul improbabilului să extrapolăm la o rasă sau entitate care să prezinte o ameninţare fizică pentru o stea.

— Atunci de ce există bariera?

— Chiar nu ştiu, spuse Îngerul Înalt. Din experienţa şi observaţiile mele, sunt însă nouăzeci şi nouă la sută sigur că nu a fost pentru a evita o agresiune.

— Întotdeauna restul de unu la sută este cel care ucide, reflectă Oscar.

— Inevitabil. Nu cunosc totuşi vreo specie, pe o rază de mii, dacă nu chiar zeci de mii de ani-lumină, care să fie capabilă de agresiune la asemenea scară. Este posibil să mă înşel, fiindcă nu pretind că aş fi infailibil. S-ar putea chiar susţine că megaflama care a nimicit majoritatea vieţii de pe Far Away a fost un exemplu de asemenea beligeranţă. În tot cazul, depăşeşte etica majorităţii civilizaţiilor şi speciilor. Aşa cum ştiţi, eu menţin o observare completă a spaţiului cosmic pe o rază de foarte mulţi parseci. Dacă există o ameninţare de acest fel, atunci ea are capacitatea de a-mi eluda percepţiile. Recunosc, ar fi o situaţie neliniştitoare.

— Sau o ameninţare atât de mare, încât practic nu merită să te îngrijorezi, zise Mac.

— Acesta este un punct de vedere uman, spuse Îngerul Înalt, la care nu subscriu. Potrivit standardelor voastre, ar însemna că sunt un laş.

— De aceea n-ai vizitat Perechea Dyson?

— Să spunem doar că mă găsesc la o distanţă confortabilă de la care să privesc. Sunt curios şi de aceea, în momentul de faţă, sunt gata să vă ajut dincolo de capacitatea mea normală.

Oscar îşi trecu o mână prin păr.

— Îţi mulţumim pentru asta. Dacă observi orice care poate fi relevant…

— Vă voi informa, desigur. De asemenea, vă rog să nu

vă sfiiţi să mă apelaţi din nou dacă veţi avea şi alte întrebări. Pe viitor, voi accepta o legătură directă de la oricare dintre voi prin unisferă.

***

Paula şi Hoshe călătoriseră cu expresul până la Kerensk, examinând informaţiile legate de caz. Diagrame, rezumate de tip text şi grafice financiare le roiau prin vederea virtuală. Până şi atenţia Paulei se clătinase ocazional sub fluxul neîncetat de date.

Amândoi abandonară însă lucrul în timpul zborului cu naveta spre Îngerul Înalt. Hoshe era fascinat de tot ce putea să vadă dincolo de ferestre şi solicita un flux de informaţii descriptive de la e-majordomul său. După ce andocară la baza tulpinii New Glasgow, Paula îşi instrui e-majordomul să interogheze reţeaua de informaţii interne a Îngerului Înalt în privinţa direcţiei în care să pornească, pe când ceilalţi pasageri pluteau pe lângă ei, îndreptându-se către lift. Un program subsidiar de reţea o îndrumă pe coridorul curb spre o uşă care se deschise într-un lift-capsulă mai mic.

— Ai găsit ceva relevant în fişierele cazului? întrebă ea după ce uşile se închiseră şi accelerară.

Hoshe privi bănuitor în jur.

— Putem vorbi aici?

— Da. Îngerul Înalt ştie tot ce se petrece în interiorul său. Oricum, l-am informat deja despre caz.

— Ah… Bun… A fost foarte util oficiul Impozite de pe Tampico. După emisiunea primară, acţiunile din jumătatea de companie a Tarei au fost depozitate în Tampico First State Bank de către Broher Associates, firma de avocatură care s-a ocupat de divorţul ei. După opt luni, ele au fost schimbate pentru acţiuni Gansu Construction, când Morton a fost de acord cu preluarea. Totul, perfect standard. După

aceea ele au rămas pur şi simplu locului până ce Tara a fost re-viată, moment în care şi le-a transferat înapoi la contabilul ei de pe Oaktier.

— Şi dividendele?

— Gansu a fost o afacere excelentă. Au plătit dividende la fiecare patru luni iar în perioada respectivă preţul acţiunilor a crescut de douăsprezece ori faţă de preţul original – Morton este un director capabil. Banii s-au dus direct în contul de investiţii pe termen lung al băncii, care s-a descurcat de asemenea rezonabil în şaptesprezece ani, deşi procentajul a fost mai redus decât al majorităţii fondurilor administrate. Nu s-a retras nici o sumă; banii au rămas acolo şi au crescut pentru Tara. Banca a achitat anual impozitele locale pentru ei. Nimeni n-a pus sub semnul întrebării scara temporală. Se pare că există multe conturi rămase neatinse în felul ăsta, unele de secole întregi.

— Tara avea cont curent la First State Bank?

— Nu.

— Şi nu există nici dovadă că Wyobie Cotai ar fi avut vreun cont în exteriorul lui Oaktier? Dacă au trăit acolo, pe Tampico, trebuie să fi dispus de nişte fonduri, care ar putea fi urmărite.

— Toate transferurile de credit de la banca Tarei de pe Oaktier au încetat după achitarea balanţei finale – asta s-a întâmplat cu trei săptămâni după momentul în care se pare că ar fi plecat spre Tampico. Ultimul element din cont era o plată către Broher Associates pentru cazul de divorţ, cu o săptămână înainte de achitarea balanţei finale. Totul se potriveşte. Broher Associates i-a expediat lui Morton dosarul de divorţ cu două săptămâni după plecarea Tarei. După trei ani, banca a schimbat statutul contului Tarei din curent în pasiv; aceasta este procedura standard după durata respectivă, împiedicând funcţionarii incorecţi să observe că ea nu foloseşte contul şi să-l golească încetişor.

Pentru a-l redeschide după re-viere, Tara trebuia să prezinte confirmarea identităţii ei atestată de tribunal.

— Şi ce era listat în contul de credit în cele două săptămâni dinainte de a-şi plăti avocaţii?

— Absolut nimic. Penultima plată a fost pentru prânzul cu Caroline Turner. Între momentul respectiv şi onorariul avocaţilor, nu apare nimic.

— Noi ştim unde era Tara când au fost plătiţi avocaţii?

— Nu. Undeva în unisferă.

— Prin urmare nu există nici o confirmare vizuală, reflectă Paula.

La tribunal, băncile ar fi susţinut sub jurământ că orice titular de cont trebuia să fie viu pentru ca să funcţioneze codul-şablon de acces. Bineînţeles, era o minciună sfruntată; în fiecare an, bănci din tot Commonwealth-ul pierdeau miliarde din cauza hackerilor de credite. Unicul cont de credit realmente sigur era cu banca IC, iar Paula văzuse rapoarte secrete despre hackeri extraordinari, care reuşiseră să falsifice până şi transferuri de felul acela, deşi implicau o sumedenie de reprofilări celulare şi asumarea vieţii victimei. Un cod-şablon, oricât de detaliat şi de complex, putea să fie copiat şi duplicat întotdeauna, dacă existau suficiente resurse şi timp.

— Ce-ai aflat despre Wyobie Cotai – el a cheltuit ceva pe Tampico?

— Nu. I-am verificat contul şi situaţia este la fel ca în cazul Tarei. Nici o operaţiune bancară după ziua în care au dispărut împreună. După doi ani, banca i-a schimbat statutul contului în pasiv.

— Cine a plătit biletele pentru Tampico?

— Tranzacţia a fost efectuată cu bani-gheaţă în dimineaţa dispariţiei lor. Biletele au fost însă înregistrate pe numele Tarei.

— Nu cred că există vreo cale prin care să aflăm dacă au fost realmente utilizate, nu?

— Nu. TSC nu păstrează asemenea informaţii.

— Au senzori şi videocamere în toate gările planetare.

— Însă datele nu sunt menţinute patru decenii în arhivă, fiindcă ar costa o avere. Sunt păstrate maximum doi ani, ba chiar şi asta diferă de la gară la gară.

— Ce-i cu banii-gheaţă? Vreunul dintre ei a retras o sumă mare înainte de presupusa plecare de pe Oaktier?

— Nu, nici unul n-a retras niciodată o sumă mare de bani-gheaţă din conturile Oaktier – punct! Prin urmare, dacă nu cumva unul dintre ei avea vreun cont secret pe undeva, este greu de crezut că au fost în viaţă, chiar în acele două prime săptămâni.

— Hm…

Paula se întinse şi folosi ariciul manşetei pentru a se prinde de perete şi a-şi păstra echilibrul când liftul-capsulă îşi schimbă direcţia. Ştia că acum se deplasau în interiorul carcasei giganticei nave, îndreptându-se către domul habitat Raiel.

— Cred că este posibil ca ea să fi putut vinde nişte bijuterii şi să fi trăit din banii ăia. Dar de ce ar fi făcut-o? Întreaga teorie că ei ar fi plecat pe Tampico devine tot mai improbabilă, cu cât este examinată mai în amănunt.

— E destulă vreme de când nu mai cred în ea.

— Nici eu. Totuşi întotdeauna trebuie să ne asigurăm, Hoshe.

— Bineînţeles.

— Directoratul meu n-a fost în stare să găsească altă facilitate de stocare de siguranţă a memorie care să fi fost iniţiată de Tara. Cred că asta dă verdictul oficial. A fost omorâtă şi probabil că la fel s-a întâmplat cu Cotai. Acum trebuie să găsim mobilul crimelor, iar asta este partea cu adevărat stranie a cazului. În tot cazul, n-a fost de natură financiară.

— Să fi fost vorba despre Morton sau Philippa Yoi?

— O crimă pasională? Bănuiesc că va trebui să cercetăm

şi pista asta.

— Dar...?

— Dar sunt înclinată să cred că Shaheef şi Cotai au dat din întâmplare peste o activitate ilegală. Plata avocaţilor după două săptămâni ar tinde să susţină ipoteza asta, fiindcă este limpede că cineva s-a străduit să construiască alibiul că ei ar fi fost încă în viaţă. În varianta asta, nu vom găsi prea multe dovezi.

— Atunci de ce mai suntem aici?

— Pentru procesul de eliminare. Vreau să stabilesc precis viaţa lui Shaheef. Pe toată.

Degetele ei strânseră gentuţa pe care o purta. Îşi dădea seama că Hoshe era profund nesigur în privinţa conceptului în sine, însă, ca un bun poliţist ce era, nu-şi critica şeful. Nu încă.

Liftul se ridică prin tulpină spre domul Raiel şi câmpul gravitaţional îşi făcu simţită prezenţa, atingând 80% din standardul terestru. Hoshe avu nevoie de o clipă ca să-şi facă curaj; până atunci nu mai văzuse niciodată un extraterestru în carne şi oase, deşi soţia lui vorbea mereu că şi-ar fi dorit să-i viziteze pe Silfeni. Pe de altă parte, această breşă în viaţa lui cotidiană făcea parte din munca alături de Paula Myo. Bărbatul apelase la toate favorurile reale sau imaginate pe lângă căpitanul diviziei pentru a rămâne alocat cazului când se aflase că va fi preluat de Myo. Succesul prin asociere era întotdeauna binevenit, însă el dorea realmente să-i vadă magia în acţiune. În plus exista şi posibilitatea îndepărtată ca ea să susţină o solicitare către Directoratul Delicte Grave. Hoshe nu pomenise nimănui de planul acela legat de cariera lui, totuşi de acum ideea îi era ferm înrădăcinată în fundul minţii.

Când uşa se deschise, încercă o uşoară dezamăgire; în locul unei metropole extraterestre exotice, privea în lungul unei străduţe întunecoase, cu ziduri din metal negru, mat şi

neted, înalte de treizeci de metri. Deasupra lui, cristalul domului era transparent, permiţând să răzbată slaba lumină chihlimbarie dinspre Icalanise. Luminiţe roşii erau încastrate în baza străduţei, sclipind aidoma unor nestemate-lumânărele. Liniştea i se părea totală, nu se auzea nici cel mai slab sunet.

— Probabil că arată mai bine în timpul zilei, decise el.

— Asta-i timpul zilei, strâmbă din nas Paula şi porni înainte.

În două rânduri, Hoshe fu convins că ceva mare trecuse în zbor peste el, imediat deasupra pereţilor. Percepuse un foşnet subliminal prin aer sau poate că de vină fusese pâlpâirea infimă a luminii. Desigur, când ridicase ochii nu putuse vedea decât banda rigidă a cristalului domului deasupra zidurilor.

— Ştii unde mergem? întrebă el.

— Mai mult sau mai puţin. Geometria oraşului se schimbă lent şi permanent; clădirile şi străzile lui tind să se mişte, dar foarte încet. Nu te teme, Îngerul Înalt nu ne va îngădui să mergem undeva unde ar fi interzis.

Se opri la o intersecţie. Strada perpendiculară era ceva mai lată şi în lungul ei străluceau luminiţe verzi. Un Raiel venea către ei. În lumina slabă era greu de distins altceva decât o formă masivă şi întunecată glisând tot mai aproape, ceea ce făcea ca imensul extraterestru să fie şi mai intimidant. Un Raiel adult era mai mare decât un elefant mascul, însă orice alte comparaţii se opreau aici. Din unghiul sub care îl vedea Hoshe, partea anterioară a corpului său aducea mai mult cu un octopod răsturnat pe lateral. Capul bulbiform era înconjurat de un guler de membre-tentacule, ce variau de la perechea ventrală, care se dezvoltase pentru activităţi ce implicau forţa, fiind lungi de patru metri, cu extremităţi de tip palete şi baza mai groasă decât trunchiul unui om, până la mănunchiurile de manipulatoare mici şi subţiri semănând cu cuiburi agitate

de şerpi boa.

Un grup de cinci ochi emisferici mici de pe o latură a capului său se rotiră la unison şi focalizară asupra lui Hoshe, când ajunse la intersecţie. Când privi în jos, bărbatul zări de fiecare parte a pântecului câte opt picioare scurte şi butucănoase; nu aveau genunchi sau glezne, ci erau simpli cilindri de carne, care se ridicau în sus şi înaintau în perechi, asigurând deplasarea în mers continuu şi lin. Când corpul principal trecu pe lângă el, Hoshe văzu inele castanii împestriţând blana gri cu peri scurţi şi zbârliţi. Îndărătul gulerului de tentacule atârnau multe protuberanţe mici, ca şi cum carnea ar fi fost împletită în codiţe. După greutatea cu care se legănau bulbii de la capetele lor, ar fi putut să fie din plumb solid şi, în tot cazul, aveau o natură tehnologică, nu erau nişte excrescenţe organice.

— Mamă Doamne, murmură el după ce extraterestrul gigantic se îndepărtase.

Partea posterioară a acestuia se îngusta într-un vârf; nu exista o coadă.

— Sunt impresionanţi, rosti Paula pornind pe strada cu luminiţe verzi. Mulţi dintre rezidenţii umani de aici cred că de fapt ei ar fi construit Îngerul Înalt. Ţinând seama de nivelul lor de inteligenţă, este o posibilitate reală.

— Tu ce crezi?

Pentru prima dată de când lucrau la caz, Paula zâmbi.

— Cred că nu are nici o importanţă. Dar ca să-ţi răspund: este improbabil.

— De ce?

— Fiindcă ei sunt aproape la fel de indiferenţi faţă de noi ca şi Silfenii. Desigur, situaţiile nu se compară, întrucât Raielii ne privesc realmente de la o înălţime intelectuală uriaşă. Nu cred că vreo entitate atât de distantă ar construi ceva care să aibă misiunea Îngerului Înalt. Qatux mi-a spus odată că ei studiază dinamica fizică a Universului, nu societăţile pe care le conţine acesta. Pentru ei, viaţa nu

este decât un accident de natură chimică – toate formele de viaţă, inclusiv ei înşişi. Bănuiesc că au acceptat contactul cu Commonwealth-ul doar pentru a putea avea acces la baza de date astrofizice a unisferei. De-a lungul anilor, au adus contribuţii substanţiale la tehnologia senzorilor noştri.

Merseră încă cinci minute. Cu excepţia culorii luminiţelor de la baza zidurilor, care se schimba la fiecare intersecţie, nu se observa nici o modificare în natura străzilor sau pereţilor. Hoshe ştia că undeva în dom existau structuri înalte, însă nici una nu era vizibilă de pe străzi. Nu era necesară prea multă imaginaţie pentru a se închipui ca un animal de laborator care fugea printr-un labirint.

În cele din urmă, Paula se opri lângă o porţiune de zid cu nimic diferită de cele din jur; şirul de luminiţe de la bază era purpuriu, bătând spre ultraviolet. După un moment, o secţiune a peretelui din faţa ei se despică. Deschiderea era îndeajuns de mare pentru a permite trecerea unui Raiel. La interior era un spaţiu circular vast, a cărui podea strălucea în smarald-pal. Plafonul era invizibil în bezna de deasupra.

Un Raiel îi aştepta la câţiva metri după uşă. Paula se opri în faţa lui şi se înclină scurt.

— Salut, Qatux, îţi mulţumesc că m-ai primit.

Capul lui Qatux se ridică, dezvăluind pliurile încreţite şi umede de piele albicioasă care constituiau zona lui bucală. Câteva se rulară în sus, arătând pentru scurt timp canale adânci şi căi nazale. Se întrezăriră chiar nişte colţi maronii, ascuţiţi.

— Salut, Paula. Glasul era o şoaptă melodioasă însoţită de şuierul slab al aerului care ieşea printre muşchii destinşi ai extraterestrului uriaş. L-ai adus?

— Da.

Ea deschise gentuţa şi scoase un cilindru de cristal-memorie de mărimea pumnului.

Raielul gigantic vibră la vederea lui. Acum, după ce ochii

i se adaptaseră la lumina slabă, Hoshe vedea că Qatux nu părea să fie în formă fizică bună. Pielea din jurul trunchiului principal era întinsă, conturându-i plăcuţele structurii scheletice. Unul dintre membrele-tentacule mari tremura şi de aceea îl ţinea încolăcit, deşi vârful evazat cădea întruna în afară. Toţi ochii îi erau urduroşi şi clipeau asincron.

— Cât de lung este? întrebă Qatux.

— Tara Jennifer Shaheef are peste o sută de ani. Poţi manipula atâta memorie?

Unul dintre tentaculele de mărime mijlocie lunecă spre Paula şi vârful i se opri deasupra cristalului de memorie.

— Da. Cu certitudine. O pot face.

— Vorbesc serios. Paula lovi cu palma vârful tentaculului, care se retrase iute. Trebuie să ştiu dacă este realmente posibil. Până acum n-ai luat niciodată mai mult de douăzeci de ani.

— Da. Da. Voi avea nevoie de mai mult timp ca să absorb atâtea informaţii, asta-i tot.

— Bine atunci. Caut pe cineva care ar fi putut purta o ranchiună. Oricine care să apară în mod proeminent şi apoi să dispară din viaţa ei. Este posibil să fi fost editată, aşa că uită-te după segmentele lipsă – secvenţe care să nu aibă nici o conexiune cu altceva. Vreau să ţii seama şi de conflictele profesionale, nu numai de cele personale. Poate să fie vorba chiar de o întâlnire scurtă, de o discuţie de o violenţă ieşită din comun. Nu ştiu ce, dar un declanşator, ai înţeles?

Tentaculul se furişă din nou înainte, sfios.

— Îţi voi găsi evenimentele şi oamenii aceia.

— Sper.

Mâna femeii se mişcă în sus şi în jos, cântărind parcă cilindrul, demonstrându-i ezitarea. După aceea o ridică şi trânti cristalul în capătul încovoiat al tentaculului. Qatux îl retrase fulgerător.

— Să nu dureze prea mult, îl avertiză ea.

— O săptămână. Nu mai mult. Te voi apela. Promit.

Peretele se deschise iarăşi, lăsându-i să iasă.

— Asta a fost tot? întrebă Hoshe. I-am lăsat pur şi simplu lui Qatux memoria Tarei?

— Ai auzit. Qatux mă va apela după ce termină.

— Dumnezeule, crezusem… Hoshe coborî vocea. Crezusem c-o ducem unei autorităţi Raiel, unui laborator criminalistic. Ceva oficial!

— Ce voiai? Un primar sau un preşedinte cu semnătură certificată pe un mandat de aducere în faţa tribunalului? Îngerul Înalt ne-a lăsat să intrăm, oraşul Raiel ne-a permis accesul – mai oficial de atât nu poate fi.

Hoshe trase adânc aer în piept; nu dorea să se pună rău cu investigatorul-şef, dar şi el era poliţist… poate nu chiar ca ea, totuşi avea simţul binelui şi al răului, al justiţiei.

— Vreau să spun că tribunalul suprem naţional de pe Oaktier a deliberat trei zile până ne-a acordat autorizarea de copiere a memoriei lui Shaheef stocată în siguranţă. Şi probabil că n-ar fi aprobat, dacă ar fi cerut-o altcineva decât tine. Asta nu-i o indicaţie asupra importanţei pe care o acordăm stocărilor de siguranţă? Avem de-a face cu viaţa unei persoane… cu toată viaţa ei! Iar tu o dai pur şi simplu unui extraterestru bolnav.

— Da, este viaţa ei, dar viaţa aceea a devenit grija noastră când ea a fost omorâtă.

— Se presupune că ar fi fost omorâtă.

— Este momentul să înveţi că pentru profesiunea noastră este esenţial să-ţi afirmi propria judecată şi să acţionezi pe baza ei. Ai încredere în tine şi în capacităţile tale, domnule detectiv.

Hoshe făcu o grimasă, deşi ştia că obrajii i se învăpăiaseră. Merse pe străzile extraterestre bizar iluminate, alături de investigatorul-şef, şi nici unul nu mai scoase o vorbă.

Când ajunseră înapoi la lift, uşa acestuia era deschisă.

— Să ştii că ei îl compătimesc, rosti Paula când începură să coboare prin tulpină.

— Cine?

— Ceilalţi Raieli. Îl compătimesc pe Qatux. Ai înţeles ce este el, nu?

— Cred că da.

— Rasa lor este foarte veche. Au demnitate şi graţie, iar minţile lor ne sunt cu mult superioare. Noi ne aflăm la doar câteva generaţii depărtare de strămoşii noştri vânători-culegători, pe când Raielii sunt atât de îndepărtaţi de treapta respectivă a scării lor evolutive, încât sunt aproape cu totul altă specie faţă de creaturile pe care le-au lăsat în urmă. În felul acesta, au rămas vulnerabili faţă de anumite lucruri. Nu îl scuz pe Qatux pentru ceea ce este, însă îi înţeleg decăderea. Noi putem face faţă emoţiilor primare, deoarece suntem încă apropiaţi de originea animală. Nu-mi pot imagina cum este pentru o entitate care n-a simţit niciodată iubirea, ura, furia sau bucuria să fie expusă la asemenea sentimente. Cred că este un şoc… în mod sigur aşa este pentru majoritatea lor. Cei mai mulţi Raieli sunt îndeajuns de puternici mental pentru a-l ignora, dar cei slabi pot deveni dependenţi. Asta s-a întâmplat cu Qatux – este dependent de sentimentele oamenilor. Ne iubeşte. Şi asta mi se pare lucrul cel mai trist din Univers.

— Prin urmare, el retrăieşte amintirile lui Shaheef?

— Nu le retrăieşte, ci devine ea însăşi. Cunoaşte tot ce s-a întâmplat, toate imaginile şi toate sunetele. L-ai auzit, va avea nevoie de o săptămână ca să absoarbă o sută de ani de viaţă a femeii. Când va termina, îl vom putea întreba orice despre oricare zi, oră sau minut din viaţa ei şi vom căpăta un răspuns coerent.

— De acord, totuşi nu înţeleg nevoia respectivă. Şi noi putem face asta, nu avem nevoie de un Raiel.

— Hoshe, tu ai trecut vreodată în revistă memoria cuiva?

— Nu, recunoscu bărbatul.

— Nu-i ca o înregistrare IST. De acord, seamănă, dar nu-i acelaşi lucru. IST-urile sunt versiunile cizelate, direcţionate şi focalizate. Ele sunt create într-un scop, pentru a atrage atenţia asupra a ceva. Nouăzeci la sută din piaţă are conţinut sexual, însă există şi drame pure, aventuri şi călătorii turistice. De fapt, pentru a primi şi filtra impresiile dorite de regizor şi cerute de scenariu, este nevoie de un actor foarte talentat, dublat de un editor de impulsuri nervoase la fel de iscusit. Accesezi un IST şi povestea îţi este pusă în faţă, simplă şi uşoară, iar tu galopezi prin ea. Memoria reală funcţionează altfel – ea este ceea ce ţi-a atras atenţia la momentul respectiv. În jurul tău pot să se întâmple o duzină de lucruri importante, esenţiale, dar datorită prejudecăţilor tale, al felului în care este croită personalitatea ta, să nu te uiţi decât la unul… probabil la cel mai puţin important. Nu este necesar să fie ceva vizual; un sunet sau un miros pot fi unicele lucruri pe care ţi le reaminteşti despre o odaie – nu cine se afla înăuntrul ei şi nici ce spunea. Acum încearcă să găseşti odaia aceea în toţi anii pe care ţi-i poţi reaminti! Noi putem data secţiunile de amintiri care au fost înregistrate printr-o inserţie de memocelulă, totuşi indexarea înseamnă cu totul altceva. Dacă nu ştii momentul exact, eşti silit să revezi toată ziua sau, dacă eşti ghinionist, toată săptămână. Aici intervine Qatux. Oamenii trebuie să treacă în revistă memoria în timp real. Nu putem accepta rularea ei mai repede decât s-a petrecut. De aceea, dacă aş dori să examinez secolul care reprezintă viaţa lui Shaheef, ar trebui să petrec tot un secol. Însă Qatux, cu creierul lui mai mare şi mintea excelentă, poate prelua toată sarcina aproape simultan.

— Erai îngrijorată în privinţa lui…

— Da. O sută de ani înseamnă un timp lung. Până şi creierul lui va avea o limită. Şi ştiu că până acum a absorbit zeci de vieţi umane.

— Nu te deranjează asta – că eşti dealerul lui de drog?

— Etica umană… murmură Paula. Nu-i poţi judeca pe Raieli după standardele noastre. Ei nu se supraveghează aşa cum o face poliţia noastră. Raielii sunt proprii lor poliţişti. Qatux a făcut o alegere pe care, în societatea lui, are tot dreptul s-o facă. El va obţine oricum amintirile acelea de undeva. Dacă nu i le procurăm noi, o vor face alţi oameni; în unisferă poţi să cumperi nu numai înregistrări IST comerciale, ci şi amintiri neprelucrate. Este o piaţă mică, adresată specialiştilor. În felul acesta, Qatux ne ajută să rezolvăm crima şi toţi avem de câştigat. Dacă l-am opri să mai facă rost de amintiri, noi am fi cei care au încălcat legea… din punctul de vedere al Raielilor.

— Poate că aşa este, zise Hoshe. Liftul încetinea, aducându-i în imponderabilitate. Continui să cred că nu este bine.

— Vrei să abandonezi cazul? N-o să te opresc şi nici nu voi menţiona în dosar ceva împotriva ta.

— Nu, mulţumesc. Am ajuns până aici şi vreau să văd cum se termină totul.

***

Din clipa în care începuse, Rob Tannie regretase că acceptase slujba. Desigur, totul se rezuma la bani şi la veşnicele lui lipsuri în această privinţă. În profesiunea pentru care optase în prezent, „operator de securitate de teren“, slujbele obişnuite erau greu de găsit, iar slujbele bine plătite erau doar legende. De aceea, atunci când agentul său îl apelă să-i ofere contractul acela plătit fantastic, el ar fi trebuit să fi deschis ochii mai atent. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost destul, contractul avea şi o clauză de re-viere: trebuia să-şi descarce memoria în stocarea de siguranţă a unei clinici private, iar angajatorul lui anonim îi oferea o asigurare pe cinci ani. Dacă în decurs de cinci ani Rob nu reapărea în persoană pentru a o anula, atunci

clinica avea să deruleze procedura normală.

Iar asta îi spusese, chiar dacă intuiţia şi bunul simţ n-o făcuseră, că era absolut sigur că peste cinci ani avea să se trezească în corpul unui adolescent-prunc, fără să-şi mai reamintească nimic din ultimele luni de existenţă. Ar fi trebuit să refuze. Banii erau însă al naibii de atrăgători: nişte investiţii neinspirate în curse de cai şi alte evenimente sportive, plus pocherul şi diverse alte jocuri de noroc îi lăsaseră o gaură destul de importantă în balanţa creditului. Nu-şi putea permite să nu accepte, în nici un caz cu nişte creditori ca ai lui, iar agentul său o ştia prea bine. Aşa că fusese de acord şi se aşteptase să fie nevoit să ajute cine ştie ce grupare etnică radicală să declanşeze o lovitură de stat împotriva guvernului ei planetar, în vederea obţinerii unei autonomii culturale sporite, sau să participe la reprimarea ilegală a unei greve sindicale, sau, dacă avea cu adevărat ghinion, să fie chiar implicat în lupta pentru putere dintre nişte organizaţii criminale. Evident, ţinând seama de norocul lui, fusese mai rău decât toate posibilităţile acelea.

Trecuseră două săptămâni de când începuse să lucreze ca paznic în complexul navei stelare TSC de pe Anshun. Două săptămâni plictisitoare în care nu făcuse altceva decât să înveţe configuraţia clădirilor, orarele şi echipamentele utilizate de TSC. Îi cunoştea din vedere pe membrii echipelor de tehnicieni care asamblau nava şi se saluta cu ei. Făcea bancuri cu noii lui colegi despre sutele de indivizi zeloşi şi plini de speranţă care soseau zilnic pentru etapa finală de interviuri şi evaluări în vederea completării echipajului. Îl zărise până şi pe Nigel Sheldon însuşi, înconjurat de anturajul său de asistenţi.

Trecuseră două săptămâni şi el tot nu avea habar de ce se afla aici. Nu-şi putea da seama cine era împotriva TSC-ului, decât numai dacă nu era vorba despre vreun conflict între Marile Familii de pe Pământ – cine putea şti de ce erau

în stare ciudaţii ăia bogaţi ca să obţină un avantaj?

Apoi, chiar în dimineaţa aceasta, înainte de micul dejun, primise un mesaj criptat de la agentul său. Rob utilizase cheia care-i fusese dată şi textul verde-vâscos se deschisese în vederea lui virtuală. Cana de cafea i se răcise în vreme ce citise şi recitise informarea cu instrucţiunile şi orele ei precise. În cele din urmă, bărbatul ridicase ochii spre tavanul apartamentului şi gemuse:

— Of, futu-i maica mă-sii!

Asta era, practic n-avea nici o şansă să supravieţuiască zilei, în ciuda secţiunii finale a textului care detalia rutele de pe care aveau să fie preluaţi.

Respectă rutina pe care şi-o stabilise şi luă metroul până la gara planetară TSC. De acolo, sui într-unul dintre autobuzele pentru personal care-şi petreceau toată ziua deplasându-se înainte şi înapoi peste pustiul triajului, până la complexul navei stelare. Împreună cu ceilalţi paznici, ajunse la vestiare cu douăzeci de minute înainte de începerea turei, astfel încât să se poată schimba în uniformă. De data aceasta, pierdu mai multă vreme ca de obicei, aşteptând până ce încăperea fu aproape goală. Când mai rămăseseră doar alţi doi paznici, se apropie de dulăpiorul specificat în instrucţiuni. Codul-şablon din COtatuajul degetului său mare descuie uşiţa. Înăuntru se găsea o simplă centură utilitară, identică celei pe care o purta. Le schimbă pe cele două între ele şi închise dulăpiorul, după care plecă.

Schimbul lui începea la 8:30 şi el ajunse la timp la ghereta principală a porţii de intrare, fiind unul dintre cei trei paznici staţionaţi acolo. Prima persoană pe care o văzu fu Wilson Kime. Rob salută prompt când poarta se deschise pentru maşina căpitanului navei. Aceea era cam unica acţiune fizică pe care i-o solicita postul. Cei trei paznici din gheretă erau responsabili pentru monitorizarea perimetrului cu gard înalt de şase metri şi a pazboţilor care

patrulau. Sute de senzori se înşiruiau în lungul gardului, iar alte zeci erau risipiţi pe terenul din jur. Nimic nu se putea apropia fără ca securitatea să afle. Paznicii nu trebuiau decât să ruleze scanări de verificare aleatorii de nivel secundar ale personalului şi să verifice vehiculele vizitatorilor.

La ora 10:30, Rob rosti:

— Fac o pauză şi mă-ntorc în două'j de minute.

Părăsi ghereta şi porni spre clădirile complexului principal, mergând peste gazonul proaspăt tuns. Aerul era umed ca întotdeauna, făcându-l să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte.

După ce intră, se îndreptă direct către secţiunea porţii. Sala ei de comandă se găsea la cel mai jos dintre cele trei subniveluri ale clădirii. Alt paznic de securitate şi un tehnician de întreţinere aşteptau în lift. E-majordomul lui Rob schimbă coduri de identificare cu ei, confirmând că toţi făceau parte din misiune. Se priviră încordaţi, evaluând ceea ce zăreau şi întrebându-se dacă vreunul dintre ei nu era în stare.

În vederea virtuală a lui Rob, un cronometru număra secundele până la 10:47.

— Gata, rosti el şi apăsă butonul pentru nivelul inferior. Dacă cineva vrea să plece, e prea târziu.

Uşile liftului se închiseră şi începură coborârea spre subnivelul III. Rob îşi descheie tocul şi scoase pistolul ionic, verificându-i încărcarea. Părea identic cu cel pe care-l primise la angajare, însă acesta nu putea fi dezactivat de reţeaua de securitate, o precauţie pentru cazul în care un paznic ar fi „luat-o razna".

— Bagă-l înăuntru, rosti tehnicianul de întreţinere şi privi în semn de avertisment către senzorul liftului.

Rob îi aruncă o uitătură de dispreţ, doar pentru a dovedi că lui nu-i ordona nimeni, apoi vârî arma la loc.

— Tu te-ocupi de uşă?

— Blocările prin reţea ale uşii şi porţii, răspunse tehnicianul. Voi?

— Ne asigurăm că nu te deranjează nimeni.

Rob şi celălalt paznic schimbară priviri.

— Bine.

Liftul se deschise pe un coridor scurt. De o parte şi alta erau două uşi, iar în capătul îndepărtat se mai zărea una.

Tehnicianul scoase din trusa lui o matrice mică şi o amplasă peste comenzile liftului.

— Neutralizat, confirmă el.

Rob luă prima încărcătură autonomă dintr-un buzunar al centurii utilitare; era un simplu pătrat de plastic negru, de mărimea palmei lui şi gros de un centimetru. Îl apăsă de plafon şi-i ceru e-majordomului să încarce codul de activare. E-majordomul confirmă comutarea pe statutul armare şi Rob îşi retrase mâna. Încărcătura autonomă rămase pe loc. Carcasa ei îşi schimbă lent culoarea, potrivindu-se cu cea a plafonului.

Tehnicianul de întreţinere porni în fruntea lor pe coridor, spre uşa mare din capăt, căznindu-se să-şi transporte trusa grea. Aplică altă matrice peste panoul-încuietoare. Rob scoase din nou pistolul ionic, îndepărtându-i piedica. Cronometrul îi arăta că erau în grafic. Uşa glisă şi se deschise. Se grăbiră să intre.

Sala de comandă a porţii nu semăna deloc cu centrul pentru activităţile de explorare interstelare, ci era o sală simplă – un paralelipiped cu baza pătrată având latura de zece metri şi înalt de doi metri şi jumătate. Era ticsită de console, iar pe o latură avea separeuri de management cu pereţi de sticlă; toate erau întunecate şi neocupate deocamdată. Din tura aceea făceau parte opt oameni, aflaţi la console pentru a monitoriza giganticul ansamblu de maşinării care era îngropat în propria sa cavernă dincolo de sala de comandă. Pe peretele opus birourilor, trei portaluri imense de înaltă rezoluţie prezentau situaţia porţii cu

afişaje grafice tridimensionale.

Mai multe capete se ridicară şi se încruntară la intruşi. Exact conform orarului, e-majordomul lui Rob anunţă că pierduse interfaţa cu cibersfera; software-ul kaos se infiltra în toate nodurile locale.

— Ţineţi-vă gura şi rămâneţi calmi, vorbi celălalt paznic. Mâinile la vedere şi vă rog să nu-ncercaţi vreo prostie.

Un operator de consolă se sculă în picioare, holbându-se neîncrezător la Rob.

— Ce dracu' se-ntâmplă? S-a-ntâmplat ceva?

Rob trase în plafonul de deasupra lui, cu pistolul reglat la sarcină minimă. Operatorul scoase un ţipăt scurt, animalic, când aşchii ascuţite din banda de polifoto se revărsară în jurul lui, lăsând în urmă fuioare subţiri de fum. O alarmă porni să ţipe ascuţit.

— Ţi s-a spus să-ţi ţii gura! răcni Rob peste hărmălaie.

Feţe speriate îl priviră. Braţele se ridicară în aer.

— Ce dracu'!

Tehnicianul se uita la operatorul căzut, care rămăsese ghemuit pe podea, cu braţele deasupra capului, tremurând din tot corpul.

— Fă-ţi treaba! se răsti Rob la el.

Tehnicianul încuviinţă scurt din cap şi apăsă butonul, închizând uşa. Celălalt paznic trase în alarmă, curmând zgomotul.

— Mersi, zise Rob.

— Toată lumea! le strigă tehnicianul operatorilor. Îndepărtaţi-vă de console!

Rob şi celălalt paznic fluturară cu subînţeles pistoalele, împingându-i pe operatori spre peretele din sticlă, unde le făcură semn să se ghemuiască pe jos.

— Joanne Bilheimer, rosti Rob. Ieşi în faţă, imediat.

O femeie ridică ochii, speriată.

— Eu sunt Joanne. Ce vrei?

— Sus, îi făcu semn Rob şi arătă consola etichetată Şef

Operaţiuni. Încuie sala şi activează nivelul trei de izolare.

— Eu… Se uită îngrozită la pistol. Eu nu sunt…

— Te rog, o opri el, nu mă lua cu căcaturi că n-ai autoritatea respectivă. Eu zic că n-ar fi bine să mă faceţi să-ncep cu ameninţările, fiindcă le pun imediat în aplicare. S-a-nţeles – nivelul trei?

— Nu pot interfaţa. Ceva contaminează nodurile consolei.

Rob rânji amabil.

— De-aia TSC-ul v-a prevăzut şi cu un sistem manual de rezervă.

Ea plecă fruntea, apoi se ridică şi se duse la consolă.

Celălalt paznic stătea cu faţa către operatorii ghemuiţi.

— Nu-i decât un anestezic, îi anunţă el. Nu va fi omorât nimeni, fiindcă nu suntem nişte demenţi ucigaşi.

Trecu pe lângă ei, apăsându-le de gât un hipotub. Unul câte unul, oamenii se înmuiară şi căzură pe podea.

O placă mare din metal hurui şi se ridică din podea, etanşând uşa. O placă similară acoperi ieşirea de incendiu. Deasupra lor, aerul vibră, apoi se rigidiză o dată cu activarea câmpului de forţă, care ranforsă structura moleculară a pereţilor. Doi cilindri groşi coborâră din plafon, telescopând, în capete opuse ale sălii. Rob surâse mulţumit; erau filtrele atmosferice care reciclau aerul după ce câmpul de forţă etanşase conductele de condiţionare.

— Mersi, Joanne.

Femeia nu avu timp nici măcar să-l privească înainte ca al doilea paznic s-o apese cu hipotubul pe gât.

Tehnicianul demontase panourile unei console. Îşi răsturnase trusa cu fundul în sus şi mai multe matrice personalizate se revărsaseră pe podea în jurul lui. Din fiecare ieşea câte un mănunchi lung de cabluri de fibră optică, pe care se străduia, lucrând grăbit, să le conecteze în echipamentele electronice ridicol de complicate ale consolei.

— O poţi face? întrebă Rob.

— Taci-n pula mea şi lasă-mă să mă concentrez. Mai avem vreo două minute în care să verificăm comenzile înainte să ne decupleze IR-ul.

— Bine.

Rob şi celălalt paznic se priviră şi ridicară din umeri. Rob habar n-avea ce făcea tehnicianul, nici cum să-l ajute. Software-ul kaos continua să contamineze nodurile, blocând accesul la cibersferă. Rob nu ştia ce se întâmpla la exterior, în restul complexului; nu ştia dacă celelalte unităţi ale misiunii îşi continuau acţiunile, dacă fuseseră împiedicate sau dacă fuseseră deja ucise. Nu-i plăcea să fie izolat în felul acesta. Dorea să ştie. Trebuia să ştie. Cronometrul din vederea virtuală număra nemilos timpul scurs din misiune, bifând evenimente care ar fi trebuit să aibă loc. Mai rămăseseră nouăzeci de secunde şi tehnicianul continua să lucreze cu fervoare disperată în interiorul consolei.

Haide, îl îndemnă Rob în gând. *Haide-odată!*

***

Wilson ajunsese la grila centrală a platformei de asamblare când e-majordomul îl anunţă că-l apela Oscar Monroe.

— Fă legătura, îi ceru el.

Îşi încetini impulsul lângă una dintre traversele podului rulant şi se roti lent, astfel încât putea să privească în secţiunea dorsală a navei. Toate rezervoarele cu masă de reacţie fuseseră instalate şi ieşeau în relief din suprastructura cilindrului. Aproape o cincime din plăcile fuzelajului erau la locul lor şi constructoboţii lucrau de zor, adăugind altele.

Imaginea micuţă şi translucidă a capului lui Oscar apăru în colţul vederii virtuale.

— Vrei nişte veşti bune, căpitane? întrebă el.
— Normal.
— Îngerul Înalt afirmă că nu cunoaşte nici un fel de extratereştri echipaţi cu superarme în partea asta de galaxie.
Wilson îşi mută privirea în mod reflex spre amplasamentele câmpului de forţă al navei. Unele generatoare fuseseră montate, însă nici unul nu era deocamdată conectat la reţeaua energetică.
— Ai dreptate, asta-i o veste bună. Să-nţeleg că n-aţi avut probleme cu habitatul?
— Nu, cu habitatul n-am avut nici o problemă.
Wilson surâse în barbă; se întâlnise şi el de câteva ori cu preşedinta Gali.
— Aşadar, ce-a spus?
— Că n-a vizitat Perechea Dyson, aşa că ştie foarte puţine. A lăsat să se înţeleagă că este curios, şi poate chiar neliniştit, în privinţa barierelor. În esenţă, aşteaptă să vadă ce găsim.
— Interesantă politică… A zis dacă a mai contactat alţi extratereştri din secţiunea aceea a spaţiului?
— Nu tocmai, este foarte strict în privinţa confidenţ…
Legătura se întrerupse. Wilson tocmai îl întreba pe e-majordom ce se întâmplase, când acesta declanşă o alarmă de securitate. Reţeaua de date a complexului navei stelare era supusă unui atac de tip kaos.
— Cât de grav? apucă el să întrebe.
În jurul platformei de asamblare, câteva lumini pâlpâiră, surprinzându-l în mod serios.
— Lasă asta, dă-mi situaţia stării sistemelor – general şi platforma.
Alte două alarme de securitate se aprinseră când afişajul de stare i se extinse în vederea virtuală. O explozie avusese loc la unul dintre principalele generatoare energetice ale complexului. Intruşi pătrunseseră în sala de comandă a

porţii. Paznicii de securitate din sala de asamblare 4DF se găseau în toiul unui schimb de focuri cu alţi intruşi. Secţiuni din reţeaua de date a complexului se clătinau şi se prăbuşeau, pe măsură ce software-ul kaos contamina nodurile de comutare.

— Să fiu al dracu’!

Pe toată platforma de asamblare, sistemele comutau pe sursele energetice de rezervă, fiindcă reţeaua principală de distribuţie fluctua. Wilson se răsuci disperat şi trebui să se prindă de traversă pentru a-şi opri mişcarea de rotaţie. Poarta continua să fie materializată, ducând înapoi în clădirea controlului calităţii. Module lunecau pe benzile electromusculare, iar doi oameni pluteau în jurul joncţiunii, privind în urmă.

— Fă-mi legătura cu şeful securităţii, îi ceru e-majordomului.

Afişajul de stare arătă dispariţia conexiunilor energetice şi de date cu centrul de comandă al securităţii. În secţiunile din jurul clădirii turn se autoactivară sistemele de stingere a incendiilor. Pentru o secundă, şocul paraliză gândirea lui Wilson. Avea dificultăţi în a integra ceea ce vedea. Apoi intră în acţiune instruirea sa veche: *reacţionează, nu încremeni!*

Luminile se stingeau pe platforma de asamblare, întrucât matricea de management local începuse procedurile de reducere a consumului pentru cazurile de urgenţă.

— Stabileşte comanda matricei de management local, se adresă Wilson e-majordomului său. Codifică tot traficul cu cheia codului meu. Izolează imediat matricea şi reţeaua platformei de reţeaua de date a complexului de la sol. Autorizează continuarea procedurilor interne de urgenţă, dar vreau câmpul de forţă al platformei să fie activat imediat peste poartă. Deviază toate rezervele de energie internă pentru menţinerea lui.

— În lucru, anunţă e-majordomul.

Afişajul stării din vederea virtuală dispăru după întreruperea legăturii de date cu complexul principal.

— Dă-mi starea internă.

Fu înconjurat de fluxuri noi de date translucide; se afla în centrul unui glob compus din mii de linii roşii şi chihlimbarii întreţesute. Activităţile de construcţie se opreau, totuşi nu dispunea de prea multă energie.

— Anulează funcţiile ambientale, avem destul aer pentru mai multe ore.

— Validare.

— Localizează personalul din platformă şi listează-l. Deschide canalul general de emisie pentru toţi cei de aici.

Luminile continuau să se stingă în jurul lui, lăsând într-o penumbră crepusculară secţiuni uriaşe ale platformei. Câmpul de forţă intră în funcţiune, sigilând poarta. Raze puternice de lumină pătrundeau prin semiîntuneric dinspre clădirea de controlul calităţii.

— Atenţie, toată lumea! anunţă Wilson pe canalul general. Complexul pare să fie ţinta unui atac fizic. Am sigilat poarta, aşa că aici ar trebui să fim în siguranţă. Ca precauţie, doresc însă ca toţi să se îndrepte spre inelul sistemului de susţinere biotică al navei, secţiunea doisprezece.

Parcurse iute listingul personalului cu experienţă.

— Fă-mi legătura cu Anna Hober.

Şi-o reamintea vag din şedinţele de antrenament al echipajului; era un astronom din divizia de explorare TSC, primită în echipaj ca expert în senzori şi navigator.

— Validare.

— Da, domnule căpitan, rosti Anna Hober.

— Unde eşti?

— Sus, la matricea de senzori secundară. Fac parte din echipa de instalare.

— Din clipa asta eşti secundul meu executiv. Conectează-te la matricea secţiunii sistemului de susţinere

biotică a navei şi începe să alimentezi sistemele ambientale interne. Ia să te ajute pe oricine ai nevoie din echipele de asamblare. Dă-i drumul! Vreau ca acolo să fie un adăpost sigur pentru toţi.

— Da, domnule căpitan.

Mâna lui virtuală atinse iconul e-majordomului.

— Afişează starea sistemelor interne ale navei.

— Validare.

Reprezentarea care apăru era micuţă. Puţine sisteme erau alimentate cu energie şi reţeaua internă a navei se limita la legăturile primare de comunicaţii – o coloană vertebrală fără joncţiuni nervoase.

Wilson se împinse cu picioarele în traversă, îndreptându-se către inelul sistemului de susţinere biotică. În vreme ce luneca prin aer, examină sursele energetice de la bord; majoritatea sistemelor secundare de rezervă erau instalate şi două generatoare de fuziune fuseseră testate înainte de a fi apoi închise. Ele ar fi trebuit să le asigure destulă energie pentru a întreţine câteva punţi, până se clarifica situaţia de la sol. Dacă situaţia se prelungea, ar fi trebuit chiar să poată porni un reactor de fuziune şi să-l cupleze la generatorul câmpului de forţă – consumul rezervelor era neliniştitor de mare.

— Avem vreo legătură de comunicaţii externe cu datasfera planetară?

— Platforma de asamblare este echipată cu transmiţători pentru situaţii de urgenţă care se pot conecta la sateliţi geostaţionari.

— Activează-i! Trebuie să ştiu ce se întâmplă jos.

Fuseseră stinse atât de multe lumini încât avea probleme să vadă încotro se îndrepta. Traversele şi stâlpii de rezistenţă erau invizibili până ajungea foarte aproape de ei şi îi încetineau înaintarea; de acum, practic trebuia să pipăie ca să găsească drumul. Inserţiile retinale îi trimiteau pe vederea virtuală o imagine în infraroşu, făcându-l să

vadă numai roz strălucitor şi alb.

Revărsarea puternică de lumină care sosea prin poartă se reduse treptat la nivelul strălucirii gălbui emise de lămpile de urgenţă ale clădirii. După aceea urmă un fulger portocaliu pe care inserţiile retinale fură nevoite să-l atenueze ca să nu fie orbit. Wilson clipi din ochi, trezindu-se complet în întuneric după stingerea fulgerului; principalele linii energetice fuseseră de asemenea pierdute, lăsând funcţionale doar câteva sisteme de iluminat de urgenţă în interiorul platformei. Poarta era complet întunecată.

— Futu-i! şopti el.

Bănuielile lui fuseseră corecte de la bun început. Ţinta era *A doua şansă.*

***

Lennie Al Husan sosise în gara TSC Anshun după o călătorie de două ore, care ar fi trebuit să dureze patruzeci şi opt de minute. Întotdeauna se întâmpla aşa când sosea prin St. Lincoln; triajul de acolo cauza întârzieri de fiecare dată. Din cauza aceasta, întârziase la întâlnirea cu biroul mass-media al proiectului navei stelare. Editorul lui avea să facă o criză de nervi din motivul ăsta, fiindcă toate companiile mass-media încercau să prezinte zborul. Unul dintre visurile lui Lennie era, de altfel, că va putea cumva să se califice ca reporter/membru de echipaj, un post pe care TSC îl flutura prin faţa reprezentanţilor mass-media ca să se asigure de cooperare favorabilă.

Atât doar că întârzierea de acum anulase probabil opţiunea respectivă.

Porni în lungul sălii principale spre zona de îmbarcare pentru transport către complexul navei. Fu supus câtorva verificări de securitate amănunţite, după care ieşi în aerul îngrozitor de umed, alăturându-se altor oameni care se înghesuiau în aşteptarea autobuzului. Îi ceru e-

majordomului să-l contacteze pe reprezentantul mass-media cu care discutase.

— Am probleme în stabilirea unei interfeţe cu datasfera, îi spuse e-majordomul. Software kaos contaminează nodurile reţelei de date locale.

— Serios?

Lennie privi în jur cu interes, ceea ce, recunoscu, era tembel de inutil. Totuşi atacurile kaos erau rare şi de obicei precedau sau acopereau un tip de activitate ilegală.

Peste zona de îmbarcare pentru transport reverberă un bubuit atât de puternic încât bănui că fusese o explozie. Alături de toţi cei de la coadă, Lennie se aruncă la pământ. Pentru o secundă, crezu că fusese o deraiere, oricât de imposibil ar fi fost aşa ceva. Apoi începu un vuiet peste care se suprapuse o a doua bubuitură. Lennie se ridică şi încercă să-şi dea seama dincotro soseau zgomotele; erau atât de puternice, încât fu nevoit să-şi acopere urechile cu palmele.

— Înregistrare completă, toate simţurile, îşi anunţă e-majordomul.

Porni în goană spre capătul clădirii lungi. Când dădu colţul, putu să vadă peste o secţiune largă a triajului. Prima impresie fu că asista la dezintegrarea unui tren lung din vagoane acoperite care se afla în spatele depourilor de marfă. Două vagoane fuseseră deja transformate în bucăţi informe şi, pe când se uita, un al treilea vagon explodă, deschizându-se. Forme uriaşe şi întunecate de metal se ridicau dintre sfărâmături pe coloane vii de flăcări violete. Semănau cu nişte dinozauri paralelipipedici blindaţi, cu capete trapezoidale boante. Ţevi groase de tunuri ieşeau din orbitele ochilor şi arme mai mici se extindeau din partea inferioară a capetelor aidoma unor mandibule letale. Trei picioare butucănoase le erau pliate, strâns lipite de flancuri, când se înălţară în văzduh. În jurul lor, aerul pâlpâi, anunţând activarea unor câmpuri de forţă.

Lennie nu îndrăzni nici să clipească. Rămase cu ochii larg deschişi, absorbind imaginile extraordinare. E-majordomul lui expedia o mulţime de ping-uri, căutând un nod al cibersferei care să fie necontaminat.

— Lasă-ne să intrăm! urlă Lennie către cibersfera care colapsa. Îţi ordon în numele lui Allah, în pizda mă-sii! Lasă-ne să intrăm!

Apoi contaminarea kaos dispăru pe neaşteptate, golindu-se din cibersferă, aşa cum apa se goleşte dintr-o conductă. Totul era on-line şi imaginile lui Lennie erau transmise în matricea biroului său din Kabul.

— IC-ul a curăţat reţeaua locală, îl anunţă e-majordomul şi în glasul sintetizat al programului se simţi ceva foarte apropiat de uimire.

Lui Lennie nu-i păsa dacă Profetul însuşi fusese cel care restabilise miracolul electronic. El transmitea acum imaginile, sunetele şi teroarea în tot Commonwealth-ul – el, Lennie Al Husan. Acesta era momentul lui de glorie.

Cele trei maşinării înspăimântătoare se rotiră la unison; jeturile lor de evacuare căpătară vectori orizontali şi ele accelerară peste triajul părăginit.

— Sunt Răzbunători Alamo! răcni Lennie peste urletele duzelor, rugându-se ca spectatorii lui să-l poată auzi. Vedeţi în acţiune nişte Răzbunători Alamo autentici!

Abia reuşi să-şi stăvilească impulsul de a ovaţiona.

***

Cei doi paznici care rămăseseră în ghereta porţii de intrare tocmai începuseră să se întrebe unde dispăruse Rob, când conexiunile lor standard cu cibersfera se întrerupseră. Nu fură mai neliniştiţi decât ar fi fost cazul, întrucât legăturile cu senzorii şi sistemele de pe perimetru nu fuseseră afectate. Două alerte sosiră pe linia de la centrul de comandă al securităţii, dar, înainte ca măcar să

le fi privit, o explozie bubui în spate, ridicând pe cer un glob de foc dinspre latura opusă a complexului. Cercuri roşii răsăriră pe afişajul stării lor de securitate.

— Dumnezeule, ăla a fost un generator… reuşi să rostească un paznic când flăcările vuiră în sus după sfera de foc care se dilata. Se pare c-a dus cu el toată secţiunea de stocare a combustibilului.

Trei etaje de ferestre dintr-un turn erupseră şi un milion de cioburi de sticlă zburară afară, gonind pe limbi lungi de văpaie.

— Centrul de comandă al securităţii nu răspunde, raportă matricea gheretei. Deţineţi comanda autonomă a securităţii perimetrului.

— Etanşare! răcni paznicul-şef.

Îşi încărcă codul în matricea gheretei şi privi cum înviau sistemele protectoare. Pazboţii încremeniră în locurile unde se aflau; trape se deschiseră în flancurile lor şi de acolo ieşiră ţevi care se armară automat. Mai liniştitoare fu însă intrarea în funcţiune a generatoarelor câmpului de forţă; dotate cu trei sisteme redundante şi autonome, ele închiseră peste tot complexul un câmp gigantic în formă de dom. Moleculele de aer prinse în interiorul efectului de legătură scânteiară când absorbiră inputul de energie care le alinie într-o structură rigidă.

Alte două explozii răsunară în interiorul complexului. Paznicul-şef încercă să afle ce fusese distrus, dar afişajul lui de stare era aproape complet lipsit de informaţii.

— Ce facem? întrebă partenerul lui.

— Deocamdată stăm locului. Nu putem dezactiva câmpul de forţă… nu deţinem autoritatea respectivă. Aici suntem în siguranţă.

— Ba nu suntem deloc, arătă celălalt spre flăcările uriaşe şi fumul negru care se înălţa peste clădirile complexului. Suntem închişi laolaltă cu un grup de terorişti nenorociţi.

— Nu te panica. Pur şi simplu, ne-au luat prin

surprindere. Locul este acum mai etanş decât găoaza unei onna de lagună. Ia uită-te!

Arătă un turn. Suprafaţa lui exterioară era acoperită de scânteile evidente ale unui câmp de forţă.

— Îi izolează şi după aia aduc trupele serioase ca să-i radă – asta-i procedura standard.

Se întoarse şi văzu că partenerul lui ignora complet complexul şi se holba la întinderea pustie a triajului.

— Alea ce dracu' sunt?

***

Tehnicianul trebuise să ia toate firele la mână, însă reuşise să-şi interfaţeze toate matricele în reţeaua sălii de comandă a porţii. IR fusese izolat afară.

— Coordonatele porţii nu mai pot fi schimbate, anunţă el triumfător. Am izolat reţeaua de comandă, aşa că sistemul funcţionează pe matricele interne şi totul ni se va preda elegant şi fără mofturi.

— Grozav! mârâi Rob. Şi când o să-ntrerupă energia?

Simţise deja podeaua vibrând uşor. În apropiere explodase ceva. Altă parte a operaţiunii avansa. Nu-l încânta că totul fusese atât de compartimentat; îi venea greu să nu ştie ce se întâmpla.

Tehnicianul îl privi dispreţuitor. Se aşeză la consola pe care o mutilase şi apelă scheme noi pe portalurile mari montate pe pereţi.

— Au şi făcut-o deja – uită-te! Alimentarea din exterior este aproape zero. Deja funcţionăm pe trapa d-zero. Totu-i în regulă. Acum trebuie doar să mai rezistăm încă treizeci de minute.

E-majordomul lui Rob raportă brusc că se putea conecta la nodurile cibersferei sălii. O jumătate de duzină de apeluri îi cereau să se identifice.

— Bagă-i în pizda mă-sii, îi spuse el e-majordomului.

— Interesant, comentă tehnicianul. (Ochii îi erau nefocalizaţi, în vreme ce studia datele din vederea virtuală.) Cibersfera e curată… cineva a contracarat software-ul kaos… este eliminat.

— Asta-i bine sau rău? întrebă Rob.

— E ciudat… N-aş fi bănuit niciodată că IR-ul cibersferei Anshun este atât de puternic încât să elimine aşa rapid nivelul ăla de kaos.

— Cum ne afectează asta pe noi?

Rob detesta întotdeauna să lucreze cu specialiştii ăştia cu capu-n nori, care nu izbuteau niciodată să aprecieze latura fizică a unei misiuni.

— De fapt, nu ne afectează. Vreau să zic că securitatea TSC nu poate intra în mod fizic aici sau în sala cu maşinăriile porţii – noi controlăm şi câmpul ăla de forţă. Tehnicianul se scărpina gânditor pe un obraz. Dacă toţi senzorii lor sunt din nou funcţionali, s-ar putea să ne fie niţel cam greu să ieşim la sfârşit. O să mă gândesc…

Rob îl privi pe celălalt paznic, care se mulţumi să strângă din umeri.

— Ia stai aşa, rosti tehnicianul şi se aplecă înainte când un portal comută pe imaginea granulată a unui senzor care acoperea coridorul din exteriorul sălii de comandă. Ia uite, au repus în funcţiune circuitul liftului!

Senzorul arăta uşile liftului închizându-se. După zece secunde, încărcătura autonomă explodă. Pe imaginea de pe portal, Rob nu văzu decât uşile liftului vibrând, cu linia centrală de unire căscându-se când metalul fu deformat. Un nor dens se revărsă pe coridor şi bărbatul îşi dădu seama că era praf, nu fum.

Celălalt paznic chicoti.

— De-acum nu mai pot coborî pe-acolo, probabil că s-a năruit tot puţul.

Rob privi placa de metal care acoperea ieşirea de incendiu. În scurt timp, securitatea avea să coboare pe

scara din spatele ei. Potrivit instrucţiunilor pe care le decriptase dimineaţă, după ce puţul liftului era scos din funcţiune, ei ar fi putut să părăsească sala de comandă pe uşa principală. Unul dintre birourile aflate mai departe pe coridor avea un pasaj utilitar prin care ajungeau în sala cu maşinăriile porţii, iar de acolo puteau alege dintre trei rute de ieşire, după ce câmpul de forţă era decuplat. Bineînţeles, toate acţiunile respective depindeau în mare măsură de kaosul care scotea din funcţiune cibersfera şi senzorii de securitate.

— În clipa de faţă, poate cineva să privească aici înăuntru? întrebă Rob.

Examină cu atenţie plafonul, căutând senzori şi videocamere şi văzu minimum trei care acopereau interiorul.

— Stai să văd reţeaua locală, răspunse tehnicianul.

Încremeni brusc, rămânând cu gura căscată la portalul care afişa reţeaua de comandă a porţii. Una dintre secţiuni pâlpâia roşu.

— Nu se poate… murmură el.

— Ce-i? făcu Rob.

— Primul scut de blocare a comutării a căzut.

— Mai zi o dată, pe limba mea.

— Fii atent – cablurile de fibre optice care formează reţeaua continuă să fie intacte, integrate în reţeaua de date locală, care la rândul ei este conectată la cibersferă. Dar în noduri, locurile de unde se controlează comutările, eu mi-am încărcat software-ul ca să blochez contactul. În termeni electronici, între noi şi exterior nu există nici o barieră fizică, doar scuturile. Eu am amplasat cinci, consecutive, la fiecare nod, blocând toate canalele de acces, totuşi ceva tocmai a trecut de scutul exterior.

— Ne-ai spus că IR-ul Anshun a curăţat kaosul, rosti celălalt paznic.

— Nu, am spus că nu crezusem că ar fi putut s-o facă…

nu atât de repede. Iisuse!

Altă secţiune a reţelei de comandă a porţii strălucea chihlimbariu.

— Aşa ceva nu se poate, mă jur – nu-i posibil!

— Alt scut? ghici Rob.

— O să cadă, să-mi bag picioarele, jumătate din coduri au fost deja sparte. Nu se poate. Vorbesc serios – aşa ceva nu se poate! Ştii ce fel de criptare am utilizat pentru chestia aia? Geometrie în optzeci de dimensiuni. În optzeci! Ca să spargi aşa ceva ai nevoie de-un secol… dacă ai baftă.

Părea mai degrabă furios decât îngrijorat.

Rob începea să aibă o senzaţie cu adevărat neplăcută despre misiune.

— Şi ce anume poate să spargă genul ăsta de criptare?

Tehnicianul încremeni complet.

— IC-ul.

Privirea lui găsi pe plafon o videocameră care era cuplată la consola lui şi se uită direct în lentila micuţă.

— Băga-mi-aş pula!

Celălalt paznic îşi ridică pistolul ionic şi începu să tragă în videocamere.

— Află câţi senzori sunt înăuntru. Imediat!

Rob trase într-un senzor de deasupra uşii principale. Riscă o căutătură scurtă spre afişarea de pe portal, continuând să caute şi altele. Avertismentul chihlimbariu al celui de-al doilea scut se transforma într-un roşu ameninţător.

***

Paznicul-şef din ghereta de la poartă privi pe fereastră şi gura i se căscă treptat în mod inconştient, când înţelese adevărata natură a obiectelor zburătoare.

— Am mai văzut chestiile astea, croncăni el fără putere. Ştiu ce sunt. Erau într-un film de acţiune pe care l-am

accesat cu nişte ani în urmă. Răzbunători Alamo. Dar sunt chestii vechi de tot...

— Nu mai sunt, rosti partenerul lui. Ce facem?

— Ne rugăm la Dumnezeu.

Pe toată autostrada care ducea la complexul navei stelare, vehiculele se opriseră automat când software-ul kaos le afectase matricele de pilotare. Apoi, când începuseră exploziile şi se activase domul câmpului de forţă, oamenii coborâseră din maşini pe asfaltul fierbinte şi rămăseseră privind spectacolul. Câţiva se întoarseră, auzind noile uruituri din spatele lor, şi se aruncaseră instantaneu pe jos, răcnind avertismente.

Răzbunătorii Alamo vuiau peste autostradă, la nici o sută de metri altitudine. Când ajunseră la un kilometru de câmpul de forţă, deschiseră focul cu lansatoarele de particule. Era ca şi cum o perdea de fulgere ar fi acoperit interstiţiul dintre ei şi dom. Întregul cer se transformă într-o volbură orbitor de albă, cu aerul dezintegrându-se sub giganticele descărcări energetice. Nivelul sonor al exploziilor făcu ţăndări toate geamurile maşinilor, furgonetelor şi autobuzelor de dedesubt şi oamenii înşişi fură azvârliţi cât colo de frontul undei sonice. Timpane şi ochi se sparseră, vase capilare fură deschise, sângele porni să le spumege din guri, nasuri şi urechi, iar pielea neprotejată se lichefie.

Domul câmpului de forţă îşi păstră integritatea sub lovitură. Pe suprafaţa lui, moleculele de aer colapsară şi se ridicară într-un nor coronal clocotitor. De deasupra, părea ca şi cum o stea pitică roşie fusese îngropată în sol.

Descărcări electrice gigantice ţâşniră din mantia ionică ce fierbea, izbind pământul de jur împrejur. Pazboţii, care aşteptau în alertă împrejurul bazei câmpului de forţă, urmărind cu armele laser şi magnetice inamicul care se apropia, detonară pur şi simplu şi roiurile de fragmente se vaporizară în microsecunde când fură învăluite de cascada

de energie. Toate smocurile de vegetaţie de pe o rază de patru sute de metri în jurul domului izbucniră în flăcări.

Cei trei Răzbunători Alamo traseră iarăşi, concentrându-şi lansatoarele asupra unui singur punct. Câmpul de forţă rezistă şi acum, deviind potopul teribil de energie în aerul care scânteia torturat. Cataracte dense de lumină se revărsară, izbind solul.

În interiorul gheretei, ambii paznici se aruncaseră pe jos de la primul baraj de foc. Întreaga lor lume dispăruse într-o violenţă albă. Chiar şi în interiorul câmpului de forţă, nivelul de zgomot era incredibil, translatându-se în durere fizică directă care le sfredelea timpanele. După ce lumina se stinse, cutezară să ridice ochii. La cinci sute de metri depărtare, acolo unde fuseseră focalizate lansatoarele, o zonă imensă din câmpul de forţă continua să sclipească de dâre violete orbitoare, pe măsură ce fuioarele de energie reziduală se descărcau în sol.

— A ţinut, mormăi paznicul-şef nevenindu-i să creadă.

Nu-şi putu auzi propriile cuvinte. Când îşi duse palma la ureche, degetele i se mânjiră de sânge. Nu-i păsa.

— Sunt viu. Cu dosul falangelor îşi întinse lacrimile pe obraji. Doamne Dumnezeule, sunt viu!

Înălţă capul deasupra tăbliei biroului şi îi văzu pe Răzbunătorii Alamo apropiindu-se de domul câmpului de forţă. Incendii mărunte pâlpâiau sub ei, arzând ultimele smocuri de iarbă şi buruieni. Răzbunătorii nu aterizară, ci mai degrabă se prăbuşiră din văzduh. Rachetele lor se opriră când ajunseră la douăzeci de metri înălţime. Cu picioarele extinse, atenuară şocul şi râmaseră într-o poziţie ghemuită pe pământul înnegrit şi fumegând. Capul celui mai apropiat se roti lent într-o parte şi cealaltă, ca parodierea unei creaturi vii, scanând cu senzorii. Matricele lor erau încărcate cu smartware de conştiinţă animalieră, care le asigura o independenţă alimentată doar de agresiune; după ce ţinta fusese stabilită, nu se mai opreau

până nu ajungeau la ea.

Cel din frunte începu să înainteze, cu picioarele bubuind înfundat, deplasându-se cu o viteză descurajantă pentru ceva atât de masiv. Jerbe de cenuşă şi ţărână se ridicau la fiecare impact, zburând în vârtejuri bizare în jurul câmpului său de forţă. Secţiuni mici de blindaj din partea frontală a capului basculară în sus, lăsând să gliseze în exterior cleşti lungi şi negri. Ţevile armelor de calibru mediu se retraseră în compartimentele lor. La treizeci de metri de baza domului, Răzbunătorul se opri şi-şi coborî capul gros de forma unei pene de despicat lemne. Cleştii străluciră cu o aură de culoarea cobaltului care se rotea şi pâlpâia. Îi înfipse în pământ. Gheizere imense de sol fură aruncate în văzduh. Răzbunătorul Alamo se propti în picioare şi-şi afundă mai mult capul în gaura pe care o sfredeleau cleştii. Nisip şi fragmente de piatră spartă ţâşneau la douăzeci de metri înălţime deasupra lui. Treptat, începu să-şi afunde în excavare uriaşul corp blindat.

***

Toate clădirile de pe Muntele Castelului din Leithpool erau iluminate de fascicule strălucitoare de lumină, ale căror culori treceau graţios din una în alta, parcurgând tot spectrul, în timp ce deasupra lor semeţul castel de basm era el însuşi scăldat în sclipirea a treizeci de proiectoare de intensitate solară. Din poziţia sa de la fereastra cafenelei de pe Cercul Prinţului, Adam avea o panoramă superbă a muntelui pe fundalul unei seri senine şi calme. Reflexia lui tremura în apele negre şi reci ale lacului circular din Leithpool, într-o imagine de oglindă aproape perfectă. Aidoma tuturor celorlalţi clienţi întârziaţi ai cafenelei, de câteva minute şi el încetase să mai privească spectacolul de afară. Toate emisiunile de ştiri ale unisferei transmiteau evenimentele de pe Anshun, prin miile de companii mass-

media întinse prin Commonwealth. Cafeneaua comutase pe Alessandra Baron, deşi imaginile la care avea ea acces erau lipsite de profesionism. Proveneau de la supravieţuitori din vehiculele distruse sau abandonate pe autostrada spre complexul navei stelare. Inserţiile retinale transmiteau imaginile înceţoşate de lacrimi, clătinându-se după cum expeditorii se cutremurau de spaimă sau uşurare.

Răzbunătorii Alamo forau sub domul câmpului de forţă; practic, vechile maşinării de război nu mai erau vizibile acum, întrucât găurile pe care le săpaseră erau îndeajuns de adânci pentru a le ascunde în întregime corpurile. Jerbe imense de pământ continuau să se înalţe către cer ca nişte fântâni arteziene, de unde cădeau sub forma unui nor camuflator de praf şi granule de piatră mai uscat decât orice nisip din deşert. Volumul de sol pe care-l regurgitau în urma lor nu se diminua nici o clipă. Cu viteza aceea, în numai câteva minute aveau să ajungă dedesubtul complexului în sine. Un detaliu pe care Alessandra Baron, aflată în securitatea studioului ei de pe Augusta, se grăbi să-l sublimeze. Ea mărturisi că nu ştia nimic despre capacităţile defensive pe care TSC se putea sau nu să le fi încorporat în complex, însă măsurile standard nu păreau să se fi comportat prea grozav. De asemenea, se acorda o atenţie deosebită legendei privind calităţile distructive ale Răzbunătorilor Alamo.

— Nimic şi nimeni, rosti ea, nu ar supravieţui în interiorul complexului asediat, dacă măcar unul singur ar pătrunde acolo. Ne putem doar ruga pentru oamenii care sunt prinşi înăuntru.

Până şi faţa ei frumoasă cu coama elegantă de păr blond-închis părea tulburată.

Nici Adam nu era sigur dacă TSC îi aştepta cu vreo surpriză pe Răzbunătorii Alamo. Din necesitate, misiunea aceasta fusese pusă la cale în pripă şi timpul de documentare fusese scurt. Nu putea fi sigur absolut de

nimic, cu toate că avea bănuiala că în complex nu existau arme serioase, de calibru greu.

Alături de ceilalţi clienţi transfiguraţi din cafenea, Adam icni, uluit şi înspăimântat, înaintea fulgerelor şi uruiturilor care răzbăteau din gurile căscate ale tunelurilor. Nu simula defel. În ultimele luni asistase în mod direct la renovarea maşinăriilor gigantice, totuşi era la fel de copleşit ca oricare alt om de forţa brută pe care o dovedeau Răzbunătorii Alamo care se aruncaseră – ceea ce era cu siguranţă pentru ultima dată – în bătălie.

În vederea virtuală, un cronometru bifa succesiunea de evenimente ale misiunii. Deocamdată se descurcau remarcabil de bine în respectarea graficului, ceea ce însemna că se apropia etapa a doua. Ca veteran al multor campanii, mari şi mici, Adam ştia că nimic nu era mai adevărat decât străvechea maximă militară: un plan de bătălie nu supravieţuieşte niciodată contactului cu inamicul. Iar dacă inamicul respectiv deţinea puterea şi resursele TSC-ului, el nu intenţiona să lase nimic la voia întâmplării.

***

Wilson auzi ultima ecluză pneumatică de urgenţă zăngănind sonor, cu zgomotul reverberând prin toată puntea pe care o ocupaseră. Nici una dintre ecluzele pneumatice primare din metmal nu funcţiona – toate erau retrase în inelele groase din jurul marginii lor –, însă ecluzele de urgenţă ofereau un grad rezonabil de securitate. Îşi începu exerciţiile de respiraţie profundă, calmându-şi inima care bubuia.

— Suntem etanşaţi, anunţă Anna.

Glasul ei trăda un grad ridicat de mulţumire. Chipul rotund al femeii surâse luminos, în ciuda situaţiei de la sol. Ochii şi gura îi erau înconjuraţi de o mulţime de COtatuaje

ce produceau un filigran de linii subţiri de aur şi platină, care îi pâlpâiau pe piele, apărând şi dispărând. Mâinile şi antebraţele îi erau de asemenea acoperite de aceleaşi linii, care i se târau în jurul degetelor şi încheieturilor când îşi apăsă palmele pe un i-punct al consolei.

— Excelent, încuviinţă Wilson.

Nu se dădea în vânt după asemenea trăsături flamboaiante – vechea moştenire rigidă îşi spunea din nou cuvântul –, iar propriile sale COtatuaje erau complet non-vizuale. Trebuia totuşi să admită că acţiunile femeii fuseseră exemplare până acum. Anna organizase echipe de lucru formate din tehnicienii surprinşi şi speriaţi, care parcurseseră secţiunea sistemului de susţinere biotică şi închiseseră fizic uriaşele şi solidele ecluze pneumatice de urgenţă, utilizând scule de mare putere şi propriii lor muşchi. Fusese numai una dintre cele aproape o duzină de misiuni pe care i le dăduse şi pe care ea le derulase perfect. Aparatele de condiţionare a aerului fuseseră pornite şi funcţionau, cu ventilatoarele mişcând atmosfera grea, iar luminile de avarie fuseseră conectate la unităţi energetice portabile. Anne organiza personalul în echipe de intervenţie pentru avarii, pregătindu-se pentru orice eventualitate.

În acest timp, Wilson trecuse frenetic în revistă sistemele cât de cât operaţionale ale navei. Nu-i trebuise prea mult timp. Ţinând seama de numărul mare de echipamente ce fuseseră instalate până în prezent, doar un procentaj alarmant de mic îi era disponibil şi aproape nici unul dintre ele nu era de vreo utilitate practică pentru situaţia lor curentă. Unicul succes important pe care-l înregistraseră fusese folosirea sistemului de urgenţă de comunicaţii al platformei pentru a restabili o legătură cu cibersfera planetei. Prin intermediul ei, Wilson fusese permanent în contact cu IC, din clipa în care intrase în navă. Era recunoscător pentru faptul că IC dovedea faţă de atac un

interes mult mai mare decât de obicei.

— Escadra forţelor speciale Anshun se va desfăşura în jurul perimetrului complexului peste şapte minute, îi anunţă IC. Primul eşalon de întăriri de securitate al TSC va sosi în gară la patru minute după aceea; desfăşurarea sa ar trebui să fie mai rapidă decât a forţelor locale. Sunt de asemenea mobilizate forţele Directoratului Securitate al Commonwealthului.

— Dar chiar dacă pot intra în perimetrul câmpului de forţă, dispune vreuna dintre ele de ceva care să-i poată distruge pe nenorociţii ăia de Răzbunători Alamo? întrebă Wilson.

O văzu cu coada ochiului pe Anna, aruncându-i o privire îngrijorată. Aşchii minuscule de aur unduiră din ochii ei când îşi realinie afişajul vederii virtuale pentru accesarea directă a datelor de securitate.

— Nu cred, răspunse IC. Una dintre cauzele reputaţiei legendare a Răzbunătorilor Alamo este puterea lor brută. Producerea lor a fost extrem de ineficientă din punctul de vedere al costurilor, raza de acţiune le este redusă şi abilitatea tactică limitată. În acelaşi timp însă eficienţa lor împotriva amplasamentelor Federalilor Uniţi a fost de aproape sută la sută. Republica Stelei Unice s-a apropiat foarte mult de obiectivul de a transforma Austin într-o Izolată.

— Vrei să zici că în complex nu avem arme îndeajuns de mari pentru a-i distruge?

— Nu. Directoratul Securitate deţine însă puterea de foc necesară, ţinând seama mai ales de vechimea designului generatorului de câmp de forţă cu care sunt dotaţi Răzbunătorii Alamo. Va trebui totuşi să aşteptăm sosirea forţelor Directoratului. Desfăşurarea lor pe Anshun ar trebui să înceapă în douăzeci şi cinci de minute.

Wilson privi din nou ecranul de afişaj. El şi Anna îşi stabiliseră postul de comandă într-un birou de echipaj care

avea instalate câteva sisteme reţea şi matrice şi nimic altceva. Pereţii şi podeaua erau panouri de rezistenţă grosolane, iar conductele treceau peste plafon aidoma a doi şerpi de culoare argintiu-mat întrepătrunşi într-o poziţie de împerechere. Trei ecrane console fuseseră setate pentru a afişa reprezentări rudimentare ale stării interne a navei, iar celelalte două erau alimentate de videocamerele dispuse în jurul platformei de asamblare. În sala de control al calităţii aflată dincolo de poartă nu mai avusese loc nici o altă explozie, dar nu asta îl îngrijora în prezent pe căpitan.

— Au ajuns sub perimetru? o întrebă pe IC.

— În mod clar. Volumul de pământ pe care-l evacuează nu s-a redus. Estimarea noastră cea mai probabilă este că au ajuns la o sută optzeci de metri în interiorul câmpului de forţă. În curând vor ieşi la suprafaţă.

— În cât timp vor ajunge la poartă? întrebă Anna.

COtatuajele i se stinseseră. Privea ecranul care arăta imaginea de la videocamera ce acoperea poarta din interiorul platformei de asamblare.

— Estimarea minimă este de şase minute, răspunse IC. Aceasta în ipoteza în care vor continua prin subteran până vor ajunge sub complexul de clădiri şi abia apoi vor ieşi la suprafaţă. Tactica aceasta înseamnă că nu vor trebui să cheltuiască energie pentru a străpunge câmpul de forţă al peretelui clădirii.

— Bun. Vreau acum un răspuns exact: Răzbunătorii Alamo pot străpunge câmpul de forţă al porţii?

— Dacă specificaţiile lor originale n-au fost diminuate, estimăm că pentru a străpunge coeziunea câmpului de forţă al porţii vor fi necesare maximum două salve ale unui lansator de particule.

— Nenorociţii dracului, mârâi Wilson printre dinţi.

Îşi repeta că nu-l speria nici măcar faptul că murea în acest corp – legătura prin satelit avea destulă lăţime de bandă pentru a-şi descărca memoria într-o stocare sigură

chiar în ultima clipă. Nu, îl scotea din minţi faptul că proiectul nu putea fi apărat de o ceată de terorişti anarhişti, cretini şi semiorganizaţi. Proiectul nu *merita* aşa ceva; ei încercau să realizeze un lucru nobil şi bun cu nava stelară. Nici un fel de cauză de căcat „la modă“ din exteriorul procesului politic nu avea dreptul să se bage aici. Ca să nu mai amintească de timpul, banii şi – la dracu'! – de vieţile care fuseseră investite în construirea ei.

— Probabil că pot comuta nişte energie suplimentară de la navă spre generatorul câmpului de forţă al platformei, zise Anna. (Spirale de platină se roteau lent în jurul ochilor ei, în timp ce studia o schemă de reţea în vederea virtuală.) O trapă d-zero este parţial încărcată şi ar trebui să ne ofere suficientă energie ca să rezistăm câteva ore. Cred c-o pot comuta prin cablarea supraconductorilor. Trebuie doar să reprogramăm joncţiunile ombilicale să inverseze fluxul.

— Ne poţi ajuta cu asta? o întrebă Wilson pe IC.

— Din analiza pe care am făcut-o resurselor voastre, outputul vostru energetic este chiar capabil să depăşească inputul necesar generatorului câmpului de forţă, răspunse IC. Pe de altă parte însă generatorul n-a fost proiectat să reziste la genul de impact cauzat de un lansator de particule şi un Răzbunător Alamo l-ar putea străpunge relativ repede. Împreună, cei doi n-ar avea nevoie nici de zece secunde.

— Futu-i gura mă-sii! răcni Wilson. Trebuia să ne închizi poarta. Nu pot fi lăsaţi să distrugă nava.

Fusese gata să continue; nu-i corect, *A doua şansă* merită să intre în istorie, nu trebuie să moară în felul acesta, fără măcar să se fi născut.

— Scuturile ridicate în jurul reţelei porţii se dovedesc foarte rezistente, spuse IC. Până acum am spart trei. Al patrulea utilizează criptare în geometria cu o sută şaizeci de dimensiuni. Vom avea nevoie de câteva minute ca să-l spargem.

— Nu dispunem de câteva minute.

— Calculele noastre nu sunt eronate.

Wilson se răsuci şi o privi pe Anna. Femeia plutea în faţa consolei, uitându-se la ecranul care afişa schema navei. Mâinile ei apăsau puternic i-punctul consolei; hieroglife aurii urmăreau lent configuraţii stranii peste pielea întinsă a antebraţelor ei.

— Există vreun armament instalat? întrebă el disperat.

Mâinile ei virtuale smulgeau date din matrice, parcă folosind forţă fizică brută.

— Nu, domnule căpitan. Nimic.

— La dracu'!

Izbi cu mâna liberă în suprafaţa cea mai apropiată, trimiţându-şi corpul într-o răsucire care-i expedie un junghi de durere prin braţul cu care se ancorase.

— Vreun semn că ar fi ieşit la suprafaţă?

Era nevoit să lase totul în seama IC-ului şi să se roage că va fi în stare să spargă la timp scuturile.

— Nu, răspunse IC.

— Bun. Pregăteşte, te rog, o stocare pentru a primi memoriile tuturor oamenilor de la bord. Dacă nu vei putea închide poarta, vor trebui transferate la clinica unde se efectuează procedurile de re-viere.

— Vom face asta, desigur, dar a apărut o problemă nouă.

Anna îl privi neliniştită pe Wilson. Bărbatul înţelegea cât de greu îi era să continue, ce eforturi erau necesare pentru a-şi păstra fermitatea. Managementul executiv abia se antrena pentru asemenea situaţii. Trebuia să examineze aspectul acesta cu multă atenţie mai târziu... după ce supravieţuiau atacului. Până atunci, nu putea spune mare lucru care să-i fie de ajutor.

— Ce mai este? întrebă inexpresiv.

— Centrul de control al zborurilor civile Anshun urmăreşte două lansări neautorizate de avioane de pe o

insulă din apropierea ecuatorului.

— Ce fel de lansări?

— Necunoscute. Par însă să accelereze într-o orbită retrogradă.

Wilson avu nevoie de o secundă ca să înţeleagă implicaţia.

— Se îndreaptă spre noi, murmură el.

— Aşa se pare, da.

— În cât timp vor ajunge?

— Dacă păstrează acceleraţia constantă, în opt minute.

— Ai vreo idee despre mărimea lor?

— Potrivit semnalului radar, par să fie avioane spaţiale de cargo mediu. În cazul acesta, fiecare are în jur de două sute cincizeci de tone, fără încărcătură.

Wilson nici măcar nu încercă să socotească mental. Impactul a două sute cincizeci de tone la o viteză dublă decât cea orbitală…

— Nici nu mai este nevoie să aibă focoase la bord, rosti el.

De asemenea, era lipsit de importanţă dacă poarta era sau nu activată. Dacă Răzbunătorii Alamo nu ajungeau la ei, atunci energia cinetică i-ar fi distrus oricum.

Cineva, undeva, ne urăşte rău de tot, gândi căpitanul. Dar de ce? Ce rost are – până la urmă tot vom ajunge la Perechea Dyson. Eu voi re-via şi, pe Dumnezeul meu, o să zbor cu nava asta!

În clipa aceea muşchii braţelor i se blocară în şoc.

— Anna! Acum două săptămâni am testat la presiune rezervoarele de combustibil. Îmi amintesc graficul de lucru.

— Da, încuviinţă ea precaut.

— A mai rămas ceva în rezervoare?

***

Podeaua de beton a laboratorului de testare a radiaţiilor

cosmice 7D vibră încetişor. Echipamentele se clătinară pe bancuri şi birouri. Se auzea un vuiet slab, dar volumul său creştea în tandem cu violenţa zguduiturilor. Fisuri începură să apară în podea, cu aşchii mici de beton desprinzându-se şi apoi sărind şi rotindu-se peste suprafaţa devenită instabilă. Videocamerele de pe plafon scanau înainte şi înapoi, însă în laborator nu ardea decât lumina slabă de avarie care se aprinsese după ce generatoarele complexului fuseseră sabotate. Rezoluţia era necorespunzătoare.

Peste câteva secunde, pardoseala se dezintegră şi bucăţi mari de beton zburară pe verticală, împroşcând picături sclipitoare de pe marginile topite. De sub crăpătură, o lumină orbitor de albă se revărsă în sus, orbind videocamerele. Tentacule mici de energie îi urmară peste o clipă, testând şi înhăţând orice suprafaţă neutră, vaporizând metalul şi aneantizând plasticul şi sticla.

După aceea lumina dispăru. Un Răzbunător Alamo se ridică în ruina laboratorului învăluit de flăcări. Capul i se roti, se focaliză asupra ţintei sale şi demolă cu indiferenţă un zid şi câţiva stâlpi de rezistenţă. Blocuri de zidărie şi podeaua distrusă a laboratorului de la nivelul imediat superior se prăbuşiră, lunecând şi ricoşând de pe câmpul de forţă al monstrului blindat. Cele şase picioare se mişcară, întorcând corpul până fu aliniat îndărătul capului şi aţintit direct spre poartă. Înaintă, lent la început, străpungând alt perete interior. Treptat, viteza îi crescu, până ce străbătu incintele clădirii de parcă n-ar fi fost decât straturi mai dense de aer.

Pe când parcurgea centrul de întreţinere a construboţilor, podeaua îi cedă sub picioare. Uşor dezechilibrat, înaintă greoi câţiva metri, apoi se opri şi roti capul înapoi, pentru a vedea dacă exista vreo ameninţare. Jeturi de praf impenetrabil irupseră din noua deschidere în sol. Un al doilea Răzbunător Alamo se împinse în sus,

croindu-şi drum afară din tunel. Primul îl aşteptă să ajungă la nivelul lui, după care îşi începură asaltul final către clădirea controlului de calitate şi poartă.

***

Cafeneaua amuţi complet când glasul stupefiat al Alessandrei Baron anunţă decolarea avioanelor spaţiale. Adam îşi dădu seama că-şi umezea întruna buza superioară, anticipând momentul final, şi se opri repede. Imaginile comutară de la terenul carbonizat din jurul domului câmpului de forţă al complexului la o grafică elegantă a orbitei planetare a platformei de asamblare. Împreună cu glasul devenit sumbru al lui Baron, animaţia ilustra distrugerea inevitabilă. Contorul din colţul ecranului începuse numărătoarea inversă. Era aproape identică cu cronometrul din vederea virtuală a lui Adam.

A doua şansă mai avea de trăit maximum patru minute. Adam se uită fulgerător la feţele transpuse ale celorlalţi clienţi şi zări oroare şi fascinaţie în cantităţi egale. Pentru prima dată nu mai simţea vinovăţie faţă de ceea ce făcuse. Pe platforma de asamblare nu se aflau inocenţi şi nici copii lipsiţi de memocelule. Nu de data aceasta. De data aceasta avea să fie corect.

Cineva din echipa lui Baron reuşi să acceseze roiul de microsateliţi geofizici de cartografiere de deasupra lui Anshun. Mii de senzori semiconductori minusculi de pe orbita ecuatorială îşi modificară alinierile de la mineralele îngropate în adâncuri şi focalizară pe o pată specifică de lumină. Platforma de asamblare apăru în centrul ecranului: o sferă gigantică de metmal albastru-cenuşiu, plutind deasupra norilor. Adam simţi că simetria ei lipsită de trăsături îi conferea un straniu aspect organic.

Linii întunecate apărură pe suprafaţa ei, definind configuraţii prelungi de forma unor petale. Adam clipi şi se

aplecă în faţă. Era sigur că nu fuseseră acolo cu o secundă în urmă. Apoi jeturi lungi şi subţiri de gaze albe ca zăpada ţâşniră din suprafaţa sferică, o dată cu despicarea liniilor negre. Razele soarelui se revărsară în platforma de asamblare, anulând strălucirea slabă a luminilor de avarie; suprastructura incompletă a navei stelare sclipea alb-argintiu în centrul unui nor de vapori aflat în dilatare.

— Nu se poate… gemu Adam.

Cronometrul lui arăta o sută cincizeci de secunde până la impact.

Două rachete cu plasmă se aprinseră şi şterseră imaginea într-o nova albă de particule supraenergizate. Ambele jeturi de evacuare detonară direct prin învelişul de metmal pliat, trimiţând suliţe gemene de lumină care împunseră cale de peste o sută de kilometri în jos, spre suprafaţa planetei. O parte din norul de plasmă ricoşă din structura care supravieţuise, revărsându-se îndărăt în jurul navei şi a bandajelor ei de traverse. Pături de izolaţii şi cabluri şfichiuiră de jur împrejur, dizolvându-se în atomii componenţi, în vreme ce suporturile traverselor se topiră în fire pliabile care se întinseră aidoma caşcavalului topit când nava porni să se îndepărteze de poartă. Modulele cargo componente luară foc şi zburară din infernul stelar ca nişte comete portocalii lugubre, lăsând în urmă o pâclă fluorescentă pe măsură ce conţinutul lor era devorat de incendiu.

A doua şansă începu să accelereze. Nava gigantică oscilă la început, când programele şi pilotul – era oare Kime însuşi? se întrebă Adam – analizară distribuţia nesimetrică a masei în lungul fuzelajului. Imediat ce o stăpâniră, direcţia jeturilor rachetelor fu modificată pentru compensare şi nava nu mai vibră, ci-şi mări viteza şi se ridică perpendicular pe planetă. Îndărătul ei, prin clocotul de ruine topite, se zări o ultimă şi violentă contorsionare, când câmpul de forţă care proteja poarta fu străpuns în cele din

urmă. Gazele atmosferei năvăliră în vid, purtând cu ele o puzderie de fragmente din sala distrusă a controlului de calitate. Vigoarea jetului fu redusă pentru câteva secunde, când ceva se împinse afară prin gaura-de-vierme. După aceea, aidoma unui dop din gâtul unei sticle, un glob mic de câmp de forţă răbufni în exterior, scânteind prin furtuna de rămăşiţe, pe măsură ce era propulsat înainte de rafala agresivă de aer din poartă. Obiectul întunecat şi greu din bula scânteietoare se rotea neajutorat întruna, ridicându-se prin spaţiul cosmic. Înapoia lui, jetul atmosferei fu sugrumat iarăşi. Un al doilea glob auriu apăru, rostogolindu-se în vid după primul.

De acum *A doua şansă* era la douăzeci şi cinci de kilometri depărtare, părând o stea alungită şi orbitoare care suia către constelaţiile strălucitoare. Primul avion spaţial apăru brusc în imagine. Viteza lui uriaşă făcu să se întrevadă doar ca un fulger pe ecran – o siluetă delta argintiu-cenuşie aerodinamică –, înainte de a se izbi în resturile platformei de asamblare care se răceau. Explozia care irupse nu se deosebi cu nimic de una nucleară de proporţii reduse. Sfera de atomi incandescenţi începuse să se întunece, când reînvie brusc cu inima străpunsă de al doilea avion spaţial.

La o sută de kilometri mai sus, *A doua şansă* continua să accelereze spre stele.

11

Hoshe crezuse că potopul de date se va reduce după primele două zile. Acum, la o săptămână după solicitarea iniţială, ştia mai bine. Exista un volum imens de informaţii despre aşa-zisele organizaţii criminale de vârf, cu totul surprinzător pentru nişte creaturi care-şi desfăşurau activitatea în afara graniţelor societăţii. Pe Oaktier existau trei asemenea organizaţii principale recunoscute de poliţie: Familia Johasie, o reţea de modă veche în stilul Mafiei,

formată de infractori înrudiţi între ei, dar cu destui creieri şi avocaţi pentru a-i izola pe boşi de toate activităţile celor care operau la nivelul străzii; Forai Ltd, o companie al cărei consiliu de administraţie părea să se fi diversificat în delicte, atât financiare, cât şi de natură fizică; şi Area 37, cea mai inteligentă şi mai evazivă, al cărei imperiu obscur era susţinut de afaceri legale şi, aparent, de conexiuni politice. Îşi avea sediul în Darklake City şi din acest simplu motiv Hoshe o favoriza ca fiind suspectul cel mai probabil în omorârea lui Shaheef şi Cotai. Era pur şi simplu o chestiune de geografie. Nici unul dintre cei doi nu ieşise din Darklake vreme de săptămâni înainte de a dispărea. Dacă dăduseră din întâmplare peste ceva care necesitase înlăturarea lor, atunci probabil că Area 37 dispunea de tipul de resurse şi contacte necesare s-o facă. În felul acesta mai rămânea doar să găsească răspunsul la o întrebare.

Ce putuseră descoperi doi civili inocenţi care să fi necesitat o reacţie de asemenea magnitudine?

Dosarele oficiale despre organizaţiile criminale pe care Hoshe le luase de la cabinetul procurorului general conţineau toate investigaţiile anterioare, plus procesele alarmant de lipsite de succes care rezultaseră de pe urma lor. Dintre ele, cele mai utile erau rapoartele provenite de la informatori şi agenţii sub acoperire. Cabinetul procurorului îi cunoştea pe toţi jucătorii, majori şi minori, şi avea o idee generală despre ce făceau în majoritatea timpului; problema reală era că nu putea să dovedească nimic în mod legal.

Dovedite sau nu, evenimentele suspecte de acum patruzeci de ani pe care le prezentau dosarele nu erau de mare folos. Pur şi simplu nu existau crime, nici confruntări violente cu rivalii, ba nici chiar tâlhării, ci doar un flux permanent de bani de la cluburi, localuri pentru jocuri de noroc, narcotice chimice şi digitale; prostituţie, escrocherii bancare şi contracte imobiliare dubioase.

După dosarele oficiale, Hoshe începu să acceseze informaţiile din mass-media despre Area 37. Aveau mai degrabă caracter de bârfă, cu toate că unii reporterii de investigaţii păreau să-şi cunoască bine subiectul. Din nou însă, nici o menţionare a unor infracţiuni realmente serioase. Când cercetă rapoartele standard ale poliţiei din anul respectiv şi din cinci ani anteriori, nu descoperi nici un delict major care să fi avut loc, sau care să fi necesitat ani de pregătire.

La jumătatea dimineţii, bărbatul se opri din lucru, ca să privească atacul incredibil asupra navei stelare. Era, de altfel, ceea ce făcuse majoritatea Commonwealthului. Până şi investigatorul-şef se lăsase pe spate în scaun şi privise imaginile ce rulau pe ecranul de pe biroul ei. După ce *A doua şansă* ajunsese în siguranţă, povara datelor care aşteptau îl readusese încet pe Hoshe la muncă, deşi colegi din clădirea sediului general al poliţiei metropolitane se opreau pe la el ca să-l întrebe dacă văzuse şi ce părere avea. Păreau mai interesaţi să afle opinia Paulei, însă femeia nu spunea niciodată ce gândea. Până spre sfârşitul după-amiezii, Hoshe redevenise complet afundat în detaliile mohorâte ale lumii interlope. Inputul constant de pe vederea virtualăşi ecranele de pe birou îi dădeau dureri de cap. Când se întinse către cana de cafea, găsi doar zaţul rece al ultimei doze.

— Mă duc să mai iau, mormăi el.

Paula nici măcar nu ridică ochii de la ecranul ei când porni spre uşă. Li se alocase o cameră la nivelul al cincilea, destul de plăcută, cu o fereastră largă şi mobilier nu foarte vechi. Matricele desktop erau echipamente de vârf, cu ecrane şi portaluri pe măsură. Atât doar că automatul de cafea era pe coridor.

— Stai! rosti Paula când el aproape că ieşise prin uşă. Un apel securizat.

Era Qatux. Îl afişară pe portalul mural mare şi Hoshe se

aşeză exact în clipa când apăru imaginea extraterestrului uriaş. Bărbatul se încruntă, îngrijorat de aspectul Raielului. Qatux abia îşi putea ţine capul ridicat ca să privească în obiectivul videocamerei. Tremurături îi zgâlţâiau corpul şi tentaculele-membre, de parcă ar fi tuşit silenţios.

— I-am trăit viaţa, şopti el. Nu voi înţelege niciodată cum puteţi voi să supravieţuiţi atâtor senzaţii. Să faceţi atât de multe şi să reacţionaţi la toate în felul în care reacţionaţi este în aceeaşi măsură un blestem şi o binecuvântare. Voi nu vă opriţi niciodată pentru a digera şi evalua cele ce vi se întâmplă.

— Asta-i felul nostru de a fi, rosti Paula. Ce-i cu tine? Amintirile acelea ţi-au produs necazuri?

— A fost dificil. Nu mă aşteptasem să fie aşa. Văd acum şi văd atunci. Sunt Tara mai mult decât am fost orice altă fiinţă omenească. Asta mă înspăimântă la fel de mult pe cât mă încântă. N-am mai fost niciodată înspăimântat.

— Amintirile se vor topi întotdeauna – asta-i natura lor. Vei şti cine eşti.

— Ele se topesc pentru voi. Pentru mine… nu sunt la fel de sigur. Există foarte multe lucruri asupra cărora doresc să mă concentrez şi să mi le reamintesc. Nu mă voi desprinde uşor de ea.

Paula se aplecă în faţă în scaun.

— Îi poţi accesa aşadar toată viaţa?

— Da. Da, o cunosc într-atât de bine. Atât de multe culori, atât de multe sunete… şi *sentimente,* ce sentimente avea ea! Tara a plâns într-o zi la vederea zorilor, într-atât era de frumos, în deşert, unde razele de lumină jucau peste piatră şi cer şi fiecare secundă nouă aducea o nuanţă nouă pe solul nisipos şi neregulat. Îi simt lacrimile acum, urme mici şi delicate pe pielea mea, înceţoşând imaginile.

—Ai căutat ce ţi-am cerut? Avea duşmani, o ura cineva?

Capul Raielului se mişcă lent dintr-o parte în cealaltă într-o negare tristă, iar tentaculele-membre îi urmară

discordant gestul.

— Nu. Pentru tine, cred, ar fi fost insipidă şi incoloră, fiindcă viaţa ei nu este la fel de iute şi de intensă ca a ta. Totuşi Tara este o persoană blândă, care iubeşte viaţa şi urăşte durerea şi suferinţele altora. Lucrul cel mai rău pe care l-a gândit vreodată despre cineva a fost iritare şi dezamăgire. Delictul ei cel mai serios a fost egoismul, fiindcă şi-a înşelat mai mulţi parteneri, fiindcă nu s-a putut împotrivi plăcerii şi aţâţării pe care i-o produceau asemenea legături. Aşa ceva nu face însă din ea o persoană rea.

— Cât de puternic au reacţionat partenerii aceia înşelaţi?

— Unii au plâns. Unii au tunat. Alţii au fost indiferenţi. Ea s-a împăcat cu toţi. Nimeni dintre cei pe care i-a cunoscut vreodată n-a dorit s-o omoare. În privinţa asta, sunt sigur.

— La dracu’! Paula strânse buzele într-o grimasă de furie. Nimeni, nimeni?

— Nu. Ea nu este o sfântă, dar ca să trezească atâta ură în cineva încât s-o ucidă… Nu pot vedea asta, nu prin ochii ei.

— Mulţumesc, Qatux. Îmi pare rău că a fost atât de dur pentru tine. Apreciez ceea ce ai făcut.

— Nu este nici problemă. Îi iubesc pe oameni, pe toţi oamenii. Adesea mă gândesc că poate m-am născut în altă specie.

— Nu, eşti foarte bine aşa cum eşti.

— Îmi vei mai aduce şi alte amintiri, Paula? Cumpăr multe de la contacte din unisfera voastră, dar nici unele nu sunt din stocări de siguranţă, nici unele nu sunt aşa complete precum cele pe care mi le aduci tu, nici unele nu au bogăţia existenţei umane, autenticitatea pe care o preţuiesc.

— Vom vedea. Poate că te voi mai vizita.

— Mulţumesc. Şi poate că într-o bună zi îmi vei aduce propriile tale amintiri? Sunt convins că tu trebuie să fii omul

cel mai măreţ pe care-l cunosc.

— Este foarte măgulitor din partea ta, Qatux. N-o să uit asta.

Aşteptă până ce imaginea dispăru, apoi strâmbă din nas către ecranul gri.

— Aşadar n-a fost o crimă pasională, rosti Hoshe.

Paula continua să fixeze ecranul.

— Nu pare să fi fost.

— Câtă încredere ai în Qatux?

— Foarte multă. Dacă el n-a putut vedea pe nimeni, atunci tu şi eu în nici un caz n-am fi văzut dacă am fi examinat înregistrarea. Unica posibilitate de susţinere a acestei ipoteze este ca Shaheef să fi iritat pe cineva foarte periculos, un psihopat capabil să-şi camufleze adevăratele reacţii emoţionale. Trebuie totuşi să recunosc că este ceva foarte, foarte improbabil.

— Ce părere ai despre un ucigaş în serie? Oaktier nu consemnează nici unul în trecutul său, dar poate că-i vorba despre unul ale cărui victime se întind prin tot Commonwealth-ul.

— Este posibil. Dacă acesta este răspunsul, nu acţionează potrivit vreunui şablon recognoscibil. Acesta este primul lucru pe care Directoratul meu îl caută în crimele aparent lipsite de motivaţie. Matricea din Paris nu a putut găsi nici o conexiune cu vreunul dintre ucigaşii în serie pentru care avem dosare.

Femeia surâse fără chef şi-l privi.

— Ia zi, cum merge cu ipoteza organizaţiei criminale?

— Deloc bine. Nu pot găsi nici un delict important în jurul perioadei aceleia, confirmat sau nu. Teoria mea este că ar fi fost vorba despre un conflict absolut întâmplător între bande, în care ei au intrat pur şi simplu, iar restul nu-i decât disimulare.

— Da, ar merge… Rămânem însă complet lipsiţi de dovezi.

— Mai sunt totuşi destule dosare pe care încă nu le-am deschis.

— De o săptămână rulezi programe analizoare prin dosarele primare; dacă în ele ar fi existat orice amănunt util sau relevant pentru noi, ar fi trebuit să-l descoperi de acum. Sunt sigură că ştii că nu-mi place să abandonez un caz cu aşa multe circumstanţe dubioase, dar realmente epuizăm direcţiile plauzibile de explorare.

Îşi scoase legătura care-i prindea la spate părul negru şi-l aranjă, înainte să-l fixeze din nou.

— Trebuie să mai mă gândesc.

Era prima dată că o auzea speculând despre posibilitatea unei înfrângeri şi era destul de şocant.

— La urma urmelor, câte motive pot exista? Trebuie să fie vorba despre o ucidere aleatorie. Ştim că n-a fost ceva personal, corporativ, politic, ba nici chiar financiar – după cum ai spus chiar tu, Shaheef o duce mai bine actualmente decât în trecut. Nu-i ceva de urma căruia vom putea da vreodată, fiindcă nu există în nici un dosar sau memorie.

Se opri. Paula îl privea cu foarte multă atenţie. Lent, pe chipul investigatorului-şef se întinse un zâmbet. Hoshe îşi dori din tot sufletul să nu fi fost direcţionat spre el. Era animalic, ca al unui prădător.

— La dracu’, murmură ea admirativ. E inteligent, este? Însă ştiam că-i isteţ, nu?, am văzut-o cu ochii noştri. Isteţ şi decis.

— Despre cine vorbeşti?

Zâmbetul ei deveni provocator.

— Niciodată, dar niciodată, n-am mai întâlnit mobilul ăsta. Al dracu’!

— Ce? Ştii cine-i ucigaşul?

— Tu nu ştii, domnule detectiv?

— Hai, termină! Cine-i?

— Totul a fost o chestie de timp. N-a ucis-o ca să câştige el bani – ăsta-i un scenariu mai mult decât clasic şi ne-am fi

prins imediat. A ucis-o ca să poată câştiga bani pentru amândoi. Ea profită financiar de pe urma uciderii ei la fel de mult ca el.

— Cine?

— Morton.

— Nu se poate! exclamă Hoshe. În primul rând, tocmai el ne-a alertat.

— Asta nu înseamnă nimic. Totul a fost gândit meticulos. El nu avea să păstreze amintirea respectivă. Amintirea înseamnă dovadă. Avea s-o şteargă imediat.

— Ticălosul... Eşti sigură?

— Acum sunt. Închise ochii, rederulând scenariul îndărătul pleoapelor. Se potriveşte. Retrospecţia este o trăsătură minunată.

— Şi ce facem în continuare?

— Avem nevoie de dovezi din ambele tipuri: materiale şi financiare. Eu o să mă ocup de înregistrările companiei.

— Perfect. Care sunt dovezile materiale?

— Vreau ca tu să găseşti corpurile.

***

Morton avusese parte de o zi proastă la serviciu. Când sosise în dimineaţa aceea, se aşteptase să găsească pregătit pentru certificarea semnăturii contractul preliminar pentru drumul prin districtul central şi infrastructura de alimentare a noii capitale a lui Puimro. La insistenţele lui, Gansu sublicitase considerabil; în etapa aceasta o pierdere era lipsită de importanţă, asta era cheia, să-i pregăteşti pentru o suită de contracte ulterioare pe planeta aceea nouă, frumoasă şi promiţătoare. Având un cap de pod, Gansu îşi putea dezvolta în următoarele două decenii filiala locală, până ajungea la fel de mare ca şi compania-mamă de pe Oaktier. Aşa ar fi început adevărata expansiune către statutul de gigant Intersolar.

Însă avocaţii companiei imobiliare de pe Puimro erau suspicioşi, crezând că oferta derizorie a lui Gansu va fi realizată pe seama reducerii calităţii construcţiei şi folosirea de materiale ieftine. Ei doreau introducerea în scris a unor garanţii de calitate, alături de interzicerea „profiturilor excesive”. Totul era perfect rezonabil, dar de ce dracu’ nu menţionaseră toate astea cu două luni în urmă, în runda preliminară de negocieri? Morton se pomenise înjurându-şi propriii avocaţi şi contabili corporativi, pe măsură ce hăţişul birocratic se dezvoltase în cursul zilei. Nu rezolvase situaţia nici când părăsise biroul, târziu, pornind nervos spre maşină. Lăsase o echipă de avocaţi şi experţi în contracte din Gansu să lucreze toată noaptea în tentativa de a rezolva problemele şi întrebările ridicate de omologii lor de pe Puimro. Alte întâlniri fuseseră programate pentru săptămâna viitoare. Semnătura certificată nu avea să sosească minimum zece zile de acum încolo.

Futu-le neamu-n cur de funcţionari civili, stau mereu în calea progresului!

Majordomul îl aştepta la uşa liftului care se deschidea în vestibul şi prinse din zbor sacoul care-i fusese aruncat. Morton intră în living, mijind ochii înaintea luminii solare superbe care strălucea serile peste grădina şi piscina de pe terasă. O zări pe Mellanie aşezată pe un şezlong, cu capul în palme şi umerii gârboviţi.

Hristoase, nu şi asta, nu acum! Se încruntă la ea, când fata ridică fruntea. Îi surâse nesigur şi se grăbi în living.

— Domnule…

Majordomul îi adusese ginul şampanizat.

— Mulţumesc, încuviinţă Morton şi luă cupa de pe tava din argint.

După ce Mellanie ieşi din strălucirea soarelui, văzu că fata plânsese.

— Ce s-a-ntâmplat?

Fusese o întrebare aproape retorică; nu era defel

interesat. Ea veni spre el şi-şi puse capul pe pieptul lui.

— Azi dimineaţă am fost la antrenamente, îi spuse cu glas înăbuşit. Antrenorul mi-a zis că n-am făcut destule eforturi, că m-am antrenat prea puţin. Mi-a zis că nu mai am nivelul necesar de dedicaţie.

— Aha…

Morton fu gata să spună: *Asta-i tot?* În prezent, singurele sporturi care mai interesau pe cineva erau competiţiile pe echipe. Deoarece geneticienii Commonwealthului erau capabili să obţină superatleţi, concursurile individuale deveniseră în esenţă lipsite de sens – o întrecere între laboratoare şi clinici. Însă munca în echipă era altceva, ea însemna templul ultimei trăsături naturale: talentul. În jocuri ca fotbal, baseball, hochei şi crichet, talentele combinate ale echipei reprezentau o sinergie pe care fanii o puteau urma plini de devotament, deşi Morton considerase dintotdeauna că săriturile de la trambulină era mai degrabă extremitatea disperată a spectrului de interes pentru specialişti, a cărui importanţă fusese artificial amplificată de companiile de echipamente sportive şi canalele mass-media pentru a exploata vânzările şi promovările. De aceea, el rosti doar:

— E un cretin. Nu-ţi mai face griji.

Fata începu să plângă.

— M-a dat afară.

— Poftim?

— M-a dat afară din echipă. A fost oribil, Morty, a spus-o în faţa tuturor. A adus deja două fete noi.

— Ah… Mda. O bătu uşor cu palma pe spate, absent, şi sorbi din pahar. Nu contează, o să apară altceva – întotdeauna se întâmplă aşa.

Mellanie se trase uşor îndărăt şi-l privi cu o expresie de surprindere.

— Cum? Morty, n-ai auzit? Pentru mine, s-a terminat!

— Da, am auzit. Treci atunci la ceva nou. Oricum era

timpul. Şi aşa ai irosit atâţia ani cu idioata aia de echipă. Acum poţi să ai parte de o viaţă aşa cum se cuvine.

Buzele ei pline se deschiseră, formând un „0“ stupefiat, şi fata se retrase un pas. Apoi intră fugind în dormitor, cu suspinele umplând aerul în urma ei.

Morton oftă obosit când uşa se închise cu un pocnet sonor. La urma urmelor, la ce se aştepta? Asta-i singurul necaz cu cei cu adevărat tineri – n-au nici o perspectivă asupra vieţii.

— Nu, mersi de întrebare, strigă după ea, n-am avut o zi prea bună la serviciu!

E-majordomul îl anunţă că era apelat de investigatorul-şef Myo. Sorbi încet din pahar.

— Pune-o pe ecranul din living.

Chiar şi mărită la doi metri, faţa lui Paula Myo era în esenţă perfectă. Când se lăsă pe spate într-o sofa de piele, Morton se pomeni admirând-o din nou. Ei da, aşa cineva ar fi fost un partener real, ar fi fost egali, ceea ce era destul de rar, şi s-ar fi completat, nu s-ar fi întrecut. Atât doar că moştenirea ei genetică stranie…

— Este un apel neaşteptat, doamnă investigator-şef, cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie să accesez nişte documente financiare, vechile conturi Aquastate. Întrucât eşti preşedintele companiei-mamă, este mai simplu dacă te-aş ruga pur şi simplu să mi le expediezi, în loc să recurg la un ordin judecătoresc.

— Aha. (Nu era tocmai ce se aşteptase.) Te deranjează dacă te întreb care este motivul? Ce anume cauţi?

— Nu pot să discut despre un caz activ. Sunt convinsă că înţelegi asta.

— Da. Sunt foarte familiarizat cu procedurile guvernamentale, mai ales azi.

— Nu pari deloc încântat.

El îi oferi surâsul său de învingător.

— Confidenţialitate comercială – nu-ţi pot oferi detalii.

— Poţi însă să-mi eliberezi dosarele?

— Da, sigur că da. Aş putea să presupun aşadar că înregistrezi progrese?

— Să zicem că prin afirmaţia respectivă te afli pe pista cea bună.

— Mă bucur s-o aud. Îi transmise e-majordomului să-i expedieze dosarele relevante. Pot să te întreb dacă în prezent ai vreo relaţie?

— Nu cred că are nici cea mai mică legătură cu ancheta.

— Nu, dar a fost o întrebare cât se poate de sinceră.

— De ce doreşti să ştii asta?

— Sunt convins că ai auzit-o de destule ori, însă vreau să fiu onest cu tine de la început – dacă nu ai nici o relaţie cu un bărbat, mi-ar face mare plăcere să te invit la cină într-o seară, cât mai curând cu putinţă.

Ecranul arătă capul femeii înclinându-se foarte uşor într-o parte, imitând o curiozitate aproape aviară.

— Este foarte măgulitor, Morton, totuşi în clipa de faţă nu sunt în stare să răspund afirmativ. Sper că nu eşti ofensat.

— Bineînţeles că nu. La urma urmelor, nu ai spus „niciodată”. Cred că te voi invita din nou, după încheierea acestui caz.

— Cum doreşti.

— Mulţumesc, doamnă investigator-şef. Şi sper ca dosarele să fie utile.

— Vor fi.

Apelul luă sfârşit. Morton se foi pe canapea, privind ecranul gol pe care putea încă să revadă faţa ei calmă, cu trăsături elegante. Cumva, ziua nu părea chiar o pierdere totală.

***

În a opta zi după ce pătrunsese în pădure, Ozzie fu nevoit să scotocească în rucsac după haine mai călduroase. Ultimul foios rămăsese în urmă de vreo două zile şi poteca mergea acum printre giganţi alpini înalţi şi solemni, cu trunchiuri întunecate care aveau scoarţa dură ca piatra. Frunzele lor cerate erau lungi şi subţiri, puţin mai groase decât cetina coniferelor terestre, cu culori variind de la verde-închis la maro aproape negru. Sub ei creştea un strat subţire de iarbă tare, care înceta însă în jurul trunchiurilor, acolo unde căzuseră frunzele acide. Din cauza aerului rece aveau nevoie de mult timp pentru a se descompune în varietatea de sol mănos care putea fi întâlnită în alte părţi din pădure, iar văzduhul era plin de aroma lor citrică.

Lumina Soarelui părea să-i fi părăsit pe Ozzie şi Orion; peticele de cer pe care le întrezăreau erau sure în mod uniform, întrucât norii joşi se adunau laolaltă ca un văl neîntrerupt. Noiane groase de ceaţă se întindeau de-a lungul potecii, ridicându-se mult deasupra vârfurilor copacilor; pentru a le străbate pe unele dintre ele aveau nevoie de ore întregi. Fiecare părea tot mai lung şi mai rece decât cel anterior.

După ce umblase printr-un asemenea noian timp de trei ore fără pauză, Ozzie decisese că îi era de ajuns. Pe jacheta lui de piele subţire se prelingeau picături de umiditate condensată ce aveau temperatura apropiată de a gheţii şi era de parcă ar fi umblat pur şi simplu în cămaşă. Descălecă şi-şi scoase grăbit cămaşa îmbibată, schimbându-se în una uscată, tremurând serios. Înainte ca pâcla să fi avut vreme să pătrundă bumbacul, scoase şi o haină de blană de oaie sură-vineţie, cu o membrană exterioară impermeabilă. Spre marele amuzament al lui Orion, Ozzie purta acoperitori de piele moale pe picioare, pentru a-şi proteja pantalonii de catifea. După ce-şi netezi

părul rebel, îşi trase pe cap un fes negru cu ciucure. Abia atunci, după ce se îmbrăcase şi reîncălecase, îşi luă şi mănuşile din piele de căprioară.

Aproape imediat, se simţi teribil de încins. Schimbarea era totuşi plăcută. În dimineaţa aceea, se trezise din cauza propriilor sale tremurături, cu sacul de dormit acoperit de bruma zorilor. Veteran al multor drumeţii lungi, pe jos şi călare, Ozzie prefera veşminte moderne semiorganice, care îşi puteau încălzi, răcori şi usca purtătorul, după nevoie. Desigur, nu funcţionau pe nici o planetă Silfenă, dar era îndeajuns de mulţumit de felul în care se comportau vechile ţesături simple.

Lui Orion, care-şi adusese puţine haine de vreme rea, îi împrumută o bluză largă de trening, pe care s-o poarte dedesubtul hanoracului său impermeabil, însă subţire, cu cagulă, şi o pereche suplimentară de pantaloni cauciucaţi, care erau perfecţi peste blugii ce-i acopereau picioarele slăbănoage.

Cei doi îndemnară animalele înainte. De acum, Ozzie nu mai avea habar pe unde se aflau. Din cauza norilor care ascundeau soarele şi stelele, era imposibil să-şi poată verifica direcţia. Cotiseră pe atâtea bifurcaţii şi descriseseră atât de multe curbe de câte o jumătate de zi, încât pierduse complet orice orientare. Din câte ştia, Lyddington putea foarte bine să fie la numai trei kilometri în faţa lor, deşi nu prea credea asta, în nici un caz ţinând seama de climă şi de arborii înalţi.

— Ai mai fost vreodată atât de departe? întrebă Ozzie.

— Nu.

Băiatul nu mai era atât de vorbăreţ acum. Aceasta nu era pădurea senină de vară cu care era obişnuit, iar penumbrele şi frigul îi afectau moralul. Trecuseră trei zile de când nu mai zăriseră nici un Silfen – atunci fusese un grup care se îndepărta de ei pe o potecă divergentă. Anterior, se întâlniseră zilnic cu vreo ceată de extratereştri.

De fiecare dată, aceştia se opriseră să-i salute, însă Ozzie nu reuşise niciodată să obţină ceva logic din partea lor. Începuse să deteste dreptatea pe care o avusese IC: între tipurile neurale ale raselor lor exista o schismă profundă, care oprea orice comunicare cu înţeles real. Admiraţia lui faţă de experţii culturali ai Commonwealthului creştea corespunzător. El pur şi simplu nu deţinea răbdarea lor de a descifra cu minuţiozitate limbajul Silfen.

Nu exista un amurg perceptibil, ci cenuşiul se transforma direct în noapte. Ozzie se bizuise pe vechiul lui ceas Seiko pentru a-i oferi un avertisment prealabil, iar acesta se achitase deocamdată conştiincios. Dar, în seara aceasta, fie că noaptea coborâse mai devreme, fie că nevăzutul plafon de nori contribuise la îndesirea opacităţii.

Când Ozzie anunţă oprirea, fură nevoiţi să aprindă cele două felinare cu petrol lampant pe care Orion avusese inspiraţia să le aducă. Acestea sfârâiră şi şuierară, emiţând o lumină gălbuie, tremurătoare. Copacii cei mai apropiaţi se ridicau înalţi şi opresivi deasupra lor, iar cei de la marginea cercului de lumină părură să se strângă într-un gard des, înconjurându-i strâns.

— În seara asta punem cortul, anunţă Ozzie pe cât de voios putu s-o facă. (Orion arăta ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi.) Scoate ceva de mâncare, până tai eu nişte lemne pentru foc.

Lăsându-l pe băiat să scotocească letargic prin raniţe, Ozzie îşi luă maceta cu tăiş diamantat şi atacă arborele cel mai apropiat. În ciuda faptului că tăişul diamantat avea lăţimea de numai doi atomi, avu nevoie de patruzeci de minute de muncă îndârjită pentru a tăia ramurile inferioare şi a le aduce la dimensiunile unor lemne de foc.

Orion privi mohorât mormanul de lemne de pe care se prelingeau picături.

— Cum o să le aprinzi? întrebă el cu un ton jalnic. Sunt prea ude ca să ia foc.

Nimic nu era uscat. Ceaţa se îndesise la nivelul unei bure şi apa şiroia permanent de pe frunze şi crengi.

Ozzie era ocupat să despice o ramură pe lung, transformând-o în aşchii subţiri.

— N-ai fost niciodată la cercetaşi?

— Ce-s ăia?

— Un grup de tineri entuziaşti ai campărilor. Toţi învaţă cum să freci între ele două beţe de lemn ca să le aprinzi. În felul ăsta poţi face focul, indiferent unde te-ai afla.

— Ce prostie! Eu n-o să frec nişte lemne.

— Ai perfectă dreptate.

Ozzie îşi camuflă surâsul, deschise un recipient cu gel pirotermic şi unse cu grijă aşchiile cu un strat subţire din substanţa albastră. Le strecură după aceea în mijlocul stivei de lemne şi-şi scoase bricheta cu benzină – era mai veche chiar decât ceasul lui.

— Gata?

Aprinse bricheta şi, întinzând braţul cât mai mult, apropie flacăra de aşchii. Gelul luă foc cu vuiet sonor. Flăcările ţâşniră în jurul lemnelor groase, cuprinzând tot mormanul. Ozzie reuşi să-şi tragă braţul la timp.

— Crezusem c-au interzis napalmul, mormăi el.

Orion râse uşurat şi bătu din palmele înmănuşate. Văpăile ardeau cu furie, revărsându-se peste toate lemnele. În două minute pârâiau şi trosneau vesel.

— Alimentează-l întruna, spuse Ozzie. Lemnele noi trebuie să se usuce înainte să poată lua foc.

Pe când băiatul punea cu entuziasm câte o ramură pe foc la fiecare câteva minute, Ozzie instala cortul la câţiva metri mai departe. Era un schelet din beţe simple ce susţineau o ţesătură dublă, cu izolaţie pneumatică, care se extindea automat, umflându-se în clipa în care răsucea supapa, deschizând-o. Peste ea venea învelişul antivânt, din material gros impermeabil, cu piroane lungi pe perimetru, pe care le bătu adânc în pământ. Desigur, vântul

nu putea pătrunde până la podeaua pădurii, însă el începuse să aibă presimţiri neplăcute despre evoluţia vremii.

Pentru prima dată, Ozzie îl lăsă pe Orion să-şi aleagă din raţii orice mâncare îşi dorea. Mediul înconjurător îl deprima în mod serios pe băiat şi trebuia să-l înveselească. Se aşezară la adăpostul clapetelor frontale ale cortului, pe care le fixase ridicate pentru a forma o mică verandă, cu căldura focului revărsându-se peste ei şi uscându-le hainele, şi mâncară cârnaţi, chiftele şi fasole, cu caşcaval topit turnat pe felii groase de pâine. La sfârşit, Orion încălzi o conservă de suc de portocale cu glucoză.

După ce se îngrijiră de animale, reduseră focul şi intrară în cort. Ozzie se ghemui în sacul lui de dormit pentru toate anotimpurile. Sacul lui Orion nu era la fel de bun, dar se mai acoperi cu două pături. Se culcă, plângându-se că era prea cald.

Ozzie se trezi cu o migrenă teribilă şi respirând foarte greu. Afară era lumină, totuşi nu se zărea genul de strălucire pe care o aduceau de obicei zorii. Orion dormea lângă el, răsuflând repede şi întretăiat. Cu mintea aproape inertă, Ozzie îl privi câteva clipe pe băiat, apoi înţelese brusc.

— Căca-m-aş!

Ieşi repede din sac, încurcându-şi degetele în fermoar, după care se târî înainte. Deschise cu uşurinţă uşiţa din căptuşeala interioară a cortului. Dincolo de ea, învelişul antivânt era curbat în interior. Ozzie trase de fermoar. Un torent de zăpadă fină ca o pudră căzu înăuntru silenţios, de o parte şi cealaltă a genunchilor săi. Cerul nu se zări însă nici după ce omătul încetase să mai cadă, lăsându-l pe bărbat pe jumătate afundat într-un morman. Ozzie se împinse în sus prin zăpadă şi săpă cu disperare. După două secunde, mâinile i se zbăteau în aer. Raze albe şi puternice de soare pătrunseră înăuntru. Înghiţi cu nesaţ aerul rece,

străduindu-se să-şi încetinească inima panicată.

Orion stătea în capul oaselor în spatele lui, clipind des.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, totu-i în regulă.

— Mă doare rău capul. Aia-i zăpadă?

— Da.

— Uau! Se târî înainte şi luă un pumn, surâzând încântat. N-am mai văzut până acum. Acoperă totul, ca-n pozele de Crăciun ale Pământului?

Ozzie, care se pregătea să-i spună să-şi tragă pe el toate hainele impermeabile, se întoarse.

— Faci mişto de mine? N-ai mai văzut zăpadă până acum?

— Nu. În Lyddington nu ninge. Niciodată.

— Aha. Bun. Bine, pune-ţi impermeabilele şi hai să ieşim, să ne uităm.

Stratul de zăpadă de pe sol era gros de treizeci de centimetri, cu câţiva centimetri buni acoperind toate ramurile şi crenguţele. Chiar lângă baza copacilor, era mai subţire şi, desigur, suise mult pe învelişul antivânt al cortului, până în vârf. Ozzie îl examină, uşor stingherit; dacă zăpada ar fi îngropat realmente cortul, învelişul antivânt n-ar fi putut susţine greutatea. Era o lecţie aspră: în pădurea extraterestră, nimic nu putea fi tratat cu superficialitate.

Îl strigă pe Orion să-l ajute să liniştească animalele, care tropăiau din copite şi tremurau de frig. Poneiul neţesălat nu părea foarte deranjat de zăpadă şi-l adulmecă fericit pe băiat de îndată ce îi aduse ovăz. Lontrusul îşi scutură pur şi simplu blana sură şi lăţoasă când Ozzie îl examină. Creatura avea o biochimie stranie, care îi îngăduia să reziste la temperaturi mult mai scăzute decât aceasta. Polly suferise însă cel mai rău, deoarece nu avea blană. Domnul Stafford de la grajdurile de pe Top Street se îngrijise ca iapa să nu sufere de căldură în climatul moderat de pe

Silvergalde. Ozzie se gândi la asta, mângâindu-i gâtul care tremura. Ştia al naibii de bine că de acum nu mai se afla în zona de climă temperată a lui Silvergalde. Pe de altă parte, temperatura nu scădea atât de mult nici la câteva mii de kilometri nord de Lyddington. Avansaseră considerabil în ultimele nouă zile, totuşi nu putuseră merge atâta. Unica explicaţie raţională ar fi fost că suiseră mult, deşi Ozzie nu era sigur unde suiseră deoarece harta de pe vederea lui virtuală nu arăta ţinuturi muntoase la nouă zile de mers de Lyddington... de fapt, nici la douăzeci de zile de mers susţinut.

Se întoarse, descriind un cerc complet, apoi ridică ochii spre cerul lipsit de caracteristici şi un surâs satisfăcut îi încreţi lent chipul.

— E clar că nu mai suntem în Kansas, rosti el încet.

Mâncară un mic dejun rece, dezgropară şi împachetară cortul, după care porniră la drum. Zăpada pluti toată ziua în aer, fără ţintă; pudra era îndeajuns de fină pentru ca orice pală uşoară de vânt să ridice în jurul lor vârtejuri mici. Transformase pădurea într-un superb peisaj hibernal, dar o dată ce plecară nu mai avură nici un indiciu în privinţa potecii. Iapa, poneiul şi lontrusul înaintau încet, de parcă ei ar fi ştiut direcţia bună şi suportau cu stoicism noul climat.

La răstimpuri, cascade masive de omăt se revărsau de pe acoperişul format de ramurile arborilor gigantici, scoţând un vuiet prelungit care răsuna alarmant de sonor în pădurea tăcută. Pe la mijlocul după-amiezii începu o ninsoare foarte slabă, cu fulgi uriaşi care coborau rotindu-se din cerul nevăzut. Lumina căpătă o nuanţă cenuşie şi aerul se răci mai mult. Lui Polly îi era tot mai greu să deschidă drumul pe măsură ce stratul de omăt se îngroşa. Ozzie se opri şi-şi trase peste haine învelitorile impermeabile mari. În absenţa semiorganicelor, recurgea la înmulţirea straturilor de îmbrăcăminte, o strategie care-l menţinea uscat şi cald, însă îi reducea mobilitatea. Aşa

înfofolit cum era, abia mai putu să încalece pe Polly. Orion căpătă două pulovere şi altă pereche de pantaloni, pe care s-o îmbrace pe sub cei cauciucaţi. După ce plecară, Ozzie începu să-şi facă griji legate de căderea nopţii. Ninsoarea nu dădea semn de încetinire, iar lor le trebuiau timp şi lumină ca să instaleze o tabără ca lumea.

După o oră, ajunseră la un pâlc de tufişuri acoperite de omăt astfel încât semănau cu nişte dune mari, prin vârfurile cărora răzbăteau câteva crenguţe.

— Poposim aici peste noapte, rosti bărbatul.

Orion se mulţumi să privească în jur şi strânse din umeri; nu scosese aproape nici un cuvânt toată ziua.

Ozzie dezbrăcă un strat de pulovere şi sui în copacul care se ridica deasupra tufelor. Atacă cu ferestrăul diamantat crengile inferioare mari, retezându-le la bază, şi nu avu nevoie de prea mult efort înainte ca ramurile să se rupă, căzând peste tufişuri. Reuşise să taie patru dintre ele, împingându-le să cadă una peste cealaltă, astfel încât să formeze o barieră semistabilă. Trebuia să se mulţumească cu improvizaţia aceea de ţarc. Până ce coborî cu grijă din copac, zăpada se depusese deja peste crăci.

Orion porni să lege pături în jurul iepei şi a poneiului, iar Ozzie instală cortul la adăpostul unui trunchi masiv. Când termină era aproape întuneric. Se uită la ceas; era 17:45, ceea ce însemna că ziua avea cam zece ore. Mişcarea de rotaţie a lui Silvergalde era de douăzeci şi cinci de ore şi jumătate.

— Aprinzi focul? întrebă Orion, clănţănind.

Ozzie îl ajută pe băiat să intre în cort.

— Nu în seara asta. Bagă-te în sacul de dormit, o să-ţi păstreze căldura.

Orion se execută fără comentarii. Avea cearcăne întunecate sub ochi şi la lumina felinarului părea că pistruii îi dispăruseră de pe pielea albă. Ozzie se strecură în propriul lui sac de dormit şi simţi imediat diferenţa. Scoase

din rucsac o termocărămidă şi-i smulse sigiliul. Unitatea era alimentată de o simplă reacţie termică şi în scurt timp partea ei superioară, strălucea vermilion, degajând o căldură considerabilă. Îşi încălziră pe rând conservele, apoi Ozzie fierse două termosuri mari de ceai, ca să aibă o băutură caldă la trezire.

— Culcă-te, spuse el. O să se lumineze destul de repede.

Orion îi aruncă o privire îngrijorată.

— Zăpada o să acopere iarăşi cortul?

— Nu. N-o să ni se întâmple nimic. Când am intrat, ninsoarea se rărise în mod clar. Oricum, voi verifica la fiecare două ore. Nu-ţi face griji.

— Nu mi-a fost niciodată aşa frig.

— Totuşi acum te-ai mai încălzit, nu?

— Îhâm. Băiatul îşi trase sacul de dormit până sub bărbie. Aşa cred.

— Bine atunci. Ozzie îl înveli şi cu păturile. Simţim frigul cel mai rău atunci când stăm pe loc.

Ceasul lui Ozzie arăta 3:55 când răsăriră zorile. E-majordomul îl trezise la intervale regulate în timpul nopţii, ca să poată controla cortul, şi se simţea ca şi cum nu dormise decât zece minute toată noaptea. Orion manifesta aceeaşi lipsă de chef pentru a-şi părăsi sacul de dormit.

— Trebuie să mergem mai departe, îi zise Ozzie. Nu putem rămâne aici.

— Ştiu.

Ninsoarea încetase peste noapte, lăsând un peisaj alb, strălucitor, uniform. Zăpada acoperea totul, aderând până şi de trunchiurile verticale ale copacilor, astfel că orice crenguţă neagră sau frunză care răzbătea prin ea părea stranie. Stratul de pe sol depăşise acum jumătate de metru. Ozzie îşi puse ochelarii de soare cei mai întunecaţi pe care-i avea, străduindu-se să nu-şi trădeze neliniştea. Animalele aveau să înainteze foarte încet azi.

— Domnul Stafford ar trebui să vândă sănii, rosti Orion.

O să-i placă asta când o să-i spun.

Ozzie râse prea sonor la gluma băiatului şi-l strânse scurt în braţe. Amândoi sorbeau ceai din termos când ieşiră la animale. Ţarcul improvizat ajutase într-o oarecare măsură; acoperit cu omăt care îngheţase bocnă, oferise o protecţie rezonabilă împotriva rafalelor de vânt. Îndărătul lui, iapa şi poneiul bătătoriseră zăpada în jurul copitelor şi tremurau violent. Lontrusul stătea nemişcat, scoţând pe nări fuioare de aburi. Deşi aşa ceva nu era posibil, Ozzie avu impresia că se uitase îmbufnat la ei pe sub şuviţele lăţoase de blană care-i cădeau peste ochi.

Orion privi cătrănit în jur.

— Încotro?

Ozzie se încruntă şi răspunsul îi rămase înţepenit în gât. Încercă să deducă direcţia din care veniseră în seara trecută. Era de-a dreptul imposibil, deoarece toate pâlcurile de arbori păreau identice.

— Ia-ncearcă-ţi cadoul, îi propuse.

Băiatul bâjbâi pe sub pulovere şi scoase pandantivul. În nestemata micuţă se zărea o scânteie albastră. Se răsuci fără grabă în cerc, ţinând pandantivul ca pe o busolă. Când îl orientă spre dreapta cortului, intensitatea scânteii spori vizibil.

Lui Ozzie i se părea că arborii străjuiau marginile unui drum în direcţia respectivă. Putea să fie o simplă părere.

— Aşadar, într-acolo, spuse el.

— Acum eşti bucuros c-am venit?

— Foarte! Îl cuprinse pe băiat după umeri. Se pare că-ţi sunt dator vândut, este? Ia zi, ce-ai vrea drept răsplată?

— Nu-i vreau decât pe-ai mei.

— Bine, bine, dar pe lângă ei? Ce naiba, faptul că mă călăuzeşti spre un loc sigur ar merita vreo două mega-miare. Asta-nseamnă bani serioşi.

— Nu ştiu.

— Haide, gagiule, la vârsta ta ştiam cât să cer!

— Bine atunci, zise Orion redevenind alert. Asta-i o grămadă de bani, da?

— Absolut. Poţi să-ţi cumperi propria ta planetă.

— Bun, mai întâi mi-aş cumpăra o mulţime de reîntineriri, ca să trăiesc la fel de mult ca tine.

— Asta-i bună, sunt de acord.

— Dup-aia aş cumpăra multe memorii inteligente, ca să am o educaţie şi să ştiu toate chestiile complicate, ca fizica, arta şi finanţele, da’ ca să nu fie nevoie să merg nu ştiu câţi ani la şcoală.

— Şi mai bine.

— Şi vreau o maşină, una cool de tot – cea mai cool care-a fost vreodată.

— Aha, asta-i Jaguar-Chevrolet 2251 Thunderbird, aia decapotabilă.

— Serios? Există realmente o maşină care să fie cea mai cool din toate timpurile?

— Cum să nu? Am şi eu două în garaj. Partea tristă este că-n ziua de azi nu le şofez niciodată. Asta-i nasol când ai bani serioşi – poţi să faci atât de multe, încât n-ai niciodată timp să faci nimic.

— Aş mai dărui din ei, la spitale, chestii de-astea de caritate, la oameni care-au realmente nevoie de ei.

— Frumos, asta ar dovedi că eşti un tip de treabă, nu alt ticălos bogat pe care-l doare-n cur.

— Ozzie, şi tu dăruieşti bani? Toţi ştiu că eşti cool.

— Da, mai dăruiesc. Ridică din umeri. Când îmi amintesc.

Aşa cum Ozzie se aşteptase, mergeau încet, cu Polly chinuindu-se din nou să deschidă drumul prin zăpadă. El ar fi preferat să trimită lontrusul în faţă, însă avea picioarele prea scurte, aşa că Polly avansa treptat, cu picioarele ei mai lungi răscolind stratul gros de omăt. Ozzie petrecu majoritatea dimineţii gândindu-se la opţiunile pe care le avea. Să improvizeze nişte rachete şi o sanie, ca să tragă

alimentele după ei şi să elibereze animalele? Să se întoarcă pur şi simplu şi să revină cu echipamentele cuvenite pe un asemenea teren? Atât doar că… cine ştia cu ce fel de teren avea să se confrunte data viitoare? Presupunând că ar fi putut găsi un drum de întoarcere la Lyddington de aici.

Îşi repeta mereu că acesta era tărâm Silfen. Extratereştrii n-ar fi îngăduit să se întâmple vreun rău cuiva. *Aşa era oare?*

Odată cu trecerea dimineţii, grosimea zăpezii se reduse treptat, totuşi nu se înmuie. Aşa că rămânea lipită de toate suprafeţele. La patru ore după ce porniseră, Ozzie tremura sub toate hainele. Un strat de chiciură îi acoperea fiecare centimetru pătrat al veşmintelor. Nu avea cum să scape de el, aşa încât coborî de pe iapă şi merse alături de ea, târându-şi bocancii prin zăpadă. Mişcarea îl mai încălzi puţin, dar acum era îngrijorat de viteza cu care ardea caloriile. În ciuda păturilor cu care fuseseră legaţi de jur împrejur, poneiul şi calul sufereau în mod vizibil.

După amiază, Ozzie observă în zăpada din faţa lor ceva ce păreau a fi urme. Îşi scoase ochelarii de soare şi constată că lumina era roz-palid, preschimbând lumea într-un straniu tărâm de grotă, de parcă pădurea ar fi fost sculptată în coral.

— S-a făcut deja seară? întrebă Orion cu glas înăbuşit.

Faţa îi era complet învelită cu un fular de lână, care lăsa doar o fantă îngustă prin care să se uite.

Ozzie îşi privi ceasul.

— Nu cred.

Se aplecă şi examină urmele. În mod clar fuseseră lăsate de nişte picioare – triunghiuri alungite, fără tălpi.

— Ar putea fi încălţăminte Silfenă, rosti el aţâţat.

Erau poate vreo cincisprezece seturi diferite şi toate ieşeau din pădure; două apăruseră chiar direct sub copaci, în care bănuia că se cocoţaseră extratereştrii. Se contopeau şi urmau drumul vag mărginit de arbori

încrustaţi de zăpadă.

— Eşti sigur? făcu Orion.

Tropăia în locul unde se oprise şi se pocnea cu palmele peste flancuri, străduindu-se să se încălzească.

— Aşa cred. Nu ştiu cine altcineva ar bântui prin pădurile astea. În plus, n-avem multe alte opţiuni.

— Bine.

Porniră din nou. Orion mergea lângă ponei, cu un braţ trecut peste şa, astfel ca să poată ţine căpăstrul, şi Ozzie bănuia că poziţia aceea îi îngăduia să fie parţial remorcat de animal. Aerul era atât de rece acum, încât îi ardea interiorul gurii dacă respira neprotejat. Pe fularul cu care îşi acoperise nasul şi buzele atârnau ţurţuri lungi, acolo unde aburii răsuflării îi îngheţaseră pe ţesătura din lână. Înainte de a-şi pune ochelarii de soare, încercă să vadă unde era astrul local. Crengile de deasupra erau mai rarefiate acum, dezvăluind petice de cer rubiniu-pâclos. Avea impresia că o porţiune era niţel mai strălucitoare, cam la jumătatea înălţimii între zenit şi orizont, dar asta ar fi însemnat ca noaptea să se lase peste câteva ore. Dacă dedusese corect lungimea noilor zile, ar fi trebuit să se însereze într-o oră.

După o jumătate de oră, Orion căzu. Ozzie îşi dădu seama doar pentru că auzi un icnet slab. Când se întoarse să privească, băiatul era cu faţa în jos în zăpadă, cu poneiul oprit lângă el. Oricât ar fi vrut să se zorească, membrele lui Ozzie răspundeau lent. Era ca şi cum ar fi încercat să umble prin lichid.

Când îl ridică pe Orion, băiatul nici măcar nu tremura. Ozzie îi trase fularul de pe gură, ca să vadă dacă respira. Avea buzele vinete şi crăpate, cu stropi minusculi de sânge îngheţaţi pe ele.

— M-auzi? strigă Ozzie.

Pleoapele lui Orion se zbătură slab. Gemu.

— Băga-mi-aş, mormăi Ozzie. Ţin-te bine, ridic cortul. O s-aşteptăm aici până se-ndreaptă vremea.

Nu căpătă nici un răspuns, deşi Orion ridică un braţ câţiva centimetri. Ozzie îl lăsă rezemat de ponei şi se căzni să ia de pe lontrus balotul cu cortul. Mănuşile lui exterioare erau prea groase pentru a reuşi să-l descătărămeze, aşa că le scoase, strâmbându-se când aerul arctic muşcă prin mănuşile de lână pe care le purta pe dedesubt. Începu să se lupte cu cataramele, după care cedă, scoase din teacă maceta cu tăiş diamantat şi tăie curelele.

În trei rânduri fu nevoit să-şi pună mănuşile la loc şi să se pocnească peste braţe pentru a-şi reîncălzi mâinile şi a putea să mişte iarăşi degetele. Avu impresia că trecuseră câteva ore până ce secţiunea izolată pneumatic a cortului se autoumflă încet şi fixă stâlpii de susţinere pe margini. Aruncă înăuntru două termocărămizi, apoi îl târî după el pe băiatul semiconştient. După ce etanşă închiderea, interiorul cortului se încălzi rapid. Ozzie fu nevoit să scoată câteva straturi de haine de pe el şi de pe băiat înainte de a putea simţi ceva. Durerile din degetele de la mâini şi de la picioare erau îndeajuns de puternice ca să-i contorsioneze chipul, pe măsură ce sângele reîncepea să circule prin extremităţi. Orion începu să tuşească şi părea gata să izbucnească în plâns.

— Cum poate fi atât de frig? întrebă el jalnic.

— Dacă chiar vrei să ştii, nu cred că mai suntem pe Silvergalde, spuse Ozzie şi-l privi cu atenţie pe băiat, neliniştit în privinţa reacţiei sale.

— De vreo trei zile, mi-am dat şi eu seama de asta, spuse Orion, totuşi nu-nţeleg de ce ar vizita cineva o planetă cu asemenea climă?

— Ă-ă-ă, nu sunt sigur. Judecând după existenţa copacilor, nu cred că ne aflăm în regiunile polare ale acestei planete. Poate că mă-nşel, dar o regulă elementară afirmă că în mediile care sunt foarte reci tot anul nu pot să existe forme biologice de mărimea copacilor. De aceea bănuiesc că fie este o planetă cu un soare muribund, fie

una cu o orbită eliptică foarte alungită şi că noi am sosit în toiul iernii – ghinionul cel mai mare.

Scutură din mâini, străduindu-se să aline durerile cauzate de revenirea simţurilor. Îşi simţea urechile ca pe două sloiuri.

— Şi-acum ce facem?

— Cum ţi-am zis, aşteptăm să vedem dacă dimineaţa aduce vreo modificare, deşi bănuiesc că nu. Însă deocamdată nu mai putem înainta. Trebuie să ne pregătim. Mai stau niţel şi ies. Trebuie să montez învelişul antivânt şi să aduc înăuntru restul pachetelor. De asemenea, trebuie să mâncăm o masă caldă zdravănă. În trusa de prim-ajutor o să găseşti nişte alifie cu care să te dai pe buze.

— Şi tu trebuie să te dai, zise Orion.

Ozzie ridică degetele la gură şi-şi pipăi pielea crăpată şi jupuită.

— Şi eu, încuviinţă.

Se rugă cerului să nu aibă şi degerături; din fericire, bocancii îi izolaseră în mod rezonabil picioarele, dar mai târziu trebuia să vadă ce păţise Orion.

— Ce-o să se-ntâmple cu animalele? întrebă băiatul.

— Nu pot tăia crengi pentru un foc, pentru că n-o să mai am putere. O să-ntind nişte gel pirotermic pe baza unui copac şi să văd dacă-l pot aprinde pe tot. Poate că asta le va da ceva căldură.

Nu mai dorea de fapt să iasă din cort, ceea ce ar fi explicat lipsa de grabă cu care se pregăti. În cele din urmă ieşi din nou în pădurea geroasă. Polly şi poneiul se culcaseră pe zăpadă, iar ăsta era un semn realmente prost. Lontrusul şuiera încet, dar altfel nu părea afectat. Cât timp îi mai funcţionau degetele, Ozzie îi luă din spinare restul bagajelor şi le duse la cort. După aceea petrecu douăzeci de minute teribile ridicând învelişul antivânt peste căptuşeala interioară, în vreme ce mâinile îi deveneau tot mai rigide. Când termină, luă recipientul cu gel pirotermic

la un copac din apropiere. Curăţă omătul de pe o secţiune a scoarţei, la treizeci de centimetri deasupra solului, după care se opri şi privi mai atent. Ceea ce curăţase nu era coajă, ci mai degrabă un strat dur de cristal purpuriu-închis, care semăna cu ametistul. Mănuşile îi erau prea groase ca să capete vreun indiciu despre textura suprafeţei când trecu mâna peste ea şi oricum pielea îi era prea amorţită. Credea totuşi că era cristal autentic. În adâncul trunchiului putea distinge reflexe ale luminii. În nici un caz nu-şi putea imagina ce tip de reacţii chimice transformaseră în felul acela scoarţa – poate o conversie catalitică la temperaturi foarte scăzute? Sperând că lemnul rămăsese nemodificat sub cristal, ridică maceta şi izbi. Câteva cristale se sparseră sub impact, însă urma era adâncă doar de un centimetru. Altă lovitură, mai puternică, sparse o bucată mare din crusta de ametist. Ştirbitura dezvălui alt cristal dedesubt, o coloană ce părea a fi cuarţ pur şi care alcătuia interiorul arborelui. Lumina roz a soarelui străluci în ea, arătând o reţea de capilare verticale, prin care se deplasa foarte lent un fluid vâscos întunecat.

— Futu-ţi mama ta, mormăi Ozzie. Un copac pentru bijutieri, băga-mi-aş pula.

Când ridică ochii, ramurile îi părură mai ascuţite decât ale unui pin obişnuit, cu crenguţele multiplicându-se în configuraţii geometrice fractale. Toate erau acoperite de teci dure de omăt, care le ascundeau adevărata natură.

Încântarea de care s-ar fi bucurat în mod normal la descoperirea unei asemenea bizarerii magnifice a naturii fu anulată de înţelegerea că vremea nu avea să se îmbunătăţească a doua zi. Evoluţia nu ajunsese la acest biotop cristalin pentru climatele calde, ci era probabil o formă de evoluţie inversată; plantele arctice se extinseseră la ultima eră glaciară, apoi se luptaseră să supravieţuiască într-un ambient degenerescent, până ce genele lor rafinaseră structura chimică finală adaptată iernilor. *Câte*

milioane de ani de reducere a căldurii ar fi necesare pentru a produce ceva atât de sofisticat? Rataseră cu câteva ere geologice ultima primăvară a acestei planete.

Se grăbi să revină în cort, simţindu-se prea vinovat ca să privească iapa şi poneiul când trecu pe lângă ele. Orion începuse să pregătească o masă pe termocărămizi. Condensul picura de pe căptuşeala interioară.

— Nu văd nici un foc, spuse băiatul după ce Ozzie etanşă deschiderea.

— Lemnul ăsta nu se-aprinde. Îmi pare rău.

— Îmi simt iarăşi degetele de la picioare.

— Bravo! Izolaţia asta ar trebui să păstreze destulă căldură peste noapte. Ne va fi bine în sacii de dormit.

Efectuă o inventariere superficială. Mai rămăseseră doar unsprezece termocărămizi, îndeajuns ca să poată merge – realist vorbind – trei zile. Îşi puteau permite să mai înainteze o singură zi, nimic mai mult. Dacă până mâine seară poteca nu-i ducea la o planetă mai caldă, trebuiau să se întoarcă. Fără nici un *ia să vedem ce-i după cotul ăla* sau *mi se pare că se luminează.* Dacă lucrurile nu se schimbau realmente, nu-şi putea asuma riscul. Nu mai rămăsese nici o marjă de eroare. În plus, n-ar fi existat nimeni care să-i readucă memocelula în Commonwealth pentru o procedură de re-viere. *De fapt, cât va trece până când cineva o să observe pur şi simplu că lipsesc?*

Ozzie îşi scoase trusa de croitorie din raniţă.

— Uite, asta va fi utilă. Am o idee pentru nişte chestii de care vom avea nevoie mâine. Te pricepi la cusut?

— Ţi-am stricat planurile, aşa-i? rosti băiatul. Ai fi reuşit, dacă n-aş fi fost eu.

— Băi, gagiule! Ozzie încercă să zâmbească, dar buzele i se crăpară din nou şi îşi tamponă picăturile de sânge. Nici vorbă! Ce dracu', n-o facem? Nu mergem noi pe potecile adânci? Dacă nu era darul prieteniei tale, n-ajungeam pân-aici.

Orion scoase pandantivul şi amândoi îi priviră suprafaţa neagră şi moartă.

— O să-ncercăm din nou mâine dimineaţă, zise Ozzie.

***

Când ieşiră din cort a doua zi dimineaţă, Polly şi poneiul erau stane de gheaţă.

— N-au simţit nimic, spuse bărbatul când Orion se opri să privească animalele.

Glasul îi era înăbuşit de obrăzarul din ţesătură groasă pe care-l croise cu atenţie în cursul serii. Purta absolut toate hainele pe care le avea, la fel ca şi Orion. Băiatul părea umflat de două ori faţă de mărimea normală; până şi mănuşile îi erau învelite în legături grosolane făcute din ciorapi şi semănau cu nişte baloane mici.

— Au simţit frigul, zise Orion.

Ozzie nu-i putea vedea ochii îndărătul ochelarilor de soare pe care-i purta, dar presupunea că era ros de remuşcări. Cu mănuşile lui mai practice, bărbatul demontase cortul şi fixase pachetele înapoi pe lontrus. Gerul îi afecta în aceeaşi măsură ca ieri, însă piesele suplimentare de îmbrăcăminte protectoare pe care le croiseră îi ajuta să-l împiedice să le atace pielea. Temperatura era mult prea scăzută pentru ca zăpada să se topească, eliminând astfel posibilitatea ca ei să se ude la picioare – ceea ce ar fi fost letal.

Briza risipise stratul uşor de omăt de deasupra, totuşi încă se mai zăreau urme ale paşilor după care se luaseră ieri. Ozzie împinse crupa lontrusului şi în cele din urmă lovi cu piciorul în animalul amărât. Acesta porni la drum, scoţând un tânguit rănit.

Optimismul, care fusese în cantitate mare când ieşise din cort pentru a saluta noua zi, i se risipi iute. Deşi nu şovăia deloc, lontrusul avansa încet. Fiecare pas pe care-l

făcea Ozzie însemna un efort pentru a-şi deplasa greutatea hainelor şi a împinge picioarele prin zăpada grea. Treptat, căldura îl părăsi. Nu putea spune că ar fi existat vreun loc prin care să o piardă, ci mai degrabă era o emisie completă, care-l îngheţa încet şi nemilos. De fiecare dată când lăsa capul pe spate spre norii înalţi şi cireşii care pluteau în derivă pe bolta trandafirie, îşi putea închipui curenţii căldurii sale corporale pierzându-se în înălţime, ca să umple neantul nesăţios şi îngheţat.

După un timp care i se păru deprimant, observă că arborii-de-cristal erau mai scunzi decât până atunci. Şi învelişul superficial de nea era mai subţire, cu crengile superioare străpungându-l în mod evident. Razele de soare sclipeau şi scânteiau din multiplele lor faţete, descompunându-se într-un spectru prismatic exclusiv roşu, de la roz-deschis, blând, la bordo-închis, sumbru. De asemenea, zăpada de sub picioarele lor părea să fie mai puţin groasă. Ozzie nu mai văzuse de mult urmele Silfenilor.

Era atât de preocupat să încerce să distingă ceva printre pilaştrii de cristal care se răreau, încât nu-şi dădu seama că Orion încetinise. Băiatul înhăţă şuviţele încâlcite ale blănii lontrusului şi animalul scânci, protestând.

— Ai nevoie de o pauză? întrebă Ozzie.

— Nu. E foarte frig, Ozzie. E ger rău. Mi-e frică.

— Ştiu. Încearcă însă şi mergi mai departe. Te rog! Dacă ne oprim, nu facem decât să înrăutăţim lucrurile.

— O să-ncerc.

— Vrei să te rezemi niţel de mine?

— Nu.

Ozzie trase uşor de smocurile de blană dinapoia cefei lontrusului, reducându-i viteza. Animalul nu se împotrivi comenzii. Înaintară cu pas teribil de încet şi Ozzie începu să reevalueze situaţia lor. În mod clar, în seara trecută, când socotise cât puteau merge, nu apreciase corect starea lui

Orion. Era evident că, în cazul cel mai fericit, azi puteau parcurge maximum doi kilometri, distanţă care şi aşa avea să fie istovitoare pentru băiat. Normal ar fi fost să se întoarcă imediat. Cu viteza aceasta, dacă aveau niţel noroc, ar fi putut ajunge înapoi în locul unde ridicaseră cortul pentru înnoptat.

— Uite, rosti Orion, pădurea se termină.

Ozzie îşi concentră privirea, alarmat de uşurinţa cu care intra într-o stare de totală neatenţie faţă de împrejurimi. Arborii de cristal erau acum scunzi şi neacoperiţi de zăpadă; trunchiuri centrale de armură din ametist care se ridicau mândre cu ramurile principale perpendiculare pe ele. În extremităţile segmentelor regulate ale crenguţelor, crusta purpurie lăsa loc unor prisme triunghiulare de opal neted, care înfloreau din fiecare capăt, cu baza mare în sus pentru a absorbi lumina solară rece şi tăioasă. Se răriseră îndeajuns pentru ca să poată zări câmpia vastă de după ultimele pilcuri. Din poziţia lui Ozzie, părea o depresiune circulară, înconjurată de dealuri scunde cu coame curbate. În aerul rarefiat şi clar, partea îndepărtată era la fel de limpede conturată ca şi solul din imediata lui apropiere. Distanţa era greu de apreciat cu atât de puţine puncte de referinţă, totuşi bănui că ar fi fost vorba despre treizeci-patruzeci de kilometri. Sclipiri orbitoare ale reflexiilor solare scânteiau viu şi intens, ca halouri deasupra fiecărui deal, indicând că pădurea arborilor de cristal se întinsese peste toate pantele. Fundul depresiunii era gol, cu excepţia zăpezii prăfoase.

În ciuda frumuseţii aspre a peisajului exotic, Ozzie dorea să-l blesteme. Aici nu exista nici o speranţă. Aveau să se chinuiască pur şi simplu pentru a ajunge la capătul pădurii, la câteva sute de metri în faţă, acolo unde arborii nu erau decât dendrite subţiri de cristal transparent care se înălţau din solul tare ca fierul. Orice tentativă de a traversa tărâmul acela vast, pustiu şi mohorât era lipsită de speranţe.

Poate că de-aia nu se mai aude niciodată de atâţia dintre cei care caută potecile adânci. Felul în care noi îi percepem pe Silfeni, ca blânzi şi buni, nu-i decât propria noastră iluzie, stupidă şi convenabilă. Noi dorim să credem în elfi. Cine ştie câte trupuri umane zac din cauza asta sub zăpada de acolo?

— Este un pustiu, vorbi Orion. Un pustiu de gheaţă.

— Da, mă tem c-aşa-i.

— Mă-ntreb dacă mama şi tata au ajuns aici?

— Nu-ţi face griji. N-au fost inconştienţi, se vor fi întors, la fel ca noi.

— Asta o să facem?

Ozzie zări un fulger de lumină aproape albastră de cealaltă parte a câmpiei şi îşi ridică ochelarii de soare, ignorând durerea ascuţită cauzată de aerul teribil care-i muşcă pielea expusă. Fulgerul se văzu iarăşi. În mod clar, avusese culoarea smaraldului. Contrastul era spectaculos pe peisajul acela alcătuit în totalitate din nuanţe de roşu. Culoarea verde trebuia să fie artificială. O baliză!

Îşi coborî ochelarii de soare.

— Poate că nu…

Rachetele de semnalizare erau legate pe fiecare raniţă, pentru acces cât mai uşor. Scoase unul dintre cilindrii subţiri, îi răsuci capacul de securitate, desfăcându-l, şi întinse braţul ca să apese trăgaciul. Se auzi un pocnet puternic şi flama se ridică pe cer. O stea orbitoare de lumină stacojie pluti peste marginea pădurii de cristal, rămânând mult timp în văzduh.

Orion se holba la pulsaţia lentă a balizei verzi.

— Crezi că acolo-s oameni?

— Trebuie să fie cineva. Matricea mea palmară tot nu funcţionează, aşa că Silfenii afectează electricitatea. Asta înseamnă că-i în mod clar una dintre planetele lor.

Aşteptă câteva minute, apoi lansă altă rachetă.

— Haide să-ncercăm să mergem până la lizieră. Dacă

până atunci nu vedem nici un răspuns, ne-ntoarcem.

Ozzie nici măcar nu lansase a treia rachetă când lumina balizei porni să pâlpâie mai rapid. Râzând sub mască, ridică cilindrul şi trase. Când racheta înflori deasupra lor, lumina balizei rămase constantă.

— Este o rază! strigă Orion. O-ndreaptă spre noi!

— Cred că ai dreptate.

— Cât e de departe?

— Nu sunt sigur.

Inserţiile lui retinale efectuară o transfocare, compensând strălucirea puternică de smarald. Rezoluţia nu era grozavă, dar din câte putea desluşi, lumina provenea de pe vârful unei coline sau deluşor mic. Acolo existau nişte linii întunecate. Terase?

— Sunt cincisprezece-douăzeci de kilometri, poate mai mult şi mi se pare că-n jurul ei există un fel de structură.

— Ce fel?

— Nu ştiu. Poposim însă aici. Dacă sunt obişnuiţi cu oamenii, vor şti că avem nevoie de ajutor.

— Şi dacă nu-s obişnuiţi?

— Eu instalez cortul. O să folosim o termocărămidă să ne-ncălzim. Amândoi avem nevoie de odihnă. După ce se termină cărămida, o să luăm o decizie. Dacă n-apare nimeni, ne-ntoarcem.

Începu să tragă de nodul mare al curelei cu care fixase cortul pe lontrus.

— Nu putem merge acolo? întrebă Orion pe un ton plângăreţ.

— E prea departe. În halul în care suntem, ne-ar trebui două zile. Nu putem risca aşa ceva.

Derulă cortul şi lăsă căptuşeala interioară să absoarbă aer şi să se ridice într-o emisferă mică, alungită. Orion se târî înăuntru şi Ozzie îi întinse o termocărămidă.

— Rupe-i sigiliul, îi spuse băiatului. Vin şi eu într-un minut.

Îşi ridică iarăşi ochelarii de soare şi efectuă o transfocare pe ridicătura de sub lumina balizei. După aceea, lansă încă o rachetă. Drept răspuns, lumina verde clipi de trei ori în succesiune lentă, după care reveni la fasciculul constant, în graiul oricui asta ar fi însemnat *Te-am văzut.* Ozzie tot nu-şi putea da seama ce era ridicătura, decât că avea flancuri destul de abrupte.

După trei ore şi patru ciocolate fierbinţi, în afara cortului se auzi hărmălaie. Ozzie deschise fermoarul ca să privească. Două creaturi mari urcau încet ultima porţiune de pantă din faţa pădurii de cristal. Erau patrupede, cam de mărimea unor rinoceri tereştri, acoperite cu o blană neţesălată din fuioare groase, similară cu a lontrusului. Aburii răsuflării şuierau din râturile butucănoase din partea inferioară a capetelor bulbucate, care erau înţesate cu ghimpi scurţi şi ascuţiţi. Ozzie văzuse capete şi mai hidoase de animale, însă ochii erau cu adevărat stranii – benzi de piatră neagră multifaţetate, ca şi cum ei înşişi s-ar fi cristalizat în climatul letal. Ambele animale erau înhămate la o sanie acoperită: un cadru simplu dintr-un material ce aducea suspect de mult cu osul, peste care erau legate piei tăbăcite. Pe când privea, partea laterală se trase într-o parte şi din sanie coborî o siluetă umanoidă. Respectivul purta o haină lungă de blană cu glugă, pantaloni de blană, mănuşi de blană şi un obrăzar de blană cu lentile emisferice bulbucându-se în exterior ca ochii unui peşte. Porni apoi spre ei, ridicând un braţ în semn de salut.

— Mă gândisem eu că-s oameni, se auzi dinapoia măştii un glas înfundat de femeie. Noi suntem singura rasă într-atât de lipsită de gust încât să utilizeze aici lumina roşie pentru rachetele de semnalizare.

— Scuze! strigă Ozzie drept răspuns. La magazin n-aveau prea multe culori.

Ea se opri în faţa cortului.

— Cum merge? Ceva degerături?

Glasul ei avea un accent mediteranean puternic.

— N-avem degerături, dar nu suntem pregătiţi pentru genul ăsta de climă. Ne poţi ajuta?

— De-asta sunt aici.

Se apleca şi-şi scoase masca pentru a privi în cort. Avea chipul cafeniu, cu pielea tăbăcită şi acoperită de sute de riduri. Trebuia să aibă cel puţin şaizeci de ani.

— Salut, salut, se adresă ea voios lui Orion. E rece pe-aici, este?

Băiatul se mulţumi să încuviinţeze din cap, fără un cuvânt. Se ghemuise din nou în sacul lui de dormit.

Femeia adulmecă aerul dinăuntru.

— Sfinte Dumnezeule, asta-i ciocolată?

— Da. Ozzie îşi ridică termosul. Dacă vrei, a mai rămas ceva.

— Dac-am organiza vreodată alegeri pe-aici, tu ai fi împărat. Trase o duşcă zdravănă din termos şi oftă încântată. Exact aşa cum mi-o aminteam! Bun-sosit în Citadelă. Eu sunt Sara Bush, un fel de purtător neoficial de cuvânt pentru oamenii de-aici.

— Ozzie Isaacs.

— Hei, am auzit de tine. Nu tu ai inventat porţile?

— Ă-ă-ă… ba da.

Ozzie era neatent. Dindărătul celei de-a doua sănii apăruse un bloc de blană. De data aceasta nu era un biped în haine de blană, ci mai degrabă un paralelipiped înalt din blana cea mai pufoasă pe care o văzuse vreodată, cu ochi mari şi negri vizibili în partea de sus, la doi metri şi jumătate deasupra solului. Blana unduia, sugerând nişte picioare care se mişcau dedesubt, în vreme ce înainta lunecând. Emitea un ţipăt ascuţit, care creştea şi scădea, variind în timbru, aproape ca o incantaţie.

— Gata, gata, făcu Sara iritată fluturând din mână spre creatură.

— Ce-i asta? întrebă Ozzie timid.

— Nu vă faceţi griji în privinţa lui, zise Sara. Asta-i moş Bill, un *Korrok-hi.* Un fel de Yeti, dacă m-aţi întreba. Se opri şi-i adresă o suită de sunete sincopate tovarăşului ei. Aşa… i-am spus că venim. Acum, haide – strângeţi lucrurile şi-mbarcarea-n sanie! Cred că v-ar prinde bine o baie caldă şi ceva de băut. Nu mai e mult până la ora cocteilurilor.

— Faci mişto de mine? exclamă Ozzie.

***

Paula îşi petrecu mare parte din noapte examinând vechile conturi Aquastate. Verificarea pe care o dorea era destul de uşor de găsit – trebuia doar să ştii ce cauţi, pentru ca să potriveşti faptele cap la cap. Ca în orice bună teorie a conspiraţiei, îşi spuse ea. Fără îndoială, aceea avea să fie şi poziţia pe care urma s-o adopte apărarea.

Când sosi a doua zi la birou, fu surprinsă că Hoshe se găsea deja la lucru, parcurgând dosare vechi de patruzeci de ani ale Primăriei. Ea nu întârziase, deşi stătuse trează jumătate de noapte.

— Nu-mi vine să cred cât de mult s-a construit în oraşul ăsta acum patruzeci de ani, se plânse el de îndată ce Paula luă loc. E ca şi cum jumătate din Darklake nici nu exista. Eu nu-mi amintesc să fi fost atât de mic şi am trăit aici şaizeci de ani.

Paula se uită la portalul mural mare pe care-l activase detectivul. Prezenta o hartă detaliată a lui Darklake City, cu o sumedenie de lumini verzi arătând şantierele de construcţii din urmă cu patruzeci de ani, atât guvernamentale, cât şi private.

— Nu uita să incluzi şi lucrările de genul şosele, pentru cel puţin două luni după crimă. Ştiu că asta va creşte spectaculos zona căutărilor, dar incertitudinea respectivă face ca ele să fie o posibilitate primară.

Bărbatul nu comentă, însă expresia chipului său se înăcri

şi mai mult.

— Eu mi-am terminat analiza, anunţă Paula. O să te-ajut în căutare. Împarte oraşul în două şi-o să iau jumătate.

— Bine, încuviinţă Hoshe şi-şi instrui e-majordomul. Ce-ai găsit prin conturi?

— Mi s-a confirmat teoria, totuşi nu sunt dovezi pe care să le putem aduce în faţa tribunalului, în nici un caz dacă nu sunt susţinute şi de altele.

— Vrei să zici că avem nevoie de cadavre?

— Evident, ne vor fi de ajutor. După ce am stabilit că a fost o crimă, dovezile circumstanţiale vor fi îndeajuns ca să-l condamne. Sper…

Hoshe privi harta de pe portal.

— Este al naibii de multă muncă de teren pentru criminaliştii noştri. Sunt buni, dar limitaţi ca număr. Ar putea dura luni. Mai mult chiar.

— Până acum au trecut patruzeci de ani – cadavrele n-o să plece de-acolo. Iar după ce am reperat absolut toate locurile, o să chem echipe din Directorat. Asta ar trebui să iuţească treaba.

Mel Rees ciocăni în uşa deschisă şi intră. Paula îl privi surprinsă, apoi se încruntă. Directorul-adjunct îi înmâna întotdeauna personal misiunile. Trebuia să fie ceva al naibii de important pentru ca el să vină pe teren. În plus, părea tulburat.

— Cum merge cazul? se interesă.

— De ieri, avem un suspect, răspunse ea precaut.

— Mă bucur s-aud asta. (Dădu mâna cu Hoshe.) Am primit nişte referinţe bune despre tine, domnule detectiv. Crezi că vei putea duce singur cazul la bun sfârşit?

Hoshe o privi pe Paula.

— Cred că da.

— O să-l ducă, încuviinţă femeia. De ce ai venit?

— Cred că ştii.

***

După ce *A doua şansă* decolase de pe platforma de asamblare, IC avusese nevoie de alte trei minute ca să spargă ultimul scut din reţeaua de date a centrului de comandă a porţii. Peste douăzeci de minute, echipa de securitate TSC pătrunsese în sală, după ce Rob Tanner acceptase predarea necondiţionată. Unica promisiune pe care o făcuse TSC fusese că nu-l va împuşca pe loc pe el şi pe colegii lui. Ceilalţi doi optaseră totuşi pentru sinucidere înainte ca echipa să intre, ştergându-şi memocelulele.

Alt grup de operatori ai găurii-de-vierme se năpustise înăuntru, pe când Rob era târât neceremonios afară, cu cătuşe, piedici la picioare şi guler neural restrictiv. Avuseseră nevoie de două ore să ruleze verificări pe sistem şi să redeschidă poarta lângă nava stelară aflată pe noua ei orbită, mult mai înaltă şi eliptică. La momentul respectiv, resturile complexului se găseau sub controlul strict al forţelor de securitate TSC. Zona înconjurătoare fusese izolată şi complet curăţată de Directoratul Securitate Commonwealth. Un escadron de aeroboţi de luptă FTY897 începuse să patruleze perimetrul; elipsoidele netede şi negre erau ultramoderne şi echipate cu genul de armament capabil să distrugă dintr-o singură salvă antichităţi jalnice ca Răzbunătorii Alamo.

Supravieţuitorii de pe platforma de asamblare fuseseră readuşi pe planetă. Alte echipe fuseseră trimise să evalueze starea navei şi să asigure echipamentele expuse împotriva altor degradări cauzate de vid. Fuseseră întocmite proceduri de construire a altei platforme în jurul navei.

La cinci ore după ce prima explozie anunţase începutul atacului, Wilson Kime ieşi prin poartă în aplauze şi ovaţii spontane din partea personalului complexului, pentru a fi îmbrăţişat cu putere de Nigel Sheldon. Biroul mass-media al

TSC transmise revenirea triumfătoare a căpitanului unei audienţe aproape la fel de mari precum cea care urmărise asaltul. După aceea el acordă o jumătate de duzină de interviuri, le mulţumi tuturor celor implicaţi pentru efortul lor extraordinar, făcu câteva glume, nu specula prea mult despre autorii atacului, dar spuse că era destul de convins că nu fuseseră chiar extratereştrii de la Dyson Alfa, promise că episodul prin care trecuse îl făcuse mai decis ca oricând să încheie misiunea şi sfârşi anunţând că-şi va dona prima de risc unei fundaţii medicale de caritate locală dedicată copiilor. Poliţia Anshun îi escortă maşina cu opt echipaje la întoarcerea în apartamentul lui din oraş.

Wilson se trezi cu un zâmbet pe chip. Când se întoarse, părul negru al Annei îi gâdilă nasul. Era ghemuită pe gelsaltea lângă el, cu un braţ peste cap, aidoma unui copilaş care se fereşte de vise rele. O suită întreagă de amintiri încântătoare – şi una delicios de poznaşă – pluti prin mintea lui Wilson. O sărută pe umăr.

— Bună dimineaţa!

Ea se întinse cu letargia unei pisici şi surâse somnoros.

— Ai un zâmbet oribil de plin de sine, domnule.

— Serios? Mă-ntreb ce anume l-a putut declanşa?

Anna chicoti când bărbatul o cuprinse în braţe. O palmă îi mângâie spinarea, până ajunse să i se oprească pe fund.

— Asta să fi fost?

Cealaltă palmă strânse uşor un sân mic şi frumos modelat, răsucindu-i sfârcul.

— Sau asta?

O sărută pe gât şi trecu pe gura ei, ca să-i înăbuşe chicotitul.

— Asta?

Una dintre mâinile Annei se strecură între ei, prinzând zdravăn.

— Oh-ho!

— Poate c-a fost asta, râse ea.

— Serios?

Începu să-i gâdile coastele şi ea îi răspunse în acelaşi fel. Joaca se transformă într-un simulacru de luptă, care deveni apoi un sport de contact corporal mult mai intim.

În cele din urmă, ea surâse victorioasă din poziţia călare peste şoldurile lui Wilson.

— Să vezi şi să nu crezi – aşadar i-adevărat cum reacţionează bărbaţii înaintea pericolului!

Lui i-ar fi venit greu s-o contrazică. Seara trecută fusese obsedat exclusiv de supravieţuire şi corpul lui reacţionase în modurile fizice cele mai elementare. Uşurarea pe care o simţise când *A doua şansă* se ridicase deasupra avioanelor-spaţiale fusese atât de mare, încât îl apucaseră realmente tremurături necontrolate (la care, din fericire, asistase doar Anna). Ceilalţi de la bord – tinerii – fuseseră încântaţi, ba chiar extaziaţi de evadarea lor spectaculoasă, dar posibilitatea morţii nu-i afectase în prea mare măsură.

Wilson nu-şi dăduse seama niciodată până atunci cât de speriat era de moarte, mai ales acum. Nu era ceva care să poată fi înţeles de societatea contemporană, care era familiarizată din momentul naşterii cu procedurile de reîntinerire şi re-viere. Generaţia post-2050 ştia că putea trăi un segment important din eternitate şi că era dreptul ei. Wilson crezuse că teama lui putea să provină din faptul că el crescuse într-o epocă în care exista o singură viaţă, după care mureai. Ideea că memoria putea fi salvată şi descărcată pentru a anima un corp identic din punct de vedere genetic era o proptea liniştitoare pentru toţi ceilalţi. El însă nu se putea autoconvinge că putea fi vorba despre o continuare a existenţei sale curente. Trebuia să existe o discontinuitate, un interstiţiu între ceea ce era în prezent şi ceea ce avea să-şi reamintească viitorul Kime că fusese. O diferenţă; o copie oricât de perfectă rămânea totuşi o copie, nu originalul. Oamenii ocoleau dilema, spunând că în fiecare dimineaţă când te trezeşti unica legătură cu trecutul

tău este memoria, de aceea trezirea într-un corp nou nu era decât o variantă extinsă a acelei obişnuite pierderi nocturne a conştiinţei. Pentru el nu era îndeajuns. Corpul lui, acest corp, însemna viaţa lui. Cu cât trăia mai mult în el, cu atât era mai consolidată legătura aceea identificatoare. Cei trei sute de ani scurşi produseseră o convingere solidă ca piatra, pe care n-o putea sfărâma nimic.

— Nu cred că aş mai supravieţui altei nopţi la fel de periculoase ca asta, îi spuse el încă gâfâind uşor.

Ea îşi încrucişă braţele pe pieptul lui, apoi se aplecă până ce bărbia i se rezemă pe mâini, astfel că feţele lor erau despărţite de numai câţiva centimetri.

— Ce spun regulamentele navei despre căpitanul care se culcă cu rangurile inferioare?

— Căpitanul susţine puternic această tradiţie.

Un deget îi ciocăni sternul.

— Ai simţul umorului.

— Atent ascuns, totuşi cultivat cu grijă.

— Atunci ce facem diseară, dacă nu ne atacă nimeni?

El ţuguie buzele, simulând că se gândea concentrat.

— Ce-ar fi exersăm, pentru orice eventualitate?

— Agenda mea este liberă.

— N-ai pe nimeni?

— Nu. De fapt, de foarte mult timp. Am fost prea al dracului de ocupată cu slujba cea nouă. Tu?

— Nu prea. După ultima reîntinerire, nu m-am mai însurat. Am mai avut nişte relaţii, dar nimic serios.

— Bun, se îndreptă ea. Ar fi mai bine să-mi fac un duş. Chiar vrei să ne mai întâlnim şi diseară? E ultima şansă să scapi cu faţa curată.

— Aş dori să ne mai întâlnim şi diseară.

— Şi eu. Îl sărută scurt. Viaţa este prea nesigură ca să nu-ncercăm să păstrăm ceva bun. Ziua de ieri mi-a clarificat mai mult ca niciodată lucrul ăsta. Până acum

nimeni nu mai încercase să mă omoare.

— Ai făcut o treabă extraordinară în navă. N-aveai de unde să fii obişnuită cu stresul în condiţii de luptă. Sunt mândru de tine.

— Tu ai mai trecut prin aşa ceva?

— Nu tocmai, însă am fost în serviciul militar activ. Dar cu mult timp în urmă. Pe de altă parte, aşa ceva este greu de uitat, în ciuda editărilor de la reîntinerire.

— Ai… Femeia şovăi. Ai ucis pe cineva?

— Vrei un răspuns cinstit? Nu sunt sigur. În tot cazul, am tras în mulţi oameni. De obicei, nu stai locului ca să vezi rezultatul. Calci acceleraţia şi-o ştergi spre casă înainte ca racheta să fi ieşit complet.

— Îmi vine greu să mă gândesc cât de bătrân eşti. Te cunosc doar ca şef corporativ. A trebuit să rulez un program de căutare ca să dezgrop povestea cu *Ulysses.*

— E de domeniul antichităţii. Dacă ai accesat-o recent, probabil că ştii mai multe detalii decât mine.

— Însă tu ai trăit-o. Ai călătorit prin spaţiu, la bordul unei nave. Se poate face!

— N-aş defini misiunea aceea ca pe un succes absolut.

— Dar aşa a fost! Aţi ajuns pe Marte. La milioane şi milioane de kilometri de Pământ. Nu contează că Sheldon şi Isaacs au găsit altă cale. Nu-ţi denigra reuşita. La urma urmelor, uită-te cine are nevoie de tine acum.

— Sheldon… Da, cred că se poate spune că-i ironia sorţii. Ştii ce mi-a zis ieri, după ce am revenit? Mi-a aruncat zâmbetul ăla atotcunoscător al lui şi-a zis: *Te distrezi, este?* Totuşi avea dreptate, afurisitul. M-am simţit grozav, conducând nava. Cum ziceau aviatorii de pe timpuri, am făcut-o doar c-o aripă şi c-o rugăciune. Şi-am reuşit! Am avut impresia că tot ce am realizat după Ulyssesn-a fost decât un interludiu, că am aşteptat vreme de trei secole.

— Iar acum faci lucrul pentru care te-ai născut.

— Să dea dracu’, aşa-i!

Anna îşi coborî ochii către propriul ei trup, apoi îl privi pe al lui. Expresia îi deveni sfioasă.

— Mulţi dintre noi, cei care lucrăm la proiect, am speculat în privinţa răspunsului la o întrebare. Nu eşti obligat să răspunzi la ea.

— Care anume?

— Aţi petrecut multe luni în *Ulysses…* Echipajul era mixt… Toţi eraţi tineri şi în vigoare… întreaga călătorie a fost în imponderabilitate…

— Aha! Îmi pare rău, dar guvernul a declarat strict secrete datele respective.

— Secrete?

— Da. Îţi pot spune însă un singur lucru: cu cât petreci mai mult timp în imponderabilitate, cu atât devii mai imun faţă de răul de mişcare. Chiar şi faţă de mişcarea viguroasă.

— Serios? Durează mult aclimatizarea.

El rânji răutăcios.

— Dar aşteptarea merită fiecare minuţel.

— Ar fi bine, murmură femeia. Acum chiar că mă duc să fac duşul ăla. Peste zece minute ar trebui să intru de serviciu.

— Ia-ţi ziua liberă. Zi-le că şefu' a spus că-i în regulă.

Anna sări din pat.

— Ă-ă-ă…

— Pe uşa aia, îi arătă el.

În seara trecută nu pierduse prea mult timp ca să-i arate apartamentul. Hainele zburaseră înainte ca uşa să se fi închis.

— Mersi. Chicoti din nou şi porni spre baie. Cel puţin, nu trebuie să-ntrebi cum mă cheamă.

— Asta aşa-i, Mary.

Unul dintre papucii lui zbură prin cameră şi-l pocni în picior.

— Au!

Uşa se închise. Când auzi zgomotul duşului, Wilson îşi încrucişa mâinile la ceafă şi privi fericit tavanul. Ţinând seama că ieri fusese cât pe aici să fie ucis, nu era chiar un mod rău de a începe o nouă dimineaţă.

***

Nici chiar vederea complexului serios afectat nu-i strică buna dispoziţie. Pe când se apropia pe autostrada păzită, fuioare subţiri de fum negru continuau să se înalţe spre cer din centrala energetică distrusă. Absenţa turnului rotund al administraţiei era un şoc. Sfărâmăturile se înălţau mult din locul unde fusese atriumul cel mare, iar majoritatea geamurilor din cele două turnuri rămase erau fie crăpate, fie complet sparte. Pompieboţi îşi croiau drum cu delicateţe peste cioburile şi fragmentele de beton împrăştiate în jurul bazei, emiţând ocazional câte un jet de spumă albă. Echipele medicale lucrau alături de ei, trimiţând în ruine senzori telecomandaţi, mai mici, care căutau cadavre, pentru a le extrage memocelulele în vederea re-vierii.

Salvările ocupaseră complet parcarea, aşa că Wilson opri pe o porţiune de peluză liberă şi coborî. Oscar stătea în picioare, supraveghind echipele de lucru din mijlocul unui grup de funcţionari din birouri şi al unei echipe de paznici de securitate TSC în uniforme.

— Bună dimineaţa, căpitane, rosti el şi-l salută.

Toţi cei din jurul lui luară brusc poziţia de drepţi.

— ’Neaţa, răspunse Wilson fără să se sinchisească să salute; era cu totul lipsit de sens în afara cercurilor militare autentice. Cum stăm?

Aseară, înainte de plecare, discutase problemele imediate cu Oscar şi-şi lăsase adjunctul să le rezolve.

— Nava este în regulă – toate echipamentele esenţiale de la bord sunt stabile şi rezistă. Pe-aici au mai rămas destule sisteme de rezervă şi redundante pentru ca peste

noapte să putem restabili majoritatea alimentărilor ombilicale. O s-o menţinem aşa, până o putem fixa iarăşi într-o platformă de asamblare. Producătorul de metmal speră ca în patru zile să ne poată livra o sferă viabilă. După aceea putem efectua o examinare mai detaliată.

— E bine, încuviinţă Wilson după care arătă ruina prăbuşită a celei mai apropiate săli de controlul calităţii. Şi complexul?

— Asta va dura mai mult. Securitatea vrea mai întâi să verifice locul, ca nu cumva teroriştii să fi lăsat în urmă bombe-capcană. După aceea putem degaja locul şi reconstrui. Pentru că *A doua şansă* a atins o etapă avansată a graficului de lucru, nu ne vor mai trebui chiar toate facilităţile iniţiale, aşa că în general va fi vorba despre operaţiuni de peticire. Divizia de construcţii civile TSC pregăteşte chiar acum echipamentele necesare şi imediat ce le dăm undă verde, se pot apuca de treabă.

— Se pare c-ai făcut treabă bună, Oscar, mulţumesc.

— Măcar atât… îmi pare rău că n-am fost ieri aici.

— Crede-mă, n-are de ce să-ţi pară rău. Bănuiesc că securitatea arde de nerăbdare să implementeze un set nou de proceduri, nu?

— Bineînţeles. În privinţa asta, va trebui să luăm nişte decizii şi să trecem chiar azi în revistă noul program de asamblare. Am amânat chestiile importante până la venirea ta.

— Foarte bine. M-apuc imediat. Am vreun birou?

— Am ocupat clădirea trei a sistemelor chimice pentru conducere. Ah, da… nişte tipi de la securitate doresc să stea de vorbă cu tine.

— Pot să aştepte.

Oscar îl privi stânjenit.

— Ar fi o idee bună să nu ne mai tărăgănăm cu ei. Aşa sugerează domnul Sheldon.

— I-auzi!

***

Ultimul Răzbunător Alamo fusese lovit de un FTY897 pe când se năpustea prin sala VII de control a calităţii, în drum spre poartă. Un laser atomic îi perforase câmpul de forţă şi izbise cu consecinţe devastatoare corpul principal.

Fusese retezat în două, o dată cu explozia principalelor sale unităţi energetice. Explozia zvârlise bucăţile în toate direcţiile, proiectând partea anterioară în rafturile cu echipamente delicate de testare a rezistenţei panourilor de fuzelaj, în vreme ce partea posterioară, mai mică, se îngropase în peretele din material compozit, care se prăbuşise imediat peste ea, lăsând plafonul nesusţinut. Un picior fusese rupt şi se înfipsese în podeaua din beton.

O echipă de tehnicieni din securitatea TSC petrecuse noaptea curăţând şi dezactivând resturile. Indicatoare roşii mici fluturau pe toate fragmentele, confirmând că acestea erau inerte şi nevătămătoare. Erau atât de multe, încât totul semăna cu un straniu dragon chinezesc de paradă. Paula ocoli fără grabă secţiunea anterioară răsturnată şi îngenunche ca să cerceteze unul dintre mănunchiurile de senzori distruse de pe cap. Directorul Directoratului Delicte Grave, Rafael Columbia, stătea în mijlocul sălii de controlul calităţii avariate alături de Mel Rees; amândoi o priveau pe femeie, care-şi efectua propria inspecţie a monstruozităţii blindate. Amândoi aveau expresii nefericite, deoarece de pe grinzile de sus se scurgeau picuri proveniţi de la potopul utilajelor pompierilor. Pantofii lor scumpi erau deja uzi leoarcă de la mersul prin băltoace.

Paula îşi trecu un deget peste armura zgâriată din polialiaje, simţind cum băşicuţele subţiri rezultate din ablaţiunea carbonului se fărâmau ca hârtia veche sub unghia ei.

— Nu-i rău pentru o armă veche de o sută cincizeci de ani, recunoscu ea. Au avut mare noroc că pe orbită se afla

căpitanul Kime, care să preia controlul.

— Absolut, spuse Mel Rees.

— Aş fi preferat ca TSC să fi avut noroc ceva mai devreme, vorbi Rafael Columbia către directorul-adjunct. Estimarea curentă este de o sută şapte persoane ucise şi alte optsprezece date dispărute. Pierderea financiară încă n-a fost calculată, dar nu va fi mai mică de două miliarde. Şi noi n-am avut nici un avertisment prealabil. Nici unul! Este cel mai distructiv act de terorism pe care l-am cunoscut în ultimul secol. Victimele mişcărilor naţionaliste se cumulează an de an, însă asta… Descrise cu braţul un gest. Asta este vina noastră! Pune sub semnul întrebării însăşi credibilitatea Directoratului de a-şi îndeplini sarcinile care i-au fost atribuite. Nu voi tolera această încălcare teribilă a legii şi ordinii!

— O să-i prindem, zise Mel Rees. Fără discuţii.

— Divizia voastră urmăreşte cazul acesta de decenii. Mă aşteptam la rezultate mai bune.

Paula se întoarse de la Răzbunătorul Alamo.

— Eu am urmărit cazul Johansson timp de decenii, nu directorul-adjunct Rees. Şi sper realmente că nu sugerezi că noi ar fi trebuit să vă dăm cine ştie ce avertisment prealabil.

— Paula… începu Mel Rees.

Ea îi aruncă o privire care-l amuţi imediat.

— Motivul pentru care Bradley Johansson şi asociaţii lui au scăpat atâta vreme Commonwealthului sunt două. Resursele care sunt alocate urmăririi lui şi activităţilor lui sunt cu totul inadecvate. Aceasta este o decizie politică, luată de tine şi de predecesorii tăi, domnule Columbia. De asemenea, el primeşte ajutor de la cineva foarte bine plasat în instituţiile Commonwealthului.

— Prostii! se răsti Rafael Columbia.

— Chiar şi cu fonduri inadecvate, este absolut imposibil ca el să-mi fi putut scăpa de peste o sută treizeci de ani.

Pur şi simplu, aşa ceva nu este posibil. Dacă ar fi stat la umbră şi ar fi dus o viaţă perfect simplă, tot l-aş fi prins. Însă în calitate de conducător al unei organizaţii criminale implicată permanent în contrabanda de armament spre Far Away, el se expune continuu surselor noastre şi programelor de monitorizare. Pentru a le evita, are nevoie de un grad considerabil de ajutor. Nu acţionează de unul singur.

— Îţi dai seama ce spui? Ştii câte administraţii s-au perindat de când el a fondat mişcarea aia ridicolă a Păzitorilor? Nici una nu i-ar fi oferit cea mai mică susţinere, secretă sau de altă natură, cu atât mai puţin toate.

— Administraţiile se schimbă, dar nu şi grupurile de putere.

— Să ştii că nu admit să mi se spună că fac parte dintr-un plan secret de disimulare! Nu-mi pasă cine eşti, cât de dedicată eşti sau care-ţi sunt realizările din trecut. Sunt şeful acestui Directorat şi doresc să mă tratezi cu respect!

— Respectul este ceva care se câştigă, domnule Columbia.

— Perfect! Mel Rees ridică braţele şi înaintă, trecând direct între cei doi. În clipa asta Johansson ar râde de s-ar prăpădi de voi doi. Singura persoană pe care o ajutaţi este chiar el.

— Mulţumesc, spuse Columbia şi-i aruncă Paulei o privire care în mod obişnuit ar fi nimicit pe oricare dintre subalternii lui.

Femeia păru că nici n-o observă.

— Prima întrebare, rosti ea. De ce crezi că a fost Johansson?

Columbia gesticulă iritat spre directorul-adjunct.

— Metoda de operare, răspunse Rees. Semnătura lui Adam Elvin este vizibilă la tot pasul. Noi credem că el a organizat-o.

— Ar fi ceva neobişnuit, comentă Paula. După Abadan,

Elvin n-a mai fost implicat în acte de violenţă. Se limitează la livrările pentru Johansson.

Rafael Columbia pufni dispreţuitor.

— Asta nu este o epocă în care trecerea timpului să deprecieze ceva. Crezusem că tocmai tu vezi asta, doamnă investigator-şef.

— Toată propaganda recentă a Păzitorilor, reluă Rees, a denunţat *A doua şansă* ca fiind un proiect organizat de Starflyer. Ei sunt singurii care ar avea vreun motiv pentru a face asta.

— Un motiv? repetă Paula gânditor. Lansarea unei asemenea acţiuni în interiorul Commonwealthului este o uriaşă schimbare de tactică pentru Johansson.

— Cine ştie cum funcţionează mintea lui nebună? făcu Rafael Columbia.

— Nu este nebun, rosti Paula. Indus în eroare, cu certitudine, totuşi nu face greşeala să crezi că n-ar fi capabil de gândire raţională.

Rafael Columbia arătă corpul boţit şi carbonizat al Răzbunătorului Alamo.

— Găseşti ceva raţional aici?

— Suntem la numai două sute de metri de poartă, iar ceilalţi doi au trecut prin ea. Să nu uităm nici de atacul cu arme cinetice asupra platformei de asamblare. A fost cât pe-aici să reuşească. Eu aş zice c-a fost organizat cu multă inteligenţă. Indiferent ce crezi tu despre el, iar eu cred lucruri mai rele decât majoritatea oamenilor, nu-i un idiot. Dacă el a pregătit acţiunea de aici, atunci se întâmplă ceva nou. Este posibil ca *Marie Celeste* să fi venit de la Perechea Dyson?

— Cu totul improbabil, spuse Wilson şi-l salută cu respect pe Rafael Columbia, în timp ce traversa podeaua udă a sălii. Mă bucur de privilegiul să te întâlnesc, Paula Myo. Ţi-am accesat multe cazuri.

— Bună ziua, domnule căpitan.

— Despre posibilitatea unei legături între Dyson Alfa şi *Marie Celeste* am discutat cu directorul Institutului de cercetări de pe Far Away, continuă Wilson. El spune că această legătură nu există. Sunt înclinat să-l cred.

— O negare oficială este certificatul de gir pentru partizanii teoriilor conspiraţiilor, comentă Paula. Mai ales una emisă de directorul Institutului. Ştim că Johansson crede că există o legătură.

— Asta este problema lui.

Paula îi surâse grav.

— Tocmai a transformat-o în problema voastră.

— Vreau să fie oprit, zise Rafael Columbia. Directorul-adjunct Rees m-a asigurat că tu eşti persoana cea mai capabilă, ba chiar singura, care poate prelua cazul acesta. Eşti de acord în privinţa estimării lui?

— În mod clar, răspunse Paula, am experienţa respectivă. Ceea ce-mi lipseşte pentru a-l prinde este cooperarea totală a Directoratului şi accesul la resurse.

— Din clipa asta, le ai. Indiferent de ce ar fi nevoie. Îţi poţi forma propria ta echipă, să iei pe cine doreşti, indiferent la ce caz ar lucra. Capeţi prioritate totală.

— Perfect. Voi începe cu colegii mei obişnuiţi şi de acolo mă voi extinde pe măsură ce se deschid piste de investigaţii. Primul lucru de care voi avea nevoie de la tine, domnule Columbia, este acoperire politică. Securitatea TSC va dori ca misiunea aceasta să-i revină ei. Te rog să vorbeşti cu domnul Sheldon, pentru ca să se retragă.

— Voi explica TSC-ului implicaţiile de jurisdicţie, zise Rafael Columbia ignorând chicotul lui Wilson.

— Mulţumesc. Iar acum o întrebare: cum strecori ilegal trei Răzbunători Alamo pe o planetă?

— N-au fost strecuraţi ilegal, răspunse Rees. Potrivit dosarelor de export, erau relicve neutralizate care aveau ca destinaţie un nou muzeu de pe Anshun. Era un transport autorizat.

— Un nou muzeu?

— Exact. Terenul există – a fost cumpărat cu trei luni în urmă – şi există de asemenea o companie înregistrată care să se ocupe de el. Nu există însă nici o clădire, ba nici chiar planuri de construcţie. Compania avea în cont câteva mii de dolari Anshun, dar care fuseseră transferaţi dintr-un cont de unică folosinţă de pe Bidar. Imposibil de urmărit, sau cel puţin foarte, foarte greu.

— Aha, făcu mulţumită femeia. Da, asta sună într-adevăr ca semnătura lui Elvin.

— Complet. Răzbunătorii Alamo au fost cumpăraţi în mod legal de la un dealer, la o săptămână după ce a fost înregistrată compania muzeului. Pe atunci erau într-adevăr nişte simple epave. De atunci au fost „renovaţi” la standarde de etalare pe Republica Democrată a Noii Germanii. Compania care s-a ocupat de ei a fost închisă şi, la solicitarea noastră, poliţia RDNG îi cercetează facilităţile şi documentele.

— Ce a fost cu avioanele-spaţiale? întrebă Wilson.

— Au fost închiriate de la un operator comercial perfect legal, de aici, de pe Anshun. Şi în cazul acesta compania care le-a închiriat era un paravan. Folosirea lor ca proiectile cinetice a fost o simplă problemă de reprogramare a matricelor pilot. Nu este ceva dificil. Am trimis echipe la aeroportul de pe care au decolat, dar nu mă aştept la mare lucru.

— Este posibil ca Păzitorii să mai încerce? se interesă Wilson.

— Johansson lansează de un secol şi jumătate atacuri împotriva Institutului de pe Far Away, răspunse Paula. Ar fi rezonabil să presupunem că aceasta a fost doar prima lui tentativă împotriva navei stelare.

12

Cerul safir-închis începea să se întunece deasupra

Deşertului înalt. Kazimir Mefoster stătea singur pe una dintre dunele lungi în formă de val din nisip cenuşiu şi privea răsăritul stelelor. Pentru el era de acum un ritual să se uite la scânteierile acelea de platină, să aştepte măreaţa constelaţie Ahile să apară pâlpâind din amurgul de velur auriu. După ce găsea silueta străvechiului războinic cu ochiul lui roşu-strălucitor, cobora în lungul volburii mantiei sale alcătuită de Calea Lactee. Acolo, în tivul inferior rarefiat, se zărea o sclipire despre care el nu putea fi niciodată sigur că era reală sau închipuită. Soarele Pământului…

Ea este acolo, stând pe o pajişte verde, răcoroasă şi bogată, privind în sus în acelaşi neant. La şase sute de ani depărtare. Totuşi eu încă te pot zări, îngerul meu minunat! Ajută-mi victoria în raidul acesta, deşi n-ai crezut niciodată în cauza noastră.

În mintea lui Kazimir, chipul minunat al Justinei era adumbrit de tristeţe, pe măsură ce misiunea lui din noaptea aceea îi deveni clară.

— Alege-ţi propria ta cale, iubirea mea, şoptise ea în întunericul şi căldura cortului lor izolat din pădure.

Degete mai uşoare decât ceaţa îl atinseseră aşa, apoi altfel. Râsetele ei încântate umpluseră cortul, când el se zbătuse în delir neajutorat sub manipulările senzuale.

— Fii propriul tău stăpân, nu unealta altora. Promite-mi.

Plăcerea cu care-l răsplătea îl făcuse să plângă deschis, jurând pe generaţii de Mefoster încă nenăscute că va fi cinstit faţă de sine şi de propriile sale gânduri.

În ciuda grijii ei, Justine nu înţelesese realitatea acestei planete. Ca toţi extraplanetarii dinaintea ei, îl privea pe Starflyer ca pe un mit local, un monstru din Loch Ness al lui Far Away.

— O să mă ierţi? întrebă el stelele. Fac asta pentru tine, ca să te poţi bucura de planeta ta şi de viaţa minunată pe care o duci acolo.

Un pârâiaş de nisip curse în spatele lui, producând un fâşâit abia auzit. Kazimir zâmbi încet şi continuă să privească bolta. Arşiţa deşertului era lipsită de orice umiditate. Înconjurat de jur împrejur de munţii Dessault, aerul de aici nu se mişca niciodată, nici măcar fuioarele de ciruşi nu se furişau pe lângă meterezele piscurilor. Era un climat static, care absorbea umezeala din pielea expusă şi din orice răsuflare. Puţine plante creşteau aici, nişte cactuşi nativi care semănau cu bolovanii, ba chiar erau mai duri decât aceştia; nici chiar Barsoomianii nu puteau aduce viaţă verde într-un loc arid. În ciuda naturii sale aspre, rămânea totuşi căminul, locul din Univers unde Kazimir se simţea cel mai în siguranţă.

— Dacă aş fi fost Starflyer, ai fi fost acum al meu, şopti mulţumit un glas în urechea lui.

— Dacă ai fi fost Starflyer, ai fi fost acum mort, Bruce, răspunse Kazimir.

Împinse încă puţin în spate lama cuţitului, astfel încât vârful ei atinse abdomenul celuilalt tânăr.

Bruce Mefoster râse uşurat şi-şi cuprinse prietenul cu braţul.

— Mă îngrijoraseşi, Kaz, crezusem că te-ai înmuiat.

— Poartă-ţi singur de grijă. Kazimir retrase cuţitul şi-l vârî la loc în teaca din partea laterală a chimirului său. Ai scos nişte zgomote de parcă o turmă întreagă de T-rex suia pe deal. O să te-audă tot Institutul.

— O să m-audă din viaţa de-apoi. Mâine seară o să le-o tragem serios. Ai auzit că atacul împotriva lui Anshun a avariat nava stelară?

— Mi-a spus Scott.

— Scott! Baba aia! E pe-aici? Nu pot să cred că bătrânii o să-l lase să participe la raid. Bruce îşi coborî un umăr şi şchiopătă în jurul lui Kazimir. Ascultă ce-ţi spun, sâsâi el. Starflyer ăsta o să-ţi verse sângele şi-o să-ţi hărtănească trupul, numai ca să se joace. Niciodată n-a existat un

monstru mai ticălos în tot Universul. Eu o ştiu, m-am înfruntat cu sclavii lui în luptă directă. Am omorât sute, o mie, şi tot veneau alţii.

— Nu mai râde de el, exclamă Kazimir.

El şi Bruce crescuseră împreună şi împărţiseră atâtea experienţe comune încât erau mai apropiaţi ca fraţii, însă prietenul lui putea fi incredibil de agresiv, ca să nu mai zică de lipsa lui de tact. Uneori se întreba dacă Bruce fusese vreodată treaz în toţi anii de tutelă ai lui Harvey.

— Scott a suferit pentru cauza noastră, adăugă el, mai mult decât aş dori eu să sufăr.

Bruce îşi îndreptă spinarea.

— Ştiu, ştiu, dar trebuie să recunoşti că-i exagerat de prudent.

— Este în viaţă. Eu aş fi fericit dacă aş fi în viaţă după ce am slujit cauza atâta timp.

— Continuă tu să visezi cu ochii deschişi la nimfomana ta extraplanetară şi-o să vezi că aportul tău la cauză se va termina prea repede! Iar te gândeai la ea, aşa-i? De-aia ai venit aici, ca să oferi o ţintă perfectă pe fundalul cerului, pentru inamic.

Lui Kazimir îi veni greu să nu zâmbească.

— Mă bucuram de linişte, asta-i tot. Oricine ar înnebuni, dacă te-ar asculta pe tine toată ziua dinaintea raidului. Şi încetează să-i mai spui nimfomană.

— Ştiam eu! Iar te gândeai la ea.

— Şi ce dacă? Cel puţin eu am grijă de alţii.

— Hei, hei, ce facem – lovituri sub centură? În ultimii ani am avut grijă de multe fete. Mult mai multe decât tine.

— Mai multe, da. Însă de nici una pentru mult timp, aşa-i, Bruce?

— Nu trebuie să fie ceva de durată, ci doar intens. Hai, Romeo, e timpul să ne pregătim!

— Da.

Kazimir privi pentru ultima dată, prelung şi cu drag, la

dâra groasă de stele, după care îl urmă pe Bruce, care se lăsase să lunece în jos pe dună. Drept în faţa lui se afla Stomer, muntele mare ce marca punctul cel mai nord-estic al lanţului Dessault – desigur, însă nu se apropia nici pe departe de altitudinea Marii Triade. Versantul acesta care se înălţa din deşert nu avea deloc vegetaţie; roca albastru-sură se ridica drept până la linia subţire a zăpezii la mii de metri mai sus.

— Te-a ajutat? întrebă Bruce, dar acum pe un ton serios, sau pe cât de serios putea el să fie.

Ajunseseră la pragul lat de gresie sfărâmicioasă de unde pornea un tunel spre fortul clanului Rock Dee.

— Ce să m-ajute?

— Că te-ai gândit la ea.

— Un pic. Da. Ştiu că ceea ce apărăm merită s-o facem.

Kazimir îşi plecă fruntea, pentru a păşi sub streaşina prelungă. Tunelul se găsea dedesubt, ascuns de orice priviri aruncate din cer şi larg doar cât să treacă o singură persoană. Îşi strânse umerii şi înaintă, frecându-se de pereţii de gresie care erau lustruiţi ca marmura de la trecerea atâtor trupuri în decursul deceniilor. Tunelul cotea de două ori, descriind o curbă dublă foarte strânsă. La treizeci de metri de la intrare se deschidea în prima dintre sălile mari ce alcătuiau fortul Rock Dee. Santinela, mândră în kiltul Memixon albastru-portocaliu, îi studie chipul, apoi îi îngădui să treacă. Dacă soldaţii Institutului ar fi descoperit vreodată tunelul, orice santinelă i-ar fi putut ţine singur în loc, pe când ar fi ieşit unul câte unul din coridorul strâmt.

Răşini epoxidice lipiseră de plafon benzi polifoto între care erau întinse cabluri electrice negre. Lumina lor permanent similară spectrului solar grava umbre profunde peste gresia neregulată, pe măsură ce conduceau mai adânc în fort.

— Trebuie să fi fost fenomenală la pat, comentă Bruce cu aparentă înţelegere. Vreau să zic că voi doi aţi fost

împreună doar… cât? două zile? Şi tot plângi după ea.

— Uneori, aproape regret că n-ai cunoscut-o.

— Aproape?

— Dacă ai fi văzut-o, dacă ai fi ajuns s-o cunoşti, ai fi înţeles că n-a fost o simplă aventură ca alea pe care le-ai avut tu. Şi mie mi-ar fi plăcut să se întâlnească prietenii mei cei mai buni.

— Ah… păi, mulţumesc, Kaz.

— Pe de altă parte însă mulţumesc cerurilor că nu v-aţi întâlnit, fiindcă tu eşti atât de penibil, încât sunt sigur că ea n-ar fi dorit să aibă nimic de-a face cu oricine te-ar cunoaşte.

Bruce se repezi către el. Chicotind, Kazimir se feri şi o luă la fugă. Cei doi intrară în goană în sala principală a fortului, continuând să se ironizeze şi să se insulte reciproc în gura mare. Mai multe capete se rotiră să vadă ce se întâmplă. Unii se încruntau faţă de frivolitatea tinerilor într-un asemenea moment. Alţii zâmbeau tolerant – cei de vârstă apropiată. Cei mai mulţi reveniră pur şi simplu la treburile lor serioase.

Kazimir şi Bruce adoptară expresiile lor sobre, se opriră şi încuviinţară politicos spre tovarăşii de clan. Apele furtunoase, care dispăruseră de mult din partea aceasta a munţilor, săpaseră caverna în forma aproximativă a unor tribune de stadion. Cândva, două albii rapide se contopiseră aici, rotindu-se mereu şi mereu când se izbeau, înainte de a se năpusti către şesurile din nord-est. Alături de sala principală, apele năvalnice erodaseră o sumedenie de pasaje şi peşteri mai mici, afluenţi care fuseseră fracturaţi şi deviaţi pe măsură ce geologia luase locul hidropresiunii.

Rock Dee era una dintre cele mai mari comunităţi ale Păzitorilor şi un refugiu formidabil de sigur. În cavernele inferioare putea fi încă găsită apă potabilă, filtrată din munţii care străjuiau deşertul de deasupra. Cabluri

semiconductoare pentru schimb de căldură fuseseră coborâte adânc în mantia planetei, asigurând energie pentru lumină şi gătit, alături de sarcina mai importantă a alimentării arsenalului cu electricitate. Din exterior nu trebuia adusă decât hrana, iar aceasta era asigurată de fermele şi păşunile clanului Mekratz, care erau risipite prin lanţul Dessault.

Kazimir simţi un fior de mândrie faţă de ceea ce văzu în sala mare. Dacă ar fi reuşit cumva s-o aducă pe Justine aici, ca să poată vedea şi ea, atunci ar fi crezut fără doar şi poate în scopul Păzitorilor. Mai bine de optzeci de luptători trebăluiau ocupaţi, pregătind unul dintre cele mai mari raiduri pe care Păzitorii Individualităţii le organizaseră de mulţi ani. Motivul era, aşa cum o ştiau toţi de aici, faptul că evenimentele se precipitau o dată cu construirea navei stelare. Planurile pe termen lung ale lui Starflyer se maturizau rapid, aducând dezastru şi moarte pentru Commonwealth dintr-o direcţie în care nu privea nimeni dintre cei aflaţi la conducere. Toate clanurile contribuiseră la raid.

Desigur, Mefoster venise cu o duzină de luptători tineri, care acum îşi verificau echipamentele. Kilturile lor smarald-arămiu fuseseră împachetate şi în seara asta purtau tartanele de vânătoare, bleumarin şi abanos, care-i ajutau să treacă nevăzuţi prin noapte.

Menowak era de asemenea un clan format predominant din luptători, în tartane cenuşii şi castanii. Un grup era ocupat cu evaluarea armurii purtate de unul dintre căpitanii lor. Costumul scheletic albastru umplea aerul din jurul său cu o pâclă portocalie nebuloasă, ca şi cum ar fi stat în interiorul unei amibe spectrale. Razele pârâiau şi se intensificau de fiecare dată când i se aplica un baston de testare a penetrabilităţii. La fiecare testare, emiţătorul câmpului de forţă era ajustat, până ce emanaţia fu doar un contur vag ca o aură, aşa cum poate că avuseseră toţi

sfinţii din Vechiul Testament. Reglajul fin inversa luminanţa, învăluindu-l într-o piele de umbră absorbantă.

Meonna era al treilea clan focalizat asupra eticii militare, cu băieţii şi fetele sale nomade urmând aceleaşi lecţii, antrenamente şi teste prin care trecuse Kazimir însuşi. Ştia că se putea încrede în oricare dintre ei la fel de mult ca în Bruce. Toţi erau complet loiali cauzei, pregătiţi să-şi jertfească viaţa pentru ca omenirea să poată fi eliberată. Grupa pe care o trimisese aici purta kilturile albastru şi vermilion de gărzi nocturne, alături de jachetele de călătorie din piele neagră; tocurile pistoalelor ionice şi tecile cuţitelor cu lame-armonice le atârnau la brâie în locul tradiţionalei genţi sporran.

Memixon, clanul care avea ca sarcină îngrijirea lui Rock Dee şi a altor forturi din zona care înconjura Institutul, se ocupau de Charlemagni, caii de luptă care aveau să-i poarte în raid. Animalele modificate genetic erau înalte de peste doi metri, cu picioare ce aduceau cu nişte trunchiuri de copăcei. Nu aveau nici coamă, nici coadă; pielea lor groasă cu aspect tăbăcit era mai dură decât cea de rinocer, iar culoarea era similară – cenuşiu-mat, ca de ardezie. Un corn scurt de inorog li se ridica pe cap, cu vârful acoperit de lame din titan sudat cu carbon de către fierarii din Rock Dee. Orice om neprotejat ar fi fost spintecat în două, ba până şi despre armura de câmp de forţă se ştia că ar fi cedat sub impactul unui atac frontal. Piroane groase de fier fuseseră bătute prin marginile dure de os care le protejau grumazul şi pântecele. Curele din piele şi silicon erau strânse prin urechile piroanelor, pentru a fixa şeile. Charlemagnii fuseseră concepuţi de Barsoomiani în ţinuturile lor, la est de Marea Stejarului. Nu pentru bani – un simbol al culturii pe care ecogeneticienii radicali îl dispreţuiau cu ferocitate —, ci pentru provocarea în sine de a produce un animal care în simbioză cu oamenii avea un singur ţel: pelerinajul. Probabil că Barsoomianii umblaseră

şi în tărâmul interzis al profilării psihoneurale, deoarece nici un luptător de clan nu cunoscuse vreodată un Charlemagne care să fugă speriat de pe câmpul de bătălie. Cu pielea lor rezistentă, inimile triple şi scheletul rezistent la sarcini multiple, animalele uriaşe erau extrem de greu de ucis chiar şi cu arme moderne.

Mepeierl era clanul care umbla cel mai mult şi mai departe dintre toate şi membrii lui culegeau informaţii despre activităţile Institutului de pe toată planeta. Tot ei se ocupau cu preluarea echipamentelor avansate pe care Johansson le strecura prin contrabandă pe poartă, utilizând sute de rute inofensive. În seara aceasta, ei distribuiau ultimele piese de tehnologie şi armament necesare atacatorilor.

Mekratz se ocupa cu agricultura şi creşterea vitelor pe şesurile întinse şi păşunile montane periculoase de pe Far Away. Clanul avea grijă de hergheliile de Charlemagni, de haitele de lincşi-ogari şi de celelalte animale folosite de clanuri. Pe toată durata anului, membrii săi se asigurau de hrănirea şi aprovizionarea clanurilor nomade, iar peste tot prin peştera principală se mişcau membrii clanului Mesobel, armurierii răspunzători şi de tehnologia generală. Îşi târau echipamentele de testare peste pardoseala din piatră, se opreau lângă fiecare luptător şi cal de luptă şi rulau programe de verificare prin matrice. Trăgeau după ei cabluri supraconductoare stacojii, asigurând încărcare completă pentru acumulatori şi magaziile armelor. Şapte dintre ei fuseseră alocaţi raidului şi erau îmbrăcaţi în kilturi negru-mat, cu model simplu, caroiat, de linii gri-închis subţiri, şi haine tot negre. Cinci aduceau lansatoarele de proiectile şi tunul de plasmă de calibru mediu în containerele mari din titan ce atârnau pe Charlemagni. Care păreau că nici nu simt greutatea suplimentară. Ceilalţi doi operau sistemele electronice de bruiere destinate să neutralizeze comunicaţiile Institutului şi să producă cât mai

multe date false şi confuzie.

Mergând spre propriul lui armăsar, Kraken, Kazimir simţi cum i se zbârleşte pielea, pe măsură ce apropierea raidului devenea tot mai reală. Charlemagnul pufni ca o furtună în miniatură, ridicând şi întorcând uşor capul, pentru a-l privi cum îl ocolea prin flanc. Tânărul nu simţea nici cel mai mic imbold de a-l bătea liniştitor cu palma – creatura nu semăna absolut deloc cu poneii şi caii normali pe care învăţase să călărească. Era suficient că nu încerca pur şi simplu să-i smulgă capul de cum îl vedea; colţii de carnivor care i se curbau peste buzele ca de cauciuc erau mai groşi decât degetele umane.

Începu să-şi reverifice raniţa.

— Sunteţi pregătiţi, rataţilor? întrebă un glas şuierat.

Kazimir surâse şi se răsuci către Harvey Mefoster, bătrânul lui tutore. Harvey era veteran al multor raiduri ale clanurilor împotriva Institutului şi avea destule cicatrice cu care s-o dovedească. Cu ani în urmă, un fascicul ionic tras de un soldat al Institutului vaporizase o baterie supraconductoare de lângă el şi moleculele supraenergizate îi străpunseseră câmpul de forţă al armurii. După ce fusese rănit, nu mai luptase, ci îi învăţase pe alţii. Avusese noroc că supravieţuise şocului toxic. Medicii clanului petrecuseră şase luni reparând câte ţesuturi puteau; chiar şi aşa, epiderma de pe o treime a corpului său părea acum lichefiată şi nu-şi mai putea ridica glasul, ca să strige. N-ar fi avut însă nevoie s-o facă; simpla lui prezenţă trezea veneraţia elevilor săi. Kazimir se considera privilegiat că se număra printre aceştia.

— Fac tot ce pot ca să fiu pregătit, răspunse el.

— Asta-i important, zise Harvey. Şi tu, Bruce, încă nu eşti speriat?

— Ha! exclamă Bruce şi bătu încrezător cu palma peste pistolul ionic de la centură. Nu, domnule.

Muşchii obrazului lui Harvey mişcară pielea sa prea

groasă într-o strâmbătură, astfel că semănă chiar mai mult cu o mască grotescă de Halloween.

— Dac-ai avea creier, flăcăule, ai fi.

Permanenta fudulie a lui Bruce pieri.

— Fii neliniştit, urmă Harvey. Soldaţii lor încearcă să te ucidă, sau mai rău. Frica este prietena ta, ea te păstrează alert. Ea îţi asigură o şansă acolo.

— Numai eroii sunt neînfricaţi, rosti Kazimir, iar ei mor tineri.

— Mă bucur că ai auzit ceva din spusele mele, zise Harvey. Chiar dacă nu-i decât o poezie veche.

— O să fii mândru de noi, insistă Bruce.

Harvey îl strânse de umăr.

— Ştiu asta, flăcăule, deşi aş prefera să rămâneţi pur şi simplu în viaţă. Nu uita – stai tot timpul cu ochii aţintiţi înainte, nu pe cocoşelul tău.

Făcu apăsat cu ochiul spre grupul Menowak, apoi se îndepărtă.

Kazimir şi Bruce îşi zâmbiră unul celuilalt, la fel cum făcuseră când fuseseră prinşi chiulind. Bruce îşi ridică raniţa şi o legă în spatele şeii.

— Să ştii c-are dreptate.

— Ştiu. Nu trebuie să îngăduim nici o clipă ca atenţia să ne fie distrasă.

— Nu, idiotule – la asta mă refeream!

— Hă?

Kazimir urmă direcţia în care prietenul lui indica discret. Patru dintre luptătorii Menowak erau femei. Kazimir chiar flecărise cu două ieri, când sosiseră în Rock Dee.

— Aia cu părul negru nu te scapă din ochi de când am venit.

— Andria?

— Hopa, ştii deja cum o cheamă! Te-ai mişcat iute, amice. Pe-aia de lângă ea cum o cheamă? Nu mi-ar displăcea să ne hârjonim niţel după raid.

— Bethany şi mi se pare că-i cuplată cu unul din Meonna. Şi, de fapt, ce s-a-ntâmplat cu Samantha? Mai are doar o lună până naşte.

— Şi? De asta-mi place să fiu un Mefoster. Noi existăm ca să-l ucidem pe Starflyer şi să zămislim suficienţi luptători pentru a avea succes în cauză. Asta ni-i menirea. Luptăm. Futem. Când te gândeşti niţel mai bine, ce altceva merită să faci? Şi crede-mă, Bethany aia gândeşte la fel.

— Doamne Dumnezeule! Bruce, ea se gândeşte cum să-ţi dea una în cap cu patul pistolului, nimic altceva. Chiar nu te poţi controla?

Kazimir despături valtrapul protector şi-l azvârli peste spinarea lui Kraken, pregătindu-se pentru eventualitatea în care animalului nu i-ar fi plăcut şi ar fi reacţionat printr-o lovitură fulgerătoare de copită. Ţesătura întunecată era brodată cu spirale şi curbe din metal negru, scânteietor, iar ciucuri lungi atârnau din marginile inferioare, aproape atingând solul. Începu după aceea să-l netezească peste pielea groasă a calului şi-i folosi şireturile pentru a-l fixa de urechile bolţurilor.

— Eu sunt un tip onest, protestă Bruce cu sentimentele realmente rănite. O ştii prea bine. Raidul ăsta le va excita teribil pe toate luptătoarele. Pe mine mă aţâţă de-acum. Ce mod mai bun ar fi să ne celebrăm glorioasa victorie?

— N-ar exista şi o cale mai civilizată?

— Ha! Îmi amintesc de raidul din Irralul de vest. Ai fost beat o săptămână-ntreagă dup-aia. Şi ai dispărut cu fata aia din Mesobel… Cum o chema?

— Lina.

Kazimir nu menţionă că se întâmplase aşa pentru că în pâcla de băutură ce-i acoperise ochii, Lina semănase foarte mult cu Justine.

— Aia, aia! Aşa că nu mă lua pe mine cu nobleţea. Noi doi suntem la fel.

Braţul lui Bruce cuprinse umerii prietenului său. Îl răsuci

pe Kazimir, care nu vădea multă tragere de inimă, până ce amândoi fură cu faţa la tinerele Menowak şi flutură vesel din braţ spre ele. Andria îi răspunse printr-un surâs şăgalnic, zăbovind cu privirea asupra lui Kazimir, după care se întoarse către Charlemagnul ei. Cele trei tovarăşe se strânseră în jur şi băieţii le auziră chicotind.

— Să mai zici că asta n-a fost o invitaţie, urmă Bruce. Ia uită-te la ea! Ce mai corp! Fac pariu că-i dată dracului în pat. Şi ce ţâţe are, Dumnezeule, sunt imense!

— Vrei să taci o dată?! Kazimir încercă să-i astupe gura lui Bruce cu palma. O să te-audă.

— Ce virgin eşti! Vai taci, taci, altfel o s-audă cât de mult ne place de ele. Trezeşte-te la realitate, Kaz, n-o să trăieşti o vecie! Şi până atunci i-o viaţă aşa frumoasă, mai ales când are nişte ţâţe atât de mari!

— Termină!

Începu să tragă de cămaşa lui Bruce, uitându-se sub guler, controlându-i manşetele.

— Ce faci?

— Îţi căutam întrerupătorul de unde să te opresc. Dă, Doamne, să-l găsesc!

Bruce începu să râdă şi-şi împinse prietenul.

— Nici un bărbat nu-şi poate lua gândurile de la femei, mai ales într-un moment ca ăsta. Bătăliile declanşează toate instinctele primitive.

— Asta explică multe – nimeni n-ajunge mai primitiv ca tine.

— Haide-acolo, pierdem timpul. Făcu un pas înainte.

— Nu!

Kaz aproape că fu nevoit să plonjeze ca să-l apuce pe Bruce de umăr şi să-l oprească. Cele patru Menowak continuau să-i privească.

— Îmi dau cuvântul că te-mpuşc pe loc dacă faci o scenă cu ele, mârâi Kazimir.

Bruce îi îngădui să-l oprească în mijlocul avântului.

— Am impresia că ţii la Andria aia.

— Nu vreau ca toţi din sala asta să ne creadă doi idioţi. Şi-aşa o să ne considere, dac-o să ne ducem acolo şi tu o să-ncepi să le-arunci obişnuitele tale replici de căcat. Vrei să-ncetezi să te mai dai în spectacol în public?

— Bine, o să tac dacă-mi promiţi că te culci cu ea după raid. Promiţi?

— Uite, asta chiar că-i o promisiune pe care-o pot face.

Kazimir îşi dori ca buzele lui trădătoare să nu fi încercat atât de mult să zâmbească. Se părea că din clipa în care el şi Bruce intraseră în adolescenţă, fiecare secundă a timpului pe care-l petrecuseră împreună fusese dedicată imaginării de strategii pentru a cunoaşte şi impresiona fete. Acum, când relaţiile deveniseră mai mature, mai fireşti şi mai uşor de stabilit, el nu mai era interesat. Deşi Andria era cu adevărat atrăgătoare şi-i făcuse plăcere să stea de vorbă cu ea ceva mai devreme… Iar de la Lina trecuse foarte mult timp. Mă-ntreb dacă Justine şi-a găsit vreun iubit? Nu va duce niciodată lipsă de tineri care s-o urmărească.

— Dacă nu, ţi-o iau eu.

Kazimir pufni dispreţuitor.

— Ah, da, asta-i şi mai aproape de realitate. Toţi îţi cunosc reputaţia. Iar dacă ea nu ştie despre Samantha, o să-i spun eu. O să mă duc la ea şi…

— Deci o să te duci?

Chipul lui Bruce radia de încântare.

— Sunt în stare de orice, numai să-ţi închid gura.

Bruce îl strânse puternic în braţe.

— Slavă cerului! Habar n-ai cât de mult ai nevoie să te culci cu cineva. Fiecare secundă de după plecarea nimfomanei tale extraplanetare a fost o tortură pentru prietenii tăi.

— Perfect, acum poate că-nţelegi cum este viaţa mea când trebuie să te-ascult întruna.

Kazimir îşi ridică şaua şi o aruncă pe spinarea lui Kraken, aranjând-o peste valtrap. Era convins că până şi calul de luptă râdea de el.

***

Plecară din Rock Dee la o oră după înserare – optzeci de luptători din clanuri, care ieşiră din fisuri tainice prin partea dinspre deşert a poalelor lui Stomer. La început duseră caii de căpestre, strecurându-se prin pasajele periculoase şi printre versanţii abrupţi ai dunelor. Înainte de miezul nopţii, ajunseră de partea sudică a muntelui şi încălecară pentru a începe coborârea spre şes. În nisipul grăunţos apăreau smocuri mici de iarbă uscată şi tare de culoarea paielor. Pe măsură ce cutele line din teren se adânceau în văi distincte, iarba devenea tot mai verde şi se lăţea în petice care în scurtă vreme se uniră într-un singur covor. Aflaţi mult mai jos şi orientaţi cu faţa la est, erau loviţi de un vânt rece. Pentru prima dată, simţiră umezeală pe pieile lor neacoperite.

Aerul se încălzi repede o dată cu coborâşul, deşi era toiul nopţii. Se aflau la numai câteva grade sud de ecuator. O centură îngustă de iarbă neagră înaltă forma hotarul superior al pădurii care acoperea jumătatea de jos a pantelor estice ale lui Stomer. Până în zori, ajunseseră în siguranţa oferită de adăpostul arborilor luxurianţi şi înaintau în grupuri mici pe nenumăratele cărări ascunse.

La amiază făcură un popas prelungit şi profitară, dormind cât mai mult, în timp ce ploaia caldă şi grea răpăia pe acoperişul gros de frunze de deasupra. La începutul după-amiezii luară pe fugă o masă rece şi porniră iarăşi la drum. Când lumina începuse să părăsească bolta de safir, ajunseseră la marginea pădurii, unde terenul cobora printr-un prag abrupt de grohotiş şi iarbă. Căpitanii tuturor grupelor trimiseră cercetaşi, care se târâră până la

marginea pragului pentru a verifica punctul de ambuscadă. Câţiva dintre ei erau Mesobel, care descoperiră şi neutralizară telesenzorii instalaţi de Institut pe drumul de dedesubt.

Far Away avea un singur drum principal: Autostrada 1, care pleca din Armstrong City către sud şi traversa ecuatorul, după care şerpuia în vestul Marilor Stepe Iril, ajungând în cele din urmă în valea unde se prăbuşise/asolizase *Marie Celeste* şi unde fusese construit Institutul care o studia. Drumul reprezenta unica rută de aprovizionare dintre Institut şi poarta din Armstrong City – o şosea cu două benzi din beton sudat enzimatic şi extrudat de singura pereche de buldozere cu şenile care fuseseră exportate pe Far Away. Fuseseră aduse în mod specific pentru acea unică sarcină, deşi după ce terminaseră lunga şosea nord-sud, mai funcţionaseră cât să realizeze şi drumuri mai mici între Armstrong City şi oraşele din nord. Însă, după ce se defectaseră finalmente, nimeni nu mai adusese piese de schimb pentru a le repara.

Din poziţia lor de pe prag, cercetaşii clanurilor puteau zări panglica sură ca de rocă a şoselei cotind după dealul care marca intrarea în valea navei-arce extraterestre. Era spre sfârşitul după-amiezii şi pătura groasă de vegetaţie care se întindea peste şes încă degaja aburi subţiri. Dinspre valea Institutului se auzeau sunete mecanice vagi, mai degrabă ecouri purtate de vânt. De peste un an, cercetaşii raportaseră sporirea activităţii în jurul masivei carcase metalice. Vestea fusese primită cu îngrijorare de clanuri, fiindcă sincronicitatea cu lucrul la *A doua şansă* era prea evidentă ca să poată fi ignorată.

Acum însă, din punctul înalt în care se aflau pe prag, nu distingeau nici o mişcare. Nimeni nu folosea şoseaua. Cercetaşii aşteptară; informaţiile lor despre convoi erau bune şi totul era o chestiune de timp.

În mod uzual, un convoi de aprovizionare aducea

alimente şi echipamente pentru Institut la fiecare două săptămâni. Parcurgerea drumului din oraş până aici dura minimum o săptămână, dar adesea, mai mult, în funcţie de starea şoselei şi de nivelul de sabotaj din partea Păzitorilor. Fiecare convoi era escortat de soldaţi, care erau angajaţi de Institut şi autorizaţi de guvernatorul planetar.

Păzitorii monitorizaseră convoiul actual din clipa în care părăsise Armstrong City. Erau douăzeci de camioane mari ce transportau containerele cilindrice care sosiseră prin poartă în ultimele paisprezece zile. Toate erau Fordsaab YF44, cu şaisprezece roţi, osii duble şi motoare diesel; erau şofate manual, fiindcă până şi matricele cele mai sofisticate ar fi avut probleme cu drumurile proaste de pe Far Away şi cu absenţa sistemelor de poziţionare prin sateliţi. Institutul le alesese pentru flotila sa de transport, deoarece fuseseră proiectate pentru terenuri accidentate şi întreţinere minimă.

Erau escortate de opt Land Rover Cruiser, un model de vehicul utilizat în prezent de poliţia şi forţele paramilitare ale Commonwealthului care operau în regiuni îndepărtate. Caroseriile lor negru-mat erau îndeajuns de boante ca să poată fi poreclite „cărămizi mobile”. Pe şosea, rulau cu gardă joasă la sol pe şase roţi cu suspensii independente, care se puteau extinde în jos şi în exterior pentru porţiunile foarte accidentate.

Restul convoiului era format dintr-o gigantică cisternă de combustibil şi două camioane pentru remorcare şi reparaţii.

Când ajunseră la ultima porţiune dreaptă de şosea înainte de valea Institutului, era deja crepuscul. Cercetaşii le văzură farurile strălucind, vizibile de la kilometri peste şesul neregulat. Două Cruiser erau în faţă, cu şoferii accelerând nerăbdători acum când puteau zări corona portocalie a lămpilor cu sodiu de la orăşelul Institutului care încununa dealul din faţă.

Cerul întunecat fu despicat de trei fulgere orbitoare de

plasmă când Mesobelii deschiseră focul din vârful pragului. Două salve loviră camionul din faţă şi-l aruncară în aer. Inerţia împinse mai departe caroseria care se dezintegra, în vreme ce containerele revărsau pălălăi de foc. După două secunde, epava incendiată se răsturnă şi derapă, oprindu-se şi blocând şoseaua.

A treia salvă de plasmă izbi cisterna de combustibil. O explozie teribilă răbufni şi erupţia globului de foc crescu în numai câteva secunde, ajungând la un diametru de treizeci de metri şi iluminând tot convoiul cu o ameninţare orbitoare. Camioanele aflate imediat în faţa şi în spatele ei fură complet învăluite, iar detonările lor sporiră devastarea.

Toate vehiculele din convoi frânară automat şi violent după începerea atacului, cu roţile blocându-se, scârţâind ascuţit şi lăsând cicatrice uriaşe de cauciuc negru pe betonul sudat enzimatic. Câteva fură cât pe aici să derapeze, cu sistemele automate luptându-se să stabilizeze procedura de frânare.

Alte trei salve de plasmă fulgerară în jos. Două îşi găsiră ţintele şi distruseră camioane în roiuri zburătoare de sfărâmături. Şoferul celui de-al treilea camion avu însă reflexe suficient de rapide ca să-şi activeze câmpul de forţă, pe când se lupta să-şi oprească vehiculul ce vibra. Un înveliş emisferic de aer se solidifică în jurul camionului, sfârâind albastru electric sub lovitura salvei. Ramificaţii de fulgere ţâşniră în toate direcţiile. Sub descărcarea energetică, fisuri lungi în zigzag din betonul şoselei se transformară în pietriş şi cenuşă. Şuvoaie subţiri de lavă se ridicară prin crăpături. Câmpul de forţă nu putu face nimic pentru a proteja împotriva lor camionul care derapa înainte, frânând. Cauciucurile explodară atingând roca topită şi trântiră butucii roţilor pe sol. Muchia din faţă a cabinei săpă o brazdă imensă, până se cutremură, oprindu-se brusc.

Toate vehiculele supravieţuitoare îşi activaseră deja câmpurile de forţă. Şoferii răcneau în radiouri, cerând ajutor

şi instrucţiuni, dar fără să recepteze altceva decât electricitate statică chiar şi pe canalele de securitate criptate. Şoseaua era complet blocată. Dacă doreau să ajungă în siguranţa văii, trebuiau să şofeze peste terenul deschis. Câmpurile de forţă îngreunau şi aşa deplasarea pe o suprafaţă plană, totuşi pentru a străbate o zonă atât de accidentată trebuia redusă puterea emisferelor protectoare. Nimeni nu dorea să facă asta. Altă suită de fulgere de plasmă şfichiui, izbind câmpurile de forţă ca suliţele unor divinităţi furioase. Nici una dintre ele nu penetra, însă spectacolul pirotehnic de electroni ilumină pe o rază de câţiva kilometri întreaga regiune. Aşteptând în cabinele lor, cu motoarele mergând, rugându-se pentru întăriri, şoferii priviră îngroziţi cum incandescenţa pâlpâitoare dezvălui o hoardă întunecată de călăreţi care cobora în galop de pe prag spre şosea.

Kazimir îşi potrivise lentilele oculare active cu mult înainte ca apropierea convoiului să fie anunţată de cercetaşi. Acestea prezentau totul într-o tentă verde-pal, dar imaginile continuau să fie clare şi precis conturate chiar şi după apusul soarelui. Alături de restul Charlemagnilor, el rămăsese retras faţă de marginea pragului, astfel ca inamicul să nu aibă nici un indiciu asupra prezenţei lor. Apoi Mesobelii traseră cu tunul cu plasmă. Lentilele refuzară pur şi simplu să lase atât de multă lumină să-i ajungă la ochi, aşa că văzu salvele sub forma unor linii roz ce clipeau aidoma unor postimagini ale soarelui amiezii trasate pe retina sa. Acela fu semnalul de atac. Cu exploziile camioanelor reverberând în jurul lui, îl îndemnă pe Kraken către marginea pragului. O privire aruncată scurt în lateral i-l arătă pe Bruce lângă el, hohotind ca un diavol, pe măsură ce viteza masivilor cai de luptă sporea. Trecură după aceea pragul şi panorama străluci jad sclipitor sub ei când globul de foc al cisternei sui spre cer. Kazimir urmări camioanele derapând pe şosea, cu câmpurile de forţă

transformate în halouri de bucăţile de ruine arzătoare ce ricoşau şi lunecau peste ecranele invizibile. Toate Cruiserele ieşiseră de pe drum şi veneau direct spre călăreţii clanurilor care coborau panta.

Pe măsură ce distanţa se reducea rapid, călăreţii începură să tragă cu pistoalele ionice, însă şi cu carabinele de calibru mai mare. Câmpurile de forţă care protejau Cruiserele străluciră galben-crom, totuşi nici o salvă nu le străpunse. Tunetul copitelor avea acum aceeaşi intensitate ca vuietul flăcărilor ce răbufneau din cisterna distrusă şi pârâitul armelor energetice. Mitralierele cinetice frontale ale Cruiserelor începură să tragă şi în jurul lui Kraken ţâşniră jeturi înalte de pământ. Un proiectil îl lovi pe Kazimir şi câmpul lui de forţă răsună ca un clopot bisericesc sepulcral, asurzindu-l complet. Aşchii vibratoare de energie unduiră în jos peste câmpul restrictiv întunecat, după care se revărsară prin spiralele brodate în valtrapul calului, transformând metalul în alb sclipitor, înainte de a se descărca în sol prin ciucuri. Scântei albastre şi purpurii sfârâiră în jurul copitelor lui Kraken când armăsarul şarjă. Aerul era greu de izul pătrunzător de metal ars. De jur împrejurul lui, călăreţii lăsau în urmă fuioare fabuloase de electricitate sub loviturile proiectilelor aidoma unor comete umane care brăzdau bezna. Caii nechezau când focurile de arme le sfârtecau carnea, căzând la pământ şi pierzându-şi sângele prin răni mari şi zdrenţuite.

O salvă de rachete se înălţă deasupra capetelor şi armele Cruiserelor se ridicară instantaneu, căutând să se fixeze pe barajul amăgitor. Soldaţii săriră din vehiculele lor, sprintând către adăpost. Începură să tragă cu puşti ionice în călăreţi. Câmpurile de forţă ale armurilor lor deveneau balize coronale limpezi când erau loviţi la rândul lor.

Prima linie de cai se diminuase, deoarece şi numărul victimelor crescuse. Ajunseseră aproape la nivelul Cruiserelor greoaie şi se divizară în grupuri mici. Kazimir îl

îndemnă pe Kraken spre partea din faţă a convoiului. Nu fusese un act gândit, ci pur şi simplu îşi amintise că acolo trebuia el să se îndrepte. Fusese lovit de cinci ori de gloanţe cinetice sau de salvele puştilor ionice, dar deocamdată câmpul de forţă al armurii rezistase. Spaima şi euforia îi goneau prin trup, strivind toate gândurile raţionale. Doar o vagă reamintire a planului îi menţinea înaintarea în direcţia corectă. Îi plăcea însufleţirea cavalcadei nebuneşti drept în ţevile letale ale soldaţilor Institutului. Simultan, spaima constantă de a fi sfârtecat în bucăţi în orice secundă îl făcea să zbiere sfidări nearticulate către inamicii săi şi să tragă sălbatic cu pistolul ionic. Era o nebunie şi era absolut minunat. Până şi Kraken părea să-i împărtăşească nesăbuinţa, galopând mai departe în inima haosului. Sângele din două răni ca nişte cratere şiroia pe flancurile calului, îmbibându-i valtrapul-pavăză.

Bruce continua să fie la acelaşi nivel cu el, având aceeaşi grimasă ca un rictus cu care coborâse de pe prag. Răcni ceva ce Kazimir nu putu să distingă peste vacarm, după care gesticulă sălbatic cu ţeava lungă a carabinei ionice. Kazimir miji ochii înainte. Şoseaua se afla la numai cincizeci de metri, luminată la fel de puternic ca un oraş şi acoperită cu un ambuteiaj zigzagat de camioane. Bruce gesticulă din nou spre al doilea camion, care se oprise cu câmpul de forţă tangenţial cu văpăile trosnitoare ale camionului distrus din avangardă. Zelul înflăcărat al lui Kazimir se diminuă îndeajuns pentru ca să poată încuviinţa energic din cap şi amândoi îşi schimbară direcţia, îndreptându-se către vehiculul încolţit. Kraken galopă peste şosea în faţa flăcărilor şi Kazimir trase de hăţuri pentru a încetini goana dezordonată şi a întoarce spre al doilea camion.

În clipa aceea privi în valea Institutului pentru prima dată în viaţa sa. Nu putu să vadă prea departe, fiindcă unghiul în care se găsea nu i-o îngăduia, aşa că distinse doar câteva

clădiri scunde şi lipsite de trăsături, strânse în jurul capătului Autostrăzii 1. Dincolo de ele însă se putea întrezări pupa navei-arcă extraterestre. Kazimir îi cunoscuse dintotdeauna dimensiunile şi faptul că doar ceva atât de mare ar fi putut supravieţui secolelor de călătorie printre stele. Însă toate datele cu care-l bătuse Harvey la cap nu-l impresionaseră niciodată în felul în care o făcu vederea ei în realitate. Obiectul acela diabolic era *imens.* Fuzelajul era un cilindru simplu, cu diverse proeminenţe şi aripi ce-i întrerupeau uniformitatea lungimii de opt sute de metri, care avea la prova un ciorchine complex de generatoare de câmpuri de forţă. În partea posterioară era pur şi simplu o stâncă circulară de metal cu diametrul de două sute cincizeci de metri, din care se reliefau cele opt duze butucănoase ale motoarelor cu fuziune. Institutul instalase un cerc de proiectoare cu arc puternice, aducând astfel nava în centrul unui cerc uriaş de lumină monocromă puternică. Kazimir nu putea să vadă totuşi plăcile din metal gri-vineţiu ale fuzelajului. Arcade vaste de schele fuseseră ridicate în jurul *Mariei Celeste,* susţinând pasarelele de acces care se întindeau pe toată lungimea navei. Formele oamenilor şi boţilor se puteau discerne, mişcându-se acolo, aidoma unor minuscule insecte care roiau peste un cadavru. Din vârful schelelor se înălţau macarale ale căror braţe lungi ridicau containere uriaşe până la calele de încărcare de la toate nivelurile. Fulgerări de lumină laser rubinie se iveau din cavităţile întunecate ale duzelor motoarelor de fuziune, dovezi ale unor activităţi susţinute la interior.

Un fior neaşteptat trecu peste pielea lui Kazimir, potolindu-i gândurile. Vederea reală a inamicului pe care clanul lui jurase să-l distrugă era o experienţă umilitoare. Puterea şi scopul reflectate în nava-arcă masivă erau formidabile, ca nişte extensii ale voinţei stăpânului lor. Prin comparaţie, se simţea jalnic de mărunt.

— Haide! răcni Bruce, trecând în galop pe lângă el. Să-i futem, Kaz!

Kazimir îşi desprinse ochii de la navă şi zări o flotilă de Land Rover Cruisere negre ieşind din oraşul Institutului şi accelerând pe Autostrada 1.

— Futu-i, mormăi el în şoaptă şi-l îndemnă pe Kraken către camionul intact.

Mâna îi bâjbâi prin centura de echipamente care atârna într-o parte a şeii, dar în cele din urmă găsi plasa-neroadă şi o smulse de la locul ei. La zece metri mai în faţă, Bruce ţinea propria sa plasă-neroadă şi era aplecat în şa, gonind spre câmpul de forţă care înconjura camionul. Braţul începu să i se legene înainte şi înapoi, calculând greutatea şi distanţa care se reducea. Apoi, când armăsarul ajunsese la numai un metru de marginea câmpului de forţă, roti plasa într-un arc scurt şi-i dădu drumul. Aceasta izbi solul şi se rostogoli până ajunse la câmp.

Kazimir nu avu vreme să verifice precizia prietenului său. El însuşi proceda similar cu plasa lui, legănând-o uşor şi privind câmpul de forţă pe când se apropia de el. Viteza, distanţa, unghiul… le estimă pe toate şi eliberă plasa atunci când ştiu că era momentul potrivit, strângând trăgaciul de activare în clipa când îi părăsi palma. Obiectul greu ricoşă de două ori, după care se izbi de câmpul de forţă. Senzorii interni detectară structura energetică coerentă şi acţionară imediat cuibul de filamente conductive din miezul plasei. Fire subţiri şi negre se extinseră iute, lunecând pe curba câmpului, aidoma unei pete care se lăţea ascendent. Reţeaua fragilă începu să absoarbă energia din câmp pe măsură ce suia, canalizând fluxul în jos, în sol. Fum începu să se ridice din betonul sudat enzimatic, acolo unde se derula jumătatea inferioară a plasei-neroade. În spatele camionului, îndărătul cabinei, generatorul câmpului de forţă emise un ţiuit aproape subliminal, consumând tot mai multă energie în strădania de a ranforsa scurgerea

nemiloasă care îl rodea în două locuri. Şoferul privi neajutorat cum toate indicatoarele de pe panoul de comenzi al cabinei se preschimbau din portocaliu în roşu.

La treizeci de secunde după ce Kazimir îşi aruncase plasa-neroadă, uriaşa cantitate de energie pe care generatorul trebuia s-o extragă din acumulatorul supraconductor pentru a menţine integritatea câmpului îi depăşi puterea activă nominală. Străpungerea fu rapidă, cu mai multe componente arzând complet. Câmpul de forţă colapsă şi flăcărui turcoaz se ridicară din aripioarele de răcire înroşite ca focul de pe carcasa generatorului. La câteva sute de metri deasupra capului, proiectile de aşteptare lansate de Mesobeli detectară avaria. Senzorii lor depistară camionul neprotejat. Rachetele cu combustibil solid se aprinseră şi urlară vertical în jos, cu Mach 4.

Kazimir se afla la jumătatea distanţei până la baza pragului, când camionul explodă îndărătul lui. Riscă o privire iute peste umăr şi chiui la vederea flăcărilor învolburate. Probabil că într-un container fuseseră substanţe volatile. Globule acvamarin de foc se roteau, desprinzându-se din explozia principală şi plutind peste bolta nopţii precum artificii turbate.

Alt câmp de forţă al unui camion din convoi dispăru şi jeturi lungi de rachete înfloriră deasupra când proiectilele îşi fixară ţinta în reticul. Câţiva călăreţi dădeau ocol camioanelor rămase, gata să-şi arunce plasele-neroade. Între şosea şi prag, schimburile de focuri între soldaţii Institutului şi călăreţii supravieţuitori erau intense. Mitralierele Cruiserelor făceau victime numeroase printre Charlemagni. Salvele de răspuns ale carabinelor ionice erau îndreptate către vehicule, transformându-le câmpurile de forţă protectoare în bule clocotitoare de lumină.

Kazimir trase uşor de hăţuri, îndepărtându-l pe Kraken de Cruiserele staţionare. Potrivit planului, trebuiau să revină pe prag şi de acolo să pornească spre punctul de

joncţiune. Nu-şi dăduse însă seama cât de mult se apropiaseră forţele de întărire ale Institutului, până ce mitralierele din primul Land Rover nu deschiseră focul. O brazdă de sol fu săpată pe lângă Kraken, ridicând o perdea neregulată de pământ şi vegetaţie. Animalul masiv mugi şi sări brusc în lateral. Kazimir îşi păstră disperat poziţia călare.

Bruce se găsea puţin înaintea lui, aplecat în şa. La zece metri de el, trei soldaţi ai Institutului apărură ca din senin şi deschiseră focul cu puştile ionice. Câmpul de forţă al lui Bruce străluci ca un fragment de lumină solară capturat şi urletul tensiunilor energetice fu mai puternic decât tunetul. Tentacule groase şi periculoase de electricitate se zvârcoliră peste valtrapul-pavăză al Charlemagnului său, făcând să vibreze canafurile ca un jet de evacuare. Kazimir începuse deja să tragă în soldaţi, silindu-i să se oprească, când armăsarul lui Bruce cabră, parcă gata pentru a-şi şarja atacatorii. Proiectilele cinetice ale unei mitraliere Cruiser îi izbiră pântecele, sfârtecând pielea, organele şi oasele într-un nor de vapori stacojii. Timpul şi gravitaţia se anulară pentru o clipă, îngăduind puternicului cal de luptă să rămână pe picioarele posterioare. Apoi se nărui lent şi Kazimir urlă „NU!“, privindu-l pe Bruce cum lunecă din şa şi înţelegând instinctiv urmările căderii. Bruce atinse primul pământul şi salvele puştilor ionice răpăiră pe el, solicitându-i armura până la supraîncărcare. Armăsarul căzu peste el, iar inerţia îl purtă rostogolindu-l mai departe. Kazimir încremeni, privind în agonie cum prietenul lui dispăru sub cadavrul uriaş. Bruce reuşi să ridice un braţ, ca şi cum ar fi încercat să se târască de acolo, eliberându-se, după care aura câmpului de forţă pâlpâi şi se stinse. Armăsarul îşi termină rostogolirea, strivind micuţa şi neprotejata formă umană de dedesubt sub o avalanşă de carne moartă din care se ridicau aburi.

Alte camioane explodară, lovite de rachete. Land

Roverurile nou sosite se năpustiră direct către grupurile de călăreţi care se retrăgeau. Membrii clanurilor îşi concentrară focul asupra soldaţilor individuali, copleşindu-le armurile.

Kraken stătu perfect nemişcat, în vreme ce bătălia clocotea în jurul lor. Kazimir nu se clintise, cu ochii fixaţi asupra rămăşiţelor însângerate ale calului lui Bruce, fără să mai perceapă nimic altceva. Aşteptând, aşteptând…

Alt călăreţ şarjă pe lângă el, răcnindu-i ceva, în majoritate obscenităţi. Sunetele şi lumina reveniră în universul lui Kazimir. Raidul se terminase. Trebuiau să plece. Majoritatea cailor galopau deja în sus pe pantă. Îi dădu pinteni lui Kraken, cercetând solul în faţă. Doi soldaţi ai Institutului îngenuncheaseră lângă un pâlc de tufişuri dese, la nici douăzeci de metri depărtare, trăgând în călăreţii care suiau spre prag. Kazimir nu ştiu niciodată dacă el sau Kraken alesese direcţia aceea, ci doar că era direcţia cuvenită. Brusc, se îndreptau către duşmani, sporindu-şi viteza. Soldaţii beneficiară doar de câteva secunde de avertizare; ambii se întoarseră şi se holbară consternaţi la teribila imagine medievală de răzbunare care năvălea spre ei. Unul fugi. Altul ridică puşca. Kraken coborî capul, aducând lama de titan a cornului la nivelul pieptului soldatului. Chipul lui Kazimir se contorsionă într-un rânjet de răutate satisfăcută când vârful cornului izbi câmpul de forţă al inamicului. Impactul determină o jerbă scurtă de scântei, care se revărsă din trunchiul lui ca o floare efemeră. După aceea lama sudată cu carbon străpunse armura, pătrunzând prin stern şi intrând în ţesuturile moi ale organelor din interiorul cutiei toracice. În clipa următoare, Kraken smuci capul îndărăt, sfârtecând ascendent cu lama. Trupul soldatului părăsi solul, purtat în sus în timp ce lama îşi continuă mişcarea de secerare prin jumătatea superioară a corpului, înainte de a se elibera printr-o ultimă şi violentă zguduitură, când calul se

întoarse. Cadavrul ferfeniţit zbură leneş prin aer, lăsând în urmă o jerbă de sânge arterial.

Kazimir ştia că ar fi trebuit să simtă satisfacţie. Dulceaţa răzbunării… Era însă o victorie găunoasă, lipsită de sens. Pentru Bruce nu mai conta că soldatul murise. El n-avea să mai aibă grijă de nimeni, n-avea să mai sărbătorească în Rock Dee, n-avea să deşerte nenumărate halbe de bere, n-avea să-şi mai încerce norocul cu Bethany. Bruce era mort.

Ca şi cum ar fi înţeles confuzia lui Kazimir, Kraken galopă în sus pe pantă fără să mai fie îndemnat, purtându-şi călăreţul înapoi în siguranţa pădurii.

***

Punctul de joncţiune era un petic de sol ierbos de lângă un pârâu, în adâncul pădurii. Acolo ar fi trebuit să fie adunaţi doisprezece Mefosteri. Erau numai nouă. Sumbru, Scott Mefoster începu apelul. Kazimir ascultă numele cu ochii închişi şi lacrimi şiroind pe obraji.

Apelul era finalul oficial al tuturor raidurilor. Dacă nu erai acolo şi nu-ţi confirmai numele înaintea conducătorului echipei, nu mai puteai fi readmis în clan şi nici în locurile care-i aparţineau – sate, ferme şi forturi. Prea mulţi luptători căzuseră în bătălie, iar apoi fuseseră prinşi şi înrobiţi de Starflyer… Mulţi dintre ei fuseseră trimişi înapoi, pentru a se infiltra şi pentru a-i ucide chiar pe membrii clanurilor printre care crescuseră. Apelul împiedica asemenea trădări să mai aibă loc.

— Bruce Mefoster?

Din felul în care Scott rostise numele, îi anunţa pe toţi că ştia deja ce se întâmplase.

Kazimir deschise gura. Se pregătea să strige: *„Da, sunt aici. M-am întors.“* Însă îndărătul pleoapelor închise nu putea zări decât ultima licărire a câmpului de forţă al lui Bruce care se stingea. Jumătatea de secundă când

întrezărise groaza pe chipul prietenului său, care înţelesese. Iar după aceea doar o masă de sânge şi măruntaie prăbuşindu-se şi trosnetul teribil al oaselor rupte.

— Bruce Mefoster, numele tău va fi scris cu cinste pe monumentul clanului nostru, alături de toţi cei care au scăpat pentru totdeauna de atingerea lui Starflyer. Ne rugăm ca somnul tău să fie plin de visele unui loc mai bun.

— Amin, murmurară ceilalţi.

— Kazimir Mefoster?

Stingerea învelişului de lumină slabă… În cât timp murise Bruce, cu trupul strivit? Cine avea să-i spună Samanthei?

— Kaz? îl îndemnă cineva.

— Aici, rosti el spart, sunt aici.

Nu era decât o minciună sfruntată. Nu mai era el însuşi, gata – o parte lipsea. N-avea să mai revină niciodată.

***

Clinica Memorială Manby se afla în Little Sussex, unul dintre cele mai plăcute districte rezidenţiale din New Costa, o regiune deluroasă unde vegetaţia luxuriantă era în largul ei, iar palmierii şi eucalipţii înalţi străjuiau drumurile şi parcurile. Managerii de top aveau aici reşedinţe mari şi grădini întinse, protejate de domeniile imobiliare ale managementului de mijloc. Magazinele erau micuţe şi exclusiviste, şcolile, de elită, iar facilităţile excelente. Pe o rază de douăzeci şi cinci de kilometri nu exista nici o fabrică.

Maşina poliţiei AEC opri în faţa principalei intrări a clinicii şi portiera ei se deschise pentru Paula. Femeia coborî şi o salută pe Elene Castle, directoarea-adjunctă a clinicii. Pe când aceasta flecărea pe un ton uşor neliniştit, Paula simţi o atingere de deja-vu; nu trecuse chiar aşa mult timp de

când vizitase clinica Clayden şi pe Wyobie Cotai. La urma urmelor însă majoritatea cazurilor ei implicau la un moment dat vizitarea unei facilităţi medicale.

Elene o conduse dincolo de primele două blocuri ce găzduiau camerele private de recuperare, livingurile comune şi centrele de balneoterapie. Paula era familiară cu configuraţia, fiindcă propriile ei recuperări post-reîntinerire fuseseră petrecute în clădiri aproape identice. Manby avea un decor ceva mai luxos, totuşi ritualurile erau aceleaşi. Elene Castle o ducea la al treilea bloc, unde avea loc tratamentul de reîntinerire propriu-zis. Coridoarele lungi erau straniu de pustii. Când trecu pe lângă un living, Paula zări mai mulţi pacienţi aflaţi în recuperare, adânciţi în fotolii şi privind meciul de Cupă dintre Augusta şi St. Lincoln. Infirmierele se învârteau discret în jurul lor, trăgând cu ochiul spre portalul mare pe care cele două echipe naţionale se înfruntau pe iarba de smarald.

— Mă tem că va trebui să mai aştepţi vreo două ore, îşi ceru scuze directoarea-adjunctă, în timp ce un oftat colectiv se ridică din living când atacantul lui St. Lincoln rată un şut. Domnul Bose a fost scos din sala de tratament abia acum patruzeci de minute. Va trebui să-şi revină suficient ca să-ţi răspundă la întrebări.

— Pot aştepta, spuse Paula.

Pe orice altă planetă, ar fi fost necesare săptămâni doar pentru a obţine decizia tribunalului de a-i permite să întrerupă o reîntinerire. Însă TSC plătise tratamentul ultrarapid al lui Bose şi Augusta era practic controlată de familia Sheldon. Nu fusese dificil de aranjat.

Paula fu condusă într-o sală de recepţie, unde aşteptau un bărbat şi o femeie.

— Doamna Wendy Bose, făcu Elene prezentările, şi…

— Profesor Truten, rosti bărbatul întinzând mâna.

Era trecut de vârsta mijlocie şi purta genul de costum despre care Paula bănuia că nu mai era la modă de câteva

secole. Ţesătura era tweed maro şi sacoul avea revere foarte înguste. Judecând după cât îi era de întins pe umeri, profesorul îl cumpărase probabil cu destul de mult timp în urmă.

— Îmi doresc de mult timp să te cunosc, doamnă investigator-şef, spuse el. Regret că acestea sunt circumstanţele.

— Care circumstanţe? întrebă Paula.

— Exerciţi o fascinaţie firească asupra membrilor profesiunii mele. Din păcate, mă aflu aici pentru a-i reprezenta pe domnul şi doamna Bose.

Paula o privi pătrunzător pe Wendy Bose; incapacitatea tremurătoare a femeii de a-i întoarce privirea anunţa după părerea ei un grad ridicat de vinovăţie. Din păcate, Paula nu ştia ce anume făcuse femeia. Directoratul îşi rulase investigările obişnuite şi Wendy Bose ieşise perfect curată.

— Şi care exact ar fi profesiunea dumitale?

— Ah, da… Predau dreptul la Universitatea din Leonida City.

Paula continua s-o fixeze pe Wendy Bose, care se uita de jur împrejurul săliţei.

— Nu ştiusem că profesorul Bose ar fi fost vinovat de ceva.

— Nici nu este. Orice om este inocent până la dovedirea vinovăţiei. Carta Commonwealthului, clauza 3a. După cum sunt sigur că ştii.

— Dacă nu este vinovat, de ce are nevoie de un avocat?

— Nu ştiu. Ce doreşti să-l întrebi?

Elene îşi drese glasul.

— Cred că o să vă las acum.

— Mulţumesc, rosti Paula. Te rog să mă anunţi când îşi revine domnul Bose.

— Bineînţeles.

— Un profesor de drept de pe Gralmond cunoaşte bine legile de pe Augusta? întrebă Paula după ce uşa se închise

după directoarea-adjunctă.

— Aici nu sunt prea multe legi, deci nu prea ai ce cunoaşte. Augusta nu este tocmai un model democratic de invidiat.

— Exact. Nu ai nici o jurisdicţie aici. Pe de altă parte, eu am foarte multă. Te pot îndepărta foarte uşor de pe planetă.

— Sunt sigur că crezi în corectitudine, doamnă investigator-şef.

— Cred în corectitudine mai mult decât ai putea să crezi dumneata vreodată. De asemenea, cred în justiţie. Nu tolerez însă avocaţii care intervin în desfăşurarea justiţiei.

— Ah, da, noi suntem întotdeauna băieţii răi, nu?

— Oriunde găseşti nefericire umană, vei găsi şi avocaţi, fie pricinuind-o, fie câştigând de pe urma ei.

— Te rog, o imploră Wendy Bose. Eu i-am cerut profesorului Truten să vină aici. Nu cunosc nici un avocat de pe Augusta şi nu avem prea mulţi bani. Dudley nu primeşte salariu cât timp este în regenerare.

— Dudley este un coleg, spuse Truten, iar ancheta nu-ţi poate fi afectată în nici un caz de prezenţa unui martor şi consilier. El va solicita oricum un avocat.

— Eu nu-l anchetez pe Dudley Bose, preciză Paula. Din câte ştiu, nu este vinovat de nimic. Îl privi apăsat pe avocat: în mod evident, eşti de altă părere. De ce?

Wendy Bose se uită întrebător la Truten.

— Nu înţeleg, rosti avocatul. Dudley urmează un tratament de reîntinerire cu durata de numai două luni. Acesta este tot timpul pe care şi-l poate permite înainte de plecarea navei şi care îl va aduce într-o stare fizică abia rezonabilă. Ancheta aceasta trebuie să fie extrem de importantă pentru dumneata ca să fi intervenit astfel. Rişti ca din cauza aceasta să-şi piardă locul în echipaj.

— Pentru mine, asta nu reprezintă un factor.

— Ce crezi că a făcut? întrebă Wendy Bose.

În glasul ei se auzea disperare, însă Paula ştia că nu era totul. O parte din îngrijorare era legată de propria ei persoană.

— Vă voi spune, dar vă atrag atenţia asupra confidenţialităţii anchetei. Fără acordul meu formulat în mod expres, nu aveţi dreptul să o discutaţi cu nimeni.

— Cunosc legea fundamentală... fraza lui Truten amuţi sub căutătura Paulei.

— Noi credem că atacul asupra navei *A doua şansă* a fost opera unui grup autointitulat Păzitorii Individualităţii. Este vorba despre un grup paramilitar politic obscur de pe Far Away, care crede că Commonwealth-ul este manipulat politic de un extraterestru.

— Am auzit de ei, încuviinţă Truten. Din păcate, e-majordomul meu a lăsat de câteva ori mesajele lor shotgun să treacă prin filtrele lui.

— Pentru ca să considere *A doua şansă* ca fiind o ameninţare, continuă Paula, ei trebuie să stabilească o legătură între construirea ei şi presupusul lor inamic extraterestru. Eu încerc să descopăr legătura aceea, sau cel puţin credinţa lor într-o legătură. Deoarece întreaga misiune a început în urma descoperirii domnului Bose, el reprezenta locul logic din care să încep.

— Nu pot să cred că aşa ceva a justificat scoaterea lui din tratament.

— Nu, n-a justificat, aprobă Paula. Însă IR-ul Directoratului care a analizat datele a descoperit o coincidenţă neobişnuită. Vreau să-l întreb pe profesor despre ea. Asta-i tot.

— Care este coincidenţa?

— Cu ceva timp în urmă, înaintea atacului, contul fundaţiei caritabile Cox Educational din banca Denman Manhattan a fost victima unei tentative de furt de date. Fundaţia este unul dintre sponsorii departamentului de astronomie al soţului dumitale. În mod evident, Păzitorii

credeau că fundaţia Cox finanţa proiectul de observare al Perechii Dyson din partea extraterestrului. Presupunem că s-a încercat găsirea de „dovezi” în această privinţă în arhiva financiară a fundaţiei, dar accesul la dosarele secrete a eşuat, întrucât software-ul inteligent al băncii a blocat tentativa. La momentul respectiv, evenimentul nu a fost considerat important, fiindcă banca este supusă multor atacuri de acest tip, însă troianul utilizat de hackeri era bazat pe codurile domnului Bose.

Privi cu interes cum culoarea dispăru de pe chipul lui Wendy Bose. Aceasta se întoarse către Truten.

— Ai să-mi spui ceva?

Truten încuviinţă încurajator. Strânsoarea lui pe braţul lui Wendy Bose se întări şi Paula decise că în gestul acela era posibil să existe un grad de afecţiune.

— El mi-a zis să ţi-o spun, rosti Wendy Bose, dar atunci n-am înţeles.

— Soţul tău?

— Nu, reporterul. Mi-a spus să-ţi transmit din partea lui să încetezi să te mai concentrezi asupra detaliilor, fiindcă tabloul de ansamblu este cel care contează.

— Un reporter ţi-a spus asta?

— Da. Să-i spun asta Paulei, când o s-o văd, aşa mi-a zis. Eu nu ştiam pe nimeni cu numele Paula. Şi discutam despre sponsorii departamentului de astronomie. Mă intervieva.

— Când a fost asta?

— Cu luni în urmă, când soţul meu a primit postul de profesor. După aceea a urmat o recepţie, cu mulţi participanţi. Majoritatea mass-media doreau să stea de vorbă cu noi.

— Reporterul acesta m-a menţionat, utilizându-mi numele? Pe mine?

— Da. Clar.

— Cum se numea?

— Cred că Brad.

Bradley, repetă Paula şi surpriza îi înfioră pielea. Pentru prima dată de când se ştia, înţelese cum te simţi când încrederea îţi este risipită.

— Îl cunoşti pe domnul acela? întrebă blând Truten.

Paula îi ignoră ironia discretă.

— Voi avea nevoie de o descriere a acestui Brad. Recepţia respectivă a fost înregistrată şi de alţi reporteri?

— Probabil. Da. Mai este ceva…

— Ce anume?

— Noi am plecat mai devreme de la recepţie, pentru că am fost anunţaţi că ni se spărsese casa. Spărgătorii copiaseră toată memoria matricei locuinţei. Femeia se lumină brusc la chip. Acolo erau şi codurile de acces ale lui Dudley pentru contul bancar al fundaţiei Cox Educaţional, nu?

— Da, rosti încet Paula.

— Prin urmare, Dudley este nevinovat, nu? Poate să se îmbarce în nava stelară.

— Eu n-o să-l opresc.

Nu comentă asupra felului în care se îmbrăţişară soţia loială şi colegul susţinător.

***

Ozzie era zguduit într-o parte şi cealaltă de sania masivă şi greoaie care se hurduca peste suprafaţa îngheţată a depresiunii. Interiorul întunecos al saniei acoperite era mai rece decât fusese interiorul cortului, în ciuda unui coş din fier umplut cu cărbuni strălucitori ce sfârâiau şi care fusese atârnat cu grijă de plafon. Cu toate acestea, bărbatul se simţea mult mai confortabil acum că porniseră la drum. Orion se înviorase de asemenea considerabil, aşezat pe bancheta lungă şi înfofolit în sacul de dormit ca într-o pătură.

Scheletul saniei era construit în principal din os – coaste

uriaşe cafeniu-aurii, care fuseseră tăiate şi prinse laolaltă ca nişte bucăţi de lemn. Pereţii, tavanul şi banchetele pe care stăteau erau din piele neagră şi rigidă, nu prea bine râcâită de carne şi grăsime. Singura fereastră era asigurată de o bucată de cristal transparent încastrată în peretele frontal, despre care Ozzie bănuia că provenea din arborii locali. Putea să distingă câte ceva din solul prins în strânsoarea gheţii, dar în principal vedea crupele legănătoare ale celor doi ybnani mari care îi trăgeau. Bill, uriaşul Korrok-hi, stătea pe o platformă deschisă în spate, conducându-i cu o pereche lungă de hăţuri. Nu mergeau prea repede, astfel ca lontrusul să poată ţine pasul.

— Ce-i Citadela asta de Gheaţă? întrebă Ozzie.

— Nu sunt sigură ce a fost iniţial, răspunse Sara. Înăuntrul saniei, îşi desfăcuse obrăzarul, care atârna de cureluşe de o parte a glugii, iar lumina sumbră a coşului cu cărbuni făcea ca pielea ei ridată să pară la fel de neagră ca a lui Ozzie. Cei mai mulţi dintre noi credem că a fost o locuinţă a Silfenilor. Ei încă o mai folosesc, când vin să vâneze balenele-gheţii. Îşi atinse cu palma haina de blană. De acolo avem astea. În scurtă vreme, voi avea nevoie de una nouă, pe asta o am de şapte ani. Rezistă binişor, dacă ai grijă de ea.

Ozzie privi din nou prin interiorul saniei.

— Şi oasele?

— Nu-i prost băiatu'! Da, în privinţa asta, ele sunt ca balenele de pe Pământ – o resursă valoroasă. Le putem folosi la multe. După ce Silfenii le omoară şi le iau colţii-trofee, nu-i interesează ce facem noi cu restul. O vânătoare este un spectacol extraordinar. Silfenii sunt în faţă, călărind ca nişte nobili medievali, îmbrăcaţi în veşmintele lor de iarnă cele mai frumoase, iar noi îi urmăm, încercând să ţinem pasul. După ce ei omoară o balenă, campăm acolo o săptămână, ca să tranşăm şi să preparăm blestemăţia. Aproape toate părţile ei îşi găsesc folos aici. Până şi sângele

are în el un fel de alcool, care-l opreşte să îngheţe… totuşi nu-l poţi bea, deşi destui au încercat s-o facă de-a lungul anilor. Dup-aia, în balenele masculi există o glandă care poate fi uscată şi apoi pisată. Se zice că pulberea aia face ciocul tare la cocoş, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

— Cred că m-am prins.

— Unele organe au proprietăţi medicinale – aşa afirmă medicul nostru –, nu numai pentru noi, ci şi pentru celelalte specii din Citadela de Gheaţă. Şi, desigur, carnea este comestibilă. Ea e dieta noastră de bază. Îşi ţuguie dezaprobator buzele, sporind numărul ridurilor de pe obraji şi frunte. Habar n-ai cât de plictisitoare poate deveni carnea de balenă. Voi aţi călărit pe cai?

— Da, până acum două zile.

— Hmmm… Friptura de cal e realmente o delicatesă. Dacă cei de-aici aud că în apropiere există nişte leşuri de cai disponibile, s-ar putea mobiliza şi organiza o expediţie. La două zile spuneai?

— Da, aproximativ. Dar să nu crezi c-am mers prea rapid.

Ozzie mai mâncase o dată carne de cal, aşa că ideea nu-l încânta prea mult. Îl văzu pe băiat strâmbând dezgustat din nas.

— E cam la limită, urmă Sara. Ar fi un risc, totuşi sunt unii care şi l-ar asuma pur şi simplu pentru ocazia de a gusta ceva diferit.

— Ce fel de risc? Păreţi bine echipaţi pentru planeta asta.

— Nu-i vorba de echipament, băiatu’, ci de locul în sine. Potecile Silfenilor nu sunt stabile şi o dată ce ai început să te afunzi în pădure, nu se poate spune unde o s-ajungi.

— Vrei să spui că nu există o cale clară de a ieşi de aici?

— Ba există un milion de căi de ieşire, iar pe de altă parte există alt milion de căi de rămânere. Uneori le-am văzut cu ochii mei. Prieteni care n-au mai suportat Citadela

de Gheaţă şi au plecat în pădure, căutând ceva mai bun… Au trecut ani şi credeai că trebuie să fi reuşit, că trebuie să fi ajuns în siguranţă, pentru ca dup-aia o expediţie să le găsească trupurile, vinete şi tari ca piatra.

Orion îşi strânse mai tare sacul de dormit în jurul corpului, străduindu-se să nu mai tremure din bărbie.

Ozzie îi aruncă femeii o privire plină de subînţeles, dar ea nu păru să se sinchisească.

— Dacă există o intrare, trebuie să existe şi o ieşire, rosti el.

— Sigur că da. Ce-ţi spun eu este însă că nimeni nu cunoaşte vreuna. Oricine pleacă definitiv nu mai revine. Cel puţin, eu n-am văzut pe nimeni întorcându-se.

— De cât timp eşti aici? întrebă Orion.

— Nu sunt sigură. Este posibil ca timpul să se fi scurs altfel prin unele dintre locurile prin care am trecut. Erau diferite. Nu mă-ntrebaţi în ce fel. Îţi dai seama de asta numai după ce pleci. Când încerci să-ţi reaminteşti, toate clipele pe care le-ai petrecut acolo ţi se par un fel de vis. Apoi potecile în sine… şi pe ele timpul curge altfel. Probabil că v-aţi dat seama de asta, climatele trec foarte lin din unul în altul, iar pentru asta trebuie să coincidă anotimpurile.

— Totuşi de cât timp? insistă Orion.

Bătrâna zâmbi, arătându-şi dinţii de culoarea aramei.

— O să zic doar atât: am plecat de pe Pământ în 2009.

Orion icni surprins.

— Nu se poate!

— Ba da. Eram în vacanţă în Toscana. Îmi plăcea să hoinăresc pe jos, să cutreier prin sate şi să gust fel de fel de mâncăruri. Existau suficiente zone pe care agenţii imobiliari nu ajunseseră să le distrugă şi de-aia merita să merg în drumeţii. Într-o zi mi-am luat rucsacul şi am intrat în pădure. Asta a fost. De atunci am fost mereu pe drum. De fapt, n-am dorit niciodată să mă mai întorc. Vreau să zic… Ce rost are?

— Interesant, rosti Ozzie. (Era fascinant să ştie că potecile Silfenilor duseseră pe Pământ în epoca aceea, dar cumva nu-l surprindea.) Asta înseamnă că ai vreo patru sute de ani. Pe atunci pe Pământ nu exista reîntinerire, nici chiar în Europa.

— N-am fost niciodată reîntinerită. V-am spus, timpul curge altfel pe poteci.

— Dar tocmai ai spus că nu mai mergi pe poteci.

— Sunt însă aici şi aproape în fiecare an îi întâlnesc pe Silfeni. (Strânse din umeri.) Ozzie, asta nu-i ceva care să poată fi ordonat şi explicat raţional. Tot ce-i aici se-ntâmplă pur şi simplu. Nu-ncerca să atribui motive la ceea ce simţi.

— Bine.

— Te rog, zise Orion, ştii cumva dacă mama şi tatăl meu sunt aici?

— Cum îi cheamă?

— Maurice şi Catanya.

— Îmi pare rău, dar nu-i nimeni cu numele astea. Şi nici nu-mi pot reaminti o pereche care să fi trecut pe-aici.

Băiatul plecă fruntea.

— Să ştii că nu toate potecile de pe Silvergalde duc aici, spuse ea. Ei ar putea fi oriunde. Poate pe o minunată insulă tropicală.

— Mda. Mă rog…

Ea îl privi pe Ozzie, care strânse din umeri.

Treptat, Citadela de Gheaţă crescu tot mai mult în faţa lor. Pentru Ozzie era greu să distingă limpede prin fereastra din cristal murdară şi încrustată de gheaţă, însă în scurt timp forma esenţială de piramidă deveni evidentă. Era înaltă de vreo şaptezeci de metri de la bază până în vârf, dar era dificil de desluşit pe fundalul sterp alb-murdar. Toată suprafaţa ei fusese acoperită cu cristal, bucăţi lungi din arborii de cuarţ, dispuse în matrice hexagonale şi asamblate într-un fagure perfect, fără să ofere nici un indiciu despre ce se găsea dedesubt. Din mijlocul fiecărui

hexagon se ridica un pilastru cilindric din cristal neted, care se termina printr-o piatră mare, multifaţetată, cu aspect cvasi-organic. Ozzie se încruntă, străduindu-se să-i înţeleagă scopul. Segmentele lungi care formau hexagoanele erau înclinate, alcătuind terase de pe suprafeţele cărora dansau scânteioare prismatice de lumină. Semănau cu nişte…

— Oglinzi, murmură el în barbă.

Oglinzi concave foarte rudimentare, care focalizau razele soarelui asupra tulpinii centrale. Sau poate că nu atât de rudimentare, decise bărbatul, fiindcă pentru a obţine unghiurile corespunzătoare era nevoie de un artizan adevărat.

Vârful piramidei era un pisc mic şi rotunjit. Pe când îl privea, raza de lumină verde sclipi de acolo, rotindu-se.

— Se poate vedea din cealaltă parte a craterului, rosti Sara. În multe nopţi m-a călăuzit spre casă.

— Funcţionează în timpul nopţii? întrebă Ozzie. Crezusem că matricea de oglinzi acumulează lumină solară pentru ea.

— Te-ai prins, este? N-ar trebui să mă surprindă din partea unuia cu aptitudini tehnice ca tine. În general, oglinzile culeg lumina pentru odăile dinăuntru, însă aşa este, rândul cel mai de sus este exclusiv pentru sistemul farului. Lumina soarelui e stocată într-un fel de fotoacumulator. Te rog să nu mă-ntrebi cum funcţionează, fiindcă mie mi se pare pur şi simplu o sferă mare de piatră. Mereu apare câte un cretin de tip savant care vrea s-o demonteze. Evident, nu-l lăsăm.

— Nu te teme, o să vă iert în privinţa asta.

— Bravo! Am mai alungat pe unii de-aici. Şi din câte ştiu, pe toată planeta asta nenorocită nu mai există altă aşezare.

— Nu-i rău de ştiut.

Sania se opri lent la baza piramidei. Ozzie şi Orion îşi

puseră din nou mănuşile, îşi acoperiră feţele şi ieşiră, ducându-şi raniţele. Altă pereche de Korrok-hi bolborosi jalnic către Bill când începură să deshame ybnanii mari care trăseseră sania. Nişte oameni (sau forme umane) se apropiaseră, îmbrăcate în acelaşi tip de haine de blană ca Sara. Erau şi alţi extratereştri, o făptură mică aidoma unui gnom, cu cinci membre, şi două creaturi ca nişte şerpi cu picioare, toţi purtând veşminte din blană de balena-gheţii. Ozzie se opri să-i privească, deoarece nu mai văzuse vreodată rasa aceea. Începu să se întrebe cât de adânc în galaxie pătrundeau potecile Silfenilor.

— Pe aici, îi chemă Sara. Iusha vă va duce lontrusul la grajd.

În lungul bazei piramidei existau mai multe arcade de diverse mărimi, de la înălţimea unei trape simple, la o deschidere prin care ar fi putut încăpea două sănii simultan. În jurul lor se întrevedea multă activitate, cu animale (din nou specii pe care Ozzie nu le văzuse niciodată) şi extratereştri care intrau şi ieşeau. Câteva sănii erau pregătite; trei dintre ele erau mai mici decât cea folosită de Sara şi semănau cu boburile sportive.

Femeia îi conduse pe sub o arcadă într-o anticameră cu pereţi din marmură neagră, simplă. În capătul îndepărtat se afla o uşă rotativă mare, făcut din os, cu panouri-ferestre din cristal subţire.

— Este ca un sas termic, le explică şi împinse un panou ca să pună uşa în mişcare.

Dincolo de uşă se întindea un coridor larg, placat în aceeaşi marmură. Panouri lungi de cuarţ erau încastrate în plafon, iar prin ele se revărsa lumina trandafirie a soarelui. Ozzie se opri sub unul şi miji ochii în sus, dar nu văzu nimic.

— Ele iluminează tot locul, zise Sara. Se pare că un fel de reţea de conducte mari din cristal coboară de la oglinzile de pe piramidă. Principiul este acelaşi ca la fibrele noastre optice, dar la o scară mult, mult mai mare – conductele au

diametrul de un metru.

Coridorul cobora uşor, după care se transforma într-o scară lată, care se curba, dispărând din vedere. Porniră pe ea, în jos. Curba era în realitate o spirală largă şi Ozzie pierdu numărul spirelor pe care le parcurseră şi nu mai ştiu cât de mult coborâră. În tot cazul, era un drum lung. Sara îşi scoase obrăzarul şi după aceea îşi descheie haina. Dedesubt purta pantaloni de lână şi un pulover albastru, gros. Ozzie îşi dădu seama că şi el se încălzise şi-şi desfăcu fermoarul.

— Ce-ncălzeşte locul ăsta? se interesă.

— Izvoare termale, răspunse femeia. A fost construit chiar deasupra lor. N-am glumit când v-am spus despre baie.

Scara se termina la o arcadă. Sara aruncă o privire în urmă spre cei doi, apoi păşiră pe nivelul principal al Citadelei de Gheaţă. Ozzie făcu câţiva paşi şi se opri. Pătrunsese într-o catedrală extraterestră, cu un dom înalt de cel puţin optzeci de metri. Pilaştri se curbau în sus pe pereţi aidoma unor coaste ezoterice, susţinând şapte inele de balcoane. Era, probabil, un monument religios. Pereţii-alcovuri dintre pilaştri erau din marmură sculptată şi mii de creaturi diferite îl priveau de acolo pe Ozzie; fiecare a treia din ele era un Silfen. Cumva, artiştii le conferiseră tuturor o măreţie care depăşea calitatea divină sugerată pentru profeţii umani. Toate fuseseră capturate în acelaşi moment de revelaţie şi veneraţie în care întrevedeau minunile aflate dincolo de universul material. Peisajele în basorelief din jurul lor se întindeau de la scene arboricole la peisaje sterpe cu luni exotice pe cer, oraşe cu clădiri grandioase şi împrejurimi tehnologice pe potrivă. În apex, o mandala din benzi de cristal sclipea mai puternic decât soarele de afară.

— Iisuse Hristoase! exclamă Ozzie.

Era o introducere uluitoare la dovada că Silfenii aveau o cultură tangibilă.

În centrul pardoselii se afla un bazin mare. Alimentat de o fântână ridicată, ale cărei ape clipoceau şi susurau, ridicând lin aburi. Nu existau nici strane, nici altar, la care Ozzie se aşteptase pe jumătate. Mese lungi din os şi piele fuseseră instalate pe pavimentul din granit, care era tocit şi destul de crăpat. Dincolo de ele fusese construită o vatră mare şi dreptunghiulară din piatră, care avea deasupra cuptoare ordonate, cu pereţi din cărămidă. Prin grătarele încorporate în bază se zăreau flăcări pâlpâitoare. Judecând după mirosul general din sală şi după funinginea care astupa interstiţiile dintre cărămizile cuptoarelor, combustibilul era bazat pe grăsime. Câţiva oameni şi extratereştri se agitau în jurul meselor de lângă vatră, pregătind de mâncare.

În mod evident, sala slujea drept cantină şi sală comună pentru rezidenţii Citadelei de Gheaţă. Chiar şi în timpul zilei era animată, iar numărul de specii îl ului pe Ozzie. Putea distinge minimum douăsprezece tipuri diferite. Creaturi cu trei, cu patru, cu şase picioare, unele care se târau sau viermuiau peste podea, una care ţopăia şi alta care era fie un Raiel tânăr, fie o rudă apropiată. Erau mari şi mici, cu epiderme în toate nuanţele, cu solzi, blănuri, ţepi şi membrane uleioase multicolore; veşmintele – cele de pe făpturile care se sinchiseau să poarte aşa ceva – se întindeau de la togile simple la harnaşamentele utilitare.

Încremenite ca nişte statui, toate creaturile se focalizaseră asupra lui Ozzie şi Orion. Îi priveau, îi adulmecau, îi scanau termic şi prin sonare…

Băiatul se furişă îndărătul lui Ozzie, care le privea pe toate cu aceeaşi atenţie concentrată.

— De unde sunt? întrebă el. Le ştiţi sistemele stelare?

— Nu contează de unde au venit, făcu Sara dispreţuitor. Contează doar că acum sunt aici. De ce vrei să-i clasifici? Ăsta-i primul pas spre segregare.

— Nu-i clasifică nimeni, replică Ozzie, da’ asta trebuie să

fie cea mai importantă reuniune de culturi pe care o cunoaştem. Aici există mai multe specii decât găzduieşte Îngerul Înalt. Asta nu-nseamnă nimic pentru tine?

— Înseamnă că dispunem de un vast fond comun de aptitudini care să ne ajute să supravieţuim.

— Trebuie s-aflu de unde au venit şi dacă ştiu orice în plus despre Silfeni.

— Prezentările le voi face mai târziu, spuse Sara. Camerele voastre sunt aici.

Îi conduse în jurul sălii. Între fiecare pereche de pilaştri exista un coridor către exterior, iar cel pe care porniră se deschise într-un grup de trei odăi simple, circulare. În una exista mobilier grosolan în stilul celui utilizat de oameni: un pat şi două scaune cu picioare în X între care erau întinse piei. Piciorul unui scaun era rupt şi pielea atât de veche şi crăpată, încât părea că ar ceda dacă cineva s-ar aşeza pe el. Un bazin ocupa jumătate din ultima cameră, umplând aerul cu aburi. Orion îşi vârî mâna în apa limpede şi surâse fericit când văzu cât de fierbinte era.

— Spălaţi-vă şi odihniţi-vă pe îndelete, le spuse Sara. Cina este peste două ore. E un fel de tradiţie ca nou-veniţii să ne povestească aventurile lor şi să ne aducă veşti din partea galaxiei de unde sunt.

— O pot face, încuviinţă Ozzie.

— Bun. Expresia femeii părea neliniştită. N-o să-ncerci să te repezi şi să cauţi o potecă, nu? În felul ăsta, pierdem foarte mulţi oameni. Aşteaptă cel puţin să-nveţi cum sunt lucrurile pe-aici.

— Bineînţeles, nu sunt idiot. Însă vom pleca imediat ce-i posibil.

— Baftă!

***

O duzină de dineuri, baluri şi gale avu loc în seara

dinaintea plecării. Desigur, unul singur era important, cel oferit de Prima Vorbitoare de pe Anshun, la care participau Vicepreşedinta Elaine Doy, Nigel Sheldon cu trei neveste din haremul curent, Rafael Columbia, senatorul Thompson Burnelli, Brewster Kumar şi alte personalităţi din clasele politice conducătoare ale Commonwealthului. Dineul acela, din păcate, era şi cel la care trebuia să participe căpitanul Wilson Kime. În drum spre Palatul Regenţei guvernamental, care slujea ca reşedinţă oficială a Primei Vorbitoare în Treloar, maşina lui trecu prin trei verificări de securitate, inclusiv o scanare profundă. Soarele tocmai apunea când el şi Anna opriră în exteriorul porticului masiv de piatră. Fură luaţi în primire de doi majordomi în haine lungi acoperite cu brocart aurit. Cel mai în vârstă se plecă adânc.

— Bun sosit, domnule căpitan. Prima Vorbitoare îşi primeşte oaspeţii în Salonul Livingstone. Vă rugăm să intraţi direct.

— Mulţumesc, răspunse Wilson.

O luă pe Anna de mână şi suiră pe treptele mari. Femeia purta o rochie lungă de seară, albastră ca oceanul, cu catarame de aur asimetrice complicate şi colier de perle care păreau să se contopească cu COtatuajele ei sclipitoare. Părul îi fusese tăiat scurt în vederea călătoriei, totuşi stilista reuşise să-i întreţeasă câteva extensii temporare presărate cu şuviţe tiţiane de platină şi fosforescente. Bărbatul n-o mai văzuse niciodată atât de elegantă. La muncă, Anna purta în general salopetă sau un costum de afaceri, iar în apartament purta foarte puţine haine. Efectul o făcea foarte aţâţătoare, lucru amplificat de parfumul pregnant, şi Wilson ar fi fost gata să-i rupă rochia şi să facă dragoste cu ea chiar acolo, pe dalele reci ale pardoselii palatului. Ţinuta îi era doar uşor afectată de felul în care trebuia să-şi ţină partea frontală a rochiei cu mâna liberă, ridicând tivul pentru a nu călca pe el.

— Fir-ar a dracu’ de arhitectură clasică, murmură ea.

Când ajunseseră în vârf, un Ferrari-Rion negru-strălucitor trase la piciorul scării, emiţând un zumzet de forţă abia stăpânită. O portieră stil aripă se ridică şi Oscar coborî dinăuntru.

— Trebuia să fi ghicit, comentă Wilson.

Se simţea uşor invidios pe maşina care era o ediţie limitată. Desigur, ţinând seama de vârsta şi de statutul lui, el depăşise asemenea fleacuri, dar nu putea să nu se întrebe cum ar fi fost să şofeze manual Ferrari-ul. Din punct de vedere strict inginerесc, era un automobil superb.

Oscar flutură vesel din braţ şi sui în fugă treptele. O sărută pe Anna pe obraz.

— Arăţi superb în seara asta, iubito!

— Mulţumesc, zâmbi femeia. Şi tu.

Oscar purta cu eleganţă un smoching; jacheta alb-orbitor avea o tăietură ultramodernă şi o garoafă roşie, de modă veche, la rever. Wilson se simţea însă de parcă ar fi fost împăiat în propriul său smoching, ca un puşti din liceu în seara balului.

— Intrăm, băieţi şi fete? rosti Oscar.

Pătrunseră în interiorul exagerat de clasic, dominat de portrete în rame poleite cu aur şi forme contorsionate de bronz şi jad aparţinând primei sculpturi moderniste. Prima Vorbitoare, prinţesa Gilda Marden, îl întâmpină pe Wilson cu strângerea de mână fermă şi demnă de încredere a politicianului şi simulă sărutarea obrajilor Annei. Wilson rosti ceva compătimitor despre echipa de fotbal a planetei care fusese învinsă. Prima Vorbitoare îi mulţumi din inimă, intrând în detalii despre sport şi problemele personale ale principalului lor atacant.

— Bine lucrat, murmură Anna după ce se îndepărtară. Mai avem de suportat doar cinci ore de flecăreli prosteşti.

Uşile mari dinspre grădină ale Salonului Livingstone fuseseră deschise, îngăduindu-le invitaţilor să iasă pe balconul larg. Grădina oficială din curtea palatului era

iluminată de făclii reale şi de globuri stelare galbene şi verzi, care atârnau ca nişte fructe din copaci şi tufişurile mai mari. Mai bine de o sută de invitaţi, în haine elegante şi viu colorate, potrivite pentru seara caldă de vară, se strânseseră acolo. Mondenităţi locale se amestecau cu celebrităţi ale unisferei şi demnitari bogaţi, în vreme ce reporterii oficiali, politici şi de ştiri, menţineau o distanţă respectuoasă. O formaţie cânta pe o platformă mică instalată în faţa fântânii sferă-planetară Henry Wu.

Cei trei luară pahare de la un chelner. Wilson văzu şi alţi membri ai echipajului, fiecare în centrul unui grup. Ei erau nenorocoşii; membrii mai tineri aveau libertatea de a decide unde să-şi petreacă ultima seară. Wilson însuşi ar fi preferat un eveniment mai puţin ceremonios.

— Văd că ilustrul nostru navigator este aici, rosti Anna încetişor de lângă umărul lui.

Wilson şi Oscar îl zăriră pe Dudley Bose, care stătea sub un arţar japonez roşu-ghimber. Revenise de la reîntinerirea lui parţială de pe Augusta, unde vârsta îi fusese redusă cu cincisprezece ani, dar din păcate corpul nu i se adaptase încă la noua vârstă celulară. Pielea îi atârna în pliuri de pe ceafă, părul era un puf pestriţ, gri şi negru, iar pântecele i se revărsa peste brâul smochingului. Povestea ceva audienţei sale atente formată din demnitari de pe Anshun, asistat din apropiere de soţia lui, care râdea de parcă n-ar mai fi auzit niciodată anecdota aceea.

— Reamintiţi-mi de ce vine cu noi, spuse Oscar.

— Fiindcă-i cel mai mare expert al Commonwealthului în Perechea Dyson, îi răspunse Anna cu afectare.

— Aha! Ştiam eu că există un motiv.

Wilson se strădui să nu se încrunte. Nu pentru prima dată, îşi dori să nu se fi înclinat înaintea oportunităţii politice. Bose nu trecuse nici măcar jumătate din testele cu care se luptase restul echipajului, ca să nu mai amintească faptul că nu participase la nici un antrenament.

Prezenţa astronomului la bord era pur şi simplu un magnet pentru necazuri. Totuşi în felul acela scăpase de mass-media.

Îl văzu pe Nigel Sheldon vorbind cu Vicepreşedinta şi alţi trei membri ai Consiliului Exoprotectorat şi se îndreptă către grupul lor micuţ. Când ajunse la ei, îşi dădu seama că femeia cu înfăţişare tinerească de lângă Sheldon, care o ţinea cu braţul pe după umeri, era Tu Lee, ofiţerul lor pentru hiperspaţiu. Silueta ei micuţă şi delicată era îmbrăcată într-o rochiţă neagră; cu părul de culoarea corbului tuns scurt, aducea cu un drăcuşor sexy.

— Căpitane, surâse Nigel larg, ştiu c-ai întâlnit-o pe Elaine.

Wilson zâmbi spre Vicepreşedintă. Famdale Engineering optase să contribuie la campania rivalului ei şi Elaine Doy ştia asta.

— Vreo problemă de ultim minut? se interesă Nigel.

— Nu. Totul merge remarcabil de bine.

— La ultimul test am atins zero virgulă douăzeci şi cinci de ani-lumină pe oră, spuse Tu Lee. Asta era ţinta noastră operaţională, aşa că pentru mâine avem undă verde.

— I-auziţi-o, făcu Nigel şi-i zâmbi mândru.

— Termină! se încruntă ea.

— Tu Lee este stră-strănepoata mea, îi explică Nigel lui Wilson. Patru generaţii născute natural – nu există o legătură de familie mai strânsă ca asta. Mă poţi învinui că sunt mândru pentru ea?

Wilson nu-şi reamintea detaliul acela din dosarul lui Tu Lee.

— Sper că nu te deranjează, rosti Tu Lee şi ochii ei negri îl fixară pătrunzător pe căpitan. N-am spus niciodată nimic, fiindcă voiam să intru în echipaj pe merit.

— Ai reuşit, încuviinţă Wilson şi se întrebă brusc de ce nimeni din familia lui nu reuşise să treacă de etapele calificatorii.

— În sfârşit, un Sheldon şi un Kime vor zbura împreună, comentă Nigel încântat. Suntem acoperiţi din toate părţile.

— Aşa se pare.

Wilson avea greutăţi în a-şi păstra surâsul.

— Înţeleg că luaţi mult armament la bord, zise Thompson Burnelli.

— Marea dezbatere… făcu Wilson lipsit de ironie. Să şocăm speciile superioare din punct de vedere cultural prin comportamentul nostru primitiv şi războinic, sau să pornim în necunoscut deţinând protecţia serioasă pe care orice extraterestru inteligent o va înţelege?

— Ţinând seama de situaţia cu care se vor confrunta, un grad de autoapărare este cuvenit, aprobă Nigel.

— Ha! pufni Thompson. Ce crezi, căpitane? Bariera este o apărare împotriva unei rase psihopate înarmată cu super-arme?

— Vom afla când vom ajunge acolo, răspunse Wilson împăciuitor. Nu plec însă nicăieri cu un echipaj decât dacă am şanse să-i readuc întregi pe toţi.

— Haide, Thompson, făcu Nigel, asta se presupune că e o petrecere. Nu-l mai bate la cap pe om.

— Subliniam doar o idee. Tot nu sunt convins că acesta este modul cel mai bun de abordare a Perechii Dyson. Există foarte multe glasuri care spun că ar fi trebuit să lăsăm stelele acelea în pace pentru încă două secole.

— Da, rosti Anna. De pildă, glasul Păzitorilor Individualităţii.

Thompson îi aruncă o privire furioasă.

— Ceva noutăţi despre ei? îl întrebă Wilson pe Rafael Columbia.

— Am efectuat peste două sute de arestări asociate raidului. În majoritate, dealeri de armament de pe piaţa neagră şi alţi interlopi de tip militar. Investigatoarea-şef este încrezătoare că ei ne vor asigura suficiente informaţii pentru a-l descoperi în cele de urmă pe organizator.

Nu părea impresionat.

— Până acum pare să fi făcut treabă bună, comentă Oscar. De la raid, n-a mai existat nici cea mai mică problemă.

— Nu cumva asta are vreo legătură cu nivelul de securitate TSC? întrebă Elaine Doy cu prefăcută sfială.

Oscar ridică paharul spre ea, ignorând expresia întunecată de pe chipul lui Columbia.

— Da, încuviinţă el, în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută asta-i explicaţia.

Vicepreşedinta îi privi pe cei patru membri de echipaj.

— Vă este frică?

— Ar fi stupid să nu ne fie, răspunse Wilson. Factorul teamă este o parte importantă a mecanismului de supravieţuire al rasei noastre. Evoluţiei nu-i place aroganţa.

— O atitudine sănătoasă. Eu una îmi doresc să fi existat o cale de comunicare cu voi. Izolarea de informaţii mi se pare ceva barbar.

Wilson îi zâmbi provocator lui Nigel.

— Cred că principalii noştri teoreticieni în domeniul hiperspaţiului nu au aceeaşi părere.

Nigel ridică paharul, dar nu înhăţă momeala.

— Acesta este şi motivul real pentru care l-am convins pe Wilson să fie căpitanul misiunii. Întrucât ei nu pot trimite fiecare decizie înapoi, aici, ca să fie examinată de comitetele voastre, am dorit pe cineva care să poată lua hotărâri definitive şi de calitate. Asta numai dacă nu voiai să mergi chiar tu, doamnă Vicepreşedintă.

Elaine Doy se uită de la Nigel la Wilson.

— Căpitane, sunt mulţumită că eşti la conducerea misiunii.

— Dacă am fi avut mai multe nave, zise Oscar, comunicaţiile n-ar fi ridicat problema asta.

— Şi cine-ar fi plătit pentru altă navă? întrebă prompt Thompson.

Privirea lui se întoarse către unul dintre marile portaluri mari amplasate pe latura opusă a grădinii. Toate prezentau diverse imagini cu *A doua şansă.* Nava era andocată de platforma de asamblare, deşi învelişul exterior de metmal fusese rulat înapoi, formând un toroid gros în jurul porţii. Dintre toate echipamentele şi utilajele de construcţie, rămăsese numai un tripod de braţe-macarale, aidoma unei gheare de aluminiu care ţinea strâns pupa navei stelare. Razele soarelui se revărsau peste lungimea de patru sute de metri a carcasei albe ca zăpadă a secţiunii cilindrice centrale, proiectând mici umbre cenuşii din fiecare chepeng, duză, grilă, antenă şi balustradă care se ridica deasupra mantiei protectoare de spumă. Giganticul inel al sistemului de susţinere biotică se rotea lent, aproape lipsit de ferestre, cu excepţia câtorva dreptunghiuri negre în lungul marginii frontale. Minuscule lumini de navigaţie clipeau în diverse puncte ale suprastructurii; în rest nu se distingea nici o activitate vizibilă.

Vederea navei masive trimise un val de linişte peste Wilson. Vederea unui obiect atât de mare, atât de *solid,* conferea o impresie covârşitoare de fiabilitate.

— Orice navă ulterioară va fi mai ieftină acum, după ce am finalizat designul, răspunse Nigel. În tot cazul, TSC se gândeşte la realizarea unei mici flotile de explorare.

— Pentru ce dracu'? se strâmbă Thompson. Expediţia asta-i îndeajuns de riscantă şi ştim că acolo se întâmplă ceva bizar. Nu trebuie să căutăm alte necazuri şi mai departe.

— Domnule senator, nu prin asemenea atitudini am ajuns atât de departe în galaxie. Nu suntem o societate săracă, tocmai graţie imboldului spre exterior. Ar trebui să continuăm să împingem barierele tot mai mult.

— Perfect, făcu Thompson sec. Le vrei împinse mai mult, plăteşte pentru ele. În tot cazul, n-o să ai sprijinul meu pentru altă finanţare guvernamentală. Uite ce s-a-ntâmplat

cu Far Away. Am vărsat miliarde acolo şi continuă să coste guvernul sute de milioane anual. Ce-am obţinut până acum din banii ăia?

— Cunoaştere, rosti Wilson, surprins să se trezească apărând Far Away.

— A naibii de puţină, mârâi Thompson.

— Asta spune-le-o Halgarthilor. Ei domină fabricarea câmpurilor de forţă, mulţumită tehnologiei pe care au luat-o de la *Marie Celeste.*

— Şi dacă nu ne-ntoarcem? întrebă Anna. (Felul în care toţi membrii Consiliului o priviră într-o tăcere uşor scandalizată o făcu cât pe aici să chicotească.) Trebuie să recunoaşteţi că este o posibilitate.

— Nu vă vom abandona, răspunse liniştitor Elaine Doy. Dacă va fi necesar să construim o a doua navă, atunci o vom face.

Se încruntă apăsat spre senatorul nord-american. Care se pregătea să replice.

— Consiliul Exoprotectorat a întocmit planuri de urgenţă pentru toate scenariile posibile, zise Nigel Sheldon. Plus pentru câteva scenarii neplauzibile. Aşa cum spune doamna Vicepreşedintă, se vor face toate eforturile în eventualitatea în care ne vom confrunta cu un deznodământ negativ.

— Asta include şi acţiuni militare?

Până şi Wilson o privea încruntat.

— Nu cred că este relevant, interveni Rafael Columbia.

— Pur şi simplu mi se pare straniu că se întreprind foarte puţine pentru întărirea apărării Commonwealthului. Mai ales pentru că una dintre ipotezele cele mai plauzibile despre bariera Dyson se referă la rolul ei protector.

— S-a întreprins ceva în direcţia aceasta, zise Rafael Columbia. Vă trimitem pe voi pentru a estima situaţia.

— Şi dacă este negativă?

— Vom reacţiona corespunzător.

— Cu ce? De peste trei sute de ani n-a mai fost nici un război.

— Există şaptesprezece planete izolate şi toate au fost excluse din Commonwealth din cauza acţiunilor militare. Ultima a avut loc acum numai douăzeci de ani. Este trist, dar Commonwealth-ul nostru are de fapt destulă experienţă în astfel de chestiuni.

— Acelea au fost acţiuni de gherilă organizate de grupări naţionaliste şi religioase. Majoritatea cetăţenilor Commonwealthului nici măcar n-au ştiut de ele.

— Ce vrei de fapt să spui? întrebă Elaine Doy cu iritarea strecurându-i-se în glas.

— Nimic altceva decât că nişte Răzbunători Alamo nu vor fi de prea mare folos împotriva unor specii cu adevărat ostile.

— Ştim asta. Profilul misiunii voastre a fost trasat ţinând seama de această posibilitate şi am salutat aportul căpitanului Kime la planificare. Sincer vorbind, susţin abordarea lui precautǎ. Iar pentru a fi realişti, dacă veţi găsi într-adevăr ceva atât de puternic şi ostil cum presupui, atunci respectivele specii ar fi aflat oricum de Commonwealth.

Orchestra începu să cânte un vals, pe care Wilson avu impresia că ar fi trebuit să-l cunoască. Fu însă recunoscător pentru distragerea pe care o oferise, fiindcă toţi se întoarseră ca să se uite la cerul vestic. O stea foarte strălucitoare se ridica deasupra Palatului.

Lăsaseră *A doua şansă* pe orbita eliptică înaltă în jurul planetei; la urma urmelor, poziţia exactă nu conta pentru poarta gaură-de-vierme. Acum, pe când se ridica deasupra orizontului, rămânea expusă luminii complete a soarelui lui Anshun, care o transforma în obiectul cel mai sclipitor de pe firmament. Artificii se înălţară peste Palat pentru a saluta nava, explodând în jerbe gigantice de smarald, aur şi carmin, însoţite de o cacofonie de pârâituri asurzitoare.

Grădina se umplu iute cu aplauzele frenetice ale invitaţilor. Un proiector laser îl scăldă pe Wilson într-o sferă de lumină albă. Toţi se răsuciră să-l privească şi aplauzele se înteţiră. El făcu o plecăciune graţioasă şi-i atrase pe Anna şi Oscar în spot, în vreme ce membrii seniori ai Consiliului Exoprotectorat rămaseră în umbră, alături de Tu Lee. Cumva, Dudley Bose izbuti să apară lângă Oscar, încleştându-şi victorios mâinile deasupra capului.

După ce artificiile încetară, orchestra reveni la o piesă tradiţională. Bufetul fu deschis şi oaspeţii traversară grădina intr-acolo. Elaine Doy înaintă din nou.

— Căpitane, vreau doar să-ţi spun drum bun!

***

Chiar şi după ce se termină, Wilson regretă că trebuise să participe la dineul oficial, întrucât îi răpise timpul personal din ajunul plecării. Până ce începuse bufetul, totul devenise deja teribil de plictisitor. După două ore, îl văzuse pe Oscar făcându-şi o ieşire discretă în tovărăşia unui tânăr chipeş şi-şi dorise ca şi el să fi putut face acelaşi lucru cu Anna. Ar fi fost însă remarcaţi; de-a lungul secolelor, uitase adevăratul preţ al faimei.

Existară totuşi şi compensaţii. La ora 8 dimineaţă, sosise la complex pentru a trece prin poartă. Managementul, constructorii şi tehnicienii, designerii, personalul medical şi alţi o sută se aliniară pe ultima linie dreaptă dinaintea găurii-de-vierme, aplaudând când Wilson îi conduse pe ofiţerii seniori prin poartă. Acum se afla pe punte, pregătindu-se să plece în călătoria care avea să-l pună pe aceeaşi listă cu Columb, Armstrong, Sheldon şi Isaacs. *Dar nu şi cu bietul Dylan Lewis…*

Deşi, ca să fie sincer, considera puntea oarecum dezamăgitoare. Până şi vechea cabină de comandă din *Ulysses* fusese mai incitantă vizual, ca să nu mai

amintească de sălile animate din o mie de nave ce populau dramele fantastice din unisferă. Era un compartiment simplu cu console pentru zece persoane, deşi în prezent numai şapte erau ocupate. Un perete de sticlă o separa de sala de informare a ofiţerilor seniori – practic, o masă de conferinţă mare, cu douăzeci de scaune. Existau măcar două portaluri holografice mari, de rezoluţie ridicată, în locul lor tradiţional pe peretele din faţă, deşi (designerii greşiseră aici) consolele aflate chiar în faţa lor le blocau porţiunile inferioare de oricine stătea în spate.

Nu avea însă timp pentru imaginile standard pe care portalurile le transmiteau de la videocamerele de pe carcasă. Vederea lui virtuală era trecută pe intensitate mare şi inserţiile retinale filtrau cea mai mare parte a luminii naturale, având drept rezultat o încăpere aproape neclară, ticsită cu iconurile funcţiilor navei. Wilson puse palmele pe i-punctele consolei şi văzu degete fantomatice materializându-se în interiorul galaxiei de elemente grafice care pluteau prin aer în jurul lui. Când atinse cu unghia galben-crom personalizată iconul ecluzei pneumatice, acesta se extinse, arătându-i că interiorul navei era etanşat. O atingere simultană a ombilicalelor îi spuse că toate rezervoarele erau pline şi că funcţionau pe energie internă. Singurele legături cu platforma erau un cablu de date pe bandă lată şi opritoarele mecanice.

— Statutul echipajului? îl întrebă pe Oscar.

— Toţi la bord şi pregătiţi.

— În regulă, atunci. Pilot, activează, te rog, câmpul de forţă şi decuplează-ne de platformă.

— Executarea, rosti Jean Douvoir.

Douvoir petrecuse câteva decenii lucrând pentru diverse companii din Îngerul Înalt, conducând module de inginerie în jurul fabricilor mari aflate în imponderabilitate şi mutând secţiuni cu mase de sute de tone cu precizia nepăsătoare a unei păsări de pradă. Anterior, ajutase la realizarea

rutinelor de control pentru piloţii IR de avioane-spaţiale. Era un trecut care-l făcea perfect pentru post. Acesta, adăugat entuziasmului său faţă de proiect, făcea să fie alegerea perfectă. Wilson se considera norocos să aibă la bord pe cineva atât de competent.

Un icon de comunicaţii îi licări în vederea virtuală, etichetând apelul cu numele lui Nigel Sheldon. Bătu cu unghia în acceptare.

— Căpitane, răsună în toată puntea glasul lui Sheldon, vă accesez telemetria. De la noi, totul pare în regulă.

— Şi de la noi.

Şi *Ulysses* purtase o sumedenie de convorbiri oficiale şi inutile de felul acesta. Totul pentru posteritate şi mass-media. Un afişaj digital al vederii virtuale îi arăta lui Wilson că peste cincisprezece miliarde de persoane accesau momentul acela prin intermediul unisferei.

— Suntem gata de plecare.

Glasul lui era sobru şi autoritar. Un portal îi arăta cele trei macarale ombilicale care se retrăgeau de la pupa navei. Globule micuţe, alb-argintii de fluid se scurseră din supapele închise, scânteind în razele de soare pe măsură ce se pierdură în spaţiu.

— Ne revedem peste un an, spuse Nigel Sheldon.

— Abia aştept.

— Dumnezeu fie cu voi, căpitane!

Douvoir declanşă rachetele micuţe din jurul părţii posterioare a secţiunii cilindrice centrale şi *A doua şansă*porni să se îndepărteze de poartă. Acceleraţia era atât de slabă, încât Wilson nici măcar n-o putea simţi afectând puntea unde gravitaţia era redusă. Văpăile turcoaz, mici şi orbitor de luminoase ale rachetelor se micşorară şi dispărură.

—Avem cinci metri pe secundă, anunţă Douvoir cu glas amuzat.

— Mulţumesc, pilot, răspunse Wilson. Hiperpropulsia,

adu, te rog, gaura-de-vierme la nivelul de zbor.

— Am înţeles.

Tu Lee nu-şi putea ascunde fiorul de aţâţare din voce. Începu să introducă instrucţiunile în IR-ul navei, care avea să se ocupe de funcţiile enorm de complexe de manipulare energetică.

Wilson îi ceru e-majordomului să-i reducă intensitatea vederii virtuale şi-şi desprinse palmele de pe i-punctele consolei. Un portal holografic arăta platforma de asamblare micşorându-se lent în urma lor. În centrul celui de-al doilea sclipea o nebuloasă turcoaz, mică şi rotundă. Aceasta începu să crească, devenind tot mai indistinctă, deşi prin ea nu se întrezărea nici o stea.

— Cursul a fost stabilit? întrebă Wilson.

— Vrei să-l consult pe expertul astronom? murmură Anna.

Wilson o ignoră, întrebându-se dacă ceilalţi de pe punte o auziseră.

— După cum s-a determinat, rosti Oscar. Avea palmele apăsate ferm pe i-punctele consolei sale şi ochii i se mişcau iute între iconuri virtuale. Primul punct de ieşire la douăzeci şi cinci de ani-lumină de Dyson Alfa.

— Gaura-de-vierme este stabilă, căpitane, raportă Tu Lee.

— Introdu-ne, îi spuse Wilson.

Pâcla albastră se plie în jurul navei ca petalele unei flori care se închide pentru noapte. Legătura lor de date cu platforma de asamblare şi unisfera încetă. Ambele portaluri arătau *A doua şansă* scăldându-se în aura alburie ca de lumină lunară emisă de radiaţia de nivel redus a găurii-de-vierme.

Oscar anulă alimentările videocamerei. Portalurile punţii comutară la afişarea spectrului de gravitoni, cu senzorii navei detectând ecouri slabe ce rezonau în interiorul găurii-de-vierme. Era o versiune grosolană de radar, care le

permitea să localizeze într-un grad rezonabil stele şi planete, dar nimic mai mult. Pentru date cu adevărat precise ale senzorilor, trebuiau să iasă în spaţiul real.

Wilson îşi reamplifică vederea virtuală şi baleie iarăşi sistemele primare ale navei. Totul funcţiona perfect. Decuplă vederea virtuală şi verifică puntea. Inginerii continuau să fie integraţi cu IR-ul navei, monitorizând performanţele domeniilor lor, însă ceilalţi se relaxau deja. Aruncă o privire întrebătoare spre Oscar, care arboră o expresie mulţumită, lăsându-se pe spate. Mare lucru nu le mai rămăsese de făcut. Aveau de aşteptat o sută treizeci de zile.

13

Pe marginea străzii, Hoshe o aştepta să sosească. Era la jumătatea dimineţii, dar o mulţime mică de localnici curioşi se strânsese deja pe trotuar. Două maşini de poliţie parcaseră în apropiere şi ocupanţii lor îi dirijau pe boţii care instalau bariere temporare în jurul clădirii cu treizeci de niveluri de apartamente. Pe când privea, apăru altă furgonetă mare de personal tehnic de la poliţie, care intră lent în garajul subteran. E-majordomul îi spuse că şeful secţiei se afla pe drum, iar comisarul oraşului ceruse dosarele departamentului cazurilor îngheţate.

— Grozav, mormăi Hoshe.

Era convins că totul avea să se transforme într-o gigantică încăierare jurisdicţională. După ce munca reală se încheiase, toate departamentele din Darklake căutau să înhaţe o felie de tort.

O maşină de poliţie fără însemne distinctive se opri lângă el şi dinăuntru coborî Paula. Purta o rochie simplă, albastru-deschis, jachetă cafenie, şi-şi strânsese la spate părul negru ca tăciunele. Lui Hoshe i se păru că pielea femeii avea o nuanţă mai întunecată ca la ultima lor întâlnire, dar era normal: Treloar, capitala lui Anshun, era la

tropice. Paula chiar îi zâmbi când o salută.

— Mă bucur să te revăd, zise el.

— Şi eu, Hoshe. Îmi pare rău că te-am lăsat singur cu cazul ăsta.

— Nu-i nici o problemă, minţi bărbatul.

— Te felicit pentru felul în care ai continuat şi-ţi mulţumesc că m-ai chemat azi. A fost foarte profesionist din partea ta.

Hoshe o conduse spre intrarea garajului.

— S-ar putea totuşi să regreţi că ai venit, deoarece s-au anunţat o mulţime de ofiţeri seniori de poliţie.

— Sunt obişnuită cu aşa ceva. Ştii… în clipa de faţă chiar aş fi fericită să am de-a face cu unele dintre vechile probleme.

— E greu cazul ăsta?

— N-ai zice asta după numărul de arestări pe care le-am operat, strânse ea din umeri. Totuşi, este greu. Oponentul meu este un individ evaziv.

— Holmes şi Moriarty, nu?

— Nu ştiam că citeşti clasicii!

— I-am citit cu destul timp în urmă, însă chestiile acelea chiar îmi plăceau.

— Holmes n-a ştiut niciodată ce simplu era pentru el, zise Paula când ajunseră la baza rampei. Ia spune – ce ai pentru mine?

Două dube albe mari ale departamentului de medicină criminalistică erau parcate în capătul opus al garajului. Plăci senzoriale de dimensiunile dalelor de pavare fuseseră aplicate pe podea în jurul pereţilor şi cabluri groase şerpuiau peste tot, revenind în panourile de acces deschise în ambele dube. Câţiva boţi de uz general adunau senzorii într-un colţ sub supravegherea a trei medici criminalişti.

— Le-am descoperit azi-dimineaţă, spuse Hoshe când suiră în spatele unei dube.

Interiorul era strâmt, cu un spaţiu îngust între două

bancuri de echipamente, şi aerul fierbinte, din cauza numeroaselor circuite electrice care zumzăiau. Bărbatul era familiarizat cu toată aparatura. Echipele criminaliste suplimentare pe care Myo le promisese de la Directoratul Delicte Grave nu se materializaseră niciodată. Ţinând seama de aparenta ei retragere de la caz, şeful lui Hoshe acceptase fără chef să-i aloce două dintre echipele oraşului. Hoshe personal solicitase implementarea de memorie corespunzătoare aptitudinilor respective, astfel că putuse opera echipamentele şi interpreta rezultatele, ajutându-şi echipa jalnic de mică în toate lunile mohorâte care urmaseră. Parcurseseră lista siturilor unde cu patruzeci de ani în urmă se desfăşuraseră activităţi de construire – o sarcină laborioasă şi teribil de monotonă. Concediile medicale şi reducerea programului se înmulţiseră constant printre membrii echipei după primele săptămâni. Fuseseră momente, mai ales în ultimele săptămâni, când doar UGboţii se prezentaseră la începutul zilei de muncă.

Hoshe fusese supus la tot mai multe presiuni pentru a închide cazul, atât din partea echipei, cât şi a şefului său. El urmase însă lista cu încăpăţânare, examinând siturile unul după celălalt, liniştind şi îmbunând echipa şi cerând doar încă puţin timp din partea departamentului de poliţie. Scanarea reflectivă de profunzime dezvăluise o sumedenie de lucruri interesante îngropate sub oraş, dar nici un corp. Până azi-dimineaţă…

Paula privi cu atenţie micul portal holografic de înaltă rezoluţie, cu grila 3D de luminescenţă roz blândă; chiar în centru se vedeau spirale de roşu închis, ca nişte noduri din lemn.

— Chiar şi ţinând seama de descompunere, formele pot fi distinse destul de clar, rosti Hoshe urmărind cu degetul spiralele mai dese. Aici este un cap – uite –, iar astea sunt braţe şi picioare. Ambele corpuri se găsesc într-un fel de container paralelipipedic; în jurul fiecăruia există o cavitate

distinctă cu aer.

— Te cred pe cuvânt. Pentru mine, parc-ar fi un test Rorschach.

Hoshe îşi stăpâni un zâmbet.

— Unul este ceva mai mic, ceea ce corespunde unei perechi bărbat-femeie. Din păcate, veştile bune iau sfârşit aici. Este la adâncime – zece metri sub nivelul acesta. Constructorul a făcut treabă serioasă şi toate fundaţiile corespund reglementărilor Primăriei.

— Mulţumesc, Hoshe.

— Încă nu ştim dacă-s ei. Vom obţine o rezoluţie ceva mai bună după realinierea senzorilor, totuşi nici aşa nu vom căpăta o identificare pozitivă. Numai ADN-ul va face asta.

— Ei sunt. Ştii şi tu asta.

— Da. Va fi însă un chin să-i scoatem. Va trebui să excavăm de jur împrejur şi probabil că vor fi necesare câmpuri de forţă pentru ranforsarea fundaţiei când o să decupăm blocul acela. Locatarii vor trebui mutaţi pe tot timpul lucrărilor. După aceea, betonul va trebui spart cu multă atenţie.

— Nu-ţi face griji, Directoratul are echipe de extracţii cu experienţă. Le voi aduce aici înainte de prânz.

— Ai spus asta şi despre echipele de criminalişti.

Ea se întoarse în spaţiul îngust şi-i aruncă o privire intimidatoare de apreciere.

— Ştiu şi-mi cer scuze din nou. Până acum n-am mai dezamăgit pe nimeni în halul ăsta. N-o să se mai întâmple.

Hoshe ştia că se înroşise la faţă. Scuzele ei semănau cu o confesiune intimă. Ciocăni cu un deget în portal, ca s-o distragă.

— Eşti sigură că asta va aduce o condamnare? Pun prinsoare pe un dolar pământean că inserţiile memocelulelor lor au fost distruse şi că nu va exista nici o amintire a ucigaşului pe care s-o poţi accesa vreodată.

— Ai încredere în mine, Hoshe. Acum putem pune mâna

pe el. Nu-mi trebuie decât un judecător care să elibereze mandatul.

***

În living izbucnise un scandal monstru. Îndeajuns de puternic pentru ca Morton să-l audă din dormitor, oprindu-l din ceea ce făcea şi scoţându-l din sărite. E-majordomul îl anunţă cine-i invada apartamentul, aşa că îşi încheie cordonul halatului când ieşi.

Investigatorul-şef Myo discuta cu majordomul lui, iar detectivul Hoshe Finn intervenea cu ameninţări furioase. Clasa şi caracterul majordomului ieşeau în evidenţă prin faptul că nu părea deloc intimidat de oaspeţii nedoriţi şi de autoritatea lor; loialitatea sa era exclusiv pentru patronul lui şi nimic n-avea să o schimbe.

— Eu zic să ne tragem adânc răsuflarea şi să ne calmăm, rosti Morton. Îşi trecu degetele prin părul răvăşit, încercând să-l netezească la loc. Care-i problema aici? Doamnă investigator-şef?

— Nici o problemă, răspunse ea şi-i întinse disc mic de memorie, din cristal. Am un mandat pentru arestarea ta.

— Pentru ce acuzaţie?

— Două ucideri de corpuri şi ştergerea deliberată a memoriei.

Morton nu-şi putea păstra comportamentul diplomat în faţa unei asemenea acuzaţii.

— Cred că-i o glumă, ce naiba!

— Nu, domnule Morton, zise ea, nu glumesc. În calitate de cetăţean înregistrat al Commonwealthului, ţi se recomandă să nu mai declari nimic în legătură cu acuzaţia pe care ai auzit-o până nu îţi consulţi reprezentantul legal. Te rog să te îmbraci. Vei fi dus la secţia de poliţie pentru interogare.

— Astea-s căcaturi!

Morton rămase locului şi-şi încrucişa braţele peste piept. Deşi ştia, întrebă:

— Uciderea cui?

— Tara Jennifer Shaheef, soţia ta la momentul respectiv, şi Wyobie Cotai.

— Căcat! În pula mea, chiar eu v-am spus c-au fost omorâţi.

— Aşa este şi-ţi mulţumesc pentru asta, domnule Morton. Te rog, îmbracă-te. În caz contrar, te vom lua aşa cum eşti.

În pielea goală, Mellanie se năpusti în living şi-l cuprinse în braţe pe Morton.

— Ce se-ntâmplă, Morty? Ce vor?

— Nimic, e o încurcătură a poliţiei, nimic altceva. Aproape că-i dădu brânci, apoi se gândi mai bine şi-i întoarse îmbrăţişarea. Totu-i în regulă.

Din braţele lui, Mellanie îi fulgeră cu privirea pe cei doi detectivi.

Hoshe Finn nu se uită la adolescenta dezbrăcată. După aceea trebui să nu se uite la a doua fată care se oprise în pragul dormitorului, îmbrăcând un halat de mătase albă. Faţa ei prelungă şi elegantă avea o expresie uluită privind scena, de parcă ar fi accesat o telenovelă de buget redus în cibersferă.

— Ce se-ntâmplă aici? vorbi ea cu glas tărăgănat şi răguşit. O mână se ridică languros şi potrivi coafura scumpă. Asta face parte din perversiunile tale, Morty, să fii târât într-o temniţă secretă a poliţiei, unde să te lege de perete?

— Nu, răspunseră la unison Morton şi Paula Myo.

— Ah… păru ea dezamăgită.

— Morty n-a omorât niciodată pe nimeni, anunţă Mellanie.

Ridică brusc bărbia, sfidându-i să spună altceva. Paula o privi cu răceală.

— Tu nici măcar nu trăiai când el a făcut asta. Ascultă-mi sfatul şi nu provoca o scenă. Morton?

— E-n regulă, o strânse cu tandreţe Morton pe fata care se agăţase de el. E-majordomul mi-a informat deja departamentul juridic. Diseară voi cina acasă. Vom depune plângere pentru abuz înainte ca peştele să fie servit.

Mellanie ridică ochii la el, rugător.

— Nu te duce cu ei, te rog, Morty! Nu te duce!

— Nu este o situaţie cu mai multe opţiuni, i se adresă Paula.

— O să mă-mbrac, rosti Morton. Se întoarse şi porni spre dormitor. Este o ruşine, îi spuse Paulei. Noi doi am fi putut reuşi lucruri importante împreună.

Paula se uită de la Mellanie la fata arogantă în halat de mătase, apoi la Morton.

— Nu-mi pot imagina care anume.

***

Furtuna zilnică ce bântuia dinspre Marea Triadă trecuse, lăsând prospeţime şi strălucire în valea largă. Copacii erau puţini aici, pe marginea nord-vestică a munţilor Dessault. Valea era în principal acoperită de iarbă, cu lunci mocirloase pe fund, unde fluviul curgea repede către nord. Razele soarelui deveniră treptat mai calde, pe măsură ce ultimii nori sfâşiaţi se grăbiră spre Marile Stepe Iril, şi din sol se ridicau fuioare de aburi.

Kazimir ieşi imediat ce se opri ploaia. Aici, în satul Mefoster de pe versantul vestic, îşi petrecuse el primii ani ai copilăriei. Era un grup de case din piatră cu acoperişuri din brazde de iarbă, care ofereau un adăpost impermeabil faţă de precipitaţii. Toate aveau ferestre mari, fără geamuri, astfel ca aerul să poată circula şi răcori încăperile. Desigur însă, în timpul zilei prea puţine ore erau petrecute în interior în climatul atât de cald. Era un sat de agricultori,

unul dintre multele refugii în care copiii clanului puteau creşte, netulburaţi de Institut şi de Starflyer. Vitele păşteau pe fundul văii şi câţiva Charlemagni erau dresaţi de luptătorii care nu mai erau de acum apţi să răspundă la chemările la arme ale Păzitorilor.

Scott şi Harvey i se alăturară când porni către cimitir şi mai mulţi săteni îi urmară, pe când treceau pe lângă casele lor, până ce mai bine de treizeci mergeau în tăcere pe poteca prea puţin tocită. Acestea se sfârşeau la o poartă de lemn întunecat încastrată într-un zid de gresie acoperit cu toporaşi agăţători, viu coloraţi. Zidul înconjura cimitirul care urma configuraţia adoptată de majoritatea aşezărilor umane mici din Commonwealth. Puieţii plantaţi în jurul perimetrului erau suficient de înalţi pentru a oferi umbră. Pietrele de morminte erau cioplite în bucăţi de rocă locală. Iarba era scurt tăiată şi curăţată de buruieni. În mijloc se afla un monument octogonal din piatră. Soclul avea lăţimea de trei metri şi susţinea o sferă cu diametrul de doi metri din marmură roşie care fusese lustruită până strălucea. În jumătatea ei inferioară fuseseră gravate nume, care formau rânduri ordonate ce acopereau aproape o treime de suprafaţă.

Toţi se strânseră în jurul ei şi-şi plecară capetele.

— Am venit azi ca să celebrăm viaţa lui Bruce Mefoster, rosti Harvey cu glas puternic şi limpede. Deşi el ne-a părăsit clanul, nu va fi uitat de noi şi de cei care au luptat cu noi.

Când va sosi timpul ca planeta aceasta să se răzbune pe cel care a siluit-o, el va auzi cântecul de bucurie pe care-l vor cânta toţi oamenii, fiindcă va fi atât de puternic, încât va cutremura cerurile visătoare de sus.

Harvey apropie o unealtă mică pentru gravare de capătul unui rând neterminat de nume. Instrumentul bâzâi şi lamele lui micuţe începură să taie şablonul programat. Pulberea fină şi cenuşie porni să curgă.

— Îmi amintesc râsul tău, Bruce, spuse Harvey.

Kazimir făcu un pas înainte.

— Îmi amintesc prietenia ta, Bruce. Tu eşti fratele meu şi vei fi mereu.

Îi venea greu să vorbească, fiindcă glasul nu-l asculta. Lacrimile îi brăzdau obrajii.

— Îmi amintesc încăpăţânarea ta, Bruce, şuieră răguşit Scott. Păstreaz-o mereu cu tine, flăcăule.

O femeie înaintă, dar Kazimir nu-i auzi cuvintele. Pruncul pe care Samantha îl legăna în braţe începu să plângă sonor, de parcă ar fi înţeles ce se întâmpla – că n-avea să-şi vadă sau cunoască niciodată tatăl.

Evocările durară destul de mult. În cele din urmă, ultimul Mefoster termină şi pruncul găsi alinarea sânului matern. Zumzetul sculei de gravare amuţi. Kazimir privi distrus la numele adăugat pe marmură, apoi plecă fruntea incapabil să suporte să-l mai privească.

Oamenii plecară treptat, lăsându-i doar pe el şi Samantha.

— Mulţumesc, Kaz, spuse ea încet. Uneori cred că noi doi suntem singurii care am ţinut realmente la el.

—Toţi au ţinut la el, răspunse Kazimir în mod automat.

Samantha era cu câţiva ani mai vârstnică şi din cauza asta se simţea mereu stânjenit în preajma ei. Acum, după dispariţia lui Bruce şi naşterea copilului, Kazimir se simţea şi mai nesigur.

Ea îi zâmbi, deşi efortul respectiv era evident. Pruncul avea doar trei săptămâni şi femeia părea foarte obosită.

— Eşti foarte drăguţ. Toţi îl cunoşteau şi mai ales surorile mele din toate clanurile. Este o diferenţă… Cel puţin, cred că a lăsat destule urme pe planeta asta.

Kazimir o cuprinse cu braţul după umeri şi ieşiră împreună din cimitir.

— Te-ai hotărât asupra numelui?

— În nici un caz Bruce – asta ar fi prea mult. M-am gândit

la Lennox, care a fost bunicul lui Bruce, şi am avut şi eu un unchi cu acelaşi nume.

— Lennox… Este un nume bun. Probabil că va fi prescurtat în Len.

— Da. Samantha mângâie capul copilaşului care readormise. Ar trebui să-ţi găseşti pe cineva, Kaz.

— Poftim?

— Să-ţi găseşti pe cineva pentru tine. Nu-i bine ca un bărbat să fie atât de singur.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc. Am o sumedenie de oferte, nu-ţi face griji.

Era genul de lucruri pe care obişnuia să i le spună lui Bruce. Gândurile îi reveniră la Andria Menowak şi promisiunea pe care i-o făcuse lui Bruce şi n-o mai respectase. Nu încercase deloc să se culce cu ea după raidul acela teribil. Mai exact, de atunci nu se mai sinchisise de vreo fată. Ca întotdeauna, avea amintirile cu Justine care să-l aline în orele lungi ale fiecărei nopţi nedormite.

Scott şi Harvey aşteptau pe potecă, alături de alt bărbat pe care Kazimir nu-l cunoştea. Harvey îi făcu semn să se apropie.

— Te mai văd până pleci, nu? îl întrebă Samantha.

— Sigur că da. Vreau… Dacă ai nevoie de orice… de ajutor cu copilul sau de altceva, te rog să-mi spui.

— Să ştii că n-ai nici o obligaţie.

— Vreau să-l văd, Samantha. Aş fi dorit asta chiar dacă Bruce ar mai fi trăit.

— Bine atunci. Femeia se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută uşor. Mulţumesc încă o dată, Kaz, o să fii un unchi minunat.

O privi îndepărtându-se către sat şi-şi simţi gândurile ameţite de un vălmăşag de emoţii.

— Drăguţă fată, comentă Harvey. Îmi amintesc c-am antrenat-o o vreme.

— Mda, făcu Kazimir.

— El este Stig Mesobel, hârâi Scott cu glasul lui distrus.

Kazimir strânse mâna străinului, surprins de fermitatea acestuia. Îl putea privi pe drept în ochi, aşadar nu era mai înalt, dar umerii îi erau îndeajuns de laţi pentru a întinde ţesătura cămăşii simple, încheiată cu şireturi. Mesobel abia trecuse de treizeci de ani, avea pielea mai deschisă la culoare decât a lui Kazimir şi un chip lătăreţ care privea lumea cu amuzament considerabil.

— Am auzit multe despre tine, Kaz, vorbi Stig. În ultimele raiduri ţi-ai câştigat o reputaţie impresionantă.

Kazimir îi privi pătrunzător pe Scott şi Harvey.

— Ce-i asta – altă prelegere?

— Despre neglijenţă şi răzbunare personală? făcu Harvey. De ce ar fi? N-ai fost atent ultima dată?

Kazimir dădu să treacă mai departe şi Stig ridică un braţ să-l oprească. Din nou, forţa bărbatului era evidentă.

— Dacă-ţi poţi stăpâni nervii, te pot folosi, rosti Stig. Harvey zice că poţi. Ceremonia ar fi trebuit să fie purificatoare emoţional şi acum vei începe să-i accepţi moartea. Aşa este?

— Am văzut moartea lui Bruce. L-am privit murind şi n-am putut face nimic.

— Ştiu cum este. Toţi o ştim; tu şi durerea ta nu sunt unicate, Kazimir. Tu eşti un Mefoster, un luptător. Într-o zi vei muri şi alt prieten îţi va vedea moartea. Vrei ca viaţa lor să fie întinată din cauza asta? Să ştii că toţi avem dreptul de a ne trăi de asemenea vieţile. Noi însemnăm mai mult decât lupta împotriva lui Starflyer. Satul acesta o dovedeşte. Copilul lui Bruce ar trebui să ţi-o arate mai mult decât orice.

— Bine, şi ce pizda mă-sii altceva pot face? răcni Kazimir. Se găsea din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi, ceea ce ar fi fost oribil în faţa celor pe care-i respecta cel mai mult. Pot lupta, da, şi aşa voi ajuta la atingerea epocii mai bune care ne-a fost promisă tuturor! Dacă furia mă

face să lupt mai îndârjit, atunci e perfect. Bruce ar fi încântat.

Scott îi puse o mână pe braţ.

— Flăcăule, ascultă doar ce are Stig de spus. Este ceva rău în asta? Am venit la tine fiindcă ne facem griji în privinţa ta. Nu vrem să-ncetezi de a mai lupta, dar aşa cum eşti acum o să te sinucizi într-un raid… şi fără motiv. În felul ăsta, poţi continua lupta fără să te expui deliberat unui pericol exagerat. Ce zici – poţi să fii calm un minut, până-ţi spune Stig despre ce-i vorba?

Kazimir ridică brutal din umeri, dându-şi seama că era un idiot cu mintea încinsă. Nu ştia când să se oprească.

— Sigur că da. Îmi cer scuze. Atât doar că… Arătă spre cimitir. Azi… înţelegeţi…

— Înţeleg, zise Stig. Dacă n-ai fi simţit nimic pentru el, n-ai fi fost un adevărat membru de clan, n-ai fi fost cu nimic mai bun decât un sclav al lui Starflyer. Respect simţămintele tale.

— Ce doreşti?

— Ştii că nava stelară a oamenilor a pornit?

— Am auzit, da.

— Bradley Johansson crede că lansarea ei este începutul jocului final al lui Starflyer. Că ea va aduce ruina Commonwealthului oamenilor.

— În ce fel? întrebă Kazimir.

El nu pricepuse niciodată modul în care nava stelară umană putea fi implicată în lupta lor împotriva lui Starflyer. La urma urmelor nu era decât un zbor de explorare.

— Bariera din jurul stelei Dyson a fost ridicată pentru a opri un rău uriaş. Johansson este îngrijorat că oamenii îl vor lăsa să iasă de acolo. Unii dintre membrii echipajului vor fi sclavii lui Starflyer.

— Ce fel de rău?

— Nu ştim. Dacă însă Commonwealth-ul trebuie să poarte un război, va fi mult slăbit, economic şi social. O

asemenea acţiune va lăsa omenirea vulnerabilă înaintea lui Starflyer, care ne roade pe dinăuntru.

— Ai spus totuşi că nava a plecat. Acum n-o mai putem opri.

— Nu. Dar dacă Starflyer se pregăteşte să ne zdrobească, vremea pentru răzbunarea planetei va sosi în curând, poate chiar în câţiva ani. Asta înseamnă că Starflyer va reveni pe Far Away şi noi trebuie să fim pregătiţi.

— Ştiu asta.

— Ei bine, aici te pot folosi pe tine. Pentru ca planeta să se poată răzbuna, pe Far Away trebuie aduse o serie de lucruri. Din păcate, susţinătorii noştri din Commonwealth sunt urmăriţi de autorităţile pe care le-a corupt Starflyer. Este greu pentru ei să le introducă aici prin contrabandă, aşa cum au făcut până acum cu armele noastre. Asta înseamnă că va trebui să stabilim rute alternative pentru ceea ce ne trebuie. Eu am călătorit prin Commonwealth şi ştiu cum funcţionează. Acum trebuie să mă-ntorc şi să-i ajut pe aliaţii noştri, dar voi lua cu mine o echipă mică de Păzitori devotaţi, care să mă ajute să atingem ţelul final. Aş dori ca tu să fii unul dintre ei.

— Eu? făcu uluit Kazimir.

Simpla idee a părăsirii lui Far Away era copleşitoare, ca să nu amintească de călătoria pe lângă planete ale căror nume erau mai degrabă apropiate de legendă decât reale. Iar *ea* se afla acolo…

— De ce eu? Nu ştiu nimic despre Commonwealth.

— Poţi să înveţi destul de uşor. Harvey spune că eşti isteţ, ceea ce-i bine. Viaţa de-acolo este foarte diferită, cel puţin la suprafaţă. Trebuie să înveţi cum să te amesteci prin lume. Şi eşti tânăr – din punct de vedere fizic, încă te poţi adapta. Va trebui să te antrenezi din greu ca să-ţi dezvolţi muşchii, astfel ca trupul să-ţi poată face faţă gravitaţiei standard. Desigur, există medicaţie care te

poate ajuta, şi reprofilare celulară, însă tehnicile acelea nu pot face totul şi este necesar să i te dedici pe deplin.

— Pot face asta, răspunse el fără măcar să se gândească.

— A fost atunci un „da“?

— Da!

— Va trebui de asemenea să asculţi ordine. Ordinele mele. Acolo nu te pot lăsa să-ţi faci de cap. Aceasta este singura operaţiune care nu poate fi compromisă – niciodată. Este esenţa Păzitorilor, motivul existenţei noastre.

— Înţeleg asta. Nu te voi dezamăgi.

— Sunt convins, Kaz, însă Johansson va lua decizia finală.

Kazimir îi privi derutat pe Scott şi Harvey.

— Ce decizie?

— Dacă ne vei ajuta să aducem aici lucrurile de care avem nevoie, zise Harvey, atunci antrenamentul fizic va însemna numai jumătate din pregătirea ta. Va trebui să înveţi cum să te comporţi ca un cetăţean din Commonwealth. I-am promis lui Stig că poţi face asta, aşa că, te rog, nu-l lăsa să mă creadă un mincinos.

— Nici gând, dar… Johansson va decide?

— Da, încuviinţă Stig. Îl vei întâlni înainte să începem operaţiunea.

Lui Kazimir aproape că nu-i venea să creadă ce auzea. Pentru el, Bradley Johansson era un simbol îndepărtat, pe care toţi îl citau şi în faţa căruia se închinau ca la o icoană, un gigant istoric. Nu era o persoană pe care ajungeai s-o cunoşti în carne şi oase şi cu care să stai de vorbă.

— Bine, rosti el slab. Unde este?

— În clipa asta? Nu ştiu. Dar ne vom întâlni cu el pe Pământ.

***

Pe durata construirii ei, *A doua şansă* reprezentase ştirea principală din unisferă. Detalii de design, reportaje despre progresul lucrărilor, speculaţii despre politica de la baza deciziei de a o produce, bârfe despre cei care vor fi aleşi în echipaj – toate acestea creşteau ratingurile oricărei emisiuni de ştiri. Urmase apoi atacul Răzbunătorilor Alamo şi interesul modest se transformase în fascinaţie făţişă. Momentul culminant îl reprezentaseră cele şaptesprezece miliarde de accesări în timp real a plecării ei către Dyson Alfa. După aceea, în vreme ce nava luneca prin hiperspaţiu, lună după lună, existase un sentiment distinct de dezamăgire. Ba chiar o uşoară frustrare. Cetăţenii Commonwealthului pur şi simplu nu erau obişnuiţi să nu aibă on-line ceva atât de important; mai rău încă, avea să treacă un an până să afle ce se întâmplase. Până atunci, toţi trebuiau să revină la vechile şi familiarele telenovele şi dramolete IST, la scandalurile dintre politicieni, la comportamentul reprobator al celebrităţilor şi la Cupa Commonwealthului, care ajunsese în etapa sferturilor de finală.

Vestea arestării lui Morton fusese anunţată, alături de numele ofiţerilor care întreprinseseră arestarea (bineînţeles, nimănui nu-i păsase de Hoshe Finn), şi brusc toate trenurile spre Oaktier fură umplute cu reporteri avizi de mai multe informaţii. Cazul era visul oricărui post mass-media: investigarea unui caz îngheţat de către Paula Myo, un suspect bogat cu legături politice şi de afaceri importante, sugestia accentuată a unui scandal financiar… Şi sex. Vechea şi relativ neinteresanta bârfă de pe Oaktier despre Morton care o sedusese pe tânăra şi superba Mellanie şi-i distrusese şansele de face parte din echipa naţională de sărituri de la trambulină suise impresionant în topul transmisiunilor, figurând în toate reportajele şi info-

profilurile. Cuceririle anterioare ale lui Morton fuseseră rapid găsite şi convinse să-şi spună povestea pentru sume respectabile. Medicilor criminalişti din Darklake City li se oferiseră mite pentru a dezvălui amănunte exclusive despre dovezile pe care urma să le prezinte acuzarea – ceea ce a dus la cinci cazuri ulterioare de suspendare. Tara Jennifer Shaheef şi Wyobie Cotai fuseseră siliţi să solicite ordine judecătoreşti împotriva roiului de reporteri care le asediau locuinţele.

După o lună de acumulări, aşteptările erau uriaşe. În prima dimineaţă a procesului, Tribunalul Superior Darklake a trebuit să fie izolat prin cordoane de frenezia interesului mass-media şi al publicului. Barierele stradale au împins mulţimea nerăbdătoare înapoi cale de o jumătate de cvartal. Un convoi lung de maşini de poliţie şi boţi a escortat duba arestatului până la zona de recepţie sigură din spatele Tribunalului, cu mişcările urmărite de videocamere din o duzină de elicoptere. Nimeni nu l-a zărit însă pe Morton, deoarece duba a dispărut intr-un garaj interior izolat.

Locul procesului era Sala 1, pentru renovarea căreia autorităţile judiciare se grăbiseră să cheltuiască o mare parte din bugetul lor anual de întreţinere. Deoarece Oaktier urma să fie minimum o săptămână în centrul atenţiei întregului Commonwealth, impresia generală devenise brusc esenţială. Lambriurile din brentlemn auriu-bogat din jurul boxei acuzaţilor şi scaunului judecătoresc au fost lustruite. Ambele mese lungi şi masive ale avocaţilor au fost relăcuite şi ceruite. Pereţii şi tavanul au fost revopsite şi emblema mare a justiţiei a fost demontată pentru curăţare. Toate benzile polifoto străluceau perfect, iar sistemul audio fusese verificat şi echilibrat.

Renovarea a avut succes; când cei cincizeci de reporteri autorizaţi au primit în cele din urmă permisiunea de a intra în prima dimineaţă a procesului, toţi au subliniat pentru

spectatorii lor caracterul solemn şi demn al sălii. Era genul de loc faţă de care puteai să ai încredere, ştiind că aici justiţia era atât corectă, cât şi scrupuloasă.

Prezentarea juca de asemenea rolul decisiv în strategia apărării. Prima apariţie publică a lui Morton după arestare a fost atunci când el a intrat în sala ticsită, îmbrăcat într-un costum purpuriu-închis creat special de către un designer, cu părul des perfect aranjat şi arătând foarte încrezător… şi derutat de motivul pentru care se afla acolo. Nu era imaginea unui om vinovat care aştepta verdictul inevitabil pe care o întâlnea Paula Myo de câte ori era acuzatoare. Când ajunse la boxa acuzaţilor, Morton făcu o plecăciune politicoasă spre panoul curb din geam argintat unisens, care acoperea juriul şi-i proteja identitatea. Înainte de a se aşeza, privi în jurul balconului pentru public, plin ochi, găsi persoana pe care o căuta şi-i surâse cu căldură. Toţi reporterii se întoarseră, focalizând cu inserţiile retinale pe Mellanie, care stătea în rândul din faţă, purtând o jachetă bleumarin ultramodernă şi o bluză albă, simplă. Astfel îmbrăcată, izbutea să proiecteze simultan imaginea inocenţei stupefiate şi a unei persoane incredibil de sexy.

Nimic altceva decât o fată obişnuită, nevinovată, care stătea alături de Bărbatul Ei în faţa unei teribile nedreptăţi.

După aceea îşi făcu apariţia Paula Myo, în taior gri elegant şi pantofi din piele neagră, formidabil de nepăsătoare şi radiind felul ei propriu şi aparte de încredere în sine. În studiourile a o sută de emisiuni de ştiri se rulă din nou clipul impasibilei Paula la şaisprezece ani, în procesul extrem de emoţional al părinţilor ei. Întregul Commonwealth urmări cum ea se aşeză între procurorul-şef al oraşului, Ivor Chessel, şi Hoshe Finn, al cărui cel mai bun costum părea vechi şi ponosit pe lângă hainele de ultima modă ale actorilor principali.

Judecătorul Carmichael intră în sală şi toţi se ridicară în picioare. Morton aruncă un zâmbet liniştitor în sus, către

Mellanie, capturat imediat de cincizeci de perechi de inserţii profesioniste.

După citirea acuzaţiilor Howard Madoc, avocatul apărării, ceru imediat anularea procesului, aducând în sprijin contaminarea dovezii de mass-media. Ivor Chessel atestă că dovada în sine continua să fie valabilă şi incontestabilă şi că reprezenta doar o mică parte din cazul acuzării. Judecătorul Carmichael respinse apelul şi procesul începu.

Acuzarea expuse cazul în mod simplu. Morton era un individ mânat de o sete obsesivă de bani şi putere. Căsătoria lui cu Tara Jennifer Shaheef fusese un simplu şi nemilos prim pas în atingerea scopului final. Banii familiei ei fuseseră utilizaţi pentru fondarea lui Aquastate, oferind micuţei companii forţa financiară de a licita şi câştiga contracte mari de construcţii. Sub managementul lui Morton, Aquastate crescuse cu succes, până fusese gata să fie cotată la bursă.

Emisiunea primară de acţiuni făcuse parte din planul iniţial al bărbatului. Ea îl îmbogăţise şi-i oferise pârghiile necesare pentru a obţine un loc în consiliul de administraţie Gansu. După aceea, ascensiunea sa nu mai putuse fi oprită.

Însă planul acela se confruntase cu ruina, când soţia lui de atunci Tara Jennifer Shaheef, începuse să se plictisească de căsnicia lor. Dacă ea solicita divorţul. Aquastate urma fie să se închidă, fie să fie vândută, banii fiind împărţiţi între ei. Morton ar fi rămas desigur bogat, mult mai bogat decât fusese la începutul căsătoriei, dar nu îndeajuns pentru ţelul său. Era încă prea devreme ca să fie lansată emisiunea primară, Aquastate nu era destul de mare pentru a atrage investitori. Pentru aşa ceva ar fi fost necesari doi-trei ani de creştere neîntreruptă.

— De aceea, aţi ucis-o, rosti Ivor Chessel stând în faţa boxei acuzaţilor. Aţi înlăturat unicul obstacol în calea emisiunii primare – propria dumneavoastră soţie. Deoarece ea nu vă mai stătea în cale, ci se presupunea că ar fi locuit

pe Tampico, eraţi liber să aduceţi Aquastate la nivelul care vă trebuia.

Morton îi aruncă o privire neajutorată lui Howard Madoc, părând incapabil să creadă că cineva ar fi putut face o acuzaţie atât de absurdă. Avocatul apărării, un bărbat demn, care-şi menţinea aspectul la vârsta mijlocie, cu primele fire argintii în păr, clătină trist din cap la auzul acelor exagerări grosolane ale acuzării.

Primul martor al acuzării era şefa medicilor criminalişti, Sharron Hoffbrand. Ea confirmă că trupurile dezgropate din fundaţiile vechi de patruzeci de ani ale blocului de apartamente erau într-adevăr Tara Jennifer Shaheef şi Wyobie Cotai. Amândoi fuseseră împuşcaţi din apropiere cu o armă de blocaj nervos foarte puternică, iar inserţiile de memocelule le fuseseră şterse, probabil cu un EMpulser. Data precisă era mai dificil de stabilit după atâta timp, totuşi putea fi redusă la o perioadă de trei zile în mijlocul săptămânii în care Morton fusese plecat la conferinţa din Talansee.

Chessel întrebă dacă găsiseră urme de ADN străin pe vreun corp.

— Nu, răspunse Hoffbrand. Cotai era complet îmbrăcat. Existau particulele şi praful normale, care ar fi fost de aşteptat în urma unei deplasări prin oraş, dar nici o urmă de ADN străin. Shaheef era goală, însă pe pielea ei am găsit urme de săpun şi chimicale de tip parfum, care sugerau că se aflase în baie.

— Puteţi spune dacă a fost împuşcată în baie? întrebă Chessel.

— Nu, a trecut prea mult timp ca să precizez aşa ceva.

— Dar a fost în baie înainte să fi fost ucisă?

— Da.

— Prin urmare, a fost împuşcată în casa ei?

— Da, este foarte probabil.

— Mulţumesc. Ivor Chessel se întoarse către judecător:

Înălţimea Voastră, nu mai am întrebări.

Howard Madoc zâmbi când se ridică în picioare.

— Acasă sau într-un hotel? Puteţi realmente preciza diferenţa?

— Nu, este posibil să fi fost în oricare dintre aceste locuri.

— Sau în casa unei prietene? Sau într-o baie publică?

— Un loc cu o baie – nu pot să fiu mai specifică.

— Pe Oaktier?

— Nu se poate preciza.

— Înţeleg. Vă mulţumesc.

Acuzarea o chemă la bară pe Tara Jennifer Shaheef. Femeia purta un taior lavandă cu garnituri albe late şi fustă mult prea scurtă. Coafura şi machiajul erau exagerate, accentuându-i nervozitatea de pe chip.

— Vă amintiţi că aţi fi avut duşmani acum patruzeci de ani? întrebă Ivor Chessel.

— Nu. Nu duceam genul acela de viaţă. Nici în prezent nu-l duc.

— Aşadar, în nici un caz nu cunoşteaţi pe cineva care să fi dorit să vă ucidă?

— Nu.

— Aveţi vreo amintire sau cunoştinţă a faptului că aţi fi vizitat planeta Tampico?

— Nu, nici nu auzisem de ea până la re-viere.

— Ştiaţi ceva despre Broher Associates?

— Firma de avocatură? Nu. Am auzit de ea cam tot atunci când am auzit de Tampico – când investigatorii de asigurări mi-au cercetat dispariţia.

Ochii Tarei îl priviră pe Howard Madoc când avocatul veni spre ea. Femeia încă nu reuşise să se uite la Morton.

— Acuzarea se bazează pe ipoteza că eraţi pe punctul de a divorţa de clientul meu, rosti el. Aşa este?

— Nu cred. Nu îmi amintesc să fi existat un plan clar. Sigur că da, în cele din urmă ne-am fi despărţit. Căsnicia se

apropia de data expirării.

— De aceea aveaţi o relaţie extraconjugală?

— Da, era unul dintre motive. Viaţa era dulce şi Wyobie o făcea şi mai dulce.

— Viaţa era dulce, repetă Madoc gânditor. Înţeleg… Vă mai întâlniţi cu domnul Morton?

— Uneori, da. Nu-l evit.

Tara chicoti spart.

— Prin urmare, sunteţi prieteni buni?

— Pe cât de bun prieten poţi să fii cu un fost soţ. M-a… sprijinit, când am fost re-viată. Este un şoc destul de mare să te trezeşti şi să afli ce ţi s-a întâmplat. Terapeuţii spun că unii oameni au nevoie de altă viaţă pentru a depăşi şocul.

— Ar fi aşadar corect să afirmăm că nu există nici o ostilitate între dumneavoastră şi domnul Morton? întrebă Madoc.

— Da. Trebuie să recunosc că n-am avut nici un motiv să-l suspectez, până nu a fost arestat.

— Dacă aţi fi procedat aşa cum susţine acuzarea şi aţi fi cerut divorţul chiar în săptămâna în care aţi fost omorâtă, aţi fi insistat ca Aquastate să fie închisă sau împărţită în două, aşa cum preciza contractul dumneavoastră marital?

— Obiecţie! interveni Ivor Chessel. Aşa ceva este o speculaţie.

— Nu tocmai, înălţimea Voastră, rosti mieros Madoc. Întreb martora acuzării ce ar fi făcut în nişte circumstanţe foarte specifice, pe când întregul caz al acuzării se bazează pe ce s-ar fi întâmplat dacă martora ar fi făcut aşa cum crede acuzarea. Care dintre noi speculează?

— Întâmplător, sunt de acord cu dumneavoastră în această privinţă, încuviinţă judecătorul. Cum crede martora că ar fi reacţionat nu este o speculaţie. Vă rog să răspundeţi la întrebare.

— Nu… nu sunt sigură, se bâlbâi Tara. Banii nu erau o

problemă prea importantă pentru mine şi continui să am acces la fondurile familiei. Bănuiesc că aş fi permis continuarea lui Aquastate. Probabil că Morton s-ar fi priceput foarte bine s-o pregătească pentru cotarea la bursă.

— Aşadar, n-aţi fost niciodată furioasă pe el?

— Nu. Toate căsătoriile se sfârşesc… toţi ştiu asta. De aceea întocmim contractele la început.

Howard Madoc fu foarte atent să nu zâmbească spre acuzatori, când se aşeză.

Ziua a doua începu cu mărturia lui Hoshe Finn. Detectivul continua să-şi poarte costumul cel mai bun şi avea părul pieptănat pe spate şi prins în agrafa de argint pe care o folosea întotdeauna, în timp ce Paula alesese un sacou negru şi o fustă de tweed deschisă la culoare, continuând să-şi păstreze ţinuta profesională inexpresivă. Morton optase pentru stilul sportiv şi scump, cu cămaşa albă descheiată la gât sub o jiletcă cu broderie aurie. Avocatul lui avea acelaşi costum ca în ziua precedentă, atent să-şi sublinieze stilul lipsit de ostentaţie. Privind spre ei de sus şi surâzând încurajator atunci când era necesar, Mellanie alesese o rochie gri-deschis, cu croială destul de mulată pentru a putea fi considerată a doua piele.

— Domnule detectiv Finn, începu Ivor Chessel, există vreo dovadă că Tara Jennifer Shaheef sau Wyobie Cotai au ajuns vreodată pe Tampico?

— Biletele de transport au fost cumpărate într-acolo şi firma de avocatură a fost angajată, dar nu există nici o dovadă că vreunul dintre ei a fost vreodată pe Tampico. Am întreprins o căutare extensivă şi nu am găsit nici o informaţie sau vreo urmă fizică a prezenţei lor pe planetă. Noi considerăm că scenariul Tampico este un alibi pentru ucigaş.

— Un alibi?

— Dacă Morton şi-a ucis soţia pentru a garanta cotarea

la bursă a companiei Aquastate, el nu putea permite ca nici o persoană, indiferent cine, să pună întrebări despre locul unde se afla ea. Pentru toată lumea, Tara Jennifer Shaheef fugise cu amantul ei pentru a se stabili pe altă planetă. Firma de avocatură Broher Associates a fost angajată pentru a perpetua ficţiunea respectivă, acţionând în numele ei.

Urmară şi mai multe expuneri. Metodele utilizate în timpul căutării. Verificarea arhivelor poliţiei. Rezultatele investigărilor efectuate în viaţa lui Wyobie Cotai, pentru a vedea dacă avea duşmani dispuşi să-l ucidă. Conturile oficiale ale companiei Aquastate. Toate acestea fuseseră pregătite şi concepute pentru a dovedi felul în care acuzarea eliminase treptat ipotezele, până nu mai putea să rămână altcineva decât Morton. Apărarea îşi începu contrainterogatoriul abia după-amiază.

Howard Madoc îi ceru lui Hoshe să spună Curţii felul în care se pregătea închiderea investigaţiei iniţiale a re-vierii lui Cotai, când Morton intervenise pentru a solicita să se atribuie cazului o prioritate mai ridicată.

— Foarte curios din partea lui să fi procedat aşa, dacă era ucigaşul, nu? întrebă Madoc.

— El nu ştia că-i omorâse pe Shaheef şi Cotai, răspunse Hoshe. Primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să recurgă la ştergerea memoriei.

— Ştiţi asta?

— I-am examinat stocarea de siguranţă a memoriei. Nu există nici o amintire despre eveniment.

— Dar exista memoria completă a convenţiei de o săptămână la care participa el când s-a petrecut această crimă teribilă?

— În esenţă, da. Este însă posibil ca Morton să fi revenit în Darklake City în timpul unei perioade care, în stocarea de siguranţă a memoriei lui, să figureze drept somn.

— Aţi examinat stocarea de siguranţă a memoriei

clientului meu. Există vreo amintire a lui de a fi fost vreodată pe Tampico?

— Nu. Dar dacă el a ucis…

— Domnul detectiv, vă rog să-mi răspundeţi la întrebarea pe care v-am pus-o. Nu aveţi nici o dovadă potrivit căreia clientul meu şi-ar fi pregătit acest alibi. Aş avea dreptate dacă aş afirma că persoana sau persoanele care au omorât-o de fapt pe Tara Shaheef ar fi avut nevoie de acest alibi pentru a abate orice anchetă privată sau a poliţiei despre locul unde era ea?

— Da.

— În decursul investigaţiei, aţi găsit pe altcineva care să fi avut vreun motiv să-i omoare pe aceşti doi nefericiţi oameni?

— Nu. N-a existat nimic, nici un alt motiv, decât al lui Morton.

— Dar dacă Tara şi Wyobie au nimerit pe neaşteptate în toiul unei activităţi ilegale a unei bande criminale? Acest aspect a fost considerat?

— Da, posibilitatea respectivă a fost examinată. N-a existat nici o dovadă care să susţină ipoteza.

— Nici n-ar fi avut cum să existe, nu? Dacă banda care i-a ucis a fost îndeajuns de inteligentă ca să inventeze un alibi care să rămână în picioare timp de patruzeci de ani, este greu de crezut că ar fi lăsat dovezi în jur. Unicul lor ghinion a fost clientul meu, care a sesizat conexiunea re-vierilor şi a pus întrebări la cele mai înalte niveluri, făcându-şi datoria de bun cetăţean. Iar acum, aceasta îi este răsplata! Tot ce ni s-a prezentat aici este ipoteza dumneavoastră, deformată pentru a se potrivi faptelor, o teorie care se bazează exclusiv pe presupunerea dumneavoastră că clientul meu este un om crud şi nemilos. Am dreptate în privinţa aceasta?

— Da, asta este ceea ce susţin faptele.

— Dar ele nu susţin asta, domnule detectiv. Acestea nu

sunt dovezi. Aceasta este teoria dumneavoastră. Nu sunt dovezi, nu este un instrument însângerat într-o pungă de plastic pe care să-l puteţi arăta, ridicându-l în faţa Curţii. Este cea mai vagă teorie circumstanţială. De aceea, vă mai întreb o dată: există vreo dovadă, fizică sau digitală, care infirmă în mod definitiv că Wyobie Cotai şi Tara Jennifer Shaheef ar fi dat peste o activitate criminală şi ar fi fost ucişi pentru a fi reduşi la tăcere – motiv pentru care le-au fost şterse memocelulele?

Hoshe rămase privind în gol câteva clipe, după care îşi drese vocea.

— Nu, nu există nici o dovadă, fizică sau digitală care să infirme această posibilitate, rosti el cu glas egal.

După ce se anunţă suspendarea şedinţei pentru ziua aceea, participanţii la talk-show-uri din studiourile mass-media din tot Commonwealth-ul fură aproape unanimi de părere că Howard Madoc îl demolase în mod convingător pe Hoshe Finn. Mare parte din cazul acuzării era conjectural. Pentru un avocat bun ar fi trebuit să fie suficient ca să încline juriul de partea sa. În mod clar, simpatiile publicului se îndreptau către Morton, potrivit permanentelor sondaje interactive ce monitorizau opiniile despre caz. Acestea acţionau ca o buclă de feedback, dând tot mai multor persoane impresia că va fi achitat. Ceea ce sugera că avea să urmeze o surpriză chiar şi mai mare: Paula Myo avea într-adevăr să piardă un caz.

După asemenea evenimente spectaculoase, ziua a treia aduse o deloc surprinzătoare creştere a audienţei în unisferă; în jur de trei miliarde de oameni erau on-line şi aşteptau să vadă ce se va întâmpla. Ei priviră cum Mellanie sosi devreme şi se aşeză pe locul ei obişnuit. În dimineaţa aceasta, purta o haină lungă dintr-un material albastru ca gheaţa, sclipitor, cu pantaloni de aceeaşi culoare. Vesta de dedesubt era o plasă translucidă, deşi reverele hainei rămâneau foarte apropiate, mai degrabă sugerând decât

dezvăluind. Cu părul ei vălurit în mod sofisticat şi perfect coafat, radia sex-appeal pur.

După ridiculizarea din ziua anterioară, Hoshe Finn avea un costum mai puţin formal şi îngăduise în sfârşit părului său dat cu gel să-i cadă liber pe umeri. Lângă el, Paula era într-un taior verde-închis sobru, cu părul pieptănat sever peste cap.

Când aprodul îl aduse pe Morton, acesta îmbrăcase un costum bleumarin potrivit pentru şedinţele consiliului de administraţie, care-i sublinia autoritatea şi integritatea.

Era sobru şi preocupat, fără să trădeze nici o urmă de mulţumire pentru cele întâmplate ieri. Îi strânse mâna lui Howard Madoc cu un gest reţinut, apoi toţi se ridicară în picioare la intrarea judecătorului Carmichael.

Întrucât acuzarea terminase prezentarea dovezilor, apărarea îşi chemă la bară primul martor: Morton însuşi.

Howard Madoc se întoarse către juraţii nevăzuţi şi-şi puse prima întrebare:

— Vă credeţi în stare să comiteţi un fapt atât de teribil aşa cum, fără îndoială, este această crimă dublă?

— Nu cred că aş putea ucide cu sânge rece. Şi nu mi-am ucis nevasta şi pe amantul ei.

— Vă mulţumesc.

Madoc continuă cu o serie de întrebări menite să-şi pună clientul într-o lumină cât mai favorabilă în faţa juriului. Morton era ambiţios, totuşi nu atât de nemilos, încât să folosească crima în avantajul afacerilor. Morton dovedise simpatie şi sprijin pentru fosta lui soţie după procedura ei de re-viere. Morton ar fi suit pe scara socială, indiferent de micile şi banalele probleme financiare avute cu patruzeci de ani în urmă.

— Acuzarea a insistat pe răceala şi cruzimea dumneavoastră, încheie Madoc. Sunteţi un om rece?

Morton ridică ochii la balconul publicului, de unde Mellanie privea în jos cu un zâmbet dulce şi devotat pe

chipul tânăr şi frumos.

— Ar trebui să-i întrebaţi pe cei care mă cunosc mai bine, însă nu cred că sunt un om rece.

Howard Madoc se înclină scurt spre judecător şi luă loc.

— Martorul vă aparţine, se adresă Carmichael către masa acuzării.

Toţi cei din sala tribunalului amuţiră când Paula Myo se ridică fără grabă de la locul ei. Apoi se porni o suită de şoapte aţâţate, când femeia se înclină spre judecător şi porni către boxa martorilor. Dacă trebuia să intre chiar ea în scenă, însemna că acuzarea era disperată.

— Omorul nu mai este ce-a fost cândva, îi spuse ea lui Morton pe un ton conversaţional plăcut. El nu mai înseamnă moarte. Nu mai este ceva final. În prezent înseamnă pierderea corpului, ştergerea memoriei şi alte multe eufemisme care descriu ceea ce, în esenţă, este o discontinuitate în conştiinţă. Corpul îţi poate fi ucis, dar clinicile de pe orice planetă din Commonwealth te pot readuce la viaţă printr-o simplă procedură de donare. Lipsesc un deceniu sau două, însă în cele din urmă păşeşti din nou ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic. Este o cârjă psihologică minunată. Mulţi psihiatri afirmă că ajută societatea noastră să fie mult mai stabilă şi mai calmă decât până acum. Ei folosesc foarte mult termenul „maturitate”. De aceea, după cum se vede, o crimă nu mai este deloc pe atât de serioasă pe cât a fost cândva. De fapt, nu faci altceva decât să-l îndepărtezi pentru câţiva ani din Univers. În realitate, nu-l ucizi. Mai ales atunci când ştii că asigurarea sa va acoperi procedura de re-viere. Ar fi probabil un risc acceptabil să înlături pe cineva care este pe punctul să-ţi ruineze planurile.

— Nu, rosti Morton. Este complet inacceptabil. Nu este ceva care să poată fi făcut pentru o oportunitate. Crima este o barbarie. Eu n-aş recurge la ea. Nici în prezent, nici acum patruzeci de ani.

— Totuşi suntem de acord că soţia dumneavoastră şi Wyobie Cotai au fost ucişi?

— Bineînţeles. Bărbatul se încruntă, nedumerit de întrebare. V-am spus-o şi mai devreme, vă amintiţi?

— Nu, iniţial aţi spus că sunteţi suspicios în privinţa dispariţiei ei, mai ales atunci când a coincis cu cea a amantului. Sentimentele de nelinişte nu sunt bazate integral pe memorie, ele nu pot fi şterse prin editare legală sau ilegală. Ele derivă din subconştient. Ştiaţi că ceva era în neregulă în privinţa dispariţiei lor.

Morton se lăsă pe spate şi o privi suspicios.

— Alibiul Tampico a fost bun, nu? rosti Paula.

— Da.

— Da. Presupunând că nu mai deţineaţi memoria uciderii Tarei, nici dumneavoastră, nici celelalte prietene ale ei n-au mai pus vreodată sub semnul întrebării povestea că v-ar fi părăsit ca să se stabilească acolo.

— N-am omorât-o eu. Aveţi însă dreptate, a fost o acoperire perfectă. Nu am avut nici un motiv pentru a-i pune dispariţia sub semnul întrebării, mai ales după ce am fost contactat de firma Broher Associates, care m-a anunţat că acţionează în calitate de intermediari.

— Să reexaminăm momentul acela. V-aţi întors de la conferinţa din Talansee şi aţi descoperit că apartamentul fusese golit de toate lucrurile, hainele şi bunurile soţiei, iar un mesaj vă anunţa că ea plecase pentru totdeauna.

— Exact.

— Iar asta a fost suficient ca să vă convingă, la momentul respectiv, că plecarea ei nu era deloc neobişnuită.

— A fost neobişnuită, neaşteptată şi destul de şocantă, totuşi nu mi-a trezit bănuielile.

— Ştiaţi aşadar despre relaţiile ei extraconjugale?

— Da, existaseră deja câteva. Căsătoria noastră le permitea. Eu însumi avusesem două. Sunt om, nu o

maşinărie nesimţitoare.

— V-aţi împotrivit termenilor divorţului?

— Nu. Fuseseră stabiliţi în contractul de căsătorie. Ştiam în ce intram.

— În privinţa lucrurilor care au fost luate din apartament… aţi cerut restituirea vreunuia?

— Nu!

— De ce?

Morton îi aruncă lui Madoc o privire scurtă.

— Tara şi-a luat doar lucrurile ei.

— Ştiaţi ce era al ei, nu?

— Bineînţeles.

— Altcineva mai ştia?

De data aceasta, căutătura lui Morton spre avocatul său fu una de derută.

— Poftim?

— Am citit transcrierile convorbirilor şi mesajelor pe care le-aţi avut cu Broher Associates, zise Paula. Nicăieri nu apare nici un conflict în privinţa lucrurilor luate. Răspundeţi-mi atunci la următoarea întrebare, într-o casă în care doi oameni au trăit împreună timp de doisprezece ani, unde numai acei doi oameni ar fi putut şti care lucru era strict al său, cum se face că ucigaşul a luat numai lucrurile ei?

Expresia lui Morton se transformă în una de neînţelegere îndurerată. Deschise gura ca şi cum ar fi fost gata să vorbească, dar nu se auzi nici un cuvânt.

— Nici o bandă criminală n-ar fi ştiut vreodată ce anume să ia ca să pună la cale alibiul, spuse Paula. Trebuia să fi fost cineva care să cunoască atât casa, cât şi conţinutul ei. Doar două persoane aveau o cunoaştere exactă în această privinţă. Una dintre ele este fosta dumneavoastră soţie, şi ştim că nu ea a făcut-o.

Morton îşi coborî încet capul în palme, mascându-şi durerea şi deruta.

— Sfinte Dumnezeule, gemu el. N-am făcut-o eu. Eu am

făcut-o?

— Da. Paula îl privi cu genul de înţelegere pe care o extindea de obicei celor care-şi pierduseră o persoană apropiată. Tu ai făcut-o.

***

Juriul deliberă trei ore ca să anunţe verdictul. Comentariile în unisferă fură că juraţii avuseseră nevoie de atâta timp pentru a se putea bucura de un prânz copios pe seama contribuabililor. Când reveniră în sala de tribunal şi-şi anunţară verdictul, nimeni nu fu surprins de unanimitatea sa. Glasul sintetizat dinapoia panoului curb de sticlă argintată anunţă:

— Vinovat.

Vacarmul care se dezlănţui pe loc fu rapid adus la tăcere de judecător, care îi ceru după aceea lui Morton să se ridice. Pentru asemenea crime odioase, spuse Carmichael, existau indicaţii foarte ferme; de obicei, pedeapsa minimă era dublul perioadei de pierdere a vieţii.

— Ţinând seama de faptul că ai comis aceste crime exclusiv pentru propria ta ascensiune, trebuie să fiu de acord cu acuzarea că eşti un individ rece şi imoral, care consideră vieţile celorlalţi oameni ca pe nişte obstacole în calea propriei sale ambiţii şi nu are scrupule în eradicarea unor probleme de acest fel. Din cauza ta, Tara Jennifer Shaheef şi Wyobie Cotai au pierdut decenii fără corpuri. De aceea, nu am nici o ezitare în a pronunţa pedeapsa de suspendare a vieţii pe o durată de o sută douăzeci de ani. Sentinţa va fi aplicată imediat.

Ciocănelul lui bubui sonor.

Tara Jennifer Shaheef sări în picioare şi urlă spre fostul ei soţ:

— Ticălosule!

De cealaltă parte a balconului pentru public, Mellanie

zbiera incoerent în ghearele isteriei, luptându-se cu aprozii care o împiedicau să sară peşte balustradă pentru a fi alături de iubitul ei vinovat. În jurul ei, unii spectatori ovaţionau încântaţi de incident. Morton clătina din cap stupefiat în vreme ce fu condus din boxa acuzaţilor, imaginea vie a unei înfrângeri tragicomice. Reporterii se întoarseră aproape simultan către masa acuzării. Hoshe Finn şi Ivor Chessel erau în mod clar încântaţi, surâzând larg şi strângându-şi mâinile. Paula Myo părea indiferentă la agitaţia din jur; aduna file rătăcite şi le aranja în teanc ordonat în servietă. După ce suprafaţa mesei rămăsese curată, femeia părăsi sala de judecată fără să privească în jur.

14

Wilson numărase o sută douăzeci şi nouă de zile de misiune şi încă nu se oprise. La fel cum numărau toţi cei de la bordul navei. Zile, ore, minute, fiecare unitate temporală era bifată cu o combinaţie de iritare şi uşurare. În mod straniu, problema lor era pur şi simplu perfecţiunea cu care funcţionase *A doua şansă* de când plecaseră de pe Oaktier. Bănuia că era inevitabil: în proiectare fuseseră băgaţi o mulţime de bani, asigurând că toate componentele aveau redundanţă multiplă, plus o clasificare la toleranţă de minimum două sute la sută. Pe când lucrase în NASA, ei numeau aşa ceva „placarea cu aur“. Totul din *Ulysses* trebuia să funcţioneze şi, dacă o întâmplare bizară scotea totuşi din funcţiune o unitate, trei sisteme de rezervă săreau s-o înlocuiască. Iar asta se întâmplase pe vremea când încă puteai vedea Pământul prin hublou, iar comunicaţiile cu Houston durau maximum câteva minute. Asigurau un sentiment fragil de conectare cu restul rasei umane, care-i oferise întotdeauna un grad de securitate. Dacă se întâmpla ceva cu adevărat rău, ştia că NASA va face până la urmă ceva pentru a salva situaţia. Acum însă

sentimentul de izolare era mai puternic cu câteva ordine de mărime. Până şi Wilson, cu experienţa lui anterioară, găsea călătoria intimidatoare. Dacă în hiperspaţiu se întâmpla vreun accident, nimeni n-avea să-i găsească vreodată, iar de aceea era recunoscător pentru felul în care fusese construită nava. Îşi dădea seama că misiunea aceasta era mult mai matură decât fusese vreodată *Ulysses.*

Era o călătorie civilizată. În primul rând, exista gravitaţie. Poate că la extremitatea roţii sistemului de susţinere biotică se atingea cel mult 0,12 g, dar valoarea aceea asigura măcar că totul cădea în direcţia firească. Corpul său se simţea mult mai confortabil în felul acesta. Apoi, hrana. În locul pachetelor perfect eficiente şi rehidratabile de mese gata preparate, cantina din *A doua şansă* servea scoici prăjite cu rizoto şi verdeaţă sau file de miel cu tarte franţuzeşti de legume, stropite cu sos de tomate şi cimbru, iar deserturile erau încă şi mai spectaculoase. Pentru destindere, existau mai multe săli de sport (nici chiar nava aceasta nu se putea mândri cu o piscină), în care exersau conştiincios toţi. Totuşi majoritatea echipajului îşi petrecea timpul liber accesând drame IST. Aveau la bord o bibliotecă gigantică, în care sex-telenovelele erau inevitabil cele mai populare, deşi la fel de apreciate erau şi filmele cu prima dragoste în prima viaţă, la care se alăturau numeroase adaptări de opere de ficţiuni clasice şi biografii de personaje istorice. Wilson petrecu câteva zile afundat într-o producţie somptuoasă a lui *Mansfield Park.* Citise romanul în prima lui viaţă şi era interesat de structura societăţii din epoca respectivă (simţind paralele interesante cu Pământul din zilele lui), în ciuda faptului că era convins că Jane Austen nu scrisese chiar aşa multe scene de dragoste între lesbiene.

Între şedinţe de fitness, mese, drame IST şi îndatoririle la bordul navei, Wilson îşi petrecea majoritatea timpului cu Anna. Deşi trecuse atâta timp, continua să prefere un stil

de viaţă în care nu existau mai multe femei simultan. Excepţiile erau între relaţiile serioase şi căsătorii, ca şi la sfârşitul căsniciilor, când viitorul relaţiei era limpede. Însă aranjamentele pe care le favorizau mulţi dintre cetăţenii bogaţi, şi mai puţin bogaţi, ai Commonwealthului nu-l atrăseseră niciodată; nu ca pe Nigel Sheldon, care avea o mie de copii şi un harem din douăsprezece concubine, sau multifamiliile Kandavu sau oricare dintre sutele de alte variante de relaţii. În adâncul inimii ştia că era de modă veche, ca şi epoca din care provenea.

Anna era însă o companie excelentă; niciodată revendicatoare şi fericită să păstreze lucrurile confortabil de relaxate. Situaţia era aproape la fel ca înainte de lansare, diferenţa fiind acum că toţi cei de la bord ştiau despre relaţia lor. Nu stârnise nici un fel de resentimente sau şoapte, tot din cauza naturii voiajului. Toţi erau maturi. Cu toate că nu fusese o politică fermă, care să fi fost scrisă sau trecută într-un program, Wilson respinsese toate solicitările din partea celor aflaţi la prima viaţă.

Era convins că asemenea persoane nu aveau temperamentul pe care-l dorea din partea echipajului său şi deocamdată călătoria îi confirmase teoria. Necazurile şi „confruntările între personalităţi” fuseseră atât de puţine, încât Wilson începuse să-l privească pe psihologul navei ca fiind de prisos. Chiar acum, în vreme ce aştepta pe punte încheierea zborului prin hiperspaţiu, printre cei aflaţi în jurul lui nu se simţea vreo urmă de tensiune.

— Nici o masă importantă pe o rază de o sută de unităţi astronomice, anunţă Oscar.

— Mulţumesc, încuviinţă Wilson.

Privi el însuşi la portaluri şi văzu afişajul spectrului gravitonic aproape gol, precum centrul de acalmie al unei furtuni. Obţinuseră ultima poziţionare navigaţională corectă la 300 UA de o stea pitică roşie, aflată în prezent la zece ani-lumină depărtare. Asta însemna că erau la 25 de ani-

lumină de Dyson Alfa, în spaţiu interstelar.

— Perfect, pregătiţi-vă pentru ieşirea din hiperspaţiu. Anna, activează, te rog, suita principală de senzori.

— Executarea.

Ea nici măcar nu-i surâse. Pe punte, femeia îşi lua îndatoririle foarte în serios. La două scaune mai departe, COtatuajele de pe mâinile şi braţele ei începură să pâlpâie aidoma unor vene argintii pulsatoare, cu palmele aşezate pe i-punctele consolei, pregătind echipamentele de la prova.

— Astrofizica? întrebă Wilson.

— Suntem gata, răspunse Tunde Sutton.

Bărbatul aştepta în partea din spate a punţii, alături de doi dintre ofiţerii ştiinţifici, Bruno Seymore şi Russell Sail. Consolele lor aveau de două ori mai multe portaluri şi ecrane faţă de ceilalţi, fiind capabile să afişeze un volum enorm de date. În plus, toţi trei aveau inserţii retinale modernizate, care ofereau un câmp al vederii virtuale de calitate ridicată. Dacă în spaţiul real ar fi existat vreo anomalie, ar fi localizat-o şi analizat-o instantaneu. De asemenea, partajau datele cu astrofizicienii de pe puntea superioară, unde aşteptau majoritatea specialiştilor, inclusiv Dudley Bose.

— Oscar, activează, te rog, câmpurile de forţă şi preia controlul tactic.

— Executarea.

O parte din afişajul vederii virtuale al lui Wilson îi arătă că energia era dirijată în câmpurile de forţă şi laserele atomice. Datele senzorilor erau expediate de asemenea direct la controlul ţintirii, cu Oscar asumându-şi autoritate executivă pentru arsenalul lor de proiectile. Wilson îşi deplasă degetele virtuale şi activă un canal general în toată nava.

— Gata, doamnelor şi domnilor, să vedem ce-i afară. Tu Lee, scoate-ne din gaura-de-vierme. Menţine însă

hiperpropulsia activată. Poate că va fi necesară o ieşire rapidă.

Tu Lee surâse larg.

— Executarea.

Ceaţa albastră care umplea cele două portaluri de înaltă rezoluţie din partea frontală a punţii începu să se întunece.

O unduire neagră izbucni în centru şi se extinse rapid. Punctuleţe clare de lumină împestriţară noaptea adâncă dinafara navei când reapăru câmpul stelar.

— Tunde? întrebă Wilson.

— Nimic evident, domnule căpitan. Spectrul electromagnetic este curat. Gravitonic, zero. Densitatea particulelor, standard. Starea cuantică imediată este stabilă. Ecou radar, zero. Fluxul de neutrino, normal. Radiaţia cosmică este ridicată, dar nu excesivă.

— Senzorii, arată-mi Dyson Alfa, rosti Wilson.

Anna centră telescopul principal şi trimise imaginea pe portalul din stânga. Paranteze roşii subţiri indicau poziţia stelei învăluite. Emitea în infraroşu şi arăta ca un punct roz-deschis. Dyson Beta se materializă puţin într-o parte.

— Nici una dintre bariere nu pare să fi suferit schimbări, spuse femeia. Ambele erau intacte acum douăzeci şi cinci de ani.

— Urme de activitate în zona din jur?

— Nu pot localiza nimic. Doreşti o baleiere hisradar?

— Nu încă. Extinde punctul nostru de pornire pentru senzori. Vreau o imagine mai clară a zonei. Astrofizica, continuă monitorizarea. Pilot, menţine-ne stabili aici.

— Executarea. Anna începu să manipuleze iconuri virtuale. Pregătesc lansarea modulelor de senzori.

Wilson răsuflă iute şi uşurat. Degetul lui virtual atingea iconurile aproape fără să-şi dea seama. Pe consola din faţa lui, unul dintre ecranele mici alterna între imagini ale videocamerelor. Fiecare acoperea o porţiune mică din suprastructura navei, matricea de senzori frontală, un

segment din roata sistemului de susţinere biotică, rachetele cu plasmă. Indiferent însă ce videocameră ar fi ales, nu zărea decât nava şi stelele foarte îndepărtate. Nimic. Pustiul era copleşitor. Înspăimântător.

Când era mic, lui Wilson îi plăcuse să înoate. Avea o piscină mică în curte şi o folosise zilnic, dar asta nu-l oprise să-şi sâcâie părinţii să-l ducă la bazinul mare din centrul sportiv districtual. Avusese nouă ani în ziua acelei vizite; el şi un grup întreg de prieteni, aduşi acolo de o mamă iritată, cu un microbuz. Avea aptitudinile şi încrederea în sine necesare, nu fusese intimidat de mărimea sau adâncimea bazinului şi în scurt timp îi condusese pe ceilalţi prin apă. Când ajunsese în capătul adânc, plonjase spre fund, convins că va putea atinge dalele. Cu loviturile lui puternice de braţe ajunsese destul de uşor pe fund, simţind cum îi pocneau urechile din cauza presiunii, dublă faţă de cea de la suprafaţă, înainte de a atinge cu degetele dalele albastre şi netezi. La adâncimea aceea, sunetele din restul bazinului erau ciudat de înăbuşite, iar plescăiturile picioarelor se distingeau neclar, ca şi lumina filtrată albastru. Presiunea îl apăsa cu blândeţe. De aceea, pornise să înoate în sus. Abia atunci îşi dăduse seama de eroarea făcută. Inspirase destul aer ca să ajungă la fund, totuşi acum plămânii îi ardeau. Muşchii îi zvâcneau, pe măsură ce creştea cu disperare nevoia de a inspira minunatul aer proaspăt. Începuse să lovească cu disperare prin apă, cu degetele încârligate ca nişte gheare, dar nu-şi sporise defel viteza groaznic de lentă. Nevoia de aer devenise copleşitoare, iar pieptul pornise să i se umfle, plămânii acţionând pentru a absorbi oxigenul dulce. Wilson simţise apa suindu-i prin nări aidoma unei creaturi care sfredelea, înaintând fără să poată fi oprită, în clipa aceea înţelesese că dacă apa ajungea un milimetru mai departe, avea să se înece. Fusese îndeajuns pentru a-i împinge corpul în frenezie, lovind din picioare şi zbătându-se. În acelaşi timp, îşi găsise disciplina necesară

pentru a-şi opri plămânii să mai încerce să inhaleze. Cumva, izbutise să iasă la suprafaţă fără ca apa să-i mai pătrundă în corp. Trăsese în piept cu nesaţ aerul minunat şi curat şi fusese gata să izbucnească în plâns când îl izbise şocul înecului de care scăpase ca prin urechile acului. Rămăsese mult timp, ţinându-se de marginea bazinului, scuturat de tremurările violente în tot trupul. În cele din urmă, îşi recăpătase suficient control pentru a înota înapoi la prietenii lui, însă nu le povestise niciodată ce se petrecuse.

Nici chiar în timpul misiunilor de luptă desfăşurate în aviaţie nu se simţise la fel de speriat precum copilul acela scâncitor care înotase cu disperare către marginea bazinului. Nimic nu se apropiase nici măcar pe departe de recrearea acelui sentiment. Până acum… Acum îl cuprindea aceeaşi greaţă teribilă ca la nouă ani, acum când înţelese cu adevărat cât de departe de orice *erau* ei. Îşi începu vechiul lui exerciţiu respiratoriu de feedback profund, străduindu-se să-şi calmeze corpul înainte să înceapă tremurăturile.

— Desprindere module, anunţă Anna.

— Da, mulţumesc, replică Wilson niţel cam brusc.

Mâna lui virtuală încetă să mai parcurgă videocamerele şi bărbatul se concentră asupra imaginilor modulelor de senzori. Era o acţiune, ceva care să-i îndepărteze gândurile de la neantul din exterior. Simţi cum ritmul inimii i se încetineşte, în vreme ce îşi silea respiraţia să urmeze un ritm regulat, deşi nu putea să facă nimic în privinţa transpiraţiei reci de pe frunte. În vederea virtuală îi apăru un mesaj în format text; era de la Anna: *Ţi-e bine?*

Mă simt perfect, îi răspunse, dar nu privi spre ea. Toţi cei de pe punte păreau absorbiţi de treburile lor, neafectaţi de ceea ce se găsea în exteriorul navei. El era singurul pe care-l intimida spaţiul interstelar. Asta îl irită cumva – îndeajuns ca să-l facă să se concentreze aşa cum trebuia

asupra muncii.

Ecranul de pe consola lui îi prezenta secţiunea frontală a navei. Se deschiseseră uşile a opt compartimente cilindrice, dispuse echidistant imediat înapoia grupului mare de senzori de la provă. Module ca nişte insecte metalice mari cu antene aurii se desprindeau, scânteind în luminile din jurul perimetrului fiecărui compartiment. Rachete ionice licăreau albastru la baza fiecăruia, îndepărtându-i de *A doua şansă.*

Se deplasau într-un cerc aflat în extensie, comunicând prin laser şi microunde, având nevoie de ore pentru a ajunge la distanţa programată. La cincizeci de mii de kilometri de navă, rachetele ionice se declanşară din nou, oprindu-i. Simultan, segmentele lor protectoare negre se depliară, expunând spre mediul interstelar instrumente senzoriale delicate. Discuri, blocuri, microfoane şi lentile se descolăciră în extremităţile tentaculelor electromusculare şi începură să scaneze spaţiul din jurul lui Dyson Alfa. Matricele mari din *A doua şansă* corelară rezultatele, combinându-le într-o singură imagine cu o rezoluţie extrem de înaltă în toate spectrele.

Pentru toţi cei care aşteptau nerăbdători la bord, urmă o mare dezamăgire; practic nu fu dezvăluită nici o informaţie suplimentară despre barieră. Diametrul ei fusese confirmat la 29,7 UA. Pe punte urmă un moment de tăcere, ca la o rugăciune colectivă. Suprafaţa barierei emitea într-o lungime de undă foarte redusă, infraroşie. Densitatea locală a particulelor era mai redusă decât cea medie, indicând blocarea vântului solar. Nimic altceva nu se mai putu detecta. După cinci zile de observaţii precaute a oricărui semn de evenimente ostile sau de orice altă emisie energetică ce ar fi putut indica o activitate generată artificial Wilson fu nevoit să accepte, împreună cu echipa ştiinţifică, că de la distanţa aceea nu exista nici un pericol evident. Dispuse revenirea modulelor senzoriale în navă şi

se apropiară cu 15 ani-lumină.

Când reieşiră în spaţiul real, repetară examinarea. De la cinci ani-lumină, imaginile oferite de modulele desfăşurate erau şi mai exacte. Nu se schimbase însă nimic. Vânturile de particule interstelare care suflau dinspre stelele apropiate erau detectabile, răbufnind în jurul barierei, creând volburi şi vârtejuri gigantice, care suspinau în spectrul electromagnetic ca un îndepărtat cântec de balene.

Wilson înaintă în incrementări de câte un an-lumină. De fiecare dată, cele opt module ieşeau şi scanau de jur împrejur, oferind o cartografiere mai detaliată a nivelurilor locale de radiaţii şi particule. Nimic însă despre barieră.

— Adu-ne la o lună-lumină depărtare, îi ceru Wilson lui Tu Lee.

— Executarea.

— Tunde, urmă Wilson, intrăm în raza de înaltă definiţie a hisradarului. Efectuăm o scanare?

Astrofizicianul ridică din umeri cu un gest energic dinapoia consolei sale de pe punte.

— O scanare ne va spune multe despre natura barierei, dar, în acelaşi timp, dacă ea este controlată de o forţă activă, ne va dezvălui probabil prezenţa. Nu-mi pot închipui că n-ar fi în stare s-o detecteze.

Oscar se uită la portalurile frontale, care arătau pereţii albaştri ai găurii-de-vierme care se închideau peste spaţiul real.

— Dacă acolo se află cineva, atunci trebuie s-o ştie deja. De la distanţa asta şi noi putem detecta semnătura cuantică a unei găuri-de-vierme.

— Constructorii barierei trebuie să-şi fi dat seama că la un moment dat va veni cineva să investigheze, zise Anna. Este imposibil să construieşti aşa ceva şi să te aştepţi să nu fie observat.

— Mai întâi vom rula scanări pasive, anunţă Wilson. Dacă

nu căpătăm nici un răspuns, putem utiliza hisradarul.

După mai puţin de patru ore, *A doua şansă* ieşi din hiperspaţiu. Wilson nu mai trebui să comande lansarea modulelor senzoriale. Telescopul principal al navei arăta întreaga întindere a discului. În infraroşu aducea cu ochiul plin de răutate al unui dragon visător.

— Densitatea de neutrino este foarte scăzută aici şi practic nimic nu vine dinspre Dyson Alfa, spuse Bruno Seymore. Aş zice că bariera este impenetrabilă pentru ceea ce află înăuntrul ei. De la depărtarea asta, ar trebui să receptăm un adevărat potop dinspre stea.

— Ce-i cu densitatea particulelor? întrebă Wilson.

— Valori interstelare, nimic mai mult. Dinspre stea în sine, nici un vânt de particule. Probabil că bariera transformă în infraroşii toată energia care-i atinge suprafaţa interioară. Outputul corespunde la aşa ceva, presupunând că steaua rămâne la fel la interior.

— Mulţumesc, zise Wilson. Privea cercul roşu şi orice senzaţie de izolare dispăruse demult. Bariera este materială?

— Nu, răspunse Tunde Sutton. Receptăm câmpul gravitaţional al stelei – slab, dar detectabil. În cazul în care bariera ar fi solidă, ar avea masa cel puţin egală cu a unei stele medii. Probabil mult mai mare.

— Prin urmare, blochează neutrino, particulele elementare şi majoritatea spectrului electromagnetic, totuşi nu şi gravitaţia. Câmpurile noastre de forţă nu sunt similare?

— Ba da, încuviinţă Tunde. Sunt sigur că putem produce un generator care să duplice proprietăţile acelea. N-ar fi totuşi uşor.

— Care ar fi energia necesară la dimensiunile acelea?

Tunde aproape că tresări. Bruno şi Russell zâmbiră văzându-i reacţia.

— Un procentaj însemnat din energia de fuziune a stelei.

— Îţi poţi da seama dacă procentajul acela lipseşte?

— Nu prea. Pentru a efectua o comparaţie, am avea nevoie de o măsurătoare mult mai bună a stelei neînvăluite. N-am beneficiat niciodată de aşa ceva.

— Bun. Dacă poţi detecta câmpul gravitaţional al stelei, poţi spune dacă în interiorul barierei există planete?

— De la depărtarea asta nu se poate – pentru aşa ceva, trebuie să ne apropiem mai mult.

— Anna, există vreun semn de activitate în exteriorul barierei… oricât de mic?

— Nu, domnule căpitan, absolut nimic. Nici comunicaţii prin microunde, nici laser, nici emisii radar. Nici jeturi de plasmă, nici chiar o dâră de rachetă chimică din câte putem vedea, deşi în privinţa asta trebuie să forţăm mult rezoluţia. Nu există nici semnături de găuri-de-vierme. Potrivit senzorilor noştri, suntem absolut singuri aici.

Wilson îi aruncă o privire lui Oscar.

— Începe să pară ca şi cum ar fi abandonată, comentă Oscar cu glas dezamăgit.

— Bine. Efectuaţi o baleiere cu hisradarul. Vreau observări foarte atente pentru orice răspuns. Hiperpropulsia, fii gata să ne scoţi imediat de aici.

— Da, domnule căpitan.

Puntea amuţi timp de două minute când Anna şi Tu Lee lucrară în tandem, expediind valuri gravitaţionale hiperaccelerate din generatorul găurii-de-vierme.

— Neobişnuit, rosti în cele din urmă Tunde Sutton. Ne-a reflectat pur şi simplu impulsurile, aidoma unei oglinzi. Asta indică o structură cuantică foarte complexă. Ştiam însă că nu va fi simplu.

— Am declanşat vreo alarmă? întrebă Wilson.

Anna şi cei din echipa astrofizică clătinară din capete.

— În continuare, nici un semn de activitate, totuşi, de la distanţa aceasta senzorii ne sunt limitaţi. Dacă există ceva în spectrul electromagnetic, ar dura o lună până să apară.

— Mă interesează mai mult activitatea în hiperspaţiu şi în câmpul cuantic.

— Deocamdată nimic.

— Perfect. Oscar?

— Am parcurs o cale lungă, spuse Oscar, şi deocamdată n-am văzut nimic care să ne facă să ne întoarcem.

— De acord. Pregăteşte nava pentru un scenariu de întâlnire ostilă. Hiperspaţiu – du-ne la un milion de kilometri deasupra ecuatorului barierei.

— Executarea.

Gaura-de-vierme se proiectă în spaţiul real cu o rafală de radiaţie Cerenkov, cu aura ei toroidală sclipind de scânteieri azurii. Se disipă la fel de iute pe cât apăruse, lăsând *A doua şansă* plutind la un milion de kilometri deasupra suprafeţei lipsită de caracteristici a barierei. La scara aceea, învelişul din jurul stelei nu avea curbura vizibilă, ci apărea ca un plan simplu şi neted care se extindea la infinit în toate direcţiile, de parcă nava stelară ar fi ajuns pe fundul Universului.

— N-am fi putut trece prin ea, raportă Tu Lee imediat ce se stabilizară în spaţiul real.

— Ce vrei să spui? întrebă Wilson.

— Bariera blochează şi găurile-de-vierme. Când ne-am apropiat, a existat un ecou masiv de energii exotice. Indiferent ce ar fi bariera, ea se extinde prin câmpurile cuantice. Gaura-de-vierme n-ar putea s-o străbată.

— Prin urmare, reflectă Wilson, nu există o cale de intrare.

— Sau de ieşire, spuse Oscar.

Wilson se întoarse către astrofizicieni.

— Cum poate atunci să treacă gravitaţia stelei?

— O să te anunţăm, răspunse Tunde cu glas deloc fericit.

— Baleierea hisradarului anunţă o suprafaţă netedă, rosti Anna. În mod clar, neutrino nu o străbat. Până acum n-am văzut valori atât de mici înregistrate de detectori.

— Ce grosime are suprafaţa?

— Grosimea se aplică doar materiei solide, răspunse Tunde. Aceasta este o breşă artificială în câmpurile cuantice, care se manifestă în continuumul spaţio-temporal – nu are adâncime fizică. Este bidimensională.

— Perfect. Wilson nu-şi putea desprinde atenţia de la răspunsul radar standard. Vreun semn de activităţi de vehicule spaţiale?

— Nimic, spuse Anna, părând uşor exasperată de faptul că trebuia să îi liniştească permanent. Nici evacuări de rachete, nici semnături de găuri-de-vierme. Aici nu mai este nimeni.

— Sunt de aceeaşi părere, confirmă Tunde. Blestemăţia asta are diametrul de treizeci de unităţi astronomice. Este aproape imposibil de priceput pentru mintea umană. Din locul unde ne aflăm nu vedem nici măcar o fracţiune dintr-un procent. O flotilă întreagă de nave de luptă având mărimea Lunii terestre s-ar putea afla la cinci unităţi astronomice distanţă şi habar n-am avea.

— Să nu ne lăsăm purtaţi de val, rosti Wilson. De aceea am venit aici, pentru o investigare şi analizare completă. Aşadar... Pilot, menţine-ne la distanţa aceasta. Defensiva, menţine câmpurile activate la valoare maximă până la alte instrucţiuni. Hiperpropulsia, fii pregătită pentru ieşirea imediată. Astrofizica, începe cercetările. Vreau o baleiere senzorială completă de la distanţa aceasta şi testare cu toate echipamentele pe care le avem. Deocamdată nu ne mai apropiem. Dacă puteţi confirma că nu există componente active care să ne ameninţe, voi autoriza examinarea de la depărtare prin sateliţi a structurii barierei. Până atunci, nu riscăm absolut nimic.

Se lăsă pe spate în scaun şi privi cum datele începură să se acumuleze pe ecranul lui şi în vederea virtuală. Fluxul de rezultate era nesfârşit şi creştea oră după oră, pe măsură ce erau scoase şi aplicate instrumente noi. Doar o fracţiune

din informaţii avea vreun înţeles pentru el şi Wilson se simţea uşor umilit. Dintotdeauna se considerase „la zi“ în domeniul fizicii.

Tunde Sutton şi restul echipei ştiinţifice se năpustiră în datele primare cu un entuziasm puţin supărător, comportându-se ca nişte copii încântaţi. Wilson avea multă grijă să nu-l deranjeze sau cenzureze pe Tunde pentru modul în care-şi conducea departamentul. Din ce putea vedea însă, se comportau mai degrabă ca nişte pasionaţi de ştiinţă aflaţi la prima viaţă decât ca nişte profesori înţelepţi şi echilibraţi – motivul pentru care fuseseră selectaţi. Se certau între ei şi râdeau, complet indiferenţi la constrângerile sociale. Brusc, după toate lunile acelea, ei erau acum elita, distanţi de restul echipajului. Se vedea…

Wilson depăşi cartul său cu două ore, apoi lăsă puntea pe mâinile lui Oscar. După o oră, Anna îl găsi în galeria de observare frontală, un compartiment lung şi întunecat de pe puntea mediană a roţii, al cărei iluminat albastru şi discret provenea din podea. După ce intră pe uşă, ea rămase un moment pe loc, adaptându-şi ochii beznei. Galeria avea trei ferestre înalte cu sticlă perfect optică, orientate spre înainte. Se întrezăreau siluetele câtorva persoane – bariera atrăgea destul interes. Femeia se apropie de Wilson.

— Bună, îi şopti ea.

— Bună.

Mâna lui o găsi pe a Annei şi rămaseră unul lângă celălalt, mulţumiţi că erau împreună. Anna zărea deasupra cilindrul principal: o masă gri-sobru, iluminată de luminiţele de navigaţie care-i presărau suprafaţa. Se rotea lent, aducând pe rând în vedere diverse grupuri de senzori.

— Nu sunt sigur dac-o pot vedea, murmură Wilson. Inserţiile mele îmi oferă o imagine perfectă în infraroşu, totuşi dacă le anulez, cred c-o pot vedea. Dacă există acolo, este ca un nor plat, roşu-închis. Poate că doar îmi imaginez

eu, fiindcă ştiu că asta este şi că aşa ar trebui să arate. Şi pare ca şi cum ar fi chiar în faţa nasului nostru.

— La scara noastră aşa şi este, şopti ea. Nu suntem nici măcar cât nişte microbi faţă de o minge de baschet.

— Tu o poţi vedea?

— Nu ştiu.

Deşi gestul era perfect stupid, Anna se aplecă puţin, mijind ochii. Inserţiile ei erau dezactivate şi era posibil ca acolo, în faţa nasului ei, să existe un fel de pâclă roşie foarte întunecată, genul de luminozitate pe care-l obţii din partea unei singure lumânări care luminează o catedrală.

— Parc-ar fi o lumină spectrală.

— Hmm… Dintotdeauna crezusem că am ochi destul de buni. Va trebui să-i resecvenţez la viitoarea reîntinerire.

Wilson îşi mişcă mâna înaintea feţei pentru a vedea dacă sesiza vreo deosebire, dacă îşi putea distinge conturul degetelor pe fundalul emisiei obscure. În galeria de observare exista prea multă lumină secundară pentru ca să poată fi sigur.

— Indiferent dacă o pot vedea sau nu, în tot cazul o pot simţi. Blestemăţia este bizară, parcă-i ceva care pândeşte imediat în afara minţii tale.

Ea îl cuprinse cu braţul.

— Haide, a fost o zi lungă. Este timpul să te odihneşti niţel.

Bărbatul îi zâmbi; dinţii abia îi erau vizibili în semiîntuneric.

— Sunt prea obosit şi încordat ca să mă cert.

Îi îngădui să-l conducă spre uşă.

— Încordat? Tu?

— Da. Am petrecut un an ca să construiesc nava asta. Am petrecut trei sute de ani, aşteptând să mi se întâmple din nou ceva atât de important. Doream ca atunci când voi ieşi din hiperspaţiu să existe *ceva,*ceva pozitiv pe care să-l pot vedea şi înţelege. Când am asolizat pe Marte, am fost

înconjurat de toată geologia aceea străină… Era ciudată, ba chiar frumoasă dintr-un punct de vedere, şi nimeni nu ştia absolut nimic despre ea. Puteai totuşi să iei un ciocan şi să spargi o piatră, pentru a vedea mineralele şi straturile dinăuntru. Deţineam o bază de date care putea prelua informaţia respectivă pentru a determina ce fel de rocă era, ce eveniment o produsese. Totul exista în capul meu – informaţii pe care le puteam aplica.

Erau singuri pe coridor, aşa că Anna se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută.

— Bietul de tine!

Wilson îi surâse sfios.

— Mda, asta-i… cred că pur şi simplu m-a intimidat. Mărimea blestemăţiei te dă peste cap. N-ar fi trebuit s-o las să mă afecteze.

— Ştiu, dacă iei un ciocan şi-i tragi una, n-o să obţii nimic.

— Nu. (Îi răspunse la sărut.) Pun însă prinsoare că m-ar face să mă simt mult, mult mai bine.

După cinci zile, Wilson îngădui ca *A doua şansă* să se deplaseze la cincizeci de mii de kilometri deasupra barierei. Utilizară rachetele cu plasmă, accelerând la 0,02 g, apoi se opriră şi se rotiră cu 360°, pentru a decelera. Fizicienii erau foarte curioşi să vadă ce se va întâmpla când jeturile rachetelor se vor revărsa peste suprafaţă. Nu se întâmplă absolut nimic. Sateliţii care planau la câţiva centimetri deasupra barierei observară cum reziduurile de gaze şi particule energizate izbiră suprafaţa şi ricoşară. Nu existase nici încălzire, nici transfer de moment cinetic. Nici un fel de efect. Gigaocteţii zburară prin legăturile de microunde dintre sateliţi şi navă, sporind baza de date, deja vastă, despre barieră. Un volum imens de fişiere de date culese de senzori era stocat în matricea IR şi aproape toate conţineau informaţii negative. Orice membru al echipei ştiinţifice i-ar fi putut spune lui Wilson ce nu era bariera şi i-

ar fi putut explica proprietăţile pe îndelete. Nimeni însă nu-i putea spune cum era generată şi nici de unde. Şi, în tot cazul, nu ştiau motivul pentru care exista.

Totuşi veniseră de numai cinci zile, îi spuse el mărinimos Annei într-o noapte. Nu s-ar fi putut aştepta la miracole.

Nava stelară rămase încă opt zile deasupra barierei încăpăţânate, investigând-o cu fascicule de radiaţii diverse, aidoma unui copilaş curios să vadă ce se află sub crusta unei zgârieturi. Generatorul găurii-de-vierme distorsionă continuumul spaţio-temporal în multe perturbaţii convolute şi funcţia de undă a fiecăreia ricoşă de pe suprafaţa invizibilă fără nici un şablon de rezonanţă. În acel răstimp, unica lor descoperire majoră fuseseră planetele din interiorul barierei. Tunde confirmă că datele gravitaţionale arătau că în jurul stelei se roteau două gigante gazoase şi trei planete solide mici, cu posibilitatea existenţei câtorva asteroizi mari. Întrunirea zilnică a şefilor departamentali se învioră când Tunde îi anunţă că una dintre planetele solide se găsea în banda de viaţă – distanţa faţă de stea care îngăduia vieţii bazate pe carbon să evolueze în cazul unor condiţii planetare favorabile, aşa cum era prezenţa apei şi presiunea atmosferă decentă.

În cele din urmă, mai degrabă pentru ridicarea moralului, Wilson îi îngădui lui McClain Gilbert să zboare spre suprafaţă. După călătoria lungă şi plictisitoare, echipajul devenise agitat. Ca şi Wilson, oamenii se aşteptaseră la ceva mai substanţial, la un indiciu în privinţa originii barierei şi a motivului existenţei sale. Faptul că unul dintre ei avea să coboare acolo cu adevărat şi s-o examineze în mod direct ar fi trebuit să ajute la reducerea tensiunii care se acumula în roata sistemului de susţinere biotică.

Toţi cei din navă priviră cum naveta micuţă ieşi din hangarul ei aflat în suprastructura cilindrică. Era o capsulă sferică simplă, capabilă să transporte până la 15 pasageri, montată pe o secţiune de propulsie în formă de tambur,

care conţinea echipamentul biotic şi două rachete cu plasmă. Un vehicul cu rază redusă de acţiune, având limita de zbor de zece zile, care fusese gândit pentru a-i deplasa pe savanţi între punctele de interes de la Perechea Dyson. Deşi nu dispunea de capacitatea de intrare în atmosferă, putea să asolizeze pe sateliţi mici fără atmosferă sau, se spera, să facă joncţiuni cu nave extraterestre, staţii spaţiale extraterestre ori, dacă erau chiar norocoşi, chiar cu un generator de barieră. Aproape toţi cei de la bord se oferiseră voluntari pentru a-l însoţi pe Mac, inclusiv foarte gălăgiosul Dudley Bose, dar Wilson interzisese prezenţa oricărui pasager. Mac avea cu el doar un membru de rezervă al echipei de explorare, un pilot şi un inginer.

Naveta îşi utiliză micuţele motoare chimice cu reacţie pentru a se opri la 100 de metri de barieră şi Mac ieşi cu grijă din ecluza pneumatică cilindrică. Stratul interior de plastic pliabil al costumului său spaţial îi prindea pielea, ajustându-se constant pentru a-i îngădui toate mişcările şi în acelaşi timp pentru a se potrivi perfect. În plus, bărbatul purta o salopetă de reglare termică din fibre ductil termice, care puteau îndepărta orice excese de încălzire corporală. Peste aceasta urma un costum mai gros, de culoare cenuşiu-deschis, combinând o ţesătură de reţinere a radiaţiilor şi un strat exterior blindat, rezistent la majoritatea impacturilor de micrometeori. Avea încorporată o plasă generatoare de câmp de forţă, care constituia adevărata lui protecţie în spaţiu. Dacă aceasta eşua, atunci procedura cerea abandonarea activităţii extravehiculare şi revenirea la cea mai apropiată ecluză pneumatică. Casca era un glob ranforsat transparent, de asemenea rezistent la radiaţii şi temperatură, pe care-l putea opaciza în funcţie de nivelul de luminozitate, oferindu-i vizibilitate pe 360°, care era amplificată de diverşi senzori de pe guler pe care-i putea accesa prin vederea virtuală. Bateriile, regulatorul termic şi sistemul de regenerare a aerului erau conţinute

într-o unitate compactă şi micuţă, încorporată în partea frontală a costumului exterior, împreună cu două aripioare radiatoare circulare pentru eliminarea surplusului de căldură corporală. Totul era interfaţat şi controlat prin intermediul e-majordomului, cu iconurile schematice ale sistemului afişate în vederea virtuală.

De îndată ce trecu de marginea chepengului ecluzei, Mac se ancoră de grila fuzelajului. Cilii de pe tălpile bocancilor aderară la structura zăbrelită destul de puternic pentru a-i păstra poziţia înaintea cuplului de torsiune pe care corpul lui l-ar fi putut aplica din greşeală în confuzia imponderabilităţii. Se aplecă, folosind din plin muşchii abdomenului în absenţa gravitaţiei, şi desfăcu modulul de manevrare din suportul de stocare. Era o unitate simplă, o raniţă plată ce avea în colţuri duze largi din plastic din care ţâşneau jeturi de gaz rece ce-l puteau deplasa pe o rază de câţiva kilometri.

Când şi-o prinse cu centurile, iconuri noi îi apărură în vederea virtuală. Rulă o verificare completă cu software-ul de diagnoză înainte ca mâna lui virtuală să manipuleze joystickul. Acum, când se afla practic afară şi era privit de atâţia colegi de echipaj, era ispitit să deschidă supapa şi să meargă direct spre barieră. Se sili totuşi să parcurgă şi rutina testărilor hardware, declanşând toate duzele de gaz şi confirmându-le propulsia. Abia după ce termină scurtul zbor de probă în jurul navetei, anunţă:

— Gata pentru coborâre!

— De aici te vedem bine, spuse Oscar. Telemetria este sută la sută. Poţi începe.

Mac găsi absurd de liniştitor glasul acela familiar, cu permanentul său ton de amuzament sec. În situaţia aceasta stranie era o tuşă binevenită de normalitate – acelaşi glas care-l condusese pe o duzină de planete noi. Degetele virtuale înclinară joystickul în faţă şi duzele modulului de manevrare răbufniră azot, îndepărtându-l de navetă. Din

câte putea vedea în spectrul vizual standard, se îndrepta către beznă totală; bariera ar fi putut să fie la doi centimetri în faţa lui sau la cincizeci de ani-lumină. Radarul anunţa nouăzeci şi trei de metri. Mări viteza la doi metri pe secundă, apoi îi ceru e-majordomului să aprindă proiectoarele navetei. Costumul său spaţial străluci în culoarea cositorului întunecat, când fasciculele de lumini îl urmăriră. Era sigur că putea zări în faţă cercurile triple acolo unde atingeau bariera; formau o pată azurie şi efectul era ca şi cum cineva ar fi proiectat pe suprafaţa ei un desen care licărea.

McClain activă funcţia de infraroşu a inserţiilor retinale şi jumătate din univers deveni carmin sclipitor. Deşi putea să zărească bariera, tot nu dispunea de nici un mod prin care să evalueze distanţa fizică. Radarul anunţa patruzeci de metri. Începu să micşoreze viteza de apropiere, iar proiectoarele se vedeau ca nişte cercuri cu o tentă uşor verzuie. În acelaşi timp însă putea, în sfârşit, să-şi vadă propria umbră proiectată pe peretele plat din faţă.

Se opri la un metru distanţă şi pentru o clipă rămase locului plutind. Biomonitorul îi arăta că inima îi bubuia şi simţea în urechi zumzetul adrenalinei. Dădu să ridice braţul, cu degetele întinse pentru a atinge suprafaţa enigmatică, apoi se opri. Nu căpătase permisiunea respectivă, dar dacă ar fi întrebat înainte de absolut orice, atunci activitatea extravehiculară ar fi durat toată ziua. Motivul pentru care fusese el ales se datora experienţei în contacte. *Nu şi în situaţia asta,* gândi Mac şi reuşi să surâdă. Ritmul accelerat al inimii se mai domolise, aşa că încheie gestul. Atinse suprafaţa cu degetele.

Pentru o clipă nebună, îşi imagină bariera dispărând ca o bulă de săpun, spartă de atingerea lui ignorantă. Nu se întâmplă însă aşa, şi bărbatul chicoti înaintea ideii aceleia. De acum plutea, îndepărtându-se, propulsat de contactul slab; împinse joystickul înainte şi întinse iar braţul. De data

aceasta, modulul de manevrare îl menţinu în loc.

— Perfect, o ating. Nici o reacţie vizibilă. Pare materie solidă obişnuită, nu manifestă instabilitatea superficială a câmpurilor de forţă.

— Am înţeles, Mac, răspunse Oscar. Toţi ne aşteptam la o gheară demonică, care să apară dinăuntru şi să te înhaţe.

— Hei, mulţumesc tare mult!

— Plăcerea mea. Ce zici – aplici nişte senzori pentru noi?

— Bineînţeles.

Căută printre echipamentele prinse de centură. Unul câte unul, lipi senzorii de barieră şi efectuă măsurători. Fu nevoit să-l ţină pe fiecare pe loc. Răşina epoxidică de temperatură înaltă era inutilizabilă. Când o stoarse din tub, ea ricoşă pur şi simplu de pe barieră, ca apa în contact cu teflonul.

— Nici nu credeam că va avea succes, zise Oscar. Acolo nu există nici un atom la care să adere. Merita totuşi să fie încercat.

— Sigur că da, însă consum mult gaz pentru a ţine senzorii apăsaţi.

— Am înţeles. Aplică, te rog, detectorul pentru mezoni.

— Bine.

Lipi de suprafaţă cilindrul mic şi gros. Din nou, îi reveni cu putere gândul că de cealaltă parte se putea afla cineva.

El zgâria bariera ca un şoarece în spatele scândurii, iar pisica asculta atentă, nevăzută, la distanţă de numai un electron. *Eşti iraţional,* îşi repetă. *Dar chiar să nu ştie nimeni că suntem aici?* Întoarse capul într-o parte, până zări câmpul stelar. Pentru o clipă, stătea în poziţie verticală, lipit de un perete, cu cerul nopţii în spatele său, fără nici o bază sub tălpi. Orizontul vertical între roşu şi negru era perfect drept şi distinct. Când coborî ochii, acelaşi orizont se vedea şi sub bocancii lui. Mintea umană pur şi simplu nu putea concepe mărimea obiectului. Indiferent cine anume construise artefactul acesta incredibil, trebuie să fi avut un

motiv extrem de convingător.

Apărare? Restricţie? La bordul navei, părerile erau împărţite în proporţia 80/20. Ambele implicau cumva agresiune; din nou, la o scară mai presus de înţelegerea omenească.

— Ai probleme, Mac? întrebă Oscar.

Îşi dădu seama că inima îi bubuia din nou şi răsuflă adânc de două ori.

— Nu, nici o problemă. Ce urmează?

— Detectorul de forme de unde exotice. Tunde vrea să ştie cu exactitate originea emisiilor infraroşii. Asta ar trebui să ajute la definirea interfeţei barierei cu continuumul spaţio-temporal.

— Imediat.

După patruzeci de minute, Mac plasase ultimul senzor de pe centură şi porni înapoi spre navetă. Fizicienii erau încântaţi de rezultate, considerând că făcuseră alt pas către înţelegerea naturii barierei. Nu aveau totuşi nici un indiciu despre felul în care fusese generată şi nici a motivului ei.

***

La două zile după activitatea extravehiculară a lui Mac, şedinţa de dimineaţă a şefilor de departamente decise că strângerea de informaţii progresase pe cât de departe era posibil dintr-un punct de observaţie static. Wilson era îngrijorat că nu progresau îndeajuns în alte direcţii.

— Am fost trimişi aici pentru a stabili motivul pentru care a fost construită bariera, le spuse el pe un ton destul de oficial după ce parcurseseră ca de obicei rezultatele din ziua anterioară. Tunde, ştiu că echipele tale fac o treabă excelentă în privinţa caracteristicilor barierei, dar ne trebuie mai multe. Dacă îi identifici structura cuantică, există vreo cale prin care am putea reformata hiperpropulsia ca s-o traversăm?

— Nu, răspunse Tunde. De fapt, nu cred că există vreun mod prin care să se poată intra. Poate că noi nu putem genera o bariera ca aceasta, însă înţelegem destule din proprietăţile ei pentru ca să eliminăm pur şi simplu orice ocolire prin hiperspaţiu. Prin ea este imposibil de deschis o gaură-de-vierme.

— Dar să intrăm cu forţa? întrebă Oscar. Nu putem intra prin spaţiul real?

— Răspunsul este acelaşi – nu. În nici un caz. Chiar dacă ai putea genera niveluri de stare energetică colapsate şi să le aplici direct pe barieră, n-ar avea nici un efect. Nu are o natură fizică. Nu poate fi avariată sau tensionată, aşa cum se poate face cu materia solidă. Poate că într-o bună zi vom putea manipula câmpurile cuantice astfel încât să destabilizăm o secţiune, dar numai pentru timp foarte scurt. Ca să fac un joc de cuvinte jalnic, nici măcar nu i-am zgâriat suprafaţa.

— Atunci trebuie să căutăm indicii altundeva, rosti Wilson. Recunosc, ţinând seama de dimensiunile cu care ne confruntăm aici, nu poate să fie decât o cercetare foarte superficială, însă trebuie făcută. Revenim astfel la cele două teorii originale asupra naturii barierei: ofensivă sau defensivă. Dacă este defensivă, poate că pe afară au rămas urme ale forţei atacatoare.

— Urme sau toată armada? întrebă încet Oscar.

— Dacă ei ar fi fost aici, atunci ne-ar fi investigat deja, interveni inginerul-şef Antonia Clarke. De când am venit, am creat destule perturbări în toate spectrele. Ne-ar fi descoperit chiar şi câţiva sateliţi de avertizare dispuşi în jurul barierei.

— Poate, spuse Tunde, totuşi n-am localizat nici un echipament activ de observare. Şi a trecut mult timp de la activarea barierei. Este posibil ca ameninţarea să nu mai existe de acum.

— „Mult timp” doar pe scara umană, atrase atenţia

Oscar.

— Bun, zise Wilson şi ridică braţele pentru a împiedica începerea oricărei discuţii în contradictoriu. Dacă forţa sau entitatea atacatoare se mai află aici, trebuie s-o găsim, preferabil fără ca ea să ne vadă, ceea ce, recunosc, nu-i uşor, dar trebuie să încercăm. Dacă a dispărut, este posibil să fi lăsat ceva în urmă. Iar dacă bariera a fost ridicată pentru a izola steaua şi pe locuitorii sistemului ei, atunci avem o şansă chiar mai mare de a-i găsi pe constructori. De aceea am decis să efectuăm un ocol complet al ecuatorului. Vom rămâne la o unitate astronomică depărtare şi vom utiliza hiperpropulsia la viteză redusă. Dacă alocăm o săptămână, hisradarul va putea efectua o scanare foarte precisă a spaţiului din jur. După aceea, în eventualitatea scenariului cel mai defavorabil în care nu descoperim nimic, vom zbura către ambii poli şi-i vom cerceta. Dacă nici aşa nu avem vreun rezultat, vom reexamina opţiunile.

— Domnule căpitan, spuse Tunde, aş dori să pun problema comunicaţiilor.

— Cu cine?

— Ambele noastre scenarii implică existenţa unei vieţi inteligente la interiorul barierei. Când suntem atât de aproape, poate fi posibil să le atragem atenţia, poate chiar să iniţiem un dialog.

— Cum? Parcă ai spus că bariera este impenetrabilă.

— Este impenetrabilă pentru orice, cu excepţia gravitaţiei. Indică spre inginerul-şef. Am discutat situaţia cu Antonia şi n-ar trebui să fie prea greu să modificăm configuraţia energetică a hiperpropulsiei pentru a crea unde gravitaţionale simple. Dacă civilizaţia din interior are un detector de gravitaţie funcţional, ar trebui să le poată recepţiona.

Ideea îl luă prin surprindere pe Wilson; ţinând seama de analizele pe care le primea de la echipele ştiinţifice din

momentul în care sosiseră, renunţase de mult timp la ideea oricărei tentative de contact.

— Cât de complicate ar fi modificările? Nu voi autoriza renunţarea permanentă la hiperpropulsie.

— Este o chestiune de programare, zise Antonia. Doar atât. Emisiile de unde gravitaţionale standard ar însemna o simplă modificare a funcţiei hisradarului. În două ore, IR-ul ne poate oferi o rutină de reformatare.

— Bine atunci, daţi-i drumul cu programarea. Dacă circumnavigaţia nu produce nici un rezultat, o vom testa cu certitudine. Felicitări amândurora pentru idee!

***

În a doua zi a zborului de o săptămână în jurul ecuatorului, hisradarul găsi în sfârşit ceva interesant. Primele rezultate ale scanărilor sosiră imediat după miezul nopţii, potrivit timpului de la bordul navei. Oscar era la comandă pe punte; ordonă ca *A doua şansă* să revină în spaţiul normal şi apelă cabina căpitanului.

Până ce sosi Wilson, trăgându-şi jacheta şi scuturând din cap ca să-şi alunge somnul, principalii senzori ai navei erau complet desfăşuraţi. Pe portalurile punţii se materializa o imagine. Bărbatul miji ochii spre ei, fără să creadă ceea ce vedea. Imaginea radar a liniilor grilei verde-fosforescent era cea mai detaliată, prezentând o emisferă perfectă care se ridica din barieră. Baza ei avea diametrul de douăzeci şi cinci de kilometri.

Tunde Sutton şi Bruno Seymore sosiră pe punte. Amândoi se opriră îndărătul lui Wilson şi priviră perplex.

— Uau! murmură Bruno. Acum înţeleg expresia aia cu insecta prinsă în chihlimbar.

— Bun. Wilson se îndreptă spre consola sa şi se aşeză. La ce mă uit? Este o planetă?

— Nu, domnule căpitan, răspunse Russell. Ecranele de

pe consola lui pâlpâiau de lumini în timp ce rula datele ce soseau prin rutinele de analiză. Aş zice că-i un fel de extensie a barierei în sine. Suprafaţa este uniform netedă, la fel ca bariera, şi emisfera este de asemenea perfectă. Are un câmp magnetic foarte puternic, cu cel puţin un ordin de mărime peste un câmp planetar standard, şi fluctuează violent, ca şi cum s-ar roti. Nu există câmp gravitaţional… totuşi senzorii recepteazǎ emisii de unde gravitaţionale. Sunt regulate, ca un fel de impulsuri, dar nu sunt sincronizate cu mişcările magnetice. Foarte bizar…

Wilson se întoarse către Tunde, aşezat la propria sa consolă. Astrofizicianul îi aruncă o încruntătură derutată.

— Un semnal? întrebă Wilson.

— Nu ştiu.

— Seria de impulsuri n-a variat, zise Russell. Dacă este un semnal, nu spune mare lucru.

— Îţi poţi da seama de unde provin?

— Par să fie din interiorul emisferei, deşi punctul real de origine pare să se afle în mişcare.

— Bun… altceva?

— Nu există emisii în infraroşu.

Dădu din cap spre portalul mare, care prezenta suprafaţa netedă a barierei în carmin strălucitor. În centrul imaginii exista un cerc negru, ca şi cum acolo ar fi fost decupat un orificiu.

— Stop! în vârf este ceva. Glasul lui Russell crescu în intensitate pe măsură ce interpreta datele primare. Apexul nu este curb, ci plat sau… poate un fel de crater. O deschidere! Acolo este o deschidere!

— Ai dreptate, confirmă Bruno pe chipul căruia apăruse un rânjet încântat. O emisie slabă de fotoni. Pe acolo iese lumină… lungimea de undă este imediat în exteriorul ultravioletului. Nu-i infraroşie, nu-i ca restul barierei. Asta ar putea fi intrarea!

Wilson şi Oscar schimbară priviri şocate.

— Calmează-te, rosti Wilson. În clipa de faţă, doresc realităţi, nu speculaţii. Vreau o imagine de la telescopul principal. Oscar, care-i distanţa noastră în momentul de faţă?

— O sută de mii de kilometri deasupra barierei şi şaptezeci de mii de kilometri de emisferă.

— Destul de bine.

— Se focalizează, anunţă Bruno.

Portalul punţii arăta un inel roşu care pâlpâia în vreme ce se dilata rapid. Apoi deveni complet negru.

— Asta-i! rosti Bruno triumfător.

O pată luminescentă crescu repede până deveni o semilună de lumină de culoarea lavandei care vibra în mijlocul portalului.

— Mărimea? întrebă Wilson.

— Deschiderea are diametrul de şaptesprezece kilometri.

— Lungimea asta de undă nu se potriveşte cu spectrul cunoscut al lui Dyson Alfa, spuse Tunde. Nu este lumina stelei interioare.

Wilson nu-şi putea desprinde ochii de la secera de lumină.

— Există activităţi locale ce ar putea indica vehicule spaţiale sau senzori?

— Nu, domnule căpitan.

— Nu cred că ştii dacă orificiul era deschis atunci când am ieşit din gaura-de-vierme…

— Ştim că apexul era plat, dar ecoul hisradarului nu ne spune dacă era deschis.

— Perfect. Recomandări?

— Să trimitem înăuntru o sondă, răspunse imediat Russell.

— În cele din urmă, da, încuviinţă Tunde, totuşi mai întâi va trebui să observăm deschiderea pentru o vreme.

— În timp ce facem asta, am putea trimite un satelit

staţionar deasupra ei, propuse Oscar. Îl menţinem la distanţa de acum şi privim direct în jos, în interior. Poziţia actuală nu ne oferă un unghi de vedere favorabil.

Wilson fu uşor surprins de propunere. Se aşteptase ca Oscar să fie mai prudent, însă un satelit staţionar era rezonabil. Dacă înăuntru exista ceva, orice, ştia oricum de *A doua şansă.*

— Dă-i drumul.

— Încep procedura de pregătire.

Oscar merse la consola utilizată în mod obişnuit de Anna şi apelă procedura de lansare.

— Între timp, spuse Wilson sec, are cineva vreo idee despre ce ar putea fi acolo?

Jean Douvoir chicoti încetişor.

— Cetatea Neagră, sălaşul lordului răului.

— Mulţumesc. Altcineva?

— Am eu o propunere, zise Bruno şi se înroşi instantaneu când toţi cei de pe punte îl priviră. Este activ, nu? Ceva din interior generează unde gravitaţionale şi câmpuri magnetice şi asta-i tot ce putem detecta. Se află exact pe ecuator – din datele senzorilor, este perfect aliniat cu planul eclipticii. Deşi nu sunt sigur cât de relevant este asta… Privi în jur, descurajat de atenţia care i se acorda. Mă gândisem că s-ar putea să fie un generator, atât şi nimic mai mult, de unde se produce toată bariera, sau cel puţin porţiunea asta din ea.

Wilson se uită la Tunde şi ridică o sprânceană întrebător.

— Votez pentru, aprobă Tunde. Cel puţin până nu apare altceva care s-o contrazică. Ridică degetul mare spre Bruno: Deştept!

Peste douăzeci de minute, Oscar lansă satelitul de clasă Moore. Motorul ionic al acestuia îl acceleră, îndepărtându-l de navă pe o traiectorie ce se curba peste apexul emisferei întunecate. Aproape toate ecranele de la bord transmiteau imaginile luate de videocamerele lui în spectru vizual.

Strălucirea violetă nu dezvăluia prea multe, totuşi nimic nu pândea imediat dincolo de suprafaţă. Un program de analiză foarte detaliată detectă o fluctuaţie slabă dar regulată a intensităţii outputului. Nu corespundea cu oscilaţiile undelor gravitaţionale, nici cu cele ale câmpului magnetic.

La patru ore după ce părăsise *A doua şansă*, satelitul era exact deasupra deschiderii. Chiar şi la amplificarea maximă, nu putea să distingă altceva decât strălucirea albastru-închis omogenă, ca şi cum emisfera ar fi conţinut doar ceaţă fluorescentă. După douăzeci de minute, când jumătate din echipaj îşi pierduse interesul, lumina dispăru, lăsând deschiderea în beznă absolută. Reapăru optsprezece minute mai târziu.

Reluările cu încetinitorul, cuplate cu programe de amplificare a imaginilor, arătară că ceva se deplasase în dreptul deschiderii, ocultând lumina.

— Lordul răului tocmai a clipit, făcu Oscar către Jean.

***

După trei zile de observaţii, ştiau că lumina era ocultată în medie la fiecare şapte ore şi un sfert, deşi durata putea să varieze cu până la opt minute. Durata eclipsei era mai constantă, depăşind cu foarte puţin optsprezece minute, cu o excepţie, când dispăruse pentru treizeci şi cinci de minute.

Deoarece în tot acel răstimp din deschidere nu ieşise nimic, Wilson autoriză în cele din urmă o observare din apropiere. Un satelit mai mare, din clasa Galileo, îşi părăsi compartimentul din *A doua şansă,* echipat cu o gamă de senzori mai mare decât cel din clasa Moore. Anna îi încetini apropierea, păstrându-l la douăzeci de kilometri deasupra suprafeţei perfect negre a emisferei. Telemetria arăta că satelitul era afectat de fronturile de unde magnetice şi

electromagnetice; în ciuda faptului că circuitele fuseseră special ranforsate pentru a rezista mediilor energetice periculoase care existau în jurul celor mai active gigante gazoase, Anna trebuia să fie atentă la supraîncărcări şi defecţiuni temporare. Interferenţele cauzau o sumedenie de paraziţi în legătura fluxului de date cu nava, care duceau la imagini de slabă calitate şi întreruperi ale datelor colectate de instrumente.

Cei din navă priviră cum deschiderea apăru lent în cadrul vizual, cu radianţa ei purpuriu-deschis semănând cu răsăritul unui soare lipsit de putere. Era o iluzie care fu destrămată imediat ce satelitul se apropie mai mult; deschiderea iluminată era mică potrivit oricăror standarde. Apoi satelitul trecu peste margine şi încetini până la oprirea relativă. În tandem cu undele gravitaţionale, fluxul magnetic era practic îndeajuns de puternic pentru a induce o oscilaţie detectabilă, ca şi cum satelitul s-ar fi legănat plutind pe un ocean. Anna se strădui din răsputeri să contracareze vibraţiile mici, permiţând senzorilor să privească drept în jos. La patru sute de kilometri sub deschidere, o reţea curbă din traverse întunecate şi imense luneca lent peste strălucirea albastră care provenea mai din adânc. Pe măsură ce satelitul focaliză pe traverse, deveni clar că reţeaua era un fagure hexagonal uniform, cu interstiţiile variind de la simple triunghiuri la caroiaje dodecagonale, cu unele traverse curbându-le în geometrii aproape elipsoidale. Interstiţiile aveau mărimea unor ţări mici, iar lăţimea zăbrelelor ajungea până la două sute de kilometri. Din curbură şi mişcarea greoaie, un lucru era evident – reţeaua era o sferă.

La o mie de kilometri sub ea, era vizibilă o a doua sferă de tip reţea, alcătuită de asemenea din traverse întunecate, deşi aceasta avea o geografie mai regulată, formată în majoritate din triunghiuri şi pentagoane. Şi ea se rotea, însă într-o direcţie cu totul diferită faţă de învelişul

exterior. Iar sub ea exista o a treia sferă-reţea, cu interstiţii mai largi. Traversele ei de lungimea unor continente străluceau puternic în indigo, ajutând la crearea luminii pătrunzătoare. Radianţa îi era suplimentată în mare măsură de benzi de lumină de culoarea ametistului care proveneau mai de jos, indicatoare a unei a patra sfere-reţea, care se rotea în adâncuri. Exact unde anume era neclar. A treia sferă părea înconjurată de un tip de vapori scânteietori.

— Să dea dracii, murmură Wilson.

Dintre toate lucrurile pe care se aşteptase să le vadă înăuntrul Cetăţii Negre, o sculptură cinetică de dimensiuni supraplanetare nu figura prea sus pe listă. Mărimea barierei îi asalta şi aşa simţurile omeneşti uluite, dar cel puţin aceea fusese o proiecţie – energie manipulată şi pliată la scară stelară –, pe când sferele-reţea păreau perfect solide. Aceasta era materie organizată şi manipulată în volume incomprehensibile pentru tehnologia Commonwealthului. Totuşi creatorii barierei produseseră ceva care, din simplu punct de vedere vizual, era amuzant de mecanic, în sensul cel mai real al cuvântului. Wilson n-ar fi fost deloc surprins dacă ar fi găsit cutii de viteză cu angrenaje de dimensiunile unor sateliţi naturali care să fi pus în mişcare întregul edificiu.

— Traversele acelea sunt chiar solide? întrebă el.

— Nu pot spune, răspunse Anna. Mediul electromagnetic de acolo îşi bate pur şi simplu joc de radarul satelitului.

— Atât de multă materie ar fuziona sub propria ei gravitaţie, observă Bruno. Trebuie să fie vorba despre forme de energie.

— Nu chiar, îl opri Russell. Acolo nu-i nici măcar o masă planetară terestră. Iar viteza lor de rotaţie le va menţine dilatate.

— Prostii, ca să-şi menţină integritatea structurală în condiţiile astea ar trebui să fie din hidrogen metalic.

— Şi? Este hidrogen metalic! Cu excepţia celor

strălucitoare, despre care cred că sunt din particule de materie exotice. De acolo nu răzbate practic nici o emisie în infraroşu.

— Învelişul exterior este complet? întrebă Oscar. Vreau să spun – există o emisferă corespondentă în interiorul barierei, sau asta nu-i decât un fel de uriaşă cale de rulare de rulmenţi pentru sferele acelea?

— Este o întrebare bună, aprobă Tunde. Anna, poţi focaliza telescopul satelitului prin reţele?

— În nici un caz! exclamă femeia. Pâcla din jurul celei de-a treia sfere aduce cu norii unei gigante gazoase, iar dedesubt se îndesesc.

— Ca un lubrifiant, murmură Oscar. Lubrifiază spaţiile dintre sfere. Îşi dădu seama că Tunde îl fixa cu privirea şi surâse stingher. Mă gândeam şi eu…

— Anna, rosti Wilson, satelitul ar rezista acolo?

Ea expiră prelung şi privi imaginea principală de pe portalurile gemene.

— Nu văd de ce n-ar putea să reziste… evident, numai până la nivelul primei sfere. Potrivit datelor primite de la senzori, până acolo avem cale liberă.

— E bine atunci, zise Wilson şi simţi cum entuziasmul autentic creştea în el. Haideţi s-o facem!

***

Anna lansă un al doilea satelit de clasă Galileo, dirijându-l spre deschiderea Cetăţii Negre, aşa cum o numea acum tot echipajul. După ce ajunse pe poziţie, femeia trimise primul satelit înăuntru, utilizându-l pe al doilea ca releu. Pe măsură ce cobora către sfera-reţea aflată cel mai la exterior, valurile de energie din jurul satelitului crescură considerabil şi în cele din urmă Anna renunţă să mai încerce să compenseze. La viteza aceea ar fi terminat combustibilul în câteva ore. Lăsă pur şi simplu satelitul să

înainteze, vibrând şi înceţoşând imaginile captate de senzorii vizuali. La fiecare optzeci de kilometri, îl stabiliza din nou, rulând o verificare rapidă înainte de a îngădui vibraţiilor să se acumuleze. Pe drum, nu era nimic de văzut. Interstiţiul dintre învelişul exterior şi prima sferă-reţea era gol, iar senzorii satelitului înregistrară doar vid.

La jumătatea coborârii, una dintre traversele masive ale sferei lunecă pe sub deschidere, eclipsând lumina care se revărsa în sus dinspre sferele interioare. De acum, echipajul cartografia cu succes geografia primei reţele şi trecuse la a doua. Configuraţia părea lipsită de orice logică, dar se puteau prezice cu exactitate timpii eclipselor.

Cu cât satelitul se apropia de prima sferă-reţea, ecoul radarului începu să se îmbunătăţească.

— Ciudat, remarcă Anna stabilizând din nou satelitul.

— Vreo problemă? întrebă Tunde.

— Folosesc paralaxa pentru a confirma distanţa până la traversa spre care ne îndreptăm, însă există o discrepanţă între ea şi ecoul radar. Radarul o plasează cu trei kilometri mai aproape.

— Nu este posibil ca paralaxa să fie afectată de efectul optic al pâclei aceleia?

Femeia clătină din cap.

— Imaginea este clară. În jurul traverselor de aici nu există nici o pâclă.

Discrepanţa crescu o dată cu apropierea satelitului. Examinând fluxul magnetic din jurul traversei, văzură că liniile de forţă se deformau în jurul suprafeţei aidoma norilor ciclonici.

După o lungă şi înfierbântată conferinţă cu restul echipei, Tunde spuse:

— Indiferent ce altceva o mai fi, sfera exterioară are proprietăţi electrorepulsive. Impulsurile radar nu ajung de fapt la suprafaţă.

— Nu putem coborî satelitul pe suprafaţă? întrebă

Wilson.

— Nu aş recomanda aşa ceva. Forţa de respingere i-ar afecta irevocabil componentele electronice. Va trebui s-o studiem de la depărtare.

***

Satelitul Galileo petrecu două zile plutind la treizeci de kilometri deasupra primei sfere ce se rotea lent. Toate antenele sale senzoriale erau complet extinse, colectând informaţii. La bordul navei, echipa de fizicieni lucra împreună cu cea de ingineri pentru a încerca să proiecteze o sondă simplă pe care s-o poată coborî pe o traversă. Circuitele acesteia urmau să fie exclusiv optronice, folosind un laser pentru comunicaţii, iar senzorii erau foarte limitaţi. Totuşi simpla studiere a traiectoriei ei spre traversă le-ar fi spus ceva.

Doritor să extindă explorarea Cetăţii Negre, Wilson autoriză lansarea sondei. Alţi doi sateliţi de clasa Galileo porniră din navă. Anna şi Jean Douvoir formaseră o echipă de controlori selectaţi dintre piloţii calificaţi de la bord pentru a-i ajuta să dirijeze sondele. Laolaltă, ei conduseră cei doi sateliţi prin deschiderea din suprafaţă şi-i coborâră către prima sferă-reţea. Anna îl manevră pe cel din frunte în centrul unei forme pentagonale şi, în timp ce Jean menţinea satelitul iniţial la cincizeci de kilometri deasupra, ca amplificator de comunicaţii, ea îi porni propulsoarele ionice, conducându-l direct spre a doua sferă-reţea. Când trecu prin nivelul traverselor, sistemele electronice suferiră repetate căderi. Mulţumită arhitecturii de redundanţă multiplă, componentele primare rămaseră permanent funcţionale, reiniţializând constant unităţile cu probleme. Satelitul eliberă sonda şi continuă coborârea.

După ce ajunse sub sfera-reţea exterioară, satelitul Galileo redeveni complet funcţional. Încurajată, Anna ceru

echipei să coboare al doilea satelit prin structura de traverse. După ce ambii degajară zona respectivă şi redeveniră funcţionali, începu să-i poarte mai în jos.

În acest timp, sonda avansa lent spre traversa-ţintă. Informaţiile erau transmise prin legătura laser, dezvăluind mediul de energie învolburată în jurul masei vaste. Contactul se pierdu cu două minute înainte de impact. Fizicienii puseră evenimentul pe seama forţei de respingere care afectase acumulatorul sondei.

Echipa Annei pilotă cei doi sateliţi Galileo spre a doua sferă-reţea. O dată cu îndepărtarea de prima, furtuna magnetică şi electromagnetică se diminuă şi se părea că a doua sferă era inertă. Păstrând un satelit staţionar la jumătatea distanţei dintre cele două, Anna îl coborî pe al ei către marginea unei traverse ce făcea parte dintr-o formă pentagonală uriaşă. Ecoul radar era precis, nu exista un câmp magnetic, nici emisii electromagnetice, iar semnătura infraroşie era minusculă.

— Ceva îl încetineşte, anunţă Anna.

Viteza satelitului scădea tot mai rapid, ca şi cum ar fi întâlnit un tip de atmosferă. Senzorii moleculari continuau să raporteze cu încăpăţânare că în exterior nu era decât vid.

Anna izbuti să aducă satelitul la şaptezeci de kilometri de suprafaţa unei traverse, înainte să se oprească definitiv. Trebuia să folosească rachetele principale la putere maximă doar pentru a-l menţine în loc. Dacă n-ar fi făcut-o, satelitul şi-ar fi inversat direcţia de deplasare.

— Ceva îl împinge înapoi, îi anunţă ea pe ingineri.

După trei zile de tentative de apropiere cu diverse viteze, alt satelit Galileo sosi pentru ajutor, echipat cu un simplu lansator cu şină, care să expedieze proiectile inerte din diverse elemente. Începu lansările. Toate proiectilele, indiferent de atomii lor componenţi, încetineau şi se opreau înainte să ajungă la traversă, după care îşi inversau

traiectoria, accelerând. Beneficiind şi de baleierile senzorilor activi şi pasivi pe a doua sferă-reţea, echipa de fizicieni ajunse la o concluzie incitantă.

— Materie de masă negativă, anunţă Tunde la următoarea întâlnire a şefilor de departamente. Forţa ei gravitaţională este opusă forţei noastre, prin urmare orice obiect alcătuit din materie obişnuită va fi întotdeauna respins.

Sateliţii putură să fie împinşi prin centrele spaţiilor din reţeaua de masă negativă, unde gravitaţia inversată avea valoarea minimă. Anna deplasă unul la nivelul următor, afundându-l în noianul de scântei mici şi pale ce se învolburau în interstiţiul dintre a doua şi a treia sferă. Senzorii săi avură dificultăţi în urmărirea denselor luminiţe evazive, dar în cele din urmă fizicienii determinară că era o plasmă rece şi rarefiată, accentuată de emisiile de particule exotice de dedesubt şi restricţionată în interstiţiu de către masa negativă de deasupra.

Analizarea masei exotice se dovedi chiar mai dificilă decât a celor două sfere anterioare. Fură nevoiţi să lanseze o întreagă escadrilă de sateliţi mari de clasă Armstrong, cu puternicele şi vastele lor reţele de senzori. Avură nevoie de alte două săptămâni până ce putură să cartografieze curenţii energetici care clocoteau precum nişte vijelii fotonice în plasma dintre cele două sfere din masă exotică. După aceea, experienţa dobândită în pilotare le conferi destulă încredere pentru a purta un satelit prin a patra sferă-reţea.

Când primul satelit Armstrong trecu prin ea, nu mai găsi alte sfere. Spaţiul din centru, care avea diametrul de şaisprezece mii de kilometri, conţinea mai multe inele concentrice aliniate cu planul barierei de afară. Cel exterior, cu diametrul de treisprezece mii de kilometri, fu botezat imediat „salba de margarete”. Era o suită de discuri lenticulare legate între ele printr-un cablu negru. Următorul

spre interior era un inel simplu, verde, cu aspect atât de neted şi uniform, încât era imposibil de spus dacă se rotea. Un inel împletit, ale cărui fire componente groase şi argintii se deplasau sinuos unele în jurul celorlalte ca şerpi unsuroşi. Un inel de lumină pură stacojie. Alte bucle solide. Globuri, sute de mii, înşiruite laolaltă într-un colier dens pe care ofiţerii de punte îl asemănară cu o secvenţă de ADN extraterestru, răsucindu-se unele în jurul altora şi simultan rotindu-se în jurul centrului. Scântei: o bandă lată de luminiţe de smarald şi chihlimbar ce lăsau în urmă cozi de comete, orbitând în ambele direcţii, totuşi nelovindu-se niciodată. Un inel era din apă, sau alt fluid transparent, cu suprafaţa unduită de valuri. În mijloc avea însă un orificiu, un petic mic de întuneric în care cădea lumina.

Era de-a dreptul planetariul Domnului.

În cantina navei se spunea că sferele-reţea alimentau inelele, sau invers. Indiferent care ar fi fost adevărul, toţi aveau acum convingerea că Cetatea Neagră era generatorul barierei.

— Este imposibil să ocolim centrul pentru a trece de inele, spuse Tunde. Dacă am încerca asta, ar trebui să programăm un satelit care să ocolească prin interstiţiul dintre învelişul exterior şi prima sferă-reţea. Va trebui să opereze în mod autonom, fiindcă nu avem destui sateliţi care să joace rolul de lanţ de relee pe distanţa respectivă.

— Este o pierdere de timp, zise Oscar. Nu cred că acolo este vreo deschidere. Bariera n-ar avea sens dacă ar exista aşa ceva.

— Nici eu nu cred că există, încuviinţă Wilson, dar ştii foarte bine că trebuie să ne uităm. Anna, programează un Galileo pentru misiune.

Zborul dură trei zile. Când satelitul Galileo reapăru în domeniul de comunicaţie, jurnalele senzorilor săi arătau că învelişul era continuu de cealaltă parte a deschiderii. Examinase peste douăzeci de mii de kilometri pătraţi.

Wilson ordonă să fie realimentat şi trimis din nou. După şapte zboruri, scanase întreaga emisferă. Nu exista nici o gaură, nici o trecere spre steaua întemniţată.

***

La trei luni după descoperirea Cetăţii Negre, Wilson îi convocă pe Oscar şi Tunde în cabina sa pentru o discuţie despre misiune.

— Trebuie să ştiu, se adresă el lui Tunde, dacă vom mai afla ceva de la Cetatea Neagră.

— Glumeşti? făcu surprins fizicianul. Aici există mai multă fizică a particulelor exotice decât a descoperit rasa umană de când i-a căzut mărul în cap lui Newton!

— Sunt convins de asta. Însă acum, după ce am identificat componentele majore, cu ce mai puteţi contribui în mod realist tu şi echipa ta? La urma urmelor, nu ştim nici măcar dacă aici se generează cu adevărat bariera.

— Este o concluzie logică.

— De acord, dar o puteţi dovedi? Şi apoi, mai important, o puteţi dovedi cu senzorii şi instrumentele pe care le avem la bord?

Tunde păru sfidător pentru o clipă, dar în cele din urmă clătină fără chef din cap.

— Nu. În mod real, nu avem nici o şansă. Aşa cum ai spus, putem cartografia ce există acolo, totuşi ca să determinăm funcţionalitatea şi interconectivitatea… La scara asta, este genul de proiect care i-ar absorbi pentru următoarele două secole pe absolut toţi teoreticienii aflaţi în viaţă. Avem nevoie de o navă mai mare, de fapt, ar trebui să stabilim un avanpost de mărimea Îngerului Înalt şi care să fie dotat cu capacitatea lui de producţie. Commonwealth-ul ar trebui să deschidă un lanţ de găuri-de-vierme aici, doar aşa vom putea aplica genul de resurse necesare pentru a reuşi o breşă.

— Asta n-o să se întâmple, rosti Oscar. Ah, da, eu sunt de acord că ar trebui, dar din punct de vedere politic, tot ce ai aici este mama tuturor problemelor ezoterice din fizică. Aşa ceva nu-ţi va atrage genul de finanţare pe care-l doreşti.

— Nigel Sheldon o să-nţeleagă, zise Tunde.

— Da, o să înţeleagă, fu de acord Wilson. Mai mult decât oricine altcineva, el a făcut posibil zborul acesta, totuşi nici chiar el nu poate impulsiona Senatul Commonwealthului – în nici un caz pentru un asemenea efort financiar. Dacă am fi descoperit orice care să fi indicat motivul apariţiei barierei, orice indicaţie privind o ameninţare actuală la adresa Commonwealthului, atunci poate că ne-am fi câştigat măcar vreo două misiuni de întoarcere. Este însă o enigmă, iar noi am trăit de multă vreme în prezenţa enigmelor. La început suntem şocaţi şi aţâţaţi, după care ne învăţăm pur şi simplu să coexistăm cu ele. În cele din urmă, nici măcar nu le mai examinăm. Uitaţi-vă la Silfeni. De ce aparatura electronică nu funcţionează pe planetele lor? Cum naiba călătoresc între sistemele stelare? Legendele noastre populare afirmă că între planete există poteci prin păduri. Aşa cred membrii mai excentrici ai rasei noastre. Oamenii mai practici bănuiesc că Silfenii s-au împrăştiat prin galaxie cu milenii în urmă, folosind nave de tip arcă. Nu contează, fiindcă ne-am învăţat să trăim cu situaţia asta, pentru că nu ne afectează. Acum, din câte putem determina, nici bariera, în ciuda grandorii ei, nu ne va afecta. Aici nu ne aşteaptă flote de luptă extraterestre, gata să facă Pământul bucăţele şi să ne fure aurul şi femeile. Nu-i decât altă relicvă incomprehensibilă, pentru înţelegerea căreia vom avea nevoie de cinci sute de ani. Într-o bună zi după aceea, vom sta aici şi vom râde, amintindu-ne cât de derutaţi am fost.

— Ne duci acasă, aşa este? întrebă Tunde.

— Nu imediat, dar în tot cazul după ce am dedicat destul

timp Cetăţii Negre. Dacă nici unul dintre voi nu aveţi o alternativă viabilă, voi continua zborul în jurul barierei. Dacă nu vom găsi nimic, vom examina polii, aşa cum stabilisem iniţial. Am putea continua şi cu o examinare superficială a lui Dyson Beta. Înainte de a porni spre casă aş dori să confirm că situaţia de acolo este similară.

— Sunt de acord, încuviinţă Oscar. Şefii de echipe sunt întrebaţi mereu cât va mai dura investigarea. Deocamdată nimeni nu s-a plâns, însă aş zice că-i timpul să-i dăm drumul.

Amândoi îl priviră pe Tunde.

— Bine, rosti bărbatul. Avem într-adevăr destule date pentru a ţine universităţile ocupate vreme de un deceniu, totuşi sper că greşeşti în privinţa următoarei etape a proiectului. Înţelegerea tehnologiei din Cetatea Neagră va purta specia noastră la cote incredibile. Ce naiba, am putea deveni transgalactici; de fapt, n-ar mai exista limite în privinţa celor ce am putea realiza.

***

Anna şi echipa ei de controlori rechemară sateliţii, strecurându-i cu grijă înapoi prin labirintul mişcător reprezentat de cele patru sfere-reţea. Din cei treizeci şi şapte de sateliţi aduşi în interiorul Cetăţii Negre, nouă fuseseră pierduţi, fie în centru, fie din cauza eşecurilor de comunicare. După ce restul reveniră în hangarele lor, Tu Lee readuse *A doua şansă* în hiperspaţiu cu o viteză care avea să încheie ocolirea barierei în alte cinci zile.

***

Alarma îl smulse cu greu pe Wilson dintr-un somn adânc şi confortabil. Rămase pe pat pentru o secundă, străduindu-se să-şi ferească ochii de luminile cabinei care se aprinseseră în mod automat. Anna gemu, miji ochii şi clipi

repede.

— Ce pizda mă-sii? mormăi ea.

— Puntea a declarat o urgenţă, îl anunţă pe Wilson e-majordomul său.

— Fir-ar a naibii!

Sări din pat şi porni direct spre uşă. Vederea virtuală îi era împânzită de iconuri pâlpâitoare, astfel că-i venea greu să se concentreze asupra lor şi asupra coridorului pe care începuse să alerge. Din fericire, proiectanţii navei păstraseră tradiţia maritimă şi menţinuseră cabina căpitanului în apropierea punţii.

Iconurile de stare nu indicau nici o avarie fizică a suprastructurii, hiperpropulsia funcţiona normal, iar Defensiva era la fel de liniştitoare. *Aşadar, nu-i vorba despre nici un pericol imediat.* Wilson se sili să se destindă în timp ce uşa punţii glisă pentru el. Apoi examină iconurile senzorilor. Hisradarul pătrundea prin barieră.

— Futu-i!

Cei câţiva membri ai cartului de noapte de pe punte se întoarseră, auzindu-i exclamaţia.

— A început acum două minute, spuse Oscar ridicându-se din fotoliul consolei de comandă. Am ordonat oprirea zborului.

Wilson privi portalurile prova şi se aşeză în fotoliul de comandă.

— Mai suntem în gaura-de-vierme?

— Da, domnule căpitan.

— Bine. Tu Lee, stabileşte un curs de ieşire directă de aici. Îl implementezi în clipa în care îţi spun.

— Da, domnule căpitan.

Ambele portaluri arătau scanarea pe care hisradarul o făcea suprafeţei barierei. Aceasta părea să fluctueze, curbându-se spre interior ca şi cum ar fi fost bombardată cu proiectile. Abia atunci Wilson îşi dădu seama de scară; dacă suprafaţa era lovită de obiecte, atunci acestea ar fi trebuit

să fie de mărimea unor planete gigantice gazoase. *Forţa ostilă! Motivul pentru care a fost ridicată bariera.*

— Astrofizica, ştim ce cauzează asta?

— Nu, domnule căpitan, rosti Bruno voios. N-avem nici cea mai mică idee.

— Mai există ceva acolo, în spaţiul cosmic? Altă navă? Un sistem de armament care ar putea cauza fenomenul acesta?

— Nimic, anunţă Sandy Lanier de la consola senzorilor. Scanarea hisradar este curată pe o mie de unităţi astronomice de partea aceasta a barierei.

Wilson se încruntă la portalurile punţii. Fluctuaţiile sporeau în mărime, iar ei nu aveau să afle motivul dacă stăteau aici şi se uitau din tranşee. *Momentul deciziei…*

— Hiperpropulsia, adu-ne la un milion de kilometri de barieră, comandă Wilson. Defensiva, activează câmpurile de forţă. Ia să vedem ce se-ntâmplă!

Apăru şi restul cartului de zi şi oamenii se aşezară la consolele libere sau rămaseră în picioare în spatele celor din cartul de noapte. Atmosfera de încordare şi surescitare autentică era aceeaşi pe care Wilson şi-o reamintea din cabina lui *Eagle II,* când se apropiaseră de sol. Aproape fără să-şi dea seama, îşi netezi tricoul alb cu palmele, după care îşi îndepărtă şuviţele de păr zbârlit de pe frunte; pielea fotoliului deja i se lipea de picioarele goale, mai jos de pantalonii scurţi în care dormise. Pentru o clipă, se gândi să dea o fugă până în cabină, ca să se schimbe. Nu era nici pe departe cea mai demnă imagine pentru istorie (iar senzorii de la bord înregistrau desigur totul), însă jumătate din cei aflaţi în clipa aceea pe punte erau îmbrăcaţi la fel. *Ia mai dă-o dracu'…*

— Suntem la un milion de kilometri, domnule căpitan, anunţă Sandy Lanier.

— Scoate-ne din hiperspaţiu.

Un portal comută pe o imagine albastru ultramarin pur.

Dungi negre înfloriră în centru, apoi se desfăcură precum coaja unui fruct. De data aceasta nu mai trebuiră să comute senzorii pe infraroşu ca să vadă bariera.

— Dumnezeule, icni Tunde răguşit. A devenit transparentă!

La treizeci UA în faţa lor, Dyson Alfa pâlpâia, apărând şi dispărând din spectrul vizibil, doar cu puţin mai strălucitoare decât restul stelelor din jur. Fluctuaţiile indicate de scanarea hisradar erau incorecte – bariera nu se deplasa în nici o direcţie fizică, ci îşi pierdea coeziunea.

— Senzorii, Defensiva, trage cineva în ea? întrebă Wilson disperat.

— Nu, domnule căpitan. Nu există nici o energie de vreun fel. Starea cuantică locală este de asemenea stabilă, din câte ne putem da seama. Bariera este… Oh, uau! A dispărut! Scanările hisradar sunt goale. A dispărut în pizda mă-sii!

Wilson rămase holbându-se la cele două portaluri. Cel cu scanarea gravitonică era gol. Peste o secundă, când lumina ajunse la ei, Dyson Alfa strălucea constant în centrul unui colosal cerc alb.

Continuăm să vedem partea opusă a barierei, îşi dădu seama bărbatul. Lumina stelelor din spatele ei va avea nevoie de vreo patru ore ca să parcurgă treizeci de unităţi astronomice.

— Baleiere completă cu senzorii pasivi, comandă el. Vreau să văd ce este acolo.

— Nu poate fi o coincidenţă, rosti Oscar care părea şocat, ba chiar uşor înspăimântat. A existat acolo de peste o mie de ani şi a dispărut tocmai când am sosit noi? Nici vorbă! Nu, nu, nici vorbă! Ceva ştie că suntem aici.

Membrii echipajului priveau în jur neliniştiţi, căutând asigurare unul de la altul. Wilson gândise el însuşi în direcţii foarte similare; în mintea lui, un glas destul de puternic îl îmboldea să fugă. *Şi fără să priveşti îndărăt!* Câmpul stelar

începea să reapară în jurul marginilor barierei, pe măsură ce lumina avansa spre *A doua şansă.* Lăsa impresia destul de neplăcută a unei curse gigantice care-şi deschidea fălcile.

Wilson se întoarse către Tunde.

— Ce face Cetatea Neagră?

Fizicienii se năpustiră spre consolele lor, rulând rutine de analiză peste scanările hisradar. Wilson privi rezultatele apărând pe unul dintre ecranele consolei lui; nu putea înţelege detaliile, dar impresia de ansamblu era destul de clară.

— Mai există ceva acolo, spuse Tunde. Scanarea hisradarului arată că este mai mică decât anterior. Probabil că recepţionăm sfera-reţea exterioară. O clipă – da, se roteşte. Învelişul a dispărut. Iar la interior există o semnătură de fluctuaţie cuantică foarte stranie. Până acum n-a existat.

— O gaură-de-vierme? întrebă Wilson.

— Nu. N-o recunosc.

— Estimare de ameninţare?

Tunde îl privi uşor iritat.

— Nimic evident. O să revin, dacă se mai întâmplă ceva.

Pe unul dintre portalurile punţii se clădea o imagine a sistemului planetar Dyson Alfa. Ambele gigante gazoase erau mai mici decât Jupiter, pe orbite la distanţe de 4,5, respectiv 17 UA de steaua lor. Dintre cele trei planete solide, cea mai mare avea diametrul de paisprezece mii de kilometri şi se afla la 1,2 UA de soare. Celelalte două erau mai mici şi pe orbite uşor ecliptice, mult mai departe. Botezară planeta interioară Alfa Major şi focalizară asupra ei suita principală de senzori a navei.

— Dumnezeule! rosti Sandy Lanier. Ia priviţi cifrele astea!

Spectrul vizual al lui Alfa Major arăta apă la o scară ce indica oceane şi o atmosferă de tip oxigen-azot. În acelaşi

timp, erau o sursă puternică de neutrino.

— Un nivel foarte mare de activitate de fuziune, comentă Russell. Aş zice că totalul puterii generate îl depăşeşte pe al planetelor noastre 15Mari combinate.

— Ce dracu' utilizează atâta energie? mormăi Oscar.

Descoperiră că un procentaj măsurabil din ea era alocat comunicaţiilor; în spectrul electromagnetic, planeta strălucea ca o mică nova. IR-ul navei începu să înregistreze multitudinea de semnale suprapuse, dar în absenţa unei chei, nici unul dintre algoritmii săi de decriptare nu era de folos.

Utilizarea principală a fuziunii era şi cea mai vizibilă cu ochiul liber. Deasupra lui Alfa Major, spaţiul fremăta de activitate. Dâre subţiri şi sclipitoare lăsate de propulsii cu fuziune creau propria lor nebuloasă inelară care se extindea din atmosfera superioară până la un milion de kilometri. Acolo nu se terminau însă, ci începeau să se disperseze. Flotile de nave accelerau cu 3 sau 4 g, îndepărtându-se de planetă, spintecând cicatrice lungi de plasmă prin vid, înainte de a opri motoarele ca să cotească spre destinaţii aflate de cealaltă parte a sistemului stelar. Alte sute de nave se apropiau de Alfa Major, declanşând motoarele pentru a decelera în roiul permanent care înconjura planeta.

Peste cincizeci de sateliţi mici se găseau pe orbite la aproximativ două sute de mii de kilometri de Alfa Major, înconjuraţi de ghemotoacele mici de flăcări de fuziune ale navelor care veneau şi plecau. Probabil că erau asteroizi capturaţi, întrucât orbitele lor şi distanţele dintre ele erau prea regulate pentru ca să poată fi un fenomen natural. Toţi aveau în jur staţii industriale masive.

— Nu le pasă deloc de ambientul lor? întrebă Antonia. Este periculos ca navele cu fuziune să zboare atât de aproape de o planetă locuită.

— Sunt nave mari, spuse Anna. Au cel puţin aceleaşi

dimensiuni cu *A doua şansă,* iar unele sunt mult mai mari. Iar gazul evacuat este heliu – probabil că utilizează fuziunea cu bor.

— Foarte scump, murmură Antonia.

— Depinde de nivelul tehnologic, observă Oscar. Aici nu-i vorba de o civilizaţie primitivă.

— Unde merg navele? întrebă Wilson.

A doua şansă începu să-şi extindă observaţiile şi descoperi un nivel uluitor de activitate tehnologică pe toate planetele şi în jurul acestora. Cele două planete solide exterioare, deşi îngheţate şi lipsite de atmosferă, erau presărate cu domuri uriaşe de câmpuri de forţă, habitate artificiale a căror vegetaţie corespundea spectrului de pe continentele lui Alfa Major. Toate erau iluminate de globuri de fuziune. Navele spaţiale erau la fel de multe în jurul lor ca în jurul lui Alfa Major, învăluindu-le în toroide de lumină orbitoare, permanent mişcătoare. Şi ele aveau zeci de sateliţi industrializaţi.

Modelul se repeta la planetele gigantice gazoase. Toţi sateliţii mari erau acoperiţi de domuri habitat din câmpuri de forţă şi erau înconjuraţi de nave şi sateliţi mai mici industrializaţi. Inelele subţiri din jurul gigantelor gazoase găzduiau mii de staţii ce erau fixate pe particulele de rocă, digerându-le lent. Habitatele din câmpuri de forţă înveliseră complet zecile de sateliţi îndepărtaţi, care erau practic asteroizi mari. Contorsiuni strâns învolburate în magnetosferă dezvăluiau structuri colosale pe orbite ecuatoriale joase. Când senzorii navei umane le urmăriră, descoperiră că din ele coborau cabluri sau conducte în benzile superioare de nori.

Pe măsură ce detaliile se precizau pe portalul punţii, Wilson devenea din ce în ce mai nostalgic după viitorul al cărui pionier se crezuse în 2050 – vârsta de aur a Frontierei Cosmice a omenirii care nu mai avusese loc. Aceasta era genul de societate intrasistem pe care ar fi clădit-o până la

urmă orice civilizaţie tehnologică, dacă i-ar fi fost oprit, cumva, accesul la stele.

Totuşi de ce să-i fi fost oprit?

La trei ore după dispariţia barierei, Sandy predă Annei consola senzorilor, deşi rămase pe punte încă două ore pentru a vedea ce se întâmplă.

Unul dintre telescoapele secundare era fixat pe clocotul spaţiului din jurul lui Alfa Major.

— Se pare că unele nave se pregătesc să iasă din sistem, rosti Anna.

Unsprezece dâre de plasmă de fuziune erau vizibile dincolo de distanţa la care majoritatea navelor reduseseră motoarele în vederea andocării.

— Accelerează la cinci g şi o fac de trei ore. O să aibă o viteză a naibii de mare. Sper că au protecţie de câmpuri de forţă. La viteza aia, o moleculă cât de mică îţi poate strica serios ziua.

— Sunt nave care procedează similar de la ambele gigante gazoase, anunţă Jean Douvoir.

— Vine vreuna către noi? întrebă Wilson.

— Nu tocmai. Una va trece la mai puţin de opt unităţi astronomice.

— Destul de departe, totuşi fii cu ochii pe ea. Vreau să ştiu dacă-şi modifică traiectoria în direcţia noastră.

— Am înţeles.

— Tunde, crezi că sunt capabili să ne detecteze scanările hisradar?

— Aş zice că au tehnologia pentru a detecta fluctuaţii ale undelor cuantice, ceea ce le poate oferi un indiciu indirect despre prezenţa noastră aici. Noi însă n-am detectat nici o emisie hisradar din interiorul sistemului stelar, aşa că probabil nu au detectoare directe. Se mai pune apoi problema intenţiei. De ce să-ţi construieşti un hisradar, dacă eşti restricţionat în interiorul unei bariere cu diametrul de treizeci unităţi astronomice?

— Crezi că au tehnologia pentru a produce bariera? întrebă Wilson prompt.

Tunde făcu o grimasă, şovăind să ofere o opinie.

— Aş zice că nu. Judecând după ceea ce văd, i-aş pune pe picior de egalitate cu noi, cu evidenta diferenţă a găurilor-de-vierme. Cetatea Neagră este cu câteva ordine de magnitudine peste orice suntem noi capabili.

— Asta ar sugera că bariera a fost ridicată de altcineva, din exterior.

— Da, aşa se pare.

— Prin urmare, ei au fost închişi înăuntru. Cineva îi consideră o ameninţare.

Wilson reveni la extraordinarele realizări de astroinginerie pe care le arătau senzorii. Ţinând seama de formaţia lui, era greu să nu fie invidios pe civilizaţia Alfa Major.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult motivul pentru care a fost deconectată bariera, spuse Oscar. *Cineva* ne-a observat aici.

— Mi se pare lipsit de sens, comentă Wilson. Dacă încerci să restricţionezi o civilizaţie, de ce să înlături bariera la prima navă care apare ca s-o investigheze?

— Ei n-au „încercat” s-o restricţioneze, preciză Tu Lee. Au reuşit!

— Tocmai de aceea anularea barierei este şi mai lipsită de sens.

— Nu înţeleg de ce vă faceţi atâtea griji, rosti Anna. Acum există o cale simplă de a afla.

Tot echipajul de pe punte o privea. Femeia surâse larg şi micile spirale ale COtatuajelor de pe obrajii ei licăriră argintiu.

— Întrebaţi-i pe ei, arătă Anna spre portal.

***

În a treia zi după dispariţia barierei, folosiră hisradarul pentru a scana sistemul. Wilson ascultase tot felul de argumente pro şi contra stabilirii unui contact. Cei mai mulţi, inclusiv el, erau precauţi, în ciuda celor văzute până atunci despre Dysoni. Dudley Bose ardea de nerăbdare să-i salute, în timp ce Oscar dorea să întoarcă imediat *A doua şansă* şi să revină în Commonwealth întrucât îl neliniştea teribil de mult „coincidenţa” decuplării barierei.

Era prima dată când Wilson regreta că nu aveau comunicare instantanee cu Commonwealth-ul. Ar fi fost uşurat să lase altora responsabilitatea deciziei. Anna avea dreptate, puteau afla foarte multe dacă iniţiau un contact, dar acum, când părea sigur că Dysonii fuseseră restricţionaţi, speculaţiile la bordul navei se concentrau aproape exclusiv asupra motivului. Civilizaţia din faţa lor era impresionantă, însă nu chiar *atât* de ameninţătoare.

Optzeci şi trei de nave porniseră deja să iasă din sistemul stelar. După trei zile de zbor continuu la acceleraţia cinci g, primul val străbătuse peste zece UA şi alte nave erau lansate continuu. Primele nave pornite de la giganta gazoasă cea mai îndepărtată de stea ajunseseră în preajma locului unde fusese bariera.

La bordul celei de *A doua şanse* nimeni nu putea înţelege ce intenţionau să facă după ce ar fi depăşit limita de treizeci UA, mai ales pentru că navele acelea nu erau concepute pentru zbor interstelar. Echipajul colectase o mulţime de date despre sistemul Dyson Alfa. Nu numai planetele fuseseră colonizate, ci existau două centuri de asteroizi, câte una de fiecare parte a orbitei lui Alfa Major, care erau populate în mod extensiv. Iar în toate punctele troiene ale gigantelor gazoase, cu norii lor de planetoizi de mărime medie, se aflau societăţi spaţiale înfloritoare. Mai straniu – în primul rând pentru fizicieni – părea roiul de

inele, cu diametrul de cinci sute de kilometri şi protejat de câmpuri de forţă, situat pe o orbită la trei milioane de kilometri deasupra coronei stelare. Acestea păreau să absoarbă vântul solar, procesând curenţii masivi de particule elementare care se ridicau din flamele şi petele solare de sub ele.

În cele din urmă, Wilson autoriză utilizarea hisradarului pentru a obţine o hartă mai detaliată a sistemului stelar şi a locuitorilor săi. Nimeni nu fu prea surprins când găsiră zeci de mii de nave mari circulând între planete, sateliţi, habitatele asteroizilor şi staţiile industriale. Totalul era uşor tulburător, ţinând seama de faptul că *A doua şansă* era unica navă a oamenilor. Neprevăzut de mare era de asemenea numărul de asteroizi cu orbite neregulate pe care-i detectară dincolo de a doua gigantă gazoasă şi care dovedeau semne de colonizare şi activitate industrială. Trei dintre aceştia se aflau la numai două UA distanţă. Wilson o muştrului zdravăn pe Sandy Lanier, ofiţerul de cart la Senzori, pentru că nu le detectase mai devreme emisiile de neutrino. O încasă însă la rândul său în chiar aceeaşi seară de la Anna, care îi ţinu o prelegere despre cât de mici erau generatoarele de fuziune şi cât de mare era spaţiul cosmic, în general.

— Probabil că abia au început să construiască pe asteroizii ăia, afirmă ea înfocat. Dacă în apropierea navei s-ar fi găsit ceva mare şi periculos, departamentul nostru l-ar fi detectat.

Wilson izbuti să mormăie o scuză jalnică şi spuse că ar trebui să examineze cu atenţie asteroizii din apropiere. Faptul că exemple ale civilizaţiei Dyson se găseau atât de aproape era o ocazie excelentă de a afla ce puteau, fără a fi observaţi ei înşişi.

Anna îi acceptă scuzele şi-l lăsă s-o sărute pentru împăcare. Începuseră să capete experienţă în a descoperi căi inovatoare pentru folosirea gravitaţiei scăzute din

secţiunea echipajului.

Având stabilită o imagine mai completă a sistemului Dyson Alfa, hisradarul navei fu focalizat pe Dyson Beta. Distanţa era foarte mare, totuşi reflecţiile semnalului arătau că bariera din jurul celei de-a doua stele rămăsese intactă. Observaţia întări argumentul lui Oscar că îndepărtarea barierei Dyson Alfa fusese declanşată de sosirea lor. Desigur, nimeni nu putea veni cu o motivaţie convingătoare şi scenariul nu era în nici un caz unul dintre planurile de rezervă pe care le pregătiseră cu atâta atenţie înainte de a pleca de la Anshun. Iar toate acestea îl făceau pe Wilson şi mai conştient de cât de hotărâtoare erau deciziile sale în clipele acestea.

Ceru departamentului Senzori să reia colectarea de informaţii despre Dyson Alfa.

Pe când scanau asteroizii din apropiere pentru a obţine imagini de înaltă rezoluţie, izbucni cel dintâi conflict din sistemul stelar. Senzorii electromagnetici îl detectară primii – câteva impulsuri electromagnetice uriaşe, care irupseră la jumătatea distanţei dintre orbitele celor două gigante gazoase. Acestea fură rapid confirmate ca explozii nucleare. Al doilea conflict izbucni când jeturile de evacuare se împrăştiară în jurul a trei explozii, dezvăluind două escadrile de câte peste treizeci de nave care se năpusteau una asupra celeilalte. Lupta începu când ele se aflau la un milion de kilometri depărtare. Acum toate accelerau unele spre altele la peste şapte g. Proiectile şi lasere gama transformară distanţa care se reducea rapid într-un uragan letal de energie. Navele care explodau sporeau potopul radiaţiilor.

Hisradarul scană rapid zona în timp real şi găsi un nor mare şi aflat în dilatare de sfărâmături şi vapori, prin care se rostogoleau câteva nave ruinate. La treizeci şi două de milioane de kilometri depărtare, cinci asteroizi colonizaţi erau înconjuraţi de un roi de nave ai căror senzori activi

testau zona bătăliei.

— Bine că n-am fost acolo! exclamă Oscar.

Wilson privea fix display-ul pe care fragmentele de materie iradiată se îndepărtau rapid între ele. Îi reamintea de exploziile ridicole în ralanti din superproducţiile tinereţii sale, în care vedete hollywoodiene pompate cu steroizi goneau mai iute decât frontul exploziilor.

— Defensiva, întrebă el încet, câmpurile noastre de forţă ar fi rezistat unui asemenea atac?

— Este posibil să fi rezistat la salvele iniţiale, domnule căpitan, dar la sfârşit situaţia a devenit foarte periculoasă acolo.

— Mulţumesc.

Se uită la Oscar şi înclină din cap. Cei doi trecură în sala de informare a ofiţerilor principali şi opacizară peretele de sticlă. În jurul mesei centrale lungi, ecranele străluceau albastru şi stacojiu cu graficele senzoriale pe care le afişau.

— Ştiu la ce te gândeşti, începu Wilson aşezându-se pe un colţ al mesei.

— Nici nu-i greu. Am spus-o din clipa când a dispărut bariera. Trebuie să plecăm. Toate evenimentele astea ne-au scos cu mult în afara scenariului original al misiunii. Ar fi trebuit să întreprindem un zbor de cercetare. Asta-i cu totul altceva.

— Ştiu, ştiu. Wilson îşi trecu degetele prin părul care-i crescuse mai lung decât îi plăcea. Tot nu ştim însă de ce au fost restricţionaţi şi în tot cazul nu ştim cine sau ce a ridicat bariera. Am fost trimiţi aici ca s-o aflăm. Asta înseamnă că nu ne-am încheiat misiunea… în nici un caz din punctul meu de vedere.

— Bătălia aia a fost un indicator al naibii de bun al motivului pentru care au fost închişi aici. Mai clar de atât nu se poate.

— Poate că aşa-i, dar nu putem merge acasă doar cu o presupunere. Trebuie să fiu sigur.

— Wilson, nu trebuie să te preocupe doar civilizaţia Dyson. De ce a fost desfiinţată bariera la apropierea noastră? Asta nu te nelinişteşte?

— Ba da, bineînţeles, însă cei care ne pot spune ceva despre barieră sunt chiar aici.

— Nu-i putem întreba – este prea riscant. În toată istoria noastră, rasa umană n-a declanşat decât cinci focoase nucleare şi asta în circumstanţe extraordinare, excepţionale. În bătălia de mai devreme s-au folosit opt sute şaptezeci şi două de bombe de fuziune care au fost detonate în treizeci de minute, iar jumătate din ele au distrus funcţiile de output energetic. Sunt periculoşi, Wilson! Foarte, foarte periculoşi.

— Genul de armament implicat în orice conflict este determinat de natura câmpului de luptă şi de tehnologia disponibilă. Dacă noi am fi atacaţi aici, eu însumi aş fi gata să utilizez focoasele nucleare. Ar fi răspunsul cuvenit. Disponibilitatea mea de a-mi face datoria înseamnă că rasa umană este o adunătură de ucigaşi periculoşi?

— Răstălmăceşti situaţia. Cuvintele mele sunt înregistrate în mod oficial: nu-mi place situaţia cu care ne confruntăm şi în opinia mea ar trebui să plecăm imediat.

— Nu putem. Deşi evenimentele sunt neaşteptate, acesta este motivul pentru care ne aflăm aici. Descoperire şi oportunitate, Oscar. Nu le putem întoarce spatele. Asta n-ar fi deloc o reacţie specific omenească. Voi autoriza un contact de investigare de la distanţă.

Oscar închise ochii şi oftă prelung şi dezamăgit.

— Bine. Este opţiunea ta şi o voi susţine. Putem cel puţin să fim prudenţi?

Wilson îi zâmbi.

— Crede-mă, vom fi atât de prudenţi, încât o să crezi că am devenit periculos de paranoic.

***

Stabiliră regulile contactului la următoarea întâlnire zilnică a şefilor de departamente, recurgând la protocoalele Commonwealthului pentru contactele extraterestre şi adaptându-le pentru situaţia lor aparte.

— Intenţia mea, rosti Wilson, este să descoperim tot ce se poate despre Dysoni, fără a fi noi înşine observaţi. Acum, după ce am văzut cât de impulsivi sunt, nu intenţionez să duc *A doua şansă* pe orbita vreunei planete sau a vreunui satelit. Dumnezeu ştie ce armament pot avea pe orbitele principalelor centre populate!

— Investigaţia iniţială, spuse Oscar, va consta în trimiterea unei echipe de contact spre un artefact pustiu – ceva mare, un habitat abandonat sau epava unei nave. Orice care să ne poată arăta cum trăiesc şi care să ne ofere indicaţii asupra formei fizice şi asupra culturii lor. Dacă vom avea noroc, poate găsim chiar şi o unitate de memorie electronică pe care s-o putem accesa. Indiferent ce vom alege, va trebui să fie la minimum cinci milioane de kilometri de orice navă sau colonie. Într-o situaţie de luptă de urgenţă, putem rezista unei acceleraţii de cinci g, ceea ce este mult mai puţin decât majoritatea navelor pe care le-am văzut zburând pe aici, aşa că principalul nostru avantaj tactic este propulsia superluminică. Doresc să evităm complet orice fel de urmăriri, aşa că toată procedura se va desfăşura cu minimum de transmisiuni.

— Înainte de a începe investigaţia, interveni Wilson, doresc să aud nişte ipoteze privind răspunsul lor dacă ne vom ciocni.

Privi în jurul mesei, până o găsi pe Emmanuelle Verbeke, ofiţerul răspunzător de culturile extraterestre.

— La momentul acesta, ne poţi oferi ceva despre societatea lor?

— Foarte puţin pe lângă ceea ce este evident, răspunse

femeia. Tot ce am văzut corespunde simulărilor noastre standard pentru o specie care nu deţine propulsia superluminică. Au urmat o cale progresivă logică de dezvoltare în sistemul lor stelar. Ţinând seama de scara şi succesul evident al colonizărilor, sunt uşor derutată de conflictul armat la care am asistat; m-aş fi aşteptat la mai multă stabilitate socială. Dar pentru că de fapt nu cunoaştem nimic despre cultura lor, ar fi nepotrivit să speculăm prea mult asupra conflictului în momentul acesta.

— Nu am înregistrat nici un progres în decriptarea semnalelor lor, spuse Anna, şi asta e îngrijorător. Nu mă aşteptam ca algoritmii IR să înceapă traduceri imediate, totuşi erau unele domenii în care m-aş fi aşteptat la progrese.

— Care anume? întrebă Oscar.

— În primul rând, semnalele video sau holografice. Există reguli esenţiale de formatare pe care trebuie să le urmeze datele de natura respectivă. Chiar dacă fiinţele acestea văd în spectrul ultraviolet sau dacă folosesc sonare aeriene, ar trebui să existe şabloane de afişare ce pot fi determinate. Deocamdată, pur şi simplu n-am descoperit nici unul. Transmisiunile lor par să fie complet aleatorii şi sunt exclusiv semnale analogice, ceea ce este şi mai straniu. Desigur, nu ne ajută faptul că recepţionăm atât de multe. Suprapunerile şi interferenţele sunt considerabile. Sperasem să vă pot reproduce un exemplu al limbajului lor, dar nu pot face nici măcar asta.

— Este neobişnuit, rosti Emmanuelle, că nu ştim nici măcar cum arată. Dacă situaţia ar fi fost inversată şi Dysonii s-ar fi furişat în apropierea unei planete a Commonwealthului, ei ar fi putut să ne înţeleagă în scurt timp pe baza comunicaţiilor noastre.

— Noi înregistrăm totul, spuse Anna. Dacă până la urmă vom stabili contact şi Dysonii vor dori să vorbească cu noi, atunci vom avea o înţelegere completă a căilor de

comunicaţii pe care le utilizează. După aceea putem începe să traducem semnalele pe care le înregistrăm acum. Va fi de ajutor în cazul în care ei se inhibă când află că noi suntem aici şi încep să-şi limiteze outputurile. Ceea ce recepţionăm în prezent poate fi destul de valoros mai târziu.

— Dacă ne găsesc furişându-ne pe aici, este probabil că ne vor ataca? întrebă Oscar.

— Dacă aş fi fost în locul lor, aş fi fost curioasă, răspunse Emmanuelle, însă aceasta este o reacţie personală. În acelaşi timp, este o trăsătură umană. Potrivit actualei noastre baze de cunoştinţe, ne este imposibil să precizăm reacţia lor.

— În cazul acesta, zise Wilson, ne vom desfăşura investigaţia pe baza scenariului celui mai defavorabil. Echipa de contact va fi înarmată şi va deţine autoritate să deschidă focul dacă este ameninţată. *A doua şansă* va opera în stare de alarmă de luptă din clipa în care trecem de vechiul prag al barierei.

Pentru prima dată după dispariţia barierei, Oscar părea cu adevărat fericit.

— Anna, ai găsit ceva potrivit? întrebă Wilson.

— Da. În jurul punctului acestuia plutesc numeroase sfărâmături de nave spaţiale. Femeia îl privi stingher pe Oscar. S-ar părea că Dysonii se războiesc într-adevăr mult între ei. Cred că ar trebui să manifestăm prudenţă.

— Aşa va fi, încuviinţă Wilson aruncându-i în acelaşi timp o privire de avertizare. Ai un punct interesant de unde să începem?

— Cred că da.

***

Nimeni nu scosese nici un cuvânt, totuşi echipajul de pe punte fusese foarte conştient de momentul când

depăşiseră linia unde existase cândva bariera. Dacă va reapărea brusc, prinzându-i înăuntru?

Hisradarul scană în urma lor, examinând spaţiul şi hiperspaţiul. Nu exista nici o modificare a semnăturii cuantice a continuumului spaţio-temporal. Nimic nu se schimbă în Cetatea Neagră sau în jurul ei.

Aşteptară o oră, imediat dincolo de linia barierei, înainte ca Wilson să rostească în cele din urmă:

— Perfect – Tu Lee, du-ne la pietroi.

— Executarea.

***

McClain Gilbert aştepta în biroul operativ al echipei de contact, nu departe de punte. Spre deosebire de punte, compartimentul acesta avea doar două console, dar mult mai multe display-uri. La cele trei mese lungi stăteau aproape toţi cei patruzeci de membri ai echipei, care priveau ecranele goale cu o răbdare stăpânită. Absenţa datelor curente din partea senzorilor nu putea atenua surescitarea care vibra prin încăpere. Era prezentă în comentariile scurte schimbate de prieteni, de felul în care carturile fuseseră uitate, astfel încât toţi să se poată înghesui aici, de cutiile de băuturi rămase pe mese, de absenţa gălăgiei obişnuite. Echipa de contact intra în sfârşit în acţiune.

Până atunci fusese departamentul cel mai nebăgat în seamă din navă, mulţumindu-se să tragă cu ochiul peste umerii celorlalţi la volumul uriaş de date care se revărsaseră în *A doua şansă.* Acum toleranţa şi aşteptarea erau răsplătite.

Oscar intră în cabină, tocmai când nava ieşea din gaura-de-vierme. Mac îi făcu semn către scaunul neocupat de lângă el şi împreună priviră lumina albăstruie a găurii-de-vierme dispărând de pe ecrane şi permiţând

videocamerelor să focalizeze pe bolovanul spaţial cu care făceau joncţiunea. Anna, care-l descoperise şi astfel avea dreptul respectiv, îl botezase „Foişorul”. Era o aşchie lungă de piatră, care se termina cu un fel de staţie la unul dintre capete. Ţinând seama de forma de tip turn şi de poziţia lui – la 1,5 UA dincolo de orbita gigantei gazoase – femeii i se păruse analog unui antic avanpost imperial, un fort-garnizoană de mult uitat, care veghea peste pustiile teritorii barbare gata să semnaleze orice ar fi putut ameninţa civilizaţia.

— Se pare că am avut dreptate că-i inactiv, rosti Oscar. Din fericire…

Scanările pasive pe distanţe mari nu arătaseră emisii infraroşii. Nu exista activitate neutrino sau emisii electromagnetice. Întrucât Foişorul avea o rotaţie rapidă, cu durata de douăzeci şi şase de minute, concluzionaseră că era abandonat, fiind probabil victima unei bătălii străvechi.

Privind imaginile care apăreau, susţinute de fluxul lent de date, Mac fu convins că aveau dreptate. Stânca aducea cu o lamă de cuţit lungă de un kilometru şi jumătate, însă nedepăşind nicăieri două sute de metri în lăţime. Toate laturile erau ascuţite, cu muchii tăioase. În mod evident, era o aşchie care fusese ruptă dintr-un asteroid distrus de o încărcătură nucleară.

— Trebuie să fi fost o explozie teribilă, comentă el. Până acum nu i-am văzut construind ceva pe asteroizi atât de mici.

Staţia era încastrată în suprafaţă în jurul capătului mai lat al Foişorului. În majoritate era formată din cuburi, piramide şi ciuperci din compozit de titan aliat, dar după secolele de expunere la vid blindajele exterioare cândva puternice erau fragile ca biscuiţii. Fisuri năruite dezveleau nervurile de ranforsare de dedesubt, iar culoarea devenise pestriţă, un fel de gri-plumburiu murdar, după nenumăratele impacturi ale micrometeoriţilor şi ablaţia

moleculară permanentă. Structuri ca nişte ciuperci spinoase modelate din plastic dur şi materiale metaloceramice pândeau între secţiunile mai mari. Şi ele erau roase în jurul marginilor, cu franjuri prelungi şi delicate răsărind din cavităţi neregulate.

— Cel puţin nu veţi avea probleme în a intra, observă Oscar. Sunt mai multe găuri decât pereţi.

— Da, la secţiunile superioare. Secţiunile inferioare par intacte. Aha, uite, vine scanarea în profunzime.

Se aplecară la unison în faţă, privind micul portal hologramă pe care acum sclipea o hartă tridimensională a interiorului staţiei.

— Parc-ar fi un labirint suprarealist, rosti Oscar. Trebuie să fie ceva ca o rafinărie industrială. Toate alea sunt conducte, nu?

— Sau coridoare, sau tunele pentru locuit. Mai ţii minte cuiburile de jarro-muşte pe care le-am găsit pe Tandil? Crezusem că erau formaţiuni superbe de corali, până ce a ieşit roiul.

— Da… poate. Oscar îi surâse larg prietenului său. Există un singur mod prin care poţi să fii sigur.

— Exact, să ne trimiteţi pe noi să ne murdărim pe mâini. Asta nu dă greş niciodată.

— Aşa-i, fir-ar a naibii! Eu o s-o frec pe-aici, poate c-o să iau un prânz de gurmand la cantină şi dup-aia să accesez o dramă IST. Însă eu sunt sigur c-o să te distrezi tare în costumul ăla care-ţi strânge coaiele cât eşti pe-acolo.

— După ce pun piciorul pe pietroiul ăla şi stabilesc primul contact cu Dysonii, rasa noastră îşi va aminti numele meu, nu pe-al tău.

— Vai, vai – îngâmfarea, păcatul cel mai tragic dintre toate! Auzi, domnu’ Legendă, care-ţi vor fi primele cuvinte după ce o să-ţi pui fotogenic piciorul?

Mac adoptă o poziţie sincer gânditoare.

— Mă gândisem la ceva de felul: Băga-mi-aş! Acum mi-

am amintit de ce nu trebuie să mănânci curry înainte să-mbraci costumul spaţial.

— Tare! Ba chiar istoric. Îmi place.

Mac rânji, apoi se sculă.

— Gata! Toată lumea – ochii şi urechile aici, vă rog! Căpitanul nostru va menţine *A doua şansă* la o sută de kilometri de Foişor, ca măsură de precauţie. Asta înseamnă că vom folosi navetele ca să ajungem acolo. Investigaţia preliminară va fi efectuată de mine şi echipa C. Obiectivul principal al primului zbor este de a stabili nivelurile de ocupare. Dacă se va confirma că este de gradul zero, vom desfăşura o cercetare iniţială. După aceea, doresc să operez cu trei echipe care să se schimbe succesiv, pentru a cartografia conţinutul Foişorului. Aşa cum puteţi vedea sunt o grămadă de conducte, tuneluri şi căcaturi prin care va trebui să trecem. În cazul de faţă vom lucra arheologic, ceea ce ştiu că diferă niţel de genul de explorări cu care sunteţi obişnuiţi cei mai mulţi. Avem nevoie de indicii despre felul cum arată creaturile astea, ce mănâncă, ce beau, pe cine au votat, dacă echipa lor a câştigat Cupa, toate căcaturile astea. Prin urmare va trebui să căutaţi artefacte care să ne deschidă orice fel de ferestre în cultura lor. Echipele B şi F – vreau să vă concentraţi asupra electronicii sau optronicii lor, sau a maşinilor diferenţiale… ori indiferent ce dracu' folosesc. Dacă în orice sistem de acolo există fragmente de date, le vreau descărcate şi copiate. Aţi înţeles?

Un murmur de încuviinţare veselă se rostogoli prin săliţă.

— Perfect, echipa C vine chiar acum cu mine să ne punem costumele. Naveta pleacă-n treizeci de minute. În vreme ce noi o să rânim pe-acolo, Oscar îşi face slujba obişnuită de supraveghere a explorării, adică ne va urmări cururile din fotoliul lui confortabil din birou. Sunt sigur că ştiţi lecţia – toate deciziile majore sunt ale lui şi nu vreau discuţii în privinţa asta şi nici un fel de „stai niţel doar să

mă uit după colţu' ăsta, fiindcă pare interesant". Dacă există vreo îndoială, se discută întâi cu Oscar. Echipa A, ne monitorizaţi şi observaţi în mod direct la primul zbor. B, D şi E, dacă dăm aprobarea, plecaţi imediat. Tocmai de-aia, vă sugerez să vă odihniţi.

Se întoarse să iasă. Oscar îl prinse de braţ.

— Ştiu că toţi cred că sunt obsedat de dispariţia barierei, rosti el, dar aveţi grijă acolo.

— Nu-ţi face griji. Porecla mea e „Laşu'".

Abia la douăzeci şi patru de ore după ce Mac coborâse pe Foişor, Dudley Bose căpătă în sfârşit şansa de a ieşi iarăşi în luminile rampei. Crezuse că, în calitate de membru al echipei de contact A, avea să se numere printre primii oameni care să stabilească contact cu Dysonii. Asta nu se întâmplase, bineînţeles, pentru că McClain Gilbert avea drept de preempţiune.

Dudley considerase că numirea sa în echipa de contact a navei înainte de plecare fusese o mişcare abilă. La urma urmelor, Wilson şi ofiţerii lui superiori nu puteau nega că el era expertul Commonwealthului în Perechea Dyson, cel puţin din punct de vedere astrofizic. Iar pentru că diploma sa în inginerie din prima viaţă îi extindea baza de cunoaştere la nivel practic, el reprezenta o alegere evidentă atât pentru echipa de contact, cât şi pentru personalul ştiinţific.

Deocamdată însă cunoştinţele îi rămăseseră din păcate neaplicate. Dudley înţelegea foarte puţine despre starea cuantică a barierei; conducerea de unul singur a departamentului astronomic al Universităţii îi lăsase foarte puţin timp la dispoziţie pentru a se ţine la zi cu linia întâi a fizicii teoretice. Şi, cu toate că interioarele Cetăţii Negre rămăseseră vizibile în mod spectaculos, el nu era în stare să ofere vreo ipoteză privind natura acelui mecanism gigantic.

În timp ce *A doua şansă* examinase Cetatea Neagră,

Dudley rămăsese în majoritatea timpului singur în cabină, înregistrând comentarii. Contractul lui cu Gralmond Webnews implica emiterea de opinii şi interpretări ale informaţiilor colectate de navă. În esenţă, juca rolul unui popularizator ştiinţific – privea rezultatele sosite în ziua respectivă şi oferea o explicaţie de nivel ştiinţific cât mai redus. Perioada pe care o petrecuse în calitate de conferenţiar, când diviza faptele complexe în bucăţele uşor digerabile, urmată de expunerea meteorică la mass-media şi solicitările lor de prezentări simplificate, îl făcea perfect calificat pentru rolul respectiv.

Însă Foişorul îi oferise finalmente ocazia de a-şi îmbunătăţi profilul. Ajungerea lui pe ultima frontieră atinsă de om avea să facă zborul acesta să fie definit ca al lui. El, Dudley Bose, urma să devină interfaţa umană cu misterul Perechii Dyson.

McClain Gilbert anunţase după aceea graficul de lucru al echipelor şi Dudley trebuise să mai aştepte o zi. Până ce-i sosise rândul, fusese redus din nou la un rol secundar – privea prin videocamera navetei cum McClain Gilbert se îndrepta către uriaşele structuri extraterestre de pe Foişor şi revărsa banalităţi de felul: „Asta e… Dintr-un moment în altul… Da! Contact! Cât de mult diferă de obişnuitele noastre prime întâlniri cu un mediu extraterestru. În mod normal, personalul de contact SISC trece printr-o gaură-de-vierme şi calcă ferm pe sol. Aici îl puteţi vedea pe prietenul meu Mac fiind cu adevărat nevoit să se ţină cu mâna de marginea unei găuri. Staţi aşa, luminează cu proiectorul în structură! Vedeţi acum primele imagini ale unui univers extraterestru cu totul inedit.”

De fapt, plutirea precautătă a lui Mac prin structură era de o plictiseală fără margini. În mod evident, staţia fusese părăsită de mult timp. Carcasa din polititan era încă uşor radioactivă şi rata ei de înjumătăţire permisese ca explozia să fie datată cu acurateţe în urmă cu două sute unsprezece

ani. „Aşadar acolo nu se poate să mai fi rămas nimic viu. Sau dacă a rămas, este o formă de viaţă foarte diferită de tot ce cunoaştem.”

Compartimentele nu arătau foarte straniu. Principiile constructive erau rezonabil de universale. Carcasa era făcută din straturi multiple: perete de presiune, izolaţie termică, ranforsare structurală, conducte pentru cabluri. Primele informaţii sugerau că incinta cubică în care intrase Mac era o secţiune de habitat. Câţiva pereţi interiori aveau deschideri dreptunghiulare ca nişte trape. „Sunt late de doi metri, mai mari decât cele ale oamenilor, ceea ce ar arăta că Dysonii pot fi mai mari decât noi.” *În cazul în care nu vă puteţi da seama şi singuri.* Acelea erau momentele în care Dudley se detesta pentru ceea ce trebuia să facă.

Aproape toate compartimentele aveau o deschidere în coridoarele largi, ca nişte tunele, care se curbau şi se răsuceau prin interior. Reflectoarele costumului lui Mac găsiră în compartimente blocuri octogonale ce ieşeau din pereţi în apexul nervurilor structurale. Cândva susţinuseră maşinării de dimensiuni mari, dar acum erau doar suporturi goale şi console de încărcare. „Interiorul a fost golit complet. Cei care au câştigat bătălia şi-au luat probabil şi prada cu ei.”

Activitatea extravehiculară a lui Mac era o înregistrare de incinte goale şi tunele lungi şi întunecoase. Foişorul degaja o atmosferă de respingere, mai degrabă decât de abandonare. Rece, întunecat, slab radioactiv, era pur şi simplu lipsit de importanţă; atât scopul, cât şi mijloacele încetaseră când radiaţiile letale îi străpunseseră toate colţurile.

Era o impresie care se consolida în mintea lui Dudley când privea aşchia de rocă ce se întindea peste câmpul stelar. Totul de aici era cenuşiu, existând foarte puţine diferenţe între piatră şi staţia extraterestră cocoţată pe ea. Abia putea distinge cealaltă navetă care plana deasupra

cubului – o pată argintie şi aurie pe care pulsau necontenit luminile verde şi stacojie de navigaţie. Razele ei pâlpâiau peste zgârieturile de pe perspexul micului hublou de care se lipise el.

— Casca.

— Poftim?

Dudley se întoarse şi o văzu pe Emmanuelle Verbeke de cealaltă parte a culoarului dintre fotolii. Femeia îşi punea propria ei cască.

— E timpul să-ţi pui casca.

— Ah, da. Sigur.

Îi zâmbi în semn de mulţumire şi-şi luă casca de pe zona cu arici de pe laterala fotoliului. De la plecarea de pe Anshun, se înţelesese destul de bine cu Emmanuelle. Din fericire, fiindcă ei doi formau o pereche în cadrul echipei A; desigur, asta nu însemna că trebuia să petreacă prea mult timp împreună cu excepţia carturilor şi a şedinţelor de antrenament. Dudley continua să fie destul de conştient de forma sa fizică. Toţi membrii echipajului avuseseră parte de o reîntinerire completă cu cel mult zece ani în urmă, însă el era geriatricul oficial al navei. Orice speranţă anterioară că lucrul acesta i-ar fi putut conferi un aer de distincţie dispăruse rapid.

Rachetele mici ale navetei se declanşau aproape continuu pe măsură ce se apropia pentru joncţiune, sunând ca şi cum cineva ar fi lovit cu un baros în fuzelaj. Dudley se adaptă uşoarei mişcări de legănare pe care o cauzau şi-şi coborî peste cap globul din material transparent dur. Inele etanşatoare asemănătoare unor buze se prinseră strâns şi el fixă al doilea inel etanşator, mecanic. Imediat e-majordomul lui rulă verificările finale de integrare, confirmând că costumul era complet funcţional.

Bărbatul activă câmpul de forţă al costumului şi trecu în ecluza pneumatică. Echipa C şi trei membri ai echipei A aşteptau deja pe caroiajul fuzelajului care înconjura ecluza

exterioară. Dudley avu grijă să se ancoreze înainte de a-şi scoate raniţa de manevrare din compartimentul de depozitare. McClain Gilbert însuşi îi ţinu raniţa nemişcată, în vreme ce Dudley îşi strecură braţele prin curele. Raniţa se lipi de costumul spaţial şi curelele de plastic pliabil se contractară în jurul lui.

— Eşti bine? întrebă Mac.

Casca îi era foarte apropiată de a lui Dudley, îngăduindu-i să privească prin tenta argintie.

— Sigur că da.

Oricât de blazat ar fi încercat să sune, realitatea prezenţei sale în spaţiul cosmic deschis în interiorul unui sistem stelar extraterestru îi făcea inima să-i tresară. Telemetria îi era imediat accesibilă lui Mac. Dudley privi în jur, pentru a găsi steaua luminoasă şi liniştitoare care era *A doua şansă.* Văzând-o cum străluceşte pe fundalul câmpului stelar, răsuflă mai uşor. Privi mai departe, străduindu-se să descopere configuraţii familiare de stele printre constelaţiile stranii.

Echipa C se lansă spre Foişorul aflat la o sută de metri depărtare. Dudley ţinu raniţa de manevrare a Emmanuellei, până când femeia şi-o fixă şi fu răsplătit cu un semn de „totul e în regulă”. Asta îi făcu plăcere, îl făcea să se simtă ca un membru real al echipei.

— Bun, toată lumea-i afară! rosti Frances Rawlins, şefa echipei C. Nu părăsiţi naveta până nu vă asiguraţi geanta cu echipamente. Dacă vreţi să zburaţi în imponderabilitate, o puteţi face-n timpul liber. Îndreptaţi-vă spre baliza pe care au montat-o pe staţia extraterestră. Acolo ne regrupăm şi după aceea intrăm.

Dudley se asigură că geanta cilindrică îi era fixată la centură. Ceilalţi începuseră să se ridice lent de pe caroiajul fuzelajului. Jeturi minuscule de gaz alb ţâşniră din duzele raniţelor lor de manevrare, abia vizibile în lumina slabă a stelei îndepărtate. Mâna lui virtuală prinse joystick-ul raniţei

şi-l împinse în faţă, iar gazul produse un vuiet surd, vibrând în spatele său. Dar bocancii i se desprinseră de caroiaj şi el pluti îndepărtându-se de navetă. Inima începu să-i bubuie iarăşi, cu adrenalina năvălindu-i în sânge. Chiar nu-i venea să creadă că făcea asta. În prima lui viaţă, se înscrisese într-o vacanţă pentru o expediţie cu deltaplanul, încrezându-se în rezistenţa unei bucăţi de ţesătură şi rugându-se să reziste curelele când el şi instructorul săriseră de pe vârful unui munte. Valul de tensiune şi euforie care-l izbiseră simultan când văzuse vârfurile copacilor sub tălpile lui nu semănase cu nimic din ce cunoscuse vreodată. Acum încerca aceleaşi senzaţii, dar mult mai intens decât prima dată.

Ca şi atunci, se sili să se relaxeze, acceptând inevitabilul. Avu nevoie de o vreme să-şi convingă trupul că de fapt nimic nu era în neregulă, că raniţa de manevrare şi costumul funcţionau perfect şi aveau grijă de el. Rânjea ca un dement în interiorul căştii. Mâna virtuală liberă atinse iconul unui microfon, apoi tastă un cod privat.

— Mă apropii de strania staţie extraterestră pe care am botezat-o Foişorul. În prezent, toţi suntem de acord că numele n-a fost inspirat. Acesta nu este un avanpost de gardă, ci sunt pur şi simplu rămăşiţele triste ale unei facilităţi industriale care a fost distrusă în timpul unui conflict nuclear. Nu pot decât să simt regret pentru că toate eforturile şi costurile ce au fost investite în ea au căzut victime unei pierderi primitive a controlului. Deşi Dysonii au realizat atât de multe, şi sunt de acord că unele dintre reuşitele lor tehnologice le depăşesc pe ale noastre, sper că ei pot încă să înveţe din modul în care societatea noastră îşi rezolvă conflictele şi neînţelegerile.

Asta ar fi trebuit să sune bine acasă. Întotdeauna trebuie să-ţi faci audienţa să se simtă uşor superioară.

Reprezentarea grafică a cursului său din interiorul vederii virtuale arăta că devia uşor faţă de baliză. Îl

corectă. Corecţia fu excesivă şi după aceea trebui să tragă ferm joystick-ul în partea opusă. Era exact acţiunea împotriva căreia îl avertiza instinctiv memoria de antrenamente. Dudley pur şi simplu nu putea integra cunoaşterea respectivă la nivelul reflexelor somatice. De aceea, înaintă bălăngănindu-se, cu gazele răbufnind din toate duzele raniţei de manevrare într-un şablon aparent aleatoriu şi rămânând prudent cu ochii asupra vitezei sale relative.

Frances Rawlins se strecura prin gaura de lângă baliză când Dudley reuşi în cele din urmă să se oprească imediat deasupra ei. Îl urmară ceilalţi membri ai echipei C. O dată ajuns înăuntru, Dudley privi în jur curios, însă compartimentul era dezamăgitor. O incintă paralelipipedică simplă, din metal cenuşiu-albăstrui, inundată de petele mişcătoare de lumină puternică ale proiectoarelor costumelor. Absolut nimic care să sugereze ceva extraterestru.

— Acum, după ce am ajuns înăuntru, rosti Frances, vreau să vă repet, şi foarte insistent, apelul la prudenţă. Biroul operativ ne urmăreşte în mod individual pe fiecare dintre noi, însă ei nu pot compensa pentru toate greşelile. Unica soluţie este să nu facem nici o greşeală. Nu suntem angrenaţi în nici o cursă, ci vom căuta cu atenţie până ce găsim datele pe care le doreşte căpitanul, aşa că nu vă grăbiţi. Echipele B, D şi E au explorat deja în jos până la nivelul cinci, iar radial au ajuns până la secţiunile A3 şi A8 de pe hărţile voastre. Au amplasat relee de comunicaţii pentru a acoperi zona respectivă, dar după ce le veţi depăşi va trebui să le instalaţi pe ale voastre, fiindcă pereţii ne blochează complet semnalele. Nu permiteţi zone moarte de comunicare, mai ales în tunelurile de legătură. Vom rămâne în contact tot timpul, s-a înţeles? Bun, sarcinile vi le-aţi primit, aşa că… daţi-i drumul!

Dudley studie topografia hărţii tridimensionale în

vederea virtuală, asociind-o cu intrarea mare a tunelului de pe peretele compartimentului. Un cablu portocaliu şerpuia prin el, detaliindu-i traseul. Activă ghidarea inerţială, aliniind-o cu baliza.

— Eşti gata? întrebă Emmanuelle.

— Aşa cred.

Bărbatul privi hăul negru al intrării în tunelul pe care aveau să-l folosească pentru a coborî la nivelul cinci. Avea diametrul de trei metri. *Indicând astfel că Dysonii pot fi mai mari decât noi... idiotule! Tot*uşi nu atât de mic, încât să declanşeze claustrofobie. Cel puţin, nu imediat.

De cealaltă parte a compartimentului, Frances se trăgea deja printr-un tunel care se îndrepta către secţiunea A8. Dudley pluti spre tunelul indicat de harta lui şi se prinse de marginea intrării pentru a-şi restabili echilibrul. Proiectoarele costumului său spintecau bezna, dezvăluind un tub ai cărui pereţi din compozit pe bază de carbon erau acoperiţi de fisuri subţiri cât firul de păr şi de băşici neregulate. După cinci metri începea să se curbeze în jos, cotind în acelaşi timp lin în stânga. Bărbatul se împinse uşor cu tălpile în podeaua compartimentului, îngăduind picioarelor şi trunchiului să se ridice până ajunse în dreptul intrării, apoi se trase înainte în tunel.

— Şi în necunoscut.

***

— Primim semnale, domnule căpitan, anunţă Anna. Senzorii indică transmisiuni laser şi microunde dirijate spre noi. Provin de la sateliţii de pe orbita lui Alfa Major.

— Fir-ar a dracu’, mormăi Wilson. Eşti sigură? Nu s-ar putea să se alinieze cu ceva din spatele nostru?

— Nu cred. În spatele nostru nu există nimic. Toate cele trei fascicule se intersectează aici şi se păstrează constante. Este clar că noi suntem punctul ţintit.

Wilson apelă imediat semnalele pe ecranele consolei sale. Chiar şi după ce fuseseră trecute prin cele mai bune filtre IR, acestea apăreau sub forma unui vălmăşag de sinusoide şi configuraţii fractale.

— Seamănă cu ceea ce-şi transmit între ei?

— Da, domnule căpitan, aşa pare.

— Aşadar este posibil ca ei să nu-şi dea seama că suntem din afara sistemului lor?

— Mai mult ca sigur, interveni Tunde. La urma urmelor, după ce bariera a dispărut este firesc ca ei să se aştepte la un tip de comunicaţii sau contact din partea speciei care a construit-o acolo. Ar fi cu ochii-n patru.

Un senzor vizual era orientat asupra unei raze laser care provenea de pe un satelit ce se rotea în jurul lui Alfa Major. Un singur punct rubiniu orbitor, care oculta mare parte din fuioarele delicate de flăcări de fuziune ce înconjurau planeta. Wilson îl privi şi se simţi tot mai neliniştit de posibilitatea de a-i fi subestimat pe Dysoni.

— Ne caută – pe noi sau cel puţin o navă străină de sistem – din clipa dispariţiei barierei?

— Ar părea acţiunea logică din partea lor.

— Dar dacă n-au hisradar, cum dracu' au dat de noi?

— Gaura-de-vierme a hiperpropulsiei noastre generează un şoc gravitonic însemnat, şi în plus are o semnătură cuantică evidentă. La acestea se adaugă emisiile de neutrino ale reactoarelor noastre de fuziune.

— Sunt foarte mici, interveni imediat Antonia. Menţin sistemele de fuziune la doi la sută deasupra pragului critic. Trapele d-zero sunt principala noastră sursă energetică, însă ele sunt foarte bine ecranate.

— Căpitane, vorbi Tunde, întregul sistem planetar de aici abundă în tehnologie avansată. Iar dacă ei sunt cu adevărat atât de impulsionaţi de conflict pe cât suspectăm noi, vor avea foarte multe sisteme senzoriale. Eu nu sunt chiar aşa surprins că ne-au detectat.

Wilson reveni cu atenţia la portalurile principale, care prezentau amândouă imagini vizuale neamplificate ale Foişorului. Neliniştea lui iniţială se preschimba în îngrijorare reală.

—Anna, da-mi o baleiere cu hisradarul. Mai există ceva prin spaţiul de acolo?

După câteva scanări iniţiale ale Foişorului, îşi decuplaseră toţi senzorii activi, menţinând emisiile la minimum, în tentativa de a rămâne cât mai silenţioşi. Fusese tot decizia lui – de a fi discreţi şi de a aduna în linişte date, până ce aveau să fie pregătiţi pentru contact. O strategie care le-ar fi oferit nişte atuuri.

— Futu-i! exclamă Anna. Opt nave se îndreaptă direct spre noi!

***

Dudley coborâse prin tunel până la nivelul şapte, trecând pe lângă o mulţime de joncţiuni din care se ramificau tunele subsidiare. Reţeaua aducea cu un sistem de rădăcini care fusese răsucit într-o configuraţie de tip tirbuşon. Şerpuind în jos, bărbatul începu să înţeleagă că tunelurile se extindeau într-un fel pe care harta tridimensională din vederea virtuală nu-l putea exprima în mod complet. Pe măsură ce înaintă, deveni convins că erau conducte, nu coridoare. Pur şi simplu, erau prea multe ca să fie utilizate drept căi de trecere de către Dysoni. Pe de altă parte, nu putea vizualiza ce fel de conducte erau. Nu aveau valve sau pompe şi nu existau nici urme ale suporturilor unor asemenea echipamente. Bănuia că fuseseră căptuşite cu un tip de înveliş celular, sau o variantă a benzilor electromusculare, care ulterior fuseseră demontate, ca tot ceea ce mai existase pe aici. Până acum, echipele de contact nu izbutiseră să recupereze nici măcar un singur artefact de valoare.

Lunecă din tunel într-un compartiment de la nivelul şapte care avea forma unei felii de tort. Nu avea trape de acces, ci doar alte deschideri de tunele. Dudley atinse cu bocancii podeaua neregulată, îngăduindu-le cililor tălpilor să prindă suprafaţa care se exfolia. Spaţiul deschis era o uşurare salutară după limitările tunelului. Emmanuelle apăru în urma lui, atingând marginea cu degetele când trecu pe lângă ea, pentru a descrie un cerc lent înainte de a-şi plasa bocancii ferm pe podea. Dudley monta deja un releu de comunicaţii pe un bloc gol.

— Locul a fost curăţat, raportă Emmanuelle. Nu există conexiuni directe cu alte compartimente.

— Bine, răspunse Oscar. Intrarea trei de tunel intră chiar în rocă. După vreo douăzeci de metri, nu mai avem un plan exact al ei; scanarea profundă nu poate pătrunde mai adânc. Vrei s-o verificaţi voi?

— Putem, sigur că da, răspunse Dudley încrezător. În sfârşit, un teritoriu necartografiat!

— Bine, dar procedaţi cu grijă. Nu uitaţi de releele de comunicare.

Dudley ar fi dorit să replice ceva de genul *bineînţeles că n-o să uităm,* totuşi ar fi fost lipsit de profesionism. De fapt, glasul calm al lui Oscar pe care-l auzea în urechi era liniştitor. *Puteţi oricând să vă bizuiţi pe Oscar.* Era o plăcută plasă de siguranţă psihologică.

Comandă bocancilor să elibereze podeaua şi se împinse înainte, spre intrarea trei. Proiectoarele costumului luminau interiorul cenuşiu ca ardezia, care nu părea deloc diferit de o duzină de altele pe lângă care trecuse deja; pornea într-o curbă în sens trigonometric.

— Începe înregistrarea traseului, îi comandă e-majordomului şi se trase înăuntru.

După cincisprezece metri, suprafaţa se schimbă din compozitul carbon dur uzual într-un înveliş subţire din aluminiu, mai de vreme şi crăpat, dezvăluind roca aflată

imediat înapoia lui. Curbura se strânse mai mult, transformându-se într-o spirală regulată. Dudley montă un releu pe perete. După douăzeci şi cinci de metri, fu nevoit să utilizeze altul.

— Potrivit ghidării mele inerţiale, spuse Emmanuelle, este o spirală. Coborâm aproape în lungul axei pietroiului.

— Oscar, întrebă Dudley, pe suprafaţa pietroiului există vreo gaură? Ceva care ar putea să fie capătul opus?

— E greu de spus. Sunt nişte fisuri care ar putea fi deschideri. De asta avem nevoie de voi.

— Mulţumesc.

După alte două inele de spirală, ajunseră la prima joncţiune. Era un tub rectiliniu, lung de şapte metri. Dudley îndreptă proiectoarele costumului în interiorul lui.

— Duce pur şi simplu în cealaltă parte a spiralei, ca un fel de scurtătură.

— Nu cred, spuse Emmanuelle. Unghiul nu-i cel corect. Auzi… ştii ceva?… cred că puţul ăsta este construit ca ADN-ul. Două spirale paralele între ele, cu pasaje de legătură orizontale.

— S-ar putea să ai dreptate. Oscar, aş vrea să încerc ceva. Dacă punem un releu de comunicare în celălalt capăt al tubului ăstuia, atunci am putea să-l receptăm, dacă sub noi mai există alt pasaj orizontal.

— Dă-i drumul, Dudley, merită încercat.

Dudley se repezi prin tunelul scurt, încântat cât de uşor se deplasa în condiţiile acelea. Memoria de antrenament începea în sfârşit să opereze în mod reflex… bineînţeles, alături de înzestrările lui naturale. Montă releul în a doua spirală şi se grăbi înapoi.

***

Wilson privea triunghiurile micuţe care se târau pe imensul display tactic al portalului. În jurul fiecăruia

pâlpâiau numere, care anunţau veşti încă şi mai rele. Nava din frunte se afla la optzeci şi două de milioane de kilometri depărtare şi accelera puternic la opt g. Avea să ajungă la ei în ceva mai mult de trei ore. Asta în sine era prost, însă ceea ce nu-i plăcea deloc lui Wilson era faptul că nu se întorsese cu 180° pentru a decelera.

Cele opt nave fuseseră lansate de pe sateliţii sau asteroizii locuiţi ai gigantei gazoase exterioare, aflată la distanţa de trei UA, cel mai apropiat centru de activitate extraterestră. Dacă nava din frunte nu decelera deloc, urma să aibă o viteză relativă de peste şapte mii cinci sute de km/secundă când ajungea la ei. Nici un aparat construit de om nu atinsese vreodată o fracţiune din viteza aceea în spaţiul real. Chiar şi acum putea să vadă nava pe display-ul vizual, urmărită de telescopul principal din *A doua şansă;* jetul violet lăsat de motorul cu fuziune se întindea pe sute de kilometri înapoia unei sfere aurii scânteietoare. Fiecare moleculă de gaz şi particulă încărcată ce lovea câmpul de forţă murea într-o rafală de splendoare radioactivă, contribuind la nuanţa coronală din jurul navei. Dacă izbea *A doua şansă* sau Foişorul cu viteza aceea, explozia ar fi rivalizat pentru scurt timp cu o flamă solară.

— Numai navele cinci şi şapte s-au întors ca să decelereze pentru joncţiune, anunţă Anna. Au rămas mult în spatele celorlalte. Şi alte trei au plecat de la giganta gazoasă pe curs de interceptare spre noi. Cred de asemenea că vreo cincisprezece au pornit de la Dyson Major; este cam devreme pentru a fi sigură, dar vectorii lor corespund.

Wilson încuviinţă în tăcere, studiind situaţia din punct de vedere tactic. Potrivit poziţiilor şi vectorilor lor, cele opt nave din prima flotilă fuseseră lansate din baze diferite într-un interval de câteva ore. Erau bine distanţate. Destinaţia lor era cât se putea de clară, chiar dacă avea să fie doar o survolare. Cât despre intenţii…

— Mulţumesc, rosti el. Oscar, scoate imediat echipele din Foişor. Vreau ca într-o jumătate de oră să fie la bordul navei.

— Am înţeles.

— Tunde, încerc să mă gândesc ce valoare posibil paşnică sau ştiinţifică ar putea avea o survolare la viteza pe care o va atinge nava din frunte.

— Nici nu se poate vorbi despre aşa ceva.

— Exact asta crezusem c-o să spui. Este o acţiune de ocupare a teritoriului. Se poate ca ei să creadă că suntem specia care a ridicat bariera şi în cazul acesta trebuie să ne aşteptăm la ce e mai rău. Dacă nu încetinesc, ne vom retrage din sistem. Nu voi risca vieţile noastre şi misiunea aceasta pentru o tentativă de stabilire a contactului într-o situaţie de bătălie. Hiperspaţiul, doresc imediat un curs de zbor pentru revenirea în Commonwealth, care să fie gata pentru iniţiere la comanda mea.

— Am înţeles.

— Anna, vom încerca un contact prin date cu prima flotă. Dacă noi nu-i putem înţelege, poate că reuşesc ei să ne înţeleagă. Începe să transmiţi pachetul nostru de contact preliminar standard. Foloseşte toate frecvenţele pe care emit ei. Ar trebui să le comunicăm măcar faptul că nu noi am ridicat bariera.

— Căpitane, îl apelă Oscar.

Lui Wilson îi lipsea Oscar de pe punte, deşi admitea fără chef că secundul era de departe omul cel mai potrivit pentru a conduce explorarea Foişorului. Din tonul lui înţelese însă imediat că se întâmplase ceva rău.

— Da?

— Avem probleme – doi membri ai echipei de contact A au încetat să mai comunice.

***

— Ăsta este iarăşi la alt unghi, comentă Emmanuelle.

Se opriseră amândoi lângă al cincilea pasaj de traversare, luminându-l cu proiectoarele costumelor. Şi de data aceasta era un tunel rectiliniu care se deschidea într-un puţ în spirală. De acum bănuiau că erau mai mult de două spirale – poate patru sau cinci.

— Cred că ar trebui să rămânem în puţul ăsta, spuse Dudley. Haide să vedem unde ajunge, înainte de a începe să le cartografiem şi pe celelalte.

Potrivit afişajului ghidării sale inerţiale, se găseau deja la o sută cincisprezece metri sub nivelul şapte al staţiei extraterestre. Nu izbutiseră să recepteze semnale de la nici unul dintre releele suplimentare pe care el le montase pe pasajele de traversare de deasupra, aşa că nu ştiau cu certitudine care era topografia.

— Oscar, putem continua?

— Da, mergeţi mai departe. Este cel mai interesant aspect al staţiei pe care l-am găsit deocamdată.

Dudley se împinse din nou înainte. Învelişul din aluminiu avea suficiente neregularităţi şi proeminenţe de care să se prindă pentru a-l putea folosi ca pe o scară. Abia aştepta să vadă unde va ajunge. Simţea că era vorba despre ceva important. Diferea de restul staţiei. Probabil că extratereştrii foloseau căile acestea pentru a aduce sau a scoate ceva. *Au un scop.* După ce aflau care era conexiunea, aveau să aibă prima cheie, un mod de a decripta cultura extraterestră. *Iar eu sunt cel care a găsit-o.*

Înaintă surescitat, cu proiectoarele costumului lunecând peste metal vechi şi corodat. Căutând înţelegerea…

***

— Nu-i pot aduce înapoi, spuse Oscar. Probabil că este un defect al releelor. Nu receptăm de la ei nici măcar o

undă purtătoare.

— Fir-ar a dracu'! Wilson începu să apeleze afişaje ale stării echipei de contact pe ecranele consolei lui. Când ai pierdut legătura?

— Exact când m-ai anunţat să-i retrag. Nu-mi vine să cred! Releele alea nu se pot defecta, nu-s decât circuite de siguranţă.

O hartă tridimensională a Foişorului apăru, cu poziţiile membrilor echipei ilustrate prin luminiţe verzi. Toţi se îndreptau către baliză.

— Cine lipseşte? întrebă Wilson.

— Verbeke şi Bose.

Pentru o clipă, Wilson simţi un fulger de furie. *Bineînţeles, el trebuia să fie, nu?* Mânia fu la fel de iute înlocuită de ruşine vinovată. *Este un membru al echipajului meu şi i s-a defectat echipamentul.*

— În cazul pierderii legăturii, nu trebuie să se întoarcă automat?

— Aşa scrie la manual şi Emmanuelle o ştie foarte bine. Chiar dacă Dudley stă mai prost cu teoria. Ar fi trebuit să fi pornit înapoi.

— Cât de departe se găsesc de un releu funcţional?

— Nu ştiu. Au amplasat optsprezece în urma lor. De la şaisprezece dintre ele receptez în continuare telemetrie. Asta înseamnă că ar fi la vreo douăzeci de metri de unul funcţional.

— Exact, încuviinţă Wilson încordat.

Şi-i putea imagina pe cei doi, iritaţi de faptul că descoperirile le fuseseră oprite, poate chiar certându-se dacă să se întoarcă, ori să mai înainteze câţiva metri ca să arunce o privire rapidă.

— Ar trebui să-i pot recepta dintr-o clipă în alta, spuse Oscar.

— Anna, Sandy, avem vreun răspuns de la navele Dysonilor?

— Nu încă, domnule, îmi pare rău, răspunse Sandy Lanier. Continuă să fie pe curs. Nici un semnal, nimic direcţionat spre noi.

— Nenorociţii! Bine, va trebui să-ncepem să răcnim la ei. Ridicaţi nivelul puterii în antenele de transmisie. Să fim absolut siguri că le atragem atenţia.

— Am înţeles.

***

McClain Gilbert ţâşni din tunelul de compozit de carbon în compartimentul balizei. În faţa lui, membrii echipei de contact ieşeau prin deschiderea din perete. Gazele albicioase din raniţele lor de manevrare se învolburau în vârtejuri iuţi prin razele proiectoarelor costumelor.

— S-a stabilit legătura cu ei? îl întrebă pe Oscar.

— Nu. Nimic.

— Ar fi trebuit să fie de acum în raza de recepţie. Băga-mi-aş picioarele, Emmanuelle ştie ce face! Cât a trecut de la ultimul contact?

— Paisprezece minute.

— Nici vorbă! Nici vorbă să fie o defecţiune de releu. Au probleme!

— Nu ştim asta.

— Eu o ştiu.

Se întoarse şi se împinse în perete, propulsându-se către tunelul care avea să-l ducă direct la nivelul cinci.

— Ce faci?! strigă Oscar.

— Îi ajut…

— Întoarce-te la navetă!

— Vin cu tine, Mac, spuse Frances Rawlins.

Mac era deja în tunel. Razele proiectoarelor îl luminau din spate.

— Mă ocup eu de ei, îi spuse lui Frances.

— Sunt echipa mea, fir-ar a naibii!

— Bine.

— Mac, pentru Dumnezeu! făcu Oscar. Întoarceţi-vă amândoi la navetă!

— Două minute, Oscar. Haide, ce naiba – două minute n-o să conteze.

— Iisuse!

***

— Fii atentă, spuse Dudley, peretele se schimbă din nou.

Se opri şi-şi aţinti proiectoarele costumului pe zona aflată chiar în faţa căştii sale. Emmanuelle pluti spre el.

Aluminiul rupt forma o serie de caneluri mici între care se zărea un material ceramic galben, cu semne roşii.

— Asta-i interesant…

— O fi o scriere? întrebă femeia.

— S-ar putea. Tu ce crezi, Oscar?

— Nu suntem siguri. Vedeţi s-o filmaţi cât mai bine.

— S-a marcat. (Dudley aşteptă o clipă.) Te-ai prins? S-a… marcat…

— Haide, filmează naibii o dată! oftă Emmanuelle.

***

— Dumnezeule! Sandy se trase dinapoia consolei de parcă tocmai ar fi receptat un şoc electric. Domnule căpitan, lansare de proiectile. Nava din faţă a tras. Opt… nouă… douăsprezece… Confirm, sunt douăsprezece proiectile.

— Spre noi? întrebă Wilson.

Era încântat de calmul vocii sale.

— Patru dintre ele. Restul au fost lansate către navele doi, trei şi şase.

Degetul virtual al lui Wilson apăsă un icon de comunicaţii.

— Mac, Frances, ieşiţi de-acolo – imediat! Naveta

decolează în trei minute.

— Suntem aproape la nivelul şapte.

— Extratereştrii trag în noi. Ieşiţi de-acolo. Nu voi mai repeta ordinul acesta.

— Am înţeles, domnule căpitan.

— Celelalte nave răspund la proiectile, anunţă Anna. Salve lansate din navele trei, doi, cinci, şase, patru... Aha, acum a tras şi opt. Nava din frunte a tras din nou. Au fost lansate peste o sută de proiectile. Douăzeci şi patru dintre ele se îndreaptă spre noi, domnule căpitan. Dumnezeule, au cincisprezece g!

— Nenorociţii! scuipă Wilson. Pilot, du-ne la Foişor. Trebuie să aducem la bord naveta. Tu Lee, hiperpropulsia este pregătită?

— Da, domnule căpitan. Putem trece la superluminică în orice clipă.

***

Mâna virtuală a lui Mac răsuci acceleraţia pe cât de mult i-o permitea grafica şi ţâşni din compartimentul staţiei în spaţiul cosmic. Senzorii costumului i se fixară pe navetă, iar cursul roşu-strălucitor al traiectoriei îi brăzdă vederea virtuală. Se conduse în lungul lui, ignorând avertismentele chihlimbarii asupra vitezei, care pâlpâiau agitat. Frances era alături de el.

O lumină albă, pătrunzătoare, apăru dinapoia Foişorului. Înăuntrul costumului, Mac se crispă. Apoi logica îl linişti. Era motorul cu plasmă al navei lor, care se apropia. Reducea timpul de care ar fi avut nevoie naveta pentru a intra sub câmpul protector.

Un timp care ar fi putut să nu mai existe. *Nu puteam să-i abandonez fără să fi făcut un efort pentru a-i ajuta. Pur şi simplu, nu puteam! Cine ar fi ştiut ce se va întâmpla?*

Începu să decelereze la câţiva metri de navetă şi se

folosi de picioare pentru a absorbi majoritatea impactului, totuşi se izbi puternic. Cilii de pe tălpi prinseră grila fuzelajului, împiedicând orice ricoşare. Frances apăru lângă el.

— Băga-mi-aş! icni ea.

Picioarele i se îndoiseră sub un unghi nefiresc şi trunchiul era mult răsucit.

— Pleacă, îl anunţă Mac pe pilotul navetei.

— Încă n-aţi intrat.

— Pleacă, am zis! Suntem în siguranţă.

În jurul lui spaţiul înflori galben când se declanşară rachetele chimice.

***

Oscar alergase în compartimentul punţii şi Wilson îl salută scurt din cap atunci când se instală la consola lui. Aştepta naveta, urmărind-o cu sufletul la gură. Atât Jean Douvoir cât şi pilotul se descurcară superb, efectuând joncţiunea la treizeci de kilometri de Foişor. Un ecran mic îi arătă naveta aşezându-se pe suportul său, care se retrase în hangar.

Wilson continua să-şi încleşteze şi descleşteze spasmodic pumnul, ceea ce afecta contactul cu interfaţa consolei sale.

— Avem vreun contact? întrebă el pentru a zece oară.

— Nu, spuse Oscar. Cred că Mac a avut dreptate, au necazuri.

— Ce dracu’ de necazuri? Locul ăla era mort. Îngheţat şi mort.

— Nu ştiu.

— Detonare proiectil, anunţă Anna. Oho-ho, e groasă rău! Rafale multiple. Megatonaj de proporţii. Folosesc pulsatori pentru devierea energiei, emisii foarte masive în banda-e, activitate de raze X şi gama. Armamente

electronice din plin.

— Unde sunt?

— Nava trei. Atac şi baraj de apărare. Nava este tot intactă. Şi-a modificat uşor traiectoria.

Wilson privi portalul prova care urmărea cele douăzeci şi patru de proiectile ce goneau spre ei. Viteza lor în sine era terifiantă.

— Ar trebui să plecăm, rosti Oscar încetişor.

— Da.

A doua navetă era pe suportul ei, cu un pilot voluntar gata să decoleze în secunda în care ar fi avut vreun semnal de la Verbeke sau Bose.

— Alte lansări de proiectile, anunţă Anna. Şi cred că va fi şi altă rundă de explozii. Un norişor de atac este aproape de nava cinci.

— Vreun răspuns la semnalul nostru? întrebă Wilson.

Sandy clătină din cap.

— Detonări, raportă Anna. Să fie a naibii, acolo-i ca preludiul Armaghedonului.

— Wilson, insistă Oscar, e timpul.

Căpitanul Wilson Kime se uită pentru ultima dată la display-ul de urmărire. Proiectilele se apropiaseră şi adevărata lor capacitate de ofensivă rămânea necunoscută. Se apropia periculos de mult de a-şi primejdui nava şi echipajul. Toţi cei de pe punte îl priveau acum, iar expresiile de înfrângere şi regret şi, da, chiar vinovăţie erau la fel cu ale lui.

— Hiperspaţiu, ordonă Wilson, du-ne acasă.

15

Uşile liftului se deschiseră lin şi căpitanul de poliţie Hoshe Finn ieşi în vestibulul familiar. Pentru prima dată, nu mai trebuise să telefoneze din timp, deoarece uşile duble ce dădeau în apartamentul lui Morton erau larg deschise. Câteva măsuţe rulante mari fuseseră aduse în livingul uriaş

pe două niveluri, transportând cutii din plastic pentru împachetat, care fuseseră stivuite lângă pereţi. Procesul încărcării mobilierului începuse deja, alături de ambalarea obiectelor mai mici în folii de plastic expandat. Totul se oprise însă după umplerea a numai trei cutii. Toţi UGboţii care lucrau erau nemişcaţi, iar unii dintre ei încă ţineau obiectele pe care le purtaseră în clipa când avusese loc incidentul cu cuţitul cu lamă armonică. Doi manageri juniori de la Darklake National Bank, receptorii de datorie numiţi de tribunal, aşteptau, oarecum nervoşi, lângă singura sofa rămasă. Supraveghetorul de la compania pentru mutări stătea pe vatra de piatră în faţa şemineului, bea ceai din ceaşca-termos şi zâmbea viclean.

— Unde-i? întrebă Hoshe.

Faptul că nu trebuia să-şi utilizeze noul certificat de identitate de căpitan de poliţie spunea destule despre puterea publicităţii unisferei. Toţi ştiau cine era el.

— Acolo, arătă spre bucătărie unul dintre funcţionarii băncii. Vreau s-o arestaţi pe nenorocită!

Hoshe ridică o sprânceană, reuşind în acelaşi timp să pară plictisit – ceva ce văzuse pe Paula Myo făcând cu mare succes în câteva rânduri.

În mod destul de plăcut, funcţionarul se înroşi la faţă.

— Ne-a ameninţat, se bâlbâi el. Şi a avariat un UGbot. Pentru asta vom cere despăgubiri.

— L-a avariat rău? întrebă Hoshe.

Supraveghetorul ridică ochii din ceaşcă.

— Nu ştiu. Eu nu intru acolo. Să tratez cu psihopaţii nu face parte din meseria mea.

Părea amuzat, totuşi îşi păstra chipul sobru în faţa lucrătorilor de la bancă.

— Nu te învinuiesc, încuviinţă Hoshe. Uşa bucătăriei era parţial deschisă. Mellanie? Sunt Hoshe Finn. Mă mai ţii minte? Trebuie să vorbesc cu tine.

— Pleacă! ţipă fata. Căraţi-vă toţi!

— Haide, Mellanie, ştii bine că nu pot face asta. Trebuie să discutăm. N-o să fim decât noi doi – tu şi cu mine. Nici un poliţai, absolut nimeni altcineva, îmi dau cuvântul.

— Nu. Nu vreau. N-am despre ce discuta.

Glasul ei aproape că cedase. Hoshe oftă şi se apropie de uşa bucătăriei.

— Ai putea cel puţin să-mi oferi ceva de băut. Întotdeauna când veneam aici ni se oferea ceva. Unde-i majordomul?

O tăcere prelungă, urmată de ceva ce părea un scâncet.

— A plecat, răspunse ea încet. Toţi au plecat.

— Bine, o să-mi pregătesc singur băutura. O să intru acum.

Hoshe ocoli uşa, continuând să fie precaut, deşi nu credea că-l aştepta vreun pericol real.

Ca şi restul locuinţei, bucătăria era uriaşă şi complexă. Tăbliile dulapurilor de podea erau din marmură roz şi cenuşie, cu uşile din lemn de brent lustruit. Corpurile suspendate aveau uşiţe transparente, lăsând să se vadă seturi de veselă şi pahare scumpe. Hoshe trebui să ocolească masa centrală, mare cât una de biliard, pentru a o găsi pe Mellanie. Stătea pe podea, într-un colţ, atât de încordată încât parcă ar fi încercat să străpungă peretele. Pe gresie, chiar în faţa ei, se afla un cuţit cu lamă armonică.

Hoshe ar fi dorit să se aşeze pe vine lângă ea, ilustrând susţinere şi prietenie, aşa cum accentuau scenariile de antrenamente, totuşi nu slăbise îndeajuns ca să poată face asta în mod confortabil. De aceea, se trase câţiva paşi înapoi, instalându-şi fesele pe tăblia de marmură.

— Ar trebui să fii atentă cu lamele armonice, rosti el nepăsător. Pot fi destul de periculoase, dacă nu te pricepi. Mulţi portărei juniori se pot alege cu tăieturi serioase dacă ţinteşti destul de bine.

Mellanie ridică fruntea. Părul ei roşcat era răvăşit. Plânsese în hohote şi dârele lipicioase ale lacrimilor îi

brăzdau obrajii. Chiar şi aşa, rămânea incredibil de frumoasă. Ba poate că frumuseţea îi era chiar sporită în starea aceasta: clasica domniţă aflată la ananghie.

— Poftim?

El surâse trist.

— Nu contează… Ştii de ce au venit oamenii aceia, nu?

Fata încuviinţă şi coborî din nou capul.

— Apartamentul aparţine acum băncii, Mellanie. Trebuie să-ţi găseşti alt loc unde să stai.

— Asta-i casa mea, suspină ea.

— Îmi pare cu adevărat rău. Vrei să te duc înapoi la casa părinţilor tăi?

— Voiam să-l aştept aici. Şi după aceea, când se va-ntoarce, totul va fi din nou la fel.

Cuvintele acelea îl şocară pe Hoshe mai mult decât orice altceva.

— Mellanie, judecătorii l-au condamnat la o sută douăzeci de ani!

— Nu-mi pasă! O să-l aştept. Îl iubesc!

— Nu te merită, îi spuse Hoshe sincer.

Ea ridică iar privirea, cu chipul tulburat, ca şi cum n-ar fi ştiut cu cine vorbea.

— Dacă vrei să-l aştepţi, urmă el, este decizia ta şi o respect, deşi mi-ar face plăcere să încerc să te conving să renunţi la ea. Însă în nici un caz n-o poţi face aici. Ştiu că trebuie să fie oribil pentru tine să vezi cum banca intră şi ia totul în felul ăsta, dar avarierea unui robot nu te va ajuta să scapi de ei. Oricum, idioţii de afară nu-şi fac decât meseria. Dacă îi enervezi nu înseamnă decât că oameni ca mine trebuie să intervină şi să facă în locul lor munca neplăcută.

— Eşti un poliţist foarte ciudat. Ţie îţi pasă. Nu eşti ca…

Buzele fetei se strânseră.

— Paula Myo a plecat. A părăsit planeta imediat după proces. N-o vei mai revedea niciodată.

— Asta-i bine! Mellanie se uită la cuţit şi întinse un picior,

împingându-l cu vârful degetelor. Îmi pare rău, adăugă ea stingher, însă toate lucrurile frumoase care mi s-au întâmplat vreodată au fost aici, iar ei au dat pur şi simplu buzna şi-au început… Au fost foarte antipatici.

— Aşa sunt întotdeauna oamenii mărunţi. Acum o să te comporţi bine?

Ea smiorcăi zgomotos.

— Da, cred că da. Îmi pare rău că te-au deranjat.

— Crede-mă, nu-i nici o problemă – mă încântă orice pretext ca să mă ridic de la birou. Ce-ai zice atunci dacă te-aş ajuta să strângi vreo două valize, după care să te duc la părinţi?

— Nu pot, răspunse ea privind drept înainte. Nu mă-ntorc la ai mei. N-o pot face. Te rog…

— Bine, nu-i nimic. Ce zici atunci de un hotel?

— N-am nici un ban, şopti Mellanie. De când a-nceput procesul, am mâncat numai ce era în congelator. Aproape că s-a golit. De-asta au plecat toţi. Nu-i puteam plăti. Compania lui Morty n-o să m-ajute. Nici unul dintre directori nu vrea nici măcar să mă vadă. Doamne, ce nemernici! Ştii, înainte mă iubeau. Am fost în casele lor, m-am jucat cu copiii lor… Şi ce petreceri am dat! Tu ai fost vreodată bogat, domnule detectiv?

— Spune-mi Hoshe. Nu, n-am fost niciodată bogat.

— Bogaţii nu trăiesc după aceleaşi reguli ca toţi ceilalţi. Dacă doresc să facă ceva… îl fac pur şi simplu. Asta mi se părea foarte excitant. Era minunat să fac parte dintre ei, să n-am limite, să trăiesc liberă… Şi acum – uită-te la mine. Sunt un nimic.

— Termină cu prostiile! O persoană ca tine poate obţine orice îşi doreşte. Eşti pur şi simplu tânără, asta-i tot. Schimbările de asemenea dimensiuni sunt înspăimântătoare la vârsta ta. O să le depăşeşti. Cumva, toţi o facem până la urmă.

— Eşti foarte drăguţ, Hoshe. Nu merit aşa ceva. Îşi şterse

o parte din lacrimile de pe obraji. O să m-arestezi?

— Nu, dar trebuie să-ţi găsim un loc unde să stai peste noapte. La vreo prietenă?

— Ha! Surâsul ei era amar. N-am nici una. Înainte de proces, aveam sute. Acum n-a mai rămas nici una care să vorbească cu mine. Săptămâna trecută m-am întâlnit cu Jilly Yen şi practic a ieşit din magazin ca să nu fie nevoită să mă salute.

— Bun, fii atentă, o ştiu pe directoarea unei pensiuni nu departe de aici. Stai vreo două nopţi acolo pe socoteala mea, până te limpezeşti. Poate că obţii chiar o slujbă ca ospătăriţă sau altceva – sunt destule localuri în oraş. Iar colegiile vor începe selecţiile peste trei săptămâni. Înainte să se fi-ntâmplat toate astea, trebuie să te fi gândit la vreo carieră.

— Ah, nu, nu! Nu pot să iau bani de la tine. Mellanie se ridică în picioare, pieptănându-şi stânjenită părul încâlcit. Nu vreau acte de caritate.

— Nu-i vorba despre nici o caritate. Întâmplător mă descurc bine. În urma promovării am primit o creştere de salariu.

— Te-au promovat? Zâmbetul fetei muri iute în clipa când înţelese motivul promovării. Ah…

— Trebuie să mergi undeva. Şi, crede-mă, pensiunea asta este ieftină.

Mellanie plecă fruntea.

— O noapte. Doar atât! Numai una.

— Sigur că da. Haide să-ţi strângi bagajele.

Ea trase cu ochiul spre uşă.

— Mi-au spus că nu pot să iau nimic din ce-i al meu. Mi-au spus că Morty a plătit pentru toate, aşa că acum aparţin băncii. De-asta am… înţelegi?

— Evident. O să aranjez eu. O conduse pe Mellanie în living. Domnişoara îşi face bagajele şi pleacă! îi anunţă pe funcţionari.

— Nu putem permite ca nici o proprietate a băncii…
— Eu tocmai v-am spus ce se va întâmpla, rosti Hoshe. Aveţi ceva de comentat? Vreţi să mă faceţi mincinos?
Cei doi schimbară priviri.
— Nu, domnule ofiţer.
— Mulţumesc.
Hoshe nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs când intrară în dormitorul principal. Nu din cauza decorului de playboy al patului rotund şi cearşafurilor negre, completat de portalul oglindă dinapoia pernelor. Vinovat era bietul UGbot care zăcea pe podea, cu o adâncitură serioasă în carcasă, acolo unde cineva îl lovise cu piciorul; două membre electromusculare fuseseră retezate perfect de la bază, iar celelalte trei îi erau înnodate în jurul picioarelor. Îţi trebuia multă putere ca să faci aşa ceva cu electromuşchii.
Mellanie luă o geantă de umăr modestă dintr-un dulap încorporat în perete.
— Nu te pot lăsa să iei nici o bijuterie, zise Hoshe. Şi bănuiesc că unele rochii sunt foarte scumpe.
Privea peste umărul ei, spre etajera cu toate spaţiile ocupate care se mişca lent, rotind restul hainelor dintr-un spaţiu de depozitare ascuns în dulap. Acolo erau probabil sute de rochii. Când verifică, celălalt dulap avea tot atât de multe costume şi sacouri, plus pantofi şi cizme.
— Nu-ţi face griji, replică Mellanie. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat a fost că „scump“ nu înseamnă întotdeauna şi „practic”.
Îşi împăturea o pereche de blugi. Teancul de pe pat era alcătuit în majoritate din tricouri.
— Mă gândeam la ceva, spuse el. Pare a fi un fel de ultimă soluţie în privinţa câştigării de bani, dar viaţa ta a fost interesantă, ca să nu spun mai mult, deşi numai din motive necorespunzătoare. Există companii de media care ar plăti pentru povestea ta.
— Ştiu. În fişierul de stocare al e-majordomului meu am

câteva sute de oferte. Am încetat să le mai accesez după ce mi-a fost închis contul cibersferă.

— De ce ţi-a fost închis?

— Ţi-am spus. N-am nici un ban. Nu glumeam.

Ridică o matrice palmară neagră şi micuţă, privindu-l întrebător.

— Ia-o.

El nu mai auzise niciodată de închiderea conturilor; toţi aveau acces la cibersferă.

Matricea intră în buzunarul lateral al genţii. Fata se aşeză pe marginea patului şi începu să încheie şireturile pantofilor de sport.

— O să-ţi reactivez contul, îi spuse Hoshe, numai pentru date şi mesaje pentru o lună. Fără acces la divertisment. O să mă coste doi dolari.

Mellanie îl privi cu un aer de curiozitate.

— Vrei să te culci cu mine, Hoshe?

— Nu! ă-ă-ă, vreau să zic că nu, nu de-asta... nu... Nu despre asta-i vorba.

— Oamenii vor întotdeauna să se culce cu mine. O ştiu. Sunt frumoasă şi tânără... la prima viaţă. Şi ador sexul. Morty a fost un profesor cu foarte multă experienţă şi m-a încurajat să experimentez. Nu-i o ruşine ceea ce pot face cu trupul. Plăcerea nu-i niciodată o ruşine. Şi nu m-ar deranja dacă ai vrea să te bucuri de mine.

Hoshe ştiu că era roşu ca focul la faţă. Auzind-o vorbind atât de detaşat era ca atunci când fusese nevoit să suporte unica tentativă a tatălui său de a-i explica despre păsărele şi albinuţe.

— Sunt însurat, mulţumesc.

Mai jalnic de atât nu se putea.

— Nu-nţeleg. De ce-o faci, dacă nu pentru sex cu mine?

— El a ucis doi oameni, a distrus două vieţi, răspunse Hoshe încetişor. Nu vreau să revendice o a treia victimă. Nu acum.

Fata luă o perie de pe măsuţa de toaletă şi începu să-şi aranjeze părul.

— Morty n-a ucis pe nimeni. Tu şi Paula Myo aţi greşit.

— Nu cred.

— Banda de criminali i-ar fi putut examina amintirile şi afla care erau lucrurile ei... sau s-o fi torturat până le spunea. N-a fost Morty.

În raportul medicului legist nu erau menţionate urme de tortură, ea era în baie şi memocelula i-a fost distrusă. Cu toate acestea, detectivul nu răspunse decât:

— În privinţa asta, va trebui să cădem de acord că nu avem aceeaşi părere.

— Eşti mult prea drăguţ ca să fii poliţist, ştii asta?

Hoshe aşteptă până ce ea îşi termină toaleta, apoi o duse la pensiune. Plăti o săptămână în avans şi plecă, reuşind să evite încercarea ei de a-l săruta la despărţire. Nu era sigur că ar fi fost îndeajuns de puternic pentru a rezista contactului fizic.

***

Cinci zile mai târziu, un taxi o lăsă pe Mellanie în exteriorul unei clădiri mari cu aspect de antrepozit din cartierul Thumby din Darklake, o veche zonă industrială, dărăpănată şi în paragină. Toate loturile erau protejate prin garduri de sârmă înalte, deşi jumătate din fabrici şi depozite fuseseră abandonate. Vântul îngrămădise gunoaiele în lungul gardurilor de sârmă, formând dune mici de hârtie şi plastic; deasupra lor se ridicau anunţurile agenţilor imobiliari, care anunţau locurile disponibile pentru construcţii. Pe calea ferată care mergea paralel cu strada principală, buruienile înalte creşteau în spaţiile dintre traverse, iar şinele erau ruginite.

Mellanie privi în jur neliniştită, cu toate că nişte potenţiali jefuitori n-ar fi avut unde să se ascundă. Pe uşa

din faţa ei, o plăcuţă purpurie anunţa: Wayside Productions. Inspiră adânc şi intră.

Ţinându-se de cuvânt, Hoshe Finn îi reactivase contul cibersferă. Numărul de mesaje non-publicitare din fişierul de stocare al e-majordomului ei depăşea şaptezeci de mii. Le ştersese pe toate, îşi schimbase codul de interfaţă personal şi îl apelase pe Rishon, un reporter pe care-l cunoscuse pe când era împreună cu Morton. Bărbatul fusese foarte încântat s-o audă şi fixase imediat o întâlnire. O asigurase că povestea ei era extrem de valoroasă şi că oamenii din tot Commonwealth-ul aveau să-i acceseze drama. În clipa aceea, Mellanie îi spusese adevărata ei idee – că ar trebui să joace chiar ea. În mod neaşteptat, Rishon fusese încântat de sugestie, susţinând că avea să-i aducă şi mai mulţi bani.

Mellanie rămăsese cu el două zile, descărcându-şi sufletul, spunându-i totul despre zilele acelea de aur, din clipa în care îl întâlnise pe Morton la dineul de gală al unei sponsorizări, cum fusese, incitarea şi miracolul relaţiei de iubire, ostilitatea părinţilor ei, petrecerile, viaţa hedonistă şi luxoasă, membrii înaltei societăţi de pe Oaktier printre care se amestecase, apoi procesul teribil şi verdictul tragic de greşit. Rishon înregistrase totul şi-l transformase într-un scenariu spectaculos pentru o dramă în opt părţi care avea să fie difuzată zile întregi. Îl vânduse în nici douăzeci şi patru de ore.

Dincolo de uşa din faţă de la Wayside Productions se afla o zonă mică de recepţie, cu pereţi şi tavan din panouri de materiale compozite ce adăposteau două sofale antice de pe ale căror braţe şi picioare tubulare se cojea cromul. O fată stătea pe una dintre ele, mestecând energic gumă în vreme ce studia un ziarecran. Avea o fustă din piele foarte scurtă şi o bluză albă foarte decoltată, care arăta un piept uriaş. Machiajul îi era oribil: fardul aplicat în jurul ochilor o făcea să semene cu un urs panda, iar buzele erau date cu

ruj lucios de culoarea lavandei. Părul alb-blond dat cu prea mult fixativ era constituit în majoritate din extensii de mâna a doua care îi coborau în zulufi mai jos de umeri, ca nişte arcuri slăbite de prea multe deformări. Ridică ochii şi-i zâmbi larg Mellaniei.

— Bună, tu eşti Mellanie! Te-am văzut la proces.

Vorbea ascuţit şi uşor piţigăiat.

— Da, eu sunt.

— Eu sunt Tiger Pansy. Jaycee mi-a spus să te-aştept. Mi-a zis să te-aduc imediat pe platou.

Se sculă de pe canapea, ridicându-se cu doi centimetri peste Mellanie graţie tocurilor argintiu-sclipitoare înalte de cincisprezece centimetri.

— Tiger Pansy?

Mellanie se strădui din răsputeri să nu se bâlbâie.

— Da, păpuşă, îţi place? Abia am început să folosesc numele ăsta. Agentul meu voia să-mi zic Slippy Trixie, da' i-am dat flit.

— Tiger Pansy e excelent. Pe cuvânt.

— Mersi. Eşti mortală, ştii? Cu-adevărat tânără, dulce şi toate alea. O să se dea-n vânt după tine.

— Ă-ă-ă… mulţumesc.

Mellanie se grăbi în urma lui Tiger Pansy.

Era un antrepozit vechi, pe care Wayside Productions îl împărţise în pătrate, pentru a păstra separate platourile de filmare. Între ele se întindeau coridoare cu pereţi înalţi din materiale compozite şi fără plafoane. Hăt deasupra capului, grinzile din metal ale clădirii susţineau un acoperiş vechi cu panouri solare, care zăngănea slab la fiecare pală de vânt. Oamenii mergeau în ambele sensuri pe coridoare şi Mellanie trebui să se lipească de un perete atunci când doi mânuitori de decoruri trecură pe lângă ele, transportând portaluri mari pentru holograme. Bărbaţii îi aruncară priviri prelungi şi zâmbiră sugestiv. Ea îi ignoră, urmând-o pe Tiger Pansy. Avea mâncărimi pe aproape tot corpul de la

noile ei COtatuaje. Gravarea lor durase trei zile, într-atât erau de extinse, şi era teribil să se abţină de la a se scărpina; ştia însă că dacă o va face, pielea avea să i se irite şi înroşească. Nu era tocmai recomandabil pentru o actriţă, mai ales la începutul înregistrării care implica output senzorial. Ştia că în prima zi ceilalţi actori aveau să fie sceptici în privinţa talentului ei şi dorea să tragă din greu pentru a-i impresiona pe toţi.

Trecură pe lângă uşa unui vestiar, umplut cu o trupă de actriţe îmbrăcate în uniforme de şcolăriţe. În ciuda reprofilării celulare, unele păreau sărite binişor de treizeci de ani. Mellanie le privi îndelung. În nici un caz nu erau…

— Am ajuns, anunţă Tiger Pansy cu o urmă de mândrie. Au cheltuit o grămadă de bani pe decorul ăsta. Eşti pe bune un nume mare aici. Indică notiţa polifoto de lângă uşă pe care scria cu litere strălucitoare: *Seducţie ucigaşă.* Mişto titlu, este?

— Da.

Tiger Pansy deschise uşa şi intrară. Decorul de pe platou era apartamentul lui Morton. Aproape… Fusese divizat în două, cu livingul într-o latură – de fapt, doar o parte a sa, cu sofale similare celor adevărate. Şemineul se afla în poziţia corectă, în spatele lor, dar îngloba nişte sculpturi foarte stranii, de animale făcute din fibră de sticlă şi vopsite cu spray pentru a imita piatra. Pereţii din jurul spaţiului erau simple holograme ce prezentau restul apartamentului. Un inel de holocamere cu diametrul de trei metri fusese coborât de pe grinzi, astfel că atârna la un metru deasupra sofalelor. Trei tehnicieni stăteau în jurul unui panou deschis într-o parte a sa, discutând încetişor, în timp ce un robot ce semăna cu un miriapod de mărimea unui braţ se târa încetişor prin componentele electronice expuse.

Cealaltă jumătate a platoului fusese dedicată dormitorului. Acesta cel puţin era integral, deşi pereţii erau tot holograme, iar cearşafurile negre erau din bumbac, nu

din mătase. Pe saltea stăteau doi bărbaţi. Unul dintre ei era Morton şi Mellanie icni, surprinsă. După aceea sesiză câteva nepotriviri şi-şi dădu seama că era vorba despre reprofilare celulară. Trebuia totuşi să admită că operaţia fusese de calitate: asemănarea ar fi păcălit pe destui. Bărbatul de lângă sosia lui Morton era Jaycee, directorul executiv de la Wayside Productions. Era îmbrăcat complet în negru, o culoare care îi prindea bine pe cei mai mulţi oameni. Pe Jaycee însă, gândi Mellanie, îl făcea să pară mai uzat decât cei 51 de ani pe care-i avea de fapt, aducând cu un unchi burlac stânjenitor de excentric. Era ras în cap, deşi umbra spectrală de ţepi cenuşii trăda o chelie în creştetul capului, încercă să nu se holbeze când veni spre ea, dar ce fel de director, mai ales într-o companie media, n-ar fi putut rezolva cu stil chelia?

— Mellanie, mă bucur să te-ntâlnesc în sfârşit în carne şi oase. Îi strânse mâna cu ceva prea multă fermitate, examinând-o din cap până-n picioare. Şi e carne de carne, frate, în morţii mă-sii! Arăţi delicios. Zâmbetul artificial de prietenie se încordă uşor. Crezusem că eşti mai tânără.

— Da?

Mellanie începea să aibă nişte presimţiri foarte neplăcute despre Wayside Productions.

— Nu-i o critică, păpuşă. Am un cosmetician supertare şi te putem întineri cu câţiva ani. Vezi cum l-a aranjat pe Joseph?

Bărbatul cu chipul lui Morton rânji agresiv.

— Bună, păpuşă, abia aştept s-o tragem împreună. Îşi puse o mână între picioare şi se strânse încântat. Mellanie îi putea zări erecţia prin ţesătura pantalonilor. Nu-ţi fie frică, n-o să fii dezamăgită – în nici un caz cu echipamentul ăsta.

— Ce găoază eşti, Joseph! pufni Tiger Pansy. Mellanie, să nu-l laşi anal, păpuşă, indiferent ce-ar zice Jaycee că-i în scenariu. Şi-a tras aşa o mărire, că-i de-a dreptul idioată. O să te doară până săptămâna viitoare.

— Auzi, făcu Joseph arătându-i degetul mijlociu lui Tiger Pansy, n-ai putea să-l bagi nici pe-ăsta între ţâţele tale căzute, aşa de mult s-au lăţit, dă-te-ncolo de băbătie futăcioasă!

— Să te fut în gură!

— Ce dracu-i asta? întrebă Mellanie. Filmăm povestea mea, ce mi s-a întâmplat mie şi lui Morton, nu un porno.

— Sigur că da, păpuşă, rosti Jaycee. Voi doi, mârâi el spre Joseph şi Tiger Pansy, cărel! Vreau să stau de vorbă cu Mellanie.

— Care-i ideea? întrebă Mellanie când ceilalţi părăsiseră decorul dormitorului.

— Îmi cer scuze pentru Joseph, e un idiot, da’ i-un scump excelent.

— Un scump?

— S cu P. Sulă cu picioare. În ciuda medicamentelor care există azi, unii au o grămadă de probleme s-o ţină sus pe tot timpul înregistrărilor. I-o chestie psihologică sau un căcat de-ăsta. Însă Joseph o poate face de fiecare dată, frate. E incredibil, în morţii mă-sii! Şi n-asculta toate căcaturile pe care le zice curva aia bătrână de Tiger. Joseph ştie ce face cu fetele. O să te distrezi la culme, călărindu-i sula aia monstruoasă.

— Nu, n-o s-o fac. A fost o neînţelegere majoră. N-am venit aici ca să fac un porno. La revedere!

Se întoarse, gata să plece.

— Stai, aşteaptă, ce morţii mă-sii! Jaycee se aşeză în faţa ei şi deschise braţele. Nu-i nici un porno, ce mă-sa! Frate, noi înregistrăm aici o dramă reală de viaţă-n morţii mă-sii!

Ea privi dispreţuitor decorul. Până şi statuetele de la şemineu căpătau sens acum.

— Da, cum să nu…

— Ascultă-mă-n morţii mă-sii! Am citit povestea cu care a venit Rishon. Erai o înotătoare-n dată dracu’ când te-a

luat Morton şi de-asta te-au dat afară din echipă. I-un scenariu clasic, în morţii mă-sii – tu tânără şi el bogat. Atât doar că se dovedeşte că el a ucis şi vreo doi oameni – te-a trădat, păpuşă! Spectatorilor le plac căcaturi de-astea. Am băgat chiar şi-o scenă de urmărire prin apartament, când tu afli ce-a făcut. Te atacă c-un cuţit. Nu-i incitant, în morţii mă-sii?

— E un rahat, se răsti ea. Nimic din astea nu-i ceea ce i-am spus lui Rishon. Morton n-a ucis niciodată pe nimeni. Pe tine nu te interesează să spui povestea noastră.

— Ba cum să nu, păpuşă. Frate, şi eu vreau toată povestea-n morţii mă-sii! Uite cum stă treaba, o să înregistrăm mai întâi scenele de sex, ca să scăpăm de ele, în morţii mă-sii. În felul ăsta ne putem concentra pe toate celelalte chestii, o s-o facem în stil mare chiar în locaţiile unde-a fost. E bine?

— Ce mai rahat!

— Nu-ţi place Joseph? Perfect. Nici o problemă. În morţii mă-sii! O să mă reprofilez ca s-arăt ca prietenul tău şi-o să ţi-o trag chiar eu.

— Doamne Dumnezeule!

Mellanie porni către uşă.

Jaycee ridică mâna, o prinse de umăr şi o răsuci spre el. Era roşu la faţă şi furios; petele colorate indicau locurile unde, de-a lungul deceniilor, i se făcuseră prea multe reprofilări celulare ieftine.

— Nu mai fi prinţesă cu nasu' pe sus, ce pula mea! Ai semnat căcatu' ăla de contract şi ştiai foarte bine ce era. Ai fost chiar şi wetcablată pentru înregistrările astea, în morţii mă-sii. Dacă te caci pe tine, fiindcă-i prima dată când o faci, nu-i nici o problemă. Îţi bag o doză de sedativ care să rezolve asta, nici o problemă, ce pula mea! O să fii dusă pe tot timpu-nregistrărilor. Da' nu intri aici în morţii mă-sii şi-mi zici mie că nu asta voiai!

— Nu mi s-a spus că se va întâmpla aşa ceva. Mi-am

făcut COtatuajele fiindcă toate actriţele ştiu că trebuie s-o facem. Sexul reprezintă o parte integrală a vieţii şi de aceea scenele de dragoste contribuie la structura narativă a dramei. Dar ele sunt numai o parte din ea. Tu vrei să facem numai asta şi nimic altceva.

— Actriţă? Băi, să-mi bag pula! Dacă aşa vrei să-ţi spui, n-ai decât, însă eu am plătit pentru COtatuajele alea fiindcă eşti un futai de vis, prinţesă cu nasu' pe sus. Eşti futaiul pe bune, genul de gagică pentru care amărăştenii ăia care o să te acceseze nu pot decât să-i invidieze pe afurisiţii de bogătani care ţi-o bagă. Genu' tău nici nu se uită la un gagiu dacă n-are o sută de milioane-n bancă. Acum eu o să le dau să simtă care ţi-e gustu' adevărat. Şi-o să ne iubească pentru asta!

— Nu. N-o fac.

— Auzi, tâmpita dracu', ai văzut pe undeva opţiuni multiple când ai intrat aici? Te-am plătit, în morţii mă-sii, şi-o să-mi recuperez banu'! Contractu' nostru zice să te crăceşti când ţi-o cer şi să ne laşi să înregistrăm tot ce simţi în curuleţu' tău când scumpul meu o să-ţi facă treaba. Şi termină cu căcaturile astea, că dacă nu, o să am grijă să ajungi în camera de suspendare lângă prietenu' tău ucigaş în serie! Ai semnat un contract legal.

Jaycee o privea triumfător drept în ochi, atent să vadă primele semne de cedare.

Mellanie era iute. Anii de antrenament continuu şi monoton cu echipa îi conferiseră genul de forţă şi reflexe pentru care, în mod normal, sportivii moderni trebuiau să recurgă la wetcablări şi retrosecvenţări. Genunchiul ei se înălţă, cu muşchii puternici ai piciorului încercând să-l ridice complet până la bărbia lui Jaycee. Scrotul bărbatului fu primul care i se opuse.

Ea îi privi gura deschizându-se fără nici un sunet. Ochii i se lărgiră, podidiţi de lacrimi. Lunecă într-o parte, scoţând un sunet de înăbuşire stins şi plin de agonie, apoi se nărui

pe podea.

— Acum o să-i telefonez agentului meu, îl anunţă ea nepăsător. Dar când ieşi din spital, trebuie neapărat să luăm masa împreună.

***

Taxiul o lăsă pe Mellanie lângă lacul din cartierul Glyfada. Fata se aşeză pe o bancă lungă din lemn imediat pe malul apei şi privi iahturile care ieşeau din portul Shilling Harbour pentru a prinde vântul de dimineaţă. În spatele ei, barurile şi restaurantele începeau să se deschidă; cargoboţii descărcau alimente proaspete din vehiculele de livrare oprite în faţă. Încă nu începuseră totuşi să servească, era prea devreme. Cariera ei nou-nouţă în media durase cu totul patruzeci şi cinci de minute.

Tremurăturile începură când îşi îngădui în cele din urmă să se gândească la Jaycee şi la ceea ce-i făcuse. Un hohot de râs neîncrezător îi scăpă printre buze, mai mult de uşurare decât din alt motiv. Nimeni din Wayside Productions nu încercase s-o oprească atunci când plecase. Toţi se holbaseră pur şi simplu la ea când trecuse pe lângă decoruri ca şi cum ar fi fost o ucigaşă dementă... cu excepţia lui Tiger Pansy, care-i făcuse cu ochiul.

Nu pot să cred c-am făcut aşa ceva!

Ceea ce declanşa un gând teribil. Dacă în adâncul tuturor minţilor omeneşti exista capacitatea aceasta, atunci s-ar fi putut ca Morton să fi...

Îşi opri imediat direcţia aceea de gândire.

M-am simţit însă bine. Practic a fost autoapărare. În furia de moment. Şi, neîndoios, Jaycee avea s-o reclame imediat ce va putea să meargă şi să vorbească din nou. Iar ea semnase într-adevăr contractul. Păruse grozav la momentul respectiv, soluţia perfectă pentru situaţia ei... Sugestiile cu chelneriţa sau cu colegiul ale dragului de Hoshe nu erau

aplicabile. El nu înţelegea că Mellanie pur şi simplu nu putea face asemenea lucruri. În nici un caz după ce văzuse genul celălalt de viaţă. În felul acesta, opţiunile i se reduceau considerabil.

Un tânăr îmbrăcat în şort şi bluză vărgată, care se îndrepta în mod evident spre slujba sa de la bordul vreunui iaht, mergea pe malul apei încercând să tragă pe furiş cu ochiul la ea. Mellanie îşi dădu puţin părul pe spate şi-i surâse luminos. Zâmbetul lui de răspuns era plin de atâta speranţă şi dorinţă, încât fata se stăpâni cu greu să nu izbucnească în râs. *Doamne, ce uşor sunt de prins bărbaţii!* Pe de altă parte, ţinând seama de starea ei actuală, nu trebuiau neapărat să fie bărbaţi. O fată ar fi fost mult mai blândă în pat, mai atentă şi receptivă.

Ar fi fost grozav să aibă cineva grijă de ea, să fie răsfăţată şi adorată. *Dar am fost slabă. Nu voi mai fi slabă de acum!* Lacrimile ameninţau să izbucnească din nou. Plânsese de atâtea ori după proces... încleştă pumnii şi-şi vârî unghiile în palme până se strâmbă de durere. Nu v*oi mai plânge niciodată!*

Nu-i mai rămăsese decât o opţiune. Până atunci nu dorise s-o încerce, deoarece era foarte nesigură. Mai precis, un vis. Era plasa de siguranţă psihologică pe care nu vrei niciodată s-o foloseşti.

Scoase matricea micuţă pe care o luase cu ea din apartament. Cea cu carcasa neagră ridicol de scumpă... deşi dragul de Hoshe nu-şi dăduse seama de asta.

— Vreau o legătură cu IC, îi ceru ea e-majordomului.

Noile COtatuaje erau exclusiv pentru recepţie senzorială; Jaycee nu plătise funcţii de interfaţă virtuală.

— Motivul? întrebă e-majordomul.

Era binecunoscută reţinerea IC-ului de a accepta apeluri de la oameni ca entităţi individuale. Cu excepţia comprehensivului său serviciu bancar, solicitările oficiale din partea guvernului şi urgenţele erau cam singurele

contacte pe care le avea cu Commonwealth-ul.

Mellanie îşi apropie matricea micuţă de faţă.

— Spune-i doar cine o apelează, şopti. Şi întreabă dacă… Dacă bunicul mă mai ţine minte.

Ecranul micuţ al matricei palmare se aprinse imediat, arătând sinusoide portocalii şi turcoaz care se retrăgeau către punctul lor de fugă comun.

— Bună ziua, micuţa Mel.

— Bunicule?

Cuvântul ieşi foarte greu prin gâtul ei sugrumat şi blestematele de lacrimi ameninţară să ţâşnească din nou. De fapt, nu se aşteptase să aibă succes.

— El este cu noi, da.

Mellanie îşi aminti acea ultimă zi dureros de lungă în spital, aşteptând lângă patul lui ca el să moară. Pe atunci avea doar nouă ani şi nu înţelesese niciodată de ce bunicul nu se supunea reîntineririi ca toţi ceilalţi. Părinţii ei nu doriseră ca Mellanie să fie acolo, însă fetiţa insistase… de atunci era încăpăţânată. Bunicul (de fapt, stră-străbunicul) fusese întotdeauna ruda ei cea mai grozavă, care-şi găsea timp mereu pentru micuţa Mel, deşi era unul dintre cei mai de seamă locuitori ai planetei. Toate fişierele de istorie de la şcoală îl aminteau printre programatorii care-i ajutaseră pe Sheldon şi Isaacs să scrie software-ul de la baza primei lor găuri-de-vierme.

— Tu mai eşti tu, bunicule?

— Asta-i o întrebare la care-i mai greu de răspuns, Mellanie. Noi suntem memoria bunicului tău, dar în acelaşi timp mai mult decât atât, practic un întreg univers, şi în felul acesta suntem mai puţin din cel care-l doreşti tu.

— Tu ţi-ai făcut mereu timp să mă asculţi, bunicule. Mi-ai spus mereu că mă vei ajuta, dacă o să poţi. Şi acum *chiar* am nevoie de ajutorul tău.

— Noi nu suntem materiali, Mellanie; te putem ajuta doar cu vorbe.

— Asta şi am nevoie: de sfaturi. Trebuie să ştiu ce să fac, bunicule. Mi-am cam dat viaţa peste cap.

— Nu ai decât douăzeci de ani, Mellanie. Eşti doar un copil. Încă nici nu ţi-ai început viaţa.

— Atunci de ce mă simt de parcă aproape că s-a terminat?

— Pentru că eşti tânără, bineînţeles. La vârsta ta, tot ceea ce ţi se întâmplă capătă proporţii epice.

— Cred că ai dreptate. Atunci mă poţi ajuta, bunicule?

— Ce vrei să ştii?

— În clipa de faţă nu am absolut nici un ban.

— Vedem şi noi asta. Darklake National Bank este, ca de obicei, foarte eficientă, şi cuantifică pentru redistribuire bunurile fostului tău iubit. Fondurile vor fi împărţite între Tara Jennifer Shaheef şi Wyobie Cotai, după ce se vor plăti onorariile fabuloase revendicate de oficialităţi, avocaţi şi instituţii. Nu credem că ai avea succes dacă ai solicita un procentaj din ele. Din punct de vedere legal, nu ai nici un drept.

— Nici nu vreau, rosti ea apăsat. Am decis că nu voi mai îngădui niciodată să depind de altcineva. De acum înainte, voi trăi pe cont propriu.

— Asta-i micuţa Mel pe care ne-o reaminteam noi. Întotdeauna am fost mândri de tine.

— Am încercat să vând povestea celor ce s-au întâmplat între mine şi Morton, dar n-a mers foarte bine. Cred c-am fost naivă şi proastă. Am avut încredere într-un reporter. N-a ieşit prea grozav. S-ar putea să fiu arestată. Un bărbat îngrozitor, un producător de filme porno… L-am cam lovit…

— Nu-i recomandabil să te încrezi în reporteri. A fost într-adevăr o prostie. Totuşi situaţia poate fi probabil rezolvată, iar cei din industria pornografică nu se grăbesc să adreseze reclamaţii poliţiei.

— Voiam să ies în evidenţă, bunicule. M-am gândit că aş putea deveni o celebritate, o personalitate mass-media.

Arăt bine şi sunt sigură că am şi hotărârea necesară. Îmi trebuie doar îndrumări, atâta tot. Povestea mea ar fi putut să fie începutul. După ce era difuzată, oamenii mi-ar fi ştiut numele. Asta era util. Dacă m-aş putea menţine în unisferă, cine ştie, poate că într-o zi aş putea ajunge la fel de celebră ca Alessandra Baron.

— Ai putea într-adevăr. Deţii potenţialul. Spune-ne, ce rol crezi că am putea noi juca în schema asta?

— Vreau să fii agentul meu, bunicule. Vreau să-mi recuperez povestea de la Rishon şi s-o vând din nou. De data asta unui producător respectabil. De asemenea, trebuie să le plătesc lui Wayside Productions pentru COtatuajele mele. Tu poţi negocia cel mai bine pentru mine – eşti cinstit şi n-o să mă jupoi de bani. În plus, eşti şi o bancă. Banii mei vor fi în siguranţă la tine.

— Înţelegem. Bine, vom face asta pentru tine. Se pune totuşi problema onorariului nostru.

— Ştiu. Este zece la sută, nu? Sau vrei mai mult?

— Nu ne gândim în termenii unui procentaj financiar.

— Ah, da? Mellanie se încruntă la ecranul micuţ al matricei pe care rula modelul aleatoriu. Atunci ce doreşti?

— Dacă eşti serioasă în privinţa unei cariere în mass-media, atunci, indiferent ce formă va avea ea, vei avea nevoie de o interfaţă senzorială de calitate pentru emisii.

— Un flux neural profesionist, da, ştiu. Am deja un început rezonabil. Speram că din avans îmi voi plăti îmbunătăţirile şi mi-ar fi plăcut să-mi pun şi nişte inserţii. Vreau să fiu virtuală.

— Îmbunătăţirile ţi le vom plăti noi. Vor exista însă ocazii când vom dori să le folosim şi noi.

— Nu-nţeleg…

— Mulţi oameni cred că prezenţa noastră în Commonwealth este totală, fiindu-ne oferită prin unisferă, dar avem şi noi limite. Există multe locuri în care nu putem ajunge – unele ne sunt blocate în mod deliberat, pe când

altora le lipseşte pur şi simplu infrastructura electronică. În acele ocazii speciale, accesul ni l-ai putea oferi tu.

— Vrei să spui că tu ne urmăreşti? Totdeauna am crezut că nu-i decât o teorie a conspiraţiei prostească.

— Nu-i urmărim pe toţi oamenii, totuşi interesele noastre sunt combinate cu ale voastre şi voi sunteţi parte din noi prin nenumărate descărcări de memorie. Ca să folosesc o expresie străveche, destinele noastre se împletesc. Unicul mod prin care le-am putea despleti ar fi să părăsim complet sfera tuturor activităţilor umane. Am optat să nu procedăm în felul acesta.

— De ce nu? Fac prinsoare că viaţa ta ar fi mult mai simplă.

— Şi crezi că asta ar fi ceva bun? Nici o entitate nu se poate autodezvolta în izolare.

— Aşadar ne urmăreşti. Ne şi manipulezi?

— Acţionând în calitate de agent al tău, îţi controlăm fluxul vieţii. Asta înseamnă manipulare? Noi suntem date. Natura noastră este de a acumula mai mult, de a ne spori întruna cunoaşterea şi de a o folosi. Este atât limbajul, cât şi moneda noastră. Evenimentele umane curente formează o foarte mică parte din informaţiile pe care le absorbim.

— Atunci, mai degrabă ne studiezi?

— Nu ca indivizi. Ceea ce ne interesează evident, este societatea voastră şi fluxurile din interiorul ei. Ceea ce vă afectează pe voi ne afectează pe noi.

— Şi nu doreşti să ai surprize.

— Tu doreşti?

— Cred că nu.

— Atunci ne înţelegem reciproc. Prin urmare, micuţă Mel, mai doreşti să acţionăm în calitate de reprezentant şi consilier al tău?

— Eu voi fi ca un agent secret al tău. Nu?

— Există unele similitudini cu rolul acela, dar, întrucât nu sunt implicate nici un fel de pericole, vei fi mai degrabă

ochii şi urechile noastre în locuri izolate. Să nu te aştepţi să te dotăm cu gadgeturi exotice şi automobile zburătoare.

Mellanie râse pentru prima dată după multă vreme. Păcat totuşi de automobilul zburător… ar fi fost interesant.

— Atunci, o facem.

Fiindcă, dacă bunicul vorbea serios, IC trebuia să se asigure că ea va fi un succes.

***

Ultimele secţiuni ale tubulaturii din cupru a automatului de espresso îşi ocupară perfect locurile şi Mark Vernon folosi un cleşte electromuscular pentru a strânge garnitura. Înşurubă capacul de crom la locul său şi apăsă comutatorul. Trei leduri verzi se aprinseră.

— Asta-i! Totul merge din nou.

Mandy lovi palmele, jubilând.

— Mulţumesc, Mark! I-am spus întruna lui Dil că era stricat, dar el n-a făcut absolut nimic, ne-a lăsat pur şi simplu în rahat. Eşti salvatorul meu!

Bărbatul îi zâmbi chelneriţei tinere care-i surâdea larg. Femeia pusese panini proaspătă pentru micul dejun sub vitrina de sticlă, în aşteptarea primilor clienţi ai dimineţii; jumătăţi uriaşe de pâine italienească crocantă care conţineau un meniu întreg – ouă prăjite, cârnaţi, kya şi roşii, sau şuncă, brânză şi ananas, ori omlete vegetariene. Tovarăşa ei de schimb, Julie, zăngănea cratiţe şi tigăi în bucătăria din spate. Mirosul slăninuţei la grill plutea prin fereastra oficiului.

— N-a fost cine ştie ce, replică el modest. În spatele tejghelei spaţiul era strâmt, ceea ce însemna că Mandy stătea niţel cam aproape şi cam prea admirativ în acelaşi timp. Păi… atunci îi dau drumul.

Îşi puse sculele înapoi în trusa pe care o purta mereu la el, ţinând cealaltă mână ridicată între ei ca o pavăză.

— Nici vorbă! Stai jos şi-o să-ţi aduc un mic dejun ca lumea. Măcar atâta meriţi. Şi ai grijă să pui un onorariu baban pentru deplasare pe factura pentru Dil. Are un obraz gros de nu se poate!

— Bine, încuviinţă Mark înfrânt.

De fapt chiar îi era foame. Din valea Ulon, unde familia Vernon îşi avea casa din mijlocul unei podgorii, făcea cincisprezece minute până în Randtown, dar apelul disperat al lui Mandy de dimineaţă nu-i mai lăsase timp să mănânce înainte de a pleca. Nu-şi folosise încă nici gelul dentar.

Se aşeză la o masă mare cu tăblie din marmură lângă una dintre cele două ferestre curbate ale cafenelei *Two For Tea*. Un cuplu ocupase deja masa de la fereastră de cealaltă parte a uşii. Purtau costume de schi şi discutau fericiţi, cu capetele apropiate, ignorând restul lumii.

Raze puternice de soare se târau peste munţii Dau’sing care înconjurau Randtown spre nord. Mark îşi puse ochelarii de soare împotriva luminii ce pătrundea pe fereastră şi derulă un ziarecran – nu-i plăcuse niciodată să citească direct pe vederea virtuală, deoarece literele suprapuse peste câmpul vizual îi provocau de fiecare dată migrene. O duzină de titluri se derulă în jos în partea stângă, de partea opusă aflându-se ştirile locale, încărcate în cibersferă de Randtown Chronicle, singura companie mass-media de pe jumătatea aceea a continentului. În ciuda bunăvoinţei, Mark nu-şi putea mobiliza îndeajuns entuziasm ca să citească despre noua şosea ce urma să ocolească zona vestică a oraşului sau despre propusul proiect de împădurire de pe valea Oyster. De aceea îi ceru e-majordomului să acceseze ştirile zilei anterioare din tot Commonwealth-ul şi urmări startul campaniei prezidenţiale. Dacă citeai printre rânduri despre finanţatorii lui Doy, observai că ea nu îşi asigurase deocamdată susţinerea familiilor Sheldon, Halgarth sau Singh.

— Poftim! rosti Mandy voios şi-i aşeză o farfurie în faţă.

Era plină vârf cu clătite şi şuncă, peste care se revărsa sirop de arţar; căpşunile şi boabele de lola de deasupra fuseseră aranjate sub forma unei feţe zâmbăreţe. Alături se afla un pahar înalt cu suc de mere şi mango peste cuburi de gheaţă.

— Când termini, îţi aduc pâinea prăjită şi cafeaua.

Fata îi făcu şmechereşte cu ochiul şi se duse să ia comanda perechii de schiori. Îndărătul tejghelei, automatul espresso începu să bolborosească şi să reverse aburi.

Ca şi când şi-ar fi dat seama că ziua a început, Julie porni sistemul stereo să cânte albumul unei obscure formaţii hindi acustice. Aşa se întâmpla în Randtown – în toate barurile şi cafenelele se auzea muzică atât de ultramodernă, încât până ce Mark ajungea s-o cunoască şi aprecieze, formaţia fie că se desfiinţase, fie că devenise prea comercială. Bărbatul se uită la gigantica piramidă de calorii din faţa lui, oftă şi luă furculiţa. Recent, Liz făcuse nişte comentarii destul de tăioase despre talia lui, însă mâncarea de aici era superbă. Nimic nu era niciodată gătit separat; dacă doreai un cotlet de miel, căpătai automat şi şase legume extraterestre, trei sosuri şi nişte mirodenii stranii. Iar în cazul în care comanda ta nu includea un aperitiv şi desert, erai privit cu reală mirare.

În mod evident, aromele se răspândiseră pe stradă, pentru că oamenii începură să intre în local în timp ce Mark mânca. Unii dintre ei păreau tipul de turişti care caută o masă copioasă înainte de activităţile energice de peste zi; priveau în jur apreciativ la decorul de tip imitaţie romană, apoi căutau o masă liberă. Localnicii stăteau la tejghea pentru a-şi lua panini încălzite la microunde şi ceva fierbinte de băut. Mandy abia mai avu timp să-i aducă cele patru felii groase de pâine prăjită şi unt cu gem de rubarbă vanilată care-i plăcea lui Mark. Pe marginea farfuriei îi fusese aşezată şi o *pain au chocolat,* pentru orice eventualitate.

La 8:30, Mark reuşi să părăsească *Ceai pentru Doi* şi să iasă afară. Îl aştepta exact tipul de dimineaţă pentru care călătorise trei sute de ani-lumină. Inspiră adânc aerul, care avea răceala înviorătoare distinctă ce putea fi întâlnită doar la poalele munţilor încununaţi de nea. Vârfurile mai înalte şi platourile munţilor Dau'sing erau încă acoperite cu zăpadă groasă şi aveau multe pârtii. Mark ridică ochii la ele şi lentilele ochelarilor se întunecară înaintea luminii radiate de strălucitoarea stea G-9. Munţii dominau peisajul dinapoia oraşului, formând o barieră impunătoare de conuri şi piscuri neregulate. Acum, când în emisfera sudică a lui Elan venea primăvara, apa rezultată din topirea zăpezilor începea să curgă de la linia zăpezilor, umplând toate fisurile cu pâraie albe, năvalnice. Soiuri de pini din tot Commonwealth-ul acoperiseră pantele inferioare, formând o foarte necesară cascadă de verdeaţă luxuriantă. Deasupra lor, iarba boit băştinaşă continua să prospere, o plantă galben-verzuie cu excrescenţe neregulate care nu ieşea cu nimic în evidenţă. Cu excepţia oazei de vegetaţie străină pe care oamenii o aduseseră în zonă, iarba boit acoperea toţi munţii, adică un sfert din continent.

Triunghiuleţe galbene alungite pluteau deja leneş peste cer, semn că primii zburători ai zilei se înălţaseră deja în căutarea de curenţi termici. De obicei se lansau de pe muchiile din Blackwater Crag, care se ridica înapoia cvadrantului estic al oraşului. O instalaţie de telecabine străbătea pădurea care acoperea ţancul, suind de la baza ei aflată lângă terenurile de sport ale liceului până la clădirea Orbit semicirculară ce se înălţa de pe vârful stâncii întinse la 600 de metri peste Randtown, aducând cu o farfurie zburătoare ieşită parţial peste rocă. Restaurantul pe care-l găzduia era genul de capcană turistică scumpă, deşi panorama pe care o oferea peste oraş şi lac era inegalabilă.

În fiecare zi, micile telecabine crom-albăstrui purtau turişti, zburători profesionişti şi pasionaţi de sporturi

extreme până la Orbit. De acolo, ei suiau pe potecile forestiere până la o muchie unde vântul sufla în direcţia corespunzătoare, se izolau într-un costum Vinci şi decolau. Adevăraţii profesionişti petreceau toată ziua ridicându-se şi spiralând în curenţii termici, coborând doar când se lăsa întunericul. Un costum Vinci era destul de uşor de folosit: în esenţă era un sac de dormit aerodinamic cu capătul conic, prevăzut cu aripi ca de păsări cu anvergura de până la opt metri. Stăteai în picioare în interiorul lui, pe marginea prăpastiei, cu braţele extinse într-o poziţie de crucificare, şi plonjai în hăul de dedesubt. Benzile electromusculare din aripi imitau şi amplificau mişcările braţelor şi încheieturilor, permiţând aripilor să fâlfâie, să se plieze şi să descrie viraje. Era cea mai mare similitudine cu zborul păsărilor pe care oamenii reuşiseră s-o obţină vreodată.

Mark fusese de două ori sus, împărţind un costum de instructor cu un prieten care locuia în oraş. Senzaţia era cu adevărat uluitoare, totuşi nu şi-ar fi schimbat meseria ca să practice permanent sportul acela.

Coborî pe Main Mall, strada cu o pantă uşoară către faleză. De ambele părţi, se înşirau o serie de francize din Commonwealth, ca Bean Here şi un inevitabil fast-food Bab’s Kebabs, printre care se aflau magazine de produse de artizanat locale, baruri şi cafenele ce contribuiau la eterogenul locului. Aproape toate clădirile aveau numai parter şi acoperişuri din panouri solare. Cele cu etaj erau în general restaurante şi baruri cu un balcon, unde clienţii puteau sta la soare şi privi pietonii de dedesubt. În mare parte, casele de pe Main Mall erau construite din module de prefabricate, ce confereau un aspect de efemeritate, deşi câteva faţade erau placate cu piatra albastră şi purpurie dură care se găsea la baza taluzurilor de alunecare peste tot în munţii Dau’sing, sau cu lemn de pin. Alei înguste laterale duceau la prăvălii micuţe şi garsoniere, pe ale căror ziduri suiau plante agăţătoare tunse cu grijă şi în faţa

cărora erau scoase scaune vechi. Sticle şi pahare zăceau împrăştiate în jurul lor, dovezi ale petrecerilor care animau noapte de noapte micuţele enclave.

Pe toată Main Mall, uşile se deschideau pentru începutul programului de lucru. Luminile se aprindeau la interior. Angajaţii şi pazboţii curăţau podelele. Mark le dădu bună dimineaţa multora dintre cei pe care-i zări, iar şi mai multora doar le făcu semn cu mâna. Toţi erau tineri şi aveau un aspect uniform; dacă n-ar fi fost diversele culori ale pielii, ai fi putut crede că toţi erau rude. Băieţii aveau părul scurt şi dat cu gel, poate şi o barbă de câteva zile, corpuri în mod autentic bine făcute, nu pur şi simplu exersate într-o sală de gimnastică aerobică; purtau pulovere largi sau haine impermeabile încă şi mai largi, cu şorturi lungi până la genunchi şi sandale. Fetele erau mai plăcut de privit, cu fuste scurte sau pantaloni mulaţi şi tricouri care dezveleau o palmă de abdomen ferm, indiferent cât de frig ar fi fost afară. Toţi erau angajaţi temporari: vânzători în magazine, chelneri, barmani, hamali la hoteluri, stewarzi pe ambarcaţiuni, ghizi de circuite turistice sau babysitteri pentru familiile rezidente. Toţi munceau pentru un singur lucru – să strângă suficienţi bani pentru următoarea experienţă extremă. Turismul era cea mai mare industrie în Randtown şi ceea ce deosebea oraşul de nenumărate alte destinaţii pentru vacanţe din Commonwealth erau sporturile ce se practicau pe formele de relief neregulat ce-l înconjura. Acestea îi atrăgeau pe cei aflaţi la prima viaţă, pe cei uşor nemulţumiţi de cursul general al vieţii din Commonwealth; nu rebeli, ci doar dependenţi de adrenalină, dedicaţi găsirii unei coborâri mai rapide de pe un munte sau a unui mod mai periculos de a merge cu barca peste cataracte, de a efectua viraje mai strânse pe jetschiuri sau de a merge tot mai sus pentru salturile de elischiuri. Soseau şi turişti mai vârstnici, conservatori, care aveau la activ mai multe vieţi, stăteau în

hotelurile de lux şi se deplasau cu microbuze cu aer condiţionat la activităţile planificate zilnic. Ei generau economia serviciilor, care oferea sute de slujbe cu salarii modeste pentru cei ca Mandy şi Julie.

Mark traversă şoseaua cu o singură bandă de la capătul lui Main Mall şi merse pe promenada de pe faleză. Randtown era clădit în jurul unui golfuleţ în formă de potcoavă de pe malul nordic al lacului Trine'ba. Lung de o sută opt zeci de kilometri, lacul era cea mai mare întindere de apă dulce de pe Elan şi avea pe alocuri adâncimi ce depăşeau o mie de metri. Dedesubtul superbei suprafeţe albastre exista o ecologie acvatică unică, care evoluase în izolare de zeci de milioane de ani. Recife de corali incredibil de frumoase dominau zonele mai puţin adânci, iar atoli conici se înălţau din adâncimile centrale aidoma unor vulcani miniaturali. Existau mii de specii de peşti, de la bizari la sublimi; deşi, ca şi rudele lor de apă sărată de pe planeta aceasta, nu foloseau aripioarele pentru deplasare, ci ţepi şi ghimpi cu aspect ameninţător.

După schi şi snowboarding, care se practicau iarna, scufundările reprezentau a doua atracţie turistică majoră a lui Randtown. Faleza punea la dispoziţie zeci de pontoane, la care erau amarate ambarcaţiunile comerciale pentru scufundări. Chiar şi azi, când apele lui Trine'ba erau doar cu puţin deasupra punctului de îngheţ, zeci de operatori derulau excursii. Mark privi un catamaran Celestial Tours mare care lunecă prin faţa lui, cu elicele ridicând o spumă groasă în spatele fiecărui flotor. Doi membri de echipaj fluturară din braţe de la prova, strigând ceva ce se pierdu în vacarmul motoarelor.

Bărbatul merse mai departe pe lângă zidul de piatră cu rândul de poezie care se întindea pe toată lungimea sa. Îşi promisese că într-o bună zi avea să-l citească de la început până la sfârşit. Atelierul auto Ables Motors, care era franciza lui, se afla la două străzi depărtare de capătul estic

al promenadei şi ajunse acolo înainte de nouă fără un sfert. Deşi era unicul oraş pe o rază de opt sute de kilometri, Randtown nu era prea mare. Fără turişti şi tinerii aflaţi în tranzit, populaţia abia depăşea cinci mii de locuitori. În mai puţin de un sfert de oră, puteai străbate pe jos aşezarea dintr-un capăt în celălalt.

Cam tot atâţia oameni locuiau în văi şi în ţinuturile joase din nord şi vest, unde se întindeau fermele şi podgoriile. Pentru a se deplasa pe drumurile de pământ ale districtului aveau nevoie de maşini serioase cu tracţiune pe toate roţile. Exact în direcţia aceea se specializase Ables Motors, o divizie a Famdale care producea vehicule de teren. Păruse soluţia perfectă pentru Mark atunci când căutaseră o locuinţă şi o carieră nouă. El se pricepea la hardware, astfel că putea să facă personal majoritatea reparaţiilor simple, iar comercializarea de modele noi şi second-hand avea să le sporească în mod considerabil veniturile. Din păcate, Ables Motors era o întreprindere relativ nouă pentru Famdale, un brand neafirmat, în timp ce vechile şi familiarele produse Mercedes, Ford, Range Rover şi Telmar îşi luau partea leului din piaţă. Nu ajuta nici faptul că atelierul Ables nu se deschisese decât de doi ani. Probabil că Mark ar fi trebuit să-şi dea seama de lucrul acesta atunci când îl preluase, o dată cu ipoteca destul de mare. Vânzările erau lente şi, din cauza numărului mic de vehicule Ables din zonă, solicitările de întreţinere erau puţine.

Mark nu avusese nevoie nici de două săptămâni ca să-şi dea seama că afacerea cu maşinile de teren nu putea asigura un venit decent pentru familie. Când începuse să privească în jur pentru o slujbă suplimentară, descoperise repede că locuitorii din oraş şi de la ferme aveau multe aparate stricate care puteau fi reparate de orice avea aptitudini mecanice rudimentare. Mark avea aptitudini mecanice şi electrice al naibii de bune, plus un atelier de

reparaţii complet echipat. La începutul celei de-a treia săptămâni, bărbatul adusese la atelier câteva aparate, doi pazboţi, un aparat de aer condiţionat, sonarul demontat de pe catamaranul unui operator de scufundări, plite şi schimbătoare solare de căldură.

Randtown era o comunitate mică şi strânsă, astfel că vestea unui mecanic priceput circulase repede din gură în gură. În scurt timp, Mark fusese copleşit de o avalanşă de echipamente şi aparate ce trebuiau reparate. Cele mai multe le făcea pentru bani lichizi – nu pentru că sistemul de impozite de pe Elan ar fi fost excesiv, dar banii aceia ajutau la plătirea ipotecii pe podgorie mai rapid decât plănuiseră ei iniţial.

În dimineaţa aceea, în atelier îl aşteptau trei autoculegătoare. Fiecare era de mărimea unui automobil şi avea suficiente apendice electromusculare ca să doteze un Raiel cu proteze. Aparţineau lui Yuri Conant, cel care deţinea trei podgorii în valea Ulon şi era acum un bun prieten şi vecin al lui Mark. Unul dintre puştii lui Yuri avea aceeaşi vârstă cu Barry.

Mark îşi îmbrăcă salopeta şi începu să ruleze diagnostice pe prima maşină. Lagărele propulsiei magnetice erau ferfeniţă. Intrase complet sub autoculegătoare, examinând legăturile supraconductoare, când intră Olivia, asistenta lui de vânzări.

— Ai auzit? întrebă ea direct şi surescitată.

Mark îşi împinse căruciorul plat de sub autoculegătoarea acoperită de noroi şi o privi cu atenţie.

— Wolfram ţi-a cerut voie în sfârşit să intre ca să bea o cafea?

Era saga unei idile frustrate care dura de două săptămâni; de obicei, în fiecare dimineaţă, Mark era pus la curent cu evoluţia situaţiei.

— Nu! S-a-ntors *A doua şansă!* Acum patruzeci de minute a ieşit din hiperspaţiu lângă Anshun.

— La naiba! Serios?

Lui Mark îi era imposibil să se prefacă neinteresat de subiectul respectiv. Dacă n-ar fi fost însurat şi cu responsabilităţi de familie, s-ar fi înscris el însuşi ca să participe la călătorie; la urma urmelor, făcea parte din universul mult mai interesant care exista dincolo de Augusta. Aşa însă se mulţumise să culeagă o sumedenie de informaţii despre proiect, până reuşise să plictisească o mulţime de oameni cu statisticile şi banalităţile pe care le recita. E-majordomul lui ar fi trebuit să-l alerteze asupra ultimelor ştiri asociate expediţiei, totuşi în dimineaţa aceasta, pe când conducea spre oraş, îi blocase accesul la cibersferă ca să evite orice alte apeluri de urgenţă, aşa cum fusese *Ceai pentru Doi*. Familia putea să-l contacteze, dar nimeni altcineva. Uitase să îndepărteze blocajul după ce ajunsese la atelier.

— Ce-au aflat? întrebă el, anulând repede blocajul.

— A dispărut… sau nu ştiu ce.

— Ce-a dispărut?

Datele începuseră să se alinieze în vederea virtuală.

— Bariera. A dispărut când au început s-o examineze.

— Să dea dracii!

Mâinile lui virtuale alergară peste iconuri, apelând informaţii. În cele din urmă, primi atât de multe, încât intră în biroul micuţ din spatele sălii pentru vânzări, ca să privească imaginile pe un portal holografic. TSC difuza segmente video ale explorării, pe măsură ce nava îşi descărca datele. Companiile mass-media le înhăţau încântate, aducând în studio propriile lor echipe de analiză şi comentarii.

Olivia avusese dreptate – bariera nu mai exista. Dispariţia ei era şocantă, afectându-l ca vestea unei morţi neaşteptate în familie; era un eveniment la care chiar nu se aşteptase. Nu se aşteptase de altfel nici unul dintre experţi, judecând după felul în care se străduiau să găsească vreo

logică.

Pe strada de lângă garajul Ables, traficul era foarte redus. Cofetăria rusească de peste drum rula aceleaşi imagini în portalurile de deasupra tejghelei. Clienţii stăteau la mese, ignorând băuturile şi privind bariera masivă şi incomprehensibilă. Mark o apelă pe Liz, ca să vadă dacă accesa cibersfera. Ea îi răspunse afirmativ; stătea cu restul personalului de la vinăria Dunbavand, unde lucra, şi priveau scenele pe unul dintre ecranele biroului.

Mark se uită, copleşit, la sferele şi inelele Cetăţii Negre care se roteau în portalul de pe biroul său. Scara de mărime era aproape imposibil de apreciat. Urmă apoi civilizaţia Dyson care ocupa întregul sistem din interiorul barierei. Surescitarea lipsită de pericole a privirii navelor care se duelau cu proiectile nucleare îi trezea senzaţia unei acţiuni clandestine din partea lui. Nici unul dintre comentatorii pe care Alessandra Baron îi adusese în studioul ei nu era încântat de implicaţiile celor văzute. Alessandra se întoarse către un antropolog cultural, ca să încerce să explice de ce o specie capabilă de zborul cosmic ar fi luptat într-o asemenea manieră. În mod evident, antropologul nu descoperise nici un indiciu.

Trecură ore întregi fără ca Mark să-şi dea seama de scurgerea lor. Când Olivia îl anunţă că sosise timpul pentru pauza ei de masă, el o privi încruntându-se şi străduindu-se să înţeleagă ce-i spusese.

— Da. Sigur că da, încuviinţă. Oricum nu cred că azi va cumpăra cineva o maşină de la noi.

Decise că ar fi trebuit el însuşi să facă o pauză şi închise uşile atelierului. Promenada era neobişnuit de tăcută pentru miezul zilei. Îşi ridică gluga jachetei, pentru a se apăra de vântul tăios care sufla dinspre lac. Oamenii care treceau pe lângă el aveau expresia sticloasă, simptomatică pentru cei absorbiţi de vederea virtuală. Toţi erau cuplaţi la întoarcerea navei. Era ceva la fel de important ca şi finala

Cupei, când în prima repriză se păruse că Brazilia chiar va pierde. Instinctiv, ridică ochii spre Casa Neagră unde locuia Simon Rand şi se întrebă ce gândea el în ziua aceasta. Reşedinţa era un conac uriaş în stil georgian cocoţat pe panta de deasupra aripii estice a golfului, cu cinci hectare de domenii impecabil întreţinute. Zeci de case mari erau dispuse în jur, cele mai scumpe şi mai exclusiviste din oraş, deşi nu atingeau grandoarea Casei Negre. Multe aparţineau primilor sosiţi, bărbaţilor şi femeilor care se alăturaseră cruciadei donchişoteşti a lui Simon şi ajutaseră la construirea autostrăzii prin munţi.

Se împliniseră cincizeci şi cinci de ani de când Simon Rand sosise la gara planetară Elan cu un tren complet încărcat cu utilaje JEB de construit şosele, o flotilă de boţi şi camioane ticsite cu sisteme de construcţie civile. Chiar şi pe atunci era moderat de bogat; era la prima viaţă, făcea parte dintr-o Mare Familie mai puţin celebră de pe Pământ şi-şi lichidase fondul de pensie pentru a-şi cumpăra un vis. Inspirat de legendele drumului spre Oregon, decisese să pornească spre un loc nou şi neatins pe care să-l protejeze de distrugerile modernităţii. Elan, care fusese deschisă pentru colonişti cu numai două decenii în urmă, era un punct de pornire excelent. Constructorii imobiliari şi investitorii beneficiau de avantaje din partea guvernului planetar dacă ajutau la stabilirea de noi aşezări şi facilităţi. Una dintre ideile importante fusese că asemenea întreprinzători aveau să importe fabrici întregi şi să ridice locuinţe în jurul lor. Însă viziunea cu totul diferită a lui Simon asupra unei comunităţi ecologice curate fusese îndeajuns de inofensivă, aşa că birocraţii îi acordaseră licenţele pentru terenuri, crezând în sinea lor că era sortit eşecului. La urma urmelor, planetele Confederaţiei erau ticsite de nebuniile romanticilor excentrici şi a averilor pe care le pierduseră.

Simon pornise imediat spre Ryceel, continentul sudic

aproape nelocuit. După ce ajunsese acolo, începuse nebunia finală a construirii şoselei prin impunătorul lanţ muntos Dau'sing – de parcă nu ar fi existat suficient teren deschis disponibil în nordul munţilor. Comentariile derizorii ale unor emisiuni de ştiri atrăseseră alţi idealişti şi susţinători ai cauzei sale, dispuşi să-şi murdărească mâinile pentru răsplata de a locui într-o comunitate liniştită după ce aveau să termine. Iar Simon, în ciuda atitudinii lui excentrice, îşi pregătise aventura cu o meticulozitate pragmatică.

După trei ani şi şapte sute optzeci de kilometri, ultimul monstru JEB supravieţuitor îşi croise drum, mestecând în jurul poalelor lui Blackwater Crag, în mijlocul ţipetelor ca de moarte ale rocii dezintegrate şi al norilor clocotitori de aburi murdari, precum un dragon legat de sol. În spatele său era o şosea cu două benzi de beton sudat enzimatic, care traversa şaptesprezece râuri şi străpungea tuneluri prin unsprezece munţi. Pe nou instalata suprafaţă care trosnea şi din care răbufneau vapori cu iz de uree, venea Simon, conducând un convoi haotic de rulote, camioane, ba chiar şi cai şi măgari ce trăgeau căruţe. Celelalte trei utilaje de construit care începuseră călătoria erau abandonate în urma lor; cu componentele demontate, ruginind, carcase năruite lângă şosea ca nişte monumente ale conceperii acesteia.

Aidoma lui Moise cu atâta vreme înaintea lui, Simon privise peste lacul Trine'ba şi rostise:

— Aici este locul nostru.

Apa rece şi albastră despărţea munţii întinşi pe tot continentul, cu lanţurile masive strânse în apropierea ţărmurilor. În depărtare, meterezele lui Dau'sing se întindeau la nesfârşit, perfect reflectate de suprafaţa neprihănită de oglindă. De ambele părţi, sute de cascade alimentate de apele din zăpezile topite se revărsau peste stânci neregulate, de la pârâiaşe argintii care abia umezeau

piatra, până la uriaşe cascade spumegătoare ce ridicau jerbe de stropi mai denşi decât ploaia. Conuri micuţe şi delicate de coral stacojiu şi mov-lavandă se înălţau din centrul lacului. Iar tăcerea care umplea uriaşul ocean de aer de deasupra apei era atât de profundă, încât absorbea până şi gândurile.

După cincizeci şi doi de ani, peisajul maiestuos nu se modificase. Simon era foarte decis în această privinţă. Peste terenul virgin din văile dindărătul lui Randtown se întindeau acum clădiri, păduri, ogoare, şanţuri de drenaj şi drumuri, dar nu exista nici o fabrică, nici una dintre unităţile industriale şi de afaceri care se acumulau de obicei la periferia coloniilor omeneşti. Locuitorii puteau să importe orice doreau, şi bunurile respective soseau pe lunga autostradă cu plată care continua să fie unica lor legătură cu restul rasei umane; nu era economic să construiască o cale ferată paralel cu ea şi nu era loc pentru un aeroport. Simon nu pornise la drum pentru a schimba cultura majoritară a Commonwealthului, ci dorea numai să ţină departe de părticica lui aspectele ei cele mai neplăcute. Aşa că fermele foloseau îngrăşăminte naturale, venitul principal al oraşului provenea din turism, energia sa era geotermală şi solară; motoarele cu ardere erau ilegale, reciclarea era o religie în sine, iar deşeurile erau tratate în bioreactoare sigure, pentru a împiedica până şi cel mai mic risc ca o substanţă chimică străină, provenită de la oameni, să poată polua vreodată preţioasa apă pură a lacului Trine'ba.

Din punct de vedere ecologic, Mark trecuse de la o extremă la cealaltă.

Vederea virtuală îi arăta o imagine spectrală a navei *A doua şansă* care manevra lent în docul platformei de asamblare pe orbita lui Anshun. Era stupefiat de starea ei, de cât de bine arăta. După un asemenea voiaj, cu certitudine ar fi trebuit să existe urme de deformare,

impacturi de meteoriţi, arsuri – ceva care să dovedească cât de departe fusese şi ce văzuse. Nava însă părea la fel de nouă şi de curată ca în ziua plecării.

Mark se opri la una dintre tarabele din spatele promenadei şi cumpără o lipie cu ton, crevete, talarot, porumb dulce şi salată mayo ca prânz, un sushi vegetarian şi o porţie de budincă. Îl servi Sasmi; fata sosise în oraş cu câteva luni în urmă, aşteptând deschiderea sezonului de snowboard. Văzându-i părul ca pana corbului şi chipul plat, Mark bănuise că avea descendenţă orientală, până ce Sasmi îi spusese că strămoşii ei erau de fapt finlandezi. O fată drăguţă, care se aruncase cu capul înainte în tot ce oferea Randtown: prieteni, petreceri, sporturi. Care îşi găsea mereu timp să stea de vorbă cu Mark… nu fiindcă ar fi pus ochii pe el, ci pentru că avea pur şi simplu o fire irepresibil de comunicativă.

Astăzi până şi ea era prinsă în drama revenirii navei. În timp ce îi umplu lipia, schimbară între ei câteva replici de felul:

— Ai auzit?

— Ai văzut partea aia când…?

Mark porni apoi pe promenadă, gândindu-se la surâsul ei de rămas bun. În toată viaţa lui de până atunci nu mai existaseră atâtea ispite. Era o calitate indiscutabilă a lui Randtown; toţi de aici erau preocupaţi să-şi ticsească viaţa cu evenimente care în majoritate păreau să fie petreceri şi întâlniri cu alte persoane, totuşi nu păreau niciodată să fie grăbiţi. El avusese nevoie de luni întregi ca să înveţe cum să-şi încetinească ritmul şi să se destindă după rutina din Augusta, concentrată pe muncă şi familie, unde distracţiile erau centrate exclusiv în jurul primirii de musafiri. Unica lui teamă legată de existenţa de aici era acum că va ceda pur şi simplu într-o bună zi – unele fete erau divine.

Când se întoarse la atelier, Olivia nu revenise din pauză. Mark se aşezase şi se apucase de budinca triplă din fulgi de

ciocolată, alune quork şi stafide, când TSC anunţă adevărata bombă. Doi membri ai echipajului fuseseră abandonaţi. Vestea fusese difuzată abia acum, întrucât TSC fusese informată şi consilia familiile celor doi. Mark avu dificultăţi reale în a absorbi ştirea, chiar dacă unul dintre cei abandonaţi fusese Dudley Bose. Clocotea de furie că restul echipajului îi abandonase pur şi simplu acolo; aşa ceva era cu siguranţă culmea trădării. Doar când se gândea la distanţa aceea, îl treceau toţi fiorii. După aceea căpitanul Wilson Kime făcu o declaraţie în timp real. Era îmbrăcat în uniforma neagră de paradă, cu părul tăiat scurt şi aranjat şi privea fără să clipească în obiectivul videocamerei, ştiind câţi se uitau la el. Toţi aveau pe buze o singură întrebare. *De ce aţi făcut-o? De ce nu i-aţi aşteptat?*

— Cu regretul cel mai profund, rosti Wilson, mă găsesc pus în situaţia de a sfârşi voiajul nostru istoric cu vestea cea mai tristă.

Glasul lui profund şi solemn era atât de sincer, încât Mark îşi schimbă imediat sentimentele şi îi păru rău pentru el şi pentru teribila povară a conducerii.

— Am fost silit să iau decizia de care orice căpitan se teme cel mai mult – să risc vieţile tuturor persoanelor de la bord sau să îi las în urmă pe prietenii şi colegii noştri? Misiunea aceasta a fost lansată cu sarcina specifică de a aduce înapoi informaţii vitale despre Dyson Alfa şi bariera ce înconjura steaua aceasta. Siguranţa echipajului meu este esenţială pentru mine personal şi de asemenea este parte sfântă a sarcinii mele, dar nu am putut să ignor obiectivul nostru final. Ne-am găsit într-o situaţie care a pus întreaga navă în pericol grav. Confruntat cu aceste circumstanţe, nu am avut altă opţiune decât plecarea. A fost o alegere cu care va trebui să mă confrunt în fiecare zi a restului vieţii mele – mă voi întreba mereu dacă n-ar fi trebuit să mai aşteptăm încă o fracţiune de secundă care ne-ar fi putut readuce în contact cu ei. În acelaşi timp însă

acele câteva clipe suplimentare ar fi putut aduce dezastrul. Atunci ar fi fost posibil să nu mai aducem niciodată înapoi informaţiile pe care le avem. Commonwealth-ul putea să nu mai fi fost avertizat că bariera a dispărut şi că extratereştrii dinapoia lor nu par să fie prietenoşi. Am considerat că aceste informaţii erau mai importante decât vieţile tovarăşilor noştri. Ştiu că dacă situaţia tragică ar fi fost cumva inversată şi eu aş fi fost cel rătăcit în staţia extraterestră, aş fi dorit ca tovarăşii mei din navă să ducă acasă cunoştinţele esenţiale, indiferent care ar fi fost preţul. Noi toţi am pornit în această călătorie, ştiind că vor fi implicate pericole. Nici unul dintre noi nu şi-a imaginat că vor fi atât de profunde. Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

Mark se lăsă greoi în spate pe scaun şi expiră prelung. Ţinând seama de circumstanţe, bănuia că şi el ar fi procedat exact la fel. Rămânea totuşi o decizie înspăimântătoare. Iar căpitanul considera că extratereştrii erau periculoşi… Asta nu era bine. Nu era bine deloc!

Compania de ştiri începu să difuzeze imagini ale Foişorului şi Mark îi urmă pe astronauţi, lunecând prin tunelurile negre ale staţiei. Păreau să fie kilometri întregi de pasaje stranii legate laolaltă. Răsuflarea întretăiată a membrilor echipei de contact reverbera prin birou. Mark se simţi el însuşi acolo când mâini înmănuşate se întinseră la marginile imaginii, apucând secţiuni năruite ale peretelui tunelului, pentru a se trage mai departe. Apoi făcu un salt mortal într-o cameră goală. Conductele de pe perete se despicaseră, lăsând fibrele optice să plutească afară ca o plantă acvatică. Le urmă până la o cutie ce conţinea cuburi de circuite, asemănătoare sticlei înceţoşate. Se auziră glasuri surescitate. Mănuşile încercară să ridice un cub, dar acesta se fărâmă sub atingere. Altă voce, mai calmă, le instrui să decupeze întreaga cutie din suporturile ei.

Mark se înfioră. Ar fi dorit să străbată Foişorul centimetru

cu centimetru, examinându-i de unul singur misterele întunecate. Într-o seară, chiar săptămâna asta, avea să-şi facă timp şi să stea întins în pat, rulând o IST a explorării.

Compania de ştiri comută la senatorul Thompson Bumelli, care stătea în faţa impunătoarei clădiri a Senatului din Washington. Un semicerc mare de reporteri era adunat în jurul lui; senatorul era flancat de doi asistenţi.

— În mod vădit, sunt dezamăgit de anumite aspecte ale expediţiei, declară Bumelli. Doresc totuşi să profit de acest moment pentru a-mi exprima durerea pentru familiile lui Dudley Bose şi Emmanuelle Verbeke pentru şocul pe care l-au resimţit azi. Şi, în relaţie cu aceasta, cred că se ridică nişte întrebări foarte serioase privind felul foarte brusc în care *A doua şansă* a părăsit zona. Apreciez că ar fi trebuit să fie depuse mai multe eforturi pentru a stabili natura extratereştrilor Dyson. Cât despre presupusa ameninţare, practic nu s-a tras în nava noastră, ci doar se apropiau câteva dispozitive robot – atât şi nimic mai mult. Nu ştim dacă erau proiectile. Kime ar fi putut să se mai uite, să continue să încerce până căpăta nişte informaţii reale. *A doua şansă* era echipată cu superluminică – putea efectua un salt pentru a scăpa de orice pericol autentic.

— Ce se va întâmpla în continuare? întrebă un reporter.

— Consiliul Exoprotectorat al Commonwealthului se va întruni cât mai repede posibil pentru a examina rezultatele. După aceea vom înainta recomandările noastre Preşedintelui şi Senatului Commonwealthului.

— Care vor fi recomandările acelea, domnule senator?

Burnelli lăsă capul gânditor pe un umăr, încruntându-se către reporter.

— Cred că este evident. Din cauza lipsei oricăror date reale, va trebui să trimitem altă navă, comandată de data aceasta de un căpitan care să aibă curaj, cineva care să poată afla ce se întâmplă de fapt acolo.

Mark încuviinţă din cap. *Poate că Kime s-a grăbit.* A doua

şansă *avea câmpuri de protecţie bune. Îmi amintesc asta din specificaţiile tehnice. Protecţia a fost una dintre principalele cerinţe ale proiectării.*

Olivia reveni şi cei doi petrecură majoritatea după-amiezii uitându-se la portal. TSC difuză înregistrările lui Dudley Bose, în care explica şi comenta datele colectate de navă. Descrierile lui îl fascinară pe Mark. Erau formulate la un nivel pe care-l putea înţelege, un glas clar şi sigur pe el, care transforma datele seci în viaţă intensă. *Nu-i de mirare că a fost un astronom atât de respectat, cu atâta succes.*

În după-amiaza aceea, Mark intră de câteva ori în atelier, încercând să lucreze la autoculegătoare, dar de fiecare dată mintea îi rătăcea şi se întorcea să mai arunce un ochi la portal. O mare parte din timp era petrecută în speculaţii despre ce simţiseră Bose şi Verbeke în clipa când înţeleseseră în sfârşit că *A doua şansă* plecase pentru totdeauna. Cum ar fi reacţionat cineva în asemenea clipe? *Iisuse, cum aş fi reacţionat eu?*

Închise atelierul mai devreme şi porni spre casă în autocamioneta sa. Prima parte a drumului era pe autostrada construită de Simon Rand, care-l purta în jurul lui Blackwater Crag şi în valea îngustă şi abruptă de acolo.

Pe marginea autostrăzii fusese plantată iarbă terestră, o varietate viguroasă care eliminase iarba boit, transformând în smarald bogat şi sănătos versanţii de deasupra râului iute. Oi grase, care încă nu fuseseră tunse, rătăceau leneş, rumegând, în vreme ce mieii nou-născuţi ţopăiau voios în jur. Mult deasupra lor, iarba era mai puţină şi bolovanii mai mulţi; pe acolo rătăceau caprele de munte, care intrau şi ieşeau fulgerător din lizierele pădurilor de pini.

După câţiva kilometri, valea se lărgea, iar dealurile din dreapta ei coborau în locul unde se ramifica o vale mult mai largă. Mark porni pe acolo, şofând pe drumul lung şi drept, acoperit cu pietriş dur bătătorit. Aceasta era Mlaştina înaltă, prima vale din district care fusese lucrată agricol şi

asanată printr-o reţea extinsă de şanţuri care lăsaseră turbăria bogată expusă pentru tractoboţi şi vite. Drumeaguri lungi se desprindeau din ambele părţi ale drumului principal, ducând la mari ranchuri tip bungalow şi pâlcuri de hambare. Singurii arbori era lii-plopii înalţi şi zvelţi, plantaţi în rânduri perfect rectilinii pentru a marca hotarele.

După cinci minute, drumul se bifurca din nou şi Mark porni către cel care ducea în Valea Ulon. Era aproape la fel de largă ca Valea Mlaştinii înalte, deşi versanţii muntoşi erau mai înalţi. Bolovani şi pietroaie erau răspândiţi peste tot, aduşi de zăpezi în fiecare iarnă. În ciuda faptului că solul era rezonabil, Ulon nu era de fapt potrivită pentru recoltele alternante. În locul acestora, la sugestia lui Simon Rand, primii colonişti plantaseră viţe de grencham, un soi de struguri băştinaşi care-şi câştigaseră deja faimă printre enofilii din Commonwealth, deşi fuseseră cultivaţi numai pe continentele nordice. În primii ani, Ulon produsese vinuri acceptabile; după aceea fuseseră introduse varietăţi noi, iar domeniile se organizaseră, formând o cooperativă pentru cupajare şi îmbuteliere, şi încorporând numele lor de brand.

Până la sosirea familiei Vernon, întreaga operaţiune devenise pusă la punct şi comercială. Două treimi din vale era cultivată şi restul loturilor se ocupau rapid. Orice cumpărător căpăta şase-şapte hectare care să fie plantate cu vii, plus un loc de casă. Strugurii erau lucraţi şi recoltaţi de cooperativa lor, care garanta un modest venit anual pe baza etichetei Valea Ulon.

Mark intră pe drumeagul care suia o pantă scurtă spre casa lui şi încetini când suspensia îl zgâlţâi prin băltoace şi gropi. O dată în plus, aşa cum se întâmpla în fiecare dimineaţă, îşi reaminti să comande nişte pietriş pentru nivelare. Spalierele de viţe se întindeau de ambele părţi ale drumului; linii de sârme şi stâlpi, aidoma unor garduri fragile, situate la doi metri depărtare şi pierzându-se în

depărtare. Ramuri mici, cafenii şi noduroase de viţe se înfăşurau în jurul firelor, toate fiind retezate la fel – nu mai mult de cinci muguri pe fiecare mlădiţă. Era prea timpuriu în an ca să fi crescut ceva, aşa că podgoria arăta destul de mohorâtă, doar cu benzi înguste de iarbă răzleaţă ce aduceau o pată de culoare între spaliere, deşi păreau să fie mai degrabă noroi şi piatră decât plante vii. Pe vârful coamei, unde se afla casa, pe o jumătate de hectar de teren plat, peluza ca un covor de smarald viguros înconjura două locuinţe. Pe una o aduseseră cu ei pe un camion mare cu remorcă deschisă, sub forma unui maldăr de panouri pătrate din materiale compozite rezistente la vreme ce puteau fi îmbinate în orice design. Liz şi Mark deciseseră asupra unui „L“ simplu, cu un living lung şi dreptunghiular la un capăt, ataşat de trei dormitoare pătrate, o baie, camera copiilor, bucătăria şi debaraua – încă ticsită cu lăzile de obiecte cu care veniseră de pe Augusta şi pe care încă nu le desfăcuseră. Acoperişul era făcut din secţiuni curbe de colectoare solare, care se îmbinau în vârf. Totul era ieftin, uşor de asamblat şi genul de loc în care n-ai fi dorit să locuieşti mai mult de câteva luni… şi în nici un caz iarna. De acum, se împlineau doi ani de când erau pe Elan.

Înapoia casei temporare din prefabricate creştea adevărata lor casă. În concordanţă cu etosul ecologic din Randtown, amândoi deciseseră să fie coral-uscat, care era straniu de rar pentru un district obsedat de ecologie. În mod obişnuit, planta creştea peste o structură existentă, dar Liz descoperise pe Halifax o companie care oferea o metodă mult mai ieftină. Pornise de la un ciorchine de emisfere, o membrană simplă făcută la comandă de mărimea dorită, pe care o întinsese pe sol şi o umflase. Plantase apoi pur şi simplu sâmburii de jur împrejur şi-i aşteptase să crească. Pe măsură ce mlădiţele lor şerpuiau în sus, le împletea laolaltă şi le tăia judicios, asigurând pereţi netezi şi impermeabili. Fiindcă iernile erau aspre în

Valea Ulon, Liz alesese o varietate de coral-uscat mai groasă decât majoritatea, pentru a sigura o izolaţie de calitate. Când aveau să termine, cubul simplu al unei pompe termice solare cu stocare locală avea să le asigure căldură şi confort pe toată durata iernii. Însă grosimea aceea suplimentară şi necesară îi făcuse să înţeleagă motivul pentru care puţine case din Randtown erau construite din coral-uscat: dura mult până creşteau în înălţime. În fiecare zi, când cobora din camionetă, Mark se uita iarăşi la vârfurile ramurilor perlate şi albastre, pentru a vedea cât de departe ajunseseră. În patru sau cinci dintre camerele dom exterioare, mai mici, erau aproape de vârf, unde Liz le înnoda laolaltă, răsucindu-le pentru a le da formă de minaret, dar la cele trei domuri mari mai aveau vreo doi metri. „Vor fi gata până la vară“, repeta Liz, şi Mark se ruga cerului ca ea să aibă dreptate.

Barry ţâşni afară din casă şi alergă spre tatăl său, prinzându-l în braţe. Înainte îl prindea de picioare, însă acum ajungea deasupra şoldurilor.

— Ce-ai făcut azi? întrebară amândoi o dată, aşa cum cerea ritualul, şi-şi zâmbiră.

— Zi tu primul, spuse Mark pe măsură ce mergeau către locuinţa temporară.

— Azi dimineaţă am citit şi am silabisit, apoi a venit Sol Carroll pentru mate şi programare. Am făcut istoria generală cu doamna Mavers şi la sfârşit Jodie ne-a luat la mecanică practică. Aia mi-a plăcut. A fost singura cât de cât logică.

— Serios? Cum asta?

Intrară în bucătărie, unde Liz stătea la masa mare şi acoperită cu tot felul de lucruri, încercând s-o convingă pe Sandy să mănânce supă. Fiica lui Mark arăta jalnic, cu obrajii şi nasul roşii, ochii lucioşi, şi înfofolită într-o pătură mare şi caldă. Era o tulpină de gripă care-i luase la rând pe toţi copiii din vecinătate. Barry reuşise să-i scape

deocamdată.

— Tati, rosti slab Sandy şi întinse braţele spre el.

Mark îngenunche şi o strânse la piept.

— Cum te simţi azi, îngeraşul meu, mai bine?

Ea încuviinţă cu un aer trist.

— Niţel mai bine.

— Bravo, iubito. Se aşeză pe scaunul de alături şi căpătă un sărut rapid şi superficial din partea lui Liz. Ce zici atunci să papi nişte supică? o întrebă pe Sandy. Uite, mâncăm împreună.

O umbră de surâs trecu peste buzele fetiţei.

— Da, rosti ea curajos.

Liz dădu ochii peste cap către Mark şi se sculă.

— Vă las pe voi doi, atunci. Haide, Barry, tu ce vrei la ceai?

— Pizza? răspunse el imediat şi urmă plin de speranţă: Şi cartofi prăjiţi?

— În nici un caz pizza, replică ea ferm. Ştii bine că le-ai terminat pe toate din congelator. O să mănânci peşte.

— Hai mă, mamă!

— Probabil c-o să găsim şi nişte cartofi prăjiţi, continuă Liz ştiind că era unicul fel în care-l putea determina să mănânce peşte.

— Bine, făcu băiatul posac. Măcar este prăjit?

— Habar n-am.

Barry se aşeză de la masă, ca o întrupare a dezastrului. Liz ceru fembotei să scoată peşte din congelator şi-i expedie prin e-majordom comanda silenţioasă de a-l pregăti la grill.

— Şi de ce restul nu erau logice? repetă Mark întrebarea.

— Mă rog, mormăi Barry, nu că n-ar fi fost logice, dar pur şi simplu nu-i văd rostul.

— Cui?

— Şcolii.

— Aha… şi de ce nu-l vezi?

— N-am nevoie de ea, răspunse sincer băiatul şi arătă pe fereastra mare a bucătăriei care dădea spre Valea Ulon. Eu o să fiu căpitan de ambarcaţiune şi-o să merg pe râu.

— Ah, da!

Săptămâna trecută dorea să ajungă instructor de girobal. Copiii din districtul Randtown tindeau să fie influenţaţi de aspectele sportive şi fizice ale vieţii. Toţi voiau să ajungă maeştri ai bărcilor, căpitani de ambarcaţiuni, instructori de schi, zburători profesionişti sau scufundători cu branhii.

— Ca să devii căpitan ai totuşi nevoie de o educaţie de bază. Aşa că va trebui să mergi la şcoală, cel puţin câţiva ani.

— Bine, încuviinţă Barry posomorit. Aş putea să fiu şi pilot de navă spaţială. Am văzut asta azi pe cibersferă. Toată şcoala a fost acolo când *A doua şansă* a andocat la platformă. A fost prea mişto.

Mark continua s-o privească pe Sandy, în timp ce-i dădea supă cu lingura.

— Da, aşa a fost.

— Ai văzut şi tu?

— Cum să nu?

Fembota sosi cu un pachet de peşte şi Liz îl preluă de la micuţa maşinărie.

— Hai să m-ajuţi să-l pregătim!

— Da’ unde-s cartofii prăjiţi? se smiorcăi Barry.

— În coş sunt nişte cartofi şi-o să-i tăiem. N-o să dureze mult.

— Ba nu, mamă! Vreau chipsuri adevărate. Din congelator!

Mark o duse pe Sandy în salon, în vreme ce Barry şi Liz pregăteau peştele. Îndepărtă nişte jucării de pe sofa şi se aşeză. Sandy i se ghemui în poală, smârcâind din nas şi strângându-şi la piept păpuşa-prieten, un ursuleţ polar empat care îi simţea boala şi se ţinea cu afecţiune de braţul

ei.

Parcurse iute câteva rapoarte din cibersferă pe portalul cel mare, înainte de a rămâne, fără chef, la Alessandra Baron, care obţinuse un interviu exclusiv cu Nigel Sheldon însuşi. Bărbatul stătea înapoia unui birou mare în cabinetul lui corporativ şi vorbea limpede şi sigur pe sine, de parcă toată drama revenirii navei cosmice nu fusese decât o escală programată a unuia dintre trenurile lui.

— Deşi regret profund că domnul căpitan Kime a trebuit să-i lase pe Emmanuelle şi Dudley, nu cred că a avut de ales în această privinţă. Eu nu am fost acolo, aşa cum n-a fost nici vreunul dintre criticii din fotoliile de acasă pe care i-am auzit azi. De aceea nu ne găsim în situaţia de a oferi ceva cât de cât apropiat de o opinie validă despre cele făcute şi ce alte cursuri de acţiune ar fi putut să fie valide. Doar un om fără minte ar încerca să-şi dea cu presupusul într-o asemenea situaţie. L-am numit pe Wilson în funcţia de căpitan, deoarece am considerat că era omul potrivit pentru postul acela. Acţiunile lui exemplare pe toată durata misiunii îi justifică pe deplin numirea. Bineînţeles, TSC a autorizat deja procedurile de re-viere pentru ambii membri de echipaj care au fost pierduţi. Mulţumită procedurilor de siguranţă pe care le privim cu atâta seriozitate, stocările de siguranţă ale memoriilor lor de la bord au fost actualizate chiar înainte de a porni spre Foişor.

— Ce părere aveţi însă despre informaţiile cu care s-a întors *A doua şansă*? întrebă Alessandra. Nu sunteţi de acord că sunt dezamăgitoare?

Nigel Sheldon surâse, ca şi cum ar fi compătimit-o.

— A adus mai multe date decât poate absorbi întreaga comunitate a fizicienilor din Commonwealth. Mi-e greu să spun că aşa ceva ar fi insuficient.

— Mă refeream la lipsa de informaţii despre Dysoni. După ce s-au cheltuit atâţia bani, după ce s-a devotat atâta timp, la care se adaugă şi vieţile omeneşti pierdute, nu

credeţi că ar fi trebuit să ştim mai multe? Nu ştim nici măcar cum arată…

— Ştim că au tras în noi de cum ne-au văzut. Unica privinţă în care sunt de acord cu bunul meu prieten, senatorul Burnelli, este că trebuie să trimitem altă misiune acolo. Aceasta este natura explorărilor, Alessandra. Oamenii practici şi raţionali se aventurează în locuri noi şi văd condiţiile de acolo, astfel încât data viitoare să poată merge şi mai departe. Asta a făcut *A doua şansă* – s-a întors cu o bogăţie de detalii despre Dyson Alfa şi despre tipul de navă cu care va trebui să mergem data viitoare.

— Sunteţi prin urmare în favoarea revenirii la Dyson Alfa?

— Fără discuţie. Abia am început contactul nostru cu stelele Dyson.

— Bazându-ne pe cele aflate din prima misiune, ce tip de navă ar trebui să folosim?

— Una foarte rapidă şi foarte puternică. De fapt, pentru o siguranţă sporită, n-ar trebui să trimitem numai una.

Mark şi Liz îi culcară pe copii la ora opt seara, după care se duseră în bucătărie şi cinară – pui a la Kiev semicongelat, bineînţeles, şi încălzit la microunde.

— Moş Tony Matvig are nişte pui, zise Mark. Am vorbit ieri cu el şi-o să ne dea ouă, dacă vrem să creştem şi noi. (Furculiţa lui testă carnea din farfurie, scoţând untul cu usturoi.) Mi-ar plăcea să-i hrănim pe copii cu ceva despre care să ştim că nu-i plin de hormoni şi naiba ştie ce combinaţii genetice.

Liz îi aruncă privirea ei „de apreciere”.

— Nu, Mark. Ştii că am mai avut discuţia asta. Îmi place să trăiesc aici şi o să-mi placă şi mai mult după ce va creşte casa, dar nu mă implic atât de profund. Nu trebuie să creştem pui; câştigăm mai mult decât suficient ca să ne hrănim bine, iar eu nu comand hrană de fabrică de pe cele 15Mari. Tot ce există în congelator are eticheta de produs

natural, dacă te-ai fi obosit vreodată să te uiţi. Şi la cine te-ai gândit să jumulească puii ăia şi să-i tranşeze? Intenţionai s-o faci tu?

— Aş putea…

— N-ai face-o. Mirosul este oribil. Mă face să vomit.

— Când ai tranşat tu un pui?

— Acum vreo cincizeci de ani. Pe când eram tânără şi idealistă.

— Şi naivă. Mda, ştiu.

Ea se aplecă spre bărbat şi-i atinse obrazul cu degetele.

— Te necăjesc?

— Nu.

Încercă să-i prindă un deget cu dinţii… şi rată.

— Oricum, spuse Liz, puii ar distruge peluza. Te-ai uitat vreodată cu atenţie la ghearele lor? Sunt afurisiţi.

Mark surâse larg.

— Puii ucigaşi!

— Distrug peluzele şi fac praf orice grădini.

— Bine, s-a terminat cu puii.

— Pe de altă parte, votez pentru o grădină de zarzavaturi.

— Ştiu. O să înjghebez un sistem de irigaţii şi un grădibot poate avea grijă de restul.

Liz îi aruncă un sărut din vârful buzelor.

— Îţi promit că de răzoarele de verdeţuri o să mă ocup chiar eu.

— Uau! De toate?

— Încerci deja vreun regret?

— Nici unul.

— Eu aş avea unul.

— Care? întrebă el indignat.

— Aş avea nevoie de un bărbat voinic şi puternic care să se uite la extractoarele de umiditate.

— Ce naiba, vorbeşti serios? Le-am reparat săptămâna trecută!

— Ştiu, scumpule, dar azi-noapte de-abia au umplut rezervorul.

— Fir-ar ale dracu' de rahaturi semiorganice! Ar fi trebuit să fi săpat un puţ.

— Când se va termina casa adevărată, putem pune un construbot să tragă o conductă de la râu.

— Mda, poate…

Fembota le strânse farfuriile şi tacâmurile şi le puse în maşina de spălat vase. Mark duse în salon un platou cu cremă de zahăr ars şi două linguri. Se ghemui împreună cu Liz pe canapea şi începură să mănânce crema de zahăr ars, pornind din capete opuse. Pe portal, Wendy Bose plângea şi se bâlbâia, făcând o declaraţie. Profesorul Truten, etichetat de subtitluri ca „prieten apropiat de familie", o ţinea cu braţul după umeri.

— Biata femeie, rosti Liz.

— Mda.

— Ar trebui să intre în reîntinerire. Mă-ntreb dacă TSC va plăti pentru asta?

— De ce să intre în reîntinerire? întrebă Mark privind cu atenţie imaginea din portal. Nu mi se pare aşa bătrână.

Liz profită de neatenţia lui ca să ia două linguri de cremă.

— Comparativ cu cine? Clona înlocuitoare a lui Dudley Bose va avea optsprezece ani. Wendy Bose, pe de altă parte, va echivala fizic cu aproape şaizeci de ani. Crede-mă – nu-i o căsnicie pe care ai vrea s-o-ncerci.

— Cred că nu… îmi este imposibil să nu mă gândesc întruna la Bose şi Verbeke. Să fii abandonat la asemenea distanţă de casă… Crezi că se vor sinucide când îşi vor da seama?

— Depinde de Dysoni. Poate că le-au construit o incintă ambientală, că au depăşit obstacolul comunicării şi că acum flecăresc fericiţi.

— Nu crezi aşa ceva pe bune, este?

Liz mestecă gânditor pentru o clipă. Profesorul Truten o ajuta pe Wendy Bose să revină în casa ei.

— Nu. Corpurile le-au murit.

— Şi eu zic la fel. Ochii lui se ridicară spre plafonul din material compozit ieftin. Ştii că dintre planetele Commonwealthului, Elan este cea mai apropiată de Perechea Dyson?

— Nu-i adevărat, alte şapte planete sunt mai apropiate decât noi, printre care Anshun. Dar ai dreptate. Femeia chicoti. Doar şapte sute cincizeci şi patru de ani-lumină. Înfricoşător, nu?

Mark îşi întinse braţul liber şi o împunse imediat sub coaste, unde ştia că era sensibilă.

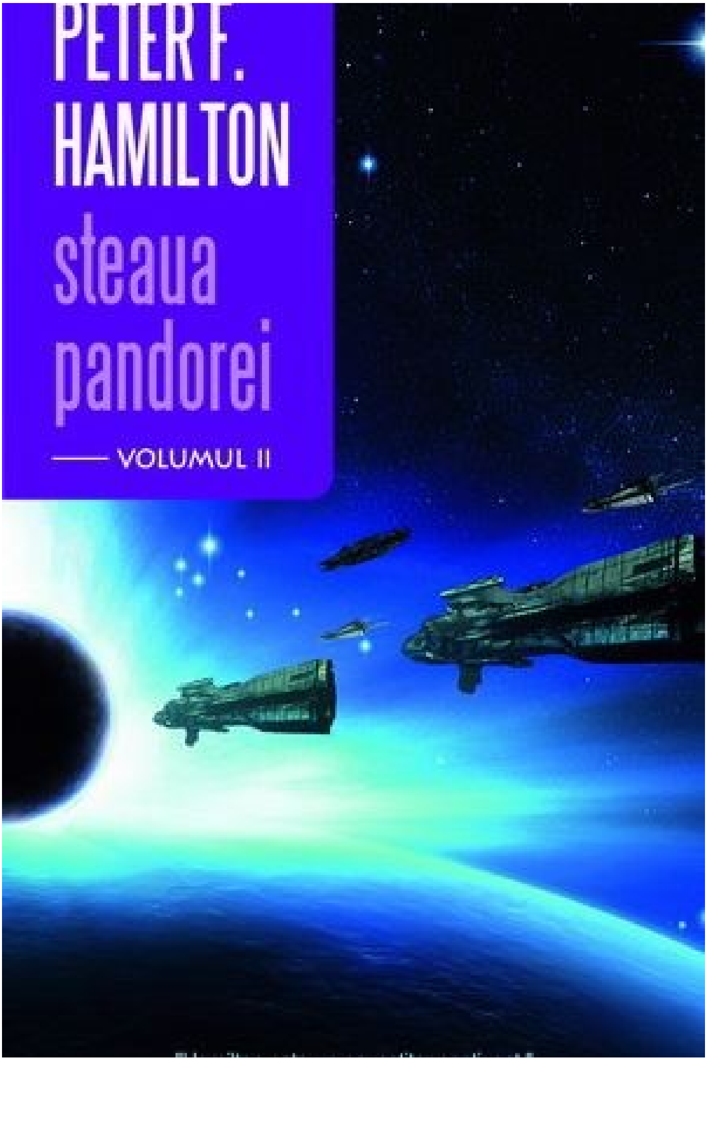
— Au!

Liz făcu o grimasă şi se răzbună, luând cu lingura o porţie gigantică de cremă.

— Hei! protestă bărbatul. Eu n-am apucat nici măcar s-o gust.

— Viaţa-i de căcat, apoi reîntinereşti şi o iei de la capăt.

Sfârşitul volumului 1

PETER F.
HAMILTON
steaua
pandorei
VOLUMUL II

STEAUA PANDOREI
Pandora's Star 2004

Volumul 2

16

Pe ţărmul estic al Americii era miezul zilei. Soarele ajunsese la zenit, astfel că putea să lumineze direct străzile de pe fundul canioanelor de beton ale Manhattanului. Privind în lungul lui Fifth Avenue de la etajul 225 al Biroului Commonwealthului pentru Explorări şi Dezvoltare, Nigel Sheldon putea zări permanenta încleştare din traficul metropolei. Taxiuri galbene şi limuzine negru-mat goneau unele lângă altele, de-a lungul masivei artere istorice, ca două specii complet distincte şi antagonice care-şi disputau dominaţia asupra benzilor disponibile. Legendele susţineau că taxiurile aveau instalate software-uri agresoare clandestine în matricele de pilotare, ceea ce nu l-ar fi surprins pe Nigel, ținând seama de numeroasele ocazii în care limuzina lui trebuise să frâneze pentru a face loc unui taxi care cotise brusc prin faţa lui. Iar ele beneficiau cel mai mult de scurta vizită a soarelui: sute de taxiuri străluceau splendid printre oponenţii mai sumbri, părând că aveau un aer victorios.

Mai aproape de baza blocului turn, bărbatul zărea un semicerc lat de reporteri adunaţi în jurul intrării principale. Se întrebă într-o doară ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi scuipat pe fereastră – cât ar fi durat până ce unul dintre ei ar fi fost atins şi ar fi privit în sus, scârbit şi iritat. Nigel Sheldon aprecia că era bine că mai putea avea asemenea gânduri copilăreşti; ele ofereau şi altă perspectivă asupra vieţii. În mod cert, colegii lui din Consiliu aveau nevoie de puţină destindere.

În spatele lui sala începuse deja să se umple. Thompson

Burnelli şi Crispin Goldreich stăteau unul lângă celălalt la masă, cu capetele apropiate, negociind şi manevrând, jucând jocul la care participau toate Marile Familii. Elaine Doy arăta mai rezervată ca de obicei; nu avea nevoie de complicaţii în anul în care urma să candideze la alegerile prezidenţiale. Schimbă saluturi cu Rafael Columbia şi Gabrielle Else. De data aceasta erau mai puţini asistenţi, ceea ce reflecta securitatea şi importanţa sporită din jurul Consiliului Exoprotectorat. Wilson Kime stătea în picioare şi vorbea cu Daniel Alster; părea remarcabil de calm, ținând seama de gradul evident de animozitate îndreptat împotriva lui de membrii Consiliului conduşi de senatorul Burnelli.

Nigel putea trece cu uşurinţă peste campaniile politice. Spre deosebire de Wilson, el nu-şi îngăduise niciodată luxul unei vieţi detaşate de centrul guvernării Commonwealth-ului; trăia pentru a se gândi exclusiv la viitor şi era sigur că niciunul dintre asistenţii şi grupurile de analiză la care recurseseră ceilalţi membri ai Consiliului pentru informarea lor nu pregătise atât de multe scenarii pe cât o făcuseră strategii din TSC. Unele dintre scenariile cele mai nefavorabile aveau să necesite contraacţiuni pe care el trebuia să le întreprindă personal, în mod privat şi discret… incluzând soluţia finală a evacuării întregii sale familii din spaţiul Commonwealthului. Implementarea unor asemenea scheme nu-l deranja prea mult – de fapt, ele erau adevăratele provocări. Unicul motiv de îngrijorare de azi îl tulbura, de altfel, de mai multe luni: lipsa oricărei comunicări din partea lui Ozzie. Nigel era obişnuit ca prietenul lui să lipsească luni, ba chiar ani la rând. Când hălăduia pe alte planete, ori când se stabilea într-un loc pentru a întemeia o familie nouă. În cele din urmă îi răspundea totuşi la mesaje.

— Dacă eşti gata… rosti Elaine Doy oarecum nerăbdător.

Nigel se întoarse de la fereastră, încuviințând fără

tragere de inimă. Amânase începerea, cu speranţa slabă că Ozzie va apărea în ultima clipă, ca de obicei fără să-şi ceară scuze şi încântat că-i nemulţumise pe alţii. Nu era însă cazul. Uşile erau închise şi sala securizată.

Toţi se aşezară în jurul mesei. Vicepreşedinta ceru apelarea IC-ului şi liniile portocalii şi turcoaz ale acestuia începură să unduiască peste ecranul din capătul încăperii.

— Cred că ar trebui să începem prin a-i felicita pe căpitanul Wilson şi echipajul lui pentru încheierea cu profesionism a unei misiuni excepţional de dificile, spuse Elaine Doy. Căpitane, ştiu că te-ai confruntat cu luarea unor decizii grele şi nu te invidiez, totuşi cred că au fost cele corecte. Principala ta prioritate a fost să te întorci cu informaţii.

— Şi care, exact, au fost informaţiile acelea? întrebă Thompson Burnelli. Eu mă consider mai puţin ştiutor după expediţia voastră. Mai ales ținând seama de costurile ei.

— Cunoaşterea faptului la şapte sute cincizeci de ani-lumină de Commonwealth există o specie de extratereștri foarte numeroşi, avansată tehnologic şi aparent agresivă, răspunse impasibil Wilson. Au fost închişi în interiorul barierei, dar cineva i-a eliberat pentru ca să ne poată vedea. O civilizaţie terţă. În sine, este o acţiune pe care ar trebui s-o considerăm cel puţin neprietenoasă, dacă nu de-a dreptul ostilă.

— Crezi asta în mod sincer? făcu Thompson. Că ne confruntăm cu două civilizaţii extraterestre şi că ambele ne sunt ostile?

— Înlăturarea barierei nu a fost o coincidentă, interveni Nigel. Nu am făcut-o noi şi nu au făcut-o Dysonii. Prin urmare, a acţionat un al treilea factor.

— Au înlăturat-o probabil chiar extratereştrii care au ridicat-o, zise Brewster Kumar. Aşa ceva putea fi făcut numai de cineva care îi cunoştea modul de construcţie.

— Mi se pare cu totul ilogic, observă Elaine Doy. Dacă

doreşti să desfiinţezi bariera la prima navă care vine s-o investigheze, de ce ai mai ridicat-o din capul locului?

— Dacă se poate, aş dori să răspund eu la întrebarea asta, spuse Wilson. Există două posibilităţi – fie că bariera a fost înlăturată de aceiaşi extratereștri care au construit-o, caz în care motivaţia ne este necunoscută la actualul nostru nivel de cunoaştere despre ei, fie că a fost înlăturată de altcineva, din nou dintr-un motiv necunoscut… atât doar că aceasta este concluzia cea mai îngrijorătoare.

— De ce? întrebă Crispin Goldreich.

— A fost ridicată pentru a restricţiona o specie care pare agresivă. Cineva a fost destul de neliniştit în privinţa ei pentru a ridica bariera. Am fost acolo şi am văzut bariera; nu construieşti aşa ceva fără să ai un motiv foarte întemeiat. Nu-mi pasă cât de avansaţi erau constructorii – resursele şi eforturile pe care au trebuit să le dedice sarcinii au fost fantastice. Dysonii îi îngrijorau până aproape de paranoia. Gândiți-vă la asta: o civilizaţie care poate ridica o barieră în jurul unei stele a fost îngrijorată. Orice o poate îngrijora pe ea mă sperie îngrozitor pe mine. Iar acum Dysonii sunt liberi.

— Eşti de acord cu estimarea aceasta? se adresă Elaine Doy către IC.

— Este logică. Noi nu credem că înlăturarea barierei în momentul sosirii navei a fost o coincidenţă. Pare improbabil ca acţiunea să fi aparţinut Dysonilor. Prin simplă eliminare, trebuie să fi fost vorba fie de creatorii barierei, fie de alţi extratereștri.

— Dintre care niciunul nu avea un motiv valid, adăugă Brewster Kumar.

—Nici un motiv aparent, preciza IC. Dar întrucât deocamdată nu știm motivul real al construirii barierei, emiterea de ipoteze asupra cauzei eliminării ei este un exerciţiu irelevant.

— Nu crezi că a fost ridicată pentru că Dysonii sunt

agresivi? întrebă Wilson.

— Este o ipoteză plauzibilă, spuse IC. De ce a fost însă necesară închiderea lui Dyson Beta într-un înveliş similar?

— O observaţie corectă, încuviinţă Rafael Columbia.

— Nu știu, zise Wilson obosit. Am stabilit totuşi că extratereștrii Dyson Alfa sunt periculoşi.

— Aparent periculoşi, interveni Thompson Burnelli. Să recunoaştem: dacă o civilizaţie extraterestră ar fi observat Pământul în secolul al XX-lea, mai ales în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ar fi concluzionat că suntem violenţi în mod iremediabil. Mă surprinde că n-au pus o barieră în jurul nostru când au avut ocazia, dacă acesta este motivul construirii barierelor.

— Am depăşit faza respectivă, spuse Elaine Doy. Reîntinerirea şi expansiunea interstelară ne-au modificat complet psihologia şi cultura.

— Să nu mai începem cu argumentaţia asta, făcu Brewster Kumar. Am avut noroc – asta a fost tot.

— După cum se spune, norocul ţi-l faci cu mâna ta, reaminti Elaine Doy. Ca rasă, omenirea deţine un potenţial deosebit. Trebuie să avem credinţa aceasta.

— Nu discutăm despre noi, interveni Nigel. Ne-am întrunit pentru a decide ce este de făcut cu nişte extratereștri care deţin enorm de multe arme nucleare şi care au predilecţia de a le folosi.

— Bun, rosti Rafael Columbia, au bombe nucleare şi multe alte arme sofisticate, dar nu au nici o formă de propulsie superluminică, ceea ce oferă o marjă de siguranţă de şapte sute cincizeci de ani-lumină. Mie mi se pare remarcabil de mare.

— Nu au propulsie superluminică fiindcă n-au avut nevoie de aşa ceva în interiorul barierei, iar bariera bloca genul acesta de propulsie, rosti Wilson. Ținând însă seama de capacitatea tehnologică pe care ne-au demonstrat-o, eu nu m-aş bizui că distanţele îi vor ţine departe de noi.

— De cât timp ar avea nevoie să construiască nave cu propulsie superluminică?

Toți priviră spre Nigel, care strânse din umeri.

— Aşa cum a spus şi Wilson, au o bază industrială de înaltă tehnologie. După ce ai dedus teoria fundamentală, poți să ai un prototip de hiperpropulsie funcţional în câteva luni, dacă dedici suficiente resurse proiectului. Întrebarea cheie este dacă poţi crea teoria necesară?

— Va trebui să plecăm de la ipoteza că ei o pot crea, vorbi Elaine Doy. Au văzut *A doua şansă* dispărând. (Făcu o grimasă). În plus, este posibil să-i fi capturat pe Bose şi Verbeke.

— Sunt sigur că ei se vor sinucide înainte să se întâmple asta, spuse Rafael Columbia. Ştiu şi ei care este miza.

Wilson îşi drese glasul stânjenit şi toţi cei din jurul mesei se întoarseră către el. Aveau prea multă experienţă ca să nu recunoască de departe veştile proaste.

— Toți membrii echipajului, inclusiv eu, am fost dotaţi cu o inserţie care să execute funcţia respectivă, zise căpitanul. Cu toate acestea, putem presupune în mod rezonabil că Bose şi Verbeke vor evalua mai întâi situaţia. Dacă vor avea un prim contact neviolent cu Dysonii, mă aştept ca ei să încerce o tentativă de comunicare. Numai dacă situaţia pare lipsită de orice speranţe vor recurge la o ştergere completă a inserţiilor de memorie şi la sinucidere.

— Dar atunci o vor face? întrebă Elaine Doy, pe un ton care părea să-l îndemne să răspundă afirmativ. Vreau să spun că ei ştiu că vor fi re-viați în Commonwealth. În cel mai rău caz, vor pierde doar o zi, nu 9. Iar ziua aceea ar putea să fie una foarte neplăcută.

— Sunt aproape convins că Emmanuelle Verbeke va face lucrul corect, răspunse Wilson. Însă – şi sper din toată inima să mă înşel – s-ar putea să avem o problemă cu Bose.

— Ce vrei să spui prin o problemă? se încruntă Thompson Burnelli.

Wilson îl fixa cu privirea pe senator.

— Evaluarea şi antrenamentul lui n-au fost la fel de amănunţite ca ale celorlalţi membri de echipaj. După selectare, a petrecut o vreme într-o cuvă de reîntinerire, reducându-și vârsta corpului. Nu a mai beneficiat de acelaşi timp de pregătire înainte de lansare.

— Atunci de ce pizda mă-sii l-aţi lăsat la bord?

— Oportunitate politică, interveni prompt Nigel. Din acelaşi motiv din care a fost îmbarcat omul vostru – Tunde Sutton.

Thompson aţinti un deget rigid către Nigel.

— Tunde a trecut toate testele cu care l-aţi bombardat.

— Aşa este, iar dacă ar fi fost respins la procesul final de selecţie, alături de toţi cei care aveau legături cu Marile Familii ale Pământului, tu ai fost primul care să facă scandal.

— Poate că da. Cel puţin, Tunde a fost antrenat corespunzător, nu ca Bose ăsta. Ce dracu' de operaţie schiloadă conduci aici?

— Singura existentă.

— Iisuse Hristoase!

Thompson se lăsă pe spate, aruncând o privire dezgustată spre Nigel şi Wilson.

— Bun, făcu Elaine Doy. În cel mai rău caz, Dysonii ştiu foarte multe despre noi, pot construi o navă super-luminică şi știu unde suntem. Ce putem face în privinţa asta?

— La fel ca înainte, răspunse Wilson. Să trimitem o misiune pentru a afla ce se întâmplă.

— Sper din toată inima să aibă un succes mai mare decât prima, rosti Crispin Goldreich.

— Așa va fi, spuse Nigel. *A doua şansă* a fost pur şi simplu un salt în necunoscut. Va trebui să construim ceva care să poată aborda absolut toate urgenţele, o navă care să fie realmente de explorare. De data aceasta, misiunea va fi foarte precis definită. Navele acestea vor fi mai mici şi

posibil chiar ceva mai ieftine.

— De ce sunt necesare mai multe? întrebă Elaine Doy.

— Pentru ca una să poată monitoriza ce se întâmplă cu cea care încearcă contactul şi să se întoarcă să raporteze dacă este pierdută, explică Wilson. Dysonii știu deja cine suntem, poate, că nu noi am ridicat bariera. În tot cazul, ei ştiu că nu reprezentăm o ameninţare la adresa lor. Va fi crucial cum vor reacţiona de data aceasta faţă de noi.

— Nu mi-ar plăcea să fiu acolo, mormăi Rafael Columbia.

— Nici mie, încuviinţă Wilson, dar chestia asta trebuie făcută şi făcută aşa cum se cuvine.

— Vrei să dovedeşti ceva, căpitane? întrebă Thompson Burnelli.

Wilson nu înhaţă momeala.

— Să înţeleg că navele acestea se află în curs de proiectare? întrebă Elaine Doy.

— Oh, da, răspunse Nigel. Imediat ce am terminat proiectarea pentru *A doua şansă*, am autorizat evaluarea preliminară a unei posibile nave de explorare mai mici. Adaptarea ei la un vehicul rapid pentru cercetare este relativ simplă. Din ce am aflat despre producerea hiper-propulsiei pentru *A doua şansă*, putem modifica versiunile viitoare ca să obţinem viteze mult mai mari. Întreaga structură de tip roată a sistemului de susţinere biotică a fost abandonată şi echipajul va trebui să accepte imponderabilitatea. De asemenea, am minimizat propulsia reactivă şi toate auxiliarele ei – era inutilă, cu excepţia manevrelor pe distanţe mici. În acelaşi timp, am dotat-o cu mai mult armament. Vor fi în stare să se şi lupte, nu numai să fugă.

— Şi care va fi misiunea lor exact? întrebă Brewster Kumar.

— Trebuie să afle mai multe despre natura Dysonilor. Dacă sunt cu adevărat războinici. Dacă construiesc nave superluminice sau deschid găuri-de-vierme lângă sisteme

stelare apropiate. Mai ales propulsia superluminică ar fi greu de ascuns, fiindcă semnăturile găurilor-de-vierme sunt imediat detectabile. Evident, dacă ei deţin cunoştinţe în domeniul acesta, probabil că ne vor putea detecta apropierea.

— Perfect,încuviinţă Elaine Doy. Nu cred că vreunul dintre noi nu este de acord că trebuie întreprinsă această nouă misiune şi cât mai repede. Doresc din partea acestui Consiliu o propunere formală adresată Biroului Executiv al Commonwealthului pentru formarea unei noi agenţii care să răspundă de întreaga operaţiune de explorare şi contact Dyson, de la planificare până la execuţie, care să fie trecută sub jurisdicţia guvernului.

— Şi finanţarea? mormăi Thompson Burnelli.

— Vrei aşadar ca guvernul să înfiinţeze o agenţie spaţială civilă? se încruntă Rafael Columbia.

— Exact. Aceasta este o posibilă ameninţare la adresa întregului Commonwealth. Nu se poate baza pe un răspuns ad-hoc, cu finanţare nesigură din mai multe surse. Problemele trebuie abordate cu stabilitate şi politică managerială clară.

— Aha! Rafael privi spre Sheldon. Tu ce părere ai despre asta, Nigel? În majoritate, aici este vorba despre oamenii tăi.

— Cred că nici măcar nu-i suficientă. (Aproape că zâmbi când văzu cât de tăcută devenise sala; până şi Wilson îl privea surprins.) Dacă vreţi o politică pentru aşa ceva, trebuie să fie pe termen lung şi coerentă. Ce vom face dacă cercetașii se vor întoarce cu veşti proaste? Vom mai ţine încă o întrunire ca asta? Nu, Elaine are perfectă dreptate – ne trebuie o politică limpede şi o agenţie capabilă de implementare. Trebuie să ne pregătim pentru scenariul cel mai nefavorabil chiar înainte de plecarea navelor-cercetaşe. Există şi alte agenţii şi consilii ale Commonwealthului similare cu acesta, care se ocupă de securitate. Și ele vor

trebui să fie încorporate în noua agenţie.

— Tu vorbeşti despre formarea unei Marine militare, rosti Crispin Goldreich părând luat prin surprindere de idee. O forţă militară dedicată.

— Dacă ştii pe altcineva care ne poate apăra, aş dori să aflu şi eu.

— Nu pot să cred că propui aşa ceva. Tocmai tu! Domnul Isaacs ce spune în privinţa asta?

— Mă aştept că va fi tulburat de noţiunea în sine, replică Nigel. Dar tot aşa cum el nu poate fi nici măcar deranjat ca să apară la întrunirea aceasta, nu mai are cum să-şi facă ştiută opinia, nu?

Surprinderea din jurul mesei era chiar mai mare ca înainte.

— Care-i problema?! se răsti Nigel iritat. Când eram tineri, am avut un vis glorios. Am oferit omenirii stelele. Iar acum, după cum a spus Elaine, am evoluat dincolo de punctul respectiv. Dacă tot ce am dobândit ca rasă, această civilizaţie glorioasă pe care am construit-o, se găseşte sub spectrul ameninţării, atunci să dea dracii dacă nu vreau s-o apăr! Marina va face aşa ceva!

— Este adevărat, încuviinţă prudent Thompson Burnelli, dar dacă vom anunţa public constituirea unei forţe militare, se va crea un val uriaş de panică. Dumnezeu ştie cum va reacţiona bursa şi nu-mi place deloc să speculez asupra impactului pe care-l va avea asupra economiei. Este chiar posibil să ne confruntăm cu migraţie spre centru de pe cele mai îndepărtate planete din faza II – adică exact ultimul lucru de care avem nevoie. Blestemăţia va fi ciclică, alimentându-se din sine. Dacă datoria noastră este de a proteja Commonwealthul de orice impact extraterestru, atunci va trebui să ţinem seama şi de asta. Nu-i doar ceva extern, Nigel.

— Ştiu, încuviinţă Nigel. Ar trebui să copiem felul în care Hitler a pregătit terenul pentru Luftwaffe. După tratatul de

la Versailles, Germaniei i s-a interzis să deţină orice formă de aviaţie militară, aşa că Hitler i-a antrenat pe piloţi în cluburi private şi a sponsorizat construirea de avioane comerciale care puteau fi uşor modificate. După aceea, când a dorit o forţa aeriană, a alăturat pur şi simplu cele două elemente. Toate piesele erau disponibile. Însă nimeni nu şi-a dat seama ce erau. Iar în prezent, cu baza noastră industrială risipită pe mai bine de şase sute de planete, putem rula o operaţiune secretă de producţie, mai sofisticată decât au putut-o face vreodată naziştii. Restul nu-i decât altă amestecare birocratică a pachetului de cărţi de joc, aducând laolaltă departamentele necesare.

— Ştiu câteva nume din Senat care nu vor privi cu indiferentă comparaţia cu Hitler, comentă Thompson Burnelli cu amuzament sec.

— Atunci nu folosiţi analogia asta, zise Nigel. Ideea este că putem începe pregătirile pentru apărarea fizică a Commonwealthului fără a fi alarmişti. Întocmirea documentaţiei este întotdeauna jumătate din bătălie.

— Mă interesează opinia voastră în această privinţă, i se adresă Rafael Columbia lui IC. Credeţi că ar trebui să avem o Marină militară?

— Deşi nu am susţinut niciodată dezvoltarea armelor, considerăm că formarea unei organizaţii defensive este o precauţie de bun simţ, date fiind circumstanţele.

Wilson privi atent ecranul.

— Ne veţi ajuta în dezvoltarea armelor?

— În acest domeniu, avem încredere completă în propria voastră abilitate. De-a lungul istoriei voastre, ne-aţi demonstrat competenţa de multe ori.

— Cu toate că sunt în favoarea altei misiuni spre Alfa Dyson, zise Brewster Kumar, nu ar trebui să ignorăm celelalte specii care par să existe acolo. Marina sau noua agenţie de zboruri stelare va trimite misiuni pentru a încerca să-i localizeze pe creatorii barierei?

— Mai întâi trebuie să avem o agenţie de zboruri stelare, îl mustră cu blândețe Nigel pe consilierul ştiinţific. Ai totuşi dreptate, acest aspect nu trebuie trecut cu vederea. De asemenea, nu trebuie ignorată nici o misiune separată către Beta Dyson; sunt foarte curios să știu dacă bariera aceea mai există. Aici este vorba despre mai multe necunoscute decât doar civilizaţia Alfa Dyson.

— Perfect, spuse Elaine Doy. Cred că pentru moment putem lăsa deoparte planificarea de misiuni specifice. Avem o propunere care va elimina oricum asta. Mă aştept ca acest Consiliu şi funcţia lui să fie absorbite în noua agenţie?

Îl privi întrebător pe Nigel.

— O agenţie de zboruri stelare va avea nevoie de un comitet director, rosti Nigel. Acesta este alegerea evidentă.

— Atunci vom trece la vot. Cine este pentru? Toţi membrii Consiliului ridicară mâna.

***

De data aceasta, mesajul avea certificarea de autor a lui Chiles Liddle Halgarth, dar purtătorul de cuvânt era aceeaşi sculptură politician Formit 3004, aşezată tot la biroul său din San Matio. De această dată era primăvară, cu soarele puternic înălțându-se deasupra zidurilor văruite în alb ale Cartierului Vechi şi transformând clădirile într-un auriu mătăsos superb. Arborii de un verde-întunecat plantaţi pe toate străzile îşi derulau frunzele pentru a saluta zorii.

— Concetăţeni, aş fi dorit să vă pot saluta cu mulţumire, a rostit el. O dată în plus, noi, cei care am dus bătălia subterană de împiedicare a agenţilor lui Starflyer să roadă inima minunatului nostru Commonwealth, am dovedit că avem dreptate. Dar, desigur, nu pot simţi mulţumire faţă de situaţia cu care ne confruntăm azi. Nu am izbutit să distrugem *A doua şansă* şi nava spaţială a declanşat o

reacţie în lanţ care ne va arunca în război. Dysonii au fost eliberaţi din temniţa lor în conformitate cu dorinţa lui Starflyer. Am văzut cu toţii înregistrările agresiunilor lor, o brutalitate despre care ştim că va fi întoarsă împotriva noastră de îndată ce vor produce propriile lor nave interstelare.

Chiar dacă vom supravieţui asaltului care va sosi, vom fi extrem de slăbiţi. Bogăţiile şi talentele noastre vor fi canalizate spre supravieţuire, acolo unde vom fi pârjoliţi de focurile nucleare. Acela va fi momentul când Starflyer ne va lovi, nevăzut, chiar din mijlocul nostru.

Monstrul acesta ne va ruina, dacă nu ne păzim de el. Păzitorii Individualităţii vor fi mereu pregătiţi să-i dejoace maşinaţiunile, până în clipa finală. Îi vom dezrădăcina şi elimina pe agenţii săi. Avem însă nevoie de ajutorul vostru.

Fiţi vigilenţi! Luaţi cuvântul! Participaţi la alegeri cu o platformă care să se opună eforturilor jalnice pe care acest guvern corupt le propune pentru a ne proteja. Nu avem nevoie de trei nave-cercetaş, ci de o flotilă de nave de luptă. Nu ne trebuie alte investigaţii, ci arme care să-i poată nimici pe invadatori. Trebuie să fim pregătiţi să ne apărăm de Dysoni, imediat. În scurtă vreme, ei vor apărea pe cerurile noastre. Să nu îngăduim să cădem victime ale măcelului lor. Luaţi-i la întrebări pe cei care pretind că acţionează în numele vostru. Ei nu fac asta, ci lucrează numai pentru stăpânul lor ticălos. Ajutaţi-ne! Fiţi puternici! Păziţi-vă singuri!

Plecă fruntea.

— Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

***

Lumina roşie era peste tot, strecurându-se pătrunzător prin Citadela de Gheaţă, în toate camerele, pasajele şi ungherele. Ozzie o detesta. Vechii constructori Silfeni îşi

făcuseră bine treaba; uriaşele conducte optice şi acumulatorul solar, ce-o fi fost el, expedia lumină trandafirie pe toată durata de 21 de ore a zilei planetei îngheţate. Un singur loc oferea un sanctuar real – exteriorul, noaptea. Dar atunci era şi momentul când se făcea cu adevărat ger.

La interior, majoritatea dormitoarelor private aveau cristalul radiant acoperit cu covoare groase, care jucau rolul de draperii. Pentru speciile care dormeau, sau cel puţin se odihneau noaptea, acestea erau un dar divin. În ultima vreme, Ozzie şi Orion începuseră să aprindă un opaiţ cu kerosen în camera lor timp de două ore înainte de culcare. Provizia lor iniţială de kerosen fusese repede epuizată. Însă grăsimea de balena-gheții constituia un înlocuitor rezonabil. De asemenea, lumina galbenă atrăgea destui oameni, care veneau să petreacă acolo o vreme, fie relaxându-se, fie plângându-se de ziua pe care o avuseseră. Seara, odaia lui Ozzie începuse să semene cu un bar mic – desigur, fără alcool. În mod inevitabil, deoarece oamenii ajunseseră la Citadela de Gheaţă de pe multe planete şi de-a lungul multor secole, conversaţiile aveau multe perspective şi opinii diferite.

Reuniunile îl ajutau de asemenea pe Ozzie să înţeleagă mai bine Citadela de Gheaţă şi situaţia lor generală. Un lucru era perfect clar: nu trebuiau să încerce să caute altă potecă până ce Silfenii nu soseau la vânătoare.

— Atunci ai ocazia cea mai bună s-o ştergi, spuse Sara într-o zi, la două săptămâni după sosirea lor.

Devenise o participantă regulată la micul club de seară al lui Ozzie. Cei mai mulţi oameni din Citadela de Gheaţă aveau tendinţa de a apela la Sara pentru călăuzire, o poziţie pe care o câștigase pur şi simplu graţie timpului acumulat în favoarea femeii. Era un rol pe care era mulţumită să-l vadă lunecând spre Ozzie, care era la fel de atent să i se opună.

— De ce? întrebă Orion. Tu n-ai avut nevoie de ei ca s-ajungi aici.

— Pentru că aşa cresc şansele, rosti ea tolerant. Dacă-i poţi urmări sau, şi mai bine, dacă poţi sta lângă ei, vei fi pe poteca pe care ies de pe planetă. Atunci poteca este clar definită acolo. În restul timpului, nu faci altceva decât să-ncerci orbeşte, sperând să găseşti o potecă deschisă. Din câte știm, asemenea poteci nu sunt prea multe. Iar pe planeta asta, aşa ceva înseamnă necazuri. Trebuie să cari o întreagă încărcătură de provizii şi în acelaşi timp să te mişti iute.

Ozzie ajunsese destul de repede la concluzia că ecuaţia era nefavorabilă. Te puteai folosi de o sanie ca să ajungi destul de uşor la arborii de cristal ce înconjurau craterul Citadelei de Gheaţă, totuşi după aceea sania ar fi avut probleme mari prin pădure. Dacă mergeai pe jos, îţi trebuia un cort care să te protejeze de temperaturile ucigaşe din timpul nopţii. Cortul lui cu izolaţie de aer putea să facă asta, dar trebuia să transporte şi destule alimente. Cu cât duceai o greutate mai mare, cu atât erai mai lent. Și aşa mai departe… O soluţie ideală ar fi fost un animal de povară. Însă cei care puteau supravieţui în condiţiile acestea, aşa cum era lontrusul, se mişcau lent. Iar asta însemna să adaugi şi mai multe provizii la greutatea pe care o transportau ei. Sara avea dreptate – opţiunea cea mai bună ar fi fost să alerge după Silfeni. Trebuiau să aibă răbdare.

***

Zgomotele matinale obişnuite îl deşteptară pe Ozzie; tigăi, vase şi farfurii care zăngăneau când schimbul pentru micul dejun îşi începea pregătirile în sala centrală. Le însoţeau voci omeneşti combinate cu fluierături şi uguiri extraterestre, ce răsunau prin pasajul scurt până la

camerele lor. Bărbatul rămase o vreme întins pe pat cu ochii închişi, bifând mental succesiunea evenimentelor. Vâjâitul surd al foalelor şi arzătoarelor cu ulei. Apa care începea să fiarbă şi să fluiere în samovarele mari. Cuţitele ascuţite pe tocilă. Sunete familiare şi obositoare.

Era de acum a şaptesprezecea săptămână. Sau cel puţin aşa credea… Avea vise ciudate, cu evenimente şi planete din Commonwealth ce goneau pe lângă el ca o dramă dată pe repede-înainte. Tovarăşii săi de călătorie povesteau despre timpul care curgea altfel când mergeai pe poteci, povesteau că ei pierduseră, sau câștigaseră, săptămâni, luni, ani în vreme ce călătoreau pe planetele Silfenilor. Ideea aceea îi alimenta sentimentul de nerăbdare.

Orion se foi, gemu – aşa cum făcea întotdeauna – şi se sculă în capul oaselor în sacul de dormit.

— ’Neaţa.

Ozzie deschise ochii. Covorul continua să acopere cristalul încastrat în tavan, însă destulă lumină se strecura pe lângă marginile sale şi prin ușa cu draperie pentru a putea distinge contururile odăii fără a fi nevoit să recurgă la inserţiile retinale în infraroşu.

Orion mârâi un răspuns şi-şi trase fermoarul sacului de dormit. Când băiatul intră în baie, Ozzie începu să se îmbrace. Atunci când ajunseseră aici, i se păruse că în interiorul Citadelei de Gheaţă era cald ca într-o seră. După o vreme, înţelesese că fusese doar o reacţie la faptul că fusese atât de îngheţat când Sara îi adusese înăuntru. În ciuda izvoarelor termale şi a căldurii corporale radiate în Citadela de Gheaţă, temperatura rămânea cu câteva grade prea scăzută ca să fie confortabilă. Îşi încheie o cămaşă cadrilată groasă peste tricou, încheie pantalonii din piele şi încălţă a doua pereche de ciorapi. Abia după aceea se ridică în picioare şi trase covoraşul de pe cristalul radiant de sus. Orion emise un geamăt posac de nemulţumire la explozia de lumină roşie. Băiatului nu-i plăcea defel în

Citadela de Gheaţă. Modul în care le restricţiona mişcările, monotonia rutinei, dieta insipidă – toate îi afectau înnăscuta însufleţire adolescentină. Totuşi partea cea mai rea era lipsa oricărei persoane măcar pe departe apropiate de vârsta lui.

— Nu-i nici o fată pe-aici, gemuse el în chiar a doua zi. N-am văzut niciuna, aşa c-am întrebat-o pe Sara. Mi-a zis că acum vreo doi ani, au fost nişte fete de douăzeci şi ceva de ani, dar au plecat pe urmele Silfenilor.

— Da? Ei bine, nu pierzi nimic, replicase Ozzie.

Era uşor derutat de faptul că prietenia pe care i-o arătase Sarei nu-i fusese întoarsă în acelaşi fel.

— Cum poți să spui una ca asta? Tu ai avut sute de neveste!

— I-adevărat, încuviinţase Ozzie modest.

— Eu n-am avut niciodată vreo fată, mormăise Orion jalnic.

— Nici în Lyddington?

— Ieşeam cu câteva şi-mi plăcea de una din ele – Irina… Ne-am sărutat şi chestii de-astea, dar…

— Ai plecat ca să mergi cu mine pe poteci.

— De fapt, ea a plecat după Leonard. Ăsta s-a culcat cu jumătate din fetele din oraș.

— Ah… Mda. Păi… Femeile, nu-i aşa?

— Cine le poate-nțelege?

— Tu ar trebui să le-nțelegi. Ozzie. Orion produsese una dintre expresiile acelea disperat de jalnice care-l stinghereau de fiecare dată pe bărbat. Cum să vorbesc cu fetele? Nu ştiu niciodată ce să le zic. Spune-mi tu, te rog!

— E foarte simplu. Nu contează ce zici, atât doar că trebuie să ai încredere în tine.

— Da?

— Îhîm. Ozzie fusese îngrijorat că băiatul avea să înceapă să ia notiţe. Când eşti la o petrecere, caută o gagicuță care-ţi place, sparge gheaţa şi dup-aia las-o pe ea

să facă jumătate din treabă. Ar trebui să fie o relaţie de egalitate, nu?.

— Cred că da…

— Atunci lasă-le pe ele să-şi aducă contribuţia. Şi dacă nu există nimic, nici o scânteie… atunci nu-ţi face griji, nenică – treci la următoarea. Nu uita, dacă nici ele n-au nici o scânteie, nimic, atunci scapă un gagiu pe cinste – pe tine! Ele au de pierdut.

Orion căzuse pe gânduri.

— M-am prins. Ai dreptate.

— Ce dracu', doar pentru asta exist!

— Aşadar, ce le zic?

— Poftim?

— Ca să sparg gheata? Dă şi mie o replică de început.

— Aha… Ozzie îşi rederulase cele câteva amintiri oribile pe care le păstrase din perioada liceului. Păi… ă-ă-ă, o invitaţie la dans e-ntotdeauna o chestie clasică de efect. Bineînţeles, pentru aşa ceva trebuie să fii în stare să dansezi, gagicilor le place tare rău asta.

— Mă poți învăţa să dansez, Ozzie?

— Ah… nenică, a cam trecut o vreme… pentru nişte pași ca lumea, ar trebui să rogi pe cineva ca Sara.

— Bine. Atunci, o replică de început?

— Ă-ă-ă… Da. Mda. Sigur. Hm… Hei! Fii atent, mi-am amintit-o pe-asta de la o petrecere în Hamptons, demult de tot. Te duci la o fată şi te uiți atent la gulerul ei şi când te-ntreabă ce faci, îi zici: Am verificat eticheta şi am avut dreptate – scrie că eşti Fabricată în Paradis.

Orion rămăsese tăcut o secundă, apoi izbucnise în râs.

— Ozzie, e jalnic rău!

Ceea ce nu fusese tocmai răspunsul plin de respect la care se aşteptase Ozzie. *Afurisiţii de puşti din ziua de azi*.

— Mie mi-a mers.

— Cum o chema? Întrebase repede Orion.

— Am uitat, nenică, a trecut un secol de-atunci.

— Mda, aşa-i. Cred c-o s-o-ntreb pe Sara. Probabil că ea-i mai pricepută la aşa ceva.

— Auzi, eu ştiu cum să vrăjesc femeile. Vorbeşti cu expertul numărul unu al Commonwealthului în privinţa asta.

Orion clătinase din cap şi intrase în bazinul peşterii, chicotind.

— Fabricată în Paradis…

Acum Ozzie îşi rulă sacul de dormit. Împreună cu sacul lui Orion, îl puse într-o plasă de securitate din fir de carbon care conţinea toate obiectele lor şi semăna cu un păianjen negru care-şi strânsese pânza în jurul tuturor boccelelor şi bagajelor. Un lacăt mecanic închidea cablul de la gura plasei; bărbatul îl înfăşură în jurul unei excrescenţe de piatră de pe perete, asigurându-se că nimeni nu putea fugi cu prada. După secole petrecute hoinărind prin Commonwealth, Ozzie ştia cât adevăr exista în vechiul proverb potrivit căruia orice conservator nu-i decât un liberal care a fost tâlhărit. El nu se încredea câtuși de puţin în ceilalţi călători, mai ales în cei mult mai puţin norocoşi ca el, iar asta însemna cam toţi locuitorii Citadelei de Gheaţă. Raţiile alimentare, trusele de prim-ajutor şi echipamentele moderne şi ultrauşoare din bagajele acelea erau principala lor şansă de a pleca de pe planeta aceasta.

În prima săptămână, de fiecare dată când reveniseră în camerele lor, descoperiseră zgârieturi şi rosături noi pe piatră, acolo unde cineva încercase să desfacă plasa de securitate ori să spargă lacătul.

Îşi luară farfuriile şi tacâmurile în sala principală şi se alăturară cozii scurte pentru micul dejun. Mâncarea era aceeaşi ca în fiecare zi. O movilită de fructe de arbori-de-cristal fierte şi terciuite, care semănau cu sfecla de zahăr rasă, alături de două bucăţi de slănină prăjită de balenă, care aveau un aspect alarmant de unsuros şi cenuşiu. La acestea se adăuga o cană de ceai local, făcut din frunze de

licheni uscate şi tocate.

După ce mâncară, reveniră în camerele lor ca să se îmbrace în jachete groase din blană de balenă şi încă o pereche de pantaloni. Orion sui la grajduri, unde avea să petreacă câteva ore făcând curăţenie la animale şi aducându-le baloturi noi de rimuşchi, deşi tetrajacii, care semănau cu nişte reni albaştri de mărimea unor cai, mâncau şi lăturile rămase de la bucătăriile de dedesubt.

Ozzie sui către atelierul de la nivelul solului. Sala mare şi rotundă fusese concepută probabil ca alt grajd, fiindcă avea o uşă rotativă suficient de mare pentru a permite trecerea confortabilă a unui elefant, dar noii locuitori zdrenţăroşi ai Citadelei de Gheaţă o foloseau ca garaj pentru săniile mari şi acoperite, pe care le trăgeau ybnanii greoi şi fără minte. În acelaşi timp servea şi ca atelier de tâmplărie, care lucra nu cu lemn, ci cu oasele de balene, ce aveau proprietăţi remarcabil de similare lemnului. Tot aici se tăbăcea pielea, se topea grăsimea şi se reparau puţinele şi preţioasele obiecte din metal ale Citadelei de Gheaţă, aşa cum erau plita de gătit sau cazanele. Uneltele erau în general cuţite din piatră sau cristal pentru tăiatul şi modelatul oaselor; cei care sosiseră cu propriile lor cuțitașe, cleşti sau scule multifuncţionale le păstrau cu grijă şi le tratau ca pe o valută forte, ceea ce şi erau, de altfel. Nimeni nu era un meşteşugar adevărat şi nici nu trebuia să fie, fiindcă ajungea o înţelegere de bază a mecanicii; nivelul de funcţionare a Citadelei de Gheaţă era practic egal cu cel din Evul Mediu.

De trei zile eforturile tuturor erau monopolizate de repararea şi remontarea tălpicilor a două dintre săniile acoperite. Terminaseră una, iar a doua stătea la câțiva metri deasupra solului, pe cioturi groase de cristal, așteptându-și tălpicile nou cioplite. În atelier era cu puţin peste zero grade – apa izvoarelor termale curgea prin canale curbilinii pe sub pardoseala din piatră, menținând

aerul la o temperatură acceptabilă. Ca şi restul Citadelei de Gheaţă, sistemul de încălzire era uzat. De-a lungul secolelor, lespezile groase ce acopereau canalele de apă se fisuraseră şi se afundaseră. Fuioare subţiri de aburi se ridicau dintr-o duzină de locuri, astfel că aerul era umed şi lipicios. Condensul se prelingea pe pereţi şi pe bancurile de lucru, ruginind orice metal care era lăsat prea mult timp afară. În jurul uşii rotative exista o chiciură permanentă.

Ozzie nu-şi scotea nici o clipă mănuşile din lână. Îi venea mai greu să folosească uneltele, trebuia să se mişte încet şi să gândească bine înainte de a acţiona, totuşi fără ele degetele i se răceau prea mult şi-şi pierdeau sensibilitatea. Atunci se petreceau adevăratele accidente.

Se alătură echipei de reparaţii, formată din trei oameni şi un Korrok-hi care ridica prima tălpică grea la locul ei, la capătul picioarelor – mișcând-o la indicaţiile lui George Parkin. George era de destul timp în Citadela de Gheaţă pentru a fi recunoscut drept şeful neoficial al atelierului. În tot cazul, el era tâmplarul cel mai competent. Noua tălpică se potrivi perfect, cu îmbinările în coadă de rândunică glisând, lubrifiate cu grăsime de balenă. Doi dintre membrii echipei porniră apoi să asigure îmbinările cu bolțuri bătute din lateral şi încleiate.

Până acum, Ozzie plecase de şase ori cu săniile în expediţii de recoltare – douăzeci şi cinci de oameni şi extratereştri, dotaţi cu scări şi coşuri. De fiecare dată, plecaseră imediat după ce se crăpase de ziuă, pornind spre pădurea de cristal care înconjura uriaşa depresiune dezolantă. Triunghiuleţele de culoarea opalului care înfloreau la capetele tuturor crenguţelor de pe arborii maturi erau de fapt fructe comestibile, noduleţe de carbohidrați aproape insipizi într-o coajă dură. Fără ele, locuitorii Citadelei de Gheaţă n-ar fi putut supravieţui. Dura doi ani până ce un fruct creştea la dimensiunile unui măr. Aşa că trebuiau să recolteze potrivit unei rotaţii stricte,

consemnând cu minuţie fiecare expediţie pe hărţi grosolane desenate pe piele, care marcau secţiuni radiale din pădure. Când ajungeau acolo, culesul în sine era o muncă fizică istovitoare care dura zece ore cu o singură pauză scurtă; suiau scările în hainele lor groase acoperite de blănuri, pentru a doborî fructul cu ajutorul unui os lung. Ozzie era fascinat de fruct. Îl convinsese că arborii-de-cristal trebuiau să fie un tip de biologie MG sau echivalentul acesteia în ştiinţa Silfenă.

Câțiva membri ai echipei de recoltare umblau prin viroagele stâncoase şi periculoase care brăzdau pădurea, unde peticele de licheni a căror creştere dura decenii acopereau malurile abrupte cu covoare lăţoase albastru-cenuşii. Le rupeau aidoma unor vandali puşi pe distrugere. Muşchii erau alt trofeu, iar tetrajacii le adulmecau prin fisurile înguste din solul îngheţat, de unde erau scoşi cu târnăcoape şi lopeţi. Recolta aceea era suficientă pentru hrănirea Citadelei de Gheaţă vreme de două săptămâni.

Recoltarea şi ulterioara procesare şi gătire a fructelor şi muşchilor erau eforturi comune. Fiecare contribuia la întreţinerea generală în ce mod putea. Sara îi spusese că, în majoritatea timpului, locul era civilizat. Ea ţinea minte că devenise neplăcut o singură dată, când vânătorii Silfeni nu apăruseră pentru mai mult de un an şi carnea balenelor se terminase.

Până la prânz, echipa instala şi a doua tălpică. Ozzie se retrase câțiva paşi alături de George Parkin şi privi montarea bolţurilor de fixare.

— Două zile, rosti George încântat. Avea un pronunţat accent regional englezesc pe care Ozzie nu-l putea identifica. Atât îi trebuie cleiului să se solidifice, după care o putem pune iar la treabă.

Îşi vârî pipa de os în gură şi aprinse frunzele uscate de muşchi. Mirosul era oribil.

— Câte sănii mari avem? întrebă Ozzie, îndepărtând

fumul cu palma.

— Cinci. Vreau să construiesc alta după următoarea vânătoare, când o să avem un stoc zdravăn de oase. Am nişte idei de îmbunătăţire, iar astea vechi au fost refăcute de-atâtea ori, încât structura li s-a şubrezit.

— Cinci sănii mari, iar cele mici câte sunt – şapte?

— Nouă, dacă le pui la socoteală şi pe cele de o persoană.

— Nu-i îndeajuns ca să-i transporte pe toţi, nu?

— Nu. Când pornim în urmărirea vânătorilor, cele cinci mari pot transporta vreo douăzeci dintre noi. Am putea încăpea mai mulţi, dar trebuie să ne ducem şi corturile. Nopţile petrecute afară sunt teribile – n-am putea rezista fără corturile din trei straturi de blană. De asemenea, trebuie să lăsăm loc suficient ca să aducem înapoi balenele. Sunt nişte animale uriaşe. O să vezi.

— În Citadela de Gheaţă există totuşi suficiente oase pentru a construi mai multe sănii.

George îl privi straniu şi trase adânc din pipă.

— Nu, nimic nu este disponibil.

— Scaune, paturi, războaie de ţesut… Nici nu ştiu câte sunt…

— Oamenii le folosesc. Părea destul de indignat.

— Poate că ar fi de acord să le folosească pentru altceva.

— La ce te gândești, flăcăule?

Ozzie îşi şterse nasul cu dosul mănuşii. Ca întotdeauna în atelier, îi era frig şi îi curgea nasul.

— Mă gândesc să-i scot pe toţi de aici. Pe noi toţi, simultan.

— Să dea dracii… Şi cum te-ai gândit s-o faci?

— Oamenii ies de aici pentru a urmări vânătorii, este? Dar ei merg pe jos sau, uneori, pe schiuri. Trebuie să fie iuți, ca să ţină pasul.

— Aşa-i.

— Aşa că vom urmări vânătoarea cu săniile. Îi vom

înghesui pe toţi înăuntru, oameni şi extratereștri, vom lua toate animalele, tetrajacii, lontrusul şi ybnanii – îi folosim în schimburi ca să ne tragă şi dacă-i nevoie renunţăm la cei obosiţi. Însă în felul ăsta putem tine pasul cu Silfenii. Nenică. O putem face!

George scoase pipa din gură şi o examina cu un aer solemn.

— I-o idee măreaţă, flăcăule, dar săniile mari nu vor putea străbate pădurea ca s-ajungă în partea cealaltă a terenului de vânătoare.

— Bun, atunci le desfacem în bucăţi şi construim mai multe şi mai mici. Vor fi şi mai uşoare, mai lesne de tras, mai rapide. Ne vor spori şansele.

— Da, flăcăule, probabil c-aşa o să fie, totuşi în ce fel răspunde asta la întrebarea „de ce ne aflăm noi aici?”?

— Ce vrei să spui prin „de ce ne aflăm noi aici?”? Ne aflăm aici fiindcă am apucat pe poteca greşită.

— Aşa o fi? Continui să crezi că în viaţă totul se desfăşoară la un nivel fizic, dar ce se-ntâmplă cu spiritualitatea ta?

— Spiritualitatea mea o duce bine şi-aşteaptă s-o şteargă de-aici.

— Atunci mă bucur pentru tine, flăcăule. Eu însă nu sunt pregătit să plec. Eu cred că ne aflăm aici pentru un motiv, toţi şi fiecare. Citadela de Gheaţă ne-nvață despre propria noastră persoană – lucruri pe care trebuie să le ştim, dar şi lucruri pe care nu dorim neapărat să le ştim. Eu cred că ne aflăm aici pentru un motiv. Toţi știm că tu eşti bogat în Commonwealth; mulţi dintre cei care rătăcesc pe poteci sunt înstăriţi. Și eu am fost. Ehei, pe vremea aia eram un puşti nătărău şi fără treabă. Rahatul obişnuit – mă născusem într-o familie care avea mai mulţi bani decât bun simţ. Eu sunt născut şi crescut în Yorkshire, şi-n vâna tradiţională. Familia noastră şi-a câștigat averea din gunoaie, adunându-le şi vânzându-le, făcând din căcat bici.

Reciclam materialele înainte să fi auzit cineva de-aşa ceva. Și dup-aia Europa a-nceput să fie pretenţioasă – dacă erau toxice nu le puteai folosi, iar cele pe care aveai voie să le foloseşti trebuiau să fie refolosibile. Am rămas în braţe cu munţi de frigidere, pentru că nu puteam scoate substanţele chimice din sistemul de răcire, apoi cu munţi de calculatoare, apoi cu munţi de automobile. Aveam Alpi de bunuri de consum care aşteptau să fie demontate şi curăţate. Aia a fost a doua avere a familiei. Dup-aia tu şi amicul tău aţi venit cu găurile-de-vierme şi toţi au vrut să elimine toxinele şi poluarea direct în spaţiul cosmic. Am scăpat de toate uzinele complicate de reciclare, dar am continuat să colectăm gunoaie de la oameni şi să le procesăm prin canalele voastre deschise. A treia avere a noastră.

— Corporaţia Mu-Mu, rosti Ozzie. Ei sunt cei mai mari colectori de deşeuri din Europa. Asta-i a ta?

George încuviinţă, destul de încântat că Ozzie cunoştea numele.

— Da. Ştiai ce-nseamnă Mu-Mu? „Muşuroaie din munţi”.

— Mă gândisem la aşa ceva.

— Asta-i familia în care m-am născut. În viaţa mea nu făcusem nimic, nu băgasem o ață-n ac. Eram pe-atunci un risipitor perfect, inutil, lipsit de teluri şi-n jumătatea timpului cu mintea dusă. Banii rezolvau totul: petreceri, femei, călătorii, droguri, reîntineriri – aveam parte de tot ce era mai bun. Și ştii o chestie? După a treia viaţă, e plictisitor ca dracu’. Aşa c-am pornit pe poteci, fiindcă era singura chestie care nu putea fi cumpărată cu bani.

— Şi potecile te-au adus aici.

— Aşa-i. Şi aici învăţ ce sunt eu, domnule Isaacs, învăţ ce-nseamnă să trăieşti ca o persoană reală. Aici sunt important; oamenii mă-ntreabă ce să facă cu oasele de balenă, cum să repare, cum să modeleze, cum să-ncleieze, cum să taie... Acum sunt respectat. Poate c-asta nu ţi se

pare mare lucru, fiindcă tu eşti un individ care a făcut ceva cu adevărat important în viaţa lui, dar respectul ăsta de care mă bucur în prezent a fost câștigat cu trudă. De-aia sunt aici. O să plec în cele din urmă, fiindcă toţi o facem în cele din urmă. Fie ieşind afară, fie murind în pădure. Însă până-n ziua aia, o să fac ce pot ca să-mi ajut restul prietenilor să traverseze momentele grele.

— La toţi le ții discursul ăsta?

— La toţi cei care au nevoie de el. Văd însă că tu n-ai nevoie de el, fiindcă ai multă înţelepciune. De-aia, lasă-mă să-ţi spun ţie altfel. Ce se va-ntâmpla dacă vom pleca toţi, aşa cum sugerezi tu, şi totuşi am rămâne în urmă? Ce se va-ntâmpla dacă potecile ne resping? Vom rămâne toţi în pădure, mult prea departe ca să ne putem întoarce aici şi atunci chiar c-am fi în budă până peste cap. În nici un caz n-o să-i convingi pe toţi să te urmeze. Sunt şi alţii ca mine, apoi sunt Korrok-hi, care n-or să plece. Locu-ăsta-i ca o mănuşă pentru ei. Şi ce se va-ntâmpla cu cei care vor sosi în continuare? Ce crezi că s-ar fi întâmplat cu voi, dacă Sara n-ar fi venit să v-aducă aici?

— Aici ai dreptate.

— Asta-i. Locul ăsta are un ţel. Doar pentru că tu nu vrei să fii aici, nu-nseamnă că nu-i bine.

— Așa-i. Cred c-ar fi mai bine dacă aş concepe un plan B, nu?

George îndreptă coada pipei spre el.

— Fă-o, dar după prânz să te-ntorci aici. Avem nevoie de-un om să ne-ajute să coborâm sania de pe blocurile-alea.

— Sigur că da. Ozzie făcu câțiva paşi, după care privi îndărăt. George, nu ştii cumva nişte replici bune de-agățat?

George tăcu o clipă şi-şi cercetă pipa.

— Chiar dac-aş şti, nu le-aş irosi pe-unul ca tine. Ozzie ieși din atelier şi reveni spre camerele sale.

George îl făcuse să-şi amintească zilele cele mai proaste

din liceu, momentele când sfârșise așteptând lângă uşa directorului. Muştruluielile erau întotdeauna mai neplăcute decât orice posibilă sancţiune.

Nu i-o putea spune niciodată lui George, şi de fapt nici Sarei, însă motivul pentru care se gândise la evadarea aceea în masă era Orion. Pur şi simplu nu putea fi sigur că va reuşi dacă-l lua şi pe băiat cu el. De unul singur, n-ar fi fost nici o problemă. El putea schia şi chiar începuse să-şi cioplească o pereche de schiuri din os.Nici un Silfen, oricât de rapid, n-ar fi putut scăpa de un om aflat pe schiuri. În plus, avea raţii de hrană, băuturi energetice şi echipament ultrauşor şi le putea căra pe toate. Dar Orion… înainte de a ajunge aici, băiatul nici măcar nu ştiuse cum arăta zăpada, cu atât mai puţin cum să meargă prin ea.

Iar în tot acest timp, pe când Ozzie examina diverse planuri, un gând rămânea încolăcit în fundul minţii sale: cât de simplu ar fi fost totul dacă l-ar fi abandonat pe Orion. Era posibil chiar să apară o zi când el să nu mai aibă de ales. Nu pornise la drum în căutarea iluminării sau împlinirii, ca George şi mare parte dintre ceilalţi, ci umbla pe poteci dintr-un motiv foarte clar. Şi numai Dumnezeu ştia ce se întâmpla chiar în clipele acestea în Commonwealth.

Ozzie traversă sala principală şi intră în pasajul care ducea la camerele lor. Tocheeul era acolo şi tocmai ieşea din grota folosită de ei pentru somn. Acesta era extraterestrul pe care Ozzie îl confundase cu un Raiel tânăr în ziua când sosise în Citadela de Gheaţă. La prima vedere, eroarea era rezonabilă. Tocheeul avea un corp bont, ca un ou turtit, lung de peste trei metri şi înalt până la pieptul lui Ozzie. Blana lui zbârlită avea culoarea caramel-închis, părându-i cu vreo două numere prea mare, fiindcă corpul îi era acoperit în totalitate de pliuri şi cute precum capul unui buldog. Din pliurile acelea creşteau firişoare negre cu aspectul unor alge veştede. Aduceau cu nişte paraziţi

epidermici morţi, care deveneau atât de uscaţi şi casanţi în atmosfera Citadelei de Gheaţă, încât se fărâmau şi cădeau.

Gura sa era un sfincter cu buze mici, care forma un rât în extremitatea feţei conice, mult prea mică comparativ cu corpul, deși atunci când era vizibilă se putea distinge o reţea circulară de dinţi foarte ascuţiţi. Ochiul, sau ceea ce oamenii credeau că ar fi organul său vizual, era o piramidă curbă situată la un metru în spatele gurii, formată din trei secţiuni ovale de carne neagră translucidă: cea din faţă era de două ori mai lungă decât celelalte şi se curba în jos. Astfel ca să poată urmări profilul trupului.

Partea cea mai interesantă o constituia însă modul în care se mişca extraterestrul. Două striuri late şi groase de ţesut cu aspect cauciucat erau dispuse pe partea sa ventrală, semănând perfect cu tălpicile unei sănii, atât doar că unduiau ca şerpii pentru a-l propulsa. Suprafaţa striurilor era pestriţă, de culoare cenuşiu şi brun, cu crăpături din care supura un fluid vâscos. Sara spusese că tocheeul era în stare jalnică atunci când îl găsiseră la marginea pădurii de cristal. Deşi striurile reprezentau o metodă biologică de locomoţie sofisticată, natura lor însemna că nu putea să poarte îmbrăcăminte protectoare. În mod evident, tocheeul provenea dintr-un climat cald. Striurile îi degeraseră în urma deplasării pe pământul îngheţat, întrucât suferiseră contact permanent cu suprafaţa solului aflată la temperaturi sub zero grade. Asta se întâmplase cu peste doi ani în urmă şi carnea încă nu-i crescuse la loc în mod corespunzător.

Pe spate i se ridica a doua pereche de striuri; erau mai scurte, întinzându-se doar cu puţin dincolo de ochi, şi mai bulbucate. Ozzie le văzuse dilatându-se pentru a apuca farfurii şi căni sau pentru a ajuta la ridicarea unor obiecte prea grele pentru braţele umane, aidoma unor amibe gigantice care se automodelau în tentacule sau fălci cărnoase. Din punctul de vedere al utilizatorilor de unelte,

era un concept de înaltă evoluţie.

De fapt, numai acest manipulator cărnos, alături de câteva artefacte de înaltă tehnologie pe care le purta la o centură utilitară, îi convinseseră pe ceilalţi rezidenţi ai Citadelei de Gheaţă că era o fiinţă înzestrată cu raţiune. În cei doi ani de când fusese aici, nimeni nu izbutise să comunice deloc cu el. Nu scotea nici un sunet, cu atât mai puţin sunete articulate. Din câte îşi putuseră da seama, era surd. Încercaseră să deseneze figuri pe o lespede, dar nu păruse să le înţeleagă. Nu le rămăsese decât folosirea de gesturi simple ale braţelor: vino, stai, pleacă, ridică, pune jos. În majoritatea cazurilor, tocheeul coopera ca şi cum ar fi fost un câine ciobănesc bine dresat.

Nu-i cunoşteau nici măcar numele adevărat, pentru că Korrok-hi îl numiseră „tochee”, ceea ce în graiul lor format din fluierături şi claxoane însemna „vierme mare şi gras”.

— Ce căutai acolo? rosti Ozzie oprindu-se în faţa lui. Râtul tocheeului se mişcă uşor dintr-o parte în cealaltă, făcându-l pe Ozzie să se gândească la un animal care aştepta să fie dojenit. Avea atitudinea unui câine bătut, totuşi bărbatul bănuia că, la urma urmelor, şi el ar fi fost serios deprimat dacă toată ziua n-ar fi făcut nimic altceva decât să care găleţi cu apă de la fântână la bucătărie, pe picioare degerate, fiind incapabil să vorbească cu cineva, ori să ştie ce se întâmpla la exterior.

— Bun, ia să vedem…

Ocoli flancul tocheeului şi trase într-o parte draperia uşii. Nu era sigur, însă i se păru că plasa de securitate fusese uşor mişcată, ca şi cum cineva ar fi testat-o cu blândețe.

— Vino!

Îl chemă pe tochee cu un gest exagerat. Creatura masivă se întoarse lin în pasaj şi lunecă în odaia de dormit. O dată în plus, Ozzie fu impresionat de agilitatea extraterestrului; pentru o creatură de mărimea aceea, se mişca iute şi precis.

Se aşeză pe pat, privind tocheeul, şi gesticula larg.

— Dă-i drumul!

Extraterestrul nu se clinti. Ochiul lui frontal mare rămase perfect aţintit asupra omului.

— Bine, atunci…

Ozzie merse la plasa de securitate şi introduse codul lacătului, mascându-și gesturile cu trupul. Continua să nu fie complet încrezător. După ce deschise plasa, scoase diverse obiecte, hrană, haine, o lampă cu kerosen, trusa de cusut, o matrice palmară şi le aşeză pe podea în faţa extraterestrului. Striurile locomotoare ale tocheeului se turtiră uşor, coborându-i corpul; după aceea, manipulatorul din partea stângă se întinse sub forma unui tentacul subţire şi apucă matricea. Vârful tentaculului apăsă pe rând cele cinci butoane din partea superioară, dar aparatul rămase mort.

— Ah-ha! făcu Ozzie.

Doar cineva familiarizat cu tehnologia ar fi înţeles ideea de buton.

— Aşadar înţelegi tehnologia, totuşi nu putem comunica. De ce oare?

Se aşeză iarăşi pe pat şi se uită la tochee. Poate că era o simplă interpretare umană, însă extraterestrul părea să se fi gârbovit dezamăgit înaintea imposibilităţii de a opera matricea. O aşeză încet pe podea, cu firișoarele negre foşnind ca frunzele toamnei sub o adiere.

— Nu foloseşti sunetele, atunci ce ne mai rămâne? Telepatia? Mă-ndoiesc… Câmpuri magnetice? Albinele şi şobolanii-de-mlaştină trokkeni le pot percepe, dar probabil că Silfenii le atenuează aici. Ar fi deci posibil… Electromagnetism? La fel pentru undele radio, matricea-i moartă. Forme? Ai percepţie vizuală, deci asta ar fi altă posibilitate. Eu nu pot totuşi reproduce şmecheria ta cu automodelarea braţelor şi Sara spunea că nu-nțelegi desenele. (Lăsă capul pe un umăr.) Desenele oamenilor,

trebuie precizat. Probabil că nici eu nu le-aş înţelege pe-ale tale. Bineînţeles, dacă ai desena. Eh, uite asta-i o diferenţă între culturi. Voi aveţi artă?

Ozzie se opri. Se simţea uşor penibil să vorbească cu glas tare unui extraterestru care nu putea să audă. Tocheeul continua să fie orientat cu faţa la el, fixându-l cu ochiul. Bărbatul se deplasă câțiva centimetri pe pat. Partea frontală a corpului tocheeului se mişcă puţin, urmărindu-l.

— De ce faci asta? Oare ce-ncerci să spui?

Nu, nu-i vorba despre „ce”… Cum? Ozzie privi fix ovalul prelung şi acoperit cu piele neagră şi lucioasă care era îndreptat spre el. Nu prin sunete, dar o emisie de…

— Băga-mi-aş…!

Îşi comută inserţiile retinale pe infraroșu şi corpul tocheeului fu acoperit de semnături termice stranii, care indicau vasele de sânge şi organele ascunse sub carne. Ozzie urcă lent prin spectrul vizual, până ajunse la ultraviolet.

— Futu-i!

Sări îndărăt din cauza şocului instinctiv şi căzu de pe pat.

Ochiul frontal al tocheeului era acoperit cu configuraţii complexe de lumină purpuriu-nchis care sclipea direct către el.

***

Când Orion reveni în camerele lor, la două ore după prânz, îl găsi pe tochee aproape blocând intrarea. Ozzie stătea pe pat şi desena de zor cu un creion pe un carnet. Podeaua din piatră era acoperită cu foi, toate pline de modele dintre cele mai ciudate, asemănătoare unor flori desenate de un copil de cinci ani, care reprezenta petalele prin fulgere neregulate.

— Te caută George Parkin… începu Orion. Ce face ăsta aici?

Ozzie îi rânji ca un nebun, cu părul lui zburlit îndreptat în toate direcţiile de parcă fusese lovit de o descărcare electrică de proporţii.

— Păi, flecăream şi eu cu domnul Tochee… Nu-şi putea alunga mulţumirea de pe chip.

— Hă? izbuti să articuleze Orion.

Ozzie ridică una dintre foile rupte din carnet. Desenul semăna cu o rozetă de sticlă fisurată, dar într-un colţ de sus era mâzgălit un cuvânt. Cealaltă mână a lui Ozzie arătă un pantof de piele. Jumătate din conţinutul pachetelor lor era risipit în jur.

— Ăsta-i simbolul lui pentru pantof, rosti el triumfător. Da, uite – îl repetă. Bineînţeles, este posibil să fie simbolul pentru piele profanată de animal mort, da' cui îi pasă? O s-ajungem şi-acolo. Acum punem la punct un vocabular.

Orion privi de la Ozzie la tochee.

— Ce repeta?

— Simbolul. Are şi alte componente, însă se mişcă tot timpul. Le pot vedea, dar nu le pot desena. Aşa că mă limitez la bază. Cred că părţile aflate în mişcare pot fi coduri gramaticale sau informaţii de context.

— Ozzie… ce simbol?

— Stai jos şi-ţi spun.

***

— Vorbeşte prin imagini? întrebă băiatul după zece minute.

— Asta-i explicaţia simplă – da.

— Şi care-i cea complicată?

— Configuraţia pe care o proiectează este limbajul vizual al imaginii, cumva similar felului în care noi atribuim nume obiectelor. Bănuiesc că atunci când doi tochee comunică o fac extrem de rapid. O configuraţie ca asta conţine foarte multe informaţii. Eu sunt convins că nu pricep decât baza.

De fapt o să-ncerc să-l învăţ alfabetul uman. Nu mă miră însă că n-a înţeles desenele Sarei, fiindcă e ca diferenţa dintre a desena un om din beţişoare şi a vedea holograma color şi în mărime naturală a unui om. Mă tem că va trebui să înveţe să-şi coboare gândirea la nivelul nostru.

— Asta-i bine.

— Şi atunci de ce ai tonul ăsta de parc-ar fi sfârșitul lumii?

— Păi vreau să zic că-i grozav pentru tochee şi-aşa mai departe, totuşi schimbul de mesaje n-o să ne scoată de pe planeta asta nenorocită, nu?

— Aşa crezi? Ozzie rânji larg. Ştii care-i primul lucru care m-a întrebat tocheeul? Poți să mă scoţi de-aici? Asta-nseamnă că putem forma o echipă. Noi trei vom fi o echipă grozavă.

— Cum vine asta?

— Tochee este puternic şi rapid, exact ce ne trebuie nouă ca să putem tine pasul cu Silfenii.

— Dar el nu poate ieşi de-aici. Ozzie. Degeră!

— În privinţa asta, am nişte idei şi mâine o să discut cu George despre ele.

Orion îl privi curios pe extraterestrul masiv.

— Chiar crezi că poți face asta – să-l convingi să vină?

— Așa sper. Deocamdată doar ne-am prostit, arătându-ne unul celuilalt că putem vorbi. Acum va trebui să clădim o adevărată punte de comunicaţii. Am în inserţii nişte programe care încă mai funcţionează, parţial; sunt rutine de traducere şi interpretare de felul celor utilizate de TSC când întâlnesc specii noi. Ele te pot duce complet de la „Ana are mere” până la conversaţii metafizice. Fir-ar al dracu’, totul ar fi mult mai simplu dacă mi-ar funcţiona matricea!

— Noroc de inserţii…

— Da, să ştii c-aşa-i.

— Ozzie, fii atent!

Tocheeul întinse un tentacul subţire din manipulatorul cărnos şi ridică de pe podea o foaie de hârtie. Configuraţia de pe ea semăna cu o spirală de fulgi de nea. În colţ, Ozzie scrisese „matrice, sau electronică în general?”.

— De ce tocmai pe-aia? mormăi Ozzie. Se uită la ochiul frontal al tocheeului, care licărea cu configuraţii mov rapid mişcătoare. Aha, s-ar putea să fie „dispozitiv de comunicaţii”. Cred că tocheeul vrea să continuăm.

— Pot să mă uit? întrebă Orion ațâțat. Trebuie să fie mai interesant ca-n grajduri.

— Da, poți. S-ar putea însă să mai dureze destul.

17

Durase câteva zile până-și convinsese tatăl să fie de acord cu week-end-ul. Asta nu însemna că Justine Burnelli ar fi dorit ca el să fie acolo, şi în nici un caz în felul acesta, la nici şase săptămâni după reîntinerire. În cele mai bune momente ale sale, bărbatul era de-a dreptul imposibil, dar adăugarea animalicei încăpățînări înnăscute la vitalitatea tinereţii îl ducea al naibii de aproape de inumanitate. Cu toate acestea, Justine trebuia să admită că prezenţa lui făcea ca weekendul să fie un eveniment valid; fără el, n-ar fi apărut niciodată jucătorii necesari.

Optaseră să-l organizeze la Sorbonne Wood, reşedinţa de familie de pe Coasta de Vest, un domeniu întins de lângă Seattle, cu râuri repezi şi o zonă împădurită înconjurat de munţi. Justine ar fi preferat la Tulip Mansion, principala reşedinţă a familiei, pe Coasta de Est, care era mult mai civilizată decât cea rustică de aici. Totuşi întrunirea neprotocolară găzduită de Burnelli avea să fie mai presus de orice discreţie.

Musafirii începură să sosească vineri pe la jumătatea după-amiezii. Justine se afla deja de o zi aici, supraveghind personal pregătirile; întâlnirile la asemenea nivel nu le lăsase niciodată în seama servitorilor. Sorbonne Wood consta dintr-un corp central, clădit iniţial din piatră şi beton, care era acum complet acoperit de coral-uscat, fiind unul dintre cele mai vechi exemple de pe Pământ. Fusese plantat cu două secole în urmă. Cele două culori native, mov şi bej, care se ridicau pe pereţi şi peste acoperiş păreau insipide prin comparaţie cu varietăţile moderne devenite disponibile graţie MG. Încrengăturile lor întrepătrunse sufereau de asemenea de textură necorespunzătoare şi secţiunile mai vechi erau susceptibile la sfărâmat, motiv pentru care îngrijitorii le încurajau creşterea constantă. De acum încrengăturile erau cu

treizeci de centimetri mai groase decât zidurile iniţiale ale casei şi de aceea ferestrele mari, din podea până în tavan, erau atât de afundate, încât păreau organice. Comisarii Ecologici ai NFU ar fi impus fără îndoială un ordin de înlăturare şi o amendă consistentă pentru orice alte persoane care ar fi fost într-atât de neruşinate încât să cultive planta extraterestră la asemenea dimensiuni, dar nici un simplu funcţionar CE nu avea să treacă vreodată de perimetrul de securitate de la Sorbonne Wood.

Interiorul principal al reşedinţei era alcătuit din saloane de recepţie, facilităţi de relaxare şi sufragerii. Membrii familiei şi oaspeţii erau găzduiţi în duzina de cabane dispuse în semicerc în jurul grădinii din spate şi legate de clădirea principală prin alei acoperite de pergole cu trandafiri. Cel puţin la exterior, căsuţele acestea satelit se străduiau să se conformeze moştenirii locale. Aveau pereţi din buşteni şi acoperişuri din ardezie, deşi interioarele erau strict în stilul secolului al XXIV-lea, ca mobilier şi dotări.

Gore Burnelli sosi primul, oprind uriaşa limuzină Zil neagră sub umbrarul larg al streşinii verandei. Cu toate că automobilul era electric, Justine avea impresia că monstrul cu şase roţi viola cu certitudine vreo lege ecologică, într-atât era de greu; practic era de două ori mai mare decât actualul ei Jaguar coupe. Fu urmat de trei berline mari care aduceau membri ai suitei tatălui ei, iar e-majordomul o anunţă că alte două maşini merseseră direct la sătucul pentru personal al domeniului.

Justine înainta să-l primească pe bătrânul rege-tiran imediat ce portiera din spate a Zilului se deschise şi se extinse scăriţa. Ieşiră mai întâi doi secretari, care aveau şi rol de bodyguarzi, semănând cu nişte mafioţi tradiţionali în costume negre impecabile şi ochelari argintii în formă de bandă continuă. Justine nu trăda nici o emoţie la vederea lor. Nu erau necesari aici şi tatăl ei ştia asta. De fapt, probabil că el avea wetcablaje care-l făceau mult mai letal

decât ar fi putut ei ajunge vreodată. Ultima sa reîntinerire în centrul biogenic al familiei durase mai mult ca de obicei. Gore Burnelli apăru în pragul Zilului şi adulmecă aerul.

— Fir-ar al dracu' de Seattle, mârâi el, iar plouă! O bură fină înceţoşa cerul, făcând ca marginile streşinii în formă de aripă gen „pescăruş" să picure constant peste coniferele plantate în jur. Nu știu de ce nu putem muta mizeria asta în Anglia? I-aceeaşi vreme şi berea-i mai bună.

Justine îl strânse uşor în braţe.

— Termină, tată! Week-end-ul ăsta o să-mi fie şi-aşa greu, fără să mai fie nevoie să fiu cu ochii după tine.

El se strădui să-i ofere un zâmbet. Nu-i venea uşor; în nici un caz cu faţa aceea. Femeia încă îi putea distinge trăsăturile nativ omeneşti; ca tânăr normal de douăzeci de ani, ar fi fost remarcabil de chipeş. Părul lui blond şi des începea deja să se cârlionțeze ştrengăreşte, pe măsură ce creştea viguros de la tunsoarea periuţă cu care ieşise din cuvă. Însă COtatuajele sale erau atât de numeroase şi complexe încât se contopiseră şi-i acopereau complet faţa, conferindu-i o piele de aur de 24 de carate, ca masca de sarcofag a unui faraon egiptean din antichitate.

— De parc-aş îndrăzni să mă plâng cu tine cocoțată-n spatele meu!

— Ce face mama?

Gore dădu ochii peste cap: cel puţin aceştia păreau normali.

— De unde pizda mă-sii să știu? Spune-mi tu cine-a fost. Am şters amintirea aia cu secole-n urmă.

— Mincinosule!

Justine îi văzu pe bodyguarzi încordându-se uşor. Probabil că nu erau învăţaţi ca vreun om să-i vorbească aşa şefului lor. Pe de altă parte, Justine era primul copil al lui Gore, concepută şi născută complet natural, spre deosebire de cei vreo cincizeci de copii care urmaseră fetei şi fratelui ei. Pe atunci Gore fusese doar un simplu miliardar,

moștenind averile a două vechi şi distinse familii americane bogate atunci când părinţii săi se uniseră dinastic. Pe baza unor judecăţi şi predicţii abile şi a unei influenţe politice considerabile portofoliile lui, care fuseseră impresionante de la început, crescuseră în tandem cu expansiunea omenirii în spaţiul de fază I. Ca toate Marile Familii ale Pământului, cei din neamul Burnelli erau dovada vie a faptului că banii atrag bani. Dawson Knight, firma de avocatură, contabilitate şi management care constituia sâmburele imperiului financiar al familiei, era constituită aproape exclusiv din membri de familie. Ţelul ei de a fi îl reprezenta acumularea de şi mai multă bogăţie şi protejarea celei deja existente. Burnelli aveau holdinguri pe toate planetele din Commonwealth, de la hectare de proprietăţi imobiliare în jurul capitalelor din spaţiul de fază III până la cvartale întregi de capacităţi de producţie pe toate 15Mari, de la companii de transport şi vânzare cu amănuntul, la bănci, utilitare şi întreprinderi abia lansate în domenii de viitor. Ei îşi tăiau din timp o felie din orice care avea profit sau care urma să aibă profit într-o bună zi.

De-a lungul secolelor, Justine adusese o contribuţie uriaşă în clădirea averii familiei, jucând toate rolurile, de la mediator în primele decenii, la negociator-şef pentru achiziţii, pentru ca ulterior să fie un subtil broker politic. Asta nu însemna însă că ar fi favorizat vreodată rolul politic mai public al fratelui ei. În ciuda tuturor manevrelor, afacerilor şi înţelegerilor, a manipulărilor pe care le întreprinsese ea de-a lungul secolelor, Gore rămânea totuşi inima sacrosantă a familiei Burnelli.

— Ei bine, rosti Justine, am văzut-o pe mama acum o săptămână. Îţi trimite dragostea ei.

— Nu vine şi ea, este?

Gore îşi schimbă brusc focalizarea. Ca întotdeauna, vederea sa virtuală îl înconjura cu afișaje financiare, rezumate informative şi rapoarte de piaţă de la Dawson

Knight, căutând să cumpere opţiuni, futures, pământ, valută. Dacă exista vreo oportunitate de a oferi un avantaj familiei sale, îl înhăța prompt.

— Nu. Eşti în siguranţă aici, răspunse Justine.

— Bine. Mă duc la cabana mea. Vreau însă să discut cu tine şi cu frate-tău înainte să înceapă târguielile de diseară.

— O să-i spun lui Thompson când ajunge aici.

Gore şi escorta lui de bodyguarzi, secretari şi asistenţi intrară în clădirea principală. Două tinere orientale frumoase încheiau alaiul, purtând microrochii albe strâmte. Erau gemene sau reprofilate ca să arate identic. Ambele se plecară respectuos când trecură pe lângă Justine, care se abţinu să le adreseze o strâmbătură. Din unele puncte de vedere, tatăl ei putea fi groaznic de previzibil. Fetele aveau să fie introduse în programul lui la fel ca o conferinţă financiară sau ca o cină. Fiecare minuţel al zilei sale fusese stabilit în agenda personală cu săptămâni în urmă. Justine ştia că mulţi speculau că fusese profilat psihoneural ilegal, pentru a-l transforma într-un individ obsedat de muncă şi familie. Cu toate acestea, Justine încă deţinea amintiri din copilăria ei, pe vremea când Gore sosea rareori acasă de pe Wall Street înainte de ora zece sau unsprezece seara, petrecând toate weekendurile în cabinetul lui, în tovărăşia ecranelor calculatoarelor. Fusese dintotdeauna dedicat şi păstrase la minimum cerinţele umane. Pe măsură ce tehnologia avansase, se dotase cu şi mai multe funcţii de interfaţă şi procesare, care să-l menţină acordat la uriaşele pieţe financiare pan-Commonwealth.

La o jumătate de oră după sosirea lui Gore, la Sorbonne Wood apăru Campbell Sheldon. Justine îl întâmpină cu un surâs destul de autentic. Era unul dintre stră-strănepoţii lui Nigel, cel mai tânăr dintre trei fraţi de la o nepoată în linie directă. Asta îi conferea un statut important în cadrul familiei Sheldon şi, întrucât alesese o carieră în TSC, dobândise o poziţie de vârf ca director pentru Proiecte

Civile şi Comerciale Avansate, deşi Nigel era cât se poate de ferm că a fi membru al familiei nu însemna decât acces la prima treaptă a scării, iar de acolo trebuia să urci după merit.

Campbell era însoţit de doi secretari, dar numai atât. Justine îşi aminti că-i plăcuse atitudinea aceea discretă când se întâlniseră data trecută. Azi, Campbell era între două reîntineriri, cu o vârstă aparentă de 40 de ani. O barbă castanie tunsă scurt îi acoperea obrajii uşor dolofani; în mod clar, moştenea unele dintre trăsăturile lui Nigel: ochii adânciți în orbite, nasul mic, părul blond închis. Câteva COtatuaje discrete de platină spiralau înapoia urechilor şi sub ele.

Bărbatul o sărută uşor pe ambii obraji şi rosti:

— Arăţi fabulos.

— Mulţumesc. Cred că ultima dată când ne-am întâlnit mă apropiam de reîntinerire.

— Petrecerea de pe iahtul senatorului Muang, dacă-mi amintesc bine. Ceremonia inaugurării podului Braby. Peste iaht zburau peşti-aerieni, ca nişte baloane galbene.

— Dumnezeule, eşti teribil de bine pus la punct! Îmi dau seama că va trebui să-mi petrec toată noaptea ca să mă actualizez.

— Sper că nu toată noaptea. Ar însemna să-ţi iroseşti seara.

— Aha, îmi amintesc foarte bine partea asta a ta! Îl invită să intre în hol.

— Ce pot spune? Sunt un Sheldon şi am o reputaţie de apărat.

— Pe iaht, nu erai cu o cântăreață de rock?

— Da, scumpa de Callisto. Mă tem că la scurt timp după aceea ne-am despărţit. M-a părăsit pentru un toboşar.

— Ea şi-a pus numele ăsta de satelit? Campbell strânse din umeri.

— Pe-atunci era la modă.

— Și-acum ce-i la modă? Asteroizii? Cometele? Bărbatul râse, apoi se opri şi privi casa.

— Este cu adevărat coral-uscat? Pe Pământ?

— Da. Te rog. Nu ne reclama Federalilor. Casa asta e mai bătrână decât majoritatea membrilor familiei noastre.

— Sunt uşor de mituit. Un pahar împreună, în intimitate, noaptea târziu… O baie laolaltă la lumina romantică a lumânărilor… Dragoste făcută într-un pat cu baldachin.

Justine îi zâmbi.

— N-o să te uit în cazul unui plonjon într-un râuleț de munte. Pe domeniu avem mai multe.

— Dumnezeule, eşti sadică! În Statul Washington, primăvara? Îţi dai seama ce poate să-i facă o apă atât de rece unui bărbat?

— Sunt dispusă să aflu dacă eşti chiar aşa.

— Bine. În tot cazul, mă aştept la paharul acela mai târziu. Care-i recomandarea pentru weekend?

— Strict neprotocolar. Decizia principală privind agenţia de zboruri stelare a fost deja luată de Consiliul Exoprotectorat. Au mai rămas doar câteva şantaje politice pentru ca totul să meargă lin înainte de confirmarea Senatului. Dacă-ţi pot oferi o sugestie… Ai o oportunitate excelentă de a explora opţiuni cu Patricia Kantil.

— Cum? mormăi Campbell. Vine şi ea?

— Oh, da.

***

Patricia Kantil sosi, de altfel, imediat după Campbell. Coborî dintr-un Ford Occlat de preț mediu, purtând un costum elegant de afaceri, nou-nouț, şi pantofi cu toc clasici, negri. Păstra o vârstă aparentă de 55 de ani, îndeajuns de matură pentru a avea încredere în ea, nu într-atât de bătrână încât să piardă din capacitatea intelectuală. O plasă de COtatuaje argintii radia, pornindu-i de la ochi,

atât de subţiri, încât în majoritatea timpului erau invizibile. Coafura şi machiajul îi subliniau cu atenţie etnicitatea latină. Justine îşi dădea seama că femeia cheltuia o grămadă de bani în saloanele stiliştilor, dar electorii n-ar fi putut să observe asta, aşa cum stătea la un pas înapoia şefei ei, Elaine Doy.

Faptul că principalul consilier politic al lui Doy petrecea un weekend în Seattle la nici zece zile după ce Vicepreşedinta îşi anunţase candidatura era revelator pentru Justine. Aceste două zile aveau să fie pentru Patricia o ocazie importantă pentru lobby. Îşi adusese şi secretarul, un tânăr cu aspect studios, îmbrăcat în genul de haine neprotocolare concepute de designerii vestimentari pentru orăşenii care părăseau metropola, dar rămâneau într-un cadru monden. Rămase scrutător înapoia şefei sale, vorbind doar când era întrebat.

Justine era ocupată cu saluturile când din Occlat ieşi o a treia persoană. Era o tânără cu păr lung şi blond, mai înaltă şi mai zveltă decât Justine. Hainele ei erau scumpe în mod evident şi fără jenă – o fustă scurtă şi o bluză cu decolteu în V, auriu-strălucitor, care-i evidenţia chipul. Privi în jur cu exuberanţa entuziastă care anunţa că era la prima viaţă, surâzând larg şi aprobator faţă de ceea ce vedea.

— Iar ea este Isabella, o prezentă Patricia. Partenera mea.

— Bună ziua, rosti Isabella. Ai o casă superbă aici! Întinse mâna cu înflăcărare, dornică să se împrietenească.

— Mulţumesc, zise Justine. A durat niţel, dar a ajuns să fie aşa cum ne place.

Ar fi fost uşor s-o împroaşte pe Isabella cu sarcasm şi ironii pe care fata nu le-ar fi sesizat niciodată, însă asta ar fi însemnat să fie afurisită şi weekendul acesta nu avea nevoie de conflicte.

— Informare completă, îi ceru ea e-majordomului. Ceva din trăsăturile fetei era îndeajuns de familiar pentru a-i trezi

prudenţa. În mod vădit, Isabella făcea parte dintr-o Mare Familie sau o Dinastie Intersolară, totuşi care anume…

— Isabella Helena Halgarth, raportă e-majordomul. Nouăsprezece ani. A doua fiică a lui Victor şi Bernadette Halgarth.

Un fişier mic îi fu afişat în vederea virtuală, detaliind realizările şcolare ale fetei, sporturile, preocupările, actele caritabile. Obişnuitul rahat de relaţii publice emis de familie.

La dracu'!

Imediat după ce o conduse pe Patricia la cabana ei, Justine o apelă pe Estella Fenton.

— Vreau nişte informaţii.

— Scumpo, sunt onorată şi supusă, replică Estella amuzată. Ce Dumnezeu pot eu să știu, fără să știe familia ta?

— Fata asta. Degetul virtual al Justinei atinse un icon, expediindu-i fişierul Isabellei. Tu eşti regina bârfelor şi vreau să ştiu care-i statutul ei exact în clanul Halgarth.

— Dacă altcineva mi-ar fi cerut asta, l-aş fi refuzat, spuse Estella.

— Te rog! Cunosc statutul aproape tuturor membrilor Marilor Familii, dar Halgarth este o Dinastie Intersolară.

— Ştiu, scumpo, extraplanetari recent îmbogăţiţi – soiul cel mai rău. Am propriul meu profil despre ea chiar aici… ce anume vrei să ştii?

— Este considerată importantă?

— Nu tocmai. A cincisprezecea generaţie, iar Victor a fost abia din a unsprezecea generaţie. Atât tatăl, cât şi fiica au fost copii *in vitro*, aşa că nu sunt descendentă directă, ci doar au completat cota familiei. Ea a căpătat un fond minim de pe urma căruia are destui bani ca să nu fie nevoită să muncească, totuşi nu-şi poate permite să ducă o viaţă chiar de înalta societate. A terminat scoală anul trecut şi încă nu s-a decis pentru o universitate. De fapt, se spune că atunci

când va intra la reîntinerire s-ar putea să sufere şi o uşoară resecvenţare cerebrală. N-are un IQ pe care să-l pui tocmai în vârful bradului de Crăciun. A avut câțiva prieteni, toţi de statut la fel de minor, iar actualmente se culcă cu… aha, Patricia Kantil! De-asta m-ai sunat?

— Da. În weekendul ăsta vin nişte Halgarth importanţi. Nu știu dacă Patricia şi-a asigurat votul lor. Poate fi o problemă, dacă ei interpretează relaţia în mod incorect.

— Uşurel, scumpo! N-ai auzit de la mine, dar Edenburg se aliniază deja înapoia lui Doy. Asta înseamnă şase dintre cele 15Mari. Nu cred că Patricia şi Isabella ar fi un factor pentru tine.

— Deci Halgarthii o susţin totuşi pe Doy? Felicitări, ai legături mai bune ca ale mele. Mulţumesc, de fapt nu-mi trebuie sperieturi de ultimă oră ca asta. Îţi rămân datoare.

— Să fii convinsă. Data viitoare când o să am nevoie de cineva de pe lista elitelor la cină…

— O să fiu prezentă.

***

Următorul sosi Gerhard Utreth, membru din generaţia a patra a familiei Braunt, care întemeiase Republica Democrată a Noii Germanii. În calitate de avocat, ieşise din domeniul financiar şi management al familiei pentru a lucra în biroul judiciar planetar. Cu decade în urmă, fusese senatorul de Commonwealth pentru RDNG. Cândva fusese chiar însurat cu o Burnelli, căsătorie din care rezultaseră doi copii în vitro. Desigur, Justine nu se aştepta ca asta să conteze prea mult în timpul weekendului, totuşi îl făcea un aliat potenţial.

Ea îl invitase de asemenea pe Larry Frederick Halgarth, din a treia generaţie a dinastiei sale, care sosi împreună cu Rafael Columbia – o anexă inevitabilă la weekend. Când primise însă invitaţia, Larry insistase s-o aducă şi pe Nataşa

Kersley, care se afla acum în aceeaşi limuzină cu cei doi. Justine îi rulase numele prin baza de date Burnelli, dar nu găsise absolut nimic; Natașa nu era membră a niciunei familii majore. În plus, Justine nu auzise niciodată despre Directoratul Special de Supraveghere a Ştiinţelor din Commonwealth, al cărei director executiv era femeia. Larry îi spusese doar: „Efectuează studii teoretice ale armelor. Arme exotice.”

Alţi doi senatori completau întrunirea de weekend. Mai întâi, Crispin Goldreich, a cărui poziţie în comisia bugetară a Commonwealthului îi conferea o influentă majoră asupra aranjamentelor iniţiale ale proiectului agenţiei de zboruri spaţiale. Informarea primită de Justine îl definea ca fiind uşor sceptic, totuşi, aşa cum ea ştia prea bine, un asemenea animal politic pur şi simplu nu exista. Bărbatul venise ca să pescuiască ceva.

Ultimul era Ramon DB, senatorul de Buta, deşi, în mod remarcabil, nu aparţinea familiei Mandela care întemeiase planeta 15Mari. Era însă liderul africanilor din Senat, ceea ce-i conferea o respectabilă bază de putere. În plus, fusese soţul Justinei timp de doisprezece ani. Dar asta se petrecuse cu opt decenii în urmă.

— Mă mai ţii minte? îl întrebă ea şăgalnic când bărbatul coborî din maşină.

El o prinse în braţe şi o strânse puternic.

— Să fiu al naibii, arăţi extraordinar când ai vârsta asta! murmură.

O distanţă apoi, ținând-o la depărtarea braţelor, şi o privi din creştet până-n tălpi. O expresie gânditoare îi trecu peste chip.

— Nu ne-am mai putea căsători?

Fu rândul ei să-l privească. Roba lui tradiţională avea un tiv superb, curcubeu, din fibre semiorganice, care se învolbura întruna ca şi cum ar fi fost suflat de vânt. Nici chiar mişcarea aceea nu-i putea ascunde însă abdomenul.

Vârsta lui aparentă se apropia de şaizeci de ani şi la tâmple îi apăruseră firişoare albe. COtatuaje negre ca noaptea îi traversau obrajii, pâlpâind, apărând şi dispărând din vizibilitate.

— Ce greutate ascunzi? îl întrebă.

El îşi lipi palmele în semn de rugă şi ridică ochii la cer.

— Soţia rămâne întotdeauna soţie. Mă păstrez în formă.

— Ce formă? De minge de plajă? Rammy, ştii bine că ai probleme cu inima când te îngrași aşa mult!

— Asta-i soarta senatorilor – să participe la prânzuri uriaşe în fiecare zi din săptămână. Sper că diseară ne-ai pregătit o cină cu opt feluri.

— Tu în nici un caz n-o să capeţi opt feluri, şi o să stau de vorbă şi cu bucătarul-şef în privinţa dietei tale în restul weekendului. Rammy, nu vreau să fiu nevoită să te vizitez într-un salon de re-viere.

— Da, da, femeie. În curând intru la reîntinerire şi atunci totul o să fie pus la punct. Nu-ţi mai face atâtea griji.

— N-au stabilit încă o retrosecvenţare specifică pentru starea ta?

El flutură nemulţumit din mâini.

— Am gene rare. Medicilor le vine greu să izoleze problema şi s-o corecteze.

— Atunci cere-le să se focalizeze pe o secvenţă pentru o inimă nouă. E destul de simplu.

— Eu sunt ceea ce sunt. Ştii bine asta. Nu vreau inima altuia.

Justine inspiră adânc, gata să-i ofteze profund în faţă. Înainte s-o poată face, degetul lui arătător gros îi ridică bărbia.

— Nu mă mai dojeni, Justine. Mă bucur tare mult să te revăd. A fi senator nu-i chiar aşa de grozav pe cât susţin toţi. Speram că-n weekendul ăsta, noi doi am putea petrece niţel timp împreună.

— O s-o facem. Îl bătu pe braţ. Oricum, voiam să stăm

de vorbă despre Abby.

— Ce s-a mai întâmplat cu strănepotul nostru?

— Discutăm mai târziu. Îşi privi ceasul din vederea virtuală. Trebuie să stau de vorbă cu tata şi cu Thompson înainte ca seara să înceapă cu adevărat.

— Taică-tău este aici?

Brusc, Ramon păru că nu mai are chef să se apropie de casă.

— Da, îşi umezi ea buzele ca să-şi camufleze zâmbetul. Este vreo problemă?

— Știi că nu m-a plăcut niciodată.

— Asta-i imaginaţia şi nesiguranţa ta. Te-a acceptat întotdeauna.

— Așa cum un leu acceptă o antilopă. Justine izbucni în râs.

— Eşti senator al Commonwealthului şi totuşi te mai intimidează?

El o prinse de braț şi păși în holul de la intrare.

— O să-i zâmbesc şi o să fac conversaţie politicoasă pentru exact trei minute. Dacă nu mă salvezi până atunci, o să…

— Da?

— O să te pun pe genunchiul meu.

— Oh, slăviţi fie îngerii cereşti care aduc osanale voioase – se întorc zilele bune de altădată!

***

Gore Burnelli îşi decomprimase personalitatea paralelă în matricea mare din Sorbonne Wood, instalându-se în casă aşa cum alţi oameni s-ar întoarce într-un fotoliu vechi şi confortabil. Spre deosebire de majoritatea celor care aveau parte de reîntineriri frecvente, el nu-şi descărca memoria într-o stocare de siguranţă de dragul nostalgiei. Îşi purta amintirile cu el în inserţii de mare densitate, încărcându-le

în matricele locale oriunde ajungea. Erau vitale pentru el; ca să reuşească afacerile care-i ofereau familiei sale un drum lin în viitor, trebuia să deţină cunoaşterea tranzacţiilor din trecut şi raţiunile care stătuseră la baza lor, dacă avuseseră succes şi ce probleme existaseră. Alţii, aşa cum era fiica lui, se bazau pe informări şi acces în vasta bază de date prin intermediul unui e-majordom, pe când el avea evenimentele reale imediat disponibile, mulţumită programelor de acces omogenizat în care erau înrădăcinate amintirile lui vechi.

Afacerile şi poziţionarea familiei în piaţă erau preocuparea lui constantă. Graţie tehnologiei, putea fi implicat aproape toată ziua. Unele dintre rutinele pe care le dezvoltase pentru conducerea procesului erau cvasi-autonome, permițându-i multiprocesări paralele. Chiar şi acum, în timp ce îşi privea fiul şi fiica intrând în marea şi clasica bibliotecă din Sorbonne Wood, Gore trecea în revistă potopul de date care curgea între ei ca o ploaie digitală roşie. Desene şi titluri pâlpâiau scurt în verde, pe măsură ce degetele lui virtuale alergau printre ele, rearanjându-le în configuraţii noi, manevrând bani şi informaţii pentru noile tranzacţii şi achiziţii.

— Au venit toţi, rosti Justine.

Gore nu comentă. Informaţia trecuse de mult pe lângă el; casa îl actualiza asupra locurilor unde se aflau oaspeţii, secretarii lor, personalul, partenerii şi amantele; cine folosea duşurile şi băile, cine utiliza din plin (şi criptat) lăţime de bandă cu unisfera, cine mergea pe aleile cu pergole către clădirea principală, pregătită cu cocteilurile dinaintea cinei în salonul Magnolia. Informaţii secundare ca acestea erau prezentate creierului său sub formă de mirosuri; mulţimea de COtatuaje, îngăduindu-i să miroasă unde erau şi ce făceau musafirii.

— Cred că oaspeţii ăştia ne asigură o masă critică, rosti Thompson. Atâta timp cât nu există probleme neprevăzute,

ar trebui să meargă ca pe roate.

— Este de la sine înţeles, băiete! se răsti Gore. Probleme apar însă întotdeauna. Eu mă bazez pe voi doi să le anticipaţi şi să le anihilaţi din tipii ăia teribil de plini de sine.

— Până acum unica problemă posibilă a fost Isabella, zise Justine, dar ea nu apare pe radarul Halgarth. Nu-i decât altă puştoaică care se distrează în prima viaţă. Nu cred că Patricia ar avea un motiv ascuns ca să se culce cu ea.

Thompson se trânti într-un fotoliu din piele cu braţe mari din faţa şemineului uriaş.

— Nu-i stilul Patriciei să-şi asume vreun risc. Fetele pe care le fute de-obicei sunt perfect aseptice în privinţa conexiunilor politice.

— Poate că-i iubire adevărată? comentă Justine amuzată.

— Ar fi o premieră, pufni Thompson. N-o să-nțeleg niciodată de ce dracu' nu-şi schimbă Patricia pur şi simplu corpul când e-n reîntinerire?

— Nu poate, răspunse Gore. Echipa lui Doy este formată în majoritate din femei – este o imagine pentru care a lucrat din greu vreme de douăzeci şi cinci de ani. Nimeni n-o să belească asta, crescându-şi o sulă-n cuvă.

— Apropo de Doy, încă nu ne-am declarat oficial în favoarea ei, zise Thompson.

— Asta se poate-ntâmpla în weekendul ăsta, spuse Gore. Dacă momentul va fi bun. Pentru asta, voi avea nevoie de confirmarea politicii lui Doy în privinţa agenţiei de zboruri spaţiale. Presupunând c-o va susţine, şi ar fi o idioată şi-o proastă dacă n-o va face, vreau să fim foarte atenţi la structura care va apărea. Weekendul ăsta va oferi familiei un avantaj important în poziţionare, când agenţia va fi anunţată public. Detaliile acelea vor conta.

— Agenţia este temporară, spuse Thompson. Noi trebuie să ne concentrăm asupra flotei militare.

— Știu. Aici intervenim noi.

— Şi dacă nu avem nevoie de o flotă militară? întrebă

Justine.

— Vom avea, rosti Gore ferm. Întâmplător, în privinţa asta sunt de acord cu Sheldon şi Kime. Dysonii întâi trag şi apoi pun întrebări. Asta îmi spune tot ce trebuie să ştiu despre ei. Chiar dacă exclusiv pentru intimidare, Commonwealthul va avea nevoie de nave de război. Guvernul va cheltui bani pe achiziţii şi o va face mulţi ani. Va trebui să ne asigurăm că familia capătă o felie din tortul ăsta.

— Destul de uşor, făcu Thompson.

— Căcat! Gore încleşta o mână aurie în pumn. Tu nu-nveţi niciodată-n pula mea? Toate celelalte Mari trag sforile chiar acum. Justine a avut dreptate să organizeze weekendul ăsta pentru noi. Dacă putem influenţa forma agenţiei, plasamentul nostru va fi imbatabil.

— Ce fel de formă vrei?

— În principal ne interesează locul. Determină-l pe Sheldon să renunţe la Anshun, care-i o fundătură de ţărănoi la capătul lumii. Vreau ca agenţia să aibă sediul la Îngerul Înalt, unde ar fi trebuit să fie dracu' din capul locului! Familia are multe interese în companiile de astro-inginerie care au baza acolo şi un program adevărat de construire de nave le va ridica spectaculos acţiunile.

— Probabil că am putea face asta să sune logic, încuviinţă Justine.

— Este logic. Ne trebuie doar un mod de a face să slujească intereselor lor.

— O să lucrez în direcţia asta, promise ea. Gore se întoarse către Thompson.

— Celălalt aspect al flotei militare va fi defensiva planetară. Să nu laşi să fie trecută cu vederea în week-end-ul ăsta. Oamenii vor dori câmpuri de forţă al dracu' de mari care să le apere oraşele şi să-i facă să se simtă-n siguranţă. Întrevăd că asta va-nghiți în cele din urmă chiar mai mult mălai decât navele spaţiale.

— Bine, spuse Thompson, o s-o menţin pe agendă.

***

Cina era genul de eveniment protocolar pe care Justine îl putea parcurge cu ochii închişi în calitate de gazdă oficială. Avu loc în sufrageria principală, cu ferestre mari şi arcuite, ca de catedrală, care dădeau spre grădinile iluminate de mii de steluţe albe şi pâlpâitoare, parcă desprinse din basme. Îl plasă pe Campbell la un capăt la mesei lungi de stejar, lângă tatăl ei, în timp ce ea flecărea cu Patricia în capătul opus. Isabella nu li se alătură la masă.

— Mă tem că Isabella consideră oarecum monotone ocaziile acestea, rosti Patricia când formaţia începu să cânte discret muzică de jazz.

— E tânără, aprobă Justine înţelegător. Mă şi mir că ai reuşit s-o convingi să vină.

— Au atras-o participanţii – se dă în vânt după faimă, recunoscu Patricia muşcând din *cannelloni* cu somon afumat. Acum accesează *Seducţie ucigaşă*, este penultimul episod.

— Ce-i asta – biodrama ultimului caz Myo?

— Exact. Niţel cam melodramatic pentru mine, dar personajul principal este cam de vârsta ei şi producţia e bună.

— Îmi pare rău ca n-am timp să fiu la curent cu cultura populară. Mă surprinde că reuşeşti tu, mai ales acum.

— O parte din slujba mea o reprezintă atragerea celebrităţilor din domeniu.

Surâsul ei era politicos, însă sută la sută profesionist.

— Familia noastră susţine fără reţineri propunerea agenţiei pentru zboruri spaţiale. De aceea am şi organizat weekendul acesta.

— Ştiu, iar Elaine vă este recunoscătoare.

— O va integra în platforma ei?

Justine privi în lungul mesei, drept spre faţa aurie şi inexpresivă a tatălui ei.

— Este niţel cam radicală, totuşi misiunea Dyson a injectat câțiva factori noi în politica actuală. Agenţia trebuie să fie demarată. Elaine ştie asta. Este pregătită chiar să rişte, dacă se va ajunge până acolo.

Gore Burnelli încuviinţă imperceptibil.

— În tot cazul, spuse Justine, familia noastră va face în week-end-ul acesta tot ce îi stă în putinţă pentru a o susţine.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul acesta. Patricia nu-şi putu ascunde pe deplin zâmbetul de prădător când muşcă iarăşi din ruloul de somon.

În mod deliberat, Justine evită alt duel verbal cu Patricia pe tot parcursul serii. Cina nu era momentul pentru începerea reală a negocierilor serioase. Cei trei Burnelli avură doar grijă să discute cu toţi invitaţii, separat, la un moment sau altul, pregătindu-i pentru ziua următoare.

***

Discuţiile începură cu adevărat la micul dejun. Un bufet vast fusese pregătit în sera de pe o latură a clădirii principale şi Justine sosi acolo devreme, alăturându-se Patriciei şi lui Crispin Goldreich la o masă. Cele două soţii ale lui Crispin, lady Mary şi contesa Sophia, erau tot în cabana lor, luând micul dejun în pat, deși unul dintre secretari stătea lângă bărbat, turnând ceai şi aducându-i mâncare de la bufet. Tânărul imaculat al Patriciei făcea acelaşi lucru pentru femeie.

Un servitor îi aduse Justinei o carafă de cafea jamaicană şi ea se aşeză lângă Crispin, care mânca ouă benedictine. Era discuţia cea mai puţin beligerantă. Justine dorea să ştie aceleaşi lucruri ca Patricia, iar Crispin era enorm de influent. Pe lângă conducerea Comisiei Bugetare, bărbatul

deţinea foarte multă autoritate în blocul planetelor europene afiliate.

— Thompson mi-a spus că ai fost unul dintre glasurile cele mai moderate la şedinţa Consiliului, începu Justine.

— „Prudent” ar fi termenul mai precis, scumpo. Joc de suficientă vreme jocul ăsta ca să miros un angajament deschis. Dacă agenţia va fi aprobată de Senat, nu se poate şti pentru cât timp li se va cere contribuabililor s-o finanţeze. Să ştii că acţiunea nu va lua sfârșit o dată cu zborurile spre Dyson. Dacă se vor dovedi benigne, guvernul va beneficia de un precedent pentru a finanţa explorarea altor necunoscute dubioase.

— Este cu certitudine mai bine decât s-o lase în seama unei companii private, spuse Patricia. Am auzit cu toţii zvonurile despre planete închise, despre lumi care deţin ceva atât de valoros încât Sheldonii le-au păstrat pentru ei.

— Și crezi zvonurile acelea? întrebă Crispin.

— Eu personal, nu, totuşi guvernul ar trebui să se implice mai mult în investigarea scenariilor de risc posibil, aşa cum este Perechea Dyson. Pentru asta ne trebuie agenţia de zboruri spaţiale. La urma urmelor, Perechea Dyson este prima ocazie în care am descoperit ceva aparent ameninţător. Și este o galaxie mare… Până acum am fost norocoşi. Va trebui să începem să fim mai prudenţi.

— Şi uite aşa ajungem la propunerea cu flota militară, rânji Crispin.

— Nu poți să negi că ar fi esenţială, dacă misiunea de cercetare Dyson dovedeşte că extratereștrii de acolo sunt ostili.

— Nu, nu pot să neg, dar cheltuielile vor fi cu câteva ordine de magnitudine peste cele ale unei agenţii de zboruri spaţiale.

— Şi atunci cum ţi-ar plăcea să fie gestionată situaţia? întrebă Patricia.

Crispin nu răspunse imediat, ci îşi termină ouăle.

— Cu un grad mai mare de responsabilitate, răspunse el în cele din urmă. Deocamdată nu facem decât să aruncăm bani în direcţia problemei. Primul lucru pe care aş dori să-l văd ar fi o canalizare corespunzătoare a resurselor.

— Te referi la un gen de comitet de supraveghere? întrebă Justine.

În vederea ei virtuală, un calendar afişa data de peste doi ani la care aveau să aibă loc alegerile pentru scaunul senatorial al lui Crispin. Dacă o dorea, bărbatul l-ar fi obţinut din nou – asta nu era o problemă. Dacă însă voia să rămână preşedintele Comisiei Bugetare, atunci trebuia să fie numit de Executiv.

— Supraveghere… management… dirijare, spune-i cum vrei. Trebuie să ne asigurăm că resursele sunt cheltuite corespunzător.

— Comisia ta Bugetară are competenţa înfiinţării unui asemenea organism de supraveghere, observă Patricia.

— Teoretic, da, dacă nu cumva Executivul începe să ridice obstacole. Sunt convins că Biroul Preşedintelui va dori să menţină un control strict al agenţiei, şi cu siguranţă a flotei militare.

— Bineînţeles. Totuşi Elaine ar fi în favoarea unei examinări financiare legitime. Nu doreşte în nici un caz irosirea banilor contribuabililor şi ştiu că are multă încredere în felul în care conduci Comisia Bugetară.

— Sunt încântat s-aud asta, răspunse Crispin şi-şi mai turnă ceai. Dacă Comisia Bugetară poate căpăta acele asigurări financiare, Elaine Doy va avea susţinerea mea pentru agenţie. Dacă va fi aleasă…

— Dacă va fi aleasă, repetă Patricia păstrându-și chipul inexpresiv.

***

— Crispin e la bord, îl anunţă Justine pe Gore.

— Ai lucrat bine. Cât ne-a costat?

— Patricia i-a oferit conducerea Comisiei Bugetare după alegerea lui Doy.

— În funcţia aia ar fi putut ajunge şi indivizi mai nasoi. Crispin i-un cal bătrân, dar măcar înţelege regulile jocului. Bravo! Cine urmează?

— Utreth. Thompson îl abordează după micul dejun.

***

Ploaia încetă după micul dejun, lăsând solul strălucitor şi bine îmbibat. Thompson îşi conduse musafirul pe lângă parcul oficial, spre pădurea care se întindea în continuare. Pădurea era alcătuită din pini, fagi şi mesteceni albi, nu atât de des plantaţi pe cât fuseseră în secolele de defrişări, când totul fusese acoperit de pini. Statul Washington intra în primăvară şi de aceea o sumedenie de bulbi se ridicau prin solul nisipos; verdeaţa lor contrasta cu covorul de iarbă cafenie după iarnă, ale cărei fire continuau să fie lipite de pământ de la greutatea zăpezii care le apăsase atâtea luni.

Gerhard Utreth părea încântat de mediul care simula sălbăticia. Îşi adusese până şi bocanci de excursionist.

— De fiecare dată când vizitez Coasta de Vest, rosti senatorul Republicii Democrate a Noii Germanii, îmi promit c-o să-mi iau o zi liberă ca să vizitez arborii sequoia.

— Şi n-ai făcut-o? întrebă Thompson.

— Nu. Nici măcar o dată în o sută cincizeci de ani.

— Ar trebui. Eu am fost acum vreo cincizeci de ani. Sunt cu adevărat impresionanţi.

— Asta este… poate data viitoare.

Ajunseră la unul dintre pâraiele ce săpaseră albii adânci şi înguste prin sol; apa lui perfect limpede curgea peste un pat de pietricele albe şi cenuşii. Thompson porni în amonte, pe panta uşor abruptă, evitând smocurile mari de papură verde-închis care se ridicau de pe malurile mlăştinoase.

— Îți felicit familia pentru că a adus un Sheldon atât de important precum Campbell sub acelaşi acoperiş cu principala consilieră politică a lui Doy. Este remarcabilă influenţa pe care continuă s-o aibă numele tatălui tău.

— Nu este în interesul nimănui ca în centrul guvernării să existe facţiuni politice. Facem tot ce putem.

— Bineînţeles. Trebuie să recunosc că nu-mi amintesc un Vicepreşedinte care să lanseze o campanie fără susţinerea a minimum şapte dintre dinastiile 15Mari.

— La nivelul acesta, prudenţa lui Doy acţionează împotriva ei. Este imposibil să-i mulţumeşti tot timpul pe toţi. Ea a-ncercat să facă asta prea mult timp. Nu şi-a atras duşmani, dar pur şi simplu n-a acumulat prea multă admiraţie.

— Dacă te pot întreba: cum o vede familia Burnelli pe Doy?

— La fel ca pe toţi ceilalţi candidaţi prezidenţiali... are multe lipsuri şi câteva puncte tari. Interesul nostru principal rezidă totuşi în evenimentele care vor avea loc în decursul mandatului ei prezidenţial. Susţinem din toată inima formarea unei agenţii pentru zboruri spaţiale. Doy a avut inspiraţia de a formula propunerea iniţială în Consiliul Exoprotectorat.

— Aceasta este şi opinia Marilor Familii?

— A majorităţii, da. Vom susţine campania ei.

— Înţeleg.

Thompson se opri în locul unde pârâul se vărsa într-un iaz mare. Capătul opus era alimentat de o cascadă micuţă, care se revărsa peste o îngrămădire neprietenoasă de bolovani ascuţiţi, producând un bolborosit sonor.

— Aş fi recunoscător dacă aş ști ce te-ar putea convinge să ni te alături.

Gerhard încuviinţă fără grabă din cap, apreciind că vorbeau în sfârșit în mod direct. Aşa ceva nu se întâmpla des între senatori.

— În clipa de faţă, toţi se concentrează asupra agenţiei şi construirii navelor-cercetaşe, ceea ce este de înţeles. Pe de altă parte, opinia Republicii Democrate este că formarea unei flote militare este aproape inevitabilă.

— În privinţa asta suntem de acord..

— Dacă se va forma o Marină, zborurile de cercetare şi chiar misiunile de atac vor însemna doar o parte din îndatoririle ei, dar în acelaşi timp va trebui să apere Commonwealthul. Sheldon deţine monopolul navelor şi a tehnologiei lor superluminice, pe care nici nu ne gândim să-l contestăm, totuşi planetele şi oraşele vor trebui fortificate. Cam aici am vedea rolul nostru…

— Pornind de la această înţelegere, ați fi de acord să susţineţi formarea agenţiei?

— Da.

— Asta ar însemna alinierea cu Doy.

— La fel ca şi voi, recunoaştem că are lipsuri, însă nici unul dintre ele nu este esenţial, ceea ce se poate spune şi despre atuurile ei. Bănuiesc că istoria va consemna că mandatul ei a fost pur şi simplu adecvat. Epoca marilor oameni de stat a rămas cu mult în urma noastră; în prezent, ne derulăm viața pur şi simplu prin compromisuri. Republica Democrată este de acord în privinţa asta.

***

— O solicitare corectă din partea lui Gerhard, recunoscu Gore.

Fluxul de date care-l învăluia începu să fulgere ca o furtună când mâinile lui virtuale rearanjară pachete şi iconuri pentru poziţionare pe termen lung în Republica Democrată a Noii Germanii.

— Este un profesionist, zise Thompson. RDNG înţelege că agenţia va fi aprobată şi-şi doreşte doar o intrare pe scenă. Un acces întârziat este mai bun decât deloc.

— Mă întreb ce vor zice Sheldonii despre asta…
— Or să se acomodeze. Ei ştiu foarte bine că nu se pot aştepta ca tot bugetul agenţiei să fie acordat Augustei şi de-aia l-au trimis pe Campbell, care este din generaţia a patra. Probabil că nici nu va trebui să-l consulte pe Nigel pentru ce se va întâmpla în week-end-ul ăsta.
— Vom afla în scurt timp. Acum urmează întrunirea crucială.

***

Patricia fu invitată prima în studio. Asistenţii lui Gore făcuseră tot ce putuseră pentru ca încăperea să fie cât mai primitoare. Un foc autentic de buşteni ardea în șemineu, alungind aerul răcoros al după-amiezii. În faţa focului fuseseră aranjate sofalele vechi tapițate cu piele castanie. Pe masa din mijloc se aflau ibrice cu ceai şi cafea şi platouri cu brioşe şi prăjiturele, care umpleau aerul cu arome plăcute.
Femeia acceptă o ceaşcă de porţelan cu ceai şi se aşeză vizavi de Gore. Nu o intimida tare mult; petrecuse destul timp cu oamenii foarte bogaţi ca să știe că aceştia îşi doreau, mai presus ca orice, o dovadă de respect. O tulbura totuşi chipul lui de aur; ea îşi petrecuse mare parte a vieţii judecând şi răspunzând la expresiile altora. Gore îi oferea puţine indicii despre sentimentele sale. Dacă are aşa ceva, gândi Patricia.
— Se pare că Republica Democrată o va susţine pe Elaine, rosti Gore.
Patricia se strădui să rămână inexpresivă, deşi îi venea greu. Uşurarea pe care o simţi auzind de susţinerea lui fu enormă. Îşi amintea de timpul pe care-l petrecuse făcând lobby pe lângă el, de echipa de documentarişti care analizase tot ce se putea face pentru a-l aduce la bord. Acum Gerhard petrecuse doar o jumătate de zi cu Burnelli

şi altă 15Mari o susţinea pe Elaine. De mai bine de un an, Patricia era cu adevărat îngrijorată de puţinele Dinastii Intersolare pe care izbutiseră să le atragă în favoarea lor.

— Este o veste excelentă.

— Încă n-ai auzit preţul lor, urmă Gore şi explică după aceea asigurările pe care femeia trebuia să le ofere senatorului RDNG înainte de sfârşitul weekendului. Dar adevărata cheie este Sheldon, continuă el. Agenţia spaţială şi tot ceea ce va rezulta din ea este primul vostru pas. Știu că i-ați făcut curte dinastiei ăsteia de peste trei ani.

— Au fost oarecum ezitanţi, recunoscu Patricia.

— Ha! Buzele de aur strălucitor ale lui Gore se deschiseră într-un rânjet recognoscibil. Nigel îi detestă pe politicienii de carieră. Bănuiesc că asta i se trage din tinereţea de stânga. De-aia v-a ţinut în şah. De-a lungul secolelor însă a învăţat să fie pragmatic. Iar acum îi puteţi oferi ceva. Este posibil ca el să-şi poată manevra propriul candidat în funcţia de Preşedinte, deşi este cam târziu. L-ar costa totuşi mult timp şi efort şi ar crea antagonisme. Nu cu voi, astea nici măcar nu se vor înregistra, dar Dinastiile Inter-solare şi Marile Familii vor fi sictirite pe el şi asta-i o chestie de care-i pasă. Aşa că faceţi cum vrea el şi n-o să aveţi nici un fel de opoziţie. Sunteţi pregătiţi pentru chestia asta?

— Putem ţine seama de cerinţele Augustei în timpul campaniei.

Gore o fixă pentru o clipă.

— În clipa de faţă, cerinţa este una singură: bani. Vă îmbarcaţi într-o campanie care va avea ca rezultat final creşterea taxelor. Aşa ceva nu s-a bucurat niciodată de popularitate.

— Înţeleg. Patricia şovăi. Voi nu veţi fi afectaţi de taxe?

— Dacă am plăti vreuna serioasă, probabil că am fi. Unul dintre bodyguarzii foarte masivi şi îmbrăcaţi în costum negru ai lui Gore îl conduse pe Campbell în studio. Bărbatul

îi surâse cu amabilitate Patriciei şi se aşeză lângă ea.
— Copilaşi, vorbi Gore, acum să vă jucaţi frumos.

***

Focul din șemineul studioului aproape că se stingea când intrară Justine şi Thompson. Doi servitori strângeau obiectele asociate servirii ceaiului sub privirile precaute ale bodyguarzilor. Gore luă două cioturi din lemn de pin din coşul de răchită de lângă şemineu şi le aruncă pe grătarul din fontă, ridicând un norişor de scântei.

— O să meargă, se adresă el copiilor săi. Sheldon va susţine candidatura lui Doy.

— Cât o s-o coste? întrebă Justine.

— Miliarde, răspunse Gore. În banii contribuabililor. Până şi eu am fost surprins de ceea ce a oferit pentru primul buget al agenţiei de zboruri spaţiale.

— O să caute pe cineva care să propună legea, rosti Thompson, cineva care părăseşte Senatul. Dacă Patricia are niţică minte, o să-ncerce să-l determine pe Preşedinte să propună el însuşi legea de formare a agenţiei în Senat şi în felul ăsta Doy nu va fi învinuită când se va anunţa bugetul.

— O să fie învinuită când va-ncepe construirea flotei militare, spuse Justine.

— Dacă vom avea nevoie de flota aceea, nimeni nu va pune costurile sub semnul întrebării.

— Dumnezeule, e posibil să aibă parte chiar de un al doilea mandat!

— I-ai spus lui Campbell că vrem să mutăm sediul agenţiei la Îngerul Înalt? întrebă Thompson.

— Nu. Veştile proaste le poate da şi altcineva în locul nostru. Gore se uită la Justine. Mă gândisem că fostul tău soţ ar fi cel mai potrivit.

Ea suspină şi se trânti greoi pe sofa.

— De ce tocmai el?

— În felul ăsta îi putem oferi lui Buta noile contracte de asamblare ale şantierelor spaţiale de la Îngerul Înalt. Se potriveşte la fix. Sheldon va şti că trebuie să-i accepte pe toţi.

Justine îşi privi afişajul ceasului.

— Bine. Mai avem o oră până la cocteilurile dinaintea cinei. O să-l chem să discutăm.

— Crezusem că discutaseşi deja cu el, spuse Thompson.

— Așa este, dar am vorbit despre Abby. Fata aia este o problemă.

— A păţit ceva? întrebă Gore. N-am primit nici o informaţie.

Interesul lui imediat o amuză pe Justine; tatăl ei era cu adevărat protector în privinţa familiei, mai ales a descendenţei directe.

— Chestia asta n-ar fi ajuns la tine. Discutam doar despre universitatea pe care ar fi bine s-o urmeze. Eu aş vrea la Yale, ea şi maică-sa vor la Oxford, iar Rammy este pentru Johannesburg.

— O să meargă la Oxford, comentă Gore. Cedezi întotdeauna în faţa copiilor tăi.

***

Cocteilurile fură servite în cabinetul pentru muzică, o sală mare cu podeaua pe două niveluri, având în centru o estradă din lemn de tec pentru străvechiul pian Steinway. Femeia angajată să cânte în seara aceea făcea parte din Filarmonica San Francisco; avea un repertoriu admirabil şi glas suav. După ce o auzi deschizând programul cu un Elton John clasic, Thompson aproape că nu mai avu chef să-i ducă pe Ramon, Patricia şi Crispin în celălalt capăt al sălii, unde se opriră în faţa unei sculpturi de apă curgătoare realizate de Harkins, care ocupa majoritatea peretelui. Crispin nu făcea parte din tranzacţia ce urma să se încheie,

dar, întrucât de acum era din echipa lui Doy, avea să fie util în a-i oferi asigurări lui Ramon. Cu cât mai mulţi jucători erau legaţi laolaltă, cu atât mai greu avea să le fie să-şi încalce învoiala.

— Trebuie să recunoşti, îi spuse Thompson fostului său cumnat, că sprijinul preşedintei Gali te va ajuta mult printre africanii din Senat. Foarte mulţi o respectă. Și apoi nu trebuie să fii doar tu cel care vine cu propunerea – puteţi fi mai mulţi.

— Femeia aia abia aşteaptă să te prindă de coaie cu ceva, pufni Ramon dispreţuitor. Cred că faceţi o greşeală, incluzând-o în chestia asta fără nici o consultare anterioară. În plus este un membru foarte vag definit al comunităţii africane din Senat. Când îi convine, se-ntoarce imediat la criteriile generale ale membrilor.

— Nu se poate să nu vrea ca agenţia să aibă sediul la Îngerul Înalt, rosti Crispin. Știu c-a fost foarte nemulţumită când *A doua şansă* a fost construită la Anshun. N-am mai auzit genul acela de limbaj într-o sală a Comitetului de la criza de independenţă Harkov.

— Un motiv în plus ca să le spună tuturor să se ducă dracului, mormăi Ramon şi aruncă o privire pofticioasă către unul dintre chelnerii care roiau printre musafiri purtând tăvi rotunde de argint pline cu aperitive, după care se uită vinovat la Justine. Pentru chestia aia o să-şi vrea partea.

— Preşedinta Gali este o profesionistă, zise Thompson. Beneficiile economice aduse sferei ei de influenţă nu pot fi ignorate în aceste circumstanţe. Va fi de acord.

— S-ar putea, încuviinţă Ramon, dar în tot cazul nu fi aşa de sigur că Îngerul Înalt vă va permite să stabiliţi agenţia acolo.

— Din câte am înţeles, Îngerul Înalt este la fel de interesat de Perechea Dyson, spuse Patricia. În plus, de fapt nu avem nevoie de aprobarea lui pentru a ne aduce acolo

facilităţile noii agenţii. Este un sediu convenabil şi nimic mai mult.

— Orice lipsă de cooperare din partea lui ar însemna o problemă, observă Ramon.

— O problemă surmontabilă, interveni Thompson. Motivul principal al stabilirii agenţiei acolo este pur şi simplu faptul că dorim să nu mai fie la Anshun.

Se întoarseră ca unul ca să privească spre Campbell Sheldon, care stătea de vorbă cu Isabella. Fata purta doar o plasă din bumbac alb, ale cărei fibre active semiorganice se deplasau la cea mai mică mişcare a ei, astfel încât adevărata sexualitate a corpului rămânea provocator ascunsă. Râdea cu entuziasm degajat la poveştile lui Campbell, care părea la fel de entuziasmat de atenţia cu care era copleşit.

— Sheldonii pot fi rezonabili, zise Crispin. Atunci când este în interesul lor.

— Întregul proiect al agenţiei este în favoarea lor, spuse Thompson. Crispin, detest profund să deranjez un musafir când este evident că se simte excelent, totuşi crezi că i-ai putea pomeni lui Campbell despre baza de la Îngerul Înalt? Ar suna mai bine când ar proveni din partea unui individ cu autoritatea ta.

— Fir-ar mă-sa a dracu'! mârâi Crispin şi-şi dădu peste cap ginul şampanizat. De ce mai vin la week-end-urile astea?

Thompson, Patricia şi Ramon îl priviră traversând sala spre colţul dinapoia pianului, unde Campbell şi Isabella erau afundaţi în conversaţia lor intimă. Opri un chelner şi înhăță un pahar de cocteil din şampanie şi bere neagră, înainte de a se alătura celor doi. Isabella îl salută pe senator, clipind repede din ochii cu gene lungi.

— O fată superbă, comentă Ramon. Eşti foarte norocoasă.

— Ştiu, răspunse Patricia, însă eu sunt bătrână şi

plictisitoare, aşa că nu cred c-o să mă bucur mult timp de ea. După ce noutatea de a fi în apropierea viitoarei Preşedinte se va banaliza, va trece la altceva. Eu aşa am făcut la vârsta ei.

— Eu nici măcar nu-mi mai amintesc cum eram la vârsta ei, zise Thompson. Şi nu pentru că mi-aş fi şters amintirile respective, dar pur şi simplu pălesc după atâta timp.

— Tinereţea uitată, rosti Patricia şi ridică paharul. Să ne fie de-a pururi reamintită prin invidia faţă de cei care o deţin!

— Amin!

Ramon îşi atinse paharul de al ei, apoi de al lui Thompson. Băură toţi în cinstea toastului.

— Dacă ai dreptate în privinţa şovăielii preşedintei Gali, se adresă Thompson lui Ramon, putem spera să-i prezinţi tu subiectul?

— Mai degrabă mi-aş băga sula într-un robot de bucătărie să mi-o facă piure.

— Ai fost însurat cu soră-mea. Cât de greu poate fi acum?

Ramon dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Ah, uitasem cum e familia asta! Pocni din degete către un chelner, care se apropie grăbit cu o tavă de aperitive. Bine, aş putea trece pe la Îngerul Înalt după week-endul ăsta. Nici acum nu sunt însă convins că agenţia asta este în interesul complet al africanilor din Senat.

Pe Thompson nu-l părăsea niciodată simţul umorului:

— Atunci sunt sigur că vom reuşi să găsim ceva care să te convingă înainte de plecare.

***

Porniră spre sufrageria principală pentru cină, unde Justine alesese dispunerea musafirilor pe cât de bine putuse, ținând seama de negocierile de până atunci. Nu se

aştepta la cine știe ce manevre în timpul mesei, totuşi opţiunile rămâneau deschise. De data aceasta, ea nimeri lângă Campbell. Se încruntă când o zări pe Isabella stând lângă Ramon, care părea mai mult decât încântat. Isabella îi luase locul lui Gerhard, lăsându-l pe senatorul RDNG să stea lângă Patricia, pe care Justine dorise s-o alăture lui Rafael. Deocamdată, Halgarthii întreprinseseră remarcabil de puţine în privinţa negocierilor. Știa că Larry discutase cu tatăl ei în dimineaţa aceea, oferind susţinere temporară pentru agenţie, dar nimic mai mult. Neîndoios, până a doua zi, aveau să dea cărţile pe faţă.

Pe vederea ei virtuală începu să se deruleze text. **Fostul tău soţ ne face probleme**, trimise Thompson.

N-o mai transforma într-o chestiune personală, replică ea. **Ce vrea?**

Habar n-am. Crezusem că l-am prins cu contractele pentru platformele de asamblare de la Îngerul Înalt. Acum, după ce a văzut că toţi se aliniază înapoia agenţiei, el vrea mai mult.

Dintotdeauna am ştiut că va ajunge un bun politician într-o bună zi. Tu şi Gore nu m-aţi crezut niciodată. Ne-am jucat mâna prea deschis. Devenim vulnerabili faţă de cei cu care trebuie să ne aliem

Va trebui să-l aduci înapoi.

O să fac ce pot, însă mă îngrijorează mai mult Halgarthii.

Ei sunt beton.

Eşti gata să pariezi?

***

După ce cina luă sfârşit şi musafirii se împrăștiară, Gore reveni în studio. Cu cele mai recente modificări retrosecvenţiale, avea nevoie de maximum trei ore de somn pe zi şi adesea îi ajungea mult mai puţină odihnă.

Trecând pe lângă rafturile cu cărţi, înalte până în tavan, simţea mirosurile oaspeţilor care reveneau la cabanele din grădină. Isabella, cu izurile reziduale ale numeroşilor bărbaţi care, dintr-un motiv sau altul, se apropiaseră mult de ea în seara aceea, ea însăşi emanând arome delicate de crin şi orhidee de la parfumul cu care se dăduse pe gât. Aromele acelea se destrămau, rarefiindu-se, pe măsură ce ea traversă iute iarba, evitând potecile şi îndepărtându-se de izul metalic al Patriciei. O aştepta melanjul de colonie şi transpiraţie dantelată cu alcool al lui Ramon DB. Cele două se contopiră când ușa cabanei bărbatului se închise în urma ei. Mirosurile lor combinate se amplificară în spaţiul închis al dormitorului, amestecându-se cu feromonii salivei şi izul dulce-acrişor de şampanie.

Îndărătul chipului de aur impasibil al lui Gore trecu un fior de amuzament când miasma grea de sex porni să se reverse din trupurile lor. În acelaşi timp, în dormitorul Patriciei se simţea doar mirosul puternic de săpun de brad; femeia făcea baie. Alcoolul sau sărurile amare ale dezamăgirii nu-i furnicau pielea. Era pur şi simplu mulţumită.

Prin urmare, Isabella era intermediara, cea care avea să-l lege pe Ramon de tranzacţie, făcându-i promisiunile pe care amanta ei le autorizase în prealabil pentru a se asigura de votul bărbatului. Şi, desigur, avea o asemănare superficială cu Justine. Seducerea minţii, combinată cu a trupului. Sărmanul şi norocosul Ramon!

Gore găsi cartea pe care o căuta, zărindu-i cotorul îmbrăcat în piele îndărătul fluxului continuu de informaţii stacojii scânteietoare ce-i învăluiau lumea. Întinse o mână înmănușată în benzi sclipitoare de argint şi platină şi trase de pe raft *Arta războiului financiar* de James Barclay. Nu avea nevoie, desigur, să o citească, deoarece toată înţelepciunea pe care o conţinea curgea acum prin gândurile şi rutinele lui de management, totuşi atingerea

fizică îi oferea un confort straniu. Cartea aceasta îi fusese Biblie în cursul primei vieţi şi continua să fie considerată un text clasic de către toţi cei care pătrundeau în lumea finanţelor. Probabil că ar fi putut face treabă bună actualizând-o chiar el.

Dintr-un motiv necunoscut, se pomenea căutând-o de fiecare dată când întreprindea tranzacţii dificile, iar aceasta era una dintre cele mai complexe. Agenţia de zboruri spaţiale avea foarte multe variabile, mult mai multe decât obişnuitele afaceri politico-economice cu care era obişnuit el. În mod firesc, n-ar fi trebuit să meargă sau, în cazul cel mai bun, să fie altă instituţie guvernamentală pauperă care şchiopăta cu rezultate slabe şi-şi rata obiectivele. Era pur şi simplu un concept *prea mare* pentru ca spălăciţii politicieni de carieră actuali să-i poată atribui funcţionalitate, în acelaşi timp… Oamenii care în mod normal s-ar fi strâns de beregată chiar cooperau acum şi se adaptau reciproc pentru a-i uşura crearea.

Ce-mi scapă?

Toate instinctele formidabile pe care le deţinea îi urlau în creier că ceva nu era în regulă. I-ar fi plăcut să creadă că rasa umană era meritorie şi îndeajuns de valoroasă pentru a se comporta atât de splendid încât să sesizeze o problemă şi s-o atace cu logică şi determinare. Desigur, el era primul care să recunoască faptul că se înregistraseră progrese pe scara evoluţiei sociale. Mulţumită reîntineririi, oamenii priveau acum cu seriozitate viitorul pe termen lung, iar agenţia pentru zboruri spaţiale era un exemplu perfect în privinţa aceasta.

Sau poate că eu sunt anacronismul?

Era neîncrezător, suspicios, mereu în căutarea trăsăturilor cele mai rele din oameni. Barbarul care nu mai trebuia să invadeze cetatea, fiindcă văzuse cum aceasta creştea în jurul lui. Tot nu putea să creadă că agenţia se putea naşte atât de uşor.

Decât dacă nu cumva manipulatorii sunt ei înşişi manipulaţi.

Iar aceasta era o noţiune încă şi mai greu de acceptat. El înhățase afacerea aceasta încă de la început, privind cu obişnuita lui detaşare olimpiană cum Justine prinsese implicaţiile din propriile ei contacte şi organizase întrunirea de week-end. Așa cum o dovedea până şi cea mai superficială lectură din Barclay, pentru a fi manipulat situaţia aceasta mai devreme decât o făcuse el ar fi trebuit să ştii rezultatul misiunii Dyson înainte de lansarea ei. Nimeni nu deţinea un asemenea grad de cunoaştere.

Cu un suspin de renunţare, puse cartea la locul ei şi se aşeză în faţa grămăjoarei de tăciuni care mai rămăsese din foc. Dacă trupul ispititor şi făgăduielile depravate ale Isabellei nu aveau succes, trebuia să-l păcălească în alt fel pe Ramon DB până la mijlocul dimineţii. Mai multe nume se aprinseră în interiorul ferestrei sale private de date – contacte din comunitatea africană din Senat care n-ar fi fost încântate dacă reprezentantul lor ar fi refuzat sub-contractările pe care mutarea agenţiei la Îngerul Înalt le-ar fi adus planetelor lor. Adulmecă aerul, inhalând buchetul de Justine, Campbell şi cearşafuri curate de bumbac într-o combinaţie discretă. Aceasta ar fi fost într-adevăr o uniune avantajoasă, ținând seama de modul cum ar fi fost de aşteptat să evolueze situaţia în următorii ani. Mâini virtuale se întinseră şi cumpărară acţiuni în companii de la periferia planetelor comunităţii africane pe care ar fi poposit contractele mai mari ale agenţiei de zboruri spaţiale. Pregătind familia… întărind familia…

***

— Trebuie să-ţi spun, rosti Campbell, că Nigel nu este încântat de mutarea platformelor de asamblare a navelor stelare la Îngerul Înalt.

Justine se mulţumi să-i mângâie nasul, coborând apoi degetul pe buzele bărbatului, astfel ca să i-l poată săruta. Stătea întinsă direct pe el, cu pătura aruncată undeva pe podea. Buştenii vechi ai pereţilor cabanei erau îndeajuns de groşi ca să păstreze căldura dormitorului, deși noaptea era friguroasă afară, astfel că nu ea nu simţea deocamdată nevoia să se acopere. Lumânări pâlpâiau în vasele bulbucate din sticlă din nișe, umplând aerul cu aromă puternică de lavandă şi lemn de santal.

— Bietul Nigel, spuse ea ţuguind buzele şi surâse încântată când braţele lui Campbell se strânseră în jurul ei, cu o mână lunecându-i senzual pe spinare, către fese. Care-i problema lui?

— A dat undă verde pentru tot ce s-a discutat până acum, dar mutarea la Îngerul Înalt va întârzia cu câteva luni proiectul, inclusiv noua misiune de cercetare. Cu asta nu va fi de acord.

— Ce se va întâmpla însă cu segmentele de apărare la sol ale flotei? Vă deranjează că le veți pierde?

— Nu estimăm că le vom pierde. Facem exact ce face şi familia ta – ne poziţionăm. Contractele primare vor fi preluate de RDNG, totuşi noi vom fi în faţă. Augusta este cea mai mare dintre cele 15Mari, totul este proporţional.

Justine privi în jur şi văzu că sticla de Dom Perignon recolta 2331 era goală şi răsturnată cu fundul în sus în frapiera de lângă pat. Comandă scurt spre matricea casei pentru o fembotă care să aducă altă sticlă.

— Va fi interesant să vedem bursa din New York luni dimineaţă. Week-end-ul ăsta va cunoaşte atâtea achiziţii şi mişcări pe piaţă, încât brokerii vor ști că s-a-ntâmplat ceva.

— Da, nu mai putem amâna introducerea agenţiei. Campbell ridică ochii când fembota lunecă spre pat. Ah! Mai mult…

— Da, te rog!

Reveni cu privirea la ea şi o văzu surâzându-i

ştrengăreşte.
— Dumnezeule, aminteşte-mi să nu fiu niciodată în preajma ta când ieși de la reîntinerire! Mă îndoiesc că ar exista vreun bărbat care să supravieţuiască.
Amintirea delicioasă a celor câteva zile petrecute în poieniţa de pe versantul muntelui Herculaneum reveni şi-i produse femeii o furnicătură caldă de satisfacţie interioara.
— Unul a supravieţuit, murmură ea mulţumită. Campbell luă sticla frapată de la fembotă.
— O deschid?
— După…
— Ce facem cu problema Îngerul Înalt?
— O să găsim o soluţie mâine dimineaţă.

***

Pentru dimineaţa de duminică nu se specificase un moment anume pentru micul dejun, aşa că musafirii veneau la masă după cum se trezeau. În sfârșit, ziua se arăta senină. Razele puternice de soare iluminau plăcut vegetaţia exuberantă a domeniului. Două veveriţe roşii țopăiau în depărtare. Justine stătea la masă cu Campbell, bucurându-se de senzaţia de oboseală fericită din tot trupul. Thompson îi salutase politicos când intrase, deşi tonul său anunţa că ştia perfect ce făcuse femeia peste noapte. Nu era tocmai dezaprobator, dar pe aproape. Justine şi Campbell îşi zâmbiră conspirativ când fratele ei se îndepărtă. Zâmbetele se lăţiră apoi şi se amplificară, amenințând să se transforme în genul de chicoteli de neoprit care-i caracterizează pe şcolari.
— Pot să iau loc? întrebă Ramon.
— Te rog, încuviinţă Justine.
Isabella nu se zărea nicăieri. De altfel, nici Patricia, observă ea.
Un servitor îi aduse lui Ramon un ibric cu ceai englezesc

şi Justine îşi aminti că ea îl învăţase cu băutura aceea. Dintotdeauna i se păruse modul optim de a începe o zi. Cafeaua i se părea prea puternică.

— S-ar putea să am o idee care să niveleze mutarea agenţiei la Îngerul Înalt, rosti Ramon.

Justine şi Campbell schimbară o privire scurtă şi femeia gândi că toţi erau remarcabil de bine informaţi în dimineaţa aceasta. Nu trecuseră nici treizeci de minute de când îl pusese la curent pe Gore.

— Evident, zise Campbell, apreciem orice poate fi de ajutor.

— O dezvoltare paralelă. Voi continuaţi construirea primelor cinci nave-cercetaşe la Anshun, în timp ce sunt asamblate şantierele de la Îngerul Înalt. În felul acesta, întreaga agenţie ar căpăta genul de viziune constructivă pe care o poate susţine comunitatea africană. Campbell fu surprins de idee.

— Bănuiesc că ar merge. În tot cazul, s-ar elimina întârzierile faţă de care aveam atâtea reţineri. În acelaşi timp însă ar atrage costuri preliminare mult mai mari decât cele pe care le estimasem.

— Ar trebui să vorbeşti cu Patricia, deşi cred că echipa lui Doy este deschisă faţă de o creştere a bugetului care să facă faţă situaţiei.

Justine aşteptă până ce toţi terminară micul dejun înainte de a-l aborda pe Ramon, care pornise către cabana lui.

— Ce ţi-a oferit ca să reuşească alinierea asta strategică?

— Cine?

— Patricia.

Fusese cât pe-aici să spună „Isabella”.

— Acordul iniţial a fost ca Buta să se ocupe de şantierele de la Îngerul Înalt. Mi se pare logic ca o companie de construcţii să capete şi contractele de întreţinere.

***

— Inteligentă mişcare, comentă Gore mai târziu. Contractele de întreţinere pot să fie în cele din urmă mai valoroase decât cele de construcţie. Şi presupun că despre asta-i vorba aici.

— Mi-ar plăcea să ştiu care dintre ei a sugerat-o, zise Justine.

— Şi mie. Încep sa fiu îngrijorat de dimensiunile sumelor pe care este pregătită să le ofere Doy. Nu neg că va fi bine pentru noi, totuşi arată un grad de disperare la care nu mă aşteptasem din partea ei.

— Nu mă surprinde deloc. Îşi asigură câștigarea alegerilor şi totul va fi plătit din taxe. Este un politician – la ce te poți aştepta?

— La ceva mai multă subtilitate. Senatorii vor şti ce s-a-ntâmplat aici, chiar dacă electoratului nu-i pasă. Dacă se dovedeşte că Dysonii nu sunt o ameninţare, atunci sumele oferite de Doy pentru agenţia de zboruri spaţiale sunt exagerate şi Senatul va reacţiona prompt. Nu se obişnuieşte ca un politician să susţină din toată inima o idee atât de radicală. Mai presus de orice, ei îşi păzesc propriile cariere.

— Însă chiar tu susţii că Dysonii se vor dovedi ostili şi va trebui să dezvoltăm agenţia într-o flotă militară.

— Ştiu, dar eu nu mă pregătesc de alegeri. O părticică din mine este tentată să pună capăt imediat întregii afaceri.

— Poftim? Cred că glumeşti…

— Nu te teme, n-o s-o fac, totuşi ceva nu-mi sună bine.

— Vrei să fii mai specific?

— Nu pot. Am analizat toată noaptea situaţia şi am comparat-o cu o duzină de alte week-end-uri de orientare similare în care a fost implicată familia noastră. Nu există nimic tangibil, cu excepţia acestui instinct.

— Te îngrijorează pur şi simplu felul în care vor acţiona

Halgarthii. Ei au amânat în mod deliberat, pregătindu-se pentru acest moment când noi toţi am ajuns la un acord general – abia acum vor cere ce-şi doresc.

— Poate că ai dreptate. Sper să fie aşa.

***

Justine avu ocazia să afle destul de repede. La mijlocul dimineţii fusese programată o reuniune generală de „trecere în revistă a progreselor realizate”. O ţinură în bibliotecă şi Larry solicită să fie limitată la cei care fuseseră autorizaţi la nivelul 1 de securitate Commonwealth. Asta însemna că Justine însăşi era acceptată la limită, graţie faptului că era director al câtorva companii care furnizau echipamente Directoratelor ce evitau imaginea publică. Erau excluşi însă partenerii şi secretarii tuturor, inclusiv Isabella. La uşă avu loc chiar un conflict scurt şi tăios, când tinerei nu i se îngădui accesul. Patricia intră, părând uşor nervoasă. Toți cei dinăuntru auziseră strigătele fetei.

— Scuzele mele, rosti Patricia așezându-se la masă. Justine își înăbuşi surâsul de superioritate şi văzu pe alţii făcând la fel. Imediat după ce uşile se închiseră, Thompson luă cuvântul.

— Mă aştept ca aceasta să fie şedinţa finală a week-end-ului. Se pare că toţi am ajuns la un acord în linii mari asupra structurii principale pe care o va urma agenţia. Avem acum posibilitatea să punem la punct orice probleme finale. Sunt sigur că niciunul dintre noi nu doreşte ca în această etapă să mai existe obstacole. Eu unul trebuie să particip luni la o serie de votări în Senat şi v-aş fi recunoscător dacă aş ajunge la timp.

Se aşeză lângă Gore, a cărui faţă de aur lustruit se întoarse către Justine.

— Principala realizare a acestui week-end pare să fie deplasarea bazei primare a agenţiei la Îngerul Înalt. Ținând

seama de faptul că prevedem că agenţia, sau poate o flotă militară, va deţine statut operaţional pentru mult timp. Pare logic şi are, desigur, acordul familiei noastre. Este cineva de altă părere?

— Aşa cum ai spus, Justine, rosti Larry Halgarth. În linii mari suntem toţi de acord cu ce s-a negociat în acest weekend. Mutarea la Îngerul Înalt… activităţile preliminare pentru defensivele flotei militare… în tot cazul, familia mea va aproba toate acestea.

— Acum vine, murmură Campbell spre Justine.

— A fost totuşi ignorat un aspect al acestor planificări.

— Care anume? întrebă Gore prompt.

— Oferirea de capacităţi ofensive flotei. Dacă – Doamne fereşte – Dysonii se dovedesc ostili, nu este realist să ne imaginăm că vom sta sub domuri de câmpuri de forţă, rugându-ne ca ei să plece. Va trebui să ducem conflictul militar în teritoriile lor.

— O clipă, interveni Gerhard. De când am inclus invazia în scenariile noastre de întâlniri ostile? Toate informările mele s-au concentrat pe posibile conflicte cauzate de colonizarea de stele noi în direcţia Perechii Dyson. Cu alte cuvinte, totul se va rezuma la convenirea direcţiei şi limitelor de expansiune. Iar asta plecând de la ipoteza că Dysonii doresc expansiunea.

— Au umplut un întreg sistem solar, rosti Larry. Cultura lor se bazează pe expansiune în aceeaşi măsură cu a noastră, dacă nu chiar mai mult. Nu trebuie să greşim în privinţa asta: civilizaţiile noastre se vor întâlni în spaţiul cosmic.

— Sunt la şapte sute de ani-lumină depărtare, spuse Ramon, iar galaxia este mare. Capacitatea defensivă va fi oricum un soporific pentru opinia publică… cel puţin cu impresia aceasta am rămas eu.

— Este foarte liniştitor, dar dacă vom avea realmente nevoie de ea?

— De ce? întrebă Campbell.

— Poftim?

— Ramon avea dreptate afirmând că orice conflict viitor cu Dysonii va fi legat de stabilirea frontierelor pentru sferele noastre reciproce de colonizare. Orice flotă vom crea va fi o întreprindere pe termen lung. Mă îndoiesc că vom avea nevoie de ea mai devreme de un secol. Nu se poate vorbi despre o grabă deosebită de a umple spaţiul de fază III, aşa cum s-a întâmplat cu I şi II... din păcate. Chiar dacă Dysonii se vor extinde cu viteza noastră, noi ne vom afla în spaţiul de fază V sau VI înainte să apară posibilitatea conflictelor.

— Şi dacă Dysonii nu vor respecta graficele tale temporale?

— Atunci ne oprim la spaţiul de fază V în sectorul respectiv şi continuăm spre exterior în rest. După cum a spus Ramon, galaxia este mare.

— Cineva a fost atât de îngrijorat în privinţa lor încât a încercat să-i oprească din a ieși în galaxia asta mare. Noi înşine am văzut cât de agresivi sunt. Asta îmi spune că trebuie să ne pregătim de necazuri.

Campbell îl privi aşa cum un profesor s-ar fi uitat la un elev foarte stângaci.

— Poți să-mi precizezi motivele invaziei lor? Dacă doresc resurse minerale sau chimice, le pot obţine din orice sistem stelar. Energie? Sistemele lor de fuziune par mult mai avansate ca ale noastre. Nu au nici un motiv economic sau logic de a ne invada, mai ales dacă dispunem de o flotă militară. Va fi o intimidare.

— Bun. Atunci s-o facem o intimidare care să funcţioneze. Să-i dăm dinţi cu care să poată muşca.

— Ce fel de dinţi ai dori să aibă? întrebă Justine. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care ai dorit ca toţi să fim autorizaţi la nivelul unu.

— Exact.

Larry încuviinţă din cap către Nataşa Kersley.

— Directoratul meu, începu femeia, a reexaminat datele aduse de *A doua şansă*. Ai avut dreptate când ai spus că sistemele lor de fuziune sunt mult mai avansate ca ale noastre. Acelaşi lucru este valabil şi pentru câmpurile lor de forţă. În cazul în care căpitanul Kime nu s-ar fi retras, estimăm că *A doua şansă* ar fi fost distrusă într-un minut după ce proiectilele Dysonilor ar fi intrat în raza de acţiune. Singurul lucru care i-a salvat a fost propulsia superluminică. Dacă pe viitor ne vom confrunta cu Dysonii, chiar dacă o vom face exclusiv în scopul stabilirii de frontiere, vom avea nevoie de o putere de foc mult mai mare decât ce am deţinut până acum.

— Atunci vom spori scara arsenalelor la următoarea generaţie de nave, zise Campbell. Vom creşte puterea câmpurilor de forţă. Vom asigura mai multă energie pentru laserele atomice şi lansatoarele de plasmă.

— Şi Dysonii vor face aceleaşi lucruri, replică sec Nataşa. Iar capacitatea lor de producţie de nave o depăşeşte cu mult pe a noastră în viitorul previzibil. Întreaga lor civilizaţie se bazează pe zborul spaţial şi construirea de nave. Nu putem câștiga o întrecere cantitativă, ci va trebui să sărim la nivelul următor, dezvoltând o generaţie nouă de armament avansat.

— De pildă? întrebă Gore.

— Conceptele teoretice pe care le studiază Directoratul meu sunt strict secrete.

— N-ar strica să examinăm ideea, încuviinţă Thompson.

— Familia mea doreşte ca Directoratul Nataşei să fie transferat la divizia defensivă a agenţiei de zboruri spaţiale, spuse Larry şi se uită la Patricia. Asta va necesita un ordin Executiv.

— Probabil că aş putea aranja, rosti femeia.

— Va trebui să fie integrat cu restul măsurilor de securitate Commonwealth, interveni Rafael Columbia.

— „Cu restul”? repetă Patricia cu un aer obosit.

— Dacă flota va trebui să aibă un rol defensiv eficient, atunci actualele Directorate de securitate din Commonwealth trebuie reunite în vederea efectuării acestui serviciu. Directoratul Special de Supraveghere a Ştiinţelor şi Directoratul Securităţii Interne trebuie combinate sub egida propriului meu Directorat.

— Nu este niţel cam drastic? întrebă Justine. Ca să nu zic chiar alarmist? Ce relevanţă are Directoratul Delicte Grave în această problemă?

— Noi suntem deja angajaţi în acest conflict, răspunse Rafael Columbia. Directoratul meu îi urmăreşte pe teroriştii care au atacat *A doua şansă*. Din punctul meu de vedere, atentatul acela echivalează cu trădarea umanităţii.

Justine se lăsă pe spate în scaun, uluită. *Ia uite unde-mi era războinicul!*

Acceptă-i dorinţa, îi expedie tatăl ei. **Este un imperiu doar pe hârtie şi divizia defensivă planetară a agenţiei trebuie să pornească de undeva.**

— Aş dori să atrag atenţia, spuse Larry, că deoarece Directoratul lui Rafael operează oricum pe o bază cvasisecretă, funcţiile de pregătire pe care le va desfăşura în defensiva strategică planetară pot rămâne foarte discrete, conform procedurilor sale standard. Cred că aceasta a şi fost recomandarea iniţială a Consiliului Exoprotectorat.

— A fost, rosti Campbell şi, pentru o clipă, cei doi se priviră fix în ochi, după care Campbell schiţă un zâmbet. În regulă, nu am obiecţii faţă de asta. Mai mult chiar, este destul de sistematizat să menţinem totul sub acelaşi acoperiş. Rafael, crezi ca vei putea face faţă responsabilităților suplimentare?

— Și bugetului, mormăi Gore. Toţi izbucniră în râs.

— Vă puteţi bizui pe mine, îi asigură Rafael.

***

— Este raţional, le spuse Gore lui Justine şi Thompson după ce toţi musafirii plecaseră. Și a fost o demonstraţie sclipitoare de manipulare din partea Halgarthilor, fiindcă nimeni nu avea să se opună aşa de târziu. Larry a divizat flota. Sheldonii vor avea navele, în timp ce latura defensivă va fi complet sub controlul lui Rafael. El trage sforile bugetului şi-n felul ăsta şi le subordonează pe RDNG şi Buta.

— Iar în cele din urmă defensiva va avea bugetul cel mai mare, rosti Thompson. Ar fi trebuit să anticipăm asta. Halgarthii îşi păstrează dominaţia asupra pieţei câmpurilor de forţă.

— Bugetul defensiv va fi mai mare doar dacă Dysonii sunt o ameninţare, observă Justine. Se pare că eu sunt singura care nu-i convinsă că ei ar fi aşa. Voi doi sunteți convinşi în mod clar, cât despre Rafael… Iisuse, în scurt timp o să proiecteze uniforme cu bocanci cu tot!

— Și cine o să-l învinuiască? Fetelor le plac puşcaşii marini.

— Nu-i de râs, tată! Fuziunea asta îi acordă foarte multă putere. Directoratele au fost menţinute separate dintr-un scop bine determinat.

— Mâine, când ajung la Senat, zise Thompson, o să vorbesc personal cu Patricia şi cu Doy. În privinţa asta ai dreptate, Justine. Noul imperiu al lui Rafael trebuie să aibă un comitet de supraveghere din partea Executivului, iar noii lui vicedirectori vor fi numiţi din celelalte familii şi dinastii. Am nişte contacte în Directorat care pot să stea cu ochii pe el. Nu te teme. O să-l ţinem sub control.

***

În ciuda ochelarilor etanşi şi a cagulei din lână căptuşită cu blană, Ozzie simţea cum vântul îngheţat îi muşca obrajii.

Se infiltra pe sub marginea glugii când mişca braţele înainte şi înapoi într-un ritm lin pentru a se propulsa cu beţele de schi cioplite din os pe care le ţinea strâns în mâini. Mişcările repetitive erau obositoare; se afla în exterior de numai cincisprezece minute şi transpiraţia îi îmbiba deja tricoul pe care-l purta sub cămaşa cadrilată, pulover şi haina din blană de balenă. Schiurile lunecau peste gheaţă, lăsând în urmă două dungi paralele perfect vizibile.

Aici, pe suprafaţa relativ plată a vastei depresiuni ce înconjura Citadela de Gheaţă, Ozzie se putea deplasa cu destulă uşurinţă, deşi nu era nici pe departe viteza pe care obişnuia s-o atingă pe pantele staţiunilor hibernale din Commonwealth. Știa bine că în pădure avea să înainteze şi mai încet. În acelaşi timp, raniţa lui avea să fie mult mai grea. Astăzi se antrena cu numai jumătate din greutatea pe care avea să o poarte când urmau să plece definitiv.

Îşi răsuci corpul cu grijă, descriind o curbă care să-l oprească înainte de a înfige beţele în crusta subţire de gheaţă de la suprafaţă. Razele roşii ale soarelui se revărsau peste peisajul dezolant, dezvăluind numeroasele ondulaţii micuţe din solul îngheţat. La aproape un kilometru în spatele lui, Citadela de Gheaţă se ridica singuratică pe terenul neted şi sur, cu lumina verde pâlpâind constant din vârf şi ţepi de lumină solară stacojie împrăştiaţi din faţetele oglinzilor hexagonale de cristal. La o sută de metri depărtare, Tochee luneca eficient. Începuseră să-l numească aşa pe extraterestru, în loc de „tocheeul”. Posibilitatea de comunicare îl personaliza, cel puţin din perspectiva umană. Ozzie se gândea că îi datorau măcar atât.

Ozzie şi George Parkin avuseseră nevoie de o săptămână pentru a proiecta vehiculul care-l transporta pe extraterestrul masiv. Structura principală era o sanie simplă din os de balenă, lungă de patru metri, care putea adăposti

întregul corp al lui Tochee, lăsându-i şi puţin loc pentru mişcare. În faţă avea un parbriz din cristal tăiat dintr-un arbore şi fixat într-o ramă de os, montată înclinat. Înapoia parbrizului, un cilindru de blană de balenă închis în partea din spate era cusut de curelele circulare ce treceau peste platforma saniei. Dispunerea era echivalentul unei haine de blană pentru Tochee, menținându-i corpul izolat de aerul sub-arctic şi striurile de locomoţie departe de sol. Pentru deplasarea saniei, de o parte şi alta a cadrului fuseseră fixate câte două prăjini ascuţite la vârf, într-un soi de furcheţi. George Parkin însuşi proiectase, cioplise şi asamblase cele patru mecanisme mici şi robuste şi era mândru de realizarea sa. Cele patru prăjini ascuţite treceau prin inele din piele în cilindrul de blană, care le permiteau o libertate destul de mare de mişcare. Tochee ţinea capetele lor în striurile manipulatoare şi utiliza prăjinile ca pe o combinaţie de beţe de schi şi vâsle.

O mulţime mare se adunase în faţa Citadelei de Gheaţă când Ozzie, Orion şi George scoseseră pentru prima dată sania din atelier. Tochee avusese nevoie de două minute de experimentări înainte de a stăpâni prăjinile, iar de atunci ei trei ieşiseră în fiecare zi şi se antrenaseră.

Ozzie îl privi pe Tochee manevrând sania spre locul unde aştepta el, fără să încetinească. Vehiculul îl ducea cu gândul la o bizară tentativă victoriană de a construi un snowmobil. Funcţiona însă, şi extraterestrul devenise de acum destul de iscusit pentru ca să capete multă încredere în privinţa aventurii lor. În felul acesta, rămânea doar problema lui Orion. Băiatul avea schiuri scurte legate de bocanci şi era remorcat de Tochee, ținându-se de o frânghie care fusese legată de partea din spate a cadrului saniei. Ozzie decisese că era mult mai uşor ca Orion să meargă în felul acela decât să înveţe să schieze. De fapt, probabil că băiatul se distra niţel cam prea mult, descriind opturi largi în spatele saniei, şi Ozzie se întrebă dacă n-ar fi

trebuit să folosească o frânghie mai scurtă, anulând oportunitatea distracţiei. În tot cazul, Orion era mult mai fericit în zilele acestea, după ce pregătirile lor de plecare deveniseră tot mai tangibile.

Sania se opri lent lângă Ozzie, cu toate patru prăjinile înfigându-se în gheaţa grunjoasă şi brăzdând făgaşe înguste. Ozzie fu încântat să-l vadă pe Orion efectuând un plug corect pentru frânare, fiindcă băiatul se ciocnise de multe ori de spatele saniei lui Tochee. Poate că aveau totuşi o şansă. Ozzie întinse braţul înmănușat şi ridică degetul mare. Îndărătul parbrizului de cristal gros, manipulatorul lui Tochee formă un gest similar.

— Cum merge? răcni Ozzie; era prea ger ca să dea cagula la o parte şi să-şi expună gura.

— Perfect! răspunse Orion în acelaşi fel. Braţele mă mai dor niţel după ziua de ieri, dar mă echilibrez mai bine pe schiurile astea.

— Perfect, hai atunci!

Ozzie porni peste gheaţă, îndreptându-se către o zonă a pădurii de cristal pe care o vizitase cu trei săptămâni în urmă, când participase la o expediţie de recoltare. Menţinea un ritm constant, concentrându-se asupra solului din faţă. Existau destule praguri ascunse şi mici steiuri ascuţite care se puteau dovedi periculoase dacă trecea peste ele sub un unghi greşit. Iar dacă Tochee le-ar fi atins ar fi fost pur şi simplu dezastruos. Bărbatul se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-şi ia câteva oase de balenă şi scule pentru reparaţii, pentru orice eventualitate. Ar fi însemnat o greutate mai mare, însă le-ar fi sporit şansele de reuşită. Ca în cazul tuturor materialelor pe care le purtau cu ei, trebuia să existe un echilibru între siguranţă şi succes. Când aveau să înceapă antrenamentele prin pădure, avea să-şi dea seama mai bine.

— Ozzie!

Se întoarse în direcţia strigătului înăbuşit şi văzu că

Tochee trudea din răsputeri cu prăjinile saniei, mișcându-le iute şi apropiindu-se treptat. Orion răcnea şi-şi flutura braţul liber. Ozzie flexionă genunchii şi descrise o curbă, apoi se opri. Privi peste fundul depresiunii Citadelei de Gheaţă, către locul indicat de băiat.

Silfenii sosiseră în cele din urmă pentru vânătoare. Un alai mare ieşea din pădurea aflată de partea diametral opusă a depresiunii. De la depărtarea aceea, nu se zărea decât ca o linie cenuşie mişcătoare, deşi în lungul ei sclipeau luminiţe. Când îşi folosi inserţiile retinale pentru transfocare, Ozzie văzu despre ce era vorba. Din pădure ieşiseră deja peste o sută de Silfeni, iar cei douăzeci din faţă călăreau pe nişte animale patrupede care mergeau la fel de repede ca şi caii, în ciuda gerului teribil de pe planetă. Pedeştrii alergau fără efort, cu toate că purtau haine groase; jumătate din ei aveau felinare în vârful unor prăjini lungi, care dansau în ritmul deplasării.

După aşa multă vreme petrecută în Citadela de Gheaţă, cu zile repetitive şi fără evenimente, ațâțarea pe care Ozzie o simţi la vederea lor fu atât de intensă încât îl surprinse. Luni de zile fusese complet lipsit de emoţii şi aproape că uitase că putea să aibă sentimente aşa puternice. *Suntem pe drumul de ieşire de aici!*

— Să ne-ntoarcem! îi strigă lui Orion.

Schiţă apoi un semn rapid din mână spre Tochee, indicând Citadela de Gheaţă. Extraterestrul simula altă ridicare a degetului mare înapoia parbrizului.

Făcură un timp bun pe drumul de întoarcere la Citadela de Gheaţă. Toţi cei dinăuntru ieşiseră pentru a asista la sosirea Silfenilor şi se adunaseră pe gheaţa de afară. Ozzie apelă la doi oameni şi la Bill, Korrok-hi-ul, pentru a-l ajuta să împingă sania lui Tochee pe ultimii cincisprezece metri în jurul bazei uriaşei structuri, unde bocancii şi copitele transformaseră gheaţa şi solul nisipos într-un prundiș mocirlos. După ce desfăcu acoperişul de blană al saniei,

extraterestrul masiv lunecă iute afară şi coborî la nivelul inferior, mai cald. Ozzie îşi puse schiurile în rastel, după care se întoarse afară.

Expediţia de vânătoare era formată din vreo două sute cincizeci de Silfeni. Cântecele şi trilurile lor plutiră peste solul îngheţat, ajungând cu mult înaintea lor la Citadela de Gheaţă. Până şi în iarna aceasta de-a pururi mohorâtă, sunetele erau înălţătoare, reamintind că dincolo de pădure existau planete care ştiau ce însemna vara. Călăreţii erau cocoţaţi pe armăsari ce aveau trupuri de cai, cu gâturi întinse orizontal şi terminate prin capete în formă de săgeată. Pielea lor era ca a unor şerpi roşietici, iar din fiecare solz se ridica o pană cu mai multe ramificaţii. Când călăreţii îi opriră, imediat înainte de a ajunge la mulţimea ațâțată, Ozzie fu sigur că zărise branhii înguste, deschizându-se şi închizându-se iute pe toată lungimea gâtului lor, printre muşchii care unduiau. Bărbatul privi de asemenea cu atenţie suliţele argintii lungi prinse înapoia şeilor joase – păreau foarte nepractice, mai ales pentru un călăreţ.

Silfenii călare ciripeau în limba lor, privind de sus mulţimea. Purtau haine lungi din blană pufoasă, albă ca penajul lebedelor, cu glugi care le coborau pe spate. Mănuşile şi cizmele erau croite din aceeaşi blană şi Ozzie se întrebă cărui animal îi aparţinea: bănuia că trebuia să arate cu adevărat spectaculos.

Sara înainta un pas şi făcu o plecăciune scurtă înaintea călăreţului celui mai din faţă, apoi vorbi în graiul Silfen:

— Bine ai revenit, suntem întotdeauna încântați să te vedem pe tine şi pe fraţii tăi.

Călăreţul răspunse în trilurile Silfene:

— Scumpă Sara, fericirea zboară cu sărutul care rodeşte în mijlocul nostru. Bucurie cunoaştem la vederea ta şi a poporului tău plin de viață. Rece este planeta aceasta. Puternici trebuie să fiți pentru a înflori sub lumina ei roşie.

Puternici sunteți, căci cu adevărat înfloriţi între gheaţa groasă şi cerul înalt.

— Citadela voastră ne este cămin cald în pustiul îngheţat. Veți rămâne aici peste noapte?

— Timp de mult trecut în acest cămin vom culege în ziua aceasta.

— Dacă vă putem ajuta cu ceva, vă rugam să ne spuneţi. De data aceasta veți vâna balene?

— Acolo departe sunt ele, acoperite în adâncurile lor albe. Iute se mişcă ele în clipe scurte. Mari cresc ele în ani lungi. Răsunător strigă ele. De departe, dintre stelele fără număr, noi le auzim cântul. Noi răspundem. Noi urmărim. Şi în cele din urmă noi împărţim sângele nostru pentru a cunoaşte o asemenea viață pe care cu fericire o trăim.

— Am dori să vă urmăm. Am dori ca după aceea să luăm trupurile balenelor.

Călăreţul descăleca printr-un salt iute şi agil şi se opri înaintea Sarei. Îşi dădu gluga pe spate şi, parcă mirat, privi de la înălţimea sa chipul bine acoperit al femeii.

— Când totul se termină şi viața şi-a pierdut trupul, nu mai contează ce se întâmplă după aceea cu ce rămâne mort.

— Mulţumesc.

Sara făcu din nou o plecăciune.

Călăreţii îşi conduseră animalele în grajdurile nefolosite, în timp ce Silfenii pedeştri intrară direct în Citadela de Gheaţă, cântând şi râzând în timp ce coborau pasajul larg şi spiralat spre sala centrală. Era o invazie, o revărsare de lumină, veselie şi căldură tihnită lângă foc care transformau vechea Citadelă în genul de refugiu din faţa frigului şi pustiului de afară pe care constructorii ei îl intenţionaseră probabil din capul locului. Când Ozzie ajunse în cele din urmă în sala principală, toate prăjinile cu felinare fuseseră fixate în fante din ziduri, astfel că atârnau deasupra podelei, iar lumina lor aurie şi deasă alunga lumina solară

roşie oprimantă, făcând să dispară funinginea ce murdărea sculpturile. Silfenii își scoseseră veşmintele albe, aducând prin togile lor verzi ca frunzele izul tangibil al unei păduri din climatul temperat în universul aspru de piatră al cavernei. Îşi deschiseră raniţele şi trecură din mână în mână ploști, ciorchini de fructe de pădure şi pesmeciori rotunzi. Genul acela de reuniune lipsita de griji îi trezi lui Ozzie dorul după viața lui de până atunci şi după plăcerile ei simple. Spre dezgustul şi oroarea sa constată că ochii i se umezeau înaintea amintirilor declanşate de imaginea aceea.

Majoritatea oamenilor şi a celorlalţi rezidenţi extratereștri stăteau în jurul pereţilor, mulţumindu-se să-şi privească vizitatorii. Orion era însă în centrul acţiunii, trecând de la un Silfen la altul, ca să i se cânte, să fie admirat şi să capete bucăţele de hrană şi sorbituri din ploşti. Un surâs de fericire îi lumina chipul, iar pandantivul prieteniei îi sclipea ca o stea turcoaz.

— Un adevărat spectacol, nu? Şopti Sara la urechea lui Ozzie.

— Uitasem cum erau, recunoscu bărbatul. Hristoase, uitasem cum poate fi orice dinafară gulagului ăstuia!

O uşoară încruntătură spori cutele apăsate de pe faţa ei.

— Aşadar, pleci?

— Oh, da!

— Mai întâi însă, George ţi-ar fi recunoscător pentru o mână de ajutor.

— Ce anume?

Făcu un efort evident pentru a-şi întoarce privirea de la Silfenii exuberanţi.

— Trebuie să pregătim săniile mari. Ozzie, noi avem nevoie de balenele alea. Oamenii vor muri fără ele.

— Mda, făcu el fără tragere de inimă, ştiind că femeia avea dreptate. (Prea mulţi oameni depindeau de vânătoare şi de rezultatele ei.) Bine, o să mă duc să-l ajut.

Privi din nou în sala cea mare şi adăugă:

— Fă-mi o favoare – nu-i cere şi lui Orion acelaşi lucru.

— N-o să-i cer.

Ozzie era numai unul dintre cei patruzeci de oameni pe care Sara şi George îi convocaseră pentru pregătirea zilei următoare. Chiar şi aşa avură nevoie de toată după-amiaza ca să încarce săniile mari şi acoperite, echipându-le pentru urmărirea vânătorii. Înăuntru erau corturile cu înveliş triplu, echipamentele de preparat hrana şi grăsimea topită pe care o foloseau drept combustibil, trusele de tranşat şi porționat carnea, butoiaşele şi cazanele. După aceea, George şi cei mai iscusiţi lucrători în os făcură reparaţii şi peticiri de ultimă oră. Alţii pregăteau ybnanii în grajduri.

Când îşi termină treaba şi reveni către camerele sale, Ozzie se simţea obosit, dar încântat în mod plăcut. Orion era tot cu Silfenii, însă Ozzie insistă să-i părăsească. Tochee se afla deja în dormitorul lor când ajunseră acolo. Ozzie îşi comută inserţiile retinale pe ultraviolet. Configuraţii neregulate pâlpâiau în segmentul ochiului frontal al lui Tochee, care punea nenumărate întrebări despre Silfeni.

Ozzie făcu gesturi de liniştire din braţe şi luă o bucată de piele tăbăcită, spălată şi respălată, pe care o foloseau ca pergament. Cu o bucată de cărbune, scrise: „Da, ei sunt extratereștrii care au făcut potecile. Mâine vor vâna animalele mari cu blană. După aceea îi vom urmări ca să ieşim de pe planeta asta.”

— Ce spune? întrebă Orion ațâțat, după ce Ozzie ridică pergamentul în faţa lui Tochee.

— Este foarte fericit că ei sunt aici şi că avem acum o şansă.

Orion îi luă pergamentul din mână şi şterse literele de cărbune, întinzându-le într-o pată mare, cenuşie. Apoi scrise: „I-o veste minunată, nu? Plecăm!!!!!!”

Tochee luă propriul său pergament din teancul micuţ şi manipulatorul lui se strânse în jurul unui tăciune, „împreună

vom face asta. Împreună, noi trei vom triumfa.”

Orion stătu în faţa lui Tochee şi ridică ambele mâini, cu degetele mari în sus. Manipulatoarele extraterestrului se închiseră în jurul degetelor băiatului.

— Gata, gagiii, zise Ozzie. Haide să trecem la treabă. Beneficiem de o singură ocazie, aşa că nu trebuie s-o ratăm. Orion, deschide plasa de securitate şi-mpachetează-ţi toate lucrurile. Ce nu intră în rucsacul tău rămâne aici. Dup-aia, pregătește-ți cele mai bune haine de exterior pentru mâine dimineaţă. Când termini, dă o fugă la bucătărie şi umple toate termosurile cu apă fierbinte, fiindcă o să facem nişte praf de-ăla de suc, chestia cu glucoza şi-alte rahaturi. Asta o să bem mâine, afară.

— Nu pot face asta dimineaţă?

— Nu putem şti când vor pleca Silfenii; toţi zic că pleacă devreme, aşa că nu vreau să riscăm să nu găsim apă fierbinte mâine dimineaţă. Toate astea trebuie făcute acum. Mâine vom avea cel mult cincisprezece minute de avertizare. Am aranjat cu George să avem locuri într-una dintre săniile mari acoperite.

— Bine, atunci, încuviinţă Orion. Îi dau drumul. Ozzie scrise din nou pe pergamentul său, cerându-i lui Tochee să mănânce cât putea mai bine în seara asta.

„Nu mă uitaţi”, îi scrise extraterestrul. „Nu mă lăsaţi aici.”

„N-o să te lăsăm.”

Ozzie scoase nişte raţii de cârnați Cumberland şi piure cu sos de ceapă, le desfăcu sigiliul care declanşa auto-încălzirea şi începu să-şi pregătească lucrurile. Nici chiar îngrămădind cortul şi alte obiecte esenţiale în saci în spatele saniei lui Tochee, iar el şi Orion păstrând raniţele, tot nu puteau lua toate lucrurile pe care le adusese lontrusul. Era momentul la renunţări dificile şi estimări cât mai corecte. Decise să-şi abandoneze majoritatea hainelor – purta destule pentru a supravieţui pe planeta aceasta,

ceea ce însemna suficient pentru a trăi oriunde, atât doar că gradul de varietate avea să fie minim. Avea raţii de hrană pentru cincisprezece zile, pe care le incluse printre bagajele ce urmau să fie transportate de sania lui Tochee, dar lăsă lui George şi Sara produsele de lux ca biscuiţii, ciocolata şi ceaiul. Trusa medicală era însă obligatorie. Renunţă la setul de tigăi ceramice căptuşite cu teflon şi la miniplita cu kerosen. Renunţă la toate echipamentele de călărie, şaua şi sacii de pe harnașamentul lontrusului – nu mai avea ce să facă cu ele.

Privi maldărul mult diminuat de obiecte pe care dorea să le păstreze, ştiind că tot era prea mare.

— Putem abandona plasa de securitate, propuse Orion când se întoarse cu termosurile. Atârnă destul de mult.

— Da, încuviinţă încet Ozzie. Cred că da. Bine gândit, nenică.

Băiatul îşi luă raniţa şi o ridică deasupra capului, surâzând larg. De când sosiseră la Citadela de Gheaţă, părul lui roşu nu mai fusese tăiat, aşa că-i ajungea aproape până la umeri şi ameninţa în majoritatea timpului să-i acopere ochii.

— Iar eu pot duce multe din lucrurile tale. Vezi – n-am aproape nimic înăuntru.

Încercă să-şi ţină sus vechiul rucsac din nailon folosindu-se de o singură mână, pentru a demonstra.

— E-n regulă, spuse Ozzie când rucsacul se răsturnă şi Orion se bălăbăni disperat, străduindu-se să-l prindă. Avem tot ce ne trebuie pentru a pleca de-aici. Dacă mai adăugăm ceva, ne periclităm şansele. În nici un caz n-o să mai fac asta vreodată. Ţi-am povestit vreodată în ce costum de rahat a ieşit Nigel pe Marte?

— Nu cred.

— A fost o improvizaţie de nu-ţi vine să crezi. A fost un miracol că s-a-ntors, iar în majoritatea timpului a rămas la numai doi metri de gaura-de-vierme. Ar fi fost al dracu’ de

impresionant, este? Primul om care ar fi trecut prin gaura-de-vierme şi care ar fi crăpat fiindcă nu avusesem o trusă pentru peticit roţile de biciclete. Istoria s-ar fi scris cu totul altfel.

— Cum era pe Marte?

— Rece. Mai frig decât aici. Și era un loc mort. Adică – mort, mort! Crede-mă, îți dai seama când ceva este mort cu un miliard de ani înainte de extincţia dinozaurilor. Ajungea să-l priveşti şi-ţi dădeai seama. Clătină din cap, surprins cât de puternică era imaginea aceea după trei secole şi jumătate. Ia arată-mi acum, ce ţi-ai pus în raniţă?

***

Tochee reveni cu găleata din care îşi mânca terciul de fructe de arbori-de-cristal. Ozzie şi Orion se aşezară pe paturile lor cu raţiile încălzite şi toţi trei mâncară în tăcere, în sala centrală. Silfenii cântau fără griji, decişi în mod clar să petreacă toată noaptea ca un grup de studenţi gălăgioşi.

Ocazional, Ozzie pricepea câte un vers, care în general slăvea balenele-gheţii pentru mărime, viteză şi ferocitate.

Sara fu primul lor vizitator. Ozzie îi întinse obiectele pe care le abandona, iar ea le acceptă cu mulţumiri scurte. După aceea veni George cu piloţii săniilor care aveau să conducă expediţia de urmărire a vânătorii Silfenilor. Apărură şi celelalte cinci persoane care aveau să încerce să găsească o potecă de ieşire de pe planetă: patru bărbaţi şi o femeie. Se aşezară pe paturi şi începură să discute opţiuni şi strategii. Grota modestă de piatră fu umplută de genul de atmosferă electrizată dintr-un vestiar cu câteva clipe înainte de marea finală. Gândindu-se la asta, Ozzie se întrebă pentru o clipită cine câștigase Cupa Commonwealthului.

Fu uluit de faptul că izbuti să adoarmă. Când Orion îl scutură ca să-l trezească era însă chircit în sacul de dormit

căruia nu-i trăsese fermoarul, cu braţele şi gâtul îngheţate. Nici măcar nu acoperiseră cristalul din tavan.

— E timpul, Ozzie, rosti băiatul cu glas aproape temător. George zice că Silfenii se pregătesc.

— Gata, nenică, atunci să-i dăm bice.

Lui Ozzie îi venea să cânte ceva care să-l binedispună, vreun cântec de început al Beatlesilor sau al lui Puppet Presidents. Din sala centrală nu se mai auzea hărmălaia Silfenilor. Smuci inelele raţiilor de mic dejun, declanşându-le autoîncălzirea, şi începu să se îmbrace. Lenjerie termică completă, bineînţeles, apoi un tricou gros şi pantalonii de velur, după care cămaşa în carouri curată. Până termină să-şi încheie şireturile bocancilor, se încălzise, aşa că luă în braţe restul – două pulovere, pantalonii impermeabili şi izolaţi, fularul, cagula, ochelarii, acoperitoarele de urechi, mănuşile şi, desigur, haina din blană de balenă, perechea de pantaloni de deasupra şi a doua pereche de mânuşi. Îl verifică pe Orion, care era la fel de bine înfofolit. Jumătate dintre hainele băiatului erau ale lui Ozzie, scurtate cu săptămâni în urmă pentru a fi gata la prima ocazie.

Mâncară micul dejun, merseră pentru ultima dată la toaletă, apoi îl luară pe Tochee din camera sa. Când ajunseră sus, atelierul mare fremăta de activitate. Călăreţii Silfeni îşi scoteau deja animalele din grajduri. George răcnea comenzi spre echipele lui. Tochee se foi inconfortabil pe pardoseala rece şi umedă de piatră în vreme ce Ozzie şi Orion îi verificară pentru ultima dată sania, după care se strecură iute în cilindrul protector din blană de balenă. Ozzie îi întinse trei termocărămizi şi apoi încheie cu atenţie clapele din spate ale cilindrului, asigurându-se să nu existe nici un spaţiu liber. El şi Orion îşi îngrămădiră bagajele în spaţiul mic rămas pe platforma saniei. Tochee urma să rămână înăuntru până ajungeau pe o planetă mai caldă. Cu săptămâni în urmă, Ozzie încercase să-l întrebe pe Tochee dacă nu suferea de claustrofobie,

dar fie că vocabularul lor nu se dezvoltase suficient pentru o explicare a conceptului, fie că psihologia extraterestrului nu era susceptibilă la aşa ceva.

George însuşi îi ajută pe Orion şi Ozzie să împingă sania lui Tochee afară, în lumina slabă dinaintea răsăritului şi o legară de una dintre săniile mari şi acoperite, trase de un atelaj de cinci ybnani. După ce schimbară semne de „în regulă” şi „noroc” cu extraterestrul, se înghesuiră în sania lor, printre echipamentele de tranşare şi pregătire a balenelor. Bill, Korrok-hi-ul, era pilotul lor, iar Sara se strecură lângă ei, împreună cu alți cincisprezece oameni. Cărbunii din coşul mic de fier care atârna de tavanul saniei erau aprinşi, proiectând în interior o lumină gălbuie şi slabă şi degajând un fum înecăcios. Clapa laterală a coviltirului era închisă.

Pe măsură ce soarele roşu se ridica, fără grabă, deasupra orizontului, Silfenii se adunară în afara Citadelei de Gheaţă, cu blănurile albe sclipind strălucitor în lumina felinarelor, cu suliţele şi arcurile pregătite. Începură o incantaţie lentă, cu o tonalitate mai joasă decât îi auzise vreodată Ozzie. În baritonul acela trist, sunau mult mai străini, cu adevărat extratereștri, şi mult mai ameninţători. Călăreţii lor porniră în trap uşor, lăsându-i pe ceilalţi să-i urmeze în pas mai încet. Săniile trase de ybnani se zguduiră şi plecară în urmărire, cu tigăile şi echipamentele metalice zăngănind puternic.

Avură nevoie de o oră şi jumătate doar pentru a ajunge la liziera pădurii de cristal. Până atunci, săniile acoperite ţinuseră pasul cu Silfenii pedeştri, dar o dată ce dădură de arbori, trebuiră să se dispună în şir indian. Poteca dintre trunchiurile rigide era îngustă şi dificilă, încetinindu-i şi mai mult. Treptat, Silfenii se îndepărtară de ei, deşi urmele pe care le lăsau erau destul de uşor de distins. Ocazional, piloţii Korrok-hi întrezăreau un licăr tremurător de la felinarele lor printre copacii acoperiţi de nea. În câteva

rânduri, Ozzie merse la clapa-uşă, pentru a verifica dacă Tochee mai era remorcat. Sania acestuia luneca fără probleme şi Tochee abia dacă trebuia să-şi folosească prăjinile pentru a cârmi.

— Cât mai avem? întrebă Ozzie după ce merseseră mai bine de o oră prin pădure.

— Mai sunt vreo două ore de mers prin pădure, răspunse Sara, înainte să ajungem la terenul de vânătoare. După aceea... cine poate şti? Călăreţii lor au luat-o înainte, să caute balene.

— Cât de mare este terenul de vânătoare?

— Habar n-am. Nu-i poți vedea capătul opus, indiferent cât de limpede ar fi văzduhul. Bănuiesc că are sute de kilometri. O dată a trebuit să ne întoarcem, fiindcă ajunsesem foarte departe şi Silfenii tot nu începuseră să vâneze. Totuşi aşa ceva se întâmplă rar. Dacă avem noroc şi există balene prin apropiere, ar putea vâna chiar azi după-amiază.

— Silfenii pleacă noaptea? întrebă Ozzie.

— Nu. Cel puţin, până acum n-au făcut-o.

Ajunseră la marginea pădurii după alte două ore şi un sfert. Atât Ozzie, cât şi Orion traseră cu ochiul prin clapă, nerăbdători să vadă ţinutul de acolo. Se aflau pe o înălţime, un amănunt pe care Ozzie nu-l percepuse până atunci. Pădurea de cristal se întindea pe platoul unui masiv muntos vast care cobora spre o câmpie imensă, dominată de sute de cratere vulcanice scunde. Sara avusese dreptate în privinţa mărimii terenului de vânătoare: aerul îngheţat era perfect limpede, totuşi din punctul acesta, aflat la vreo opt sute de metri deasupra câmpiei, Ozzie nu-i putea zări capătul opus, care era ascuns în orizontul stacojiu şi ceţos. Conurile craterelor în sine erau plate, dar între ele solul îngheţat era acoperit cu mii de steiuri stâncoase ce semănau cu Matterhornuri la scară redusă. Arborii-de-cristal creşteau pe pantele lor inferioare, însă vârfurile erau

rocă goală şi colţuroasă, cu câteva fâșii de zăpadă şi gheaţă prinse în crevase şi reflectându-se stacojiu mohorât sub lumina solară atotpătrunzătoare.

Sara le povestise despre cratere că erau umplute cu particule de gheaţă, granule fine ca nisipul ce produceau o suprafaţă perfect netedă sub care adâncimea era imposibil de ghicit. Din centrul celor mai multe se înălţau fuioare micuţe de vapori, aproape perfect verticale, lărgindu-se şi rarefiindu-se treptat, pe măsură ce ajungeau la sute de metri deasupra câmpiei, unde se contopeau în nori cirus subţiri care şerpuiau aidoma jeturilor de avioane. Când comută pe infraroşu, Ozzie văzu craterele strălucind cu intensitate slabă, la numai câteva grade peste temperatura ţinutului înconjurător – o diferenţă totuşi suficientă pentru a cauza evaporare. Se întrebă cât de cald era pe fundul craterelor.

La jumătatea pantei care cobora pe câmpie, îi vedea pe Silfeni strecurându-se pe lângă pâlcuri mici de arbori-de-cristal, cu luminile felinarelor legănându-se voios. Călăreţii nu se zăreau nicăieri. Una câte una, săniile mari trecură de marginea pantei şi-şi începură coborârea riscantă după vânători.

Drumul era foarte accidentat şi săniile se zgâlţâiau teribil. În mod frecvent, piloţii Korrok-hi trebuiau să-i folosească pe ybnani pentru a le încetini viteza, în loc să-i tragă înainte. Ozzie avea greutăţi în a privi afară pentru a vedea ce se întâmpla cu Tochee. În interiorul saniei acoperite, toţi se ţineau strâns de nervurile mari din os. În cele din urmă, bărbatul rămase locului... Oricum n-ar fi putut face mare lucru dacă frânghia de remorcare s-ar fi rupt. Mai multe piese de echipament slăbiseră din locurile unde fuseseră fixate şi acum se rostogoleau de colo-colo, cu tigăile şi traversele din os zăngănind când se izbeau dureros de tibii, braţe şi piepturi. Coşuleţul cu cărbuni pendula într-un arc alarmant de larg la capătul lanţului său

scurt.

Probabil că nu avuseseră nevoie de mai mult de patruzeci de minute pentru a ajunge pe câmpie, deşi în cabina înghesuită şi puturoasă timpul se dilatase la dimensiunea câtorva ore. Până atunci, Ozzie nu-şi dăduse seama niciodată cât de important era să poți privi afară dintr-un vehicul aflat în mişcare. Imaginaţia lui umplu traseul de coborâre cu bolovani ascuţiţi ca o lamă care aşteptau să-i despice, iar panta se termina inevitabil printr-un hău vertical de o sută de metri adâncime.

Bill emise un trâmbițat gros de satisfacţie, anunțând terminarea coborârii. În interiorul saniei, toţi schimbară surâsuri nervoase, nedorind să admită cât de speriaţi fuseseră. După aceea înaintarea fu considerabil mai uşoară. Sara era încrezătoare că puteau recupera o parte din distanţa care crescuse între ei şi Silfeni. Orion îşi strângea puternic în pumn pandantivul prieteniei, fixându-i cu privirea scânteierile de lumină albăstruie.

Săniile acoperite continuau să înainteze în şir indian, urmând semnele recente din zăpada granulată ce trosnea. Se îndepărtau de masivul muntos şi aveau o viteză destul de bună. La amiază, ocoleau marginea primului crater, care avea în partea opusă un lanț de steiuri din piatră cu aspect ucigaş. După aceea urmară râpe încununate de dune curbilinii de omăt compactat, ce păreau că la cel mai mic tremur le vor rostogoli în avalanşă în golul de dedesubt. Apoi ravene cu fundurile acoperite cu pojghiţe de gheaţă, pe care copitele ybnanilor aveau probleme de echilibru, hăţişuri şi păduri de arbori-de-cristal, cât şi tufe cu aspect bulbucat. Când privea afară, Ozzie zărea adesea şiruri mari de vegetaţie cristalină strivită şi spartă, care lăsaseră cioturi tăioase înconjurate de un maldăr de crengi încrustate cu gheaţă. Urcară prin văi înguste şi abrupte, unde viteza li se reducea la nivelul unui târâş jalnic, pentru ca să degenereze într-o lunecare dementă la vale, mai

abruptă şi înspăimântătoare decât fusese coborârea de pe platoul masivului muntos. Apoi, desigur, erau ocolurile lungi în jurul craterelor, unde vaporii pluteau din versanţi precum ceaţa, învăluind iute ybnanii şi săniile deopotrivă într-o chiciură subţire.

Când soarele ajunse la o oră şi jumătate de orizont, masivul deveni invizibil în urma lor, ascuns vederii de piscuri înalte de rocă neagră, ascuţită. Umbrele se lungeau peste solul cu nuanţe ruginii. Atelajele de ybnani de la toate săniile începuseră să obosească. Chiar şi pe teren plat, viteza lor era în mod evident mai mică decât până atunci.

— Nu se va vâna azi, rosti Sara după ce reveni de la o discuţie scurtă cu Bill. Şi în curând trebuie să instalăm corturile. Pe întuneric este greu.

După altă jumătate de oră ieşiră prin interstițiul dintre două creste stâncoase şi văzură sub ei un crater cu diametrul de zece kilometri. După formarea sa, activitatea vulcanică ce cutase zona ridicase alt lanţ de vârfuri ameninţătoare ce formau un promontoriu lung, care se extindea până la jumătatea diametrului craterului.

Silfenii se adunaseră la poalele vârfului celui mai apropiat de buza craterului; călăreţii şi pedestraşii erau strânși laolaltă şi sclipeau ca o nestemată multifaţetată în amurg. Pe panta din spatele lor se afla un petic de pădure ai cărui arbori-de-cristal erau mai înalţi decât în pădurile de pe platou şi arătau întunecaţi şi ameninţători în crepusculul vermillon.

Săniile se opriră în cerc, la vreo opt sute de metri de Silfeni, pe marginea unui povârniș care ocolea steiurile. Toţi săriră jos, scoaseră corturile şi începură să le monteze cadrele de susţinere. După ce ridicară corturile mari Ozzie, Orion, şi George instalară un cadru micuţ peste sania lui Tochee şi-l acoperiră cu o blană imensă. La interior, puseră altă pătură din blană peste cilindrul protector al saniei.

— Acum n-ar trebui să aibă probleme, rosti George după

ce se târî afară.

Ozzie, care rămăsese înăuntru, încuviinţă cu un mormăit. Aprinse două lumânări şi le aşeză pe sol în faţa parbrizului saniei. Spaţiul nu era deloc mare. Cel mult doi metri cubi, totuşi îi îngăduia lui Tochee să privească afară şi poate să-şi alunge eventualele claustrofobii. Uitându-se înăuntru prin panoul de cristal, Ozzie văzu extraterestrul stând nemişcat, cu secţiunea ochiului frontal îndreptată către el. Ridică o mănuşă cu degetul mare în sus. Ochiul frontal al lui Tochee fu acoperit de o volbură de configuraţii ultraviolete, uşor deformate de imperfecţiunile din cristal. Se traducea aproximativ ca: „Să nu mă uitaţi mâine”.

— Nici vorbă, murmură Ozzie în cagulă.

Tochee rupse sigiliul unei termocărămizi. Ozzie aşteptă până ce văzu cărămida începând să strălucească vişiniu-închis, apoi flutură din mână şi se retrase din cortul improvizat din blănuri.

După alte douăzeci de minute, soarele coborî înapoia orizontului. Ozzie se grăbi spre marginea craterului. Liniştea era de-a dreptul apăsătoare în clipele imediat dinaintea lăsării nopţii. Chiar şi cântecele permanente ale Silfenilor încetaseră aici, sub cerul sumbru şi glacial. În faţa lui, suprafaţa gheţii granulare ce umplea bazinul craterului era atât de netedă, încât iluzia de lichid era aproape perfectă. Apropiindu-se de ea, se aştepta să vadă vălurele mişcătoare, îngenunche şi o atinse cu mănuşa. Avea textura uleiului vâscos, deşi cu cât îşi afunda mâna, cu atât întâmpina mai multă rezistentă.

— Ai grijă să nu cazi înăuntru, spuse Sara.

Ozzie se îndreptă şi-şi scutură grăunţele prinse de mănuşă.

— Întotdeauna mă faci să mă simt ca şi cum aş fi făcut o tâmpenie.

— Să ştii c-au mai căzut oameni acolo. Deja nu ne mai riscăm viața încercând să-i căutăm. Nu lasă niciodată vreo

urmă şi nu există nici bule de aer, ca atunci când te scufunzi în apă.

— Da, firesc. Materialul ăsta nu-i natural. La dimensiunile astea, grăunţele de gheaţă ar fi trebuit să se lipească între ele.

— Așa este, dar sunt permanent agitate şi menţinute în suspensie, ca făina într-un mixer de bucătărie.

— Balenele sunt cele care le agită?

— Ele şi ce o mai fi pe acolo, în adâncuri. La urma urmelor, balenele trebuie să se hrănească cu ceva.

— Sper că-i vorba numai despre planctonul-gheţii sau alte forme de floră…

— N-ai vorbi aşa dacă ai fi văzut vreodată o balenă. Femeia se întoarse şi începu să suie panta lină. Ozzie porni după ea.

— De ce nu?

— Să zicem doar că nu se comportă ca nişte erbivore.

— Știi deja cum funcţionează totul pe-aici?

— Nu, Ozzie, nici vorbă de aşa ceva. Înţeleg foarte puţine din locul ăsta, ca şi din toate celelalte prin care am trecut. De pildă, de ce nu ne îngăduie Silfenii să avem electricitate?

— În privinţa asta teoria-i destul de simplă. Ei percep viaţa la un nivel pur fizic; ăsta-i unicul rol al corpurilor ăstora pe care le vedem – să le ofere o platformă la nivelul ăstora de evoluţie a conştiinţei personale. Şi-mi pare rău s-o spun, însă este un nivel destul de scăzut, ținând seama de capacităţile lor. Dacă începi să introduci electricitatea, maşinăriile şi toate chestiile care le însoţesc, atunci începi să reduci oportunitatea pentru percepţii naturale primare.

— Mda, încuviinţă ea amar. Doamne fereşte să nu inventeze cumva medicina!

— Este irelevantă pentru ei. Noi avem nevoie de medicină pentru că ne preţuim individualitatea şi continuitatea. Viziunea lor este diferită. Ei au pornit într-o

călătorie cu un final foarte clar definit. La sfârşitul nivelurilor lor, Silfenii ajung să devină o parte a comunităţii lor de adulţi.

— De unde dracu' ştii asta?

Ozzie strânse din umeri într-un gest în mare măsură irosit sub haina groasă de blană.

— Mi le-a povestit cineva.

— Cine?

— Un gagiu pe care l-am întâlnit într-un bar.

— Iisuse, nici nu știu care-i mai ciudat – Silfenii sau tu?

— E clar că ei.

Ajunseră pe creasta puţin înaltă a craterului exact în clipa când soarele dispărea, lăsând pe cer doar o strălucire ca de fucsie în văpăi.

— N-ar trebui să rămâi pe-afară atât de târziu, spuse Sara. Să ştii că pe-aici nu mai avem faruri după care să te orientezi.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, văd pe-ntuneric mai bine ca majoritatea oamenilor.

— Te pomeneşti c-oi avea şi blană în loc de piele? Pe planeta asta nici Korrok-hi nu rămân noaptea afară.

— Aşa-i. Scuză-mă. Nu m-am gândit.

— Va trebui să te gândești mult mai bine mâine, când o să-i urmăreşti pe Silfeni.

— Da. Ştii ceva… continui să fiu surprins că n-ai vrut să vii cu noi.

— Într-o bună zi o să plec, Ozzie. Încă n-a sosit momentul, asta-i tot.

— Dar de ce? Ai stat aici suficient de mult. Nu te pot vedea acceptând ipoteza lui George că traiul aici ar fi un fel de penitenţă, care ne-ar face să ne apreciem vieţile într-o măsură mai mare. Și din câte-mi dau seama, aici nu există vreo persoană specială la care să ţii în mod deosebit. Greşesc?

Treptat ajunsese să-l obsedeze ideea că propriile lui

aluzii în direcţia respectivă, pe care le tot făcuse de-a lungul lunilor, trecuseră neobservate.

— Nu, răspunse ea fără grabă. În clipa asta nu există nimeni.

— Păcat, Sara. Toți avem nevoie de cineva.

— Te oferi voluntar?

Dispreţul uşor din glasul ei îl făcu să se oprească. După o clipă, femeia se opri şi întoarse capul spre el.

— Ce-i? îl întrebă.

— Să dea dracu', zise Ozzie, n-aş fi putut să fiu mai direct.

— Mai direct în legătură cu ce?

— Cu noi. Tu şi eu… Cu legănatul patului.

— Da' tu-l ai… Ah…!

— Ce am? întrebă el suspicios.

— Crezusem… noi toţi crezuserăm că tu şi Orion…

— Eu şi Orion.. Ce – ah, băga-mi-aş!

— Vrei să zici că el nu-i…

— Nu. Absolut. Nu!

— Ah…

— Nici eu nu sunt.

— Bine. Scuze. A fost o neînţelegere.

— Nu c-ar fi ceva…

— Nu, sigur că nu. Nu este. Am o mulţime de prieteni care sunt homo.

— Da?

— Asta ar fi trebuit să spui tu.

— Ah, da.

— Bun, atunci asta s-a clarificat.

— Da.

Grozav!

Suiră restul taluzului, repede şi în tăcere, până la corturi. Toţi erau înăuntru şi fumul gros, negru şi unsuros se ridica prin răsuflătorile concepute cu grijă în partea lor de sus; se pregătea mâncarea.

— Ozzie, rosti Sara cu glas obosit înainte de a intra în cortul lor.

— Aici.

— Mâine, când Silfenii vânează balenele, să nu fii curios, ai înţeles? Indiferent cât de incitant, respingător sau fascinant ţi se va părea, stai în spate – nu te băga în calea lor.

— Am auzit.

— Sper. Știu de ce eşti aici. Am mai văzut-o şi la alţii înaintea ta. Crezi că te afli într-un soi de misiune şi mai crezi că asta te face invulnerabil. Poate că aşa o fi, dar ascultă-mă – mâine nu-i momentul cel mai bun să-ţi testezi invulnerabilitatea, da? Înţeleg ipotezele tale nebune despre Silfeni şi despre existenţialismul lor. Însă mâine se va atinge apogeul realului şi fizicului.

— O să fiu atent, îți promit. Oricum trebuie să am grijă de puşti şi de extraterestru.

***

Fură treziţi la primul licăr purpuriu al zorilor. În ciuda faptului că era înghesuit în cort împreună cu alţi zece oameni, Ozzie lunecase într-un somn profund, fără vise, imediat ce trăsese fermoarul sacului de dormit. Era prima noapte de când ajunsese pe planetă în care nu fusese nevoit să îndure permanenta lumină roşie.

El şi Orion îşi mâncară raţiile de mic dejun, ignorând comentariile tăioase, nemulţumite ale celorlalţi, care aveau masa standard din Citadela de Gheaţă, constând din piure din fructele arborilor-de-cristal şi slănină friptă de balenă, îşi umplură termosurile cu apă fiartă; în două adăugară praf de suc energetic, iar în celelalte două puseră concentrate de supă. Pe când restul se grăbeau afară ca să-i prindă pe Silfeni începând vânătoarea, Ozzie şi Orion îşi împachetară rucsacurile pentru ceea ce sperau să fie ultima lor zi pe

planetă.

Ninsese peste noapte şi fuioarele de cirus se condensaseră în fulgi minusculi şi duri care pluteau, prăfuind toate suprafeţele. Ozzie şi Orion îndepărtară neaua de pe blana exterioară pe care o aşezaseră peste sania lui Tochee. O traseră într-o parte, cu Ozzie uşor îngrijorat de ce vor găsi. Un cadavru ţeapăn? Însă termocărămida funcţionase. Tochee le făcu semn dinapoia parbrizului de cristal, aparent nederanjat de noaptea pe care o petrecuse singur.

Ozzie şi Orion rămaseră lângă sanie, ceva mai departe de toţi ceilalţi care se strânseseră în jurul corturilor. Era o poziţie bună din care să privească vânătoarea desfăşurându-se pe terenul de dedesubt. Bărbatul înţelese acum de ce Korrok-hi suiseră săniile pe taluz în seara trecută. Aici erau feriţi de orice pericol.

Vânătoarea avea să se desfăşoare pe fundul craterului acoperit de râpe şi movile încununate de hăţişuri. Călăreţii Silfeni se împărţiseră în două grupuri. Primul grup mergea în lungul şirului de steiuri care traversa craterul, îndreptându-se către capătul său. Al doilea grup înainta pe perimetrul interior al peretelui craterului. Cei care mergeau pe jos se divizaseră în mai multe cete, care se răsfirau pe întinderea de hăţişuri şi bolovani.

Ozzie privi cu interes cum călăreţi individuali se desprinseră din grupul care se deplasa în lungul şirului de steiuri, rămânând ca santinele singuratice imediat deasupra liniei „ţărmului” lacului din granule de gheaţă. După patruzeci de minute, ultimul călăreţ ajunse în capătul şirului şi se opri. Drept în faţa lui, la un kilometru şi jumătate depărtare, lângă peretele craterului, celălalt grup se răsfirase într-o formaţiune similară.

Undeva trâmbiță un corn şi nota lui limpede răsună prin aerul glacial.

— Acoperiți-vă ochii! strigă Sara un avertisment. Ozzie şi

Orion schimbară o privire. Nimeni nu amintise până atunci despre aşa ceva. Ozzie păşi iute în faţa parbrizului saniei. Când se uită înapoi spre crater, transfocă pe călăreţul cel mai îndepărtat, aflat la extremitatea lanţului de stânci. Silfenul era încordat pe armăsarul său, cu braţul dus în spate într-o poziţie clasică de aruncător de suliţă. Ozzie abia avu timp să comande activarea filtrelor inserţiilor retinale. Silfenul azvârli suliţa. Deși era pe transfocare maximă, Ozzie avu dificultăţi în a distinge aşchia argintie care spinteca văzduhul cu o viteză incredibilă. Și Silfenul aflat vizavi de aruncător, lângă peretele craterului, azvârlise de asemenea o suliţă.

— Ce…

La apogeul traiectoriilor, suliţele se aprinseră şi se alungiră, devenind fulgere de foc. Lumină albă incandescentă scânteie peste crater, conturând perfect siluetele călăreţilor Silfeni. Pentru o clipă soarele roşu dispăru sub splendoarea silenţioasă a exploziilor stelare.

Panglicile gemene de energie plonjară în lacul din granule de gheaţă. Două cercuri de fosforescenţă alb-albastră irupseră acolo unde ele dispăruseră sub suprafaţă, dilatându-se la un diametru de sute de metri, apoi pieriră lent.

— Ce-a fost asta? strigă Orion.

— Habar n-am, răspunse Ozzie sincer.

Era uşor surprins că suprafaţa de granule de gheaţă nu țâșnise în sus ca o explozie în adâncul unei ape, ci rămăsese perfect nemişcată. Un bubuit răsunător se rostogoli peste peisaj, reverberând din tancuri şi steiuri.

Al doilea călăreţ Silfen din fiecare aripă se ridică în şa şi-şi aruncă suliţa. Lumina albă pârjoli din nou ţinutul. Abia după lansarea celei de-a patra serii de suliţe, Ozzie întrezări mişcare în crater. Un val scund şi lin în formă de vârf de săgeată se înălţă între cercurile gemene de lumină şi ţărm, dăinuind pe o distanţă de cincizeci de metri înainte de a se

afunda din nou.

Un cor de incantaţii fericite se ridică dinspre Silfenii care aşteptau ca balenele să fie aduse spre ţărm şi cadenţa lor se întrepătrunse cu detunăturile celui de-al patrulea set de suliţe.

— Funcţionează, murmură Ozzie în interiorul cagulei.

Se vedeau acum mai multe unde vălurite care se îndreptau toate către buza craterului, pe măsură ce înspăimântătoarele lănci de lumină continuau să cadă îndărătul lor, dirijându-le. Cele două aflate cel mai aproape de ţărm goneau drept înainte, tot mai repede şi Ozzie îşi ţinu răsuflarea, nerăbdător să vadă în sfârșit o balenă.

Prima țâșni afară dintre granulele de gheaţă la o sută de metri de linia ţărmului; un munte de blană imens, cenuşiu şi lăţos, lunecând prin aer cu uşurinţa şi graţia unui delfin care se joacă prin ocean. Aducea cu un urs polar, dar avea dimensiunile unui dinozaur şi un sir de colţi lungi cât braţul, care se curbau ameninţător de ambele părţi ale botului. Rândurile de picioare dispuse sub pântece semănau mai degrabă cu aripioarele îmblănite ale unui peşte.

— E uriaşă! scârţâi Orion.

— Da, nenică, i-al naibii de mare…

Balena căzu înapoi în granulele de gheaţă, ridicând jerbe vaste din pulberea prăfoasă. Suliţe detonară în lumină pură înapoia ei, transformând norul crescător de particule într-o masă clocotitoare de curcubeie învolburate. Capul i se legănă furios înaintea provocării aceleia, totuşi continuă să gonească spre buza craterului. Alte patru valuri o urmau îndeaproape.

Pedeştrii Silfeni se repeziră înainte, ridicând deasupra capetelor suliţele lor negre, mai mici. Îşi abandonaseră hainele mari şi grele pentru a sprinta către pradă, şi semănau cu nişte furnici negre care lunecau înverşunat peste terenul mohorât. Deasupra cerul se transformă din roşu în alb, rotind umbrele de jur împrejur într-o disonanţă

ameţitoare, pe măsură ce salvele de trăsnete gemene îşi pârjoleau calea în lungul curburii abrupte. Ozzie văzuse documentare video vechi cu soldaţi care debarcau, repezindu-se pe țărm, în timpul războaielor, şi asaltul Silfenilor era aproape identic. Era o demenţă care-i lua răsuflarea şi în acelaşi timp îl împingea să urle încurajări.

Prima balenă ajunse la buza craterului şi continuă pur şi simplu cu aceeaşi viteză; Ozzie nu putea să creadă că ceva aşa imens se putea deplasa atât de rapid. Capul i se legăna mereu într-o parte şi alta, secerând cu colţii într-o furie nestăvilită. Silfenii se poziţionară în evantai în jurul ei. Câțiva aruncară suliţe, dar acestea nu explodară în văpăi monocrome – erau arme clasice. Aveau puţin efect când atingeau flancurile balenei, fiindcă blana ei încâlcită era atât de groasă încât majoritatea ricoşau după ce o loveau şi apoi cădeau zăngănind pe sol. Cele care izbuteau să-şi înfigă vârfurile în carnea neştiută de dedesubt nu pătrundeau adânc, ci aveau mai degrabă rolul de a irita şi mai mult fiara. Corpul i se cabra şi răsucea, contorsionându-se pentru a îngădui picioarelor să lovească în lăncile subţiri, aşa cum un câine s-ar fi scărpinat de purici. Silfenii care îşi aruncaseră suliţele începură să se retragă, iar câțiva îşi scoaseră arcurile, gata să tragă săgeţi. Ozzie nu văzuse vreun ochi prin blana balenei, însă creatura părea să ştie unde-i erau atacatorii şi se repezi înainte, pocnind din fălcile gigantice. Trei colţi retezară un Silfen şi jeturi de sânge negru ca abanosul ţâşniră din rănile mortale. După aceea botul se deschise din nou, sfârtecând trupul. Picioarele îi zburară într-o parte, iar trunchiul căzu pe pământ. Balena tropăi peste el, după care se repezi către alt Silfen care se împiedică şi căzu pe spate chiar în clipa în care potrivea o săgeată în arc. Orion ţipă îngrozit.

— Nu-i nimic! strigă Ozzie şi-l prinse în braţe pe băiat, întorcându-l cu spatele la carnagiu. Îţi promit că n-are nimic. Ei nu mor. Înţelegi? Silfenii nu mor. Ei au o viaţă de

apoi, un paradis real.

Băiatul tremura violent în braţele lui.

— L-a mâncat! se tângui el. L-a mâncat!

— Nu, nu l-a mâncat. Nu poate să-l mănânce. Silfenii sunt prea fierbinţi. I-ar arde gura dacă ar încerca s-o facă.

— Dar e mort!

— Nu! Ţi-am spus: Silfenii merg în propriul lor paradis. Nu te vrăjesc, nenică. Ăsta-i felul lor de a fi.

Orion se ţinu strâns de el, apăsându-și capul de pieptul bărbatului.

— Monştrii or să vină după noi? Te rog, Ozzie, nu vreau să mor! Eu n-o s-ajung în paradis, ştiu că n-o s-ajung.

— Hei, îl strânse Ozzie liniştitor, ba da o, s-ajungi. Eu sunt ăla care va porni în jos, către pârjol. De ce crezi că trebuie să mă reîntineresc mereu? Gagiu' ăla mare şi rău cu furca abia aşteaptă să pună laba pe mine.

Nu primi nici un răspuns; nici o replică sarcastică sau de-a dreptul obraznică. Ozzie îl mai strânse o dată pe băiat în braţe şi se uită iute în jos, spre vânătoare. Ultima suliţă-trăsnet a călăreţilor fusese azvârlită, lăsând soarele roşu victorios în bătălia iluminării cerului. Acum pe uscat erau patru balene, dintre care una chiar mai mare decât prima care apăruse. Toate erau încercuite de iuţii Silfeni pedeştri, care lansau spre ele suliţe şi săgeţi ce se vedeau ca puncte negre tremurând prin văzduh. Majoritatea continuau să ricoşeze din blana lungă şi tare, totuşi numărul celor care o străpungeau era în creştere. Mai bine de o duzină de Silfeni muriseră deja. Sfârtecați sau striviţi în terenul dur. Sângele curgea gros din trupurile distruse, aburind şi topind zăpada pe care o aducea în stare de clocot, înainte ca băltoacele şi pâraiele să înceapă să îngheţe.

— Haide, rosti Ozzie. Hai înăuntru, să facem o pauză de la porcăria asta.

Orice urmă de surescitare faţă de posibilitatea urmăririi vânătorii dispăruse de mult, ştearsă sub valul de vinovăţie

pe care o simţea fiindcă îl adusese pe băiat aici. Aproape că-l purtă pe sus către cortul cel mai apropiat.

— N-o să vină aici sus, nu? întrebă Orion cu glas jalnic.

— Nu, îţi promit.

Sara îi zări împleticindu-se împreună spre cort şi se grăbi într-acolo.

— Ați păţit ceva?

— Da, el a păţit! se răsti Ozzie. Puteai să-mi fi spus!

— E o vânătoare. La ce te aşteptai?

Furia lui Ozzie se destramă. Femeia avea dreptate. *Cum mă aşteptasem să fie? Alt IST spectaculos?*

Sara trase de şireturile care închideau clapele învelişului exterior al cortului. Bărbatul aruncă încă o privire în urmă, asigurându-se că trupul său bloca vederea lui Orion. Scena devenea tot mai suprarealistă. Muriseră peste douăzeci de Silfeni. Trei dintre ei reuşiseră să se suie pe spatele unei balene, ținându-se de blana ei şi călărind-o ca pe armăsarul sălbatic cel mai nărăvaş din galaxie. În timp ce Ozzie privea, unul fu lovit de un picior al balenei şi se rostogoli mult prin aer, înainte de a se strivi de o stâncă. Cei doi supravieţuitori încercau să-şi înfigă suliţele în gulerul de blană dinapoia grumazului creaturii, fără prea mare succes.

A doua balenă se năpustise drept printr-un crâng de arbori-de-cristal. Era ca un buldozer de neoprit, explodând trunchiurile şi azvârlindu-le în lături în nori de șrapnele scânteietoare şi ucigaşe pe măsură ce le lovea cu fruntea. Zgomotul reverbera deja peste taluz, aducând cu cel dintr-o citadelă de sticlă afectată de cutremur. Silfenii aveau greutăţi în a se feri de arbori şi de aşchiile rotitoare în vreme ce alergau în paralel cu ea, încercând s-o nimerească cu săgeţi sau suliţe.

Cât despre a treia balenă… fruntea lui Ozzie se boţi într-o încruntătură. Cinci Silfeni morţi îi marcau drumul ieşirii din crater. Se luptase cu sălbăticie cu ei, dar acum slăbise şi încetinea. Nu fusese niciodată într-atât de vulnerabilă. Cu

toate acestea, în loc să insiste pentru a-şi spori avantajul, elfii însetaţi de sânge se păstrau la distanţă mare de ea. Spinarea şi flancurile îi erau străpunse de mai bine de o duzină de săgeţi şi suliţe, capul i se clătina ameţit într-o parte şi alta. Evident istovită, balena se opri. În clipa aceea, Silfenii începură să formeze două şiruri aproximative, creând un drum care ducea înapoi spre crater. Îşi ridicară suliţele în semn de salut. Balena se întoarse greoi şi porni drumul lung şi istovitor către crater şi siguranţa granulelor de gheaţă.

— Intraţi, rosti Sara şi deschise cortul.

Ozzie îl împinse pe Orion prin uşă şi-l urmă iute. Sara veni după ei. Orion se aşeză ameţit pe un pat. Bărbatul îşi scoase cagula, lăsându-și părul să țâșnească în toate direcţiile. Scoase un termos din buzunarul mare al hainei.

— Vreau să bei niţel, îi spuse băiatului. E fierbinte şi-o să-ţi facă bine.

Orion schiţă o tentativă fără tragere de inimă de a-şi lăsa gluga pe spate. Sara îl ajută, iar Ozzie îi turnă apoi aproape cu forţa băutura pe gât. Nu-l mai văzuse niciodată pe băiat atât de tulburat. Lacrimile îi împăienjeneau ochii trişti.

— Destul de urât, nu?

Orion se mulţumi să încuviinţeze, fără un cuvânt.

— Ce-i cu balena aia căreia i-au dat drumul? întrebă Ozzie.

— Balenele au un fel de acumulator de energie, explică Sara, cumva echivalentul lor pentru adrenalina care pătrunde în sângele oamenilor. Îl utilizează ca să se deplaseze între cratere sau când se luptă pentru supremaţia într-un teritoriu. Nu știu, poate şi pentru a-şi prinde hrana. Au însă nevoie de mult timp ca să umple acumulatorul acela şi-l pot consuma rapid de tot. După ce s-a terminat, practic sunt lipsite de apărare. Silfenii nu văd nici o satisfacţie în a vâna un animal care stă locului în timp ce ei îl ciuruiesc cu săgeţi, aşa că împing balena înapoi în

crater.

— Sunt nebuni, rosti Ozzie. Toată chestia asta-i pur şi simplu o idioţenie.

— Nu uita că tu considerai că ei trăiesc la nivelul acesta doar pentru a experimenta.

— Mda. (Se trânti pe pat, alături de băiat.) Îmi amintesc. Sara îi privi o clipă pe cei doi.

— Trebuie să mă-ntorc. O să v-anunț când se termină vânătoarea. N-o să mai dureze mult.

— Mulţumesc.

Orion nu scoase un cuvânt, ci râmase nemişcat, cu termosul în mâini.

— N-o să se mai întâmple, i se adresă Ozzie după o vreme. Oriunde am ajunge, n-o să mai fie ca căcatu' ăsta uitat de Dumnezeu.

După câteva clipe de tăcere, Orion explodă brusc. Trase cu degetele de haina din blană, descheind-o, apoi bâjbâi la gulerul puloverului.

— Îi urăsc! urlă el. Îi urăsc, Ozzie, ei nu sunt ce spun toţi! Nu sunt prietenii mei! Cum pot fi prieten cu cineva care face aşa ceva? Scoase pandantivul şi-l smuci violent, rupându-i lănţişorul. Nu sunt prietenii mei!

Pandantivul sclipitor fu aruncat de cealaltă parte a cortului.

— Ce-au făcut cu părinţii mei?

— Hei, nenică, ei n-au făcut nimic părinţilor tăi. Asta ţi-o garantez.

— Cum? Cum poţi să-mi garantezi aşa ceva? N-o ştii!

— Silfenii nu sunt răi. Știu că ce se-ntâmplă afară nu-i frumos, totuşi ei nu fac rău oamenilor în mod deliberat. Părinţii tăi străbat potecile fără griji. Amintește-ţi ce-a spus Sara: ei n-au apărut aici. Părerea mea-i că planeta asta este o fundătură din punctul de vedere al potecilor. Pe Silfeni nu-i prea interesează.

Orion clătină din cap şi se gârbovi.

— Ce cruzi sunt…

— Aceştia sunt, da. Toate creaturile par să fie crude într-o etapă a evoluţiei. Noi pur şi simplu am nimerit într-o etapă rea a lor, asta-i tot.

— Da… Băiatul smârcâi din nas şi sorbi din suc. Crezi că etapa asta-i înainte de Silvergalde sau după aceea?

— Asta-i o întrebare bună. Nu ştiu, va trebui să mă gândesc.

— Eu cred că înainte. Trebuie să ştii ce-i rău în lume înainte să poţi aprecia ce-i bun.

— Băga-mi-aş! Câți ani ai tu?

— Nu ştiu exact… în nici un caz aici, unde potecile dau timpul peste cap, aşa cum spunea Sara.

— Ei bine, aia a fost o chestie foarte profundă pentru un băiat de paisprezece ani.

— Am cincisprezece! Poate că de acum am chiar şaisprezece…

— Bine, atunci nouăzeci la sută profundă. Ozzie se duse spre pandantiv. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să iau asta cu mine.

— Nu-mi pasă, mârâi Orion cu posomorala tipică adolescenţilor.

— Bine. Nu poţi să ştii niciodată – s-ar putea să ne conducă la Silfenii mai buni.

Pandantivul nu păţise nimic şi continua să sclipească; Ozzie îl strecură într-un buzunar al pantalonilor, de unde era puţin probabil să cadă.

— Te simţi bine? Ar trebui să ne-mbrăcăm şi să ieşim.

— Cred că-s bine.

Când ieşiră din cort, Tochee lipise o bucăţică de pergament pe interiorul parbrizului saniei. Pe ea scria „Ce s-a întâmplat?”.

Ozzie nu intenţiona să treacă prin toată procedura scrierii aici, în aer liber. Făcu câteva gesturi simple din braţ, încheind prin ridicarea degetului mare. Îl înghionti apoi pe

Orion să facă la fel. Tochee flutură din striul manipulator şi retrase pergamentul.

— Uite, rosti Orion posomorit, le-au omorât…

Sub taluz, pe solul stâncos, zăceau moarte trei balene, cu blana încleiată de sânge întunecat provenit din multe răni. Mai bine de treizeci de Silfeni le împărtăşiseră soarta. Supravieţuitorii se strânseseră în jurul creaturilor masive pe care le doborâseră. Ozzie folosi transfocarea pe cea mai apropiată, pentru un prim-plan. Doi Silfeni tăiau în corpul balenei cu un fel de iatagane lungi; îndepărtaseră deja o secţiune triunghiulară mare din pielea exterioară şi acum pătrundeau în cavitatea interioară. În jurul picioarelor lor se revărsa un fluid vâscos şi panglici bulbucate de măruntaie. Ozzie îi văzu scoțând un organ care era cât jumătate dintr-un om adult. Ceilalţi Silfeni se adunară în jurul lor. Unul câte unul tăiară o felie pe care începură s-o mănânce solemn.

Ozzie clipi şi-şi anulă transfocarea.

— Crezusem că erau vegetarieni, spuse el.

— Crezuseşi prost, replică Sara. Ozzie se răsuci spre femeie.

— N-ar fi prima dată.

— Am venit să vă spun să vă pregătiţi, zise ea şi arătă către ceilalţi cinci oameni care intenţionau să-i urmeze pe Silfeni şi care-şi montau preocupaţi schiurile. Vor pleca imediat.

— Nu mai vânează? întrebă Ozzie.

— Nu. Sara tăcu o clipă. Ştiu că ai urât locul ăsta, dar eu sunt bucuroasă că am avut ocazia să te-ntâlnesc. Rareori indivizii se ridică la nivelul reputaţiei pe care o au. Cel puţin la o parte din nivelul acelei reputaţii…

— Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Data viitoare când ne vom întâlni, va fi altfel.

El ar fi putut răspunde în multe feluri la cuvintele acelea, însă ar fi fost auzit de toţi.

— Să sperăm.

— Iar tu, se adresă Sara lui Orion, să ai grijă să fie cuminte.

— O să-ncerc, răspunse băiatul dinapoia cagulei.

Ozzie îşi puse schiurile în picioare, apoi verifică dacă Orion şi le fixase bine pe ale sale. După ce băiatul se prinse de frânghia de remorcare din spatele saniei lui Tochee, Ozzie dădu extraterestrului semnalul prestabilit şi se împinse la vale. Taluzul era îndeajuns de abrupt ca să-i ofere o viteză iniţială bună. Nu trebuia decât să fie atent la steiurile şi bolovanii care ar fi putut răsturna sania. Tochee îl urmă cu uşurinţă, folosind cele patru prăjini prin atingeri delicate, pentru a cârmi sania după dârele schiurilor bărbatului.

Până ajunseră la baza taluzului, Silfenii începuseră deja să plece. Călăreţii reveniseră din crater, iar pedestraşii îşi ridicaseră felinarele. Glasurile lor se înălţau iarăşi în cântece vesele. Porniră înapoi, aproape pe acelaşi drum pe care veniseră. Ozzie se întoarse ca să se uite îndărăt, spre coama taluzului. O siluetă singuratică se contura pe cer, privindu-i, dar de la depărtarea aceea nu putea vedea cine era.

Ştia că la început va fi uşor. Nu făcuseră nimic istovitor în ziua precedentă; mâncaseră bine şi dormiseră neîntrerupt şapte ore. Pentru primele două ore, trebui să fie atent să nu intre în mijlocul Silfenilor care alergau, mulţumindu-se să rămână la patruzeci de metri în spatele lor. Tălpile lor compactau stratul de nea uşoară care plutea deasupra solului dur, oferind o suprafaţă relativ netedă pentru schiuri. Nici Tochee nu avea greutăţi în a ţine ritmul, fiind la vreo cinci metri în urma lui. De fiecare dată când se întorcea, Orion ridica braţul şi-l flutura, asigurându-l că totul era în regulă. Ceilalţi schiori menţineau o viteză constantă; doi dintre ei mergeau în paralel cu Ozzie şi sania, iar cei trei mai pricepuţi erau în imediata apropiere a Silfenilor, decişi să nu-şi piardă biletul de ieşire de pe planetă.

Odată cu scurgerea după-amiezii, Ozzie observă că ruta începea să se curbeze, îndepărtându-se de drumul pe care ieşiseră din Citadela de Gheaţă. Soarele îi oferea un indiciu aproximativ în privinţa direcţiei, iar masivul muntos cu platou rămânea tot mai mult în stânga. Aici peisajul se schimba. Craterele şi tancurile rămâneau principala trăsătură, însă erau mai rare, îngăduind arborilor-de-cristal să se întindă între ele, cu pădurile înaintând pe pante ca un flux întunecat şi ţepos. Era atât încurajator, cât şi frustrant. Încurajator, pentru că el credea că pădurile se vor dovedi în cele din urmă poteca de plecare de pe planeta aceasta aspră. Frustrant, pentru dificultatea pe care o adăugau călătoriei. Silfenii abia încetiniră în timp ce înaintau pe sub copaci, mișcându-se fluid în jurul trunchiurilor şi vlăstarelor, fără să atingă o crenguţă. Pentru Ozzie era o trudă considerabilă; chiar urmărind dâra cea mai largă de paşi, trebuia să ocolească şi să cotească permanent. La ritmul pe care-l impuseseră Silfenii, manevrele respective necesitau atât concentrare, cât şi un efort fizic considerabil.

Îşi impuse să încetinească la fiecare douăzeci de minute pentru a sorbi din sucul fierbinte, fiind pe deplin conştient de pericolul pe care-l putea reprezenta deshidratarea în condiţiile acelea. Îl surprinse ce distanţă mare pierdură oprindu-se doar cincisprezece secunde, cât era necesar să deschidă un termos şi să bea două înghiţituri. Distanţă pe care trebuia să încerce s-o micşoreze, mergând mai rapid.

După patru ore, transpira abundent în hainele care-l rodeau inconfortabil. Braţele îl dureau. Îşi auzea inima bubuind puternic. Picioarele îl ameninţau cu cârcei. Unul dintre schiorii care ţinuse pasul cu ei rămăsese la sute de metri în urmă şi distanţa faţă de el continua să crească; dintre cei trei schiori care merseseră în paralel cu Silfenii, doi ajunseseră în dreptul lui Ozzie. Poteca Silfenilor ducea peste o suită de deluşoare, ale căror pante abrupte erau greu de abordat. De ambele părţi, copacii se înălţau

treptat. Aveau forme pe care Ozzie nu le mai văzuse pe planeta aceasta. Cei cu adevărat foarte înalţi aveau ramuri care se ridicau în spirală, ca şi cum ar fi fost tăiaţi cu atenţie. Pe de altă parte, majoritatea copacilor erau trunchiuri simple cu sfere ce aduceau cu colivii de sticlă dispuse pe înălţime – cele de la bază aveau un metru diametru, iar cele din vârf abia dacă ajungeau la dimensiunile unor ghinde. Particule de gheaţă se acumulaseră în învelişuri neregulate pe toate trunchiurile, deşi nu se zăreau ţurţuri. Era prea frig pentru ca să poată apărea asemenea forme.

Ajunseseră pe coama unui deal scund când Orion cedă în cele din urmă, derapând aleatoriu până se opri şi dând în acelaşi timp drumul frânghiei din mâini. Tochee îşi înfipse imediat cele patru prăjini în sol, frânând. Ceilalţi schiori trecură ca fulgerul pe lângă ei, în vreme ce Ozzie se întoarse.

— Ai păţit ceva? strigă bărbatul spre Orion. Băiatul era îndoit din mijloc. În ciuda straturilor groase de haine, Ozzie îşi dădea seama că tremura violent.

— Îmi pare râu… suspină Orion. Îmi pare rău… Mă dor toate… Trebuie să m-odihnesc.

— Odihneşte-te cât vrei.

Cronometrul din vederea virtuală a lui Ozzie îl anunţa că mergeau de peste cinci ore. Soarele avea să apună peste alte 51 de minute.

Scoase din buzunarul hainei un pergament, străduindu-se să deruleze pielea rigidizată de ger. Ținând stângaci o bucată de cărbune în mănuşă, scrise: „Băiatul foarte obosit, în curând noapte. Popas la baza dealului.”

Tochee se mişcă înapoia parbrizului, coborând capul în aşa fel încât Ozzie să-i poată vedea segmentul ocular frontal. Configuraţiile dansară, răsucindu-se. Într-o traducere aproximativă spuneau: **Şi eu obosit. Popas bun.**

Când Ozzie privi în lungul potecii, putu să distingă doar câteva scânteieri de lumină topaz şi jad printre copacii de dedesubt, de la Silfenii care continuau să înainteze. Deja cântecul lor nu se mai auzea de mult. În clipa aceea îşi dădu seama că schiorul care rămăsese mult în urmă încă nu-i ajunsese. Dacă individul avea câtuși de putină minte, ar fi încercat mâine să revină la săniile acoperite. Ozzie nici măcar nu ştia care dintre cei cinci era. Unii aveau echipamente de campare moderne care i-ar fi putut ajuta să supravieţuiască peste noapte. Încrederea lui era amplificată de ştiinţa că propriul lor cort cu izolaţie de aer era suficient de bun, mai ales cu o termocărămida.

Orion sorbea cu înghiţituri mari din termos.

— Ia zi, nenică, întrebă Ozzie, poţi coborî până la baza dealului?

— Da. Ozzie, îmi pare sincer rău… Voi doi ar trebui să continuaţi. Eu mă pot întoarce probabil la Citadela de Gheaţă.

— Nu fi idiot! Oricum era timpul să ne oprim. Vreau să fiu în cort înainte s-apună soarele.

Ridică frânghia de remorcare şi i-o întinse.

Coborâșul până la poalele dealului nu prezenta probleme. Continuară să mai meargă câteva minute, până găsiră un luminiş mic. Arborii acoperiţi cu învelişuri groase de gheaţă absorbeau lumina roşie a soarelui, transformând podeaua pădurii în stacojiu crepuscular. Ozzie scoase cortul lor din spatele saniei lui Tochee şi i-l dădu lui Orion să-l monteze, în timp ce el înălţa cadrul rudimentar din oase, acoperit cu blană. Aprinse din nou două lumânări în faţa parbrizului saniei. Pe când se strecura afară, îl văzu pe extraterestru trăgând sigiliul unei termocărămizi.

Orion ridicase cortul lor la câțiva metri mai departe şi era deja înăuntru. Lumină galbenă soporifică de la opaiţul cu kerosen se strecura prin clapa deschisă. Grăbindu-se să intre, Ozzie percepu pentru prima dată, în mod brutal, cât

de izolaţi erau. Singuri într-o pădure arctică extraterestră, fără lumină sau căldură naturală, unde creaturi necunoscute ar fi putut să le dea târcoale. Acesta era eternul coşmar al copilăriei, care de fapt nu dispărea niciodată după ce se ajungea la stadiul de adult, nici chiar după trei sute cincizeci de ani.

Nu doar frigul îl făcu să se înfioreze, când se târî înăuntru şi sigila clapa cortului. Orion făcu un adevărat spectacol din desfacerea sigiliului unei termocărămizi. Încet, îşi scoaseră amândoi hainele de blană voluminoase şi pantalonii, apoi straturile exterioare de pulovere şi pantaloni. Ozzie îşi mirosi cămaşa cadrilată îmbibată de sudoare rece şi strâmbă dezgustat din nas. Imediat ce încetaseră ritmul alert de înaintare, începuse să i se facă frig foarte repede, în ciuda hainei de blană.

— Uitasem cât de rău e noaptea aici, mormăi el.

— Crezusem că de acum vom fi cu totul în altă parte, oftă stânjenit Orion. Am mers tare mult…

Ozzie îl strânse uşor de umăr.

— Mai ţii minte cât am mers când am ajuns aici? Te-ai descurcat foarte bine. Oricum mă pregăteam s-anunţ că era suficient pentru azi.

— Mulţumesc, Ozzie. Crezi că ceilalţi au reuşit?

— Nu ştiu. Cei mai mulţi au ţinut pasul cu Silfenii.

— Sper c-au reuşit.

Bărbatul deschise geanta care conţinea o parte din raţiile lor de hrană.

— Ce-ai avea chef pentru cină?

***

Ozzie n-ar fi vrut deloc să se trezească atunci când se declanşa inserţia ceasului său deşteptător. Zăcea tihnit în pliurile calde şi moi ale sacului de dormit şi toate membrele îl dureau îngrozitor, cât despre muşchii abdominali… În cort

era întuneric beznă, aşa că îşi comută inserţiile retinale pe infraroşu şi căută în jur opaiţul cu kerosen. Acesta se aprinse cu o flamă care-l făcu să clipească repede din ochi, proiectându-și în interior sumbra lumină gălbuie. În scurtă vreme, flăcăruia grăsimii de balenă pe care o foloseau drept combustibil ridică un fuior subţire şi spiralat de fum negru, înecăcios.

— Ce s-a-ntâmplat? tuși Orion.

— Nimic. E dimineaţă – scularea.

— Nu cred. E încă noapte. Abia ne-am culcat.

— Mă tem că nu, nenică.

Ozzie trase fermoarul jumătăţii superioare a sacului de dormit. Lenjeria de corp i se uscase, ca şi cămaşa cadrilată şi puloverele pe care le înghesuise în sac cu el. Totuşi termocărămida se consumase, aşa că aerul care se răcise treptat îngăduise formarea de condens pe interiorul ţesăturii cortului. Încercă să-şi îmbrace cămaşa cu grijă, dar de fiecare dată când atingea peretele cortului cu mâna, o ploaie de picuri fini se revărsa peste el. Orion se plânse de acelaşi lucru, în vreme ce se îmbrăca.

Deschiseră conserve autoîncălzitoare cu omletă şi şuncă. Vreme de câteva momente minunate, aromele mâncării calde alungară izul oribil de grăsime arsă.

Când fură aproape gata să iasă, Orion întrebă:

— Crezi că azi vom ajunge pe altă planetă?

— Sincer? Nu ştiu, nenică. Sper s-ajungem. Dacă nu, o să mergem întruna, de-acum nu poate fi departe. Nici chiar Silfenii nu pot supravieţui mult timp aici.

În mintea lui, propriile lor limite erau o grijă constantă. Mai aveau cu totul opt termocărămizi, ceea ce le garanta încă trei nopţi. Poate că ar fi putut supravieţui fără termocărămidă în cort, însă ar fi fost o noapte teribilă, iar Tochee ar fi fost terminat. Nici nu avea rost să se mai gândească în ce fel aveau să transporte cortul, alimentele şi toate celelalte.

Ieşiră din duhoarea grăsimii de balenă în gerul muşcător al pădurii negre. Peste noapte ninsese din nou, depunând un strat subţire peste blana care proteja sania lui Tochee. O dată în plus, când traseră blana într-o parte neliniştea îl încercă pe Ozzie – oare extraterestrul masiv supravieţuise? Era viu. Dinapoia parbrizului, manipulatoarele lui gesticulară fericite spre ei.

Cortul, învelitorile şi bagajele fură prinse pe sanie în mai puţin de o jumătate de oră. Din fericire, ninsoarea nu fusese într-atât de puternică încât să acopere complet urmele Silfenilor. Înainte de a pleca, Ozzie examina micul pandantiv al prieteniei. Scânteia lui nu era la fel de vie ca în ziua anterioară, dar la interior continuau să se mişte luminiţe albăstrui. Bărbatul consideră asta un semn încurajator şi porniră.

Începuse să bată vântul, care suflă toată dimineaţa prin pădure. Purta cu el particule micuţe de nea, ce-l sileau pe Ozzie să-şi şteargă ochelarii la fiecare câteva minute. Ori de câte ori se oprea ca să bea, trebuia să cureţe şi parbrizul saniei de fulgi îngheţaţi. Nu era sigur dacă deasupra vârfurilor arborilor ningea cu adevărat, sau dacă erau simple fuioare de zăpadă pe care vântul le rearanja. Îl nedumerise de la bun început motivul pentru care solul de aici nu era acoperit cu un metru sau doi de omăt şi gheaţă. Sara îi spusese după aceea că o dată sau de două ori pe an se pornea o vijelie care ţinea zile întregi şi care îndepărta zăpada depusă şi granulele mici de gheaţă. Cumva, asta nu-l surprinse şi nici măcar nu-l tulbură; toată planeta era stranie şi, în sinea lui, credea că ar fi putut să fie la fel de artificială ca şi Silvergalde.

În mod deliberat, în dimineaţa aceea impuse un ritm mai lent. Ieri fusese un efort deliberat de a ţine pasul cu Silfenii, pentru a înhăţa şansa infimă ca aceştia să-i poată scoate de pe planetă înainte de căderea nopţii. Călătoria lor continua să fie mânată de urgenţă, totuşi era mai important

un ritm constant şi realist decât viteza pură. Noua lui nelinişte era cauzată de felul în care vârtejurile de vânt ştergeau treptat urmele Silfenilor. Deşi, parcă în compensaţie, se părea că arborii se îndepărtaseră niţel, formând o potecă rudimentară prin pădure.

La prânz mâncară tot supă, adăpostiţi îndărătul paravanului sărăcăcios al unui copac cu ciorchini de sfere; cu învelişul său de zăpadă ar fi putut trece drept un brad uriaş de Crăciun. Ca şi înainte, o oprire cât de scurtă le cobora temperatura corpului, iar supa fierbinte părea că nu putea să compenseze. Ozzie detesta senzaţia frigului coborându-i în degetele de la picioare şi-i era imposibil să nu se gândească la degerături. Când ieşiră dinapoia copacului, ninsoarea se îndesise, acoperind aproape complet urmele după care se orientaseră. Înrăutăţind şi mai mult lucrurile, zăpada începea să se lipească de blana hainelor lor. Sania era ca o moviliţă de omăt pe tălpici.

Ozzie simţea particulele minuscule strecurându-i-se pe sub marginea glugii. Linii subţiri de gheaţă îi ardeau pielea obrajilor. După câteva minute, copacii începură să se rărească. Cu toate că asta uşura schiatul, le reducea protecţia în faţa vântului şi a fulgilor. La scurtă vreme după aceea, urmele Silfenilor dispărură complet. Ozzie încetini până la oprire, după care fu nevoit să se împingă iarăşi rapid mai departe, când sania lui Tochee fu cât pe-aici să-l izbească.

De asta se temuse din capul locului, că vremea avea să-i afecteze, făcându-i să piardă poteca. Se luptă cu mănuşile până izbuti să scoată pandantivul prieteniei. O scânteie mică, albăstruie, continua să se zărească înăuntru. Ozzie se răsuci încet, descriind un cerc complet. I se păru – poate – că într-o direcţie era ceva mai strălucitoare. Era o presupunere destul de firavă pentru care să rişte trei vieţi, dar nu dispunea de nimic altceva.

Merse în spatele saniei şi luă o frânghie subţire. Îşi legă

un capăt de mijloc şi pe celălalt de sanie, apoi porni iarăşi. Cel puţin se părea că vântul încetase, însă pe de altă parte ninsoarea se înteţise vizibil. Ozzie se oprea constant pentru a examina pandantivul, dar un gând trădător îl iscodea întruna în străfundul minţii: de ce te mai oboseşti? Cel puţin atunci când sosiseră pe planeta aceasta avusese ignoranţa liniştitoare a credinţei că nimic rău nu se putea întâmpla vreunui călător pe potecile Silfenilor. Acum ştia că în joc era viaţa lui şi că şi-o încredinţase unei bijuterii extraterestre. Cât de firavă era certitudinea aceea?

Cronometrul îl anunţă că merseseră patruzeci de minute în loc deschis, deşi lui i se păruse că trecuse toată după-amiaza până ajunseră la marginea altei păduri. De îndată ce pătrunseră în ea şi se găsiră sub ramurile protectoare, rafalele de ninsoare se reduseră simţitor, totuşi Ozzie nu-şi dezlegă frânghia care-l ţinea de sanie.

— O să poposim peste două ore, îşi anunţă tovarăşii.

Sperase de fapt că vor putea merge mai mult, dar planeta aceasta le dejucase din nou planurile. Se simţea vlăguit după două zile în care se luptase cu terenul ostil şi ştia perfect că Orion n-avea să poată reuşi să mai umble prea mult. Cât despre Tochee… cine putea şti ceva? În seara asta însă aveau să se odihnească pe îndelete, o odihnă care să le permită măcar să umble încă o zi întreagă. Iar după aceea… nu avea la ce să se gândească.

Merse întruna, mișcându-și în ritm lent braţele grele şi picioarele dureroase. Labele picioarelor îi amorţiseră: gerul anulase orice senzaţii mai jos de glezne, ceea ce-i îngăduia imaginaţiei să ruleze scenariile cele mai groaznice despre ce va vedea diseară, când îşi va scoate bocancii. Cel puţin pădurea aceasta era pe o pantă care cobora lin; desigur, existau moviliţe şi coame, totuşi progresul general era încurajator. Nu era sigur dacă ar mai fi fost în stare de alt urcuş prelungit. De asemenea, zăpada era mai groasă, acoperind toţi bolovanii şi steiurile obişnuite. De câteva ori,

Ozzie o scutură de pe haina lui de blană, pe care se depusese.

— Ozzie!

Se întoarse la auzul strigătului şi-l văzu pe Orion fluturând disperat din braţe. *Ce mai este?* În ciuda iritării sale, care se accentuase, îi făcu semn lui Tochee să se oprească şi schie înapoi către băiat.

Orion îşi scoase ochelarii.

— E udă! exclamă el.

În loc să strige la băiat să-şi pună ochelarii înapoi pe ochi, Ozzie se aplecă mult, ca să vadă ce se întâmplase.

— Zăpada… zise Orion. Se topeşte… E-ndeajuns de cald ca să se topească.

Într-adevăr, gheaţa de pe ochelari părea înmuiată. Ozzie îşi scoase proprii ochelari şi privi drept în sus. Un milion de punctulețe închise la culoare cădeau din cerul roz-coral uniform. Când îi atingeau pielea dezgolită, nu ardeau şi înţepau aşa cum făcuseră înainte; erau tot reci, dar se topeau iute şi i se prelingeau pe piele.

Bărbatul se împinse către arborele cel mai apropiat. Ridică un băţ de schi şi lovi cu putere în trunchi. Neaua se desprinse şi căzu. Îl lovi din nou şi din nou, până îi dezveli scoarţa. Era scoarţă biologică, adevărată. Copacul era din lemn, precum copacii pe care-i cunoştea el. Izbucni în râs, aproape isteric. Printr-o ironie a sorţii, era atât de înfrigurat încât nu-şi dăduse seama că mediul înconjurător se încălzise până la vreo zece grade sub punctul de îngheţ.

Orion se apropiase șontâc. Privi surescitat petecul de scoarţă.

— Am reuşit! răcni Ozzie şi-l cuprinse pe băiat în braţe. Am făcut-o-n pizda mă-sii! Am scăpat de pe planeta blestemată! Am ieşit, am ieşit! Sunt liber din nou!

— Chiar suntem? Am scăpat cu adevărat?

— Da, fir-ar a dracu’! Poţi pune pariu pe ce vrei. Tu şi cu mine, puştiule, am făcut-o. Bineînţeles, şi Tochee. Haide,

hai să-i spunem vestea cea bună!

— Dar, Ozzie… rosti Orion şi ridică ochii. Cerul este tot roşu…

— Ă-ă-ă, da.

Miji ochii spre boltă; era un roz foarte strălucitor, mai ales pentru acest moment al zilei – adică, pentru momentul zilei de pe ceasul lui digital. Dacă ar fi fost pe altă planetă…

— Nu ştiu, însă se poate ca în galaxie să nu existe doar o singură stea roşie.

Scoase pergamentul său uzat, în timp ce schia spre partea din faţă a saniei, şi scrise: „Cred c-am reuşit. Mai poți continua niţel?”

Atâta timp cât trăiesc.

Când Ozzie ridică pandantivul prieteniei, scânteia de lumină aproape dispăruse.

— Pe aici, cred, rosti el şi se împinse din nou la drum, fără a fi realmente alarmat în privinţa direcţiei.

Fizic vorbind, condiţiile nu se schimbaseră foarte mult, dar simplul fapt că ştia că scăpaseră de teribila planetă a Citadelei de Gheaţă îi îngăduia corpului său să apeleze la o rezervă de energie necunoscută până atunci. *La fel ca balena-gheții*, gândi el.

Desigur, acum când ştia unde să privească, semnele erau evidente. Omătul gros… genurile diferite de arbori cu ramuri osoase conturate pe cer… ba chiar şi cerul în sine, mai deschis la culoare. Lucrurile se schimbau cu fiecare metru pe care-l parcurgeau. Nu după multă vreme, zări smocuri de iarbă subţire roşu-maronie ridicându-se deasupra zăpezii. Apărură apoi rozătoare micuţe, care se ascundeau speriate după copaci. De pe crengi, zăpada cădea în jurul lor constant, cu sunete înfundate, pe măsură ce dezgheţul sporea. Porniseră la vale pe o pantă destul de înclinată şi coborau iute.

Pădurea se sfârşi brusc. Ozzie fulgeră pe lângă ultimii arbori şi ieși pe un câmp de nea întreruptă de bolovani şi

petice tot mai mari din iarbă cu nuanţe portocalii. Se aflau la jumătatea unei văi masive între munţi de mărimea Alpilor. Sub ei se întindea un lac cu apă minunat de limpede, care se întindea vreo treizeci de kilometri de o parte şi alta. Malurile lui erau de asemenea mărginite de copaci, ale căror crengi întunecate începuseră să înmugurească. Zăpada dispărea complet la un kilometru în faţa lor şi iarba era brăzdată de sute de pârâiașe primăvăratice, pe măsură ce linia de topire suia lent. De ambele părţi, liziera era aproape continuă, trasând o linie aproximativă de demarcaţie între pantele inferioare ierboase ale munţilor şi nivelurile superioare stâncoase.

Când întoarse capul către pădurea din care abia ieşise, Ozzie fu sigur că ar fi avut nevoie de maximum cinci minute ca s-o străbată pe schiuri, totuşi ei făcuseră popas cu cincisprezece minute în urmă. Soarele scânteietor se ridica la un capăt al văii şi bărbatul înţelese în cele din urmă cerul trandafiriu. Ieşiseră dintr-o noapte maro mohorâtă direct într-un revărsat de zori dezlănţuit.

Ozzie îşi dădu fără grabă gluga pe spate şi zâmbi spre lumina care creştea şi începea să-i încălzească pielea.

18

Nici un stabil Prim nu avea nume. Numele derivau dintr-un sistem de comunicaţii complet diferit de legăturile directe ale impulsurilor nervoase ale speciei lor. Desigur, aveau moduri de a se identifica reciproc. Chiar şi în forma lor de grup-ciorchine, stabilii erau mai presus de orice individuali, un factor ce rezulta din teritorialitatea lor istorică. Alianţele lor se încheiaseră şi se destrămaseră cu regularitate în epoca premecanizării planetare, când până şi cele mai strânse parteneriate putuseră fi abandonate rapid dacă apărea un avantaj. În zilele acelea, disputele fuseseră întotdeauna legate de mărimea teritoriului şi de resursele disponibile – în principal apă curgătoare şi terenuri agricole. De-a lungul mileniilor, puţine se schimbaseră.

După înflorirea mecanizării, natura alianţelor se modificase pe măsură ce trebuiau satisfăcute cerinţele maşinilor. Cu toate acestea, manevrele şi fluxurile de loialitate aflate în permanentă mişcare continuaseră să se supună aceloraşi reguli de amăgire şi forţă.

Un stabil reuşise permanent să-şi păstreze preeminenţa printre ceilalţi din specia sa. Încheiase mereu alianţele cele mai puternice, avansase mereu pe seama altora, îşi apărase mereu graniţele, fusese mereu cel mai viclean. În ultima vreme, era cel mai mare şi mai puternic dintre toţi. Cu toate că nu avea un nume. Putea fi caracterizat prin locul unde se găsea: LuminăDimineaţăMunte – un con mare de rocă şi pământ care se ridica în mijlocul unei văi lungi definite de stânci colţuroase ce se înălţau la sute de metri deasupra fundului mocirlos. Din cauza alinierii pereţilor înalţi de piatră, fasciculele groase de lumină solară produse de marginile neregulate treceau peste piscul central numai în cursul dimineţii.

Era locul perfect pentru a stabili teritoriul unui nou stabil

Prim. La momentul amalgamării sale, cu şapte sau opt mii de ani înainte ca Hristos să fi apărut pe Pământ, zona ecuatorială a planetei era ocupată de mii, poate chiar zeci de mii de stabili, care erau slujiţi şi protejaţi de clanurile lor de mobili. Erau primitivi pe atunci, creaturi a căror lungă secvenţă evolutivă rodea abia acum. Instalaţi în mijlocul terenului lor păzit cu avariţie, stabilii îşi exersau rudimentele de gânduri plănuind împotriva vecinilor lor. Turme de mobili standard consumau celulele de bază din pâraiele mocirloase şi îngrijeau vegetaţia comestibilă, în vreme ce variantele soldat ale mobililor începuseră să se dezvolte pe măsură ce erau siliţi să facă terci creierii mobililor rivali folosind bâte de lemn.

Mica sub-turmă de doisprezece mobili fusese trimisă de stabilul ei natal pentru a căuta un loc pentru a stabili o turmă nouă. Un nou teritoriu vecin ar fi fost în avantajul stabilului întemeietor; având ca origine o personalitate comună, loialitatea lor ar fi fost cea mai puternică dintre toate, cel puţin în primii ani. După o vreme, divergentele urmau să apară, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

LuminăDimineaţăMunte păstra încă amintirea despre sine înainte să fi început amalgamarea şi adevărata gândire. Sub-turma petrecuse zile întregi, coborând cu grijă pereţii văii, ocolind alunecările de grohotiş şi târându-se peste aflorimente ascuţite. După aceea se reunise şi pornise prin pădurea ecuatorială care creştea din solul mlăştinos de pe fundul văii. La fiecare crăpat de ziuă, o pâclă luneca în sus din vegetaţia luxuriantă, o moştenire a ploilor nocturne, înceţoşând văzduhul şi transformând în aur-portocaliu delicat razele puternice ale soarelui.

Atunci văzuseră conul simetric care se ridica din terenul adumbrit din faţa lor – unica formă de relief a întregii văi ce fusese atinsă de lumină, conturând verde smarald fluorescent pe cerul roz. Razele solare sclipeau din pârâiaşele ce se prelingeau pe versanţii săi. Punctuleţe

negre îi dădeau ocol hăt deasupra, cu aripile întinse, răsfăţându-se în curenţii produşi de diferenţele de temperatură; era una dintre puţinele forme de viaţă non-Prim care supravieţuiseră la tropicele planetei.

Cei mai mari patru membri ai turmei se lipiseră strâns laolaltă, permiţând receptorilor lor nervoşi să se atingă, astfel încât creierele li se cuplaseră. Gândurile lor individuale erau practic identice, fiind simplele amintiri şi comenzi primite de la stabilul natal, totuşi capacitatea lor de luare a deciziilor era sporită în mod semnificativ prin unirea aceea. De când ajunseseră pe fundul văii, nu întâlniseră niciun alt mobil şi nici nu văzuseră semne ale ocupării de vreo turmă. Cu intrările ei înguste, valea era uşor de apărat. Mărimea ei putea asigura subzistenţa a trei-patru turme. Un stabil şi turma lui ar fi dispus de o abundenţă de apă şi teren, având un avantaj strategic faţă de stabilii din jur.

Cât despre locul exact pentru amplasarea stabilului… Două tije senzoriale superioare se rotiră pe fiecare mobil, astfel ca toţi ochii lor să poată privi muntele conic. Având atât de multe pâraie, probabil că în vârf exista un izvor. Locul acela ar fi fost ideal pentru un stabil. Apa ar fi fost permanent curată, spre deosebire de stabilii ale căror teritorii erau înşiruite în lungul râurilor şi trebuiau să se mulţumească cu apă contaminată din amonte.

Căzuseră atunci de acord: muntele scăldat de lumină. Legătura lor temporară se întrerupsese când se îndepărtaseră. Ceilalţi opt membri ai sub-turmei fuseseră chemaţi. Tijele senzoriale superioare se aplecaseră, astfel ca receptorii nervoşi să se poată atinge între ei, şi instrucţiunile fuseseră transmise tuturor membrilor. La unison, porniseră spre munte.

După ce escaladaseră două treimi din înălţimea sa, găsiseră un iaz mare alimentat de câteva pâraie clipocitoare. Cei patru mobili mari îşi împreunaseră din nou

gândurile şi examinaseră zona, folosindu-şi intelectul extins. Unul dintre ei aspirase puţină apă şi descoperise că avea un nivel satisfăcător de celule de bază Prime. Prezenţa lor confirmase că locul ar fi fost potrivit pentru un stabil, după ce s-ar fi întreprins unele modificări. Alte instrucţiuni fuseseră emise către tovarăşii de turmă.

Tipul de mobil care cercetase valea era cea mai simplă dintre varietăţile pe care le năşteau stabilii şi de aceea cel mai adaptabil la sarcinile pe care le putea executa. Avea un trunchi în formă de pară cu piele albă precum ceara, a cărui bază avea diametrul de peste un metru, cu patru încreţituri cu secţiune triunghiulară din piele groasă ce-i coborau vertical pe flancuri. Simetria aceea cvadruplă era o constantă în viaţa Primilor. Mobilii aveau patru picioare care continuau încreţiturile de piele de la marginea inferioară a trunchiului. Fiecare picior era traversat prin centru de un „os” flexibil de susţinere, învelit în benzi musculare care ofereau un domeniu considerabil de mişcări. Picioarele se terminau printr-o copită mică din cartilaj dur de culoare ocru, care se putea înfige puternic în sol sau chiar în lemn – deşi mobilii nu obişnuiau să escaladeze arborii.

Din trunchi se desprindeau patru braţe, la şaizeci de centimetri deasupra articulaţiilor lor din solduri. Erau similare cu picioarele în privinţa mărimii şi a flexibilităţii totale; difereau doar prin faptul că vârful se despica într-o configuraţie de tip cleşte cu patru fălci, care era perfect capabilă să reteze nişte crengi de grosime mijlocie. În partea superioară a corpului principal, patru deschideri asemănătoare branhiilor erau dispuse echidistant în jurul creştetului, absorbind aerul în plămâni. Între ele se aflau organele de introducere a hranei, mini-trompe cărnoase elastice ce dispuneau de posibilităţi de mişcare independentă. Mobilii păşteau unele forme vegetale pentru substanţele chimice pe care le conţineau, dar în principal aspirau apă saturată cu celule de bază. Ambele erau

procesate într-un stomac dublu mare. Terciul putea fi semi-digerat înainte de a fi regurgitat pentru hrănirea unui stabil; în cazul digestiei complete, reziduurile erau excretate prin anusul aflat la baza trunchiului.

Deasupra branhiilor şi gurilor, creştetul trunchiului se diviza în cele patru tije senzoriale, care erau membrele sale cele mai flexibile, capabile să se îndoaie şi răsucească în orice direcţie. Chiar în vârful lor se găsea delicatul receptor nervos, o membrană subţire, permeabilă la impulsuri, întinsă peste ganglioni neprotejaţi; puţin mai jos erau situaţi ochii, apoi o veziculă sensibilă la presiune care putea detecta undele sonore, un panaş de fibre subţiri şi sensibile cu care mirosea, şi în cele din urmă un mănunchi de celule tactile capabile să detecteze temperatura.

Pentru astfel de creaturi, modificarea zonei din jurul iazului potrivit propriilor lor cerinţe fusese o chestiune relativ simplă. Ele stăpâneau de multă vreme elementele de bază ale folosirii uneltelor şi adaptaseră rapid pietre ascuţite şi bucăţi de scoarţă tare de la copacii din apropiere. Folosindu-le ca pe hârlețe şi lopeți, cei doisprezece mobili săpaseră un iaz mai puţin adânc, în amonte faţă de primul, şi îl căptuşiseră cu pietre luate din solul excavat.

După ce terminaseră, cei patru mobili mari intraseră în iaz şi-şi lipiseră din nou receptorii nervoşi. De data aceasta uniunea fu mult mai profundă decât simpla conectare a gândurilor. Corpurile le erau strâns lipite laolaltă, pregătite pentru amalgamare. Procesul era declanşat de un potop hormonal intern cauzat de contopirea mentală. În următoarele cinci săptămâni, mobilii cunoscură o metamorfoză spectaculoasă. Cele patru corpuri fuzionară lent la nivel celular, producând o singură entitate. În locurile unde se atingeau, pieile lor se înmuiau şi se topeau, creând o unică şi uriaşă cavitate corporală. În interiorul acesteia, creierele le concrescură şi se extinseră – un

şablon de transformare urmat de majoritatea organelor importante. Muşchii se topiră pur şi simplu, oferind o sursă nutriţională care să alimenteze celelalte modificări. Picioarele se reduseră, până la nivelul unui inel de proeminenţe cărnoase care susţineau corpul cel nou şi mare. Braţele se atrofiară şi apoi dispărură complet, deoarece nu mai erau necesare. Organele digestive se întinseră şi cuprinseră noul şi unicul creier, aidoma unor cârcei de viţe care se răsucesc în jurul tulpinii unui arbore. În acest timp, sub creier se dezvolta ceva nou. Sistemul reproductiv, care anterior fusese embrionar, se dezvoltă în organe perfect viabile. Doar tijele senzoriale rămaseră neschimbate, alimentând creierul cu o imagine dodecagonală a lumii din jurul său.

La sfârșitul procesului, noul stabil-Prim, LuminăDimineaţăMunte, începu să-şi pregătească apărarea teritoriului. Cei opt mobili rămaşi plecau şi veneau întruna, hrănind stabilul cu terciul regurgitat. Fuseseră instruiţi să se îmbuibe cu tipuri specifice de plante, care să le îmbogăţească alimentaţia cu anumite vitamine.

Declanşate de substanţele nutritive conţinute în hrană, organele reproducătoare ale lui LuminăDimineaţăMunte începură ovulația. Primul lot de o sută de nucleoplasme fu eliberat din corpul său în apă, care le purtă în aval, până la iazul mai mare. Celulele de bază începură să coaguleze în jurul lor.

În sine, celulele de bază Prime urmau un ciclu de viaţă similar cu al amibelor: absorbeau hrana prin membrane şi se reproduceau prin fisiune, rămânând o formă de viaţă unicelulară care popula majoritatea apelor de pe planetă, în acelaşi timp însă purtau ADN pentru multe altele. Nucleoplasmele inițiau etapa multicelulară, eliberând catalizatori pentru noi secvenţe în ADN şi decuplând secvenţa etapei amibă. Ciorchinele de celulele din jurul nucleoplasmei începu să se modifice, dezvoltând noi părţi

specializate, care asigurau funcţii specifice. Ca orice organism multicelular, celulele se specializau. Stabilul deţinea un grad de control asupra genului de nucleoplasmă care avea gestația în sistemul lui reproducător. Controlându-și în mod conştient secreţia hormonilor în nucleoplasmă, el putea să dicteze mărimea organelor şi în felul acesta să proiecteze structura şi compoziţia unui mobil. Dacă acesta trebuia să execute munci dificile, producea un lot de nucleoplasme care coagulau cel mai mare şi mai puternic mobil. Într-o perioadă în care teritoriul său era ameninţat, elibera nucleoplasme pentru a produce soldaţi.

Cea dintâi turmă de mobili LuminăDimineaţăMunte ieși din iaz după trei săptămâni de coagulare. Mobilii existenţi îi conduseră la stabil, care îşi atinse receptorii nervoşi de ai lor. Memorie şi instrucţiuni fulgerară prin membrana permeabilă la impulsuri, umplând creierele virgine ale mobililor cu o versiune compactată a propriilor sale gânduri.

În primele decenii, LuminăDimineaţăMunte îşi modelă şi fortifică valea. Pe vremea aceea, în zona ecuatorială rămăseseră puţine forme de viaţă non-Prim. Cele care mai locuiau încă în vale, aşa cum erau păsările şi câteva creaturi de tip rozătoare, fură iute vânate şi exterminate – niciun stabil nu tolera competiţia pentru propriile sale resurse. Treptat, jungla sălbatică fu defrişată şi mocirlele asanate şi transformate într-o reţea de canale ce irigau ferigile mari pe care le mâncau mobilii. Piatra fu extrasă din cariere şi utilizată la construirea unui dom-iglu simplu peste stabil, ca protecţie împotriva forţelor naturii şi a oricăror prădători sosiţi de pe alte teritorii. Fură extrase minereuri de metal şi cu ajutorul focului se forjară vârfuri grosolane pentru arme. Iazul de coagulare fu dragat şi căptuşit cu piatră.

După patruzeci şi cinci de ani de creştere

nerestricţionată, LuminăDimineaţăMunte ajunse la limitele capacităţii sale de management. Peste o mie de mobili munceau în vale, iar supravegherea lor devenea dificilă. Un al doilea stabil fu coagulat, ca să compenseze deficienţa. Iazul şi domul lui LuminăDimineaţăMunte fură extinse şi patru mobili se contopiră la doi metri de el. În timp ce coagularea se derula, LuminăDimineaţăMunte cuplă şase dintre receptorii săi nervoşi la cei ai mobililor care fuzionau, împingându-și gândurile în creierul nou care creştea. Când totul se termina, cei doi erau permanent legaţi prin patru receptori nervoşi, producând un duo de stabili cu o capacitate mentală mult extinsă şi capabil de a organiza multe turme de mobili.

Începu o nouă fază de productivitate. După ce fu redată agriculturii, valea putea să întreţină mii de mobili, deși, spre dezamăgirea lui LuminăDimineaţăMunte, aproape toţi mobilii aceia erau necesari pentru simpla întreţinere a văii. După treizeci şi cinci de ani, un al treilea stabil fu coagulat lângă duetul iniţial. Aceasta se petrecu în perioada când începuseră relaţii comerciale cu stabili din teritoriile înconjurătoare. Minereuri de metal fură oferite pentru a opri un teritoriu care începuse să pătrundă dincolo de meterezele văii. Ferigi pentru hrană fură schimbate pentru trunchiuri de arbori de esenţe tari, din care se obţineau suliţe şi ghioage mai bune. Se făcu troc cu idei, dintre care rolul cel mai important îl aveau conceptele de plug şi rotaţia recoltelor, aduse de stabili de la mii de kilometri depărtare. Era începutul adevăratei agriculturi pentru civilizaţia Primă şi pentru revoluţia asociată pe care o atrag întotdeauna inovaţiile. Într-un deceniu, cantitatea de produse crescute de un mobil se dublă. Înțelegând posibilităţile conceptului, stabilii începură să experimenteze, studiind felul în care creşteau plantele şi calităţile solurilor. LuminăDimineaţăMunte deduse polenizarea încrucişată ca metodă de creştere a recoltelor

şi obţinere de noi varietăţi. Fu începutul metodei ştiinţifice şi a tot ce implica aceasta.

LuminăDimineaţăMunte îşi coagulă al douăzeci şi nouălea stabil la un deceniu după ce începuse cultivarea recoltelor. Peste douăzeci de ani, la o mie de ani după ce-şi începuse viața iniţială sub forma unei celule unice, numărul de unităţi interconectate din grup ajunsese la patruzeci – o rată de expansiune de care nu se mai auzise până atunci. Creierele sale legate laolaltă abundau în idei şi gânduri, pe măsură ce îşi observau cu tot mai multă atenţie universul imediat înconjurător.

La marginea zonei tropicale, stabilii Primi înaintau mereu în regiunile temperate, înarmaţi cu noua cunoaştere şi înţelegere a naturii. Graţie focului, ei puteau trăi în locuri tot mai îndepărtate de climatul lor original. Clădirile încălzite, ogoarele cultivate, canalele, podurile, ferestraiele şi topoarele îi ajutară să călătorească tot mai departe pentru a încheia alianţe cu alte teritorii.

În mod inevitabil, pe măsură ce înţeleseră principiile construirii şi rezistenţei materialelor, fură dezvoltate instrumente matematice care să-i ajute în procesul de fabricare. Pentru nişte creaturi care erau în esenţă un creier gigantic, matematica juca rolul primordial – reprezenta cheia pentru înţelegerea generală. Se dedicară ei cu un devotament aproape religios. Toate elementele se găseau pe poziţii pentru a începe epoca mecanicii. După aceea, ritmul schimbării fu extrem de rapid.

După o mie de ani, LuminăDimineaţăMunte era un grup de stabili care conţinea 372 de unităţi separate. Până atunci, puţini Primi crescuseră vreodată la o asemenea mărime. Corpurile sale individuale formaseră un inel viu în jurul conului muntos. Izvorul care bolborosise în vârful muntelui era acum dirijat prin conducte de lut ars în clădirea din vârf, care găzduia grupul de stabili. Aceştia locuiau într-o sală gigantică, al cărei plafon boltit din sticlă

îngăduia pătrunderea razelor de soare. Pe timpul nopţii, erau aprinşi cărbuni în coşuri din fier, menținând iluminarea interiorului şi permițând stabililor să-şi continue munca – instruirea turmelor de mobili, producerea de nucleoplasme şi examinarea experimentelor şi proiectelor. De câteva ori pe zi, duze micuţe îi împroșcau cu sprayuri de apă, păstrându-i curaţi. Produsele excretate erau îndepărtate printr-o reţea de rigole ce cobora muntele, iar canale speciale distribuiau loturile de nucleoplasme în salba de bazine de coagulare care fuseseră săpate sub clădire.

În exterior, aerul continua să fie plin de aburii proveniţi de la ploile nocturne, dar pâclele acelea se amestecau cu fumul ridicat din furnalele ce ardeau întruna. LuminăDimineaţăMunte importa cărbuni din câteva teritorii aflate mai la sud, o zonă deluroasă unde hrana creştea greu. Cultiva acum şi în două văi vecine, după ce o serie scurtă de războaie eliminase din ele stabilii şi turmele lor. Controlul unei suprafeţe atât de întinse era dificil. Mobilii trebuiau să fie permanent actualizaţi cu instrucţiuni şi ei nu deţineau capacitatea de a răspunde înaintea unor situaţii neaşteptate. LuminăDimineaţăMunte ştia că nu peste multă vreme va fi atacat dinspre vest de stabili care erau îngrijoraţi atât de mărimea teritoriului, cât şi de agresivitatea sa. Faptul că folosea explozibilele chimice recent produse pentru a distruge clădiri, diguri şi turme de mobili era privit cu o nelinişte considerabilă.

În anul acela, Primii descoperiră electricitatea. În vreme ce unii stabili studiau felul în care să utilizeze noua energie pentru iluminat, motoare şi aplicaţii industriale, LuminăDimineaţăMunte investiga în ce fel putea să transporte semnale – mai precis impulsurile neurale pe care le schimbau receptorii nervoşi. Avu nevoie de mai bine de un deceniu; chiar şi pentru asemenea concentrare de putere cerebrală, inventarea unei tehnologii noi pornind de la zero era dificilă. În acel răstimp acceptă înfrângeri

strategice, pierzându-și cele două văi suplimentare şi convenind asupra unor termeni nefavorabili de schimb pentru cărbuni şi alte materii prime inexistente în vale. În acelaşi timp însă dezvoltă bazele electronicii, de la simplele rezistenţe şi condensatori până la tuburile electronice. După ce stabili principiile respective, o sală nouă fu anexată clădirii din vârful muntelui: cel dintâi laborator electronic al planetei, cu opt unităţi stabili dedicaţi în exclusivitate instruirii mobililor care asamblau noile sisteme şi derulau experimente cu ele. LuminăDimineaţăMunte avu nevoie de alți trei ani până reuşi să transmită cu succes semnale la un receptor nervos. Primele fuseră impulsurile tactile primitive, ca fierbinte şi rece, după care urmară imagini alb-negru simple. Imaginile fuseră cumva o revelaţie pentru LuminăDimineaţăMunte; deși putea oricând să vadă ce se întâmpla în exterior, chemând un mobil şi accesându-i memoria vizuală, informaţiile respective erau întotdeauna indirecte şi prezentau un decalaj temporal. Acum era vorba despre accesare în timp real. În câteva luni, toată valea fu înconjurată de camere ce scanau constant terenul, îngăduindu-i să-şi vadă instantaneu domeniul. Alţi cinci ani de cercetare concentrată aduseră transmisiile semnalelor analogice la un nivel în care putu finalmente să instruiască un mobil de la distanţă. Aveau să mai treacă decenii până ce aparatura electronică fu atât de sofisticată încât să transmită întregul spectru al impulsurilor receptorilor nervoşi, însă acea primă posibilitate de comunicare la distanţă era îndeajuns pentru a-i oferi un avantaj imens faţă de alţi stabili.

LuminăDimineaţăMunte reîncepu să-şi extindă teritoriile. Turme de mobili soldaţi, înarmaţi cu explozibile şi tunuri rudimentare, copleşiră cele două văi pe care le cucerise anterior. Mobilii soldaţi derulau în urma lor cabluri multifilare lungi, astfel că LuminăDimineaţăMunte putea reacţiona în timp real faţă de desfăşurarea bătăliei,

depăşindu-şi cu uşurinţă oponenţii. Acele prime victorii fură urmate de o serie de înaintări rapide pe teren, până ce turmele sale consolidaseră o fâşie lată ce pătrundea în zona temperată sudică. Stabilii supravieţuitori reacţionară cu prudenţă, ştiind că nişte suprafeţe aşa uriaşe erau imposibil de controlat. Abia după trecerea multor luni îşi înţeleseră eroarea, când LuminăDimineaţăMunte îşi consolidă autoritatea asupra zonelor anexate. Cu un grup format din peste trei mii de stabili individuali, LuminăDimineaţăMunte putea coagula cu uşurinţă suficiente turme de mobili ca să ocupe teritorii, exploatând minereuri şi cultivând ogoare în operaţiuni la fel de perfect controlate pe cât fuseseră în valea originală. Pentru prima dată, facilităţile industriale capturate nu fură distruse, iar prin exploatarea lor baza de producţie crescu pe măsura imperiului aflat în plină dezvoltare.

Având acces direct din valea sa la noile terenuri din zona temperată, LuminăDimineaţăMunte îşi putea realiza acum ambiţiile expansioniste. Un torent de mobili şi maşini fu expediat spre sud pentru a exploata noile resurse de acolo, instalând piloni şi cabluri care legau laolaltă întregul edificiu.

Ceilalţi stabili avură nevoie de ani ca să încheie marile alianţe ce limitară în cele din urmă creşterea lui LuminăDimineaţăMunte, deşi n-o putură stopa. În modalitate tipic imperială, LuminăDimineaţăMunte perfectă propriile alianţe, pentru a echilibra situaţia.

Peste cincizeci de ani, toţi stabilii deţineau capacitatea de a-şi expedia impulsurile nervoase prin intermediul cablurilor şi releelor fără fir. Dezvoltarea aceasta, în conjuncţie cu armele noi şi puternice rezultate din cunoaşterea sporită a chimiei şi fizicii de către Primi, duse la o epocă de consolidare. Teritoriile mici fură invadate şi preluate de vecinii mai puternici. Regiunile temperate fură colonizate şi operaţiunile de minerit şi producţie se

extinseră în zonele polare. Un echilibru relativ reveni abia o dată cu dezvoltarea armelor nucleare. Bombele cu fisiune şi fuziune le permiteau teritoriilor mici să-şi ţină fraţii mai mari la distanţă, prin ameninţarea anihilării complete.

Zborul spaţial şi coloniile extraplanetare reprezentară următorul pas logic – unul pe care Primii îl abordară cu entuziasm. LuminăDimineaţăMunte deveni unul dintre cei dintâi stabili care lansă nave spre asteroizi şi planete pentru a le investiga resursele. Din cauza distanţelor implicate, reapăru vechea problemă a decalajelor temporale. Legăturile electronice directe erau dificil de susţinut, controlul prezenta carenţe şi în absenţa lui mobilii erau incapabili să reacţioneze la orice situaţie de natură tehnologică. Pur şi simplu nu erau îndeajuns de inteligenţi.

Soluţia fu oferită de una dintre grupările mai mici de stabili. PromontoriuLacRece era disperat să-şi asigure resurse noi pentru sine şi pentru turmele sale, ceea ce-l împinse să inoveze într-un grad ce depăşea cu mult ceea ce ar fi luat în considerare grupările mari şi conservatoare. El coagulă un nou stabil, separat de grupul principal, şi folosi o legătură electronică pentru a-i integra gândurile. Noul stabil era practic un geamăn, mai mic, dar identic al lui PromontoriuLacRece. Chiar şi în cazul unui defazaj temporal, gândurile lor erau similare şi nu existau divergenţe.

PromontoriuLacRece2 fu plasat într-o navă spaţială şi lansat către un modul industrial ataşat de un asteroid. Ideea unui stabil mobil fu privită cu stupoare de ceilalţi stabili, care urmăriră totuşi cu interes experimentul. PromontoriuLacRece2 supraveghe extracţia minereurilor şi construirea unei incinte pentru locuit, iar în acelaşi timp îşi menţinu legătura cu PromontoriuLacRece de pe planetă, rămânând parte a minţii-grup. Resursele minerale şi metale din asteroid fură expediate spre teritoriul lui PromontoriuLacRece de pe planetă.

Stabilii de pe planetă îşi lansară unităţi în tot sistemul solar. Era o cursă spaţială de proporţii imense. Teritoriile fură extinse, încorporând secţiuni vaste ale celorlalte două planete solide, ca şi sateliţi întregi ai gigantelor gazoase. Separările fură inevitabile, întrucât războaiele şi conflictele spaţiale retezară legăturile vitale de comunicare cu planeta şi unităţile stabile rămaseră independente faţă de grupul original. În multe cazuri, chiar acesta fu motivul conflictului, întrucât stabilii planetari încercau să recâștige controlul teritoriilor lor cosmice pierdute.

Expansiunea civilizaţiei Prima în propriul sistem solar nu avu o rată nici măcar pe departe apropiată de exponenţială. Aveau să treacă milenii pentru a ocupa şi utiliza toate resursele aflate pe diverse orbite în jurul stelei, însă grupările de stabili erau creaturi care puteau trăi etern, aşa că multe dintre ele făceau planuri pentru viitorul îndepărtat.

LuminăDimineaţăMunte construi prima navă interstelară într-una dintre bazele sale asteroidale. Nava avea propulsie prin fuziune; cu procese de gândire logică şi cercetare ştiinţifică bazată pe observaţii. Primii nu deţineau capacitatea mentală de a specula concepte de felul vitezei superluminice. Purtând pe LuminăDimineaţăMunte8658 la bord, nava decola spre steaua cea mai apropiată, aflată la 3,5 ani-lumină depărtare. Misiunea urma să fie de recunoaştere şi să trimită informaţii despre planetele existente şi posibilitatea de a fi explorate. LuminăDimineaţăMunte ştia că nu va putea controla pe LuminăDimineaţăMunte8658 după ce va părăsi sistemul solar Prim şi de aceea restricţionase în mod deliberat maşinăriile de la bordul navei, împiedicând stabilul să stabilească o colonie bazată pe tehnologie; LuminăDimineaţăMunte8658 ar fi trebuit să se mulţumească să exploreze sistemul şi apoi s-ar fi întors. LuminăDimineaţăMunte nu era sigur la ce i-ar fi folosit alt

sistem stelar, totuşi nu putea ignora posibilităţile viitoare. Dacă ştia ce se afla acolo, ar fi putut decide ce să facă în privinţa altor stele. Exista opţiunea îndepărtată ca în cazul epuizării resurselor propriului său sistem stelar să se mute complet pe altă planetă, pe care să nu existe alt grup de stabili cu care să se războiască.

LuminăDimineaţăMunte şi nici vreun alt stabil Prim nu se aşteptaseră însă să găsească o specie străină. Toate formele de faună fuseseră finalmente exterminate de pe planeta natală în decursul ultimei lor expansiuni în regiunile temperate. Primii nu le considerau ca fiind alte forme de inteligenţă. Când LuminăDimineaţăMunte8658 decelară în interiorul sistemului, descoperi o civilizaţie care ocupa a patra planetă solidă. Din nefericire pentru băştinaşii celui de-aş doilea sistem stelar, erau o specie benignă, care evoluase prin cooperare. Din punct de vedere fizic, erau trisimetrici, mai mici şi mai slabi decât mobilii Primi. De asemenea, deţineau conştiinţă individuală.

Deşi nu avea la bord sisteme de producţie, nava interstelară era dotată cu arme. LuminăDimineaţăMunte8658 cuceri o zonă vastă din noua planeta, pe care o bombardă nuclear şi cinetic de pe orbită, şi prelua controlul a ceea ce mai rămăsese din baza industrială a băştinaşilor. Începu după aceea un uriaş proiect de cercetare al creaturilor trisimetrice. Erau foarte multe de învăţat – concepte şi idei care îl alarmară pe LuminăDimineaţăMunte8658, dar în acelaşi timp îl intrigară. Comunicarea prin intermediul undelor sonore… Reproducerea prin ovule fertilizate… Biologia în general şi genetica în particular – un domeniu care oferi în sine idei uluitoare. Primii nu mai efectuaseră niciodată cercetări asupra naturii şi fiziologiei băştinaşilor; nu avuseseră nevoie de aşa ceva. Ficţiunea – un concept cu adevărat straniu… Artele… Divertismentul… Toate acestea reprezentau distrageri lipsite de sens pentru un Prim.

LuminăDimineaţăMunte8658 începu să-şi clădească noul teritoriu în jurul locului unde asolizase, încorporând în conceptele sale tradiţionale ideile utile pe care le ofereau creaturile străine. Băştinaşii supravieţuitori erau trataţi ca mobili şi recrutaţi pentru a ajuta la crearea teritoriului. După trei ani, sosi următoarea navă stelară Prima, expediată de alt stabil. Bătălia care se declanşa devasta jumătate din continentul pe care se instalase LuminăDimineaţăMunte8658.Nici un stabil nu fu vătămat şi ei căzură de acord asupra unei alianţe prin care îşi împărţiră planeta.

LuminăDimineaţăMunte nu fu surprins când prima sa navă stelară nu se întoarse. Călătoria interstelară era o necunoscută uriaşă şi se aştepta la multe obstacole; anticipând posibilitatea respectivă, alte nave stelare fuseseră deja produse. De altfel, niciuna dintre navele stelare expediate de alţi stabili nu revenise. Designurile navelor fură perfecţionate şi fură lansate alte misiuni. Toate fură înghiţite la rândul lor de vidul interstelar.

După aproape un secol de zboruri stelare şi douăzeci şi opt de nave trimise către steaua din apropiere, o navă Primă reveni în cele din urmă. Era cea mai puternic înarmată dintre cele pe care le construiseră şi cea dintâi protejată printr-un câmp de forţă. Pentru a produce monstrul acela, LuminăDimineaţăMunte condusese o alianţă a celor mai puternici trei stabili. Doar devastatoarea ei putere de foc o ajutase să supravieţuiască atunci când la sosirea în celălalt sistem stelar, fusese atacată de un roi de nave de război. Izbutise să captureze un fragment mare din epava unui asaltator şi cunoştinţele conţinute acolo îngroziră întregul sistem Prim. Stabilii care controlaseră cele dintâi nave stelare deveniseră independenţi şi în plus se părea că încorporaseră concepte străine în tehnologia lor. Cel mai alarmant dintre ele era folosirea noii ştiinţe a geneticii. Stabilii îşi modificau corpurile, adaptând trăsături

străine pentru a se „îmbunătăţi”. Mobilii lor erau mai inteligenţi şi mai puternici, capabili să ia decizii complexe, iar stabilii îşi perfecţionau constant structura neurală prin resecvenţări genetice, avansându-și capacitatea de procesare a gândurilor mult dincolo de starea lor naturală. De asemenea, foloseau maşini pentru a complementa funcţiile corpului, suplimentări cibernetice care permiteau deplasarea lor, ba chiar şi separarea de grupul-cămin. Ei evoluau în mod artificial, îndepărtându-se de Primii puri. Aveau să fie rivali şi noua lor natură avea să le ofere avantaje imposibil de atins de Primii originali.

Descoperirea unifică întregul sistem solar Prim într-o unică alianţă. Fu construită o flotă de nave de război, care fu lansată în spaţiul cosmic pentru a-i distruge pe inamici. Urmă o a doua flotă, mai mare. Apoi a treia, cea mai mare dintre toate.

Drept răspuns, nave ale Primilor-străini invadară sistemul natal Prim purtând la bord arme teribile. Până ca navele acelea să fie distruse, teritoriile locuibile de pe cea mai exterioară planetă solidă fură complet nimicite, împreună cu toate coloniile industriale din jurul celei mai îndepărtate gigante gazoase. Sute de nave Prime fură sacrificate pentru apărare.

După care fu utilizată arma cea mai stranie dintre toate. Primii-străini inamici ridicară un câmp de forţă în jurul întregului sistem stelar. Nimic nu-l putea străbate – nici arme nucleare, nici interferenţe de câmp cuantic. Era impenetrabil pentru toate mijloacele cu care îl putea ataca ştiinţa Primilor. LuminăDimineaţăMunte şi toţi ceilalţi fură închişi înăuntru, în vreme ce stabilii Primii-străini erau liberi să se extindă şi să copleşească Universul. Primii iniţiali nu putură face absolut nimic, doar să repare distrugerile pricinuite civilizaţiei lor, să-şi extindă teritoriile pe planetoizii exteriori îngheţaţi, să cerceteze arme noi şi să aştepte.

***

După o mie o sută optzeci şi doi de ani, câmpul de forţă dispăru la fel de brusc pe cât apăruse.

Sateliţii senzoriali exteriori ai lui LuminăDimineaţăMunte detectară fluctuaţii în structura cuantică a câmpului, care unduiră peste suprafaţa acestuia vreme de o oră înainte de a-şi pierde definitiv coeziunea. Aproape imediat toţi stabilii lansară nave spaţiale de pe teritoriile planetare şi asteroidale, traversând sistemul Prim. Accelerau la maximum, grăbindu-se să iasă dincolo de linia anterioară a graniţei impenetrabile înainte ca aceasta să se restabilească. Cele opt nave pe care LuminăDimineaţăMunte le ţinea permanent pregătite pentru ocazia respectivă se număraseră printre primele care decolaseră.

După ce terminară acţiunea respectivă, LuminăDimineaţăMunte şi aliaţii săi începură o cercetare senzorială extinsă a spaţiului cosmic de dincolo de graniţă. Găsiră repede o imensă structură sferică rotativă, cu diametrul de douăzeci şi cinci de kilometri, care orbita pe planul ecliptic. Structura era mai mare decât planeta natală, dar era aproape total lipsită de masă, aşa că nu putea fi o planetă. Emitea totuşi în toate spectrele măsurabile şi avea o semnătură cuantică complet străină. Câteva nave fură trimise pentru investigare.

Aspectul cel mai straniu dintre toate era însă absenţa completă a Primilor-străini. Defensivele din jurul tuturor teritoriilor planetare şi spaţiale fură activate la valoare maximă, pregătindu-se pentru atacul cu certitudine iminent, dar nu fură atacate de nici o armă, de nici un fel. În spaţiul cosmic nu exista nimeni. Toate alianţele îşi combinară informaţiile senzoriale şi obţinură confirmarea – totul era pustiu.

LuminăDimineaţăMunte nu ştia sigur în ce fel ar fi trebuit

să acţioneze. Plănuise diverse scenarii pentru momentul îndepărtării câmpului de forţă, acoperind eventualităţile cu grad cel mai mare de probabilitate. Ar fi putut să lupte şi să fugă, conducea o alianţă foarte mare pregătită să construiască o flotă pentru a extermina toate formele de viață ale Primilor-străini de la steaua vecină şi din toate locurile pe care le afectaseră aceştia. Acum însă era derutat pentru că Primii-străini nu făceau nimic.

Telescoapele sale cele mai puternice fură aţintite imediat spre steaua inamică, căutând orice indiciu de activitate. În clipa aceea avură parte de surpriza cea mai mare dintre toate. Un câmp de forţă învăluise şi sistemul Primilor-străini.

Nici un stabil nu analizase vreodată posibilitatea existenţei altei forme de viață străină care să fie mai puternică decât Primii. Acceptarea conceptului trezea spaimă. Primii nu întreprinseră nimic, ci rămaseră privind cu o nelinişte considerabilă stelele care redeveniseră vizibile. În acelaşi timp însă lansară către exterior alte nave, în tentativa grabnică de a stabili viaţă Primă pe planete noi, unde să nu fie întemniţate de bariere.

La patru zile după dispariţia câmpului de forţă, cei mai sofisticaţi senzori spaţiali ai lui LuminăDimineaţăMunte anunţară o anomalie cuantică foarte neobişnuită care se propaga prin sistem. Efectul călătorea mai rapid decât viteza luminii şi LuminăDimineaţăMunte aprecie că ar fi putut semnala sosirea necunoscuţilor care creaseră câmpul de forţă. Efectul nu se repetă şi de aceea LuminăDimineaţăMunte rămase deliberând cum să reacţioneze: fie să-i avertizeze pe ceilalţi şi să formeze Marea Alianţă pentru lupta împotriva atacatorilor, fie să încerce propria sa evacuare.

LuminăDimineaţăMunte nu luase încă o decizie, când senzorii săi obişnuiţi îi prezentară o confruntare între nave ale lui InsulăOceanTemperat şi PlatouStâncosSudic în

apropierea unui roi de baze asteroidale. Vechile conflicte continuau să răbufnească chiar şi acum, când alianţele Primilor ştiau că trebuie să coopereze pentru a face front comun împotriva inamicilor. În ultimul mileniu, expansiunea fusese masivă, iar resursele din sistemul stelar Prim se epuizaseră în mare măsură. Presiunea asupra teritoriilor individuale era mai mare ca oricând. În ultimele două secole, LuminăDimineaţăMunte devenise tot mai îngrijorat de posibilitatea ca stabilii să sfârșească prin a se extermina reciproc în urma unui război final. Îngrijorarea aceea era comună şi stabilii investiseră tot mai multe eforturi în producerea şi stocarea de arme.

După o zi, mii de senzori de pe orbita planetei natale receptaseră o emisie de microunde de la un punct aflat dincolo de a doua gigantă gazoasă. Semnalul era rudimentar şi folosea tipare care fuseseră dezvoltate pentru mesaje cu mult înainte de apariţia câmpurilor de forţă. O verificare de identificare arătase că expeditorul fusese LuminăDimineaţăMunte17735, care se aflase la bordul uneia dintre primele nave stelare ce plecaseră spre sistemul stelar Prim-străin şi nu mai revenise. Contextul mesajului era scurt şi simplu: *Aceştia sunt străini, sunt mulţi şi sunt periculoşi. Distrugeţi-i!*

Mesajul fu repetat de zece ori, apoi încetă. LuminăDimineaţăMunte era derutat. Cum supravieţuise atâta vreme LuminăDimineaţăMunte17735? Ce căuta la bordul unei nave străine? De ce era atât de scurt mesajul? Desigur, nu dispunea de prea multe opţiuni. Alţi stabili comandau deja navelor lor să investigheze. LuminăDimineaţăMunte expedie instrucţiuni către grupările sale subsidiare de pe sateliţii celei de-a doua gigante gazoase şi patru nave puternice se lansară pe un curs de interceptare.

Alianţe se destrămară şi altele noi se încheiară când primele opt nave se apropiară de străini. Stabilii nu cădeau

de acord asupra felului în care să abordeze situaţia. Unii doreau să-i captureze pe intruşi şi nava lor, alţii voiau să urmeze sfatul lui LuminăDimineaţăMunte17735 şi să extermine invadatorul.

Când navele Prime se apropiară de străin, acesta începu să transmită semnale. Erau incomprehensibile şi nici un stabil nu le putea înţelege. Schimburi de focuri avură loc între Primi atunci când alianţele intrară în conflicte privind felul în care să procedeze.

Pe când nava Primă din frunte se apropia rapid şi lansase o salvă de proiectile, intrusul dispăruse într-o uriaşă rafală de distorsiune spaţială.

***

Nava de transport sol-orbită coborî vertical prin atmosfera planetei natale a Primilor. Avea forma unui con mare şi bont şi nu folosea principiile aerodinamicii pentru a asoliza. Din cele opt rachete de fuziune dispuse pe perimetrul bazei vuiau jeturi de plasmă incandescentă, subţiri şi lungi de doi kilometri. Laolaltă produceau 0,9 din acceleraţia gravitaţională planetară şi coborau lin nava spre linia coastei de dedesubt.

Aburi începură să se învolbureze de pe suprafaţa oceanului când o atinseră vârfurile tremurătoare ale jeturilor de plasmă. În câteva secunde, o vijelie emisferică de vapori supraîncălziţi se ridica spre exteriorul epicentrului aidoma unui nor-ciupercă nuclear turtit. Pe măsură ce nava se afunda în frontul supersonic al furtunii, câmpurile de forţă se activară, protejând fuzelajul de vârtejul pe care-l crea. Rachetele cu fuziune se opriră când nava ajunse la câțiva metri de suprafaţa clocotitoare şi baza conului său căzu cu o zguduitură uşoară în apa care fierbea.

Remorchere se apropiară şi tractară nava spaţială către cheiurile şi pontoanele de încărcare ce se întindeau o sută

cincizeci de kilometri în lungul coastei. Acesta era principalul astroport planetar, pe care LuminăDimineaţăMunte îl construise pentru a procesa traficul de transport dintre planetă şi teritoriile sale extraplanetare. Mii de nave sosiseră şi plecaseră anual, revărsând căldură şi substanţe radioactive contaminante în ambientul local. Pe o rază de o sută cincizeci de kilometri în jurul astroportului nu mai creştea nimic: nu numai recolte, dar nici măcar buruieni, astfel că pornind de la marginea apei terenul era un desert de pământ clisos şi sterp. Până şi oceanul era mort – o întindere vălurită de apă pe care plutea un strat subţire de spumă ocru.

După ce nava andocă, o sub-turmă de mobili soldaţi sui la bord. Erau mai mici decât mobilii standard şi aveau văzul şi auzul mai dezvoltate; de asemenea, se mişcau mai rapid şi aveau o agilitate mult superioară, deşi nu dispuneau de rezistenţă pe termen lung. Complet acoperiţi de armură neagră, erau înalţi de doi metri şi jumătate, cu senzori electronici suplimentându-i pe cei naturali şi cu amplificatoare mecanice de forţă a membrelor; fiecare braț ţinea câte un gen de armă. Aflaţi în legătură directă prin microunde cu LuminăDimineaţăMunte, ei se apropiară cu precauţie considerabilă de cei doi străini bipezi mobili care fuseseră capturaţi. Stabilul nu era sigur în privinţa potenţialului acestora, aşa că-şi lua toate măsurile de precauţie. Compartimentul în care fuseseră închişi era puternic ecranat şi ei se găsiseră sub observaţie permanentă pe toată durata zborului de la fragmentul de asteroid unde se ascunsese nava lor. Rămăseseră aproape nemişcaţi tot timpul, însă costumele lor emiseseră continuu impulsurile stranii de microunde.

Când mobilii soldaţi intraseră în compartiment, ambele creaturi se ridicară în poziţie verticală. LuminăDimineaţăMunte privi procesul cu interes considerabil. Picioarele lor se îndoiau la jumătate,

împingând în sus trunchiul principal. Păreau să nu aibă dificultăţi în a sta nemişcaţi, deși se echilibrau doar pe două picioare. Din costumele lor se revărsă din nou un spectru larg de emisii electromagnetice – aceleaşi rafale rapide de impulsuri scurte. LuminăDimineaţăMunte le ignoră şi comandă soldaţilor să încarce ambii străini pe vehiculul de teren care aştepta. Când sub-turma înainta, străinul mai înalt îşi roti membrele superioare de pe trunchi, lovindu-le cleştii şi încercă să fugă pe lângă ei. Se mişca surprinzător de rapid, dar soldaţii erau pregătiţi pentru orice şi-i ridicară de pe sol corpul care se zbătea, coborându-l pe rampa către vehiculul de teren. Al doilea străin, ceva mai mic, nu opuse nici o împotrivire când fu dus după primul. Ambii fură trântiți în cuşcă. Un câmp de forţă licări în jurul plasei.

LuminăDimineaţăMunte pilotă vehiculul pe drumul care lega astroportul de valea unde îşi începuse existenţa. Nori negri şi prelungi fierbeau deasupra, aşa cum făceau neîncetat în ultima vreme. Ploaia răpăia violent pe suprafaţa de piatră şi metal a şoselei – apă caldă saturată cu particule de funingine. De ambele părţi, drumul era mărginit de clădiri din plastic dur, care protejau maşinăriile de ploaia acidă. Vehicule mari se deplasau între ele înainte şi înapoi, transportând componente. Nenumărate trupe de mobili lucrau în jurul cvartalelor gigantice de echipamente industriale, reparând şi asigurând service. Mobilii nu mai trăiau aşa de mult ca în urmă cu două mii de ani, mai ales în astroport şi împrejurimile acestuia. Mulţi aveau epidermele împestriţate de abcese şi cruste de la arsurile provocate de radiaţiile reci. Membrele le tremurau şi zvâcneau frecvent din cauza afecţiunilor cauzate de contaminarea sistemului lor nervos cu metale grele. Se hrăneau din jgheaburi umplute cu terci nutritiv similar melasei, care era procesat în fabricile alimentare aflate pe terenurile agricole ale teritoriului. Tijele senzorilor tresăreau permanent şi aveau recepţie vizuală slabă, fiind degradate

de substanţele iritante ce se revărsau din rafinării.

Munţii dinapoia platformelor industriale, unde radioactivitatea era considerabil redusă, aveau toate pantele acoperite cu ogoare cu o patină sur-verzuie murdară şi constantă. Plantele se străduiau să răzbată prin pătura subţire de sol nisipos, silite la hiperactivitate de îngrăşămintele chimice răspândite pe terase de mobilii agricultori şi vehiculele cu şenile. De acum toată flora sălbatică fusese eradicată de pe planetă, predându-și pământul valoros înaintea culturilor agricole intensive, vitale pentru hrănirea a miliarde de mobili

Pe drumul care ducea în valea iniţială a lui LuminăDimineaţăMunte, vehiculul cu mobilii străini trecu prin cel mai puternic câmp de forţă de pe planetă, capabil să devieze atacuri nucleare şi salve de fascicule. Ploaia ropotea pe întinderea de energie scânteietoare, coborând în pârâiașe care curgeau mai departe peste meterezele neregulate de granit. Lumina continua să mai pătrundă dimineţile în vale, deşi era un crepuscul cenuşiu-vineţiu, care răzbătea prin straturile de smog ce învăluiau toată planeta. Vasta reţea de propulsii de fuziune care cuprindea planeta ca într-o plasă făcea ca smogul să strălucească noaptea în kaki funebru fluorescent.

În faţa vehiculului, muntele conic se înălţa de pe fundul văii. Găzduia peste cincizeci de mii de unităţi de stabili şi continua să fie adevărata inimă a lui LuminăDimineaţăMunte, cu toate că pe toată planeta existau grupări risipite, legate de locul acesta prin linii de suprafaţă, mai sigure. Muntele fusese transformat într-o singură clădire, cu fiecare stabil cuibărit în centrul propriei sale incinte. Niciunul dintre ei nu mai avea contact nervos fizic cu mobilii, ci tijele senzoriale ale receptorilor nervoşi erau conectate la o reţea electronică; la rândul ei, aceasta îi lega de turme şi de toate segmentele mecanice ale teritoriului lor. Cocoţată deasupra meterezelor văii, o

baterie de masere extindea în sistemul stelar prezenţa uriaşului grup de stabili. Dedesubtul fundului văii, muntele era brăzdat de conducte şi canale colectoare. Stabilii erau scăldaţi în dușuri blânde de apă pură produsă în uzinele de desalinizare din nordul astroportului şi adusă în vale prin țevi. Apele reziduale ce îndepărtau efluenții corporali erau deşertate direct în ocean, în timp ce apa care purta loturile de nucleoplasme era direcționată în salba de bazine de coagulare din jurul bazei muntelui.

Vehiculul parcurse şoseaua lungă de şapte kilometri de pe digul pietruit dintre bazine. Mobilii străini stăteau vertical în cuşca lor: tijele senzoriale groase din interiorul globului transparent cu care se terminau costumelor lor erau astfel întoarse încât cei doi ochi priveau turmele ce se năşteau. Suprafeţele bazinelor fremătau de la zecile de mii de mobili care se coagulau şi viermuiau neîncetat. Neajunse încă la maturitate, corpurile lor erau parţial translucide, cu globule mari de celule de bază transformatoare strânse în ciorchini în jurul membrelor şi trunchiurilor, ca şi cum ar fi fost învelite în gelatină formată din cocoloaşe. Conducte mari revărsau în fiecare bazin un torent de lichid vâscos: apă saturată cu celule de bază, care erau crescute în cuvele uriaşe din extremitatea estică a văii. Pe marginea bazinelor, mobilii îi ajutau pe noii formaţi să iasă din apă. Module de relee le erau ataşate de receptorii nervoşi, permițându-i lui LuminăDimineaţăMunte să le umple creierii cu rutinele sale de gânduri şi comenzi. Pe platformele întinse de beton care încercuiau bazinele, turmele se înşiruiau în rânduri lungi, pentru a fi preluate de vehicule ce aveau să le ducă la locurile de muncă. Zilnic, mai bine de un milion de mobili erau transportaţi pe teritoriul lui LuminăDimineaţăMunte.

La baza clădirii-munte, o uşă înaltă se deschise în peretele de rocă şi beton aidoma unei stânci şi vehiculul intră prin ea. Aici era zona principală de cercetare, unde

stabilii construiseră facilităţi pentru a explora toate disciplinele ştiinţifice. Mobilii străini fură aduşi în laboratorul de armament chimic şi închişi într-o incintă care avea circuit independent de aer. În jurul ei se activară câmpuri de forţă capabile să reziste la explozii de megatone.

Incinta era o încăpere dreptunghiulară largă, lungă de cincizeci de metri, construită din plastic de mare densitate şi complet izolată. LuminăDimineaţăMunte instalase înăuntru echipamente pentru examinare, de la scanere ce puteau cerceta creaturile în totalitate până la module de analiză care le puteau examina structura celulară, moleculă cu moleculă. Existau de asemenea cuşti în care străinii puteau fi ținuți între examinări: cuburi transparente cu latura de trei metri care conţineau apă. Mostre de alimente şi receptacule pentru excreţii. Iluminatul era al spectrului solar complet.

Un perete al incintei era o placă de cristal transparent. Trei stabili se aflau de cealaltă parte a ei, instalaţi în bazine cu apă întunecată, cu spray-uri line stropindu-le epiderma. De un stabil era lipit un mobil care-l hrănea. Toți puteau observa străinii în mod direct, cu ochii lor, în vreme ce supervizau procesul de examinare.

LuminăDimineaţăMunte îşi aplecă tijele senzoriale ca să-i privească pe mobilii străini când intrară în laborator. Fu un gest reciproc. Mobilii străini înaintară cu mersul lor legănat până la peretele de cristal şi-i priviră la rândul lor pe stabili.

Prioritatea lui LuminăDimineaţăMunte era de a stabili o interfaţă neurală cu mobilii străini, pentru a determina genul de ameninţare pe care stabilii lor o reprezentau pentru Primi. În acest scop, trebuia să le definească natura receptorilor nervoşi, după care putea fabrica o interfaţă artificială ca să le comande în mod direct, aşa cum procedase cu nenumărate milioane de mobili pe care-i capturase pe teritoriile altor Primi. După aceea memoriile lor aveau să fie golite în LuminăDimineaţăMunte, care avea

să vadă exact cu ce se confrunta.

Opt mobili soldaţi în armură completă stăteau în incintă împreună cu străinii, alături de alți opt mobili standard. LuminăDimineaţăMunte le ordonă soldaţilor să-i ţină nemişcaţi pe mobilii străini, în timp ce mobilii săi aplicau diverşi senzori. Mobilii străini se zbătură pentru puţin timp când fură apucaţi şi reîncepură emisiile electromagnetice dinspre costumele lor. LuminăDimineaţăMunte încercă o transmisiune pe aceleaşi frecvenţe, ordonându-le să stea nemişcaţi. Nu avu nici un efect.

Deşi interferenţele erau considerabile, senzorii putură determina configuraţia de bază a costumelor. Materialul de bază era un polimer mutabil avansat, în care erau întreţesute foarte multe filamente pentru controlul temperaturii. Atmosfera din globul superior era oxigen-azot, regenerată de nişte module mici cu design necunoscut. Cel mai surprinzătoare erau configuraţiile electronice complexe care îi acopereau toată suprafaţa, indicând un număr uriaş de componente. LuminăDimineaţăMunte nu putea să înţeleagă motivul pentru care ceva aşa simplu ca un costum presurizat ar fi necesitat atâtea circuite de control.

Le ordonă mobililor să înlăture costumele. Sub conducerea sa, aceştia aplicară instrumente ascuţite pe suprafaţă şi începură să taie materialul. Pe măsură ce mobilii străini erau dezgoliţi, LuminăDimineaţăMunte auzi dinspre ei sunete ciudate. Când globurile superioare fură sparte, sunetele sporiră la niveluri extraordinare, determinându-i pe mobili să-şi retragă tijele senzoriale în tentativa de a le diminua. Sursa era unica tijă senzorială groasă din vârful mobililor străini, un orificiu care se deschidea şi se închidea.

În acelaşi timp, ei emiteau un miros atât de puternic, încât mobilii reacţionară prin vibraţii. LuminăDimineaţăMunte reexamina grăbit senzorii de gaze toxice din incintă, pentru a vedea dacă nu era un atac

chimic. O efervescenţă de nitraţi ciudaţi se revărsa din mobilii străini, totuşi nu erau letali. Începu să le catalogheze profilul. Cu toate că ştia că erau diferiţi, nu se aşteptase la lucruri aşa stranii. Epiderma le era alb-roz pal, cu linii albastre subţiri vizibile imediat sub suprafaţă. Din ea ieşeau aparent în mod aleatoriu fibre subţiri de diverse culori, de la maro la alb; smocuri mari din aceleaşi fibre existau pe vârful tijelor senzoriale, iar smocuri mai mici erau între picioare. Un străin avea mănunchiuri similare în locurile în care braţele i se uneau cu trunchiul, ca şi un puf fin gri pe partea frontală a trunchiului; celălalt nu prezenta însă aceleaşi caracteristici. Din punct de vedere fizic, între cei doi existau diferențe – apendice ciudate, flasce, care atârnau ca nişte pungi pe jumătate pline, iar străinul mai mare avea între picioare un organ tubular micuţ, alături de nişte săculeţi exteriori. LuminăDimineaţăMunte nu întrevedea nici o utilitate practică pentru dotările acelea.

Fluid roşu supura din epidermă, corespunzător locurilor unde fuseseră aplicate instrumentele tăietoare. Mobilul străin mai mic încetase să-şi mai folosească picioarele pentru susţinere şi atârna inert în strânsoarea soldaţilor, dar străinul mare vibra violent. Continua să emită sunetele ciudate şi din apendicele tubular dintre picioare curse apă galbenă.

Mobilii colectară eşantioane din fluidul roşu şi apa galbenă de pe podeaua incintei. Mobilul străin care devenise inert fu plasat în unitatea de scanare. Imaginea care sosi în LuminăDimineaţăMunte era incredibil de complexă, fiindcă interiorul corpului străin era ticsit cu organe. Plămânii, inima şi stomacul erau evidente, dar nu-şi putea imagina rolul a jumătate dintre celelalte. Structura osoasă era bizară, lăsând neprotejate unele părţi ale trunchiului, totuşi sistemul de articulare era inovator. Foarte interesantă era localizarea creierului, practic în interiorul tijei senzoriale. LuminăDimineaţăMunte deplasă

focarul scanării, încercând să urmărească cordoanele nervoase până la o membrană receptor. Oricât se strădui, nu găsi aşa ceva. Majoritatea nervilor ieşeau din creier prin osul gros şi segmentat care străbătea trunchiul pe lungime, însă toţi nervii se ramificau într-o reţea care era distribuită în benzile musculare şi epiderma subţire. Era posibil oare ca întreaga epidermă să fi fost un receptor nervos? LuminăDimineaţăMunte observă după aceea fascicule de conductori organici care străbăteau epiderma. Multe erau integrate în cordoanele nervoase, mai ales în jurul cleştilor din cinci segmente de la extremităţile braţelor. Ştiind acum ce să caute, LuminăDimineaţăMunte examina mai în detaliu creierul. La baza lui, în interiorul corpului, se găsea un grup de componente electronice minuscule, care erau unite de cordonul nervos mare printr-o mulţime de fire conectoare.

Mobilul străin inert fu scos din scaner şi în locul său fu plasat străinul activ. Soldaţii trebuiră să-l apese cu putere pentru a-l tine în loc, în timp ce vârfurile bulbucate de scanare se deplasară peste el. Acolo unde sub epidermă nu exista osatură, carnea se curba spre interior sub vârfurile de scanare. Străinul începu să emită din nou zgomote, o rafală de sunete puternice de înaltă frecvenţă de fiecare dată când apăsarea vârfurilor creştea. LuminăDimineaţăMunte retrase un vârf, apoi apăsă din nou. Străinul genera din nou zgomot. Era o corelaţie interesantă, dar LuminăDimineaţăMunte nu putea să înţeleagă de ce reacţiona aşa.

Mobilul străin cel mare avea înglobată în corp o reţea similară de conductori organici şi componente electronice. LuminăDimineaţăMunte deţinea amintiri ale Primilor-străini, care fuzionau maşinile cu corpuri, totuşi ei o făcuseră pentru amplificarea funcţiilor fizice. Reţelele acestea nu păreau să aibă vreun scop extern; deşi conectate la creier, nu erau verigi dintr-un lanț. Problema lui LuminăDimineaţăMunte era lipsa experienţei cu sisteme

microelectronice. El fabrica procesoare simple care să-l ajute în a-şi guverna tehnologiile, însă mintea sa direcţiona permanent operarea oricărui echipament complicat, utilizând rutinele de gândire cuvenite prin intermediul conexiunilor sale nervoase. Automatizarea nu era un concept familiar, 70% din capacitatea cerebrală a grupului său fiind implicată în controlarea tehnologiei, de la simpla conducere a unui vehicul până la reglarea fluxului de plasmă în reactoarele de fuziune. În teritoriile lui existau puţine maşini independente. Cele mai avansate erau rachetele din arsenalele navelor spaţiale care nu puteau conţine stabili. Acestea utilizau procesoare cu instrucţiuni algoritmice flexibile care căpătau ordine specifice imediat înainte de lansare. Astfel LuminăDimineaţăMunte conducea totul. Maşinile slujeau viaţa şi nu putea fi altfel.

LuminăDimineaţăMunte le porunci soldaţilor să-l elibereze pe mobilul străin. Deţinea echipamente cu care să poată analiza procesoarele din străini, dar acestea se aflau în laboratoarele de fizică. Expedie mobililor o suită de instrucţiuni şi aceştia începură să dezasambleze unităţile cuvenite pentru a le muta în incinta de securitate. Până atunci, stabilul le ordonă mobililor să extragă toate procesoarele din costumele presurizate, în vreme ce el îi observa pe străini.

Soldaţii îi duseră pe amândoi în cuştile lor. Mobilul străin mare îşi pliase picioarele şi se aşezase pe podea. Lovea cu cleştele în peretele dintre el şi străinul mic, care continua să fie inert şi să supureze fluid roşu pe podea. La fiecare câteva minute, genera sunete. Tija senzorială groasă din vârful străinului mare se roti şi se uită iarăşi la cei trei stabili ai lui LuminăDimineaţăMunte. Braţele i se mişcară şi cleştii descriseră forme în aer. Procedă aşa câteva minute, după care se lăsă din nou jos, pliind picioarele. Tija senzorială groasă se legăna într-o parte şi alta fără nici un motiv evident. În cele din urmă, începu să examineze

mostrele de alimente. Cleştii săi rupseră bucăţele pe care le duseră la orificiile gemene micuţe din partea frontală a tijei senzoriale. LuminăDimineaţăMunte decise că în interiorul cavităţilor existau probabil senzori olfactivi. Unele bucăţele fură aruncate, dar altele fură purtate în faţa orificiului mai mare. O bandă de ţesut organic flexibil şi umed se extinse şi atinse pe rând fragmentele. Toate fură aruncate pe podea. După aceea mobilul străin se întoarse către cilindrul din plastic cu apă desalinizată. După ce îşi afundă cleştele în ea, introduse unul dintre segmente în orificiul mai mare. Urmă o pauză scurtă, după care ridică cilindrul de plastic şi turnă în orificiu aproape jumătate din apă.

LuminăDimineaţăMunte încheie analiza fluidului roşu. Așa cum bănuise, era un nutriment cu conţinut ridicat de proteine şi oxigen. Apa galbenă părea să fie un produs de excreţie.

După o oră, străinul mic începu să se mişte. Răspunsul celui mare fu instantaneu. Se grăbi spre peretele care-i separa şi începu să genereze rafale scurte de sunete puternice. Străinul mic emitea un singur sunet prelung. Îşi turti cleştele şi-l apăsă peste despicătura lungă din flancul său, din care continua să supureze fluid roșu.

LuminăDimineaţăMunte începu să se întrebe dacă nu fusese grav lezat. La un Prim o asemenea spintecătură s-ar fi lipit repede şi carnea s-ar fi refăcut. La mobilul străin nu părea să se întâmple aşa, ci fluidul roşu cunoştea o dublă transformare, coagulându-se şi apoi cristalizându-se în cruste întunecate. Fenomenul acela nu părea a fi o funcţie de reparaţie integrală.

Străinul mic îşi menţinu corpul paralel cu podeaua şi se folosi de braţe şi picioare pentru a merge până la cilindrul cu apă. Ingeră puţină apă, apoi căzu înapoi pe podea, cu articulaţiile pierzându-și rigiditatea.

Echipamentele pentru analizarea procesoarelor sosiră şi mobilii lui LuminăDimineaţăMunte începură să le

reasambleze. După câteva ore, le alimentă cu energie şi plasă primul procesor din costumul străinilor sub un câmp amplificator de rezonantă. LuminăDimineaţăMunte fu uluit de complexitatea dispozitivului, aflat la limita rezoluţiei amplificatorului. Milioane de conexiuni erau dispuse într-o reţea tridimensională de sârmă cuantică, cu fiecare fir doar atât de mare încât să poarte un singur electron. Puterea de procesare pe care o conţinea era enormă. Unul singur era îndeajuns pentru a controla o salvă întreagă de proiectile.

LuminăDimineaţăMunte întâmpină destule dificultăţi în a păstra în minte harta integrală a conexiunilor. Efortul respectiv ocupă creierele unei duzini de unităţi stabili şi aspectul acela era îngrijorător în sine. În mod limpede, străinii deţineau o tehnologie puternică asemenea dispozitivelor acelora, dar el nu pricepea motivul creării lor. Pentru a-şi menţine forma, costumul din polimeri necesita un volum imens de control, care depăşea probabil cu mult capacitatea de conducere a creierului mobilului străin.

În altă parte a clădirii gigantice, atelierul electronic al lui LuminăDimineaţăMunte începu să asambleze un adaptor pentru a se conecta la procesorul străin. Existau câteva puncte de interfaţă optică şi nu-i trebuie decât un modul care să convertească outputul procesorului în impulsurile sale nervoase.

Deşi utile, niciuna dintre interfeţele optice nu-i oferi stabilului o metodă prin care să se conecteze la creierul străinilor. Alcătuirile corpurilor şi sistemelor lor nervoase stranii continuau să-i fie păstrate în minte, unde le putea examina şi analiza permanent, totuşi nu găsea nici o modalitate naturală de accesare a creierului. Ținând seama de asta şi de lipsa evidentă de capacitate mentală (dovedită de lipsa de control a costumului), LuminăDimineaţăMunte începu să se întrebe cât de jos se aflau aceşti mobili în structura de castă a străinilor. S-ar fi putut să fie mai puţin inteligenţi decât proprii săi mobili, cu

toate că dimensiunile similare ale creierelor contraziceau ipoteza respectivă, iar cleştii indicau posibilităţi extinse de utilizare a uneltelor pentru care ar fi necesitat aptitudini corespunzătoare.

Ajunse la concluzia că străinii prezentau mai multe paradoxuri.

Datorită necesităţii esenţiale de a stabili control direct asupra creierului unui mobil străin şi a faptului că nu descoperise decât o singură conexiune cu organul acela important, opţiunile sale nu erau numeroase. În mod clar, mobilul cel mic era grav lezat şi probabil că pierderea lui era inevitabilă. LuminăDimineaţăMunte trebuia să analizeze procesoarele electronice conectate la sistemul său nervos; dacă ar fi putut interfaţa cu ele, atunci ar fi avut succes la creierul străinului.

Doi mobili soldaţi purtară micul mobil străin la un banc deasupra căruia era montat echipament de scanare cu fascicul îngust. Cleme fură fixate în jurul său, ținându-l nemişcat. Sunete de timbru înalt pulsară din orificiul lui deschis. Mobilul străin mare lovea cu cleştii încleştaţi în peretele cuştii lui, emițând o sumedenie de zgomote.

Scanerele focalizară pe secţiunea superioară a mobilului străin şi LuminăDimineaţăMunte localiza sistemele electronice dispuse în jurul vârfului principalului său canal nervos. Un mobil începu să secţioneze prin ţesutul intermediar, utilizând un mic instrument tăietor de precizie. Emisiile sonore ale străinului îşi sporiră imediat volumul.

Fluidul său nutritiv roşu țâșni din tăietură. Deşi în mintea lui LuminăDimineaţăMunte era clară harta tridimensională a funcţiilor biologice ale străinului, pe care organul pompator de fluid nutritiv figura departe şi lucra în ritm rapid, el nu apreciase genul de presiune la care opera sistemul circulator. Instrumentul tăietor era acoperit de fluid roşu, care era apoi împroşcat peste epiderma mobilului. Temperatura sa ridicată era inconfortabilă. Mobilul trebui să

se îndepărteze şi să treacă sub o duză de duş, care să-l spele. Alt mobil înainta pentru a continua operaţia.

Străinul îşi încetase zgomotele ascuţite. Orificiul său emitea acum un sunet similar cu trosnetul vreascurilor bătrâne. Corpul i se zbătea sub cleme. Fluidul roşu continua să țâșnească din tăietură. Prin scaner, LuminăDimineaţăMunte văzu o serie de impulsuri licărind între componentele electronice. Între ele încetă toată activitatea. Peste o clipă, pompa de circulare a fluidului nutritiv trepida şi se opri. Activitatea electrică din corp dispăru.

LuminăDimineaţăMunte îşi instrui mobilii să continue operaţiunea de secţionare. Fără jeturile de fluid roşu era mult mai uşor să înainteze cu instrumentul tăietor, expunând canalul nervos gros. Cleşti micromanipulatori fură introduşi în deschidere şi desprinseră cu grijă componentele, rupând firele minuscule şi teribil de fragile care le conectau de joncţiunile nervoase.

Componentele fură supuse pe rând analizelor detaliate. Trei dintre ele aveau scopul redirecţionării impulsurilor nervoase în reţeaua complicată de circuite organice imprimate pe epiderma mobilului străin. Unul avea încorporat un transceiver electromagnetic de putere foarte redusă. LuminăDimineaţăMunte fu încântat de descoperirea aceea, care putea să elimine necesitatea unei conexiuni fizice directe cu al doilea mobil străin. Ultimul dispozitiv era straniu – o reţea de cristal artificial cu proprietăţi conductive, la care era ataşat un miniprocesor. Stabilul avu nevoie de mult timp pentru a-i înţelege funcţionarea. Cristalul era un sistem de stocare, o versiune mult mai sofisticată decât cele utilizate pentru păstrarea instrucţiunilor de comandă pentru proiectile. În cazul de faţă, încărcătura de informaţii teoretice era colosală; putea să conţină aproape tot atâtea amintiri cât şi creierul unui stabil. Din păcate, era complet gol. Probabil că, în clipa

morţii, străinul ştersese informaţiile.

Sosi adaptorul. LuminăDimineaţăMunte lucră rapid, conectându-se la transceiverul procesorului şi alimentă cu energie dispozitivul minuscul. Un potop de impulsuri binare îi inundă mintea. Utiliza rutinele de gândire pe care le dezvoltase pentru a-şi controla propriile procesoare, rulând secvenţele prin ele şi modificându-le pentru a manipula noile aranjamente matematice. În acelaşi timp, observă dispozitivul prin câmpul de amplificare a rezonanţei. Şirul de numere alcătuit din seturi binare era aparent lipsit de sens, totuşi LuminăDimineaţăMunte putea să vadă de unde îşi avea originea, de la care joncţiuni provenea. Cu prudenţă, începu să returneze seturi, pentru a vedea rezultatele. Majoritatea nu aveau nici un efect, dar ocazional un segment al setului activa o porţiune a procesorului. Treptat, LuminăDimineaţăMunte alcătui un set de instrucţiuni rudimentare de control. Procesorul părea să aibă integrate în designul său o mulţime de reguli de operare. Când stabilul izbuti în cele din urmă să activeze transceiverul, o listă de posibile seturi de transmisie comutară pe statut semiactiv. Prin încercări succesive, LuminăDimineaţăMunte învăţă cum să le ordoneze pentru a intra în secţiunea pentru emitere a transceiverului. Deși seturile binare în sine erau oribil de lungi şi de complexe, dispozitivul deţinea o logică elegantă pe care stabilul o admiră.

Utiliză după aceea alt adaptor pentru a se conecta la un al doilea procesor. Acesta avea încorporate chiar şi mai multe reguli de operare. LuminăDimineaţăMunte progresă din nou cu răbdare prin combinaţii, comutând funcţiile pe statut activ şi fu răsplătit printr-un adevărat potop de informaţii. Cea de bază era un semnal permanent care se repeta de cinci sute de ori pe secundă. Alte funcţii modificau infim semnalul, însă principalii săi parametri rămâneau constanţi.

Stabilul decuplă funcţiile suplimentare ale semnalului şi examina mult timp semnalul de bază, analizând posibilităţile înainte de înţelege ce putea fi. Produse rutine de gândire pentru a rula toate formatele posibile şi fu răsplătit printr-un cub simplu din douăsprezece miliarde de puncte specifice. În momentul acela, peste o mie de creiere de unităţi stabil erau dedicate interpretării componentelor electronice străine şi a seturilor de numere binare utilizate de acestea. În toată istoria sa, LuminăDimineaţăMunte nu-şi alocase o parte atât de mare unei singure probleme. Activă prima funcţie suplimentară a semnalului şi în cub apăru un şir de simboluri.

Al doilea mobil străin devenise inert şi zăcea pe podeaua cuştii sale. Pe când LuminăDimineaţăMunte parcurgea seturile de transmisii, una dintre ele îl făcu să vibreze şi-şi ridică tija senzorială. Incinta recepta o replică transmisă din procesorul său transceiver înglobat, pe care cel ataşat acum lui LuminăDimineaţăMunte îl recunoscu automat. Străinul se ridică şi privi echipamentul operat de mobili. Genera sunete scurte, apoi se întoarse către stabili. Procesorul său transceiver transmise un set binar lung, care dură câteva milisecunde. Mai multe instrucţiuni încorporate în dispozitivul lui LuminăDimineaţăMunte se activară brusc, deschizând noi conexiuni de joncţiune şi închizând altele. Prin amplificatorul de rezonanţă, stabilul privi neajutorat cum unitatea procesor se închise complet. Toate rutele primare de sârmă cuantică ce alcătuiau reţeaua de joncţiuni erau blocate. Mai rău încă, seturile binare utilizate pentru îndeplinirea ordinului se bazau pe numere prime… cele îndeajuns de scurte pentru a le putea evalua. Majoritatea îi depăşeau capacitatea mentală. Nu putea să inverseze instrucţiunile.

În cuşca lui, mobilul străin întinse un braţ spre unităţile stabililor aflaţi îndărătul peretelui de cristal şi ridică vertical un segment al cleştelui. LuminăDimineaţăMunte recunoştea

sfidarea atunci când o vedea, indiferent cât de străină ar fi fost specia. Utiliza propriul său transmiţător din incintă pentru a reproduce setul care-l făcuse pe străin să vibreze şi să se ridice. Nu căpătă nici un răspuns.

Simboluri noi şi diferite continuară să apară în interiorul cubului vizualizat când LuminăDimineaţăMunte comută funcţii suplimentare ale semnalului. Cel puţin acesta nu fusese afectat de transmisiunea mobilului străin, totuşi stabilul nu putea să înceapă o traducere fără să cunoască funcţiile reale pe care le reprezentau simbolurile. Şansele lui de a stabili o comunicare cu străinul se reduseseră considerabil.

Stabilul îşi trecu în revistă opţiunile diminuate. Mai rămăseseră doar două surse de cunoaştere a stabililor străini şi a celor ce se petreceau în exteriorul sistemului stelar Prim: creierul mobilului străin şi sistemul lui de stocare electronică a informaţiilor. LuminăDimineaţăMunte avea dovezi clare că mobilul străin se va împotrivi oricărei încercări de a stabili contact şi de a-i extrage informaţii din creier. Iar mobilul străin mic îşi ştersese imediat informaţiile stocate când înţelesese ce se întâmpla. În mod logic, informaţiile conţinute în dispozitivul de stocare erau valoroase.

Un mobil soldat ridică braţul şi împuşcă mobilul străin cu un proiectil cinetic de mare viteză prin partea superioară a tijei sale senzoriale. Fluid roşu, fire lipicioase de ţesut cerebral şi aşchii osoase explodară prin cuşcă, împroșcând pereţii transparenţi.

***

Al doilea mobil străin mort fu aşezat pe banc sub scannerul cu fascicul îngust. Clame îl ţinură în loc, în timp ce LuminăDimineaţăMunte localiza sistemele electronice înglobate sub creier. Toate erau intacte: împuşcătura

soldatului fusese ţintită perfect. Mobilii începură operaţiunea de extragere.

De data aceasta, depozitul de informaţii electronice era aproape plin.

***

Investigaţia preliminară a lui LuminăDimineaţăMunte dezvălui că informaţiile erau protejate împotriva accesului prin reguli încorporate care necesitau seturi de activare mai complexe decât cele utilizate pentru comutarea procesorului transceiver.

Dispozitivul minuscul fu transferat în laboratorul de electronică şi plasat într-un detector cu interfaţă cuantică. Acesta avu nevoie de mult timp ca să citească bloc cu bloc informaţiile stocate, dar peste câteva săptămâni toate erau înglobate în memoria lui LuminăDimineaţăMunte.

Simultan cu citirea informaţiilor, LuminăDimineaţăMunte experimentase cu canalele de input ale dispozitivului şters care aparţinuse mobilului străin mic. Obiectivul general era destul de simplu – impulsurile nervoase de la sistemul senzorial primar al străinului erau transformate în serii binare, comprimate printr-o serie de algoritmi şi inserate în reţeaua de stocare. Dispozitivul conţinea o înregistrare a tot ce percepuse străinul.

LuminăDimineaţăMunte concepu o rutină de gândire complexă, care avea să inverseze procesul de comprimare şi transformare, readucând informaţiile stocate la nivelul de impulsuri nervoase analogice. Aplică rutina la informaţiile străinului şi permise fluxului de date rezultat să intre în creierul unui singur stabil. Unitatea fusese izolată de grupul LuminăDimineaţăMunte printr-o serie de separatori de siguranţă pentru eventualitatea vreunui accident de contaminare cu rutinele de gândire străine.

***

Dudley Bose se zbătu în strânsoarea monştrilor înarmaţi în timp ce lama vibratoare străpungea costumul spaţial, tăind atât plasticul pliabil, cât şi fesa lui dreaptă. Vârful spintecă în jos, sfârtecând carnea într-o linie de foc chinuitor. Durere. DURERE?

***

LuminăDimineaţăMunte ar fi dorit să-şi dea capul pe spate şi să urle când necunoscutul impuls nervos izbi cu violenţa unui trăsnet prin cincizeci de mii de creiere legate laolaltă. Şocul încremeni grupul de stabili atunci când monştrii goi şi acoperiţi de mucus îi smulseră brutal îmbrăcămintea, rănindu-i pântecele şi picioarele. Dori să se zbată şi elibereze, însă picioarele nu-l ascultau. Amintirea fu împinsă departe de gândirea conştientă, diminuându-se în trecut şi devenind suportabilă, după ce sistemele de securitate reduseră intensitatea impulsurilor livrate grupului principal. Branhiile de inhalare ale plămânului lui LuminăDimineaţăMunte fluturară la unison prin încăperile sale circulare în timp ce inspiră tremurând din tot corpul. Miliarde de mobili încremeniţi de pe tot teritoriul se reorientară şi-şi reluară activităţile. Deasupra planetei natale a Primilor, navele lui LuminăDimineaţăMunte revenită la rutele de zbor corecte, maşinăriile industriale care digerau sfărâmăturile asteroizilor vibrară şi-şi resetară modulele rafinării.

Durerea… Ce concept extraordinar! Mobilii şi stabilii Primi aveau simţuri tactile de bază, care indicau presiunea şi atingerea de epidermele lor. Dar acesta, acesta era un avertisment fizic la o scară ce anula raţiunea.

Pe de altă parte, avea totuşi sens. Oamenii erau creaturi individuale. În mod uimitor, ei nu aveau caste mobili/stabili. Era o civilizaţie de entităţi dotate cu conştiinţă deplină,

aflate toate în conflict superficial reciproc. În unele cazuri, nu într-atât de superficial.

>memorie<

Imbecilitatea intransigentă a consiliului de administraţie universitar. Fiecare lună în care Dudley petrecea – irosea! — ore din timpul său valoros, în şedinţe care nu făceau nimic altceva decât să perpetueze birocraţia şi statu-quo-ul. Departamentul lui era mereu trecut cu vederea, mereu lipsit de fonduri, mereu privit cu superioritate de departamentele ştiinţifice mai mari. Nemernicii!

>explicaţie<

Fiindcă este ceva valoros. Este vorba despre extinderea cunoaşterii, a cărei istorie se întinde din zorii timpului uman. Asta este ştiinţă pură, pe care nu o impulsionează lăcomia, ci nobleţea.

>motivaţie neînţeleasă/memorie<

Vicecancelarul vorbi pe îndelete.

>vocalizare/comunicare străini prin sunete/amintire personală<

— Să vă fut în gură! răcni străinul Bose în cuşca lui, în timp ce Emmanuelle Verbeke zăcea legată pe masa de vivisecţie, cu sângele țâșnindu-i din carotidă. Să putreziţi în iad, futu-vă rasa-n cur de nenorociţi! O să vă radem cu nuclearele, o să vă facem terci copiii! O să vă distrugem din Univers! Nici Dumnezeu n-o să-şi mai amintească de voi!

>dumnezeu/aliat uman/memorie<

Cărţi scrise, sute, mii, toate multiplicate din câteva texte sacre antice. Istorii despre felul cum a început Universul, cum creatorul său a trimis segmente din sine spre planeta natală umană pentru a promite mântuirea. Mântuirea care cunoştea multe forme diferite pentru diversele alianţe umane. Mitologia divină despre care, ca savant, Dudley Bose ştia că era o ficţiune. Ca elfii pădurilor de exemplu, care se dovediseră a fi reali. Silfenii… Ce ironie!

>detalii străini/clasificări/memorie<

Sute de planete, fiecare conținând zeci de mii de extratereștri lipsiţi de raţiune. Câteva specii înzestrate cu raţiune fuseseră descoperite de Commonwealth pe când se extindea, dar statutul lor ca ostili sau aliaţi nu putuse fi precis determinat. Şi o planetă cu non-viață – lumea IC.

>IC/stabil uman/explicaţie<

Nu este un stabil uman. A evoluat din programe sofisticate. Este artificial.

>transfer gânduri umane la IC/funcţie stabil/confirmare<

Nu, nu-i aşa, ca voi. Unii oameni îşi descarcă memoria în IC, când nu vor să reîntinerească, când s-au săturat de viaţă.

>paradox/explicaţie<

Nu pot. Nu-i ceva care aş face vreodată. Nu toţi oamenii sunt la fel, noi avem motivaţii diferite.

>implicare IC în zbor navă stelară/memorie<

Amintiri îndepărtate din buletine de ştiri, înceţoşându-se în una singură. Politicieni certându-se despre finanţarea zborului. Nigel Sheldon acordând un interviu; Vicepreşedinta Elaine Doy afirmând că IC susţinea expediţia, dorind să ştie mai multe despre barieră. Afirmaţie niciodată confirmată în mod direct, deoarece IC nu vorbea cu oamenii individuali, cel puţin nu cu Dudley Bose.

>clarificare statut/includere zbor/memorie<

De la necunoscut la celebritate, instantaneu, după ce anunţase învăluirea. Un triumf urmat de luni de gânduri de ascensiune, zbătându-se pentru a fi ales în echipajul navei *A doua şansă*. Surprinzându-se pe sine cu gradul de hotărâre şi manipulare politică de care dăduse dovadă, de suprimarea oricărei conştiinţe.

>implicare Primi-străini/explicaţie<

N-am auzit niciodată de ei. N-am auzit niciodată de voi până la dispariţia barierei. Noi eram o expediţie de

explorare. Exclusiv ştiinţifică.

>mesaj de la LuminăDimineaţăMunte17735/explicaţie<

Greşeşti, la bordul navei noastre nu era nici un extraterestru.

>paradox/explicaţie<

La bord nu era nici un extraterestru. Scanarea noastră hisradar a arătat că bariera a rămas intactă în jurul stelei lor.

>ridicare barieră/memorie<

Niciuna. Barierele existau înainte ca oamenii să fi ştiut cum să străbată spaţiul cosmic. Nu oamenii ridicaseră bariera.

>commonwealth uman/memorie<

Sute de planete legate laolaltă prin găuri-de-vierme. Planete de pământ, apă şi atmosferă, planete calde cu ceruri goale şi senine. Planete care ar fi întreţinut formele de viaţă Prime. Atât de multe planete, încât teribilele presiuni şi conflicte dintre teritoriile stabililor s-ar fi sfârșit imediat, dacă ar fi devenit disponibile Primilor.

>găuri-de-vierme/memorie<

Deformări ale continuumului spaţio-temporal care puteau anula complet distanţele. Puteau fi făcute mari sau mici. Metoda absolută de transport. Metoda absolută de comunicare; cu unităţi stabili legate prin găuri-de-vierme prin tot spaţiul interplanetar şi interstelar, n-ar mai fi existat niciodată divergenţe. Cu găurile-de-vierme, LuminăDimineaţăMunte s-ar fi putut extinde în galaxie, cu unităţile ocupând toate sistemele stelare. N-ar fi murit niciodată, supremaţia aceea nu i-ar fi fost contestată nicicând.

>construire găuri-de-vierme/explicaţie<

Nu cunosc detaliile tehnice ale creării materiei exotice, dar ecuaţiile sunt fundamentale.

>localizare commonwealth/memorie<

Exact în centrul cunoştinţelor care erau tot ce mai rămăsese din astronomul Dudley Bose de la Universitatea Gralmond, numele, tipul spectral şi coordonatele tuturor stelelor din Commonwealth sclipeau ca o nestemată preţioasă.

19

Cu soarele G1 strălucind inconfortabil de aproape pe cerul decolorat de arşiţă, temperatura pe toată lungimea de o sută cincizeci de kilometri a Coastei Veneţia creştea fără compromisuri în timpul zilei. Nu era de nici un ajutor faptul că frumosul oraş insular se afla în imediata apropiere a regiunii polare nordice a Anaconei şi că planeta se apropia de mijlocul verii. Combinaţia de geografie şi calendar oferea zilnic peste şaisprezece ore de lumină solară intensă. Desigur, în toiul iernii şablonul se inversa şi soarele era vizibil doar şase ore zilnic. Până şi climatul se răcorea atunci până la nivelul temperaturilor mediteraneene terestre. Apropierea Anaconei de steaua ei primară făcea ca planeta să nu poată fi populată pe banda cuprinsă între latitudinile de 50° N şi S, care era în majoritate un pustiu stâncos.

Din spaţiu, Anacona avea aspectul cu dungi simetrice al unei gigante gazoase, cu întinderi vaste de nisipuri de culoarea cafelei, ce-i înconjurau mijlocul şi erau mărginite de lanţuri muntoase negre şi roşcate. Planeta stârnise printre planetologii Commonwealthului o dezbatere înverşunată, care nu se încheiase nici în prezent, despre felul în care clima îi putea afecta topografia şi despre posibilitatea ca simetria să nu fi fost decât un accident tectonic tranzitoriu. Fiindcă nu doar regiunile centrale erau regulate; dincolo de piscuri, care mărgineau ambele părţi ale deşertului, apele albastre ca azurul ale oceanelor inelare scânteiau în nord şi în sud sub soarele puternic. Ambele zone polare se lăudau cu continente, deși cel sudic era mai mic, iar coastele lor erau complet diferite. Aveau în comun abundenţa de vegetaţie verzuie ca smaraldul, cu păduri tropicale şi prerii răsfăţate de căldură şi ploi zilnice. Ambele oceane dădeau naştere unor dâre lungi de nori albi ca zăpada peste continente, unde formau volburi în spirale

aflate în rotaţie permanentă deasupra polilor geografici.

Oceanul îi conferea Coastei Veneţia o umiditate indecentă. La mijlocul amiezii, siesta era deja în tot, alungind de pe străzi deopotrivă turiştii şi locuitorii. Magazinele se închideau pentru patru-cinci ore şi se deschideau după începerea serii, când soarele auriu cobora mult spre orizont. Oamenii se odihneau pe îndelete în grădinile interioare umbrite din mijlocul tuturor grupurilor de clădiri. Singurul serviciu care părea că nu se sinchiseşte de căldură era monoraiul ce lega districtele oraşului îngust şi lung de o sută cincizeci de kilometri. Chiar şi majoritatea gondolelor, taxiurilor acvatice şi bărcuțelor de aprovizionare care roiau pe canale amarau la pontoane, legănându-se goale pe apă, în vreme ce căpitanii lor îşi treceau timpul prin baruri.

Interludiile acestea zilnice, prelungi şi fără oameni pe străzi, o îngrijorau cel mai mult pe Paula Myo. Operaţiunea de supraveghere ar fi fost ajutată de mulţimi şi de agitaţia acestora, care ar fi asigurat acoperire pentru operativii Agenţiei. Aşa însă trebuiau să zăbovească în faţa farfuriilor şi paharelor pe verandele restaurantelor şi cafenelelor din apropiere. Se dovedea a fi o misiune foarte populară printre agenţii de teren. Paula dezaproba. În mod aproape sigur, asemenea episoade tihnite nu puteau atrage decât delăsarea.

Centrul atenţiei lor era Galeria Nystol, o clădire mare cu două etaje de pe malul canalului în districtul Cesena, specializată în artă EC – maşinării electrocinetice cu sute sau chiar mii de părţi în mişcare. Paula parcursese catalogul galeriei, trecând în mod virtual prin modelul IST, unde se minunase, aşa cum o făceau toţi iubitorii de non-artă, înaintea fuziunilor între maşinării şi artă, care erau remarcabile şi lipsite de sens; unele semănau cu sculpturi în mişcare de animale, extratereștri şi creaturi legendare, micro-angrenajele şi pistoanele lor executând funcţiile

biologice cu un mimetism obraznic, altele erau colecţii aleatorii de componente mecanice asamblate în configuraţii bizare, asimetrice, care n-ar fi trebuit să funcţioneze, totuşi cumva reuşeau să zumzăie, să se rotească şi să se legene cu o eleganţă sacadată; şi, în sfârșit, altele erau variante ale vechilor lanţuri din piese de domino, cu module de foc, apă, aer, cauciuc, protoplasma şi componente banale ale unor aparate casnice sau echipamente industriale, utilizate în moduri bizare, toate acționând una asupra celeilalte, activând piesa următoare şi apoi resetându-se într-un perpetuum mobile imposibil.

Nystol reprezenta un paravan excelent pentru proprietarul său, domnul Valtare Rigin, al cărui domeniu de specializare secundar era comerţul clandestin cu arme. În primul rând, Coasta Veneţia nu era genul de oraş în care să se desfăşoare asemenea activităţi. Nu avea industrie, ci doar arte, pescuit, ambarcaţiuni şi turism. În 2200, când fusese înfiinţat, nu existase un plan edilitar cultural măreţ, nici dorinţa de a rivaliza cu faimoasele zone urbane antice ale Pământului, ori cu oraşele noi, dinamice şi flămânde după îmbogăţire, care concurau între ele pentru fonduri şi antreprenori şi care înfloreau prin spaţiul de fază II. Coasta Veneţia fusese construit în urma unui vis şi a unei rugi. Pornise pe o limbă de nisip numită Prato, în apropierea centrului unei întinderi de opt sute de kilometri de coastă mlăştinoasă pe continentul Calitri, care era protejată de ocean prin linii unduitoare de insuliţe mocirloase. Fauna marină locală atrăsese câteva familii care sosiseră din Italia şi se plictisiseră deja de San Marino, capitala noii planete. Apele abundau în specii de peşti comestibili, perfect adecvaţi bucătăriei italieneşti. Câteva dintre familiile care se stabiliseră pe limba de nisip proveneau din vechea Veneţie, aşa încât cultura ambarcaţiunilor existase din capul locului.

Drage uriaşe, importate din mega-șantierele navale de

pe Verona, săpară canale mari pentru bărcile de pescuit, după care începură să cureţe canale mici în jurul lui Prato. Locuinţe mai solide începură să fie construite pe terenurile înalte, asanate, cu canale săpate direct spre ele pentru ca ambarcaţiunile să poată beneficia de acces uşor. În momentul acela locuitorii oraşului aflat în plină creştere îşi dăduseră seama de potenţialul de care dispuneau. Bancul iniţial de nisip se extinse pe măsură ce mâlul proaspăt dragat din mlaştini era adăugat pe laturile sale estică şi vestică. După doi ani, Prato devenise o insulă alungită cu o lagună largă şi limpede ce o separa de coasta principală unde fusese cândva mlaştina; exista o singură pasarelă pe apă, pentru traficul feroviar. Aşa se stabilise modelul pentru viitor.

Vreme de o sută optzeci de ani, dragboţii şi construboţii îşi continuaseră neîncetat activitatea. Insula lungă deviase sinuos în repetate rânduri pentru a rămâne mai mult sau mai puţin paralelă cu conturul coastei şi districtele îi fuseseră adăugate permanent la extremităţi. Arhitecţi, artizani şi designeri colaboraseră cu primăria oraşului pentru a menţine natura italienească a noilor comisioane, păstrând şi amplificând caracterul oraşului legat de apă. Pentru Marile Familii şi Dinastiile Intersolare, dar şi pentru indivizii foarte bogaţi, devenise la modă deţinerea unei vile undeva pe Coasta Veneţia. Insulele din larg, care erau de ordinul miilor, ofereau o afacere imobiliară chiar mai lucrativă.

Districtul Cesena, în care era situată Galeria Nystol, se afla la treizeci de kilometri est de Prato, la trei staţii pe monoraiul expres. După patru zile, Paula îi cunoştea la perfecţiune fiecare stradă, canal, pod, pasaj acoperit şi piaţă. Hotelul ei se găsea la şapte minute şi jumătate de mers pe jos de staţia monorai locală, cu cinci poduri peste canale; trei din piatră sculptată, unul din lemn şi unul din metal. Nystol era la patru minute şi jumătate şi trei poduri

mai departe, iar secţia locală de poliţie era la numai două minute depărtare, cu patru poduri. Paula sosise în Coasta Veneţia cu o echipă de opt oameni de la biroul ei, suplimentaţi de cinci din departamentul tehnic şi de treizeci de poliţişti din divizia tactică de asalt. Doisprezece detectivi seniori de pe Anacona îi fuseseră împrumutaţi de către zelosul ministru de Interne al planetei şi ofereau ajutor nepreţuit pe căile de apă înguste şi în labirintul de străzi, unde erau realmente necesari. Prezenţa lor indica importanţa pe care guvernele o acordau noii Agenţii de Securitate Planetară Commonwealth, perechea discretă a Agenţiei pentru Zboruri Stelare Commonwealth.

Prin lansarea de nave-cercetaşi spre Dyson Alfa, interesul public era focalizat exclusiv asupra Agenţiei pentru Zboruri Stelare, deşi Agenţia de Securitate Planetară căpăta 55% din bugetul total. Cu toate că câștigase alegerile cu un jalnic 58% din voturile intersolare, Preşedinta Doy dovedea o fermitate neaşteptată în privinţa asigurării de fonduri pentru noua Agenţie. În emisiunile de ştiri din unisferă se zvonea că impozitul pe venit va fi crescut pentru a achita facilităţile extinse mai mult decât prevederile iniţiale.

Resursele mai mari ar fi trebuit să poată uşura tranziţia pentru Paula. Femeii nu-i plăcea deloc; Agenţia nu era Directoratul căruia i se alăturase, chiar dacă reorganizarea îi adusese bani mai mulţi şi personal mai numeros. Personalul acela îl includea din păcate acum pe Alic Hogan, noul ei adjunct, numit de Columbia din propriul său departament juridic. Hogan era genul arivistului politic. Solicitările lui constante pentru informări complete din partea tuturor investigatorilor şi insistenţa ca toate procedurile să se desfăşoare după litera manualului cauzau o mulţime de iritări în biroul din Paris. Bărbatul ştia foarte puţine despre anchetarea cazurilor şi totul despre trasul cu ochiul la activitatea altora.

În ultimele luni, Paula începuse să se întrebe dacă nu cumva devenea conservatoare la vârsta ei înaintată, detestând schimbarea pur şi simplu fiindcă era schimbare şi refuzând să admită că societatea se modifica în jurul ei. O surprindea pentru că, mai presus de orice, se considera o persoană realistă şi forţele poliţieneşti se adaptau întotdeauna pentru a ţine pasul cu civilizaţia în care menţineau ordinea. Mai probabil era faptul că gradul sporit de control politic exercitat asupra operativilor Agenţiei o făcea să se simtă inconfortabil. Paula ura ideea că îi puteau fi impuse limite; după atâția ani de activitate în care ajunsese la o poziţie practic semiautonomă, ar fi fost groaznic să fie târâtă înapoi într-un sistem general.

— Ca toţi ceilalţi.

— Pardon? făcu Tarlo.

Paula îi surâse uşor iritat adjunctului ei; nu-şi dăduse seama că vorbise.

— Nimic. Gândeam cu voce tare.

— Ah, da, încuviinţă Tarlo şi reveni cu atenţia la meniu.

Aici Paula putea în sfârșit să aprecieze atitudinea aceea de tip California. Tarlo se integra perfect în stilul de viață relaxat din Coasta Veneţia. Ei doi stăteau la masa unei cafenele, sub un parasolar lat, pe malul canalului Clade. La două sute de metri mai departe, pe malul opus, se afla spatele Galeriei Nystol. Zidul său simplu din cărămidă roşie se ridica vertical din apa calmă, având o singură uşă de încărcare la parter, la aproximativ un metru deasupra liniei negre a fluxului; de ambele părţi se găseau doi stâlpi de amarare din lemn, ale căror dungi alb-albastre fuseseră scorojite de soare până aproape de invizibilitate. Ferestre largi cu ancadramente de piatră marcau primele două etaje, sub acoperişul din ţigle roşii de lut cu streşini largi. Imediat sub jgheaburi atârna un şir de frunze semiorganice groase, extractoare de umiditate, ca şi cum o iederă gigantică ar fi crescut din căpriori. Apa dulce era un lux

costisitor în Coasta Veneţia, întrucât puţurile de filtrare săpate prin fundaţiile blocurilor nu puteau satisface cererea uriaşă a rezidenţilor.

Scaunul Paulei era astfel poziţionat încât femeia stătea cu faţa spre clădirea ţintă, în vreme ce Tarlo stătea într-o parte a ei, ținând sub observaţie canalul. Cu şapca albă şi cămaşa largă din în portocaliu şi negru, părea imun la căldură. Paula îşi scoase sacoul şi-l puse pe spătarul scaunului înainte de a se aşeza; bluza albă i se lipise de piele. Peruca i se încinsese şi simţea transpiraţia furnicând-o pe frunte, dar învinse imboldul de a strecura un deget pe sub ea ca să se şteargă. De pe scaunul său, aflat în cafenea imediat dincolo de ușă, un chelner se strâmbă în direcţia lor. Când fu clar că n-aveau de gând să plece, se apropie fără chef.

— Ă-ă-ă… uno… aqua… minerale… ă-ă-ă… natu… începu Paula.

Chelnerul suspină compătimitor.

— Plată sau gazoasă?

— Ah… Plată, te rog, rece şi cu gheaţă.

De obicei chelnerii din Coasta Veneţia dispreţuiau pe oricine nu putea articula măcar câteva cuvinte în italiană.

Tarlo ceru o bere fără alcool şi un castronaş cu alune losar afumate.

Amândoi fură răsplătiţi cu altă privire de total dispreţ, înainte ca ospătarul să-şi gârbovească umerii şi să revină în local.

— Întotdeauna e bine să intri în mediu, rosti Tarlo, îşi ridică picioarele cu sandale pe balustrada din fier ruginit dintre canal şi trotuarul din dale de granit. Paula îşi examina ceasul.

— O să comandăm alte băuturi peste o jumătate de oră, apoi vom lua o gustare. Vreau să petrecem aici minimum două ore.

— Şefa, ştii bine că tot locul e acoperit de senzori.Nici un

porumbel nu poate intra acolo fără să-l vedem.

— Ştiu, însă pentru mine este important să văd ţinta. Trebuie să pot simţi atmosfera operaţiunii.

— Mda, rânji Tarlo, mi-o zici mereu. Transformarea Directoratului în Agenţie de Securitate adusese şi ceva bun – extinderea bazei de informaţii. Pentru prima dată, vestea că Valtare Rigin achiziţiona componente sofisticate şi foarte restricţionate de tehnologie nu provenise din partea unui informator „cârtiţă" al Paulei. Biroul criminalistic de pe Anacona rulase o monitorizare a producătorilor locali care fabricau piese cu utilizare duală şi ajunsese la o companie de furnizări industriale care cumpărase stabilizatori de rezonanţă moleculară cu o clasificare energetică foarte mare, din tipul care putea fi utilizat în generatoarele mari de câmpuri de forţă. Se descoperise că respectiva companie nu era decât un intermediar, cu creditul asigurat de un cont bancar de unică folosinţă de pe St. Lincoln.

Biroul criminalistic luase urma tranzacţiei, care fusese redirijată prin mai multe cutii poştale oarbe, până ce fusese preluată de un curier final care o livrase galeriei. În clipa aceea anunţase Agenţia.

Observările, urmărirea traseelor până la expeditor şi monitorizarea comunicaţiilor le arătase că Rigin achiziţiona componente cu utilizare duală. Nu exista nici o armă, totuşi şablonul se potrivea perfect cu operaţiunile de livrare ale lui Adam Elvin.

— Şi-a ales o acoperire bună, comentă Paula sorbind din apa plată. Pun prinsoare că avocatul lui Rigin va susţine că piesele fac parte dintr-o lucrare EC.

— Atunci de ce a trebuit să le cumpere în felul ăsta? Paula zâmbi în umbra parasolarului când o briză slabă încreţi apa canalului.

— Cred că ar putea invoca radicalitatea artei.

— Bănuieşti c-o să le expedieze mai departe într-un singur transport?

— E cel mai probabil. Riscul mare a fost aducerea laolaltă a componentelor. Acum le exportă şi nu vor fi decât două lăzi cu o destinaţie perfect legală.

— Pe ușa din spate, nu?

— Exact.

Dindărătul ochelarilor de soare mari, Paula privi lemnul vopsit în gri al uşii masive de încărcare a galeriei şi vizualiza şalupa de marfă amarând lângă ea şi containerele fiind coborâte pe punte. Aveau s-o facă în mijlocul zilei, bineînţeles. O livrare simplă şi cinstită, fără nimic de tăinuit. Oriunde s-ar fi îndreptat – spre docurile din districtul Acri, unde trăgeau navele mari ce plecau pe ocean, sau către triajul pentru mărfare al gării monorai Prato – ea avea s-o urmeze. Undeva pe filiera aceea avea să aştepte Bradley Johansson.

***

Adam Elvin se rezemă pe pernele de catifea purpurie din spatele gondolei care luneca graţios pe canalul îngust.

Era unul dintre canalele mici care zigzagau în jurul grupurilor de clădiri, conectând şi intersectând canalele mai largi. Zidurile mărginitoare erau înalte aici, lunecoase de alge şi slin. Apa lovea în cărămida crăpată, erodând lent mortarul; porţiuni întregi fuseseră reparate cu cărămizi noi şi ciment dur şi păreau nelalocul lor. Deasupra capetelor, podurile se curbau aidoma unor tuneluri miniaturale. Fiecare grup de case avea un sir de uşi din lemn aproape identice, lipsite de caracteristici, la un metru deasupra liniei fluxului şi închise prin bolţuri solide din fier. Trecură pe lângă câteva uși deschise, în exteriorul cărora erau amarate şalupe mici de marfă; echipajele lor transportau cutii şi lăzi în interioarele întunecate.

În Coasta Veneţia toate livrările se făceau cu ambarcaţiuni, sporind costul vieţii. Adam nu înţelesese pe

deplin lucrul acesta înainte de a veni. În interiorul fiecărui district nu te puteai deplasa decât pe jos sau cu o ambarcaţiune. Monoraiul te purta între districte şi doar atât.

Cotiră pe faimosul Rovigo, unul dintre canalele principale ale districtului Cesena. Arbori venturi străjuiau ambele maluri. Fuseseră plantaţi cu un secol în urmă şi trunchiurile lor semănau cu nişte pilaştri contorsionaţi de cupru, înalţi de peste douăzeci şi cinci de metri, cu coroane arcuite din care coborau fuioare lungi de frunze galben-aurii, subţiri ca firul de păr. Fiecare avea propriul său puţ de filtrare, care fusese săpat sub pavaj în solul mocirlos, îngăduind rădăcinilor să aspire apă dulce. Adam fusese îndeajuns de norocos ca să se afle aici în perioada de două săptămâni când înfloreau. Fiecare creangă se sfârşea cu un trio de flori ca un guler cu pliseuri, ametist sclipitor, mari cât o minge de fotbal. Deja însă petalele începeau să se decoloreze şi să cadă, ningând ca nişte confeti parfumate peste capetele turiştilor încântaţi din gondole.

Adam surâse apreciativ când gondolierul încetini, permițându-i să se bucure de imaginile şi aromele superbilor arbori băştinaşi. Buticurile şi galeriile de pe ambele maluri ale lui Rovigo se numărau printre cele mai exclusiviste din Coasta Veneţia, cu vitrine din sticlă întunecată ce expuneau unicate scumpe ale unor produse de prestigiu, care în sine se puteau califica drept artă de calitate. Nu departe, strania şi minunat răsucita turlă neogotică a catedralei San Pietro se înălţa deasupra ţiglelor roşii ale acoperişurilor oraşului aidoma unei rachete spaţiale argintii pre-Commonwealth.

Rovigo se termina prin joncţiunea cu canalul Clade şi acolo, opriţi printre ultimii arbori venturi, aşteptară trecerea unui vaporaş turistic, cu plafon de sticlă şi aer condiţionat. Vălurelele loviră copastia gondolei, spre dezgustul gondolierului; pe durata călătoriei, jumătate din conversaţia

lui fusese practic o diatribă împotriva tuturor ambarcaţiunilor cu motor. Adam privi în lungul lui Clade, văzând canalul larg care se curba în depărtare, cu spatele Galeriei Nystol abia vizibil. Pe secţiunea aceasta a canalului erau doar alte zece ambarcaţiuni, două gondole, nişte şalupe de transport şi un taxi; pe ambele maluri trotuarele erau la fel de pustii, cu câțiva turişti hoinărind. Până şi cafenelele erau aproape goale…

— Stop! îi şuieră Adam gondolierului.

Acesta îl privi surprins, cu prăjina ridicată şi pregătit să-i propulseze către Clade după trecerea vaporaşului.

— E liber acum, se plânse el.

— Întoarce! Nu intra pe Clade. Ai înţeles? Nu mă duci acolo. Mă duci înapoi la staţia monoraiului.

Scoase din buzunar un teanc gros de bancnote şi numără mai bine de o sută de dolari Anacona.

Chipul gondolierului se lumină la vederea banilor.

— Sigur că da.Nicio problema. Tu eşti căpitanul, eu nu-s decât maşinistul.

Schimbă unghiul prăjinii şi o vârî în apa nămoloasă. Prova gondolei porni să se răsucească lent şi revenirä pe Rovigo. O sumedenie de petale violete uscate şi fragile continuau să plutească peste hainele lui Adam, în vreme ce se întorceau cu o viteză ceva mai mare decât un mers tihnit pe jos. Bărbatul se stăpâni să nu privească îndărăt. Ar fi fost o slăbiciune stupidă. Ştia exact pe cine văzuse acolo, în faţa cafenelei. După atâta vreme putea recunoaşte profilul Paulei Myo din orice unghi şi de la orice distanţă. Femeia purta o perucă blondă şi ochelari mari de soare, dar asta n-o putea ascunde de el. Postura ei, gesturile… Costumul! Cine dracu’ altcineva ar fi purtat un costum de afaceri în toiul siestei din Coasta Veneţia?

Membrele începură să-i tremure când îşi dădu seama cât de aproape fusese de sfârșitul… ei bine, de sfârșitul general! Probabil că-şi terminase absolut toate fărâmele de

noroc din restul vieţii. Dacă ar fi privit în partea opusă… Dacă Myo n-ar fi fost ea însăşi de veghe…

Adam suferise bineînţeles reprofilare celulară, care-i asigurase o imagine nouă – un chip scofâlcit cu piele smeadă. Ştia însă prea bine că n-ar fi avut nici o şansă cu investigatorul-şef. L-ar fi recunoscut cu aceeaşi uşurinţă cu care o recunoscuse el. Ei doi nu se puteau ascunde unul de celălalt.

***

Intră în Galeria Nystol pe uşa din faţă, ştiind că echipa Agenţiei îi va înregistra imaginea. Asta nu-l deranja.

Recepţia de la intrare avea plafon arcuit din cărămizi zugrăvite în alb şi paviment din dale. Înainte să fi fost transformată în galerie, clădirea fusese antrepozit de mărfuri şi de aceea era un loc ideal pentru găzduirea lucrărilor EC. Recepţionista stătea la o masă în faţa unei uşi din sticlă fumurie care ducea la sălile cu exponate. Era ameţitor de drăguţă, cu corp de silfidă, piele albă de nordică şi pâr roşu-auriu care-i ajungea până la jumătatea spatelui. Rochia subţire în cafeniu şi verde-smarald provenea direct de pe podiumul de prezentare al unui designer la modă. Ea îi zâmbi în mod reflex şi surâsul îi crescu la nivelul unui flirt uşor, când bărbatul se apropie.

— Bună ziua, vă pot ajuta cu ceva?

— Nu.

O împuşcă în tâmplă cu o microsăgeată din magazia din braț. N-pulsul acesteia bloca muşchii fetei într-un *rigor mortis* instantaneu care o încremeni în scaun. Oricine ar fi privit de pe stradă ar fi zărit-o aşezată la masă, ca de obicei.

E-majordomul lui deschise un canal spre matricea recepţiei şi avu loc o scurtă bătălie software în timp ce el prelua controlul reţelei electronice a clădirii. Pe măsură ce

avansa, armele şi sistemele defensive wetcablate în corpul lui se activară, aducându-l la statut complet de luptă. Deconectă reţeaua galeriei de la cibersfera planetară, apoi dezactivă toate alarmele interne. Uşa din faţă fu încuiată. Oriunde era posibil, ieşirile de incendiu fură blocate silenţios, compartimentând galeria. Datele senzorilor îi alimentară direct vederea virtuală, arătându-i poziţiile câtorva persoane, deşi el ştia că cel puţin trei săli erau lipsite de senzori.

În sala I se afla un grifon EC înalt de doi metri şi jumătate, cu corpul din foi subţiri de aramă încrustate cu pietre preţioase, care se mişcau cu graţie fluidă, manipulate de la interior de sute de came minuscule şi micropistoane. Era ca şi cum Leonardo da Vinci ar fi animat o sculptură cu un motor diferenţial. O pereche de vârstnici îi dădea ocol, admirând-o şi arătându-și unul altuia diverse detalii. Îi împuşcă pe amândoi cu o salvă ionică. Grifonul ugui sonor, când el trecu în sala II.

La etaj, sala V avea pe toată lungimea o singură bandă de maşinării; toate componentele proveneau din acelaşi aparat de zbor şi le fuseseră induse defecţiuni minore, astfel că în locul mişcării line asociate cu industria aerospațială, zvâcneau aidoma unei păsări rănite când erau alimentate cu energie. Unde complet diferite una de cealaltă se deplasau înainte şi înapoi pe bandă. Un custode al galeriei venea pe lângă ea, cu chip încruntat, pentru a investiga sunetele ciudate ce se auziseră din sala IV.

Salva ionică îi vaporiză creştetul capului. Ceaţa de sânge acoperi activatorul electrohidraulic al unui flaps de aripă şi-i încetini mişcarea. Zăngănituri puternice începură să răsune prin toată sculptura EC, pe măsură ce sincronizarea i se defaza şi se acumulară tensiuni.

Sui la etajul al doilea. Cabinetul lui Valtare Rigin era a doua uşă de pe coridor. Ca şi sălile de jos, avea tavan boltit din cărămizi. Pe peretele îndepărtat, o fereastră arcuită

oferea o panoramă splendidă a districtului Cesena, cu turla de crom ca oglinda a lui San Pietro încadrată perfect în mijloc. Rigin ridică ochii surprins dinapoia biroului său, unde se chinuia cu interfaţa reţelei căzute.

— Cine dracu' eşti?

— Valtare Rigin? Rigin surâse subţire.

— Roberto, rosti el încet.

O canapea mare din piele neagră fusese poziţionată în stânga uşii, astfel ca să rămână invizibilă pentru oricine care intra în cabinet până în momentul în care avansa destul de mult în încăpere. Desigur, el percepuse omul aşezat acolo. Bărbatul, probabil Roberto, îşi scula corpul înalt de doi metri pe picioare foarte masive.

Ridică braţul stâng şi trase un impuls ionic prin uşă, drept către capul omului voinic.

Ca orice bodyguard capabil, Roberto purta pe sub costumul elegant şi scump de comandă o armură uşoară care-l învăluia într-un câmp deflector. Salva ionică sfârâi sonor când ricoşa în peretele de cărămidă. Lutul carbonizat se ridică aidoma unui firicel de fum din locul impactului. Roberto lovi cu ambele braţe în uşă, care fu smulsă din ţâţâni.

Abia sesiză şocul, când îl izbi uşa. Braţul i se deplasă într-o mişcare de retezare, transformând într-un nor de aşchii lemnul de esenţă tare, gros de opt centimetri.

Roberto icni surprins şi-şi căută arma din tocul de sub umăr cu o mişcare lină de mare viteză de care erau capabili numai cei cu sistemul nervos wetcablat pentru timpi de reacţie accelerată. Pistolul mag-a greu pe care-l scoase trase două proiectile de uraniu sărăcit spre intrus, al cărui câmp de forţă scânteietor le opri. Aceea fu unica ocazie de care profită Roberto.

Se propulsa direct spre bărbatul masiv, ridicând piciorul drept într-un arc de cerc prin exterior şi izbindu-l în coaste. Roberto urlă când lovitura pătrunse prin armură.

Trei coaste fură rupte şi împinse către interior, perforându-i plămânii.

Bodyguardul ignoră durerea şi contraatacă printr-o răsucire în stânga, cu braţul drept pornit într-o directă spre gâtul intrusului, cu funcţia de e-descărcare a armurii activată şi decisă să anihileze câmpul de forţă al celuilalt. Energia ţâşni din punctul de impact ca o floare de fuziune şi descărcarea orbitoare proiectă schije de electricitate statică ce se prelinseră pe ambele siluete, scurgându-se în podea. E-descărcarea nu era însă nici pe departe la nivelul necesar supraîncărcării câmpului de forţă. Un pumn având forţa unui tren expres izbi flancul lui Roberto, expediindu-l prin aer şi trimițându-l în peretele curbat din cărămidă. Dâre de sânge mânjiră zugrăveala albă când bodyguardul se prelinse inert pe podeaua din lemn lustruit.

El sări graţios şi un călcâi coborî violent pe piciorul lui Roberto. Articulaţia genunchiului se rupse cu un trosnet oribil. Roberto vomită, în timp ce două mâini îi prinseră reverele costumului distrus şi-l smulseră în picioare. Bodyguardului îi venea greu să-şi focalizeze privirea prin ceaţa de durere, totuşi izbuti să mijească ochii la trăsăturile înfricoşător de inexpresive ale intrusului. După aceea fruntea acestuia îi sparse faţa, împingând direct în creier câteva aşchii de os din craniul fracturat.

Dădu drumul bodyguardului mort şi se întoarse către bărbatul îngrozit dindărătul biroului.

— Valtare Rigin?

— Da.

Rigin îşi făcu cruce şi ochii i se umplură de lacrimi, așteptându-și moartea.

— N-am timp să te torturez pentru a obţine informaţii. Dacă nu cooperezi, îţi voi distruge inserţia de memocelulă când îţi voi ucide corpul, după care ne vom infiltra în clinica ta de re-viere şi vom şterge stocarea de siguranţă. Vei fi cu adevărat mort. Avem capacitatea să facem asta. Mă crezi?

Rigin încuviinţă frenetic.

— Sfântă Maica Domnului, cine eşti tu? Ochii i se îndreptară pentru o clipă spre cadavrul distrus al bodyguardului. Cum ai…?

— Unde sunt echipamentele pe care le cumperi pentru Adam Elvin?

— Eu… Nu m-a contactat sub numele ăsta, dar tot ce cumpăr pentru tranzacţia actuală se află în a doua magazie de la capătul coridorului. Acolo-i tot, o jur!

— Dă-mi fişierul care conţine lista de componente şi metodele de plată către conturile tale bancare încriptate. Vreau în plus şi ruta de export.

Îi comandă e-majordomului să deschidă un canal spre negustorul de arme terifiat. Informaţia îi pătrunse în memoria cache. Salva ionică deschise o gaură largă în pieptul lui Rigin. Se apropie iute de cadavru şi se aplecă. O lamă-armonică subţire glisa de sub arătătorul lui drept şi tăie prin gât, apoi scoase globula însângerată de carne şi oase ce conţinea toate inserţiile lui Rigin.

Băgă în buzunar memocelula şi porni pe coridor către a doua magazie. O singură lovitură de picior sparse uşa din polititan ranforsat. În incinta fără ferestre existau trei lăzi, toate desigilate, cu spuma de plastic izolatoare împrăştiată de jur împrejur. Se apropie de prima, verifică dacă într-adevăr conţinea componente de înaltă tehnologie şi aruncă în ea o încărcătură termală de distrugere.

Pentru a ieşi din galerie, reveni în cabinetul lui Rigin. Se duse în faţa ferestrei şi activă un câmp de străpungere focalizat. Întreaga fereastră din sticlă de carbon durificată se sparse şi cascada de ţăndări scânteie în lumina strălucitoare a soarelui, revărsându-se în exterior. El le urmă, zburând prin aerul cald de afară într-un plonjon perfect de lebădă, şi pătrunse în canalul Clade cu o plescăitură uşoară. Ajuns sub apă, îşi alipi labele picioarelor şi menţinu braţele pe lângă corp. O mişcare unduitoare îi

străbătu trupul şi se propulsa cu uşurinţa unui delfin prin apa miloasă, simţurile lui amplificate arătându-i pereţii canalului de ambele părţi şi ambarcaţiunile de deasupra.

Încărcătura termală detona în urma lui.

***

Antrenamentele fuseseră dure, nu numai fizic – Kazimir se aşteptase la aşa ceva – ci şi mental. Câte trebuise să înveţe! Istoria Commonwealthului, situaţia sa actuală, multitudinea de planete şi culturile lor, tehnologie, programe, nenumărate programe şi felul în care îi gestionau noile inserţii. În ultimii doi ani fuseseră atât de multe lucruri, încât îi venise să strige „Gata, mă las!” către Stig şi ceilalţi tutori-torţionari. Însă amintirea lui Bruce râmase alături de el în toate lunile acelea pe care le petrecuse deplasându-se între satele secrete ale clanurilor din munţii Dessault. Practic se luase la întrecere cu amintirea aceea, gândindu-se că Bruce n-ar fi abandonat niciodată, n-ar fi dat niciodată bir cu fugiţii.

Acum Kazimir stătea pe plaja nisipoasă din Santa Monica, cu faţa spre apă, în vreme ce soarele dimineţii se ridica lent înapoia Los Angeles-ului şi recunoştea că totul meritase. O briză plăcută adia dinspre Pacific, înspumând valurile, iar primele limuzine şi coupe-uri ale traficului de navetişti matinali lunecau silenţios şi nepoluant pe autostrada de pe coasta Pacificului. În stânga lui se afla digul Santa Monica, întinzându-se un kilometru în ocean; străvechea sa structură originală, o platformă de lemn, metal şi beton, se contopea treptat în prima dintre cele trei extensii care-i fuseseră anexate în patru secole de existenţă. În largul coastei componentele mai noi, cu traverse de sicarbon, sticlă şi hiperfilamente, fuseseră dispuse în forme ce le simulau pe cele organice, uneori discret, alteori în mod deliberat ţipător, mai ales în dreptul

parcurilor de distracţii de pe flancul drept.

Ieri, când sosise, fusese ispitit să se plimbe pe dig, ba poate chiar să viziteze două parcuri de distracţii. S-ar fi potrivit cu profilul unui turist. La urma urmelor, el era un turist autentic. Faptul că rezistase tentaţiei plimbării era o dovadă a antrenamentului lui Stig, deși bănuia că dacă Bruce ar fi fost aici, ei doi s-ar fi furişat şi ar fi făcut-o, în amintirea vechilor timpuri.

În loc de aşa ceva, urmase cu exactitate instrucţiunile. Trăsese la hotelul dinapoia promenadei de pe Strada 3, pe care se înşiruiau magazine vechi şi elegante ce atrăgeau deopotrivă turişti şi localnici. Examinase zona, familiarizându-se cu caroiajul străzilor. Reţinuse punctele de acces la transportul public, pentru urgenţe. Recepţiile de hoteluri deschise şi amplasamentele ieşirilor din clădiri… Poziţiile clădirilor publice… Programul aproximativ de patrulare a echipajelor de poliţie pe străzile principale… Locurile cu senzori de observare publică antiinfracţiuni…

În felul acela cunoscuse atmosfera oraşului şi rămăsese impresionat de cele văzute, de bogăţia, ordinea şi stilul metropolei. Fusese deja pe câteva planete din Commonwealth, astfel că nu-l mai intimidau zonele urbane ce acopereau sute de kilometri pătraţi, dar partea aceasta din Los Angeles ameninţa să-i anuleze toată aclimatizarea anterioară. Nu fusese pregătit pentru curăţenia şi strălucirea locurilor. La urma urmelor, majoritatea oraşelor de pe planetele noi aveau districte mari care se năruiau în ghetouri. Aici însă, unde vechimea s-ar fi bucurat de toate ocaziile de a revărsa entropia şi paragina în cartiere întregi, rezidenţii se împotriviseră. Desigur, un rol important jucaseră banii, şi aceştia erau destui în clădirile de pe Ocean Avenue şi reşedinţele exclusiviste dintre San Vicenti Boulevard şi Montana Avenue, totuşi nu era vorba numai despre bani. Părea ca şi cum Santa Monica ar fi descoperit cum să reîntinerească constant, la fel ca oamenii care o

construiseră şi o populau. În ciuda vechimii sale, avea o atmosferă plină de viață şi bună dispoziţie care o făceau un loc prietenos şi plăcut. În mod surprinzător, Kazimir se gândi că ar fi putut să locuiască acolo… desigur, dacă ar fi fost silit să locuiască pe Pământ.

Tractoboţi municipali mari avansau lent pe plajă, imediat lângă linia apei, arând nisipul compactat şi apoi nivelându-l, pregătindu-l pentru iubitorii de soare. Biciclişti, alergători, mărşăluitori de forţă, simpli plimbăreţi, stăpâni de câini, patinatori pe role, şenilete şi n-scutere începeau să apară pe aleea care ocolea plaja pe sub faleză. Kazimir se obişnuise cu cetăţenii Commonwealth-ului aflaţi într-o eternă căutare a sănătăţii şi a formei fizice, dar era convins că densitatea cea mai mare de asemenea fanatici trebuia să fie pe Pământ. Indiferent de vârstă, de la cei de douăzeci de ani şi până la cei de cincizeci de ani pe care-i aştepta reîntinerirea, toţi de pe alee purtau îmbrăcăminte sportivă ultramodernă. Îi venea greu să nu zâmbească atunci când îi vedea transpirând, cu feţe concentrate şi încruntate.

Privindu-i fără să se concentreze, sesiză că aleea era utilizată de puţini tineri. Asta însă era valabil în general pentru Pământ. Deocamdată nu văzuse aproape deloc copii.

Unul dintre amatorii de plimbări matinale părăsi aleea şi porni peste nisip spre el. Era un bărbat extrem de înalt, la vreo treizeci de ani, cu păr blond care părea alb sub soarele californian. Prin contrast, ochii îi erau foarte negri, scoțându-i faţa în evidenţă, în loc să o facă atractivă în mod clasic. Purta un tricou alb, simplu, cu tăietură în V la gât, şort până la genunchi şi pantofi de sport negri.

— Kazimir Mefoster, presupun, rosti el şi întinse mâna. Nu existase nici o ezitare, nici o precauţie cauzată de posibilitatea de a se fi adresat altei persoane.

— Da. Kazimir avu nevoie de tot controlul pentru a nu se bâlbâi sau holba neîncrezător. Sunteţi Bradley Johansson?

— Te aşteptai la altcineva?

— La jumătate din poliţaii de pe planetă. Bradley încuviinţă aprobator.

— Mulţumesc pentru că ai venit.

— Eu vă mulţumesc pentru şansa acordată. Încă îmi vine greu să cred că sunteţi real. Vreau să spun… viu. Am petrecut atâți ani, învățând ce ați făcut pentru noi… atitudinea pe care aţi avut-o… cât v-a costat… Ridică braţul spre oraşul de deasupra falezei. E scandalos că ei nu vă cred.

— Haide să ne plimbăm, zise Bradley. Ar trebui să-ncercăm să ne contopim cu mediul.

Kazimir nu era sigur dacă-l ofensase pe bărbatul faimos. Mai probabil că îl plictisea pur şi simplu. De câte ori o fi auzit Bradley cuvinte similare din partea unor tineri prostovani şi impresionaţi?

— Sigur că da.

— Uit mereu ce şoc reprezintă locuri ca acesta pentru cei crescuţi în clanurile de pe Far Away. Cum te descurci? întrebă Bradley.

— Cred că bine. Îmi dau însă seama că mă străduiesc să par blazat de tot ce mă-nconjoară.

— Asta nu-i rău. Când vei înceta să mai faci efortul respectiv, totul va curge firesc, de la sine, echilibrându-se. Ia spune, acum după ce ai văzut Commonwealthul, sau măcar o parte a lui, ce crezi? Avem dreptate, încercând să-l salvăm?

— Chiar dacă n-ar merita să fie salvat, o merităm noi. La oameni mă refer… La fiinţele umane, la rasa noastră.

Bradley zâmbi în direcţia oceanului şi inspiră adânc briza înviorătoare.

— A avea sau a nu avea dreptate… Strânse din umeri. Scuză-mă, parafrazam un citat dinaintea erei tale. De fapt, chiar dinaintea erei mele. Va să zică, apreciezi că merită salvat?

— Da. Nu este perfect şi cred că ar fi putut face lucruri mai bune cu toate cunoştinţele şi resursele de care dispune. Foarte multe aspecte sunt anevoioase pentru oameni, deşi n-ar trebui să fie aşa.

— Aha, un idealist! râse încetişor Bradley. Încearcă să nu-l laşi pe Adam să te corupă prea mult în privinţa formei pe care ar trebui s-o aibă societatea după ce vom învinge. Este un bătrân coțcar revoluţionar. Totuşi foarte, foarte util.

— Cu ce se ocupă?

— O să afli când o să-l cunoşti. El te va prelua de la Stig.

Kazimir se opri; se aflau la trei sute de metri de dig. Oamenii coborau pe plajă de pe drumul care lega digul de uscat. Chiar în faţa lui, o secţiune fusese izolată cu frânghii şi lângă poarta ei de acces stătea un salvamar municipal. Dincolo de poartă nu se zărea nimeni.

— Știi pentru ce-i asta? întrebă Bradley.

— Nu.

— Pentru copii, ca să se poată bucura de plajă, fără să fie nevoiţi s-o împartă cu adulţi care să le-o strice. Copiii au ajuns un lux rar pe Pământ în ziua de azi. Cel puţin pentru clasa mijlocie, care nu şi-i mai poate permite. Deşi continuă să-i aibă, bineînţeles. Asta e natura umană. Mă uluieşte mereu când văd prin câte suntem în stare să trecem, câte sacrificii facem pentru ca urmaşii noştri să se poată bucura de copilărie. Este acea parte a vieţii pe care tehnologia noastră n-o va putea reproduce niciodată; în acelaşi timp însă, este genul IST cel mai popular după pornografie. Cred că, de fapt, nici un om n-a uitat uimirea şi fericirea pe care ni le aduceau inocenţa. Psihologii repetă întruna că tânjim după sanctuarul uterului – dacă ar fi să mă-ntrebi, ţi-aş spune că sunt nişte idioţi excesiv de educaţi. Asta-i ceea ce dorim noi de fapt. Vremurile acelea când fiecare zi este proaspătă şi incitantă şi unica grijă este să nu se termine îngheţata. Ştii că el nu-nţelege asta?

— Starflyer?

— Da. În ciuda inteligenţei lui – şi este foarte deştept – nu poate să conceapă această latură a noastră. N-a înţeles niciodată cât de importanţi sunt copiii pentru noi, n-a înţeles legătura de iubire şi adoraţie care există între noi. Pe de o parte, asta se datorează faptului că ciclul lui de viaţă nu include vlăstare ca ale noastre, dar în principal fiindcă ne priveşte cu dispreţ. Consideră că nu-l pot afecta copiii şi de aceea îi ignoră. Cred cu toată seriozitatea că asta i-ar putea fi pierirea: natura noastră. El crede că o controlează, fiindcă ne înţelege într-adevăr lăcomia şi teama, dar noi însemnăm mai mult decât atât, Kazimir – noi suntem mult mai complecşi decât crede Starflyer.

— O să fac tot ce pot ca să ajut. Ştiţi asta, domnule.

— Da, o ştiu. Ţi-ai demonstrat în repetate rânduri loialitatea faţă de cauza noastră.

— Ați amintit că acest Adam mă va prelua de la Stig. Asta înseamnă că am absolvit?

Bradley se întoarse de la ocean, surâzându-i larg.

— Să absolvi? Ce să absolvi?

— Testul… Aprobarea dumneavoastră, domnule… Bradley îşi trecu braţul lung după umerii lui Kazimir şi porniră să dea ocol zonei împrejmuite.

— Dragul meu băiat, crede-mă că, dacă nu te-aş fi „aprobat”, ai sta şi acum pe plajă, întrebându-te unde naiba am dispărut. Sau mai rău…

Kazimir îl privi şi-i zări licărul de evaluare din ochi. Era mai tulburător decât orice diatribă de ameninţări şi sarcasme.

— Pentru următoarea sarcină, rosti Bradley, am nevoie de oamenii cei mai puternici pe care-i pot produce clanurile. Ştii asta, nu-i aşa? Ţi se va cere să faci multe lucruri neplăcute. Dacă eu voi considera că-i necesar, îţi voi cere să mori, astfel încât să putem răzbuna Far Away.

În ciuda brizei umede care sufla dinspre ocean, Kazimir îşi simţi gura uscată.

— Ştiu.

Mâna lui Bradley îl strânse cu putere.

— Eu nu mă simt vinovat. Lucrurile prin care am trecut, tot ce am îndurat ca sclav al monstrului aceluia mi-au indus prea multă hotărâre ca să mă simt slab. Bănuiesc că, după ce se va termina totul, voi jeli ce am făcut noi, voi deplânge vieţile pe care le-am sacrificat. Însă va merita, pentru că vom fi din nou cu adevărat liberi.

— Cum a fost, domnule? Cum arăta Starflyer?

— Nu-mi amintesc. Bradley clătină din cap şi tristeţea îi răzbătu din glas. Nu mai ţin minte. Silfenii mi-au şters amintirile acelea când m-au vindecat. Bănuiesc că au avut motivele lor. Regretul îi dispăru de pe chip. Când se va termina, ar trebui să încerci să mergi pe potecile pe care ei le-au clădit între planete. Galaxia noastră este extraordinară, Kazimir!

— Da. Mi-ar plăcea asta. Bradley îi întinse mâna.

— La revedere. Îţi mulţumesc încă o dată pentru ocazia de a te fi cunoscut. Mă consider onorat că tu şi neamul vostru continuaţi să susţineţi cauza.

Kazimir îi scutură mâna cu entuziasm, surâse scurt şi nervos, după care se întoarse pe plajă. Bradley îl privi câteva clipe, apoi sui scara cu trepte late de beton din partea laterală a digului. Reveni pe Ocean Avenue prin banda îngustă de verdeaţă luxuriantă a parcului Palisades, cu eucalipţii săi bătrâni de secole şi răzoarele complexe de flori. Grădinoboţi patrulau printre plante, tăind florile uscate şi retezând orice lujeri neregulaţi care ameninţau simetria; pe iarba cu fire tari sclipeau picături de apă de la aspersoarele ce funcţionaseră înainte de ivirea zorilor. De cealaltă parte a arterei largi, linia de orizont cu geometrii îndrăzneţe a blocurilor cu apartamente îşi prezenta nivelurile de balcoane perfect paralele spre plaja de dedesubt. Chiar în mijlocul arhitecturii noi şi strălucitoare, conturul profilat pe cer cobora brusc, îngăduind razelor de

soare să lumineze un hotel micuţ din anii 1930, în stil georgian, cu faţada art deco zugrăvită în bleu-pal. Pe exterior, numeroase plăcuţe din alamă anunţau companiile şi autorităţile civile ce asiguraseră de-a lungul secolelor fondurile pentru conservarea clădirii, care era de departe cea mai veche din oraş. Avea în faţă o verandă ridicată din beton, cu câteva mese sub tenda cu dungi galbene şi roz. Adam Elvin stătea aşezat la o masă şi mânca micul dejun, privind peste parc şi ocean. Bradley sui treptele şi i se alătură.

— Cum este? întrebă Adam.

— Deprimant de tânăr, credincios şi onest, şi extrem de dedicat cauzei.

— Grozav – alt robot fanatic. Exact ce-aveam nevoie!

— Este isteţ. O să vă înţelegeţi bine. Apropo, îmi place noua ta faţă. Demnă, totuşi sugerând un trecut cu lupte de stradă. Exact în nota ta.

Adam mormăi dispreţuitor.

Un chelner apăru şi-l întrebă pe Bradley ce dorea să comande.

— La fel ca prietenul meu, te rog, indică Bradley platoul de clătite cu şuncă şi sirop pe care Adam îl golea rapid. Cu un pahar de suc proaspăt de portocale şi fructe de floarea pasiunii, plus ceai englezesc, te rog.

— Da, domnule.

Chelnerul zâmbi şi se îndepărtă.

Bradley încercă să identifice accentul; să fi fost una dintre planetele baltice din spaţiul de fază II? Chelnerul era probabil un extraplanetar angajat de o companie intermediară de servicii, aşa cum era în prezent aproape tot personalul uman de pe Pământ. La urma urmelor, nativii de aici aveau nevoie de slujbe mult mai bine plătite pentru a-şi putea permite să trăiască pe planeta lor.

— Cred că-i o ditamai experienţă pentru tine, comentă Bradley. Ultimul socialist din Univers ia primul lui mic dejun

de lux în LA.

— Mai du-te-n mă-ta!

— Ce dracu' s-a-ntâmplat în Coasta Veneţia? Adam lăsă furculiţa din mână şi-şi tampona buzele cu şervetul de olandă.

— Habar n-am. Am avut pur şi simplu baftă chioară că-n clipa de faţă nu sunt într-un subsol al Agenţiei de Securitate, unde să mi se citească memoria. Hristoase, era la cincizeci de metri, Bradley! Aş fi putut-o saluta. N-am fost niciodată atât de aproape. Niciodată! De ce nu m-ai putut avertiza? Acoperirile tale au fost mereu superbe şi ăsta-i unul dintre motivele pentru care mai lucrez pentru tine.

— Nu ştiu. Obişnuita mea… sursă nu m-a mai contactat de o vreme. Este un lucru care mă nelinişteşte destul de mult, pentru că nu-i o persoană care să poată fi eliminată cu uşurinţă din viaţa Coramonwealthului.

— I-a ucis Starflyer?

— Tu însuţi spui asta cu scepticism. Răspunsul este însă negativ – dacă Starflyer ar fi atât de puternic, eu aş fi deja mort şi cauza ar fi pierdută.

— Nu te grăbi să mă clasifici aşa repede printre sceptici. Nu uita ce s-a întâmplat cu bietul Rigin la două zile după ce-am scăpat de Paula Myo. Aia a fost o ditamai încărcătură termică, dacă a distrus Galeria Nystol. Ei bine, oricât de mult v-aş dispreţui guvernele şi cu oricâtă neîncredere le-aş privi, nu le văd acţionând în felul ăsta. După explozia galeriei, în clădirile vecine s-au înregistrat cincisprezece decese corporale. Acolo a fost altcineva…

— Nu stă în firea lui Starflyer să se manifeste în chip atât de evident în public, rosti Bradley. Ce rost ar fi avut? Oricum livrarea era compromisă din clipa în care fusese descoperită de Agenţie. Componentele n-aveau să mai ajungă niciodată la noi.

— Mi-ai spus că planurile lui ajungeau la etapa finală. Poate că dorea să se asigure că nu vom pune mâna pe

componente. Nu-şi poate asuma riscul ca noi să-i stricăm toată lucrarea.

Bradley surâse când chelnerul reapăru cu paharul de suc şi un ceainic.

— Mă bucur că ai sugerat chiar tu asta, fiindcă îi adaugă credibilitate… din punctul tău de vedere, îi spuse lui Adam. M-am gândit la posibilitate din clipa în care s-a petrecut. Tu ai multe contacte printre agenţii mercenari. Vreunul dintre ei ştie ceva despre cel care a atacat galeria?

— Nu, şi nu există nici un zvon despre el. Indiferent cine ar fi fost, a avut wetcablate sisteme de armament foarte sofisticate. Eu însumi aş avea greutăţi să-ţi procur aşa ceva. Sunt chestii de ultima generaţie şi guvernele sunt foarte atente la cumpărători. Cineva a investit eforturi considerabile în operaţiunea aia.

— Dacă Starflyer a decis într-adevăr să joace un rol mai vizibil, evoluţia este îngrijorătoare. Ca să lansez răzbunarea planetei, trebuie să aducem multe materiale pe Far Away. Prin extinderea noii ei Agenţii, Paula Myo devine neplăcut de eficientă în descoperirea şi stoparea livrărilor noastre. Nu putem permite să fim loviţi din două direcţii simultan. Și întrevăd momentul în care fiecare obiect trimis spre Far Away va fi oprit şi examinat pe Boongate.

Făcu o pauză şi-şi turnă ceai.

— Din câte ţin minte, am mai discutat despre posibilitatea evitării unei blocade.

— Ca opţiune de urgenţă.

— Ținând seama de situaţia noastră curentă, apreciez că în momentul de faţă s-ar cuveni începerea unei planificări în direcţia respectivă.

— La dracu’! Bine, o să-ncep să mă gândesc.

— Mulţumesc. Mai am două rugăminţi pentru tine.

— Da?

— Datele pe care le aşteptăm de pe Marte… nu vreau să fie dirijate spre Far Away prin unisferă. Există prea multe

posibilităţi de interceptare şi modificare, mai ales dacă Starflyer ne monitorizează.

— Bine, asta-i destul de uşor. O să le-ncărcăm într-o memocelulă şi-o să folosim un curier, pentru a le livra fizic.

— Perfect. Cineva precum Kazimir, de exemplu.

— Să vedem mai întâi cum se descurcă cu o livrare banală, de acord? Care-i a doua problemă?

— Am încercat să stau de vorbă cu Wilson Kime. Nu-i uşor. Este foarte bine păzit – fizic şi electronic.

— Este la bordul lui *Conway*. De acum ar trebui să fie la Dyson Alfa.

— Indiferent cum stau lucrurile, când se întoarce ţi-aş fi recunoscător dacă l-ai putea contacta cumva.

— Despre ce vrei să vorbeşti cu el? Crezusem că-l considerai un agent al lui Starflyer.

— Nu, nu cred că este aşa ceva şi tocmai de aceea vreau să încerc să-l convertesc.

Adam fu nevoit să-şi înghită cafeaua repede, ca să nu fie cât pe-aici să se înece cu ea.

— Să-l converteşti pe comandantul Kime? Pe şeful Agenţiei pentru Zboruri Stelare? Cred că glumeşti…

— Norocul îi ajută pe îndrăzneţi.

— Pe îndrăzneţi, de acord, dar nu pe nesăbuiţi.

— L-am ascultat în interviuri. Ştie că ceva n-a fost în regulă cu pierderea lui Bose şi Verbeke. Asta ne oferă o deschidere.

— O deschidere pentru ce…?

— Ca să-l demascam pe Starflyer. Kime ar trebui să poată găsi dovezi ale trădării lui în *A doua şansă*.

— Ce fel de trădare?

— Este evident că *A doua şansă* a deconectat bariera.

— E imposibil. Noi nici măcar nu înţelegem fizica de la baza barierei. Ce Dumnezeu, n-ai accesat imaginile Cetăţii Negre?

— Ba da, însă nu oamenii au deconectat bariera, ci

Starflyer.

— De unde dracu' ştia cum s-o facă?

— Este bătrân şi a călătorit foarte mult. Presupun că Perechea Dyson face parte din istoria lui.

— Tu şi presupunerile tale... Adică specia lui a clădit bariera?

— Nu ştiu, Adam. Aş vrea s-o ştiu. Aş vrea să ştiu ce ne făcea. Şi de ce. Dar nu știu. Tot ce pot face este să încerc să-i blochez planurile şi să-i avertizez pe oameni.

— De pildă pe Kime...

— Da.

— De ce? De ce tocmai pe Kime dintre toţi cei pe care ai putea încerca să-i convingi?

— Din cauza poziţiei lui. El poate cere încă o examinare a datelor din *A doua şansă*. Eu am examinat de o duzină de ori tot ce-a făcut public TSC, însă la mass-media n-au ajuns decât înregistrările vizuale. Am nevoie de jurnalele de sistem ale navei.

— Ce crezi că poate fi acolo?

— Dovada că *A doua şansă* a deconectat bariera. Dovada că pierderea lui Bose şi Verbeke n-a fost un accident. Kime ştie că ceva nu-i în regulă. Este pregătit să creadă şi mai are nevoie doar de un brânci discret în direcţia cuvenită.

— TSC a examinat de cel puţin zece ori fiecare octet din zbor, ca să nu mai amintesc de toate companiile mass-media şi departamentele guvernamentale. Au fost analizate de cei mai buni experţi din Commonwealth. N-au găsit nimic.Nicio neregulă.Nicio anomalie.Niciun pasager clandestin.

— Nu ştiau ce să caute, pe când eu îi pot spune unde s-o facă. Cu genul de dovezi despre care ştiu că există acolo, îl pot face să înţeleagă ameninţarea reală la adresa omenirii. Adevărul despre Starflyer poate fi făcut în sfârșit public. Conducerea Commonwealthului va fi silită să recunoască

faptul că am avut dreptate din capul locului. Nu va mai trebui să ne furişăm prin umbre. Far Away se poate răzbuna fără ca noi să…

— Bine, bine! ridică mâinile Adam. Termină cu predica – am înţeles. Mă îndoiesc totuşi că m-aş putea apropia de Kime mai mult decât tine. Şi chiar dacă aş putea, nu sunt fanaticul unei cauze care i-ar putea trezi o îndoială în minte. Eu sunt un simplu ucigaş dat în urmărire, care s-a apucat de contrabanda cu arme şi care în plus a organizat şi atacul asupra navei lui când el era la bord. Nu-i tocmai genul de credibilitate de care avem nevoie pentru a-i atrage atenţia.

— Îmi dau seama de asta şi ştiu că trebuie să-l abordăm cu precauţie. Din fericire, în Agenţia pentru Zboruri Stelare mai există cineva care te va asculta. Cineva cu acces complet la Kime.

Privirea pe care Adam o aruncă peste masă era mai degrabă scandalizată decât şocată.

— Nici vorbă! Nu discut cu el. Nu-l contactez. Nu-i trimit nici un mesaj. Nici măcar nu intenţionez să păşesc pe aceeaşi planetă pe care se află el. Nici pentru tine, nici pentru bani, nici pentru idioata ta de cauză, nici chiar dacă ar învia Karl Marx şi m-ar ruga personal. Ai înţeles? Ăla-i trecutul. El a făcut o alegere, eu am făcut alta. Punct! Sfârșit! Finalul poveştii! S-a TERMINAT!

— Aha… Bradley sorbi din ceai. Păcat…

***

După o cină absolut decentă într-un bar specializat în produse din peşte, Kazimir merse pe jos cele câteva cvartale care-l despărţeau de hotelul lui micuţ. Era o seară plăcută, aşa că ocoli prin parcul Palisades. În beznă, parcul avea panglici de iluminat care să-i evidenţieze plantele şi arborii, scăldându-le în globuri de lumină colorată ce

contrastau cu propriile lor umbre. Spre ocean, parcul de distracţii de pe dig era o explozie continuă de lumină multicoloră, care se reflecta din apa neagră. Ocean Avenue era animată de oameni ce hoinăreau între baruri, restaurante şi cluburi, explorând cultura vibrantă a vieţii de noapte a oraşului pentru a se relaxa după ziua de lucru. Cluburile aveau portari îmbrăcaţi impecabil, care urmăreau reguli stricte în privinţa intrării. Grupuleţe de gură-cască plini de speranţă se strângeau în jurul lor, în timp ce limuzinele veneau şi plecau, aducându-i pe cei care figurau pe lista celor acceptaţi. Kazimir întârzie pe lângă câteva cluburi, vag interesat dacă putea recunoaşte vreo celebritate. De-a lungul secolelor, Los Angeles se agăţase cu încăpățânare de statutul său de capitală a lumii divertismentului. Tânărul nu zări pe nimeni dintre cei pe care-i reţinuse în scurtul timp cât explorase unisfera, totuşi seara abia începuse.

Deasupra oraşului Luna, aflată în al treilea pătrar, strălucea îndeajuns de puternic pentru a se forma o pâclă fină în jurul ei. Kazimir se opri şi ridică ochii la ea, fascinat de banda ecuatorială perfect neagră care bisecta globul, ca şi cum o buclă a spaţiului însuşi fusese înfăşurată în jurul regolitului argintiu. Construită în 2190, centrala energetică Globalsolar crescuse de la cele trei porţiuni iniţiale de panouri solare egal distanţate în jurul ecuatorului selenar, astfel ca una dintre ele să fie mereu în bătaia razelor de soare, până la o centură care înconjura întreaga circumferinţă. Devenise principala sursă de electricitate a Terrei. Într-o epocă în care legile ecologice erau supreme şi poluarea moştenită din secolele al XX-lea şi al XXI-lea fusese aproape complet eradicată, nu se putea imagina construirea pe Pământ a oricărui tip de centrală care să ardă combustibili. Producerea energiei se făcea în mod curat şi eficient în spaţiul extraterestru, de unde era transferată pe Pământ prin intermediul microgăurilor-de-

vierme, fiind apoi distribuită grilelor supraconductoare continentale. Kazimir era încântat de eleganţa ideii. Îl amuza să se gândească la faptul că electricitatea care ilumina reşedinţele de lux ce se înălţau de cealaltă parte a parcului, ca şi parcul de distracţii în sine, provenise de pe Lună. Nimic nu mai trebuia să fie ars, fuzionat sau fisionat pentru alimentarea unei întregi planete. Cheltuielile erau uriaşe, dar asta nu era decât o chestiune de priorităţi. După ce fuseseră construite, fabricile selenare continuaseră să producă la nesfârșit alte celule solare, procesându-le din roca Lunii.

Adam Elvin comentase soluţia, admirând-o şi simultan deplângând faptul că nici o altă planetă nu făcuse o investiţie similară. Pe durata unui prânz excelent, Kazimir fusese nevoit să asculte după aceea pletora de motive pentru care economiile corporative, ticăloasele Mari Familii şi bursa Intersolară împiedicaseră restul rasei umane să împartă corect şi just beneficiile civilizaţiei. De fapt, Adam avea o sumedenie de plângeri despre oprimarea economică practicată în Commonwealth.

Kazimir ştia că nu avea să-şi placă niciodată noul coleg. Putea să lucreze alături de el – bătrânul îl învăţa multe despre tehnici de contrabandă şi înşelătorie care-i puteau ajuta pe Păzitori, însă nu se putea închipui ieşind împreună într-o seară şi hoinărind prin baruri, aşa cum ar fi făcut-o cu prietenii.

Pe când prânzul se apropiase de sfârșit, Adam îi strecurase un disc cristalin de memorie.

— Conţine o listă cu elementele de care Bradley are nevoie pentru proiectul lui de răzbunare. Sunt numai chestii de înaltă tehnologie, din genul care abundă pe Pământ. Ţi-am dat numele posibililor furnizori şi tipul de paravane pe care vreau să le stabileşti pentru a face contact. Metodele de piaţă au fost de asemenea puse la punct.

— Înţeleg.

— Întoarce-te la hotel, studiază lista şi vino cu propuneri despre cum ai aborda fiecare element şi ce lucruri crezi că ţi-ar fi necesare; totul, de la haine până la un IST turistic cumpărat în districtul din care s-ar presupune că eşti originar. Ne vom reîntâlni peste două zile şi-ţi voi analiza propunerile.

— Bine. Ne întâlnim în persoană?

— Da. Poți să-mi spui motivul pentru care vom proceda aşa?

— Cibersfera este susceptibilă la monitorizare, chiar dacă am încripta – de fapt, mai ales dacă vom încripta. Întâlnirile pot fi remarcate şi observate, dar este o chestiune de optimizare. În mod evident, ţi se pare că ar fi opţiunea mai puţin riscantă pentru loc şi situaţie.

— Foarte bine. Mă bucur să aflu că Stig m-a ascultat cu adevărat. În scurt timp te vom preschimba într-un agent sub acoperire, Kazimir Mefoster.

Kazimir îşi petrecu după-amiaza examinând lista şi făcând notiţe. Propunerile sale erau simple, deoarece complexitatea putea fi un obstacol în genul acela de operaţiuni. Era convins că simplitatea reprezenta cheia. Avea să fie interesant să audă părerea lui Elvin.

În majoritatea timpului cercetase unisfera. Sute de interogări separate îi aduseseră zeci de răspunsuri. Problema era de a cerne prin ele şi de a decide cum puteau fi aplicate. Stig îl avertizase dintotdeauna că slujba va fi plictisitoare în nouăzeci şi nouă la sută din timp.

Porni să se plimbe iarăşi prin parc, atent după orice semne ale unei echipe de observaţie care l-ar fi putut încadra. Exista o căutare la care el rezistase cu stoicism s-o lanseze în unisferă, imediat ce fusese dotat cu inserţii. N-ar fi putut niciodată să-şi distrugă acoperirea pentru a contacta un civil în vreme ce derula o misiune de asemenea importanţă. Pur şi simplu, nu putea s-o facă!

Ajunse în capătul parcului Palisades şi traversă spre

Colorado Avenue. După cinci minute se găsea înapoi în camera de hotel. Aerul condiţionat reducea temperatura la nivelul de confortabil. Prin sticla fumurie a ferestrei pătrundeau doar câteva pete luminoase ce readuceau aminte de reţeaua metropolei din exterior. Nu răzbătea aproape nici un sunet al traficului. Kazimir îşi scoase pantofii şi se trânti pe spate pe salteaua cu gel a patului. Era mult prea devreme ca să doarmă. Orice membru de încredere al Păzitorilor, unul cu adevărat bun, ar fi continuat planificarea pentru achiziţionarea componentelor necesare pe Far Away.

Kazimir închise ochii şi revăzu întunericul din cort după ce noaptea coborâse peste muntele Herculaneum. Lumina stelelor arăta conturul întunecat al chipului îngerului când se ridicase deasupra lui. Ea surâsese, mândră de el şi entuziasmată din cauza lui, de lucrurile despre care mărturisise în şoapte încete că dorea să i le facă tânărul.

Nimic din viaţa lui nu se apropiase, măcar pe departe, de minunea acelor momente.Nicio fată nu putuse – n-ar fi putut – să rivalizeze cu ea, în nici o privinţă. Kazimir îşi continuase viaţa şi acceptase că nimic nu va mai fi vreodată la fel de splendid, ştiind că el putea lăsa totul în urma sa fiindcă n-o va mai revedea niciodată. Ea se afla pe Pământ, iar el pe Far Away, la patru sute de ani-lumină depărtare. Şi aşa aveau să rămână. Pentru totdeauna.

— La dracu’! răcni el.

Se ridică în capul oaselor şi fu cât pe-aici să se pălmuiască. În loc s-o facă, inspiră adânc, se aşeză pe marginea patului şi-i comandă e-majordomului să deschidă o legătură cu cibersfera planetară.

— Vreau o căutare de identitate pentru un cetăţean de pe Pământ, îi ceru. Vezi ce referinţe sunt disponibile despre Justine Burnelli.

***

„Ar trebui să mă obişnuiesc cu asta”, gândi Paula. Nu reuşea însă s-o facă, şi asta era mai dureros ca orice ironie a sorţii.

Pentru prima dată se dusese ea însăşi la cabinetul lui Mei Rees. Era o chestie de politică. Fusese eşecul ei, responsabilitatea ei. Din nou…

Deşi asta nu-i aducea mare alinare, Mei Rees părea la fel de nefericit ca şi ea în privinţa discuţiei. Încăperea lui era doar cu puţin mai mare decât cea pe care o ocupa femeia, totuşi imaginea turnului Eiffel era mult mai bună. Ușa se închise îndărătul Paulei şi bărbatul se aşeză înapoia unui birou mare din lemn de nuc, pe care totul era perfect ordonat.

— Aşadar, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

— Pentru Dumnezeu, Paula! Un psihopat distruge jumătate dintr-un cvartal din Coasta Veneţia, ucide nouăsprezece oameni şi tu nu ştii? Nu-i un debut deloc favorabil pentru Agenţie. Columbia cere rezultate şi n-o face în termeni politicoşi.

— Sunt conştientă de situaţia Agenţiei. Ceea ce s-a întâmplat acolo mă nelinişteşte mai mult pe mine.

— Înţeleg cât de neliniştită eşti… Şovăi, pregătindu-şi atent cuvintele, aidoma unui medic pe punctul de a anunţa o veste proastă. Lucrezi de multă vreme la cazul ăsta. Poate că…

— Nu, îl opri ea sec. Nu a sosit momentul să predau cazul.

Rees nu o contrazise. Păru să se gârbovească şi mai mult îndărătul biroului.

— Bine. Dar ai grijă, Paula, au început să se ridice întrebări despre eficienţa ta. Lucrurile stau altfel acum şi se vor schimba şi mai mult. Dacă ordinul ca să predai cazul

vine de sus, nu te voi putea proteja. Dacă n-ar fi fost celelalte rezultate ale tale…

— Sunt perfect conştientă de felul în care mă protejează propria mea reputaţie, iar tu ştii că nici un alt investigator de-al tău nu l-ar putea prinde pe Johansson.

— Mda. (În mod vizibil, gândul acela îl îngrijora.) Aşadar, ce-mi poţi spune despre Coasta Veneţia?

— Am condus operaţiunea criminaliştilor, încercând să reconstituim succesiunea evenimentelor. A adăugat foarte puţine la ceea ce ştiam deja.

Îi ceru e-majordomului ei să ruleze un fişier pe portalul mural al directorului adjunct. Era o imagine provenită de la un senzor al echipei de supraveghere, care-l arăta pe bărbat încordat în cadrul ferestrei sparte din cabinetul lui Rigin cu o clipă înaintea plonjonului în canal.

— Fata este necunoscută pentru toate bazele de date, aşa că bănuim o reprofilare celulară. Nu există nici o imagine de la vreun senzor vizual care să-l arate sosind pe Anacona sau părăsind planeta prin gara TSC.

— Să fie un localnic?

— Improbabil, totuşi n-am eliminat posibilitatea. Din câte ne putem da seama, toate sistemele lui de armament erau wetcablate, cu excepţia unei magazii simple de braţ. Am recuperat memocelula recepţionerei şi am citit ultimele zece minute. Le-am rulat eu însămi.

Amintirile respective erau acum la fel de clare precum cele personale. Bărbatul intrase în galerie şi ea îşi îndreptase ţinuta îndărătul mesei recepţiei, surâzând când văzuse că era tânăr şi arătos. Apoi el ridicase braţul şi ceva se mişcase sub mâneca jachetei…

Nu exista nimic altceva, nu avusese timp să simtă durere, oroare sau spaimă. Moartea fusese instantanee.

— Am avut noroc să obţinem asta, rosti Paula. Arhitectura galeriei a oferit parterului o protecţie faţă de răbufnirea plasmei după explozie. Înăuntru am găsit şi alte

corpuri, dar vaporizate în proporţie de nouăzeci la sută. Şi bodyguardul, Roberto, a fost norocos. Armura lui corporală nu fusese concepută pentru o încărcătură termală, însă câmpul deflector i-a oferit oarecare protecţie. Procesoarele ei conţineau nişte înregistrări interesante. Imediat înainte de explozie, izbutise să devieze o pulsaţie ionică, după care a fost supusă unor impacturi fizice teribile. Cineva l-a folosit pe bietul Roberto ca sac de box. Intrusul a fost un tip foarte sofisticat. I-am întrebat pe noii noştri colegi din Directoratul Aplicare care ar fi fost cerinţele pentru dotarea cuiva la standardul respectiv. Au avut dificultăţi în a-mi întocmi specificaţiile. Câmpurile de forţă wetcablate sunt vârful de lance al tehnologiei.

Mei privi îndelung şi dezaprobator imaginea din portal.

— Crezi că Johansson are mulţi din ăştia?

— Nu cred că aici a operat Johansson. Elvin n-a achiziţionat genul acesta de capacităţi. În plus, individul i-a distrus operaţiunea lui Elvin. Nu, a fost trimis de altcineva.

— Ai vreo ipoteză?

— Există trei posibilităţi logice. L-a trimis un departament de securitate Commonwealth strict secret – o organizaţie despre a cărei existentă nu suntem autorizaţi să ştim. Au existat mereu zvonuri potrivit cărora Executivul ar avea propriile lui servicii de contrainformaţii secrete. Nu ştiu de ce ar fi folosit un agent în acest caz specific... doar pentru a-i trimite lui Johansson mesajul clar că nu mai intenţionăm să-l tolerăm. Acelaşi lucru se aplică şi în cazul lui TSC. Este clar că ei pot realiza aşa ceva şi probabil că n-or să uite şi nici n-or să ierte tentativa de sabotaj asupra navei cosmice.

— Şi a treia posibilitate?

— A fost trimis de Starflyer.

— Haide, termină!

— Trebuie să admiţi că este o posibilitate.

— Nu, nu pot admite aşa ceva. Ce ştii despre duşmanii

lui Rigin? Era contrabandist de arme, pentru numele lui Dumnezeu! Cei de teapa lui nu-şi rezolvă dezacordurile la o cină şi o sticlă de vin.

— Un rival nu s-ar fi deranjat să distrugă echipamentul pe care-l aduna Rigin – nici măcar n-ar fi ştiut de existenţa lui. Nu, momentul ales pentru atac indică spre cineva care deţinea aceleaşi informaţii ca şi noi. Asta s-ar potrivi cu primele două posibilităţi. Operaţiunile noastre sunt cunoscute de Executiv. S-ar potrivi chiar şi cu a treia posibilitate.

— Nu, Paula, nu! A treia posibilitate nu există. Starflyer este o teorie a fanaticilor conspiraţiilor secrete. N-o vei include într-un raport oficial. Dacă o vei face, nici măcar n-o să mă mai sinchisesc să te apăr. Nu vezi cât de politizat este totul? Trebuie să fie vorba despre Preşedintă sau de TSC. Putem investiga multe chestii, dar nu şi pe ei.

— Nimeni nu este mai presus de lege.

— La dracu'! Dacă a fost autorizat de Executiv, atunci este legal. Acelaşi lucru e valabil şi pentru TSC. Dumnezeule, Sheldon şi Ozzie deţin planete întregi, inclusiv o 15Mare – ei sunt guverne în sine!

— Asta nu conferă legitimitate celor petrecute. Au omorât oameni.

— Paula, rosti Mei pe un ton aproape rugător, nu face asta! Lasă-mă să stau de vorbă cu Columbia, să aflu cât de sigură este chestia. Nu se poate şti niciodată… poate că am avut dreptate chiar eu. Poate c-a fost un duşman al lui Rigin.

Femeia căzu pe gânduri.

— Bine, voi termina investigarea exploziei din galerie. Ce se va întâmpla după aceea cu cazul şi cui îi va fi încredinţat va fi treaba ta.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— De ce? întrebă el suspicios.

— Dacă investigaţia va fi blocată politic, înseamnă că fie Executivul, fie TSC a ordonat atacul, şi atunci pe mine nu mă mai interesează cazul. Nu pentru că n-aş dori aplicarea justiţiei, totuşi în circumstanţele respective justiţia n-ar fi pur şi simplu posibilă. Aş irosi timp în care i-aş putea urmări pe Johansson şi Elvin. Dacă însă Columbia doreşte să continuăm, lucrurile se schimbă.

— Dacă obţinem acordul de a continua, va fi pentru a afla cu cine se războia Rigin. Vrei într-adevăr să-ţi petreci timpul cu asta? Acum deţii resursele necesare pentru a-l urmări pe Johansson.

— Dacă obţinem acordul de a continua, va trebui mai întâi să aflăm care dintre noi a avut dreptate.

— Prin urmare, doreşti cazul?

— O să te anunţ când îmi aduci răspunsul de la Columbia. Până atunci, voi lucra cu echipa pentru găsirea lui Johansson.

— Bine, nu mă deranjează.

— Dacă tot vorbeşti cu Columbia, vreau să mai abordezi o chestiune.

— Care anume?

— Elvin comandase nişte echipamente foarte avansate. Cred că este momentul ca toate exporturile spre Far Away să fie examinate. Pur şi simplu politica noastră actuală de verificare aleatorie nu mai este acceptabilă. Nu mai spun că pentru mine n-a fost niciodată acceptabilă..

— O s-o trec pe lista de discuţii.

— Bine.

***

Hoshe Finn tocmai se aşezase să cineze, când senzorii uşii apartamentului îi arătară cine se apropia.

— Să-mi bag picioarele, mormăi bărbatul şi se sculă brusc.

Soţia lui, Inyma, îl privi surprinsă, apoi se uită la mini-ecranul care prezenta imaginea preluată de la videocameră.

— Asta nu-i…?

— Ba da.

Hoshe traversă sufrageria şi sosi la uşă în acelaşi timp cu Paula Myo.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el după ce o invită să intre.

— Nu, totul este în regulă, mulţumesc. Femeia îl privi din creştet până în tălpi. Ai mai slăbit.

— La timp, comentă Inyma. Ne gândim să avem un copil.

Paula oferi un surâs autentic.

— Felicitări! O să porţi sarcina?

— Doamne, nu! răspunse Inyma. O să fie *în vitro*.

— Am înţeles.

Investigatoarea păru să-şi fi epuizat subiectele de conversaţie superficială. Hoshe şi Inyma schimbară o privire uşor derutată.

— Vrei să cinezi cu noi? întrebă Inyma.

— Nu, mulţumesc, la Paris este mijlocul după-amiezii. Am prins expresul.

— Dacă vrei, putem discuta pe balcon, spuse Hoshe şi soţia lui îi aruncă o căutătură disperată.

— Dacă nu deranjez, făcu Paula.

— Oricum mai am şi eu nişte treburi, o asigură Inyma. Balconul apartamentului micuţ abia oferea spaţiu pentru măsuţa rotundă şi pentru două scaune care erau lipite de balustradă. Hoshe ocoli cu grijă măsuţa şi se aşeză. Paula rămase lângă balustradă şi privi în jur. Blocul cu treizeci de etaje se găsea în districtul Malikoi din Darklake City, foarte departe de țărm. Se puteau totuşi zări parcurile şi clădirile complexe de pe țărm, ba chiar şi turnul din spatele portului mare unde locuise Morton.

— Ai o casă frumoasă.

— De ce ai venit?

Ea părăsi balustrada şi se aşeză vizavi de Hoshe.

— Am nevoie de un detectiv. Nu este o solicitare oficială, ci…

— O favoare, completă el cu blândețe.

— Da.

— Ţie nu-ţi place să lucrezi în afara canalelor oficiale, nu-i aşa, Paula?

— În cazul ăsta, nu prea am de ales. Cred că din Agenţia mea se scurg informaţii. De aceea iau legătura cu tine şi cu alte câteva persoane cu care am lucrat din exteriorul vechiului Directorat. Tu poți face investigaţii care nu vor fi consemnate în organizaţia noastră.

— Pentru cine crezi că lucrează agenţii aceia dubli?

— Nu sunt sigură, dar bănuiesc că pentru persoane foarte suspuse din guvernul Commonwealth, poate chiar din Executiv. Dacă se află cu ce mă ocup eu acum, nu-mi va fi de nici un ajutor pentru carieră.

— Ei ce au făcut?

— Ce fac mereu: manevre şi jocuri politice împotriva altora de aceeaşi teapă ca ei. De data asta însă s-a soldat cu morţi.

— Bun. Ce-ţi trebuie?

— Ai văzut înregistrările cu bomba din Coasta Veneţia?

— Ce dracu', bineînţeles! Mellanie le-a rulat aproape non-stop.

— Mellanie? şovăi Paula. Mellanie Rescorai?

— Exact. Uneori mă gândesc că am greşit, lăsând demonul să iasă din clondir.

— Hoshe, duhul, nu demonul este lăsat să iasă din clondir!

— În cazul de faţă, crede-mă, lucrurile stau altfel. După proces, a turnat o biodramă softporn, Seducţie ucigaşă. Ai accesat-o?

— Nu.

— A avut un rating uriaş. Actorul care m-a jucat pe mine arăta ca un luptător de sumo, să dea dracii! Pe tine însă te-au nimerit bine. Oricum, Mellanie a căpătat multă atenţie din partea mass-media; pe plan local, cu siguranţă, aşa că Alessandra Baron a angajat-o ca reprezentantă pe Oaktier a emisiunii ei. Și să ştii că-i destul de bună. Cred că şi-a dezvoltat şi o linie personală – rahaturile obişnuite: costume de baie, holograme, premiere IST, parfumuri, mâncăruri, ba chiar şi cocteilul *Seducţie ucigaşă*. Are un fan club destul de numeros.

— Ciudat... nu părea genul. De obicei nu subestimez chiar aşa rău oamenii.

— Da, nişte politicieni pe care i-a intervievat Mellanie au făcut greşeala asta când a debutat ea. Acum n-o mai repetă.

— Şi ea a prezentat înregistrările din Coasta Veneţia?

— Toate emisiunile de ştiri le-au prezentat. Eu m-am uitat la Mellanie fiindcă oferă interviurile cele mai interesante. De data asta mi se pare c-a fost unul dintre adjuncţii lui Rafael Columbia. O privi prudent pe femeie. Mellanie a insistat că tu ratezi cu regularitate cazul Johansson. Chiar aşa s-a exprimat.

— Sunt convinsă.

— Să reluăm atunci... cu ce te pot ajuta în cele întâmplate în Coasta Veneţia?

— Îţi spun o informaţie care n-a fost difuzată public: nu toate echipamentele achiziţionate de Rigin au fost distruse în explozie. Câteva erau depozitate la parter şi am reuşit să le recuperăm.

— Ce fel de echipamente?

— Printre ele era un modulator supraconductor de microfază de putere foarte mare. Software-ul lui regulator fusese modificat printr-un patch care provenea de la Parteneriatul Shansorel, o firmă specializată în software chiar din Darklake City. Elvin nu l-ar fi putut comanda prin

canalele oficiale, fiindcă este un produs foarte tehnic. Shansorel ar fi avut nevoie de specificaţiile unui expert şi, în plus, firma şi-ar fi dat seama că nu era un contract legal.

— La ce se utilizează modulatorul ăsta?

O uşoară încruntătură încreţi fruntea Paulei.

— Nu suntem siguri. Cea mai plauzibilă ipoteză emisă de criminalişti pe baza componentelor despre care ştim că au fost deja livrate este că ar fi un tip de câmp de forţă personalizat. Deşi asta n-ar explica jumătate dintre componente.

— Bun, deci vrei să investighez Parteneriatul Shansorel?

— Da, te rog.

— Poţi să-mi spui mai precis ce anume să caut? Şi câtă presiune să aplic asupra tipilor de acolo?

— Vreau să ştiu cât de solidă este relaţia lor cu Elvin, dacă-i pe termen lung sau dacă au fost pur şi simplu în pană de bani la un moment dat şi au acceptat un contract fără să pună întrebări, ca să scape de insistenţele băncii. Eu sper să fi fost ceva pe termen lung, fiindcă aşa am putea rula o operaţiune de urmărire sub acoperire a contactului lor cu echipa lui Elvin. Depinde de tine cum vrei să acţionezi. În orice grup de persoane există întotdeauna o verigă slabă… vezi dacă o poţi găsi pe cea din Shansorel şi bag-o în sperieţi.

— Perfect. Nu înţeleg totuşi ceva. Tu îl urmăreşti pe Elvin… în ce fel crezi că te va ajuta asta în găsirea agenţilor dubli din Agenţie?

— Trucul standard pentru eliminare: fiecare suspect capătă altă informaţie în mod izolat. După aceea, aştept şi văd cine reacţionează.

***

Cu decenii în urmă, Thompson Burnelli făcuse o greşeală enormă: presupusese că, pentru că era bărbat şi în formă

fizică relativ bună, alonja şi forţa lui aveau să-i ofere avantaje evidente ca s-o învingă pe Paula Myo la squash. Era bun la squash… fără falsă modestie! Ori de câte ori se afla în Washington, vizita Clinton Estate, clubul lui ultra-exclusivist, unde se derula un procentaj deloc neînsemnat al afacerilor guvernelor Intersolare. De două-trei ori pe săptămână, Burnelli juca în compania colegilor săi senatori sau a adjuncţilor acestora, cu vreun preşedinte de comisie, ori cu un reprezentant al Marilor Familii. Standardele erau ridicate şi antrenorul de la Estate era un instructor excelent, în caz că făcea vreo eroare de execuţie.

Jucând cu Paula Myo, Burnelli învăţase că plasamentul şi precizia erau vitale. Femeia abia se clintise din centrul terenului, de unde expediase mingi puternice în locurile unde Thompson nu era – de fiecare dată. El părăsise terenul împleticindu-se, roşu la faţă, ud de transpiraţie şi temându-se pentru inima care-i bubuia. Trecuseră unsprezece ani până izbutise în cele din urmă să câștige un set; la doi ani după o reîntinerire când el era în vârf de formă fizică şi Paula Myo urma să intre la reîntinerire peste trei ani. În felul acesta, ciclul lor continuase de-a lungul deceniilor.

În prezent, Paula Myo era ieşită de nici zece ani din reîntinerire, iar lui nu-i mai păsa de puncte, ci avea grijă doar să evite infarctul înainte de a pierde, alergând dintr-un colţ în celălalt al terenului în urmărirea loviturilor ei calme. Orice altă persoană cu care ar fi jucat şi care n-ar fi deţinut statutul lui – asistenţi, lobbyşti, senatori noi – i-ar fi îngăduit să câștige câte un set. Nu pe toate, dar atât cât să-l facă să se simtă bine. Nu era altceva decât simplă politică. Aşa ceva nu se aplica niciodată Paulei. Thompson avusese nevoie de ceva timp, însă până la urmă pricepuse motivul. Să se fi lăsat învinsă ar fi însemnat un act necinstit, ceva ce ea nu putea face niciodată.

După ce tortura luă sfârșit, Thompson luă un prosop şi-şi

şterse râurile de sudoare de pe faţă. După durerile pe care le simţea în muşchii picioarelor, ştia că o săptămână va avea febră musculară.

— Ne vedem în bar, mormăi el şi porni încetişor spre refugiul vestiarului pentru bărbaţi.

După patruzeci de minute, cu durerile parţial anulate de masajul duşului fierbinte, intră în bar. Clinton Estate era vechi de numai două secole şi jumătate, dar privind lambriurile de stejar înnegrit şi scaunele cu spătar înalt tapițate în piele, puteai crede că barul data de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Până şi personalul părea desprins din epoca aceea, purtând jiletci stacojii şi mănuşi albe.

Paula stătea deja într-un fotoliu mare din piele, într-unui dintre bovindourile ce ofereau o panoramă largă peste grădina oficială a clubului. În costumul elegant şi cu părul perfect pieptănat care cobora puţin mai jos de umeri, deţinea genul de ţinută degajată pentru atingerea căreia femeile din Marile Familii se străduiau timp de decenii.

— Bourbon, se adresă Thompson chelnerului şi se aşeză în fotoliul din faţa ei.

Un surâs uşor apăru pe buzele Paulei la auzul tonului, ca şi cum ar fi marcat încă un punct.

— Rafael ţi-a frecat ridichea pentru Coasta Veneţia? întrebă bărbatul.

— Să zicem că mi-a atras atenţia asupra nemulţumirii lui. Oamenii o consideră altă victorie înregistrată de Elvin şi Johansson asupra mea. Sunt destul de orbi în privinţa adevăratei ei semnificaţii.

— Că pe tabla de şah a apărut un jucător nou…

— Nu este nou, dar a devenit vizibil pentru prima dată.

— Continui să crezi că în cabinetul Executivului există o „cârtiţă”?

— Sau într-o Mare Familie, sau într-o Dinastie Intersolară… La urma urmelor, voi sunteți cei cu conexiunile permanente.

— În restaurantul Senatului umblă vorba că i-ai fi spus lui Mei Rees că ar putea fi vorba despre Starflyer.

— Este o posibilitate.

— Sunt convins că-i o posibilitate logică, însă în nici un caz populară! Trebuie s-o ştii şi tu. Există parlamente planetare în care au fost aleşi oameni care-i susţin pe Păzitori – nu mulţi – şi toate votările au fost prin reprezentanţi proporţionali. Este totuşi îngrijorător faptul că asemenea personaje pot câştigă susţinere.

— Știu foarte bine că nu-i o posibilitate populară şi de altfel nu este o ipoteză pe care s-o urmăresc în mod activ.

— Asta nu pare deloc genul tău.

— Nu-mi pot face slujba, dacă n-am o slujbă.

Thompson salută sosirea bourbonului cu un rânjet uşurat.

— Toţi suntem înghesuiţi în colţuri. Îmi pare rău. Mai ales pentru tine, trebuie să fie foarte greu.

— Am zis că n-o urmăresc în mod activ. Ştii cum se spunea pe timpuri în închisori? „După gratii nu-mi pot închide decât trupul.”

— Înţeleg. Cu ce te-aş putea ajuta atunci?

— Trebuie să ştiu dacă există într-adevăr o secţiune de securitate care răspunde numai faţă de Executiv.

— Nu, nu există aşa ceva, iar eu ar trebui să fiu cel mai în măsură s-o ştiu, deoarece familia noastră datează dinainte de Commonwealth. Pentru certitudine absolută, îl pot întreba şi pe tata.

— Te rog s-o faci. Este important.

Thompson nu se aşteptase la aşa ceva, deoarece nimeni nu-i punea afirmaţiile sub semnul întrebării, dar tocmai de aceea Paula era atât de împrospătătoare. Îşi începuseră colaborarea cu mulţi ani în urmă, printr-un schimb scurt de informaţii. Paula urmărea pe cineva din echipa prim-ministrului Zarin, iar Thompson încerca să impună în Senat o lege privind impozitele pe creditele pentru infrastructuri,

căreia Zarin i se împotrivea. De atunci, făcuseră schimb permanent de informaţii şi bârfe despre politică şi infractori. Bărbatul nu era sigur dacă se puteau numi prieteni, însă în tot cazul relaţia avusese avantaje pentru amândoi. Iar el ştia că putea să aibă implicit încredere în Paula, ceea ce era aproape un unicat pentru cercurile prin care se mişca.

— Bine. Şi ce vei face dacă există? O să-ncerci s-o arestezi pe Preşedintă? Biata Doy abia a fost aleasă, şi asta şi aşa cu un procentaj jalnic.

— Faptul că Rafael Columbia n-a blocat investigaţia din Coasta Veneţia sugerează că nu va apărea o asemenea situaţie. În etapa actuală nu fac altceva decât să elimin posibilităţile.

— Atunci dă-mi voie să-ţi spun că nu cunosc nici o Mare Familie care ar face aşa ceva. Noi nu avem nici un motiv. Far Away şi teroriştii Păzitori n-au nici un impact asupra activităţilor şi banilor noştri.

— Ceea ce înseamnă că rămâne doar Nigel Sheldon.

— Pe care nu-l vei aresta niciodată.

— Ştiu.

— În tot cazul, ordinul n-ar fi venit direct de la Sheldon. Mai degrabă de la un executiv de nivelul al cincilea din familie, care caută să-şi crească faima.

— Nu m-ar surprinde. În acelaşi timp însă nu avem absolut nici o dovadă concretă că Rigin ar fi lucrat vreodată pentru Adam Elvin.

— Nu aveţi?

— Nu. Activitatea pe care o monitorizam semăna cu oricare dintre operaţiunile lui de contrabandă. Deşi există o diferenţă importantă: natura echipamentelor achiziţionate.

— N-am citit cu atenţie raportul. Nişte chestii de înaltă tehnologie, nu?

— Da, însă nici o armă. Dacă ar fi fost într-adevăr mâna lui Elvin, asta ar sugera că Johansson intră într-o nouă

etapă de activitate. Habar n-am care anume, totuşi există un mod foarte simplu de a o preveni.

— Care anume?

— Examinarea completă a tuturor obiectelor livrate spre Far Away. Am cerut asta de ani buni – de decenii, de fapt. De fiecare dată am primit acelaşi răspuns – costă prea mult şi întârzierile afectează graficele de transport, mai ales ținând seama de ciclul găurii-de-vierme Half Way.

— Rafael ce-a spus?

— Că va insista în direcţia respectivă. N-a urmat însă nici o mişcare. Am nevoie de cineva cu influenţă serioasă care să implementeze politica. Tu ai fi acela.

— Rafael are influenţă serioasă, crede-mă. Unii dintre noi sunt chiar îngrijoraţi de dimensiunile influenţei lui.

— Atunci nu pot spune decât că nu şi-o foloseşte pentru a-mi susţine cererea.

— Probabil că-i şucărit pe tine pentru Coasta Veneţia. Noua şi frumoasa lui Agenţie n-a arătat deloc bine după cele întâmplate. Te-ai uitat la vreo emisiune de ştiri? Editorialele nu erau deloc prietenoase. Ba chiar Alessandra Baron te-a atacat personal.

— Am auzit, încuviinţă Paula sec, dar ele n-ar trebui să afecteze judecăţile lui Columbia. Thompson, o să faci lobby pentru mine pe lângă Preşedintă?

— Halgarthii vor fi iritaţi. Ei sunt singura Dinastie Intersolară cu o implicare reală pe Far Away. Dacă mă asiguri însă că-i necesar, atunci sigur că da, voi folosi toată influenţa pe care o avem. În clipa de faţă, Doy ne este datoare din plin.

— Mulţumesc.

20

După ce părăsiră Anshun, *Conway* şi navele-cercetaş *St. Asaph* şi *Langharne* avură nevoie de numai şaptezeci şi două de zile ca să ajungă la Dyson Alfa. Wilson Kime era recunoscător pentru timpul de zbor mai scurt. În ciuda vitezei ei, *Conway* era doar cât jumătate din *A doua şansă*, cu reducerea corespunzătoare a spaţiului pentru echipaj. Modificarea cea mai evidentă era lipsa roţii care adăpostea sistemul de susţinere biotică. Noul tip de navă-cercetaş avea un echipaj de douăzeci şi cinci de persoane, ale căror cabine erau integrate în fuzelajul principal. Deşi suprastructura lui *Conway* rămăsese un cilindru bont la ambele capete, era mult mai aerodinamică decât predecesoarea ei, având lungimea de două sute cincizeci de metri şi diametrul de optzeci de metri. Micşorarea în lungime şi volum se datora în primul rând reducerii numărului de rachete cu plasmă la trei, împreună cu toate rezervoarele criogenice aferente. De asemenea, ținând seama de profilul misiunii, nu existau cerinţe pentru vehicule auxiliare, hangare şi sisteme de susţinere.

Kime ştiuse că TSC proiecta nave stelare de generaţia a doua înainte ca *A doua şansă* să fi plecat, totuşi până şi el fusese surprins că asamblarea durase numai şapte luni. Și mai impresionantă fusese respectarea termenului final de completare, în ciuda haosului pricinuit de transferarea facilităţilor şi personalului la Îngerul Înalt. El încă nu-şi potolise furia cauzată de imbecilitatea respectivă. După trei sute cincizeci de ani, crezuse că guvernul învăţase să reducă la minimum interferenţa birocraţilor în proiectele de mare amploare. Desigur, după ce participase el însuşi la atâtea şedinţe şi negocieri, ştia că totul se rezuma în esenţă la un troc între Marile Familii şi Dinastiile Intersolare, însă Executivul nu înţelegea că trebuia să protejeze un proiect de asemenea importanţă de manevrele meschine şi

oportunismul politic? Se părea că răspunsul era negativ.
Starea lui de spirit nu se schimbă defel când află dimensiunile alianţei pe care Nigel Sheldon o încheiase cu consiliul de administraţie Famdale, având-l pe el însuşi ca şef de paie. Aşa că, după ce fusese perfect manipulat de comisie şi avansat în postul de Comandant al noii Agenţiei pentru Zboruri Stelare, nu-i mai rămăsese de făcut decât să se plângă lui Oscar şi Annei despre pierderea unor oameni esenţiali în momente esenţiale, deoarece aceştia erau necesari pentru duplicarea facilităţilor la Îngerul Înalt. Propria sa implicare în noile şantiere navale se limitase la câteva vizite administrative şi o recepţie oficială cu redutabila doamnă preşedinte Gali. Ei doi nu se plăcuseră niciodată şi recepţia nu schimbase lucrurile.
Ca şi înainte, Kime îşi dedicase timpul şi talentul pentru stimularea construirii navelor-cercetaş. Dezvoltarea de la Îngerul Înalt şi conducerea Agenţiei pentru Zboruri Stelare puteau aştepta până la întoarcerea sa. Spre deosebire de Executivul Commonwealthului, el îşi dădea seama că prioritatea absolută era de a afla ce se întâmplase la Dyson Alfa după dispariţia barierei. Cel puţin noua lui poziţie însemna că-şi putea atribui comanda misiunii de recunoaştere a navelor-cercetaş.
Așa că acum îndura din nou disconforturile fizice şi din păcate biologice ale imponderabilităţii prelungite. Reducerea spaţiului de locuit pentru echipaj afectase şi dotările de lux de care se bucuraseră în primul voiaj. Compartimentele din *Conway* erau un ciorchine de sfere interconectate şi dispuse în jurul axei fuzelajului, în spatele compartimentului senzorilor şi deasupra punţii energetice. Toate sferele aveau pereţi capitonaţi şi toate echipamentele interne aveau muchii din plastic rotunjite, diminuând vânătăile de impact. Totuşi, aşa cum se întâmplase în trecut în Ulysses, Kime petrecea zilnic multe ore cu diverse piese ingenioase de echipament pentru

gimnastică pentru a împiedica atrofierea inimii şi muşchilor. O dată pe săptămână mergea la medic pentru monitorizarea funcţiilor organelor, care avea ca efect administrarea unei varietăţi de substanţe biochimice care să le contracareze degradarea. Erau apoi momentele meselor, când trebuia să se silească să consume volumul de hrană care-i fusese repartizat, deşi nu-i era nici pe departe foame; iar pe toată durata zilei e-majordomul îi reamintea să soarbă din flaconul cu apă pentru a împiedica deshidratarea pe care corpul lui n-o mai putea simţi. Cireaşa de pe tort, şi ocupând de altfel incontestabila poziţie de vârf pe listele de plângeri ale tuturor, o reprezenta incinta utilitară de evacuare a excreţiilor. Nu doar politica era de vină pentru lipsa unui progres evident în ultimii trei sute cincizeci de ani. Defecarea în imponderabilitate continua să implice un aranjament stresant de curele şi pompe de sucţiune. Cel puţin urinarea era relativ simplă... dacă erai bărbat. Toate femeile de la bord fuseseră supuse unei proceduri de reprofilare celulară, pentru a face tuburile de sucţiune mai acceptabile şi mai puţin predispuse la alunecare. Un test suprem de caracter era să ignori reprofilarea respectivă în timp ce făceai sex.

La jumătate de an-lumină depărtare de Dyson Alfa, *Conway* se opri în interiorul găurii-de-vierme. *St. Asaph* şi *Langharne* înaintară, venind lângă ea. TSC soluţionase problema comunicaţiei între navele aflate în hiperpropulsie prin utilizarea de impulsuri modulate ale funcţiei hisradar. Ținând seama de dificultăţile implicate în producerea unui hisimpuls în interiorul generatorului găurii-de-vierme, procesul continua să fie destul de rudimentar. În tot cazul, nu era un semnal direcţional, ci emiteau către oricine aflat în domeniul de recepţie, şi nu putea transporta nici pe departe volumul de date asigurat de un fascicul de microunde. Totuşi traficul vocal era relativ uşor de realizat.

Wilson pluti în compartimentul punţii şi se fixă într-un

fotoliu de acceleraţie. De ambele părţi ale fotoliului, ecrane şi portaluri holografice se depliară din piedestalele lor.

Bărbatul le studie şi-i ceru Annei o scanare sferică cu hisradarul.

— Menține-o la raza de un sfert de an-lumină, îi spuse.

— Am înţeles, confirmare, replică femeia din alt fotoliu.

În călătoria aceasta era secundul lui şi era foarte conştientă de faptul că toţi ştiau despre relaţia lor. Din cauza aceasta respecta ca la carte protocoalele şi se străduia să fie cât mai eficientă, dovedind permanent echipajului că-şi câștigase poziţia exclusiv pe merit. Destui membri de echipaj îl întrebaseră pe Wilson între patru ochi dacă n-o putea determina să-şi mai relaxeze stilul băţos. Din punctul acela de vedere, el însuşi abia aştepta sfârșitul expediţiei. Imponderabilitatea nu era chiar tot ceea ce susţineau romanticii zborurilor spaţiale. Nu numai una dintre vânătăile lui fusese căpătată în interiorul cabinei lor.

Scanarea hisradar arăta că spaţiul de jur împrejur era pustiu; nu se zărea nimic aflat în acceleraţie. E-majordomul lui deschise un canal spre celelalte două nave-cercetaş, încriptând transmisia.

— Ce-ai găsit, Oscar? întrebă el.

— Nimic vizibil, răspunse căpitanul lui *St. Asaph*. Cred că au încetat să mai trimită nave dinspre propria lor stea. Cel puţin în direcţia asta.

— Aşa se pare. Antonia, ai găsit ceva?

— Nimic, anunţă Antonia Clark de pe puntea lui *Langharne*. Aici este curat.

— În regulă, atunci procedăm aşa cum am stabilit. Antonia, stai lângă noi până la zece UA de poziţia vechii bariere. Rămâi în hiperspaţiu şi culegi cât de multe informaţii este posibil. La orice semn al vreunei activităţi ostile îndreptate împotriva noastră sau a ta, pleci imediat direct spre Commonwealth.

— Am înţeles.

În decursul şedinţelor de planificare a misiunii de pe Anshun, femeia petrecuse zile întregi susținând că nava ei trebuia s-o însoţească pe *Conway*, dar acum tonul nu-i trăda nici un resentiment.

— Tu Lee, scoate-ne, comandă Wilson. Anna, senzorii în mod pasiv, te rog.

— I-am comutat deja, domnule căpitan. Wilson încercă să nu dea ochii peste cap. Navele-cercetaş se apropiară de Dyson Alfa. Profilul misiunii lor era destul de simplu; *Conway* şi *St. Asaph* urmau să pătrundă în sistemul interior, scanând după orice semn de activitate specifică găurilor-de-vierme. Dacă descopereau aşa ceva, trebuiau să se apropie de sursă, să iasă din hiperspaţiu şi să încerce stabilirea comunicării. Dacă nu exista nici un semn că Dysonii experimentau cu găuri-de-vierme, aveau să zboare la Alfa Major şi să încerce acolo stabilirea comunicării.

Mai aveau un sfert de an-lumină până la stea când Anna anunţă:

— Înregistrăm fluctuaţii cuantice compatibile cu activitatea găurilor-de-vierme.

— De la distanţa asta? întrebă Tunde Sutton.

— Da. Indiferent ce anume au construit, este al naibii de puternic.

***

LuminăDimineaţăMunte începu să lucreze imediat ce noile sale memorii Bose dezvăluiseră teoria şi aplicaţiile practice ale găurilor-de-vierme. Avu nevoie de numai câteva sute de unităţi stabil pentru determinarea şi cuantificarea principiilor fundamentale, ajutate de cunoştinţele de bază din fizica şi matematica oamenilor desprinse din memoriile Bose. Ecuaţiile se potriviră destul de uşor în propria sa înţelegere a fizicii cuantice, extinzând cunoaşterea într-un mod la care nu s-ar fi gândit probabil

de unul singur. Urmă după aceea sarcina mult mai dificilă a proiectării de hardware. În privinţa asta, memoriile Bose conţineau puţine informaţii.

După o lună, timp în care peste o mie de unităţi stabil se reuniseră pentru analizarea noii probleme şi câteva regiuni de producţie avansate fuseseră alocate pentru producerea de componente pentru proiect, cel dintâi generator rudimentar de găuri-de-vierme funcţiona. LuminăDimineaţăMunte îl folosi pentru a deschide o legătură de comunicaţii cu colonia sa cea mai importantă de lângă giganta gazoasă mare. LuminăDimineaţăMunte23957, care superviza colonia de acolo, fu conectat în timp real cu grupul original de stabili. În următoarele săptămâni, mai multe găuri-de-vierme mici fură deschise la celelalte colonii ale lui LuminăDimineaţăMunte, alăturând tot mai multe subsidiare îndepărtate la grupul principal de stabili de pe planeta natală şi legându-le pe toate într-o unică şi uriaşă reţea.

Din momentul acela toate facilităţile de producţie pentru nave spaţiale pe care LuminăDimineaţăMunte le avea în sistemul stelar începură să producă componente pentru generatoare mai mari de găuri-de-vierme. Pe măsură ce erau deschise tot mai multe găuri-de-vierme, legând între ele planete, sateliţi şi colonii asteroidale îndepărtate, navele spaţiale deveneau redundante. LuminăDimineaţăMunte le dezasamblă şi le încorpora resursele în noul sistem de transport. Noi centrale energetice fură amplasate în jurul soarelui, vaste structuri rotative protejate de câmpuri de forţă, care preluau energia şi o transferau (prin intermediul găurilor-de-vierme) la a doua gigantă gazoasă, unde se construia cea mai mare gaură-de-vierme dintre toate, cea care avea să străbată spaţiul interstelar.

Pentru controlul găurii-de-vierme interstelare era necesară capacitatea mentală a douăsprezece mii de

creiere de stabili. Într-atât de multe erau aplicaţiile complexe de energie şi componentele ce trebuiau supervizate. LuminăDimineaţăMuntecoagulă stabili în mod specific pentru a forma grupul de comandă; ei nu aveau nici o altă funcţie şi nu participau la procesele de gândire unificate ale lui LuminăDimineaţăMunte. Chiar şi aşa, cu atâta putere cerebrală dedicată operării generatorului, trebui să utilizeze mai multe procesoare electronice ca oricând pentru a întreţine echipamentele auxiliare.

Gaura-de-vierme interstelară funcţiona de trei săptămâni când mai mulţi detectori orbitali de unde cuantice descoperiră punctele de distorsiune ale unor nave stelare ce se apropiau. Erau mai mici decât nava stelară umană anterioară, *A doua şansă*, dar veneau din direcţia Commonwealthului. De asemenea, erau mult mai rapide.

>**misiune nave/explicaţie**<

Nu ştiu în mod sigur. Mă aştept să fie vorba despre altă tentativă de a stabili comunicarea. Cu certitudine, vor dori să ştie ce s-a întâmplat cu mine şi cu Verbeke.

>**probabilitate confruntare/extrapolare**<

Ei nu doresc o luptă, totuşi navele vor fi puternic ecranate. Data trecută când au fost aici, au văzut câteva bătălii între nave. Vor şti nivelul de defensivă de care au nevoie de data asta.

>**reacţie/explicaţie**<

Ce să zic, în calitate de expert tactic…

>**cunoaştere tactică/memorie**<

Nu exista nici o amintire. Memoriile Bose minţeau… ba nu, nu mințeau, erau sarcastice.

>**sarcasm/explicaţie**<

Este o trăsătură a personalităţii umane. Asociată cultural – sau o ai, sau nu. Eu o foloseam adesea pentru a-i împunge pe studenţii îngâmfați. Nu cred că se aplică la cultura voastră, voi sunteți mai dispuşi să aruncaţi o bombă atomică.

Nu pentru prima dată, LuminăDimineaţăMunte se gândi să şteargă pur şi simplu memoriile Bose. În mod frecvent, considera gândurile străine drept o formă de nebunie. În ciuda faptului că se aflau închise în siguranţă în interiorul unei singure unităţi stabile, se înregistrau *scurgeri* considerabile. Idei şi concepte stranii apăreau adesea în ultima vreme – moduri diferite de a privi lucrurile. La urma urmelor, LuminăDimineaţăMunte trebuia s-o recunoască, revărsarea unui nivel aşa mare de poluare asupra planetei sale natale dovedea un grad de iraționalitate, deoarece ucidea în mod dezgustător, prin boală şi intoxicare, aşa mulţi mobili – părţi din sine. Se sinucidea în prezent, neplănuind aşa cum se cuvine pentru viitor. Nu era sigur despre felul în care noţiunea de *dezgustător* i se furişase în gândire.

Asemenea gânduri inovatoare îl puteau împinge să devină Prim-străin, *contaminat* din interior. Deşi ştia că raţionalitatea sa Primă continua să fie dominantă, permiterea distrugerii atâtor mobili era o folosire eronată a resurselor. Aşa că deocamdată tolera memoriile Bose, ştiind că în curând nu va mai avea nevoie de ele.

Cele trei nave umane îşi încetiniră apropierea, apoi înaintară iarăşi. Una se opri înainte de locul unde se ridicase bariera, rămânând în interiorul găurii-de-vierme pe care o genera. Celelalte două se îndreptară spre a doua gigantă gazoasă, unde LuminăDimineaţăMunte construise gaura-de-vierme interstelară. Începu să pregătească navele din apropiere pentru interceptare.

O navă umană ieşi din gaura-de-vierme proprie în mijlocul unei rafale de radiaţii albastre. Se afla la cinci milioane de kilometri de gaura-de-vierme interstelară. Fascicule electromagnetice baleiară, examinând spaţiul din jur, în vreme ce generatorul găurii-de-vierme proprii emitea impulsuri de distorsiune pe care memoriile Bose le identificară ca hisradar. Câmpuri de forţă de înaltă coeziune

învăluiră nava umană, deviind majoritatea scanărilor senzoriale ale lui LuminăDimineaţăMunte. Recunoscu că aveau să fie greu de străpuns, dar nu imposibil.

Şaisprezece nave fură trimise cu acceleraţie maximă să intercepteze inamicul. La numai câteva secunde după pornirea propulsiilor lor cu fuziune, nava umană direcționă către ele fascicule de microunde şi laser. De data aceasta, LuminăDimineaţăMunte înţelese impulsurile binare, simplele constante matematice, matricele de pixeli cu imagini şi simboluri de bază, tabelele periodice. Răspunse prin direcţionarea unui maser de comunicaţii spre nava umană.

Memoriile Bose fură organizate pentru a iniţia contact şi fură selectate seriile cuvenite de „vorbire”.

— Salut, băieţi, sunt Dudley Bose. V-a trebuit ceva timp să vă-ntoarceți, este? Oricum, nu vă mint dacă vă spun că mă bucur să vă văd.

Laserele umane deconectară. Un singur fascicul de microunde rămase focalizat pe nava care expediase mesajul.

— Dudley? Sunt comandantul Kime. Cum…? Eşti sănătos? Iisuse, Dudley, n-am sperat asta nici o clipă!

Glasul era distorsionat de ceea ce memoriile Bose identificară ca fiind *emoţii* de neîncredere şi speranţă.

— Am reuşit, căpitane. Sunt întreg. Şi am o mulţime de prieteni noi cu mine, care abia aşteaptă să vă întâlnească. În scurt timp ar trebui să puteţi face joncţiunea.

— Dudley, tu eşti în nava care trimite semnalul tău?

— Bineînţeles. Ce zici de coincidenţa asta? Eram pe-aici de luni bune, ajutându-i pe Primi cu gaura-de-vierme.

— Dudley, nava aia are o acceleraţie de zece G. Glasul se schimbase. Memoriile Bose ale lui LuminăDimineaţăMunte identificară tonul ca fiind *nedumerit.*

— Știu, mie-mi spui? Îmi face praf spinarea.

— Puteţi încetini, zise Wilson Kime. Nu plecăm nicăieri.

— Perfect, o să-i spun căpitanului.

LuminăDimineaţăMunte reduse la 3 G acceleraţia escadrilei de interceptare. Nu intenţiona să-i sperie pe oameni – alt concept nou. Multe concepte noi apăruseră după dispariţia barierei.

— Unde-i Emmanuelle, Dudley? E cu tine?

— Nu, a rămas pe planeta natală MOARTA FUGIŢI IDIOŢILOR FUGIŢI PE NOI NE-AU UCIS O SĂ NE UCIDĂ PE TOŢI E INUMAN FUGIŢI CRETI…

LuminăDimineaţăMunte ar fi vrut să *urle* de *furie* pură atunci când noţiunea trădării îi arse prin conştiinţă. Mintea sa strivi memoriile Bose când acestea înfloriră din creierul stabilului unde fuseseră stocate, izbindu-le şi readucându-le sub control. Le strivi. Le eradică din existenţă.

Râs uman dement, sfidător, răsună prin clădirea gigantică ce găzduia gruparea centrală de stabili a lui LuminăDimineaţăMunte, nucleul existenţei sale. Amintirea râsului. Batjocoritor, pe măsură ce se topea.

***

Wilson se holbă îngrozit la difuzorul care numai cu un minut în urmă îi oferise o fericire ce-l mișcase până la lacrimi. Răcnetul dăinui în tăcerea de moarte care umplu puntea.

Adânc în mintea lui ştiuse adevărul din clipa în care glasul lui Dudley afirmase că se găsea la bordul unei nave ce avea acceleraţia zece G şi vorbise cu calmul cuiva care stă la un bar cu un pahar în faţă. *Dacă-i prea bine ca să fie adevărat, probabil că aşa este.*

— Navele extraterestre au reînceput să accelereze, anunţă Anna. Opt g… Nouă…

— Tu Lee, scoate-ne de aici, ordonă Wilson. Sentimentul de déjà-vu îl străbătu, aproape liniştitor în familiaritatea lui

terifiantă. Oscar, Antonia, împrăştiere şablon unu. L-aţi auzit – fugiţi!

Ecranele ce prezentau imagini în spectrul vizibil a spaţiului din exterior începură să strălucească albastru, ca şi cum ei ar fi lunecat într-un petic de cer planetar. Tu Lee ieşi cu *Conway* din sistemul Dyson cu jumătate de an-lumină pe oră.

— La dracu', ce s-a-ntâmplat? rosti Anna. Cine a vorbit cu noi?

— Ceea ce a mai rămas din Dudley Bose, răspunse Wilson mohorât, gândindu-se că întotdeauna îl privise cu ochi răi pe astronom. Semne de urmărire?

— Nu ne urmează nimic în hiperspaţiu, căpitane, spuse Tunde. *St. Asaph* şi *Langharne* sunt în faţa noastră şi se îndepărtează.

Wilson studie display-urile din jurul fotoliului şi respiră adânc, străduindu-se să-şi potolească inima care bubuia alarmant. Privi celelalte două nave-cercetaş depărtându-se mult în adâncimile spaţiului interstelar, îngreunând posibilitatea de a fi urmărite de orice inamic potenţial. *De fapt, o manevră jalnică; dacă extratereștrii au construit nave SPL, ar putea trimite câte o mie după fiecare dintre noi.*

— Am fost afară din hiperspaţiu timp de şase minute şi un sfert, anunţă Anna în timp ce echipajul de pe punte începu să se relaxeze. Timpii noştri de misiune aici sunt din ce în ce mai scurţi şi tot nu ştim cum arată extratereștrii.

Wilson expedie e-majordomului său o serie de instrucţiuni şi acesta plie un ecran de lângă fotoliu. După aceea, bărbatul se întoarse către Tunde Sutton.

— Ce au colectat senzorii noştri?

— Aproape nimic, căpitane, rosti posac fizicianul. N-am stat acolo timp destul ca să obţin imagistică acceptabilă.

— Ce-mi poți spune despre gaura aceea de vierme uriaşă?

— Ah, da… Tunde părea straniu de reticent. Noi n-am încercat niciodată să producem ceva la scara asta, iar volumul de activitate cuantică pe care am reuşit să-l detectăm indică deschiderea unui număr considerabil de găuri-de-vierme în interiorul sistemului Dyson. Toate erau semnificativ mai mici decât cea de lângă giganta gazoasă exterioară. Confirmă concluziile noastre anterioare despre capacităţile lor industriale. Acum un an şi jumătate nu aveau nici măcar un singur generator de găuri-de-vierme.

— Cât de mare era cea de lângă giganta gazoasă? Tunde începu să apeleze înregistrări hisradar, concentrându-se asupra gigantei gazoase exterioare, cu cei trei sateliţi mari, şi suprapunându-le puţina imagistică vizuală pe care reuşiseră s-o capteze. Focaliză imaginea pe al treilea satelit, care se afla pe o orbită la şapte sute nouăzeci de mii de kilometri deasupra turbulenţilor nori ecuatoriali de furtună – un planetoid stâncos, care avea jumătate din suprafaţa sa fisurată acoperită cu plăci de gheaţă cu grosimea medie de cinci kilometri. Sute de domuri de câmpuri de forţă protejau un sfert din suprafaţă. Nave cu propulsie cu fuziune umpleau spaţiul din jurul său, formând un inel strălucitor la două sute cincizeci de kilometri deasupra ecuatorului. De acolo, un torent sclipitor de plasmă alb-albastră se întindea până la punctul Lagrange cel mai îndepărtat al satelitului, la cincisprezece mii de kilometri distanţă. Extratereștrii amplasaseră gaura-de-vierme în centrul de gravitaţie zero, unde se menţinea cu minimum de utilizare a rachetelor poziţionale. Nu existau date vizuale; structura generatorului în sine era complet neagră, distingându-se doar în infraroșu ca o pată sclipind stacojiu.

Hisradarul dezvălui un toroid cu o apertura centrală de doi kilometri şi jumătate. La fiecare cinci-şase minute câte o navă mare zbura în centru.

— Nenorociţii… murmură Wilson. Ne putem da seama

unde duce?

— Nu, răspunse Tunde, însă judecând după nivelul de distorsionare cuantică, aş zice că la câteva sute de ani-lumină. Nu ştiu de unde au atâta energie, fiindcă nu exista nici o emisie corespondentă de neutrino care ar fi indicat surse de fuziune.

— Au pătruns în Commonwealth? întrebă imediat Wilson.

— Nu ar putea ajunge aşa departe. Este posibil să ajungă la patru sute de ani-lumină, poate chiar cinci sute.

Wilson ar fi dorit să simtă uşurare. Ar fi trebuit s-o simtă, ştiind că Dysonii nu ajunseseră în Commonwealth luând-o pe urmele lui, totuşi ceea ce văzuse fusese prea îngrijorător. Până şi pentru o civilizaţie de dimensiunile acelea, uriaşa gaură-de-vierme era în mod evident un proiect prioritar, un act de disperare. Era sigur că ştia unde avea să-i ducă în cele din urmă pe Dysoni, dar nu putea pricepe motivul. Oare ce şi-ar fi putut dori ei de la Commonwealth?

***

Peisajul era uluitor. Formele de relief erau similare planetelor Uman-congruente, dar cu douăzeci la sută mai mari. Munţii erau mai înalţi. Văile mai adânci. Râurile mai late. Câmpiile mai întinse. Până şi cerul părea mai mare, deși asta s-ar fi putut datora absenţei norilor în timpul zilei (foarte lungi).

Toate astea îl îngrijorau pe Ozzie în privinţa animalelor pe care le-ar fi putut întâlni. Şobolani cât câinii? Câini cât caii? Cum puteau fi elefanţii… sau dinozaurii?

Pe de altă parte, trecuseră opt zile de când se aflau aici şi nu văzuseră nici măcar un țânţar. Vegetaţia nu prea era pe măsura peisajului. Toate plantele erau insipide, iarba semăna cu o pătură de muşchi şi tufişurile erau globuri cu frunzuliţe înguste, ţesute laolaltă atât de strâns, încât, din

depărtare, păreau o unică membrană. Arborii aveau o simetrie conică simplă, cu frunze verde-închis de mărimea unor degete. De la sosirea lor, Ozzie nu văzuse nici o floare. Poate că evoluţia ocolise conceptul polenizării sau poate că nu existau insecte care să asigure polenizarea.

Din cauza aceasta, Tochee era forma de viață cea mai colorată de pe planetă. După ce scăpaseră de pe planeta Citadelei de Gheaţă, extraterestrul masiv îşi revenise repede de pe urma degerăturilor, pe măsură ce înaintaseră pe poteci. Proeminenţele sale locomotorii se vindecaseră aproape complet după câteva săptămâni de glisare prin prerii temperate şi păduri cu sol de argilă. Dintre cele trei planete pe care trecuseră, una dintre poteci fusese într-o zonă tropicală. Lui Tochee îi plăcuse tare mult. Firişoarele pricăjite ce creşteau din cutele pielii sale maronii înviaseră, colorat şi spectaculos. Acum semănau cu nişte ferigi penate, a căror pigmentare vie acţiona ca o manta unduitoare de mătase; onduleuri de stacojiu, portocaliu, turcoaz şi smarald i se legănau pe corp la fiecare mişcare şi pală de vânt.

— Seamănă cu un curcubeu cu blană, comentase Orion când firişoarele începuseră să crească.

Băiatul era mult mai vesel. Îi revenise mare parte din încrederea şi buna lui dispoziţie anterioară şi se consolida prin fiecare pas cu care se îndepărtau de Citadela de Gheaţă.

Pe jumătate, Ozzie se aştepta să-l audă întrebând „N-am ajuns încă?”. O întrebare la care, date fiind circumstanţele, era imposibil să-i răspundă. Pe planetele pe care trecuseră până atunci, potecile Silfenilor fuseseră rezonabil de evidente, iar micul pandantiv al prieteniei îi ajutase de două ori, când Ozzie fusese nesigur. Dar până acum nimeriseră în regiuni în care pădurile erau apropiate, cu lizierele separate de numai două văi sau dealuri.

Planeta aceasta mare era altfel. Tocmai ieşiseră dintr-o

pădure şi văzuseră o vastă câmpie unduitoare care se întindea înaintea lor. Pădurea din urmă acoperea o vale în forma literei „V”: prin ea exista o singură cărare, în lungul pinului iute care bolborosea vesel. Îi urmară pur şi simplu cursul, rămânând în preajma apei. Era unul dintre numeroşii afluenţi ce alimentau râul care străbătea câmpia.

În cinci zile de mers neîntrerupt, întâlniseră multe păduri similare care se ridicau pe versanţii abrupţi ai unor văi. Niciuna nu avea o potecă Silfenă care să ducă pe altă planetă. Arborii purtau fructe comestibile, globuri de mărimea unor pepeni, cu miez fibros similar la gust cu nişte mere insipide. Aspectul acesta părea o constantă pe planetele legate între ele prin poteci Silfene: nimic ce era comestibil nu avea un gust sau o aromă pronunţată.

Orion dobora fructul cu un băţ lung, susţinut uneori de Tochee, astfel ca să poată ajunge la roadele de pe ramurile cele mai de sus. De fiecare dată când îl privea pe băiatul care agita disperat din braţ pentru a lovi fructul, Ozzie se gândea la hamburgeri cu chili şi la curry.

Râul îi îndrepta către un lanţ de munţi încununaţi de omăt ce marcau extremitatea câmpiei. Pe măsură ce se apropiau de poalele lor, covorul de iarbă se rărea, expunând petice de sol nisipos. În scurt timp, doar valea largă prin care curgea râul mai prezenta urme de verdeaţă. Ei înaintau pe malurile presărate cu bolovani, testând cu atenţie terenul ca să ocolească zonele mocirloase. Ozzie şi Orion aveau rucsacuri grele, iar Tochee ducea pe spinare o pereche de coşuri de samar mari şi vechi. Valea începu treptat să-şi mărească panta şi râul îşi iuţi cursul, spumegând în jurul stâncilor care se înălţau din albia sa.

— Încă îţi doreşti să fi construit o barcă? întrebă Orion vesel în timp ce treceau pe lângă două stânci care împroşcau jeturi de picături fine.

Fusese o sugestie mai veche a lui Ozzie, făcută cam prin a treia pădure pe care o examinaseră pentru poteci. Deşi ar

fi fost o opţiune logică, cuţitul lui cu lamă diamantată nu era un instrument ideal pentru retezarea şi curăţarea atâtor copaci. Oricum, nu aveau nici un fel de frânghii cu care să lege laolaltă măcar o plută improvizată. La momentul respectiv, Ozzie nu dorise decât să iasă cât mai repede de pe câmpie. Zilele petrecute sub întinderea tăcută a cerului erau suficient de neplăcute, iar după căderea nopţii se grăbea să intre în cort, demoralizat de pustietatea care-i înconjura. O intuiţie îngropată adânc îl făcea să se teamă de planetă.

— Am coborât şi pe cataracte care păreau mai ameninţătoare, replică el cu un ton defensiv.

După o jumătate de zi de mers prin vale, aceasta coti brusc şi se deschise într-un canion masiv. Râul năvălea înainte şi se prăbuşea într-o serie de praguri abrupte, fiecare mai înalt decât precedentul, pentru a se sfârși într-o cascadă care bubuia peste o stâncă înaltă de trei sute de metri. După atâtea zile pe care le petrecuseră în tăcerea profundă a câmpiei pustii, vuietul cascadei era de-a dreptul şocant.

— Şi-acum ce facem? întrebă Orion.

Privea canionul gigantic care ducea apa dincolo de cascadă. Părea să taie ca o lamă de cuţit prin lanţul muntos.

— În spatele nostru nu există nici o cale de ieşire de pe planeta asta, gândi Ozzie cu glas tare. Fie urmăm cursul râului, fie căutăm o cale de a ocoli munţii.

Scoase o bucată foarte uzată de pergament. Ultimul lui cărbune se redusese la dimensiunile unui chiştoc de ţigară; după ce-i găsi muchia cea mai ascuţită, scrise: „Cred că trebuie să continuăm. Asta pare să fie poteca.”

De acord, scânteie segmentul ocular frontal al lui Tochee.

Pe toată durata lungii după-amiezi, coborâră cu grijă pe lângă cascadă. Din cauza pietrelor lunecoase sub jerbele de

stropi, se mişcau lent şi precaut. Dacă sufereau vreun accident aici, probabilitatea de ajutor era practic nulă. Călătoria în singurătate îi făcuse să fie mai prudenţi şi nici chiar Orion nu se plânse de durata foarte mare a coborârii. Tochee era primul; graţie proeminenţelor sale locomotorii, era de departe cel mai agil dintre ei pe panta periculoasă.

Soarele dispăruse demult în spatele pereţilor canionului când ajunseră pe fundul său. Potrivit ceasului din vederea virtuală a lui Ozzie, mai beneficiau de două ore de lumină solară completă. Bărbatul îşi scoase ochelarii de soare şi miji ochii spre roca neacoperită de vegetaţie din jur. În mod cumva inevitabil, soarele era îndeajuns de puternic aici pentru a-i sili să poarte toată ziua ochelari de protecţie. Ceaţa fină de apă ridicată de cascadă îl păcălise o clipă, producând o pungă de aer umed şi răcoros în jurul bazei ei. Deşi nu se afla în bătaia directă a soarelui, se simţea totuşi mai bine cu ochelarii pe ochi.

Trecură de tăul adânc pe care impactul zdrobitor al apei revărsate din înălţimi îl săpase în piatră şi se îndreptară către râul care-şi relua curgerea calmă, clipocind peste prundişul nisipos din albia lată. Ozzie se opri pe mal şi examină împrejurimile. Pe ambele părţi, pereţii verticali de piatră roşiatică precum rugina aveau înălţimea de peste un kilometru şi se părea că aveau o creştere constantă, pe măsură ce canionul se curba lin spre est în faţa lui. În partea sa cea mai largă, canionul avea lăţimea de opt kilometri. Nimic nu creştea aici, nici iarbă, nici tufe. Fundul canionului era numai nisip şi pietricele din aceeaşi gresie ruginie ca şi pereţii. Ozzie zări uriaşe mormane conice de roci sfărâmate îngrămădite la baza stâncilor, în locurile unde secţiuni gigantice se rupseseră hăt deasupra şi se prăbuşiseră, pulverizându-se în grohotiş.

Unul dintre manipulatoarele lui Tochee se ridică într-un gest cât se poate de uman pe care-l deprinsese pentru a le atrage atenţia. Când Ozzie se răsuci către extraterestru,

şabloane mov pâlpâiau în segmentul lui ocular frontal. **Ceva la prima curbă. Posibil un arbore.**

Ozzie comandă transfocarea implanturilor retinale. Aerul tremura din cauza căldurii degajate de stânci, însă o pată întunecată era vizibilă exact în locul în care râul cotea, dispărând din vedere. „Posibil”, scrise el.

Reluară drumul prin canion şi ajunseră foarte repede la vatra focului. Era un simplu cerc de pietre cu feţele interioare înnegrite. Cenuşa fusese demult suflată de vânt, lăsând la interior doar nisip întunecat.

— Priviţi! ţipă Orion şi porni în fugă.

Se opri la câțiva metri după vatră şi ridică ceva din nisip, îşi arătă trofeul cu un surâs victorios.

— Să dea dracii, mormăi Ozzie.

Băiatul găsise o cutie de Coca-Cola. Culorile aproape că dispăruseră de-a lungul anilor, dar logoul familiar se distingea cu uşurinţă.

— Suntem pe Pământ? întrebă entuziasmat băiatul.

— Îmi pare rău, nenică, nici nu poate fi vorba.

— Trebuie totuşi să fim undeva în Commonwealth. Aveam Coca-Cola chiar şi pe Silvergalde.

Ozzie îşi scarpină barba mare şi lăţoasă.

— Cred că-s simple gunoaie. Ştii cum sunt oamenii – cei mai mari nesimţiţi din Univers. Pe de altă parte, ce naiba, se dovedeşte că suntem pe cărarea cea bună!

Nu dorea să distrugă speranţa fragilă a băiatului. Orion privi derutat cutia, după care o aruncă înapoi pe nisip.

După o oră se opriră şi ridicară tabăra pentru noapte. Ozzie şi Orion îşi instalară cortul pe o ridicătură la câteva sute de metri de râu, apoi începură să-şi clătească ciorapii şi cămăşile înainte să dispară ultima geană de lumină. Lui Ozzie i-ar fi plăcut să plonjeze direct în apă şi să se spele complet, totuşi, deşi până acum nu zăriseră nici măcar o singură creatură vie pe planeta aceasta, pur şi simplu nu se putea convinge să aibă încredere în apă. În studenţie

pierduse prea multe nopţi cu o pizza, două baxuri de bere, ceva iarbă şi un DVD cu un SF prost. Dumnezeu ştia ce putea să pândească de pe fundul râului… poate că acolo nu era nimic, dar nu intenţiona să sfârșească cu ouă de extratereștri care să-i iasă prin fund! În mod brusc, serile petrecute tolănit în bazinele termale din Citadela de Gheaţă nu mai păreau chiar atât de rele.

Se întorceau spre cort, când Orion se opri şi spuse:

— Uite o lumină!

Ozzie privi în lungul canionului, în direcţia arătată de băiat. Hăt departe, lângă apă, sclipea o scânteie aurie. Nu era nici măcar sigur dacă se afla pe malul lor. Transfocarea inserţiei retinale nu putea obţine o imagine clară; indiferent ce factor de amplificare ar fi utilizat, rămânea o ceaţă pâlpâitoare. Când comută pe infraroşu, abia se distingea. Aşadar nu era un foc.

— Probabil că-i altcineva care merge pe potecă, rosti el cu o siguranţă pe care n-o simţea.

Tochee văzuse de asemenea lumina, cu toate că nici ochiul lui n-o putea focaliza. Continuară s-o privească în timp ce îşi mâncau cina compusă din fructe insipide şi apă rece, dar nu se clinti. Ozzie şi Tochee făcură de planton pe rând în timpul nopţii, pentru a se asigura că nu se apropia. Ozzie prelua plantonul de la miezul nopţii până în zori. Se aşeză pe o piatră netedă lângă cort, îmbrăcat în pantalonii de velur şi cămaşa cadrilată, cu sacul de dormit în jurul umerilor ca o pătură. Râul murmura discret în apropiere şi ocazional auzea un şuierat gros şi sacadat dinspre Tochee, pe care-l echivala cu un sforăit extraterestru; în rest nu exista decât tăcerea profundă pe care avea s-o asocieze mereu cu planeta aceasta.

Pe cerul fără nori şi fără lună scânteiau o mulţime de stele foarte strălucitoare. Nu mai văzuse niciodată atâtea, nici chiar atunci când mersese în periplul său pe planetele noi din Commonwealth, înainte să fi fost contaminate de

poluarea luminoasă a civilizaţiilor. Îi atrăgea în mod special atenţia o nebuloasă ca o ceaţă, de patru-cinci ori mai mare decât Luna Pământului. Era îndoită sub un unghi foarte ascuţit la un capăt, cu un fel de spin roşiatic întinzându-se şi ieşind din pâcla generală. Nu-şi putea reaminti vreun fenomen astronomic nici măcar vag asemănător cu acesta care să fi existat în apropierea Commonwealthului. Îl boteză „Coada Diavolului”. Păcat că n-avea să ştie nimeni niciodată.

Imediat înaintea revărsatului de zori, auzi glasuri. Se ridică brusc, nesigur dacă nu cumva aţipise. S-ar fi putut să fi fost începutul unui vis. Nu erau însă voci omeneşti, sau cel puţin nu vorbeau în vreun grai pe care să-l recunoască.

Scânteia aurie nu se clintise. Ozzie comută inserţiile pe infraroșu şi scana fără grabă de jur împrejur, descriind un cerc complet.

Glasurile se auziră iarăşi. În mod clar, nu era un vis. Trecură pe lângă el, făcându-l să se întoarcă atât de repede, încât aproape că-şi pierdu echilibrul. Erau multe şi vorbeau între ele. Graiul era non-uman. Păreau alarmate. Speriate.

Erau însă numai sunete. Nimic nu se mişca în canion. Nimic material.

Ozzie fu cât pe-aici să întrebe: „Cine-i acolo?”. Atât doar că asta era într-adevăr material de DVD-uri horror de văzut noaptea târziu. Idioţenii!

Şoaptele lunecară pe lângă el, cu cineva – sau ceva – scâncind în depărtare. Ozzie dădu drumul sacului de dormit şi extinse braţele, concentrându-se asupra mâinilor, străduindu-se să simtă deplasarea aerului, cea mai vagă senzaţie de mişcare. Închise ochii, ştiind că văzul nu-i mai era de acum de folos. Ascultă, palpând aerul. Sunetele reveniră, reamintindu-i vechea expresie *şoaptele vântului*. Auzi ce se spunea şi repetă sunetele, încetişor. Zadarnic. Trecură pe lângă el, fără să-l bage în seamă.

Aşa îl găsi Orion, când primul val al zorilor alburii se ridică peste peretele canionului: nemişcat, cu braţele extinse ca o statuie religioasă, bolborosind cuvinte într-o limbă neştiută. Băiatul ieşi din cort, frecându-se la ochi pentru a-şi alunga somnul, şi căscă:

— Ce faci?

Ozzie suspină şi-şi coborî braţele cu un gest de pendulare suspicios de asemănător cu o postură yoga. Îi zâmbi enigmatic.

— Vorbeam cu stafiile.

Orion îşi roti iute capul, străduindu-se să găsească ceva.

— Ai păţit ceva? Te-ai lovit la cap?

— Nu m-am mai lovit la cap de când cu barul de pe Lothian, iar aia s-a-ntâmplat cu mulţi ani în urmă. Planeta asta-i bântuită.

— Haide, Ozzie, termină! Nu mai face bancuri aici. Toată planeta-i ciudată.

— Știu, nenică. Scuze! Totuşi să ştii că am auzit ceva, ca şi cum ar fi fost un grup de oameni sau de extratereștri.

— Silfenii?

— Nu, limba lor o cunosc. Nu ştiu ce vorbeau ăştia, dar după tonul glasurilor îţi poți face o idee generală. Erau trişti sau speriaţi. Poate ambele.

— Termină! Nu-mi place.

— Mda, ştiu. Cred că ăsta-i şi scopul, nenică.

— Scopul cui?

— A ceea ce am simţit. Se încruntă. Ce am simţit de fapt? Dacă acceptăm că stafiile nu există, atunci a fost… un fel de proiecţie? Ceva copilăresc, doar ca să-i sperie pe călători? Păi atunci de ce n-ar fi făcut-o cu tot tacâmul – să-şi pună un cearşaf alb pe cap şi să sară la ei dindărătul unui bolovan?

— Spuneai că Silfenii au viaţa de apoi, rosti încet Orion. Ozzie îl privi gânditor.

— Eşti atent la tot ce spun eu, este?

— Câteodată, strânse băiatul din umeri şi surâse mândru.

— Bine, atunci să analizăm chestia asta. Aparatele noastre electronice nu funcţionează, aşa că stafiile nu pot fi proiecţii normale, holograme, focalizări sonore şi alte rahaturi de-astea. Silfenii sunt activi aici şi asta implică faptul că trebuie să se întâmple cu ştiinţa sau acceptul lor.

— Dacă nu cumva o fac chiar ei, zise Orion brusc surescitat. Aici nu există nimic viu. N-am văzut nici un animal sau insectă. Poate că asta-i lumea lor de apoi, unde locuiesc toate stafiile Silfenilor.

Ozzie făcu o grimasă şi privi în jurul canionului masiv şi despuiat.

— Cumva nu cred asta. M-aş fi aşteptat la ceva mai impresionant. E însă posibil să mă-nşel. Se uită după aceea în lungul canionului şi anunţă: Hopa, nu mai văd nici luminiţa!

Tochee lunecă între ei şi ridică un membru manipulator. **Ce se întâmplă?** întrebară configuraţiile din ochiul său.

— Asta o să ne pună la grea încercare vocabularul, murmură Ozzie.

***

La mijlocul dimineţii, puteau vedea că pilaştrii negri din faţa lor erau într-adevăr arbori. Erau uriaşi chiar şi după standardele acestei planete – conuri subţiri şi perfecte ce se ridicau la peste o sută cincizeci de metri.

Fuseseră plantaţi într-un şir dublu, la opt sute de metri de malul râului, trasând un drum impresionant prin canion.

— Aşadar, cineva trăieşte aici, zise Orion pe când se apropiau de începutul „drumului”.

— Aşa se pare. Ozzie dădu capul mult pe spate pentru a vedea vârfurile primilor copaci. Ştii ceva… fie că-s făcuţi dintr-un lemn mai dur ca oţelul, fie că aici nu bate niciodată

vântul.

— Asta-i important?

— Nu ştiu. În tot cazul este un punct de maximum pe graficul bizareriilor.

Orion chicoti.

— Toată planeta mi se pare un punct de maximum.

— Nu te contrazic.

După o oră de mers, când canionului redeveni drept, îngăduindu-le să vadă înainte pe cale de mai mulţi kilometri, distinseră un grup care mergea pe drum în faţa lor. Erau şapte siluete, departe, ce înaintau în ritm constant.

Bipezi ca voi, anunţară configuraţiile lui Tochee. Ei au produs lumina de azi-noapte.

„Este posibil”, scrise Ozzie.

Se mişcă mai încet ca noi. Dacă iuţim viteza, îi putem ajunge azi.

Ozzie se gândise la acelaşi lucru. Desigur, dacă ar fi dorit cu adevărat să le atragă atenţia, în raniţă îi mai rămăseseră câteva rachete semnalizatoare, însă n-ar fi dorit să le folosească pentru altceva decât o urgenţă reală. Iar grupul din faţă putea oricând să privească în urmă şi să-i zărească. Era uşor surprins de faptul că nu-i văzuseră deja, ținând seama mai ales de contrastul dintre fabulosul veșmânt multicolor al lui Tochee şi roca monoton ruginie.

„Dacă iuţim viteza, obosim mai repede. Îi vom ajunge în cele din urmă.”

De acord.

Mergeau de câteva ore pe drumul pustiu când ajunseră la prima ruină. Un pârâiaș traversa şerpuit canionul, de la baza peretelui stâncos până la râu, tăind perpendicular drumul. Cu mult timp în urmă, un pod simplu din piatră trecuse drumul peste el, dar nu mai rămăseseră decât temeliile de pe malurile pinului, ridicându-se din solul prăfuit ca nişte dinţi rupţi.

În ele existau şănţuleţe ondulate puţin adânci, care semănau cu urmele lăsate de şerpi în nisip. Ozzie nu-şi dădea seama dacă erau eroziuni naturale, cauzate de vânt, sau sculpturi antice. Gândindu-se din nou la arbori, bănuia că ar fi fost vorba despre sculpturi. Nu ştia totuşi cât timp ar fi fost necesar pentru a se toci într-atât. Oricum, cel puţin câteva secole.

— Păcat că nu-mi funcţionează matricele, oftă el. Prin datarea cu carbon a resturilor ăstora am fi aflat şi ora la care au fost terminate.

— Vorbeşti serios?

— Da, da, ar fi făcut o estimare destul de precisă.

Întotdeauna se simţea uşor iritat că Orion ştia aşa puţine despre tehnologie. Trebuia să fie atent la ce zicea, mai ales în glumă, ceea ce nu-i stătea în fire. Însă băiatul avea tendinţa de a lua drept literă de lege tot ce spunea el.

Trecură prin apa pârâului şi merseră mai departe. Ozzie se împotrivi impulsului de a-şi ciopli numele pe pod. Era niţel surprins că până atunci n-o făcuse nimeni, mai ales cei care abandonaseră cutia de Coca-Cola.

Până să ridice tabăra pentru înnoptat trecuseră pe lângă alt pod ruinat, dar şi pe lângă o depresiune circulară mare în sol, ale cărei margini erau construite din blocuri de piatră ce se îmbucau aproape perfect. Niciunul dintre vestigiile arheologice nu oferi vreun indiciu în privinţa constructorilor lor. Podul avea un design destul de elementar pentru toate speciile, la fel ca fundaţiile masive – ceea ce suspecta Ozzie că ar fi fost cercul din pietre.

În ziua aceea izbutiră să reducă la vreun kilometru şi jumătate distanţa care-i despărţea de grupul de călători din faţă. După ce ridicară cortul, lumina aurie deveni vizibilă în bezna care se lăsa iute.

— Acolo sunt, rosti Orion. Ar trebui să lansezi o racheta, Ozzie. E imposibil ca acum să n-o vadă.

Bărbatul rămase cu ochii aţintiţi asupra punctului

luminos nemişcat.

— Ei ştiu că suntem aici. Dacă nu vor să stea de vorbă cu noi, n-are nici un sens să încercăm să-i silim.

Orion încuviinţă voios din cap şi se apucă să taie un fruct mare.

— Am priceput asta. Nu poţi să grăbeşti pe cineva care nu vrea să fie grăbit, este?

— Înveţi câte ceva…

— Deci o las pe fată să decidă ea viteza.

— Exact.

— Şi ea va găsi întotdeauna o cale prin care să-mi spună când e gata să se culce cu mine? Eşti sigur în privinţa asta?

— Ă-ă-ă, da. (Ozzie începuse să deteste serile petrecute în jurul focului. Băiatul avea o minte incredibil de orientată într-o singură direcţie.) Dar fii atent, nenică, o să fie ceva subtil. Trebuie să fii foarte atent la fată.

— Dă-mi un exemplu.

— Fii atent, dacă ea n-are nimic împotrivă ca întâlnirea voastră să dureze atât de mult cât vrei tu, ăsta-i un semn bun.

— Mai înainte ziceai să nu-ncerc să mă culc cu ea de la prima întâlnire.

— Da, da, aşa-i, însă eu mă refer acum la a doua întâlnire sau la alta.

— Bun! Să zicem atunci că ţine toată noaptea. Ce fac – îi cer să vină la mine acasă, sau o să-mi ceară ea?

— Nu știu, nenică. Depinde de fată, da? Folosește-ţi şi tu judecata.

— Ozzie, eu n-am aşa ceva şi de-aia te şi-ntreb pe tine.

— Vrei altă replică de agăţat?

Descoperise că aceea era întotdeauna o cale bună de a-l face pe Orion să înceteze, deși preţul la adresa demnităţii lui era dureros de ridicat.

— Da!

— Bine. Însă pentru asta trebuie să ai o tonă de-ncredere

în tine. Înţelegi? Să nu eziţi deloc. Mi se pare mie sau întotdeauna arăţi aşa superb?

— Poate, comentă Orion neconvins. Trebuie totuşi să mai existe ceva ce să spui dup-aia.

— Eu nu pot decât să-ţi arăt cum să deschizi uşa. După ce intri în dormitor, eşti pe cont propriu.

În toiul nopţii, glasurile reveniră. Erau însă mai puternice şi se repetau mai frecvent.

Orion se trezi speriat când o rafală trecu chiar pe lângă cort. Ozzie stătea deja în capul oaselor, în sacul de dormit, ascultând ce se spunea şi tonul cuvintelor.

— Sunt stafii, nu-i aşa? întrebă băiatul solemn.

— Aşa se pare, da. Eşti speriat, nenică?

— Ozzie, sunt stafii!

— Exact. Ei bine, şi eu sunt speriat, în cazul în care doreai s-o ştii.

Ieşi din sacul de dormit şi deschise fermoarul cortului. Văzduhul nopţii fremăta de sunete, sute de voci care se învolburau haotic în jurul taberei lor micuţe. Păşi în mijlocul lor şi nimeri… în lumina zilei. Stătea pe un covor luxuriant de iarbă verde-albastră care acoperea fundul canionului, alături de tufe dese şi arbori. Drumul străjuit de copaci fusese înlocuit de o şosea pavată cu lespezi din piatră. Bovine ciudate, cvintupede, trăgeau căruţe din lemn umplute vârf cu butoaie şi o versiune locală de fân. Conducătorii atelajelor erau extratereștri care semănau cu nişte sepii în formă de pară, cu sute de tentacule subţiri ce se ridicau din jumătatea lor inferioară şi le slujeau atât ca picioare, cât şi ca braţe. Tentaculele albe precum ceara se împleteau mai multe laolaltă şi produceau membre pentru orice ar fi fost necesar. Zeci de asemenea făpturi lunecau pe şosea, cu vârfurile tentaculelor răsucindu-se şi zbătându-se ca nişte viermi străpunşi cu acul, pentru a asigura înaintarea. Vorbeau între ei cu voci scăzute, bolborositoare.

O căruţă venea drept spre Ozzie, care agită disperat din braţe.

— Hei, ai grijă ce…

În mod evident, vizitiul nu-l putea vedea nici pe el, nici cortul, nici pe Orion care îi stătea alături. Îl prinse pe băiat care încremenise şi-l împinse într-o parte, căzând de pe şosea… în noapte.

— Să-mi bag pula! icni Ozzie.

Ridică ochii şi privi în jur. Nimic nu se schimbase. Stelele scânteiau pe cerul nopţii, proiectând o lumină slabă. Drumul de arbori stătea impasibil pe malul râului tăcut, marcând traseul vechii şosele.

— Uau! izbucni Orion. Mişto!

— Ce?

Lumina stelelor arăta zâmbetul larg al băiatului.

— Nu te-ai prins? Canionul ăsta-i o maşină a timpului, tot aşa cum potecile Silfenilor sunt găuri-de-vierme. Ce zici?

— N-a fost decât o imagine, nenică, spuse Ozzie oarecum băţos când se ridică în picioare şi-şi scutură nisipul de pe şort. Ne arăta ce era înainte pe-aici.

— Ei i-am *mirosit*, Ozzie, miroseau a oţet. A fost ceva real, nu o imagine. Noi am fost acolo, în trecut. Ba chiar şi tu ai crezut asta, altfel de ce te-ai aruncat într-o parte?

— M-a luat prin surprindere, atâta tot, şi nu ştiam la ce nivel se extindea imaginea. Să ştii că oamenii s-au ales cu răni reale în IST-uri.

— Ţi-a fost frică! Orion deschise larg braţele şi râse vesel către peretele canionului. Hei, l-ai speriat pe Ozzie! Eşti o maşină a timpului rea.

— Nu-i…

Ozzie se stăpâni, deşi sesizase şi el izul. Privi în lungul drumului, verificând luminiţa aurie de la celălalt grup. Era tot acolo, nemişcată. Vocile spectrale reveniseră şi lunecau sinuos prin aer.

— Să dea dracii, locu' ăsta-i straniu!

— Ozzie! icni Orion.

Unul dintre extratereştrii-sepie luneca pe lângă ei, învăluit în propriul său nimb micuţ de lumină. Tochee îşi împinse în lături pătura din blană de balenă şi-şi ridică şocat proeminenţele locomotorii când spectrul aparent solid trecu în apropiere de el.

Ce-a fost asta?

Configuraţiile oculare ale lui Tochee străluceau atât de puternic, încât Ozzie crezu că le văzuse şi Orion. Ridică din umeri – în nici un caz nu aveau în vocabular un termen pentru stafii călătoare prin timp. Când se uită în jur, extraterestrul-sepie dispăruse.

— Cred c-ar fi mai bine dacă am ieşi de pe drum. Mai sunt doar câteva ore până-n zori. Ar trebui să-ncercăm să ne odihnim niţel.

— Ozzie, dar e minunat! Am putea sfârși călătoria asta chiar înainte s-o fi început. Eu m-aş putea întoarce pe Silvergalde şi să-mi opresc părinţii să mai plece.

— Uite ce-i, nenică, știu că tu crezi că o maşină a timpului este ceva beton, însă ascultă-mă pe mine – există nişte fundamente cuantice care o fac imposibilă. Clar? Ştiu cum pare toată chestia asta, dar nu-i reală.

Orion era pe punctul de a răspunde când apăru un vehicul mecanic micuţ, în cabina căruia stăteau doi extratereştri-sepie. Fum şi abur se revărsau în valuri din burlanele gemene aflate în partea lui din spate. Băiatul inspiră adânc şi se clătină spre înapoi.

— Cred că poate ai dreptate. Aici am fi călcaţi. Ozzie era extrem de ispitit să stea locului şi să lase una dintre apariţiile acelea să treacă direct prin el. Pe de altă parte, arătau al naibii de reale…

Cei trei îşi strânseră bagajele şi părăsiră în grabă drumul. De îndată ce trecură de linia copacilor, volumul glasurilor se diminua, deşi nu dispăru pe deplin. Ozzie şi Orion se rezemară de o stancă, învelindu-se bine cu sacii de

dormit. La răstimpuri, o lumină opalescentă răbufnea de pe drum, conturând bazele arborilor, când extratereștrii demult morţi treceau pe drumul lor străvechi. După o vreme, Ozzie încetă să încerce să se mai gândească la explicaţii şi închise ochii.

***

— Am o teorie, rosti înflăcărat băiatul pe când îşi molfăiau micul dejun lipsit de orice gust. Cred că Sara a mers prin canionul ăsta. De aceea mai trăieşte după atâta timp. Canionul a adus-o în viitor.

— Nu-i o maşină a timpului, zise Ozzie probabil pentru a zecea oară. Timpul nu poate să curgă spre înapoi, iar tu nu te poţi deplasa spre trecut. Curentul este unidirecţional. Punct, nenică!

— Ea a mers înainte.

— Perfect, asta nu-i aşa greu. Până şi noi o putem face.

— Putem? Orion era fascinat.

— Păi… teoretic, se poate. Structura internă a unei găuri-de-vierme poate fi modificată astfel încât cadrul ei temporal să se desincronizeze. Cu alte cuvinte, intri printr-un capăt şi ieşi prin capătul opus după o săptămână. Dar pentru tine a trecut doar o secundă. Sunt aproape sigur că asta se-ntâmplă pe potecile Silfenilor. În tot cazul, este logic, mai ales când te gândești la oameni ca Sara.

— Tu ai făcut-o cu găurile tale de vierme?

— Nu. Este foarte complicat şi noi nu deţinem deocamdată o tehnologie pe măsura matematicii. Mormăi dezaprobator. Poate c-o vom avea, până o să ne-ntoarcem noi doi.

În dimineaţa aceea merseră în paralel cu drumul de arbori, păstrând o distanţă de trei sute de metri faţă de el. Acolo continua să se observe mişcare. Era aproape subliminală. Umbre care pâlpâiau între trunchiuri,

dispărând când îşi focalizau atenţia asupra lor. În tot cazul, apariţiile nu erau la fel de clare în timpul zilei.

La două ore după ce porniseră, îşi dădură seama că îi ajungeau din urmă pe ceilalţi călători. Grupul lor rămăsese pe drum şi păreau că ar fi înaintat împotriva unui vânt puternic, aplecându-se în faţă pentru a continua cu încăpățânare, cu hainele fluturându-le în urmă.

— Sunt Silfeni, zise Orion. Sunt sigur de asta.

Ozzie îşi folosi funcţia de transfocare a inserţiilor retinale. Băiatul avea dreptate.

— Alt punct de maximum, murmură el.

— O să vorbim cu ei?

— Nu ştiu…

Ozzie era sfâșiat de îndoieli. De când părăsiseră planeta Citadelei de Gheaţă, nu văzuseră nici o altă creatură înzestrată cu raţiune. Pe de altă parte, Silfenii erau neinteligibili în cazul cel mai fericit.

— Să vedem unde sunt când ajungem chiar lângă ei. În faţă începuse să se zărească o întrerupere mare a drumului. Şirurile de arbori continuau dincolo de ea, dar fundul canionului era gol pe o distanţă de vreo trei kilometri.

— Nu pot vedea nici un copac căzut, rosti Ozzie examinând solul. Se pare că cei care i-au plantat au dorit să facă o pauză.

— E vreo construcţie pe acolo? întrebă Orion.

— Nu văd nici o ruină.

Se apropiau destul de repede de grupul Silfenilor şi Ozzie estimă că ar fi trebuit să-l ajungă cu puţin înainte de întreruperea drumului. Umbrele spectrale întunecate continuau să pâlpâie pe potecă, însoţite de ocazionalele bolboroseli jalnice. Era aproape sigur că era acelaşi grai pe care-l auzise la extratereştrii-sepie când fusese în interiorul proiecţiei.

Când ajunseră la câteva sute de metri în spatele

Silfenilor, Tochee ridică un tentacul. **Nu este natural**, anunţară configuraţiile lui. Tentaculul indica peretele canionului din zona de întrerupere.

Ozzie studie stânca, încercând să distingă ce văzuse Tochee. Unele crăpături verticale păreau cam prea regulate… îşi modifică scara vizuală şi icni uimit; edificiul era atât de mare, încât nu-l recunoscuse.

Cu milenii în urmă, roca fusese sculptată cu profilurile extratereştrilor-sepie. Erau două, distanţate la un kilometru şi jumătate şi înalte de opt sute de metri. Entropia le rosese lent, iar alunecările de teren şi dislocările rupseseră segmente întregi, distorsionând conturul. Mormanele de grohotiş de la baza stâncii de sub ele erau foarte înalte. În ciuda vandalizărilor naturii, formele continuau să fie destul de distincte pentru ca bărbatul să le poată identifica. Între ele se afla un palat care se întinsese pe aproape toată înălţimea stâncii; bănuia că ar fi fost un palat, deşi putea cu uşurinţă să fi fost un oraş vertical, un templu sau poate o fortăreaţă. Arhitectura îi reamintea vag de castelele bavareze pe care le văzuse clădite în vârful piscurilor alpine neregulate, însă aici edificiul părea să fi fost construit de termite. Arăta ca şi cum turlele curbe şi balcoanele în formă de semilună crescuseră din piatră, cu toate că nu mai rămăseseră multe şi niciuna nu era completă. De fapt, din construcţie în sine dăinuise chiar mai puţin decât din statuile gigantice ce o flancau. Arcuri butante se reliefau din suprafaţa verticală, curbându-se în sus şi sfârșindu-se în vârfuri zimţate, deoarece structura pe care o susţinuseră cândva se rupsese şi se prăbuşise în vastele mormane de sfărâmături întinse la poale. Scări şi poteci zigzagau peste toată suprafaţa expusă. Sute de încăperi erau vizibile sub formă de cavităţi acolo unde le lipseau jumătăţile frontale. Mii de grote întunecate deschise arătau locurile unde coridoarele sfredeleau roca pentru a conecta odăile şi sălile interioare.

— Ce s-a-ntâmplat aici? întrebă Orion şi glasul îi tremură cu o undă de respect.

Ozzie scutură din cap, impresionat – lucru rar pentru el – de dimensiunile tragediei. Era profund tulburător ca o specie, evident foarte capabilă şi inteligentă, să îngăduie civilizaţiei sale să decadă.

— Cred c-ar trebui să-i întrebăm pe Silfeni.

Îndată ce începură să se apropie de drum, descoperiră motivul pentru care Silfenii avansau atât de greu. Nu vântul îi împiedica... ci memoriile drumului vechi sporeau în intensitate. Toți călătorii din trecut care folosiseră şoseaua îşi refăceau traseul şi toţi foloseau canionul simultan. Le lipsea materialitatea pe care o avusese apariţia din noaptea trecută, însă o compensau din plin prin numărul imens.

La început, Ozzie clipea reflex când stafiile se repezeau spre el în mod sporadic, încordându-se când intrau în el, dar descoperise că treceau direct prin el, fără pic de rezistenţă. Unii extratereștri, majoritatea, erau simpli pedestri. Alţii îşi conduceau căruţele şubrede sau călăreau pe animale. Câțiva erau în vehicule mecanice.

Densitatea călătorilor spectrali crescu proporţional, pe măsură ce se apropiară de şosea. Odată cu ei sosiră şi zgomotele lor, strigătele a sute de extratereștri, vorbind şi țipând simultan. Iar numărul lor contribui în final la o uşoară presiune. Ozzie plecă fruntea când intră în ei. Simţi ceva atingându-i încheietura şi tresări şocat. Când se uită, văzu că tentaculul manipulatorului lui Tochee i se înfăşură în jurul mâinii. Acesta îl prinsese în acelaşi timp şi pe Orion. Ținându-se laolaltă, ei trei se împinseră înainte către Silfeni.

Dincolo de şirul de arbori, extratereștrii străvechi se contopeau într-un singur torent înceţoşat de culori. Vocile lor deveneau un unic urlet nesfârşit. Acum era într-adevăr o furtună care-i izbea. Ozzie se aplecă mult în faţă, recunoscător pentru strânsoarea fermă a lui Tochee. Cămaşa şi puloverul îi fluturau sălbatic. Făcu o grimasă

decisă şi-şi sili picioarele să înainteze.

Silfenii erau destul de uşor de distins, sub forma unui grup întunecat în puhoiul de culoare, lumină şi zgomot care deborda pe şosea. Pe măsură ce se apropiau treptat, Ozzie văzu că Silfenii erau bătrâni. Părul lung le era rar şi sur, iar riduri adânci le brăzdau chipurile plate, săpându-le demnitate în trăsături. Până atunci nu văzuse niciodată la ei semnele vârstei; în acelaşi timp însă nu văzuse nici copii Silfeni, presupunând că aşa ceva ar fi existat. Totuşi vârsta le conferea o distincţie care le lipsea oamenilor cu cât înaintau în etate. Dar chiar şi acum, în timp ce se împingeau împotriva istoriei şoselei, membrele lor lungi nu şovăiau nici o clipită.

— Salut, rosti Ozzie în graiul Silfen.

O Silfenă se întoarse. Ochii ei mari şi negri îl priviră cu curiozitatea unei bunici care uitase numele nepotului favorit.

— Sunt eu, Ozzie. Mă mai ții minte?

— Niciodată noi nu putem uita, scumpule Ozzie, şi cel mai puţin în acest loc de amintiri. Fericiţi suntem să te găsim aici unde ai căutat să fii.

— Îmi pare rău, dar eu n-am dorit niciodată să fiu aici. Râsetul ei vesel păru să calmeze ţipetele spectrelor.

— Cerut-ai ca toate minunile să fie arătate şi cunoscute în locuri departe de casă. Cât de iute mintea ta sare şi se schimbă o dată cu toanele capricioase, încântare şi tristeţe ard îndărătul ochilor tăi cu frumuseţea stelelor gemene ce-şi dansează de-a pururi cercul perfect.

— Acestea sunt minuni pentru voi? Eu cred că sunt timpuri de mult apuse.

— Ascultă-i pe cunoscători, Ozzie, când străbaţi poteci prin lumi pierdute. Plin de înţelegere vei deveni spre fericirea firii tale încăpățânate. Minunea naşte nu numai bucurie, ci şi tristeţe. Amândouă trebuie trăite de celălalt, fiindcă în cele din urmă ele sunt îngemănate în una. Aici ai

ajuns unde puţini au fost, atât de mare ţi-e nevoia, atât de puternic ţi-e cântul. Noi te iubim totuşi, deşi nu eşti încă gata să cazi în cercul de lumină şi aer unde cântul va fi cântat până la sfârșit, fie el amar sau dulce.

— Asta-i răspunsul la bariera Dyson? Spune-mi despre stelele întemniţate. Doresc tare mult să aflu.

— Vei afla, mergând prin această vale a morţii spre umbrele care zăbovesc şi jelesc.

— Râzi de mine? murmură el în engleză. Ce faci – îmi parafrazezi Biblia?

Limba lungă a Silfenei vibra în mijlocul gurii ei.

— Aici am căutat eu s-ajung? Aici sunt în temniţa care încătuşează steaua? Potecile voastre trec prin zidurile de întuneric?

— Leapădă-ţi numerele şi răgușeala şi învaţă să cânți, dulce Ozzie. Cântecul este destinul tuturor celor care trăiesc ca să iubească să trăiască.

— Nu-nțeleg, scrâşni el printre dinţii încleştaţi. Nu știu dacă ăsta-i răspunsul. Ce pizda mă-sii e locul ăsta? Aruncă o privire tulburată către Silfenă, apoi reveni la graiul lor:

De ce sunteți voi aici, în valea asta moartă? De ce înduraţi asta?

— Aici am venit să ne completăm cântul, micuţi şi fragili suntem, şi ne căutăm locul printre ceea ce va fi să fie. Lungă ne-a fost călătoria, orbitor a strălucit lumina deasupra noastră, puternice cântecele pe care ni le-am cântat, tare şi moale a fost pământul pe care au călcat picioarele noastre. În curând nu vom mai umbla.

— Asta este? Asta-i capătul potecii Silfene? Picioarele voastre îşi vor încheia călătoria în valea aceasta?

— Ozzie! strigă Orion. Ozzie, stafiile dispar!

Ozzie privi în jur. Ajunseseră la ultimii doi copaci şi presiunea se diminua rapid. Stafiile se destrămau, îngăduind razelor de soare să măture grohotişul de pe fundul văii. Pe când privea uimit în jur, vocile lor bolborosite

îşi reduseră intensitatea şi se stinseră. Se împletici înainte, nemaiîntâlnind rezistenţă. Deasupra lui, pe întreaga înălţime a canionului, se ridica anticul palat-oraş extraterestru căzut în ruină.

— Poteca pe care păşim şi iubim merge de jur împrejur şi de aceea nu se poate sfârși nicicând, Ozzie, spuse Silfena. Vorbea cu multă tristeţe, ca şi cum i-ar fi povestit despre moarte. Ea începe când începi tu. Ea se sfârșește o dată cu tine.

— Şi între capete? Ce-i atunci între capete? Atunci cântăm noi?

— Mergând pe potecă, auzi multe cântece. Cântece pe care să le preţuieşti. Cântece de care să te temi. Haide, Ozzie, ascultă cântecul spart al acestei lumi. Aici se află melodia cu care doreşti să umbli mai departe prin hăţişul de mister care suntem noi toţi.

Silfenii îşi uniseră mâinile şi femeia înaltă întinse braţul spre el. Orion îl privi neliniştit. Configuraţiile oculare ale lui Tochee întrebară: **Ce facem?**

— Spune-i prietenului nostru că nu ştiu, se adresă Ozzie băiatului. Dar voi afla.

— Ozzie?

— N-o să păţesc nimic.

Întinse mâna către Silfenă. Îi simţi pielea caldă şi uscată, când cele patru degete i se îndoiră suple în jurul mâinii. În mod bizar, gestul acela i se păru liniştitor.

Laolaltă, porniră spre ruinele verticale. La baza mormanului uriaş de piatră sfărâmată exista un glob negru lipsit de caracteristici exterioare, de înălţimea unui Silfen. Ozzie nu era sigur dacă stătea chiar pe nisipul ruginiu sau dacă plutea deasupra lui.

— Acum vei cunoaşte cântecul acestei planete, spuse Silfena când se apropiară de sferă. Tot ce obişnuia să cânte vine din ultima ei amintire.

Ozzie aproape că şovăi. După aceea văzu planeta plutind

în centrul sferei. Holbă ochii, ca un copil fascinat.

Nu era imaginea planetei, ci un spectru asemănător extratereștrilor care bântuiseră drumul din canion. Cu mult timp în urmă, plutise în spaţiul cosmic, ştiută de Silfeni care îşi străbăteau potecile prin pădurile ei bucolice. Locuitorii planetei, extratereştrii-sepie, clădiseră o civilizaţie paşnică, avansându-și cunoaşterea aşa cum o făceau majoritatea speciilor. Începuseră chiar să-şi exploreze propriul sistem solar, trimițând nave rudimentare pe planete şi sateliţi.

Atunci sosiseră colonizatorii imperiali. Nave stelare imense pătrunseseră în sistemul stelar pe văpăi de fuziune, intrând pe orbita acestei planete liniştite şi fericite. Avuseseră nevoie de decenii pentru a străbate spaţiul interstelar şi erau lacomi să-şi înhaţe trofeul – o planetă nouă, pe care să-şi restabilească vechiul imperiu.

Războiul de cucerire fusese pe cât de scurt, pe atât de inutil. Băştinaşii rezistaseră în măsura în care putuseră, modificându-și rachetele purtătoare de instrumente ştiinţifice pentru a ataca invadatorii uriaşi de deasupra frumoasei lor planete. Navele mari suferiseră unele avarii, care-i făcuseră pe imperialişti să recurgă la represalii brutale.

În pădurile şi vâlcelele de dedesubt, Silfenii se grăbiseră pe potecile lor pentru a recâștiga pacea şi libertatea refuzate băştinaşilor, însă până şi poporul elfilor, a cărui viață însemna bucurie şi interes detaşat pentru planetele pe care trecea, fusese tulburat de violenţa oribilă care irupsese în jurul său. Silfenii priviseră şi se autoflagelaseră.

Lui Ozzie îi fură arătate navele stelare negre şi blindate lansându-și rachetele şi proiectilele cinetice către planeta de dedesubt. Explozii sfâșiaseră norii adormiţi, distorsionând atmosfera. Talazuri de distrugere se rostogoliseră. Terenul solid unduise ca apa. Oceanele se ridicaseră mânioase. Oraşe şi sate fuseseră nimicite. Zeci de mii de extratereștri muriseră în primele secunde. Ozzie îi

cunoscu. Le simţi moartea. Durerea. Teama. Pierderea. Tristeţea. Regretul, când locuinţele li se dezintegrară. Amărăciunea, când copiii le fură sfârtecaţi sub ochi. Toţi erau acolo, pentru a-i identifica şi a le retrăi emoţiile. Iar morţile se multiplicaseră atunci când armele imperiului trimiseseră planeta în uitarea radioactivă fumegătoare, înainte ca navele să fi plecat în căutarea de lumi noi, planete mai lesne de subjugat.

Ozzie se retrase din faţa globului şi căzu, ghemuindu-se în poziţia unui făt, iar lacrimile i se revărsară pe obraji, pătând solul nisipos şi arid al planetei moarte.

Plânse ore la rând, impregnat de teribila suferinţă a nenumăratelor morţi. O urî aşa cum nu mai urâse nimic, niciodată în viaţa lui. Detestă ceea ce se făcuse aici. Detestă stupiditatea orbească a imperialiştilor. Îi detestă pe Silfeni, fiindcă stătuseră cu braţele încrucişate şi nu făcuseră nimic. Detestă distrugerea atâtor vieţi, a unui asemenea potenţial. Detestă ştiind că Universul ar fi fost mult mai bun dacă extratereștrii simpli şi tăcuţi de pe această planetă ar fi supravieţuit şi ar fi întâlnit în cele din urmă strident de imperfecta rasă umană pe măsură ce Commonwealthul s-ar fi extins. Detestă că întâlnirea unor minţi atât de diferite nu avea să se petreacă niciodată.

Târziu după-amiază, când lacrimile îi secaseră de mult, îşi opri lamentaţia jalnic scâncită şi se întoarse pe spate, clipind spre cerul fără nori. Orion şi Tochee îl priveau neliniştiţi.

— Ozzie, îl imploră băiatul gata să izbucnească în lacrimi, te rog, nu mai plânge!

— E greu, rosti el cu glas răguşit. Am fost aici. Am fost cu fiecare dintre ei, cu toţi, când au murit.

Reîncepu să tremure.

— Ozzie! Ozzie, te rog!

Simţi mâna lui Orion strângând-o pe a sa, cu nevoia disperată a unei asigurări. Un băiat pierdut la ani-lumină de

casă, abandonat de părinţii lui, într-o aventură care devenise un coşmar de prea multe luni. Avea nevoie de fragila atingere omenească pentru a nu se prăbuşi în infinitul negru de oroare. *Ce mai ironie a sorţii ar fi fost? Superindependentul Ozzie să aibă nevoie de cineva!*

— Bine, şopti el şi strânse puternic mâna băiatului. Bine, da' lasă-mă un moment, nenică, da?

Dădu să se ridice în capul oaselor şi constată că trupul îi răspundea cu greu la comenzi. Manipulatorul lui Tochee lunecă sub el, ajutându-l să se îndrepte. Privi în jurul canionului, aproape temându-se de ce va vedea.

— Unde-s Silfenii?

— Nu știu, răspunse Orion. Au plecat de mult.

— Da… În sfârșit au făcut ceva bun. Dacă mai stăteau, i-aş fi omorât.

— Ce s-a-ntâmplat, Ozzie? Ce-ai văzut?

Bărbatul duse o mână la frunte, surprins cât de fierbinte îi era pielea, de parcă ar fi avut febră.

— Am văzut ce s-a-ntâmplat cu planeta asta. Nişte extratereștri au sosit în nave stelare şi… au bombardat-o cu arme nucleare.

Orion se uită de jur împrejur, nesigur.

— Aici?

— Da. Cred însă că de atunci a trecut foarte mult timp. Se uită la palatul-oraș ruinat şi încercă alt val de tristeţe.

— De ce ţi-au arătat chestia asta?

— Nu ştiu, pe bune, nu știu. Credeau că asta doream, pentru cântecul meu. Cântec – pe dracu'! Un mormăit scârbit îi scăpă printre buze. Aş zice că avem nişte probleme serioase de traducere. Când o s-ajungem acasă, cred c-o să dau în judecată pe cineva din departamentul cultural – o să-i cer un trilion de dolari. N-o să-mi revin niciodată din asta.

Se opri, ştiind cât de adevărate îi erau spusele.

— Pe de altă parte, cred că asta-i şi ideea. Este o

amintire care aparţine Silfenilor. Ei au asistat la tot. Şi n-au făcut nimic.

Ridică un pumn de sol nisipos şi-l prefiră printre degete, fascinat de grăunţele mişcătoare.

— Asta-i pentru ei, este durerea lor, nu a mea, nu a foştilor locuitori ai planetei. Despre ei este vorba. De acum nimeni altul nu ştie şi nu-i pasă.

— Ce facem în continuare? Ozzie privi vlăguit globul negru.

— Plecăm. Aici nu există nimic pentru noi.

21

Chiar şi după atâția ani, Elaine Doy tot simţea un fior când suia pe podium. Din sala Senatului, arăta impunător – o estradă largă şi înălţată în faţa scaunelor, cu o masă mare şi curbată din lemn de stejar veche de secole, de unde conducea dezbaterile prim-ministrul. Când suiai pe scara din spate, luminile ce străluceau de pe plafonul boltit al sălii erau atât de puternice încât abia zăreai ultima treaptă. Covorul purpuriu era uzat şi tocit. Masa impunătoare era pângărită de orificii pentru a îngădui montarea modernelor matrice, portaluri şi i-puncte.

În decursul şedinţelor de lucru din trecut, venise de multe ori aici pentru a face o declaraţie politică ori pentru a citi un raport al trezoreriei. Senatorii o bombardaseră fără milă, strigătele de „ruşine!" şi „demisia!" răsunaseră prin sală, în vreme ce reporterii din galeria aflată în dreapta podiumului rânjiseră ca lupii, înregistrând exasperarea ei, replicile debile şi răspunsurile ce ocoleau subiectul. În ciuda lor, ei îi acordau în cele din urmă atenţie, ea controla dezbaterea, impunea legile, negocia înţelegerile ce asigurau funcţionalitatea guvernului şi în acelaşi timp lua puncte politice de la oponenţii ei.

Azi însă cei şapte sute de senatori prezenţi tăcură cu respect şi se ridicară în picioare, salutând conform tradiţiei ocazia în care li se adresa Preşedintele. Ar fi dovedit acelaşi respect şi dacă n-ar fi fost decât expunerea ei lunară, dar de data aceasta femeia simţea incitarea reală ce străbătea Senatul. Astăzi privirile erau îndreptate către ea, pentru a le oferi o direcţie.

Escorta ceremonială de soldaţi englezi îi dădu onorul şi se retrase, păzind spatele podiumului. Dintotdeauna Elaine Doy apreciase că splendidele lor uniforme stacojii adăugau clasă acestor momente. Deşi, din punct de vedere oficial, fuseseră alocaţi Preşedinţiei ca un act de curtoazie al

regelui William la întemeierea Commonwealth-ului, biroul de securitate al Executivului le preluase de mult finanţarea şi organizarea.

— Domnilor senatori şi cetăţeni ai Commonwealthului, vă rugăm să păstraţi tăcerea pentru Preşedintele Elaine Doy, care doreşte să vi se adreseze astăzi, anunţă prim-ministrul.

Schiţă o plecăciune spre Elaine şi reveni îndărătul mesei.

— Domnilor senatori şi concetăţeni, rosti ea, vă mulţumesc pentru timpul pe care mi-l acordaţi. Aşa cum sunt convinsă că ştiţi din buletinele mass-media, navele Agenţiei pentru Zboruri Stelare, *Conway*, *St. Asaph* şi *Langharne* au revenit de la Dyson Alfa. Descoperirile făcute de ele acolo s-au apropiat neplăcut de mult de scenariile noastre cele mai nefavorabile. Comandantul Wilson Kime a confirmat că Dysonii, Primii, cum par a se numi, au într-adevăr o natură ostilă. Mai îngrijorător, el a descoperit că Primii şi-au dedicat considerabila abilitate industrială în scopul construirii de găuri-de-vierme mari, care pot ajunge la distanţe imense în această galaxie paşnică.

Mulţumim azi şi omagiem echipajele navelor pentru expediţia primejdioasă pe care au întreprins-o la solicitarea noastră. Pentru a obţine aceste informaţii în asemenea condiţii periculoase, ele au dat dovadă de un curaj excepţional care ar trebui să-i pună serios pe gânduri pe Dysoni asupra fermităţii noastre. Nu trebuie să uităm totuşi nici o clipă că ei au primit ajutor dintr-o sursă cu totul neaşteptată.

După ce a îndurat orori pe care nici măcar nu ni le putem imagina, Dudley Bose a sacrificat ce mai rămăsese din el pentru a ne avertiza asupra realelor intenţii ale Dysonilor. Recunoştinţa pe care toţi oamenii aflaţi azi în viaţă o datorează acestui om măreţ şi colegei lui de echipaj, Emmanuelle Verbeke, este mai presus de cuvinte. Am fost informată că procedura lor de re-viere se desfăşoară în

condiţii perfecte şi nu putem decât să mulţumim divinităţilor în care credem şi să sperăm că în curând ei se vor putea realătura societăţii noastre, astfel ca să-i putem îmbrăţişa, primindu-i aşa cum merită.

Între timp, ne aşteaptă multe de făcut dacă trebuie să păzim minunatul nostru Commonwealth. Concetăţeni, după secole de expansiune paşnică, trăim momente în care civilizaţia noastră se confruntă cu posibilitatea unei confruntări de o neaşteptată şi unică ostilitate. Dacă se va întâmpla aşa, nu ne vom putea baza ca alţii, prietenii noştri Silfenii sau Îngerul Înalt, să ne vină în ajutor. Oamenii vor trebui să facă ceea ce au făcut întotdeauna în clipele întunecate ale existenţei lor – să întâmpine adversităţile cu hotărârea şi curajul care, în repetate rânduri de-a lungul istoriei, am dovedit că sunt drepturile noastre înnăscute.

În acest scop, am semnat azi decretul Executiv 1081, care transferă o nouă responsabilitate Agenţiei pentru Zboruri Stelare: apărarea fizică a planetelor şi stelelor ce formează Commonwealthul prin orice mijloace vor fi necesare. Din clipa aceasta, Agenţia va fi cunoscută sub denumirea Marina Commonwealth. În această iniţiativă importantă ne punem încrederea şi speranţele pentru viitor. Am credinţa că toţi membrii Marinei vor sfârși rapid şi definitiv ameninţarea ce se ridică printre stele îndepărtate. Niciuna dintre misiunile cu care se vor confrunta nu va fi mai dificilă, nici mai răsplătitoare. Am de asemenea onoarea de a-l promova pe Wilson Kime la rangul de amiral şi de a-l numi la conducerea noii noastre flote. Este o sarcină grea, dar sunt convinsă că o va îndeplini cu tărie, dovedindu-şi calităţile de conducător pe care le-a demonstrat deja din plin.

Dysonilor le voi spune doar atât: indiferent care v-ar fi gândurile duşmănoase, indiferent cât de mult ați râvni planetele noastre frumoase, nu veți triumfa! Imperfecţi aşa cum suntem noi, oamenii, avem inimi care au fost testate

în focul şi durerea bătăliilor; noi ştim că avem voinţa, dreptul şi determinarea de a învinge orice forţă a răului şi tiraniei. Către acest obiectiv, jur că voi acţiona eu şi Preşedinţia mea.

Se înclină spre senatori şi coborî energic de pe podium, urmată prompt de escortă. Aplauzele şi ovaţiile care o însoţiră fură impresionante, atât prin unanimitate, cât şi prin entuziasm.

Patricia Kantil aştepta la piciorul scării, aplaudând entuziast, cu un zâmbet larg lăţit pe tot chipul.

— Perfect, rosti ea alăturându-se lui Doy când ieşiră din sala Senatului. Ai găsit tonul cel mai adecvat. Încrezător şi în acelaşi timp fără superioritate, iar cuvintele tale i-au făcut pe oameni să se simtă în siguranţă.

Doy îi surâse îngrijorată.

— Mă bucur dacă se simt aşa.

De îndată ce ieşiră pe uşă, escorta lăsă locul agenţilor de securitate civili. Asistenţii şi ceilalţi membri ai echipei Preşedintelui îşi ocupară poziţiile obişnuite, urmând-o aidoma cozii unei comete micuţe pe coridorul larg. Toţi păreau indecent de voioşi şi continuau să-i aplaude discursul. După unsprezece luni din ceea ce Elaine însăşi descrisese cu multă bunăvoinţă ca fiind un mandat mediocru, Preşedinţia strălucise finalmente sub luminile rampei, pe podium.

Până ce ajunseră în cabinetul ei de la etajul al X-lea din clădirea Senatului, veştile bune soseau repede şi multe. Mesaje de felicitare şi aprobare se revărsau din unisferă. Asistenţii reveniră la propriile lor birouri, ca să le preia.

— Frumos discurs, mulţumesc, i se adresă Doy lui David Kerte când trecu pe lângă biroul lui.

Tânărul ridică ochii şi-i zâmbi recunoscător. Până la alegeri fusese asistentul principal al Patriciei, iar acum devenise unul dintre cei mai buni autori de discursuri ai echipei.

— Plăcerea a fost de partea mea, doamnă. Am ciugulit câte ceva din discursul lui Kennedy despre cucerirea Lunii. Mi s-a părut o paralelă potrivită.

— Aşa a fost.

Doy intră în salonul de sticlă, o emisferă care se bomba din zidul clădirii Senatului, complet transparentă din interior şi negru-oglindă pentru orice persoană din exterior care ar fi încercat să privească înăuntru. Era de asemenea protejată prin câmpuri de forță, în eventualitatea în care un lunetist ar fi încercat să-şi testeze abilitatea. Femeia se trânti pe o sofa largă şi expiră prelung şi uşurată.

— Vrei ceva? întrebă Patricia, apropiindu-se de barul vechi din lemn de tec.

— Nu-mi permit ceea ce aş vrea. Dă-mi un suc de fructe. O să fie o zi lungă.

Patricia deschise ușița barului şi luă de pe raft o cutie cu suc din portocale şi fructe triffen. Reţeaua de linii argintii subţiri din jurul ochilor ei pulsa, pe măsură ce vederea virtuală i se aglomera cu date din sondaje. Existau indicatori pe care se putea bizui oricând şi pe care-i scana cu eficienţa ei obişnuită.

— Sondajul Hill-Collins în unisferă îţi acordă o rată de aprobare personală de şaptezeci şi doi la sută, anunţă ea. (Cutia se brumă când îi rupse sigiliul.) Cincizeci şi trei la sută continuă să fie îngrijoraţi în privinţa Dysonilor – asta înseamnă cu patru la sută mai puţin ca ieri. Optzeci şi opt la sută te susţin în înfiinţarea Marinei. Indicii bursieri urcă; analiştii prevăd o creştere accentuată a cheltuielilor guvernamentale pentru construirea flotei, ceea ce este corect. Sectorul financiar este neliniştit în privinţa taxelor ce vor trebui plătite ca să susţină efortul. Una peste alta, e favorabil. Al doilea mandat e ca şi asigurat.

— Nici vorbă, zise Elaine luând cutia de suc. Mai e mult până acolo. Şi ce-o să se-ntâmple dacă Dysonii vor invada cu adevărat?

— Termină! pufni Patricia. M-am documentat în privinţa asta. În timpul războaielor, popoarele se înghesuie să-şi susţină conducătorii. Sunt lucruri dovedite istoric. Perioada postbelică este cea care trebuie să te pună pe gânduri. Churchill, Bush, Dolven… toţi au primit şuturi în fund imediat după victoriile lor.

— Mă neliniştise mereu o susţinere atât de publică a Agenţiei pentru Zboruri Stelare, chiar dacă era preţul necesar pentru a căpăta ajutorul lui Sheldon. Uite însă că Dumnezeu l-a rambursat azi cu vârf şi îndesat!

Sorbi din suc.

— Nu-l băga pe Dumnezeu în asta, rosti încetişor Patricia. Prea mulţi electori sunt atei.

Preşedinta o privi dezaprobator.

— Tu ai fost mereu în favoarea Agenţiei şi a dezvoltării ei. Crezi că va fi război?

— Am fost în favoarea Agenţiei pentru opţiunile pe care ni le oferea.

— Crezi că va fi război?

— Vrei un răspuns sincer? Nu ştiu, Elaine. Pot să-ţi analizez Senatul şi mass-media, dar asta… e cu totul în afara domeniului meu. Ştiu doar că aflarea faptului că Dysonii construiesc o gaură-de-vierme uriaşă i-a speriat îngrozitor pe jumătate din analiştii noştri tactici. Ai citit raportul lui Leopoldovici? Nu există nici un motiv logic pentru ca Dysonii să construiască ceva de ordinul acela de mărime, prin urmare motivaţiile le sunt necunoscute. Asta nu-i o veste bună, fiindcă nu ştim despre ei decât ce ne-a spus Bose. Trebuie să ne aşteptăm la tot ce poate fi mai rău. Se pare că cei care au ridicat bariera aveau motive întemeiate.

Elaine Doy îşi îngădui să se relaxeze în pernele adânci.

— Asta n-a părut logic din capul locului. Toţi experţii noştri susţin că eforturile necesare pentru ridicarea barierei au fost colosale, totuşi ea a fost anulată în clipa când ne-am

băgat nasul pe acolo.

— Ţi-am spus – nu sunt persoana cea mai potrivită pe care s-o întrebi. Nimeni n-a găsit vreun motiv. Nu avem decât teorii aiurite şi conspiraţii sonate, ca a lui Johansson. Până şi IC este în derută, sau cel puţin aşa susţine.

— Susţine?

— Ştii că n-am încredere în el.

— Eşti xenofobă. Patricia strânse din umeri

— Cineva trebuie să fie.

— Bine, spuse Elaine. Nu cunoaştem motivul, dar ştim că ne găsim într-o posibilă situaţie de război…

— Acesta este alt cuvânt pe care te-aş ruga să nu-l foloseşti. Războiul are ataşate prea multe referinţe istorice. Este preferabil termenul „conflict” sau „situaţia Dyson”.

— Să ştii că ţi-ai dezvoltat un obicei neplăcut. Oamenilor le plac unele trăsături naturale.

— Trăsăturile le pot gestiona, însă nu şi cuvintele prohibite.

Elaine trecu o mână prin păr; un gest pe care-l făcea frecvent când era iritată… aşa cum îi atrăsese atenţia Patricia.

— Bine, o să fiu atentă cum vorbesc.

— Mulţumesc.

— Leopoldovici şi toţi ceilalţi par să evite o chestie.

— Care anume?

— Îngerul Înalt… Ştiu că amplasarea Bazei 1 acolo a făcut parte din înţelegerea iniţială privind Agenţia, totuşi dacă există posibilitatea vreunui conflict, crezi că Îngerul Înalt va mai rămâne?

— Cineva din echipa lui Leopoldovici a analizat direcţia asta; este inclusă într-o anexă. Îngerul Înalt ne-a asigurat în mod repetat că ne va anunţa înainte să plece, aşa că transferarea personalului de construcţie de la Baza 1 la Kerensk nu va fi o problemă. Ei pot continua să ajungă la platformele de asamblare prin gaura-de-vierme. Folosirea

Îngerul Înalt ca loc de cazare a fost o mişcare politică pentru a o aduce de partea noastră pe preşedinta Gali şi astfel facţiunea africană. Din punct de vedere fizic, Îngerul Înalt nu este esenţial. Există de asemenea o propunere a echipei lui Columbia de a-l folosi ca „arcă de salvare” a speciilor noastre.

— Poftim?!

Patricia strânse din umeri.

— În esenţă, dacă se va părea că pierdem, ar trebui să îmbarcăm acolo cât mai multe dintre şabloanele noastre culturale şi genetice, plus câteva milioane de fiinţe umane şi să-l rugăm pe Îngerul Înalt să-i ducă pe supravieţuitori într-o parte mai puţin ostilă a Universului. Suntem aproape siguri că deţine capabilitate de zbor transgalactic.

— Dumnezeule, vorbeşti serios!

— Oamenii lui Columbia erau cât se poate de serioşi. Preşedintele ar fi clasificat ca o componentă esenţială a evacuării de urgenţă. Tu ai pleca pe Îngerul Înalt.

— N-aş pleca nicăieri şi vreau să te asiguri în mod *personal* că varianta asta nebunească nu va ajunge niciodată la mass-media. Ne-ar crucifica dacă ar şti că ne plănuim scăparea.

— Bine, mă voi ocupa de asta. Elaine oftă prelung.

— Chiar ai citit toate anexele, aşa-i?

— Ăsta-i rolul meu aici.

— Bine. Ce urmează acum?

— Întâlnire cu Thompson Burnelli şi Crispin Goldreich. Trebuie să rezolvi prima prezentare a bugetului Marinei în faţa Senatului. Ai văzut solicitarea lui Kime?

— Da. Crezusem că nu mai sunt la modă fanteziile – încă cinci nave-cercetaş, douăzeci de nave noi cu capacitate completă de atac, un sistem de detectare a găurilor-de-vierme în tot Commonwealthul, aducerea Directoratului Natașei Kersley la statutul total activ şi încorporarea a alte douăsprezece departamente ştiinţifice guvernamentale. Va

însemna creşterea cu un procent a taxelor. Întrevăd perfect cum vor răspunde guvernele planetare faţă de aşa ceva.

— S-ar putea ca solicitarea să fie semnată de Kime, dar a fost întocmită de familiile Sheldon şi Halgarth. Deja ele acţionează pentru a o trece prin Senat şi vor reuşi, graţie cooperării dintre Dinastiile Intersolare şi Marile Familii. Nivelul de resentimente îndreptat împotriva ta va fi minim.

— Aşa sper şi eu. Întâlnirea va avea loc aici?

— Da, însă pentru prânz mergem acasă.

— E bine.

Elaine se uită prin peretele curb şi transparent al salonului spre vechiul Capitoliu din Washington. Clădirea Senatului Commonwealthului fusese ridicată aici şi finanţată cu taxe NFU de către comisionari care doreau ca Pământul să rămână în centrul politicii Commonwealthului; totuşi, Palatul prezidenţial se afla pe New Rio, ca recunoaştere a rolului noilor planete, şi multe Directorate şi departamente se găseau risipite în spaţiul de fază I în concordanţă cu politica de incluziune a Commonwealthului. Elaine se simţea întotdeauna mai în siguranţă în palatul de pe New Rio, la fel ca un animal pe teritoriul său.

În timp ce privea ploaia care se abătuse asupra oraşului vechi, vederea virtuală îi afişă o hartă stelară simplă. New Rio era de cealaltă parte a Pământului faţă de Perechea Dyson, la mai bine de o mie de ani-lumină de extratereștri. Şi aspectul acesta era de asemenea liniştitor.

***

Hoshe îşi lăsă automobilul pe Fairfax şi merse pe jos cale de un cvartal pe Achaia. Era amiază şi căldura alungase aproape toţi pietonii de pe trotuare. Bărbatul îşi scoase sacoul în timp ce mergea, tamponându-și transpiraţia de frunte. Achaia era una dintre străzile înguste din caroiajul oraşului ce păreau că se întind la nesfârșit, cu pâcla de

căldură degajată de asfaltul fisurat ascunzându-i capătul îndepărtat, care pătrundea în districtul comercial. De ambele părţi, clădirile erau în principal blocuri cu apartamente de câte două etaje, în faţa cărora curţile mici erau ticsite de tufişuri şi arbori ornamentali care crescuseră excesiv, ajungând până la nivelul acoperişurilor. Aparatele de aer condiţionat zumzăiau constant deasupra balcoanelor înguste, de unde aripioarele lor eliminau excesul de căldură. În faţa lui Hoshe, maşinile veneau şi plecau, cotind pe rampe ce duceau la garaje subterane.

Când ajunse la prima alee de acces, detectivul se opri şi privi în jur. Garduri înalte de sârmă protejau ambele laturi ale aleii; arbuşti înfloriţi şi iederă se revărsau peste ele în pături lățoase, viu colorate. Sub tălpile lui, betonul sudat enzimatic lăsă loc unei suprafeţe dure din fragmente de piatră şi pământ. Câțiva câini îl lătrară când trecu de porţi.

Auzi până şi bolborositul metalic distinctiv a unei trakfeline şi se rugă în gând să fi fost în lanţ.

După ce parcursese vreo sută de metri pe alee, ajunse la curtea din spate a casei cu numărul 3573. O poartă dublă, scundă, se deschidea pe o secţiune scurtă de beton care ducea la un garaj mare construit din secţiuni prefabricate de piatroţel nituite laolaltă. Îndărătul lui se afla un bungalow de lemn; ferestrele întunecate erau închise şi vopseaua galbenă se jupuia de pe scândură. Viţe cu flori de culoarea safirului care atârnau moi cuprinseseră toţi stâlpii ce susţineau acoperişul. Mănunchiurile erau înfăşurate atât de des încât semănau cu tufişuri groase şi alungite.

Hoshe pătrunse pe poartă. Una dintre uşile garajului era deschisă. Ceva se mişca înăuntru.

— Bună ziua!

Un tânăr tresări la auzul vocii şi se grăbi la uşă.

— Ce-i, nenică? Cine pula mea eşti? se răsti el. Blugii lui negri fuseseră spălaţi de atâtea ori încât aveau o culoare gri decolorat. Tricoul purpuriu îi era la fel de uzat. Purta

ochelari de soare cu ramă aurie, ale căror lentile roz afişau grafice şi coloane de text mişcătoare – Hoshe nu mai văzuse ceva asemănător din prima lui viaţă, când fuseseră la modă pentru o perioadă scurtă de timp. Îi completau însă perfect imaginea. Ar fi fost greu să ţi-l închipui ca având altă ocupaţie decât scriitor de software.

— Mă numesc Hoshe şi-l caut pe Kareem.

— N-am auzit de el, nenică. Acu-s cam ocupat.

— M-a trimis Giscard Lex. El mi-a spus că Kareem a locuit aici. Trebuie să-l văd – e ceva urgent. Scoase din buzunar un teanc gros de dolari Oaktier. Foarte urgent!

Tânărul îşi umezi buzele, privind banii cu lăcomie. Paula avusese dreptate în privinţa asta, întotdeauna exista o verigă slabă. Hoshe nici măcar nu trebuise să depună mari eforturi pentru a o găsi. Rulase o cercetare simplă pe toţi partenerii înregistraţi în Shansorel; când nu descoperise niciunul cu cazier, rulase altă căutare, pe referinţe, şi găsise prieteni vechi şi colegi cu trecut dubios. Mai exact pe Giscard Lex, care fusese coleg cu Kareem în colegiu, unde studiile îi fuseseră întrerupte de experienţele ilegale cu narcoware. Două săptămâni de urmărire deloc strictă confirmase că cei doi se mai întâlneau.

Hoshe trecuse într-o seară pe la Giscard Lex, care-i oferise o gamă largă de produse, de la morphware cu modificare a spectrului senzorial la două fete drăgăstoase. În momentul acela Hoshe îi returnase favoarea, oferindu-se să-l prezinte sergentului de serviciu de la secţie. Giscard Lex fusese aproape uşurat auzind că nu trebuia decât să-i asigure o întâlnire cu Kareem.

— Bine, nenică, rosti Kareem. Privi înapoi pe alee şi COtatuajele de pe urechi îi deveniră verde-smarald în timp ce verifica dacă acolo nu pândea cineva. Hai-năuntru!

Garajul era ticsit cu lăzi. Pe bancul de lucru din spate se găseau în plin proces de curăţare mai multe scule de modă veche. Hoshe nu zări printre ele nici măcar un instrument

energetic. Ridică o şurubelniţă şi o examina îndeaproape, în vreme ce Kareem activă uşa garajului. Plasticul pliabil se ridică, scoțând un leorpăit slab.

— Eşti colecţionar de antichităţi? Nici măcar nu ştiam că se mai fabrică şurubelniţe manuale.

— Nu, nenică, zâmbi şiret Kareem. Asta-i echipamentul meu de supravieţuire. Acolo unde plec nu există electricitate.

— Unde-i asta?

— Silvergalde, nenică. O să trăiesc cu elfii, io şi gagică-mea. Ei or să-şi protejeze planeta de Dysoni. Guvernul ăsta de căcat n-o s-o facă – n-avem nici măcar un câmp de forţă care s-acopere Darklake City.

— Aşa-i.

Recent, persoanele de felul lui Kareem căpătau tot mai multă atenţie din partea mass-media. Reporteri incitaţi botezaseră fenomenul „Exodul”, deşi numărul real al celor care plecau era atât de mic, încât guvernele nici măcar nu-i înregistrau – doar câteva mii de pe fiecare planetă, şi majoritatea aflaţi la prima viață. Punându-i însă pe toţi laolaltă, erau destui pentru ca TSC să fie nevoită să tripleze numărul de trenuri spre Silvergalde.

— Da’ ce zici de Marină?

— Ha! Care Marină – două nave? Mare căcat o să facă alea când deasupra Pământului o să se deschidă Poarta Iadului şi zece mii de farfurii zburătoare o să-i coboare pe diavoli să ne-omoare. Să ştii că n-au construit degeaba gaura aia de vierme uriaşă. Păzitorii lu’ Johansson au dreptate – suntem în căcat până peste cap şi politicienii noştri corupţi n-o să mişte un deget.

Interesantă coincidenţă, gândi Hoshe într-o doară, şi în acelaşi timp tulburătoare.

— Bun, ia zi – pleci diseară sau ai vreme să m-ajuţi? Kareem flutură din mână către lăzi.

— Încă n-am strâns totul. Mai sunt multe medicamente

şi-alte căcaturi de care-am nevoie. Plus cărţi. Alea din hârtie sunt greu de găsit şi-s scumpe. Ştiai că Ozzie are o bibliotecă cu toate cunoştinţele omenirii, tipărită pe hârtie şi-ascunsă undeva pe planeta lui? Gagiu' ăla e deja pregătit pentru apocalipsă.

— Deci mă poţi ajuta?

— Depinde de ce vrei, nenică.

— Giscard mi-a zis că te pricepi la aranjări de software.

— Mda. Poate… Știu câteva chestii. Acolo unde lucrez avem nişte echipe private pentru rezolvarea de probleme private… dacă-nţelegi cum stă treaba.

— M-am prins. Chestia-i că plătesc prea multe taxe.

— Ce dracu', frate, nu eşti singuru'!

— Am o companie care importă piese de rezervă pentru automobile şi guvernul ăsta mă seacă. Încerc şi eu să-mi asigur traiul, s-aduc pâinea în casă, da' ticăloşii ăia…

— Așa-i!

— Mi-ar trebui ceva care să-mi acopere unele tranzacţii. Dac-aş putea vinde doar zece-cincisprezecece la sută din stocuri fără să mă taxeze, m-aş ţine la suprafaţă. Mi-ar trebui o încriptare sigură care să reziste la motoarele de audit ale Departamentului de Venituri, ca să-mi pot rula banii prin conturi extraplanetare.

— Pot face asta, sigur că da. Ce dracu', nici nu trebuie să-i mai bag pe-ăilalți în combinaţie. Ce software contabil foloseşti?

Hoshe ridică un disc din cristal de memorie.

— Aici e sistemul şi reţeaua.

— Perfect! Îi respect pe oamenii pregătiţi. Kareem luă cristalul de memorie şi zâmbi. Un patch complet te costă un miar, banii-nainte.

— Două sute înainte, rosti Hoshe şi-i puse bancnotele în mână, peste cristal. Restul când o să văd că funcţionează patchul.

— Bine, nenică, n-am nimic împotrivă. Vârî banii în

buzunarul de la spate al blugilor. Asta-i săptămâna mea băftoasă. E a doua combinaţie privată care-mi iese.

— Chiar aşa?!

***

Flota cea nouă apăruse ca prin farmec pentru cetăţenii obişnuiţi din Commonwealth. La o săptămâna după ce Preşedintele Doy anunţase înfiinţarea ei, devenise o realitate fizică. Navele erau deja asamblate la Îngerul Înalt şi echipele de securitate planetară începuseră să monteze detectoare de găuri-de-vierme pe planetele cel mai apropiate de ameninţarea Dysonilor. Totul era sub control. Până şi Alessandra Baron fusese moderat laudativă în emisiunea ei, deşi posibilele creşteri ale taxelor avuseseră parte de o analiză detaliată.

Amiralul Kime fu surprins de absenţa oricăror obstacole în desfăşurarea tranziţiei. Desigur, fusese de ajutor şi faptul că personalul şi echipamentele de la Anshun fuseseră transferate la Îngerul Înalt în timpul în care el condusese misiunea de cercetare spre Perechea Dyson. În felul acesta, îşi putea concentra personalul exclusiv asupra giganticei extinderi de capacităţi şi capabilităţi cerută de transformarea Agenţiei în Marină. Mai exact, genul de rol managerial pe scară mare ce-i ocupase viața de adult în proporţie de nouăzeci la sută.

Baza 1 a Marinei era în principal un ciorchine de platforme de asamblare a navelor spaţiale, aflat la treizeci-patruzeci de kilometri de Îngerul Înalt, în propriul său arhipelag în imponderabilitate. Platformele păstrau designul de bază de sferă din metmal utilizat la Anshun, însă nu aveau conexiuni cu găuri-de-vierme. O flotă de navete de marfă roia între ele şi staţia gaură-de-vierme vast extinsă şi modernizată legată de Kerensk, transportând componentele ce urmau să formeze viitoarea generaţie de

nave stelare. Navetele pentru pasageri purtau muncitorii în imponderabilitate între platformele de asamblare şi Îngerul Înalt, unde ocupaseră o porţiune considerabilă din domul Atolul Babuyan recent construit. Clădirile mai noi ale domului erau de asemenea locul unde îşi stabilise biroul Kime, alături de mare parte a administraţiei Marinei, echipele de proiectare, facilităţile pentru instruirea echipelor şi birourile de cercetare. În centrul campusului cu aspect de parc exista un turn cu treizeci de etaje care avea cinci laturi ce se curbau concave, înconjurate de o elice ADN de şine aeriene – Alessandra Baron îl poreclise Pentagon II şi numele fusese adoptat rapid de mass-media.

Biroul lui Wilson se afla la ultimul etaj şi nu-i plăcea deloc bărbatului. Pe timpul cât fusese plecat în misiunea de cercetare, designerul căutase o imagine retro-modern: mobilier elegant cu curbe fluide din lemn de trag alb de pe Niska, podea şi pereţi cu iluminare monocrom. Era ca şi cum ar fi lucrat într-un bloc operatoriu. Singura trăsătură care salva ansamblul era panorama pe care o oferea asupra ecologiei compacte a noului său domeniu. Doar o treime din Atolul Babuyan avea o structură urbană, restul fiind un parc aflat în plină înflorire, cu arbuşti micuţi şi tufe care se ridicau energic prin iarba luxuriantă. Între alei şi lăcuşoare existau petice netede care semănau cu betonul cu textură perlată şi care într-o bună zi aveau să crească în clădiri. Lui Wilson îi plăcea panorama, nu în ultimul rând pentru vederea nocturnă a lui Icalanise şi a benzilor sale rapid mişcătoare de nori roşietici ce pluteau mult deasupra cristalului domului. Ultimii ani îi reaprinseseră surprinzător de puternic vechea poftă de explorare din prima viaţă. De fiecare dată când privea pe fereastră şi vedea giganta gazoasă, era tot mai puţin sigur că se va mai putea întoarce vreodată la slujba lui în Famdale.

Anna sosi prima la şedinţa care urma să stabilească regulile pentru intrarea în luptă a Marinei; era firesc,

deoarece avea de parcurs distanţa cea mai scurtă. După ce fusese promovată la gradul de locotenent-comandor, şi în calitate de membru al statului-major, avea biroul chiar alături, unde îi organiza programul zilnic lui Wilson şi acţiona ca filtru pentru toţi cei care doreau ca atenţia lui personală să fie direcţionată spre proiectul ori cauza lor specifică. Femeia veni însoţită de Oscar; Wilson îi auzi râzând împreună când intrară pe uşă.

— Naveta lui Kantil a andocat acum câteva minute, îl anunţă Anna. O să ajungă aici destul de repede.

— Bine, încuviinţă Wilson şi anulă datele care-i acopereau vederea virtuală.

Anna îi surâse călduros şi el îi răspunse în acelaşi fel. Inelul ei de logodnă scânteie luminos când femeia flutură provocator din mână. Wilson o ceruse în căsătorie în clipa andocării lui *Conway* şi ea acceptase. Oscar comentase că era şi cazul. Încă nu stabiliseră o dată pentru ceremonia în sine – era un caz clasic de amânare datorată muncii – deşi se mutaseră împreună într-un apartament luxos dintr-un bloc situat la marginea domului.

Rafael Columbia sosi îmbrăcat impecabil în uniforma lui neagră şi se interesă imediat dacă stabiliseră data evenimentului.

— Propriul meu record pentru o logodnă, le spuse, a fost de cincisprezece ani. Sunt sigur că-l puteţi doborî, dacă vă puneţi mintea cu el.

Wilson îi aruncă un surâs de martir. Lipsa unei date ferme se transformase într-o glumă standard în Baza 1.

Când Preşedinta Doy înfiinţase Marina, Columbia devenise viceamiral şi preluase responsabilitatea operării defensivelor planetare. Îşi stabilise biroul diviziei pe Kerensk şi asimila rapid Directoratele şi agenţiile dinCommonwealth ce formau acum baza imperiului său aflat în extindere. Ţinând seama de natura politică a insistenţelor guvernelor planetare de a instala sau

moderniza câmpurile de forţă din jurul principalelor lor centre de populaţie, era o sarcină pentru care era eminamente potrivit. Până în prezent, singura contradicţie reală între el şi Wilson fusese legată de persoana care să deţină controlul direct asupra proiectului Seattle al Nataşei Kersley.

Columbia susţinuse ca proiectul să aibă sediul pe Kerensk şi să fie înglobat în divizia sa de securitate planetară. În cele din urmă Wilson avusese ultimul cuvânt, atrăgând atenţia că sistemele lui Kersley aveau să fie instalate în final la bordul navelor şi de aceea trebuiau să facă parte din operaţiunile Bazei 1. Un apel scurt către Sheldon îi asigurase susţinerea Executivului şi confirmase decizia. De atunci, Columbia nu-l mai înfruntase niciodată.

Daniel Alster intră în cabinet împreună cu Dimitri Leopoldovici.

Wilson fu uşor surprins, deoarece se aşteptase ca Alster să vină în aceeaşi navetă cu Patricia Kantil. Amândoi reprezentau comitetul de supraveghere pe durata şedinţei, în timp ce Leopoldovici era un savant specializat în analize tactice de la Institutul pentru Studii Strategice St. Petersburg. Era un domeniu cu puţini practicanţi, folosit de Commonwealth în principal ca serviciu de consultanţă şi cercetare, atunci când mişcările secesioniste şi de autonomie naţională începeau să recurgă la forţa fizică împotriva guvernelor planetare legitime. Cât timp făcuse parte din consiliul de administraţie Famdale, Wilson auzise deseori politicieni seniori şi pe asistenţii lor referindu-se defăimător la analiştii tactici ca fiind şoareci de bibliotecă cu diplome în istorie, obsedaţi de jocurile de război. Pe de altă parte, gândi el amuzat, tot pe atunci astronomia era o profesiune minoră.

Dimitri trecuse cu câțiva ani în urmă prin a treia reîntinerire, care-l lăsase cu un corp de douăzeci şi cinci de ani şi păr blond şi lins care începea deja să se rărească.

Pielea îi era foarte deschisă la culoare, aproape de nuanţa albinoşilor; combinată cu regimul de fast-food şi lipsa totală de exerciţii fizice îi conferea aspectul unui vampir dolofan.Încuviinţă din cap spre Wilson şi se aşeză pe scaunul lui obişnuit, cu spatele la fereastra largă.

— Ce face Bose? îl întrebă Anna pe Daniel Alster.

— Re-vierile mă sperie întotdeauna, mărturisi Daniel. Clonele alea care cresc accelerat pur şi simplu nu mi se par umane.

— Dar personalitatea lui e intactă? Insistă Wilson.

— Oh, da. Descărcarea din stocarea de siguranţă a fost încununată de succes. Ultimul lucru pe care şi-l reaminteşte este actualizarea din *A doua şansă*, înainte de a porni către Foişor.

— Și Emmanuelle?

— La fel. Deşi ea este mult mai calmă.

— Ce vrei să zici?

— Pe Bose nu-l întâlnisem decât o singură dată anterior şi atunci părea destul de țâfnos. Trăsătura aceea a devenit… s-a amplificat niţel. Medicii spun că informaţiile pe care le-a primit după re-viere nu l-au ajutat.

— Te referi la avertismentul pe care l-am căpătat în misiunea de cercetare?

— Da, parţial. Din păcate nu ştim exact cine sau ce v-a transmis avertismentul acela. Cei care au trecut printr-o re-viere sunt adesea îngrijoraţi de posibilitatea ca personalitatea lor anterioară să fie în viață. În cazul de faţă, există potenţialul declanşării unor probleme schizofrenice absolut unice.

— Avertismentul spunea în mod explicit că Dysonii i-au ucis.

— Știu, totuşi Bose este obsedat de entitatea care v-a transmis avertismentul respectiv. El bănuieşte că personalitatea lui originală continuă să trăiască acolo, într-o formă sau alta, ceea ce sună destul de rezonabil. Lucrurile

au fost înrăutăţite de divorţul soţiei lui. Psihologul spune că el a interpretat divorţul ca pe o respingere a noii sale personalităţi, ceea ce i-a consolidat astfel focalizarea asupra personalităţii lui originale.

Wilson şi Anna schimbară priviri.

— Sfârșim mereu prin a avea sentimente de vinovăţie în privinţa lui, aşa-i? întrebă femeia.

— Mda, încuviinţă el simţindu-se inconfortabil. Ce mai zic medicii?

— Clinica îl va externa peste două luni şi până atunci va fi în vârf de formă, fizic vorbind. Mental... se spune că fiecare caz de re-viere are nevoie de o viață întreagă pentru a depăşi trauma. Bose nu-i o excepţie. Îndopați-l cu anti-depresive şi lăsaţi-l să se readapteze.

— A spus ce vrea să facă după aceea?

— Nu. Primeşte o sumedenie de oferte de la companii mass-media – este dorit nu numai pentru dramatizarea vieţii lui, ci şi în calitate de comentator asupra „situaţiei" Dysonilor. Mă aştept ca Universitatea lui să-l primească cu braţele deschise. În privinţa asta, putem oferi un indiciu... destul de important. Acasă la el, pe Gralmond, n-ar putea face mai nimic rău.

— Aşadar nu vrea să se alăture Marinei? Daniel rânji larg.

— Nici vorbă! De data asta, nu te ameninţă nimeni. Oscar izbucni în râs, văzând expresia uşurată de pe chipul lui Wilson.

Patricia Kantil intră în birou.

— Mulţumesc că m-ați aşteptat, rosti cu permanenta ei politeţe profesională.

— N-ai întârziat, replică Daniel. Ca să termin povestea cu Bose, se va organiza un fel de ceremonie când el şi Verbeke vor părăsi clinica. Patricia, asta-i iniţiativa voastră?

— Da. Ținând seama de profilul lor, mai ales de al lui Bose, ne-am gândit că ar fi bună pentru ei o reprimire

„oficială” în societatea Commonwealthului. În clipa de faţă, sunt persoanele cele mai apropiate de statutul de eroi pe care le avem. Vicepreşedintele va fi acolo şi n-ar fi rău să participe şi unii dintre colegii de echipaj.

Wilson aproape că gemu audibil.

— Bine, zise el. Vom trimite pe cineva. Acum însă zic să-i dăm drumul.

— Raportul meu este destul de simplu, spuse Oscar. Deocamdată n-am avut nici un contact cu navele-cercetaş.

— Când trebuiau să raporteze? întrebă Daniel.

— *St. Asaph* ar trebui să se întoarcă la Anshun peste zece zile, presupunând că n-ar găsi nimic.

— Și dacă ar găsi?

— Ei cercetează cincisprezece sisteme stelare aflate la trei sute de ani-lumină de marginea spaţiului de fază III – practic, traiectoria lor este o curbă uriaşă care-i va aduce la distanţă hisradar de fiecare stea. Dacă Dysonii au deschis uriaşa lor gaură-de-vierme către oricare dintre sistemele respective, am putea s-o detectăm. Pe de altă parte, ținând seama de natura traiectoriei zborului, călătoria de întoarcere va fi foarte lungă. Pentru că încă nu s-au întors, ştim că n-au găsit nimic la primele unsprezece stele.

— Sau că au găsit şi au fost prinşi de Dysoni, zise Rafael şi ridică din umeri în tăcerea care se lăsă. Este pur şi simplu o ipoteză realistă.

— Celelalte şase nave-cercetaş pe care le mai avem ar trebui să se întoarcă în următoarele două luni, continuă Oscar. Laolaltă vor acoperi peste o sută de sisteme stelare. De acord, nu-s multe, ținând seama de distanţele implicate şi de numărul de stele dintre noi şi Dyson Alfa, dar dacă Dysonii vin încoace, atunci una dintre stelele acelea va fi folosită ca escală la jumătatea drumului. Trebuie s-o găsim; în cazul cel mai rău, ne va permite totuşi să începem schiţarea unor scenarii tactice realiste.

— Patrulele acestea de cercetare vor fi o constantă?

întrebă Patricia.

— Da, confirmă Wilson. Trebuie să punem la punct un sistem de avertizare prematură pentru cazul în care Dysonii avansează în direcţia noastră. Este o abordare din trei etape. Rafael dirijează reţeaua de detectare pe rază scurtă, care va descoperi orice gaură-de-vierme care s-ar deschide în interiorul Commonwealthului. Flota va derula permanent misiuni ale navelor-cercetaș în zona stelelor aflate pe distanţă de o sută de ani-lumină în direcţia lui Dyson Alfa; dacă Dysonii apar la oricare dintre ele, vom afla în maximum trei zile. În plus, vom avea misiuni regulate de patrulare spre stelele mai îndepărtate; totuşi intervalele la care le vom revizita vor fi de ordinul lunilor, nu al zilelor.

— Când va începe programul acesta?

— Am început deja să instalăm primele elemente ale reţelei detectoare de la frontiere, răspunse Rafael. Dacă vor veni direct spre noi, vom şti. Estimarea noastră pentru încheierea reţelei complete pentru Commonwealth este de maximum optsprezece luni.

— Am înţeles. Amirale, ce-mi poţi spune despre misiunile de cercetare?

— Evident, ele depind de numărul de nave existent. După încheierea actualei operaţiuni preliminare, voi retrage navele respective pentru a începe patrularea stelelor mai apropiate. Alte două nave-cercetaș se găsesc în faza zborurilor de testare, iar restul de cinci din lotul al treilea vor ieşi de pe platformele de asamblare în următoarele patru luni. Asta va însemna cincisprezece nave, ceea ce este suficient pentru a asigura patrularea frontierei apropiate. Patrulările mai îndepărtate vor necesita alte zece nave-cercetaş, deși eu aş prefera să am între cincisprezece şi douăzeci.

— Fiecare costă trei miliarde de dolari pământeni, rosti Patricia.

— Sunt conştient de asta, ca şi de costurile operării şi

întreţinerii lor. Executivul ştia că bugetul va trebui să crească aproape exponenţial în primii trei până la cinci ani de existenţă ai Marinei.

— O să reexaminez cifrele acelea preliminare. Care este situaţia navelor de război?

— Asamblarea primului lot de trei nave trebuie să se termine în patru luni. După aceea vom produce câte una la fiecare trei săptămâni. Numărul lor va depinde finalmente de natura ameninţării Dysonilor.

Toţi se întoarseră către Dimitri Leopoldovici. După ce revenise *A doua şansă*, bărbatul fusese consultat de Executiv şi de Senat în mod regulat şi tot mai des. Experienţa îi conferea un grad de încredere în sine ce-i îngăduia să-şi abordeze interlocutorii cu puteri mari într-un mod pe care nu i-l trăda aspectul exterior.

— Cam singurul lucru pe care-l cunoaştem în mod cert despre Dysoni este faptul că nu le pot fi atribuite motivaţii omeneşti, rosti el într-o engleză cu accent vag străin. Chiar dacă este vorba despre o civilizaţie uriaşă, limitată la un singur sistem solar, un volum imens al resurselor lor a trebuit să fie deviat pentru construirea uriaşei găuri-de-vierme pe care echipa mea a numit-o Poarta Iadului.

Buzele îi zvâcniră uşor, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o cenzurare a expresiei.

— Nu înţelegem pe deplin motivul unei construcţii la o asemenea scară. Una dintre posibilităţile cele mai evidente este că a fost construită fără a considera aspectul economic, pentru că reprezintă o rută de supravieţuire a speciei. Dysonii se tem de revenirea barierei înconjurătoare şi încearcă să-şi răspândească rasa prin galaxie. Navele de tip arcă vor trece prin gaura-de-vierme, având la bord elemente de prăsire şi suficiente echipamente tehnologice pentru a susţine o colonie. Dacă ei vor comuta ieşirea găurii-de-vierme la alt sistem stelar în fiecare săptămână, sau chiar în fiecare zi, atunci se vor dispersa într-un mod în

care ar fi foarte dificil de restricţionat iarăşi de constructorii barierei. Ar fi vorba practic despre o versiune de mare viteză a propriului nostru Commonwealth.

— Stop, rosti Patricia. Afirmi că ei nu reprezintă o ameninţare pentru noi?

— Nu afirmăm aşa ceva, ci vă oferim pur şi simplu posibilităţile teoretice. A doua ipoteză este că Dysonii ştiu unde se află constructorii barierei şi traversează spaţiul interstelar ca să se confrunte cu ei şi ca să ducă războiul pentru a cărui prevenire fusese ridicată bariera. A treia ipoteză este că au construit gaura-de-vierme pentru a ajunge la Commonwealth. Aceasta este, de altfel, singura care ne interesează. Trebuie să accentuăm că nu putem atribui o motivaţie satisfăcătoare acestei acţiuni, dar în acelaşi timp nu trebuie să uităm că suntem împiedicaţi de perspectiva umană. Așa cum au dovedit Silfenii şi Îngerul Înalt, logica şi şabloanele noastre de comportament nu sunt universale. Iar simpla existenţă a Porţii Iadului demonstrează acest adevăr. De aceea, ca să revin la subiectul acestei şedinţe, nu contează motivul pentru care Dysonii vin aici, ci doar faptul că ei există. Aceştia sunt termenii pe baza cărora trebuie să le judecăm acţiunile. Au avut două ocazii pentru a începe proceduri de contact paşnic cu noi şi în ambele rânduri au ales să n-o facă. Pornind de aici, concluzia echipei mele este că dacă Poarta Iadului a fost construită pentru a le permite Dysonilor acces la Commonwealth, scopurile nu pot fi decât ostile. Recomandăm ca Marina să răspundă cu maximum de forţă dacă Dysonii deschid o gaură-de-vierme fie aproape de Commonwealth, fie în interiorul său.

— Nu ar fi echivalent cu o declaraţie de război? întrebă Patricia. Nu sunt sigură că Executivul, sau măcar Senatul, ar aproba aceste reguli de intrare în luptă.

— Ca să folosesc o analogie străveche: voi vă ocupaţi de șah, iar ei de box. Dacă Dysonii au izbutit să extragă

informaţii de la Bose şi Verbeke, aşa cum indică dovezile de până acum, atunci ei ştiu totul despre noi. Știu că tentativele noastre de a-i contacta au fost paşnice. Știu cum ne-ar putea răspunde, deschizând spre noi canale de comunicare într-un mod neostil, neameninţător. Este foarte sugestiv faptul că după o mie de ani de izolare n-au încercat nici măcar să investigheze situaţia galaxiei din jurul lor. În termeni tactici, ei se deplasează într-o poziţie de avantaj considerabil.

— De ce să parcurgă însă un drum atât de lung? întrebă Oscar. Dacă nu doresc decât resurse naturale, atunci există sute de sisteme stelare apropiate de al lor spre care s-ar putea răspândi pentru a le exploata.

— Numărul de factori necunoscuţi înseamnă că trebuie să ne concentrăm asupra puţinelor fapte pe care le ştim, nu să ne angajăm în speculaţii perpetue, rosti oarecum reprobator Dimitri Leopoldovici. Continuăm să nu știm de ce sau de către cine au fost ridicate barierele Dyson. Nu ştim de ce una dintre ele a fost deconectată. Să reducem totul la esenţă, prieteni – știm doar că Dysonii s-au dovedit ostili, că au zeci de mii de nave de război şi construiesc găuri-de-vierme care pot ajunge la noi. Va trebui să ne resetăm modul de a gândi la cel original: să tragem în ei înainte ca să tragă în noi. În cazul acesta, nu avem altă alternativă decât să ne pregătim pentru scenariul cel mai nefavorabil. Eu unul aş prefera să cheltuiesc un trilion de dolari pe flotă şi să fiu viu ca să regret irosirea banilor contribuabililor, decât să nu-i cheltuiesc şi să aflu că de fapt trebuia s-o facem. Amintiţi-vă de Pearl Harbour.

Wilson privi cu încântare tăcută cum Patricia se sili să nu comenteze despre flota de un trilion de dolari a lui Leopoldovici.

— Nu sunt convins că paralela se aplică în mod strict, comentă el, totuşi înţeleg direcţia sugerată.

— Vom deţine un avantaj strategic, spuse Dimitri

Leopoldovici şi surâsul rigid prin care îşi sublinie spusele îl făcu să semene şi mai mult cu un vampir. Unul singur şi atât. El trebuie exploatat, indiferent cât ne-ar costa asta, pentru că va fi unica noastră şansă de supravieţuire. Dysonii se află la capătul unei linii de aprovizionare foarte lungi. Fără ea nu pot exista ostilităţi şi de aceea echipa mea recomandă insistent ca gaura-de-vierme Dyson să fie atacată în clipa în care va fi deschisă în spaţiul Commonwealthului. Atacată şi distrusă. Accentuez cât pot de mult asupra acestei strategii. O dată ce Dysonii vor începe să iasă prin gaura-de-vierme, nu vor mai exista reguli de intrare în luptă. Am studiat înregistrările realizate de *Conway* – ei trimiteau zeci de nave prin Poarta Iadului în fiecare oră, iar asta se petrecea cu câteva luni în urmă, în timp ce voi discutaţi despre producerea unei nave de război la fiecare trei săptămâni, şi prima nu este nici măcar terminată. Chiar dacă ne-am devota întreaga producţie industrială în direcţia producerii de nave, am avea nevoie de decenii ca să ajungem la numărul pe care Dysonii îl pot lansa către noi chiar acum.

— Este posibil un asemenea scenariu? întrebă Patricia. Putem lansa ceva prin gaura lor de vierme care să distrugă mecanismul generator din capătul opus?

— Un simplu drug de fier sau chiar o piatră azvârlită cu praştia pot distruge generatorul unei găuri-de-vierme, dacă ştii componentele esenţiale ce trebuie atinse, răspunse Wilson. Principalul este să ajungi suficient de aproape pentru a produce avaria relevantă. Este cert că deschiderea din partea aceasta va fi apărată de escadrile de nave şi de cele mai puternice câmpuri de forţă pe care le pot ei ridica. Va trebui să le străpungem ca să ajungem la staţia din celălalt capăt. În momentul de faţă, tipul de sisteme capabile de aşa ceva nu fac parte din arsenalele cu care dotăm navele de război.

— Atunci trebuie proiectate şi instalate, rosti Dimitri

Leopoldovici apăsat. Imediat!

Patricia şi Daniel schimbară o privire şi bărbatul înclină infim din cap.

— Perfect, zise Patricia. Am luat cunoştinţă de recomandarea aceasta oficială. Amirale, aş dori să analizaţi propunerea şi costurile necesare, pentru a fi examinate de comitetul de supraveghere.

— Bineînţeles, încuviinţă Wilson.

***

În timpul verii, Paulei îi plăcea să stea în cafenelele de pe trotuarele Parisului. În oraşul profund naţionalist cafeaua continua să fie amară şi naturală, ocolind multe reglementări NFU de procesare, în vreme ce produsele de patiserie care o însoţeau conţinea excesiv de multe calorii. Soarele şi trecătorii constituiau o schimbare înviorătoare de la mediul aseptic al biroului, totuşi pentru apelul acesta femeia intră în bistroul micuţ aflat la o sută de metri de birou şi alese un separeu privat. Folosea acelaşi loc de cincizeci de ani; chelneriţa o conduse către separeul din spate fără să-i pună vreo întrebare. Paula comandă o ciocolată fierbinte şi plăcintă cu migdale şi vişine.

E-majordomul ei o anunţă că legătura era stabilită. Paula aşeză pe masă o matrice palmară mică şi aşteptă deplierea ecranului. Ar fi putut prelua apelul şi în birou, desigur, dar simţea că era mai cuvenit s-o facă în momentele ei libere. Chipul lui Thompson Burnelli apăru pe plasticul subţire; după fundalul alb-auriu înceţoşat, bănui că se afla în cabinetul său din clădirea Senatului.

— Paula! surâse destins bărbatul. Ce-i cu tine – fără uniformă?

Oricine altcineva ar fi primit o căutătură ucigaşă pentru observaţia aceea, dar senatorul se alese doar cu o sprânceană ridicată.

— Probabil c-am dat-o la spălat, rosti Paula.

Înfiinţarea Marinei Commonwealthului o luase prin surprindere pe femeie; nu era pregătită ca noua Agenţie de Securitate Planetară să fie iarăşi schimbată şi trecută la bugetul Marinei. Indiferent însă dacă îi plăcea sau nu, ea făcea acum parte din contrainformaţiile flotei şi avea rang de comandor. În ziua de după ce biroul Paris fusese anunţat de schimbări, Tarlo o salutase cu palma la tâmplă când venise la serviciu. Nimeni n-avea să mai facă gestul acela. De asemenea, nimeni din Paris nu purta uniformă, deşi aveau dreptul acela. Prin sediu umbla vorba că unii îmbrăcau uniformele înaintea nopţilor petrecute prin cluburi, testând străvechea teorie potrivit căreia fetele se dau în vânt după marinari.

Uniformele reprezentau cea mai neînsemnată dintre grijile Paulei. În primul rând, Mei Rees le spusese că întregul birou avea să se mute pe Kerensk, unde viceamiralul Columbia îşi stabilea sediul. Aceasta dusese la o înfruntare între ea şi Rees, cu telefoane adresate aliaţilor politici cu viteza salvelor de proiectile ale Dysonilor. Mei Rees dorea cu disperare această mutare în sediul general al defensivei planetare a Marinei, unde şansele lui de promovare erau considerabile; Paula ameninţa cu demisia dacă va avea loc vreo relocare sau modificare a echipei.

Rafael Columbia soluţionase problema cu obişnuita lui iscusinţă politică. Paula fusese numită comandant al proiectului Johansson, care avea să rămână în Paris din motive strategice. Mei Rees fu promovat şi avea să conducă o unitate nouă pe Kerensk, ocupându-se de amplasarea reţelei detectoare de găuri-de-vierme. Femeia fusese destul de încântată să remarce că toate contactele ei fuseseră mai puternice decât conexiunile lui de familie.

— Îmi pare rău că răspunsul la problema ta a durat aşa mult, rosti Thompson. Viaţa în Senat n-a mai fost atât de incitantă de… să fiu sincer, nu-mi amintesc să fi existat altă

sesiune ca asta. Al doilea zbor al lui Kime a zgâlțâit serios lucrurile. Nu crezusem niciodată cu adevărat că va trebui să înfiinţăm o flotă şi m-am implicat până peste cap în activităţile preliminare.

— Ai ştiut că vechiul Directorat Delicte Grave va sfârși ca departament de contrainformaţii al Marinei?

— Nu, Paula, nu mi-am dat seama cât de ambiţios va fi Rafael. Am auzit despre conflictul tău cu Rees şi mă bucur că s-a reuşit ajungerea la un compromis care ţi-a permis să continui. Ce dracu', noi înşine abia am izbutit să păstrăm Securitatea Senatului! Îţi vine să crezi că Rafael o dorea şi p-asta?

— Nu poate să continue aşa, Thompson. Avem nevoie de un departament Intersolar pentru urmărirea delincvenţilor. Cu excepţia cazului Johansson, contrainformaţiile Marinei n-au obiect de activitate. Foştii mei colegi se ocupă tot de cazurile vechi, doar că acum poartă uniformă în timp ce anchetează.

Thompson surâse trist.

— Nu-i numai atât. Există un nivel destul de ridicat de opoziţie faţă de înfiinţarea flotei. Sigur că da, este vorba despre minţi înfierbântate care au fost domolite, totuşi ele trebuie monitorizate ca nu cumva să se alăture Exodului.

— De aşa ceva se poate ocupa şi poliţia locală.

— Nu vreau să polemizez cu tine, Paula. Te-am apelat fiindcă am noutăţi.

— Scuză-mă – dă-i drumul!

— Mai întâi, nu există nici un departament de securitate care să fie condus de Executiv. Este o afirmaţie lipsită de orice echivoc. M-am consultat cu tata. Indiferent cine ar fi fost individul din Coasta Veneţia, el nu a fost autorizat de Preşedinte sau de Securitatea Senatului.

— Mulţumesc. Ce-i cu transporturile spre Boongate şi Far Away?

— Mda, făcu Thompson şi se foi. Aici lucrurile devin

interesante. Am vorbit despre asta chiar cu Patricia Kantil, explicându-i că trebuie neapărat să examinăm tot ce ajunge pe Far Away. Ea a spus că-i de acord şi că va trece subiectul pe agenda lui Doy. De atunci n-am căpătat decât informări potrivit cărora propunerea este analizată. Aş fi devenit curios chiar şi fără suspiciunile tale. Ceva atât de banal ar fi trebuit să fie simplu de aranjat; în mod normal, ar fi suficient să-i spun unui asistent să se ocupe. Faptul că nu merge este foarte sugestiv.

Paula simţi un fior rece coborându-i în piept, în ciuda ciocolatei calde pe care o sorbise. Petrecuse decenii întregi completând cereri pentru această acţiune specifică adresate tuturor şefilor noi din Directorat şi nu avusese niciodată vreun rezultat… însemna că toate fuseseră blocate de biroul Executivului.

— Cine ţi se opune? Doar nu Doy însăşi?

— Nu. Asta-i legea lui Newton aplicată în politică – fiecărei acţiuni… Cineva face lobby pe lângă biroul Executivului ca să permită trecerea neverificată a mărfurilor.

— Cine?

— Nu ştiu. Asta-i zona şoaptelor şi învârtelilor. La nivelul ăsta al jocului, oponenţii nu se arată – asta face parte din joc în sine. Dar voi afla, Paula. M-ai îngrijorat şi asta nu-i ceva pe care s-o reuşească mulţi.

***

Lumina caldă a soarelui se revărsa prin ferestrele circulare de deasupra capului lui Mark Vernon, difuzând egal în studioul emisferic. Iluminarea era mai puternică decât şi-o închipuise când el şi Liz începuseră să-şi proiecteze casa cea nouă. Asta nu însemna că n-ar fi dorit ca studioul să nu-i fie corespunzător iluminat, ci doar că întotdeauna îşi imaginase o încăpere uşor întunecată, poate

niţel aglomerată de obiectele lui; genul de cameră pe care un bărbat ar fi putut-o folosi pentru a se izola ocazional de familie.

Însă văzându-i pereţii din coral-uscat alb-perlat şi aspectul general diafan Mark nu fusese încântat să îngăduie domnia dezordinii şi aglomerării. Aşa că biroul îi era curat şi toate obiectele fuseseră organizate atent în dulapuri mari din lemn de halva. Şi, pentru că Barry şi Sandy puteau alerga liber de capul lor prin restul casei, studioul rămăsese încăperea cea mai ordonată.

Bărbatul rămase imediat după uşa de sticlă jivrată şi privi în jur, derutat. Nu zărea nicăieri scurta despre care ştia că se afla acolo.

— Tati, haide! ţipă Sandy în holul principal dinapoia sa.

— Nu-i aici, rosti el, sperând că lui Liz i se va face milă de el.

— E haina ta, îi strigă Liz din hol.

Mark privi din nou perplex în studio. Apoi Panda, tânăra căţea labrador albă a familiei, apăru trăgând după ea scurta lui favorită de lână. Dădu fericită din coadă şi-l privi.

— Bravo, fetiță, dădu el să se apropie de căţea. Las-o! Las-o, fetiţă.

Coada Pândei se agită chiar mai repede, anticipând un joc; începu să se întoarcă.

— Nu! strigă Mark. Stai!

Panda o luă la fugă pe hol, târând haina după ea. Mark alergă după labrador.

— Înapoi! Stai! Las-o! Încercă să-şi amintească alte comenzi pe care le învăţaseră la orele de dresaj. Fui!

Lângă uşa din faţă, Liz trăgea hanoracul lui Sandy peste capul fetiţei. Amândouă se întoarseră să se uite.

— Stai! Stop! Vino-aici!

Mark traversase jumătate din hol, când Barry ieşi din bucătărie şi spuse:

— Aici, fetiţa.

Se bătu cu palma pe genunchi. Panda veni iute spre el şi-i lăsă scurta lui Mark la picioare.

— Bravo, fetița.

Barry o răsfaţă, lăsând-o să-l lingă pe faţă şi pe mâini. Mark îşi ridică haina cu câtă demnitate putea. Pe umăr avea o pată mare şi udă leoarcă, de la fălcile câinelui. O căpătaseră pe Panda cu aproape un an în urmă, când se mutaseră finalmente în casa de coral-uscat. Li se spusese că era un câine ideal pentru familie. Dintotdeauna labradorul făcuse numai ce-i spusese Barry.

— Asta pentru că-i doar un căţeluş, susţinuse Mark în ultimele trei luni. O să crească şi-o să înveţe.

La care Liz replicase simplu:

— Da, scumpule.

Deşi nu mai avusese niciodată un câine, Mark fusese mereu încântat de ideea respectivă, imaginându-și plimbări lungi prin valea Ulon cu labradorul alergând pe lângă ei. Un asemenea animal ar fi fost credincios, ascultător şi iubitor, un excelent tovarăş pentru copii. Şi oricum majoritatea locuinţelor din valea Ulon aveau câini. Făcea parte din însuşi idealul lui Randtown.

Proprietarul magazinului de animale de companie din Main Mall îi asigurase pe Vernoni că labradorii albi aveau toată prietenia înnăscută a speciei, la care se adăuga o inteligenţă superioară secvenţată în ADN-ul lor alături de blana albă ca zăpada. Lui Mark i se păruse că suna perfect. Apoi Sandy văzuse căţeluşul alb şi pufos cu ochii încercuiţi de pete negre şi alegerea fusese făcută înainte ca Liz şi Barry să poată spune vreun cuvânt.

Mark îşi puse scurta pe braţ.

— Toată lumea-i gata?

— O luăm pe Panda? întrebă Barry.

— Da.

— Tu o să ai grijă de ea, rosti sever Liz. N-are voie să fie lăsată din lesă.

Barry surâse larg şi trase câinele din uşa principală. Liz verifică dacă hanoracul lui Sandy era bine închis, după care o împinse după fratele ei.

— Să ştii că Barry are teme, spuse ea. Iar creșa are şi aşa destul de puţin personal, fără ca eu să-mi iau liber după-amiezile.

— Dacă vrei să-şi vadă de teme, atunci nu trebuie să vină, zise Mark. Dar ştii că eu trebuie s-o fac.

Ea oftă şi privi prin hol cu o expresie de evidentă nostalgie.

— Da, ştiu.

— Ne protejăm modul nostru de viață, Liz. Trebuie să arătăm Marinei că nu poate să manipuleze oamenii în felul ăsta.

Liz îi aruncă un zâmbet drăgăstos şi-i mângâie obrazul cu vârful unui deget.

— Nu mi-am dat seama niciodată că m-am măritat cu un bărbat care are atâtea principii.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Cred că-i admirabil!

— Crezi atunci că ar trebui să luăm copiii? întrebă el, brusc nesigur. Vreau să spun… astea sunt opiniile noastre şi-i silim pe ei să ia parte. Mă tot gândesc la copiii care sunt vegetarieni sau religioşi doar pentru că aşa sunt părinţii lor. Dintotdeauna am detestat aşa ceva.

— Asta-i altceva, scumpule. Participarea la un protest sub formă de blocadă nu va însemna pentru ei un obicei de o viaţă. În plus, le va plăcea – ştii şi tu asta.

— Mda… încercă să nu surâdă şi eşua jalnic. Știu. Camioneta Ables se găsea lângă mica Toyota 4x4 a luiLiz, pe peticul din calcar compactat unde fusese vechea casă temporară. Deşi structura aceea dispăruse de mult, Mark tot nu izbutise să-şi facă timp să programeze boţii pentru curăţarea pietrei.

Copiii se suiseră deja pe bancheta din spate şi se certau.

Panda lătra, veselă, încercând să sară pe ei.

— Centurile! rosti Liz așezându-se în faţă.

Mark duse ferm căţeaua în spate şi o împinse în spaţiul ei, după care trecu la volan.

— Toată lumea-i gata?

— Da! ţipară copiii.

— Atunci îi dăm drumul.

Porniră prin valea Ulon, până în Mlaştina Înaltă, apoi intrară pe autostradă, mergând spre nord şi îndepărtându-se de Randtown. După câțiva kilometri, văile începeau să se strâmteze şi autostrada cu patru benzi suia pe versantul muntelui, unde drumul era tăiat în stâncă. La treizeci de kilometri de oraş trecură prin cel dintâi tunel. Din faţă nu venea absolut nici un vehicul. Când serpentinele încetară, Mark putea vedea ocazional câte o maşină, hăt departe în faţa lor.

Era începutul verii, astfel că numeroasele pârâiașe ce curgeau pe panta munţilor nu secaseră încă, deşi debitul era considerabil redus faţă de potopul de primăvară. Lanţul Dau'sing se ridica înalt de o parte şi alta a lor, pe măsură ce autostrada şerpuia către nord. Adesea, pe marginea drumului erau prăpăstii adânci de sute de metri, cu pereţi complet verticali: unica protecţie era un parapet gros de piatră. La altitudini mai joase, iarba boit îşi preschimba obişnuitul galben sârmos într-o culoare mai bogată, ca mierea, apropiindu-se de anotimpul sporilor care dura numai o săptămână.

La cincizeci de kilometri de oraş trecură pe lângă unul dintre monstruoasele utilaje JEB de construit şosele, pe care Simon Rand le folosise pentru a-şi săpa autostrada prin munţi. Fusese abandonat pe o platformă pe care un alt utilaj similar o excavase în versantul de lângă şosea. Deceniile de ierni aspre din continentul sudic îi reduseseră părţile metalice la maldăre de rugină cu aspect topit, în timp ce şasiul principal din materiale compozite era

decolorat şi crăpat. Giganticele şenile din metal solid se lăsaseră pe roţile lor antrenoare, îngăduindu-i pântecului să coboare pe sol, unde se îndoise şi deformase. Vânătorii de suvenire luaseră până şi cele mai mici componente, iar geamul cabinei frontale asemănătoare unui ochi de insectă fusese spart.

Ambii copii fură ațâțați văzând utilajul şi Mark trebui să le promită că-i va readuce acolo altădată, ca să se uite pe îndelete.

La opt kilometri dincolo de JEB, pe creasta înaltă a muntelui Zuelea, autostrada era ticsită de vehicule staţionate. Napo Langsal flutură braţul spre ei; era proprietarul unei ambarcaţiuni turistice pentru scufundări din Randtown. Mark nu-l văzuse niciodată altundeva decât în oraş sau pe vaporaşul lui. Nici măcar nu ştia dacă Napo avea o maşină.

— Salut, oameni buni, rosti Napo. Colleen se pregătea să se-ntoarcă în oraş, aşa că v-aş fi recunoscător dacă v-ați putea băga în locul camionului ei.

—Nicio problemă, zise Mark. Am adus de mâncare, totuşi copiii trebuie s-ajungă diseară acasă.

— Mi se pare că pe la şapte vin nişte maşini să preia schimbul de noapte.

— Bine atunci.

Mark înainta cu maşina sa, strecurându-se prin îngustul interstiţiu în zigzag dintre vehiculele care erau oprite perpendicular pe benzi, în majoritate camionete sau 4x4, genul de maşini conduse de locuitorii din Randtown. Oamenii care umblau pe drum îi văzură pe Vernoni şi fluturară din braţe ori ridicară degetele mari către ei. O secţiune din bariera centrală fusese îndepărtată şi Mark trecu pe şoseaua sudică. Camionul mare al lui Colleen era lesne vizibil, cu flancurile vopsite cu logoul roz şi smarald strălucitor al firmei ei, cu frunze semiorganice extractoare de umiditate ce sclipeau puternic în lumina soarelui. De la

sosirea lor, Mark avusese câteva discuţii în contradictoriu cu femeia în privinţa echipamentelor semiorganice pe care le furniza ea, dar acum amândoi îşi surâseră vesel când trecură unul pe lângă celălalt.

— Spiritul de comunitate este la înălţime azi, murmură Liz astfel încât să nu fie auzită de copii.

Cei doi soţi îşi zâmbiră.

Mark parcă maşina în spaţiul lăsat de Colleen şi apoi merseră pe jos până în partea din faţă a blocadei, unde camioane utilitare mari, buldozere, tractoare, pluguri de zăpadă, maşini de măturat şi autobuze cu etaj erau oprite faţă în faţă, strânse ca un mozaic. Simon Rand însuşi veni să-i întâmpine – o siluetă înaltă într-o togă stil Gandhi de culoarea caisei din ţesătură semiorganică, care-i vălurea în jurul membrelor când mergea, acoperindu-i permanent pielea şi menținându-i căldura în aerul montan răcoros. Vârsta lui aparentă se apropia de şaizeci de ani, o etate care produsese cute prelungi şi distinse pe chipul de abanos. Se potrivea perfect în rolul de guru al naturii; era carismatic şi cu o încăpățânare pasivă, trăsături care ofereau asigurare universală tuturor celor angajaţi în idealurile lui.

Îl urma un alai de oameni, o suită asemănătoare cu cea din jurul oricărui politician important, atât doar că aceştia erau mai degrabă acoliţi. Unii aveau expresii preocupate şi concentrate, pe când alţii visau cu ochii deschişi. Mai bine de jumătate erau femei şi toate erau atrăgătoare, fie re-întinerite, fie la prima viaţă. Dedicarea lui Simon faţă de propriile sale idealuri îi atrăgea o sumedenie de admiratoare dintre cele care veneau să trăiască în Randtown şi, aşa cum repeta bărbatul însuşi, era om şi el.

— Mă bucur că ai venit, Mark, rosti Simon cu căldură şi-i strânse mâna cu putere.

În mod clar, strângerea de mână a unui politician, gândi Mark.

— Şi Liz, de asemenea. Frumos din partea voastră. Ştiu bine cât de greu este pentru cei care au serviciu să-şi dedice timpul unei cauze, mai ales cei care abia ni s-au alăturat şi au ipoteci de plătit. Nu ştiu dacă vorbele mai înseamnă mare lucru, dar vă mulţumesc pentru că sunteţi azi aici.

— Putem să ne permitem câteva după-amiezi, spuse Liz sec.

Era una dintre persoanele imune la şarmul lui personal, deși până şi ea îi aprecia hotărârea.

— Să sperăm că situaţia aceasta nu va necesita nimic mai mult, zise Simon. Am auzit deja – neoficial, bineînţeles – că ar fi de acord să analizeze negocierea unei surse energetice alternative în locul plutoniului acela groaznic pe care l-au adus cu ei.

— Sună bine, încuviinţă Mark. Unde vrei să stăm?

— Între noi şi ei este o zonă neutră largă şi acolo sunt adunate multe familii. Copiii vor putea să se joace cu prietenii lor.

— Pot s-o iau pe Panda? întrebă Barry.

— Este câinele tău? Simon le făcu cu ochiul ambilor copii. Sigur că puteţi, noi îi primim pe toţi la acţiunea aceasta de protest. Sunt sigur că Panda se va distra. Încearcă să nu-l laşi să muşte prea mulţi poliţişti. Nu-şi fac altceva decât meseria şi conflictul nostru nu este cu ei.

— Să *n-o lase*, preciza Sandy indignată mângâind-o pe Panda. Este o domnişoară căţea, să ştii!

— Îmi cer scuze. Este o domnişoară căţea tare frumoasă.

— Mulţumesc. Panda zice că şi tu eşti drăguţ.

— Să mergem atunci, rosti Mark trăgându-și fermoarul scurtei.

Începuse să regrete că nu-şi luase mănuşile.

— Staţi numai atâta timp cât vă simţiţi confortabil, spuse Simon. Relevant este actul în sine al venirii aici. Noi nu evaluăm devotamentul prin numărul de ore pe care le veţi

sta.

— Am înţeles că dormi într-un autobuz, zise Liz.

— Da. Nu dorim să lăsăm Marinei posibilitatea de a străpunge blocada, aşa că susţinătorii mei cei mai apropiaţi şi cu mine stăm de veghe noaptea. Nu pot pleca, Liz, acesta este căminul meu, acum şi pe vecie. Rădăcinile mele sunt aici. În adâncul sufletului sunt mulţumit de ce am obţinut şi de aceea, cred că înţelegi, trebuie să stau pe şoseaua aceasta şi să împiedic orice violare a vieţii pe care atât de mulţi ne-am ales-o.

— Înţeleg.

El inspiră adânc, cu o expresie de seninătate pe chip.

— Uitasem gustul aerului de la munte. Puritatea şi nealterarea lui sunt înviorătoare. Aici, la înălţime, toţi ne putem reafirma hotărârile cele mai intime. Şoseaua aceasta pe care am construit-o nu există numai din punct de vedere fizic. Din locul acesta puteţi face multe alegeri privind destinaţia voastră.

— Mulţumim, totuşi eu cred că la sfârșitul schimbului acestuia ne vom duce acasă, îi spuse Liz.

Iar Simon înclină capul şi zâmbi delicat, ca orice mistic izbit de materialitatea indubitabilă a unei realităţi de viață.

— A fost cam grosolan din partea ta, comentă Mark după ce porniră spre capul blocadei.

Simon şi susţinătorii lui cei mai apropiaţi plecaseră cu treburi necunoscute.

— Băşinoşii ăştia bătrâni şi îngâmfaţi mai şi trebuie s-o ia-n freză din când în când. Femeia îşi lipi palmele în stilul budiştilor şi privi saşiu. Îi aduce în contact cu Unitatea.

Braţul lui Mark îi cuprinse umărul şi-l strânse cu drag.

— Dacă ai curaj, spune asta gloatei de linşaj de la miezul nopţii.

Dincolo de camioanele mari din capul blocadei, şoseaua era goală pe o distanţă de vreo două sute de metri. Câteva sute de locuitori din Randtown se aflau pe betonul sudat

enzimatic. Adulţii se adunaseră în grupuleţe şi stăteau de vorbă, tropăind din picioare ca să se încălzească în aerul îngheţat care sufla dinspre piscurile înalte din est, pe care zăpezile nu se topeau niciodată. Copiii se divizaseră în propriile lor pâlcuri, urmărindu-se în fel de fel de jocuri. Buzboţi fulgerau prin aer pe deasupra lor; erau jucăriile cel mai la modă – mici vehicule aeriene de forma unor farfurii zburătoare, care aveau în centru ventilatoare ce se roteau în sensuri diferite şi erau controlate de mănuşi-v. Spectacolul era straniu, copii care stăteau perfect nemişcaţi şi mişcau doar iute din degete, ca şi cum ar fi cântat la piane invizibile, trimițând aparatele micuţe să se ridice şi să coboare peste sosea prin fiecare mişcare. Ocazional, câte unul se îndrepta glonţ către linia de poliţişti plictisiţi aflată de partea opusă. Un strigăt de avertisment din partea unui părinte îi determina destul de repede întoarcerea.

Dincolo de poliţia de pe şoseaua care ducea spre sud se zărea un convoi lung de camioane SAAB cu douăzeci şi şase de roţi. Toate erau echipate cu motoare diesel, ceea ce contravenea din capul locului regulilor de pe autostrăzi care permiteau doar vehiculele cu acţionare electrică. Asta era însă aproape irelevant, ținând seama de conţinutul lor. Transportau echipamentele necesare construirii unei staţii pentru detectarea găurilor-de-vierme a diviziei de securitate planetară a Marinei, care urma să fie amplasată în munţii Dau’sing, imediat deasupra lui Randtown. Echipamentele acelea includeau trei microreactoare de fisiune, care să asigure energia pentru detectoare.

Un scandal teribil se iscase la bariera cu plată din capătul nordic al autostrăzii când convoiul ajunsese acolo, dar ofiţerul de Marină răspunzător apelase la poliţia locală, care ignorase protestele operatorului barierei şi lăsase convoiul să treacă. Simon Rand fusese informat imediat şi pornise să-l oprească din capătul sudic, însoţit de adepţii lui şi șofând toate utilajele civile mari pe care le putuseră găsi.

Când ajunseseră în punctul cel mai înalt, pe muntele Zuelea, se opriseră, scoseseră vehiculele din funcţiune şi aşteptaseră. Impasul acesta dura de două zile.

Mark şi Liz găsiră destul de repede familiile Conant şi Dunbavand, pe David şi Lydia, care deţineau pepiniera unde lucra Liz; şi ei îşi aduseseră copiii pentru a se juca în aer liber în după-amiaza aceea.

— O mai fi rămas cineva în Randtown? se întrebă Liz.

Petrecură două ore pălăvrăgind, îndeosebi despre felul în care avea să fie afectată industria turismului. Autobuzele care aduceau grupuri la hoteluri nici nu mai aşteptau înapoia convoiului Marinei împotmolit, iar operatorii de excursii făceau un scandal monstru şi ameninţau cu acţionarea în judecată. Recipiente cu băuturi calde treceau din mână în mână. Unii oameni se întorceau la automobilele lor pentru a mai îmbrăca o haină. Copiii trebuiau duși la toaletele dintr-un autobuz. Întreaga acţiune de protest părea mai degrabă un picnic gigantic decât o declaraţie politică.

După două ore, Mark reveni la camionetă ca să ia cutia în care îşi aduseseră prânzul. Între vehiculele mai îndepărtate se zărea o strălucire portocalie; era Simon Rand care mergea hotărât într-o misiune necunoscută, urmat de curtierii credincioşi. Mark se apropia de capătul şirului de maşini oprite şi întindea gâtul ca să-şi găsească vehiculul când o zări pe fată.

Nu credea că era o turistă, fiindcă ceva anume din ea îl făcea să se îndoiască de faptul că va fi vreodată parte din turma unei companii de excursii – o scânteie de independenţă ori de încredere în sine pe care o putu recunoscu. Exact genul de fată aflată la prima viaţă care venea în Randtown pentru a se alătura petrecerilor şi a-şi petrece timpul liber cu sporturi extreme. Deşi n-o mai zărise până atunci prin oraş, ca ospătăriţă sau dând o mână de ajutor în vreun magazin.

Era extraordinar de frumoasă, iar asta îl tulbura, fiindcă genul acela de frumuseţe îl făcea să se întrebe ce fel de nevastă va avea după Liz. Pentru că amândoi ştiau că nu va merge o veşnicie, deşi în chiar clipa aceasta mergea foarte bine. Mark era un tip realist, la fel ca Liz. Ceea ce însemna că nu era nici un rău în a se gândi la asemenea lucruri. Nu?

Fata îl văzu holbându-se şi-i surâse larg.

— Bună, rosti ea tărăgănat.

Era un glas uşor răguşit, seducător, perfect potrivit cu chipul tânăr şi prelung cu nas cârn ademenitor. Pielea avea un bronz sănătos, de aproape aceeaşi culoare cu pârul roşcat-arămiu, lung şi ondulat.

— Salut, răspunse el. Deja vocea îi era tensionată, iar muşchii stomacului i se încordară, ținându-i abdomenul tare, aşa cum fusese cu numai câțiva ani în urmă. Cauţi pe cineva?

— Nu tocmai. Mă uitam şi eu prin jur…

— Ah, bun, păi… ă-ă-ă, centrul acţiunii este acolo, în faţă. Nu c-ar fi cine ştie ce acţiune. Cu excepţia meciului de fotbal al puştilor.

— Aha.

Fata se apropie de el, continuând să zâmbească. Pe autostradă, toţi se înfofoliseră împotriva frigului, dar ea părea să se simtă perfect confortabil într-un tricou alb cu mâneci scurte şi o fustă din piele întoarsă care i se oprea deasupra genunchilor. Imediat deasupra tivului fustei, se zărea un logo argintiu micuţ în forma literei „M”. Îmbrăcămintea îi punea în evidentă umerii lați şi abdomenul de sportivă. Cizmele ei de cowboy nu aveau tocuri, totuşi ochii fetei se aflau la aceeaşi înălţime cu ai lui Mark. Întinse mâna.

— Mă numesc Mel.

— Mark.

Bărbatul se strădui să nu-şi imagineze prea multe în contactul acela fizic. Fata era mult mai sigură pe sine şi

sofisticată decât majoritatea tinerilor aflaţi la prima viață din Randtown.

— Deci ai bătut atâta drum numai ca să vezi meciul? întrebă ea.

Mark se înroşi înaintea tonului de tachinare, a felului în care privirea ei pătrunzătoare nu-i părăsea nici o clipă faţa, a apropierii – el tot nu-i eliberase mâna.

— Oh, Doamne, nu! Am venit ca să-l susţinem pe Simon Rand. Şi restul oraşului.

— Am înţeles, zise ea şi îşi retrase mâna cu delicateţe. Majoritatea oraşului susţine blocada aceasta?

— Da, absolut. E scandalos ce-ncearcă să ne facă. Trebuie să fie opriţi.

— Opriţi din a construi o staţie de detectare a găurilor-de-vierme?

— Exact. Iar noi o vom face! Idealul nostru se va găsi în siguranţă numai dacă vom acţiona împreună.

Chipul frumos se încreţi uşor într-o încruntătură.

— Nu sunt de mult timp aici, dar pot înţelege felul în care viaţa simplă îi atrage pe oameni. Cum ai defini tu, în mod exact, idealul acela?

— În modul cel mai concis: noi suntem dedicaţi unei vieţi simple, curate şi ecologice.

— Nu cred totuşi că Marina ar distruge asta. Staţia va fi situată la kilometri buni de oraș, sus în munţi, unde nu poate afecta pe nimeni. Iar Commonwealthul trebuie cu adevărat să știe dacă Dysonii deschid o gaură-de-vierme în interiorul frontierelor noastre.

— Este vorba despre principiul acţiunii lor. Staţia are sisteme cu energie nucleară, împotriva cărora noi ne opunem cu hotărâre. În plus, Marina nu ne-a întrebat nimic – au năvălit pur şi simplu pe autostradă ca să-şi construiască staţia fără permisiunea noastră.

— Aveau nevoie de permisiune?

— Sigur că da. Întregul lanţ muntos Dau'sing este inclus

în carta fundaţiei, iar energia nucleară este exclusă în mod explicit.

— Înţeleg asta, totuşi Marina are realmente nevoie de staţii detectoare de găuri-de-vierme pe continentul sudic pentru a oferi acoperire completă întregii reţele. Dacă te opui la aşa ceva, nu înseamnă că ai o poziţie anti-omenire?

— Dacă asta-nseamnă poziţie anti-omenire, atunci eu sunt pentru şi mai vreau! bravă el, câştigându-şi un surâs încurajator. Nu, bineînţeles că nu-i vorba despre aşa ceva. Decizia de amplasare a staţiei în Dau'sing a fost luată de o şleahtă de birocraţi care au înfipt o piuneză într-o hartă. Nu le-a păsat de dorinţele şi crezurile oamenilor care trăiau acolo şi probabil că nici măcar nu s-au sinchisit să afle vreuna dintre tradiţiile noastre. Prin blocada asta noi nu facem altceva decât să-i silim să ţină seama de cerinţele noastre. Se pare că au început deja negocieri despre alte surse de energie.

— Nu ştiam asta.

— Este încă neoficial. Însă, da, e adevărat.

— Dar nu va costa mai mult?

— Bugetul Marinei este atât de mare încât nimeni nu va sesiza. Oricum, ei ar trebui să ne protejeze existenţa. Pentru aşa ceva merită să plăteşti niţel în plus, nu?

— Cred că da.

— De cât timp eşti în oraş? Nu cred să te mai fi văzut.

— Tocmai am sosit.

— Dacă vrei să mai rămâi şi să încerci ceva sporturi extreme, ştiu câteva locuri unde se fac angajări.

— Mulţumesc tare mult, Mark, dar îmi pot plăti şederea.

— Bun… bine… perfect. Îşi aminti brusc că ar fi trebuit să ia mâncarea din camionetă. Păi atunci cred că ne mai vedem.

Ea ţuguie buzele.

— Abia aştept.

***

În seara aceea, izbutiră să-i lase pe Barry şi Sandy să doarmă cu copiii familiei Baxter în Mlaştina Înaltă, aşa că putură să iasă în oraș. Merseră în barul Phoenix de pe strada Litton, care era paralelă cu Main Mall. Ca toate clădirile din Randtown, era nou, cu un panou solar pe acoperiş şi pereţi din material compozit, izolaţi. Pe dinăuntru însă proprietarii prevăzuseră pereţi din piatră care să mascheze reţeaua din traverse de carbon şi apoi montaseră bârne masive din frasin, care susţineau tavanul de lemn, astfel încât încăperea lungă şi dreptunghiulară era întunecoasă şi intimă. Barul în sine ocupa un perete întreg şi servea câteva tipuri de bere alături de toate soiurile de vinuri produse în văile de lângă Randtown, inclusiv câteva din podgoria Vernon. Capătul opus era dominat de un şemineu atât de mare, încât necesita două coşuri de fum; în lunile de iarnă, pe grătarul din fier ardeau buşteni enormi care degajau o căldură extraordinară. Pe timpul verii înăuntru fusese plasat un jgheab lung din ceramică umplut cu flori proaspăt culese. În faţa lui erau poziţionate câteva sofale de două persoane, pe care se instalară Liz şi Mark, împreună cu Iuri şi Olga Conant. În mod obişnuit, sofalele erau deja ocupate de la începutul serii, însă blocada redusese numărul obişnuit de clienţi ai barului.

— Asta nu-i numai aici, rosti Iuri instalându-se cu un pahar de vin negru din Chapples, o podgorie din Mlaştina Înaltă. Aproape toate localurile din oraş suferă, până şi francizele Bab’s Kebabs.

— Tocmai schimbau seriile de turişti când a-nceput blocada, spuse Liz. Seria veche a plecat, iar cea nouă încă n-a sosit. Hotelurile sunt pe trei sferturi neocupate.

— Şi toţi cei care au rămas prinşi în oraş fac scandal, încuviinţă Olga. Nu-i pot învinui.

— Există şi locuri mai rele în care să rămâi prins, replică

Iuri.

— Simon ar fi trebuit să se fi gândit la un mod prin care ei să poată trece prin blocadă. Principiile lui încep să-i afecteze pe oameni.

— Este totuşi o diferenţă între a răni şi a provoca disconfort, zise Mark.

— Nu tocmai şi nu în cazul ăsta. Cei mai mulţi turişti au ajuns la sfârșitul vacanţelor şi nu doresc decât să se întoarcă la casele şi slujbele lor. Ţie ţi-ar plăcea dacă cineva te-ar împiedica să-ţi mai poți câștiga existenţa?

— N-o să mai ţină decât cel mult două zile.

— Da, însă a fost o acţiune prost gândită din capul locului.

— Nu aveam multe opţiuni. Stai şi te-ntrebi de ce Marina nu ne-a avertizat din timp despre construirea unei staţii aici?

— Este un proiect fulger, spuse Olga. Probabil că n-au ştiut nici ei până cu câteva zile înainte ca echipamentele să sosească pe Elan.

— Bun, dar atunci de ce n-a spus nimic preşedintele Parlamentului Ryceel?

— Pentru că el ştia care va fi reacţia lui Rand.

— Exact, a fost o conspiraţie menită să ne trântească asta-n braţe înainte să ne dăm seama ce se-ntâmplă. Doreau un *fait accompli*.

E-majordomul lui Mark îl anunţă că-l apela Carys Panther. Clipi surprins şi acceptă legătura.

— O accesezi pe Alessandra Baron? întrebă Carys.

— Și îmi face plăcere să vorbesc cu tine, replică bărbatul. Cred c-au trecut vreo şase luni.

— Nu fi idiot şi acceseaz-o acum. O să te sun când se termină.

Convorbirea se întrerupse.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Liz.

— Nu sunt sigur, răspunse Mark şi se întoarse către

barman. China, o poţi accesa pe Alessandra Baron pentru noi, te rog?

De obicei nu-l încânta emisiunea arogantă a Alessandrei, care critica mereu şi nu întreprindea niciodată ceva constructiv. Avea senzaţia că era dăscălit de nişte snobi care se specializaseră în satiră.

Bătrânelul dinapoia barului încuviinţă şi puse emisiunea pe portalul cel mare.

— Oh, futu-i… murmură Mark.

Imaginea era dominată de propria lui faţă, înaltă de un metru. Tocmai spunea: „noi suntem dedicaţi unei vieţi simple, curate şi ecologice”.

— Era reporter, se adresă el lui Liz. N-am ştiut… ea n-a zis nimic…

— Când a fost asta? întrebă femeia.

— Azi după-amiază. M-a abordat când luam prânzul din maşină. Crezusem că era din oraş.

Imaginea reveni în studio, unde Alessandra Baron stătea în centrul unei sofale mari, cu o expresie amuzată pe chipul de o frumuseţe clasică, cam aşa cum reacţionează adulţii înaintea unui copil precoce. Lângă ea era aşezată Mellanie Rescorai, părând încă şi mai sofisticată decât fusese pe muntele Zuelea, într-o rochie foarte simplă stacojie, mulată pe corp, şi o jachetă neagră cu un „M” argintiu micuţ pe rever; pârul îi fusese răvăşit în mod grijuliu.

Liz aruncă o ocheadă prelungă spre Mark şi sprânceana ei se ridică cu câțiva milimetri.

— Asta a fost reporterul?

— Îhîm, încuviinţă Mark făcându-i semn să tacă.

Iuri şi Olga schimbară priviri atotcunoscătoare.

— Și ce a mai spus după aceea? întrebă Alessandra.

— Cred că voia deja să mă-ntrebe: putem merge la un motel pentru restul zilei? Mellanie izbucni în râs. Am izbutit totuşi să-i țin departe mânuţele înfierbântate, spunându-i că Marina nu intenţiona să-i distrugă viaţa nătângă. Ai idee

ce mi-a răspuns?

— A fost recunoscător? sugeră Alessandra răutăcios.

— Oh, da! Fii atentă!

Imaginea reveni la Mark în blocadă.

Aşezat pe sofa în faţa şemineului, cu un pahar de vin în mână şi ştiind la ce să fie atent, lui Mark îi venea foarte uşor să-şi dea seama că zâmbetul pe care îl afişase fetei era oarecum silit. Ba chiar, anxios. Era zâmbetul pe care un bărbat îl folosea când încerca să impresioneze. Posibil când era nerăbdător să impresioneze.

„Este vorba despre principiul acţiunii lor”, rosti imaginea lui. „în plus, Marina nu ne-a întrebat nimic – au năvălit pur şi simplu pe autostradă ca să-şi construiască staţia fără permisiunea noastră.”

„Aveau nevoie de permisiune?”

„Sigur că da.”

Emisiunea reveni în studio.

— Incredibil! rosti Alessandra clătinând din cap cu o uimire întristată. Oare cât de înapoiaţi sunt cei din Randtown?

— Dialogul a fost editat la montaj! protestă Mark, adresându-se spre toţi cei de la bar. Eu… Nu asta am vrut să spun. Am zis şi chestiile celelalte. I-am spus despre mini-reactoarele nucleare. Pe alea de ce nu le-au dat pe post? Face să… Iisuse, arăt ridicol!

O simţi pe Liz prinzându-i mâna şi strângându-i-o liniştitor şi-i aruncă o privire disperată.

— E-n regulă, şopti ea.

— Genul de înapoiere care apare după trei generaţii de verişori care s-au căsătorit între ei, comentă Mellanie.

Barul Phoenix era complet tăcut.

— Aşadar, părerea lui era că noi, Commonwealth-ul, nu avem dreptul de a instala echipamente esenţiale pentru defensivă pe un munte nelocuit, zise Mellanie. Stai să vezi ce vine în continuare.

— Dumnezeule… mormăi Mark.

Ar fi dorit ca emisiunea să ia sfârșit. Imediat! De fapt, ar fi dorit ca Universul să ia sfârșit.

Ceva mai devreme, la locul blocadei, Mellanie întrebă: „Dacă te opui la aşa ceva, nu înseamnă că ai o poziţie anti-omenire?” pe un ton perfect rezonabil.

Fata gigantică a lui Mark rânji nătâng. „Dacă asta înseamnă poziţie anti-omenire, atunci eu sunt pentru, şi mai vreau!”

În studio, Mellanie ridică disperată din umeri către Alessandra.

— Fir-ai a dracu’! răcni Mark furios şi sări în picioare, cu paharul de vin rostogolindu-se pe podeaua din dale de piatră. Futu-ţi norocu’ mă-tii! N-a fost aşa!

Toţi cei din bar îl priviră. Emisiunea Alessandrei Baron dispăru din portal, înlocuită de turneul de golf open de la New Oxford.

— Ajunge cu nenorocitele alea tari în gură, mârâi China şi câțiva lujeri răsuciţi de COtatuaje îi străluciră stacojiu pe craniul spân. Stai jos, Mark. Am văzut toţi că te-au lucrat din montaj. O să-ţi aduc alt pahar, din partea casei.

Liz îl prinse de încheietură şi-l trase în jos.

— Aşa ceva nu poate fi legal, spuse Mark. Nu? Furia lăsa loc şocului.

— Depinde ce poţi dovedi, zise Iuri sincer. Dacă amintirea ta asupra evenimentului este vizionată în tribunal, atunci poţi demonstra că s-a efectuat un montaj în detrimentul tău.

Amuţi sub căutătura sfredelitoare a Olgăi.

— Nu-ţi face griji, vorbi Liz liniştitor. Toţi cei de aici te cunosc şi au putut vedea că interviul a fost falsificat. Este răspunsul Marinei faţă de blocadă – îl presează pe Simon ca să lase convoiul să treacă. Legea lui Newton aplicată în politică.

Mark îşi lăsă capul în palme. E-majordomul îl anunţa că

era apelat din nou de Carys Panther. Şi de Simon Rand. Mesajele soseau din unisferă cu rata de câteva mii pe secundă, direcţionate la codul lui public. Se părea că toţi cei care le accesaseră pe Alessandra şi Mellanie doreau să-i spună ce credeau despre el. Şi nu erau deloc amabili.

***

Căldura părea să crească cu fiecare pas, o dată cu umiditatea. Pe Ozzie îl surprindea. De acum străbătuse destule poteci Silfene între planete ca să știe când trecea un prag. Semnele erau subtile şi foarte gradate. Nu însă şi de data aceasta.

Merseseră printr-o pădure de foioase pe a doua planetă de după cea a spectrelor; era toiul verii şi florile sălbatice alcătuiau un covor lin de culori pastelate. Palmieri şi ferigi gigantice începură să se amestece printre trunchiurile groase. Aromele păreau de asemenea că se înteţeau şi Ozzie avu nevoie de o vreme până le identifică. Oceanul... Trecuse mult de când nu mai văzuse o mare sau un ocean. Potecile Silfene nu se apropiaseră niciodată de asemenea întinderi de apă sărată.

Lumina sporise şi ea, iar razele puternice ale soarelui aveau o tonalitate indigo. Bărbatul scotoci prin buzunarul de la piept în căutarea ochelarilor de soare.

— Suntem altundeva, nu? întrebă Orion nerăbdător. Privea în jur cu o expresie absorbită la coroanele dese prin care se terminau toţi arborii. Până şi tufişurile se îndesiseră, iar iarba creştea mai înaltă şi era verde-întunecat. Liane se ridicau în jurul copacilor, în spirală, cu flori albe şi galben-lămâie.

— Aşa se pare, încuviinţă liniştitor Ozzie.

Când se întoarse pentru a se uita la băiat, văzu cărarea curbându-se în unghi drept îndărătul lor. În ultimele ore, merseseră mai mult sau mai puţin aproape numai în linie

dreaptă. Orion nu observase; ridicase pandantivul prieteniei şi-l studia preocupat. După ce părăsiseră planeta spectrelor, i-l ceruse înapoi lui Ozzie. Experienţa avută acolo îl determinase pe băiat să-şi schimbe iarăşi părerea despre Silfeni. Nu aveau să mai fie niciodată idoli mai presus de orice dubii, dar începea să-i accepte ca pe adevăraţi extratereștri. Ozzie bănuia că era un semn de maturitate.

— E vreunul prin apropiere? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Orion îngrijorat. Nu l-am mai văzut niciodată în felul ăsta. S-a făcut verde.

Îl ridică şi-l arătă lui Ozzie. Micuţa nestemată exotică sclipea ca un smarald viu, legănându-se la capătul lănţişorului.

—Crezi că-nseamnă că aici ar fi altceva?

— Habar n-am ce-nseamnă, recunoscu bărbatul. Palmierii se răreau şi iarba deasă le ajungea până la genunchi. Tochee trebuia să-şi unduiască cu putere proeminentele locomotorii pentru a-şi propulsa corpul larg prin vegetaţie. Ozzie încetini, derutat – nu mai exista potecă, ci în faţă se întindea doar iarba prin care merseseră până atunci. Fără frunzele late de deasupra capului, simţea puternic căldura stelei pe pielea neprotejată. Sub tălpile bocancilor, terenul cobora lin. Panta continua să fie acoperită de iarbă până la câțiva kilometri depărtare, unde se zărea scânteierea albastră neîndoielnică a oceanului.

Încotro? întrebară configuraţiile ochiului lui Tochee.

Ozzie stătu înaintea prietenului lor extraterestru şi ridică din umeri. Era un gest pe care Tochee îl cunoştea prea bine după atâta vreme.

— N-am mers niciodată prin aşa ceva, vorbi Orion. Se întorsese şi se uita pe drumul pe care veniseră. În spatele lor se înălţa vârful rotunjit al unui munte nu prea înalt, acoperit de o junglă de palmieri şi ferigi uriaşe, cu câțiva arbori scheletici, cenuşii, care ar fi putut rezulta prin

încrucişarea pinilor cu eucalipţii. Porţiunea aceea de pădure nu putea să aibă lăţimea mai mare de un kilometru şi jumătate.

Ozzie se străduia să găsească un răspuns, când un piuit electronic se auzi din raniţa sa. Sunetul, care făcea parte în mod atât de integral din societatea Commonwealth, era şocant aici. El şi Orion se priviră surprinşi.

— Conexiune cu matricea încheietură, se adresă bărbatul e-majordomului.

În vederea lui virtuală apăreau iconuri care nu mai fuseseră acolo din ziua când plecase din Lyddington, pe măsură ce inserţiile îşi recâștigau capacitatea integrală. Îşi scoase raniţa din spate grăbit, ca şi cum ar fi luat foc. E-majordomul îi confirmă că inserţiile receptau semnal de la matricea încheietură. Ozzie scutură rucsacul pe iarbă, vărsând totul dinăuntru şi neglijând harababura. Un led roşu de alimentare sclipea pe latura matricei încheietură mată. Şi-o trase peste mână şi metmalul se contractă confortabil. COtatuajul de pe antebraţul lui făcu contact cu i-punctul matricei. Printre hainele şi pachetele pe care le răsturnase era o matrice palmară. O ridică şi o activă. Iconurile ei îi apărură instantaneu în vederea virtuală.

— Să fiu al dracu', mormăi Ozzie. E-majordomul începu să facă în ambele matrice copii de siguranţă ale fişierelor inserţiilor. Ozzie îl lăsă să-şi vadă de treabă, în timp ce mâinile lui virtuale rearanjară iconurile pentru matricea palmară. Ecranul acesteia se deplie la dimensiunea maximă, cu lăţimea de un metru şi jumătate.

— Te rog, imploră el şi degete chihlimbariu translucide extraseră simboluri din fişierele lingvistice pe care le acumulase cu minuţie în ultimele luni.

Pe ecran, configuraţiile de flori ţepoase pe care le folosea Tochee erau afişate în movul cel mai profund pe care-l suporta rezoluţia.

Tochee rămase nemişcat. **Salut**, proiectă segmentul lui

ocular frontal.

— Sistemele noastre electronice funcţionează iarăşi, rosti Ozzie cu glas tare.

Matricea palmară îi traduse cuvintele într-o serie de configuraţii pe care le afişă pe ecran.

Înţeleg.

— Alea sunt desenele prin care vorbeşte Tochee? întrebă Orion fascinat, zgâindu-se la ecran.

Matricea traduse şi Tochee produse un răspuns.

— Corect, om mic, spuse matricea. Spectrul vizual nu este corect. Totuşi le pot citi.

Orion ţipă fericit şi sări în sus, lovind cu pumnul strâns prin aer într-un gest de victorie.

— Eu sunt, Tochee, eu sunt! Eu vorbesc cu tine! Zâmbi fericit lui Ozzie şi bătură cuba.

— Sunt conştient de comunicare, traduse matricea pentru Tochee. Am dorit momentul acesta de mult timp. Primele mele cuvinte adevărate sunt ca să vă mulţumesc, om mare şi om mic, pentru tovărăşia pe care mi-ați acordat-o. Fără voi aş fi rămas în casa frigului. Nu mi-ar fi plăcut.

Ozzie schiţă o reverenţă scurtă.

— Plăcerea a fost de partea noastră, Tochee. Dar chestia asta-i reciprocă, nenică. Fără tine am fi avut greutăţi în părăsirea Citadelei de Gheaţă.

Orion se repezi către Tochee, care extinse un tentacul manipulator şi băiatul îl strânse fericit.

— E grozav, Tochee, e minunat! Sunt atâtea lucruri pe care vreau să ţi le spun. Şi am şi multe întrebări.

— Eşti bun, om mic. Oamenii mari doi, trei, cinci, cincisprezece, douăzeci şi trei şi treizeci au arătat de asemenea grijă faţă de situaţia mea, ca şi alte specii din casa frigului. Sper că ei sunt bine.

— Care-s ăia, Ozzie?

— Nu ştiu, nenică. Bănuiesc că Sara este omul mare doi,

iar George ar trebui să fie şi el pe acolo, pe undeva. Mâna lui virtuală trase rutinele de traducere din stază şi le introduse în puterea de procesare mai mare a matricei palmare. Tochee, trebuie să ne îmbunătăţim capacitatea de traducere. Aş dori să vorbeşti cu maşinăria mea, de aici.

— De acord. Am şi eu propriile mele unităţi electronice pe care doresc să le activez.

— Perfect, să-i dăm drumul atunci! Extraterestrul masiv îşi mişcă manipulatorul spre înapoi şi ridică unul dintre sacii grei pe care-i purta. Între timp, Ozzie alese câteva instrumente senzoriale din cele răsturnate pe jos şi le activă pe rând.

— Nenică, mormăi el, am fost cât pe-aici să le las în Citadela de Gheaţă…

— Ce-ai acolo? întrebă băiatul incitat.

— Chestiile standard ale echipelor de prim contact. Analizoare minerale, scanere de rezonanţă, monitoare pe spectru EM, microradare, magnometre… Chestii care pot să-mi spună multe despre mediu.

— În cel fel ne vor ajuta?

— Încă nu sunt sigur. Depinde şi de ce anume vom găsi. Totuşi locul ăsta-i diferit de celelalte prin care-am trecut. Trebuie să existe vreun motiv pentru care Silfenii n-au mai stopat electricitatea.

— Crezi… Orion se opri şi privi în jur, prudent. Asta-i sfârșitul drumului, Ozzie?

Bărbatul fu cât pe-aici să-i replice să nu mai spună prostii, dar îl opri nesiguranţa sa care creştea întruna.

— Nu ştiu. Dacă aşa-i, m-aş fi aşteptat la ceva mai complex. Arătă cu braţul peisajul vălurit. Asta pare mai degrabă o fundătură.

— Aşa mă gândisem şi eu, şopti băiatul sfios. Rezultatele senzorilor se cumulau în grile pe vederea virtuală a lui Ozzie. Le ignoră, pentru a-l strânge în braţe pe Orion.

— Nici vorbă, nenică!

— Bine.

Ozzie reveni cu atenţia asupra rezultatelor senzorilor şi observă că Tochee activase câteva unităţi electronice. Propriile lui scanări arătau că sistemele extraterestrului erau unităţi de senzori şi procesoare nu mult diferite de ale lui. În rest, aparatele nu-i spuneau mare lucru. În mod straniu, planeta nu părea să aibă câmp magnetic, totuşi nivelul general de neutrino era peste medie. Citirile câmpului cuantic local difereau cu puţin de cel standard, însă nu era nimic care să producă genul de distorsiuni necesare deschiderii unei găuri-de-vierme – Ozzie credea că puteau fi reziduuri de la efectul de atenuare electronic.

— Bizar, dar nu destul de bizar… mormăi el.

— Ozzie, ce-i pe cer?

Matricea palmară fulgeră aceeaşi întrebare şi pentru Tochee. Extraterestrul îşi lăsă propriile gadgeturi pentru a urmări braţul întins al lui Orion. Ozzie privi şi el într-acolo, mijind ochii deoarece se uita aproape direct în lumina solară puternică. Părea să fie un fel de nor argintiu situat la altitudine foarte mare, asemănător unei dâre curbe şi înguste ce se întindea peste soare. Când inserţiile lui retinale activară filtrele de mare intensitate şi transfocară, îşi schimbă părerea. Indiferent de nivelul de zoom pe care l-ar fi utilizat, dâra de argint tremurător nu se schimba. Planeta avea un inel. Îl parcurse cu privirea, utilizând memoriile ambelor matrice pentru a stoca imaginea.

Scânteierile pe care le putea zări în interiorul norului erau de fapt particule minuscule. Probabil că erau de ordinul miilor. Se întrebă în treacăt în ce fel compoziţia lor diferea de a restului inelului. Apoi ajunse în zona în care inelul trecea prin faţa soarelui. De fapt, nu trecea. Și scara imaginii se schimbă din nou, la un grad terifiant.

— Băi, să-mi bag pula, mişcă Ozzie din buze fără nici un sunet.

Un halo de gaz ocolea steaua. Iar asta însemna că

planeta pe care se aflau ei orbita în interiorul haloului.

— Ştiu locul ăsta, rosti el uluit.

— Ce? izbucni Orion. Cum poţi să-l ştii? Ozzie emise un hohot nervos.

— Mi-a povestit despre el altcineva care a umblat pe potecile Silfenilor. Mi-a spus că vizitase nişte artefacte numite recife-de-arbori, care pluteau într-o nebuloasă de gaz atmosferic. Ca să vezi, băi nene, şi eu am crezut întotdeauna că povestea nu era decât o frecţie. Cred că-i datorez nişte scuze.

— Cine era ăla, Ozzie? Cine-a mai fost pe-aici?

— Un gagiu pe nume Bradley Johansson.

***

După un drum de cinci minute, trenul de pe Oaktier opri la peronul 29 în terminalul III pentru călători din gara TSC Seattle. Stig Mesobel coborî şi-i ceru e-majordomului să găsească peronul de unde putea lua un tren-buclă de clasă standard spre Los Angeles, care era următoarea escală pe linia transterrană. Află că toate trenurile-buclă plecau de la terminalul II, aşa că sui iute în micul vagon monorai care-i transporta pe pasageri între terminale. Acesta lunecă lin pe șina supraînălţată, care-l purtă peste triajul vast ce acoperea terenul la est de Seattle. Trenuri lungi de kilometri care transportau bunuri de consum, trase de uriaşele locomotive electrice Damzung T5V6B. Treceau pe sub el după ce ieşeau din poarta de marfare către Bayovar, planeta 15Mare conectată direct cu Seattle. În acelaşi timp trenurile trans-Commonwealth fulgerau pe magşine, aidoma unor avioane zburând la altitudine zero. Hăt în sud, bărbatul putea vedea o linie lungă de arcade de porţi ce emanau o lumină albastru-decolorat, care producea umbre lungi peste suprafeţele de beton colonizate de buruieni. Gara TSC Seattle era un nod de cale ferată pentru douăzeci

şi şapte de planete din spaţiul de fază I, pe lângă Bayovar, dirijând toate marfarele şi călătorii care se deplasau între ele. Zilnic, mii de trenuri rulau prin gară, formând imensa reţea de legături comerciale care ajutau la menţinerea bazei industriale şi de cercetare de înaltă tehnologie din Seattle.

Stig stătea la un capăt al vagonului monorai tubular, scanându-și rapid tovarăşii de drum şi transferând imaginile în fişiere. Matricea încheietură rulă comparaţii cu miile de fişiere vizuale pe care le acumulase de când începuse să lucreze în Commonwealth. Şapte dintre călătorii din monorai fuseseră şi în trenul de pe Oaktier, ceea ce era normal. Dacă unul dintre ei îl urmărea, îi reprofilaseră chipul de ultima dată când fuseseră împreună în acelaşi tren.

Terminalul II era un dom uriaş din metal şi beton, din care jumătate se găsea sub sol. Numeroasele lui peroane erau dispuse radial pe două niveluri: cel inferior, pentru sosiri şi cel superior, pentru plecări. Stig plăti cu bani lichizi biletul la clasa standard, care avea să-l ducă pe toată bucla până la Calcutta şi sui pe o bandă rulantă spre peronul A-17, unde tocmai trăgea unul dintre trenurile-buclă cu douăzeci de vagoane. Bărbatul rămase așteptând relaxat lângă o uşă deschisă de la vagonul al doilea, privind întârziații care se grăbeau pe peron. Nimeni din monorai nu coborî pentru trenul-buclă. Mulţumit, Stig se îmbarcă şi traversă vagoanele până intră în al cincilea; abia atunci se aşeză.

Hoshe Finn stătea la coadă pentru taraba francizei Bean Here de la capătul peronului A-17 şi-şi privea ţinta suind în trenul local.

— Oamenii tăi l-au reperat? o întrebă pe Paula aflată lângă el.

— Da, mulţumesc. Echipa B îl încadrează. Tocmai s-a instalat în vagonul cinci.

Bărbatul cumpără o cafea pentru el şi un ceai pentru Paula.

— Bănuieşti pe cineva din echipa B?

— Din păcate, n-am niciun suspect real, rosti ea şi suflă în ceai pentru a-l răci. Asta înseamnă că va trebui să-i tratez pe toţi ca posibili agenţi dubli.

— Asta mă include şi pe mine?

Ea sorbi din ceai şi-l privi gânditor.

— Dacă lucrezi pentru un serviciu de securitate al Executivului sau pentru o divizie de operaţiuni clandestină corporativă, atunci cel care te-a infiltrat dispune de resurse şi anticipaţie care depăşesc până şi capacitatea mea de a le contracara.

— Iau asta drept un compliment.

— Mulţumesc pentru că mă ajuţi, Hoshe.

— Plăcerea-i de partea mea. Sper doar să-ţi aducă ce ai nevoie.

— Asta sper şi eu.

El rămase lângă taraba Bean Here şi privi trenul pierind din gară. Una peste alta, era o situaţie stranie şi oricare i-ar fi fost finalul, ştia că n-avea să-i placă. Fie că Preşedintele ucidea cetăţeni fără teamă de consecinţe, fie lunaticul de Bradley Johansson avusese dreptate din capul locului. Nu era sigur care dintre variante era mai neplăcută.

***

Trenul-buclă avu nevoie de zece minute ca să ajungă la LA Galactic, iar cea mai mare parte a timpului aceluia fusese petrecut târându-se prin gara Seattle şi așteptând printre marfare la poarta buclă transterrană. Cu secole în urmă, când începuse totul, nici măcar TSC nu-şi putea permite în LA un teren de dimensiunea celui necesar pentru o gară planetară. De aceea, se mutase la sud de San Clemente şi închiriase o parte din Camp Pendelton de la

guvernul american, într-un contract care asigura Pentagonului acces direct la găurile-de-vierme, oferindu-le capacitatea de a desfăşura trupe oriunde pe planetă sau în afara ei. Cerinţele militarilor se destrămaseră treptat, pe măsură ce o parte tot mai mare din populaţia Pământului plecase pentru a-şi găsi printre stele propriile genuri de libertate şi naţionalism, lăsând în urmă tot mai puţini dictatori militari şi fanatici, până ce, în final, apăruseră Naţiunile Federale Unite. Pe când vechile armate îşi dădeau duhul, TSC îşi continuase expansiunea inexorabilă. Pornind din LA Galactic fuseseră descoperite şi explorate mai bine de jumătate din planetele U-congruente din spaţiu] de fază I; iar când TSC îşi mutase finalmente divizia de explorare în exterior pe 15Mari, divizia comercială intervenise prompt pentru a umple vidul. Ca mărime şi complexitate, LA Galactic rivaliza cu gările de pe oricare 15Mare.

Stig coborî din trenul-buclă pe peronul 3 în terminalul Carralvo, o clădire modernistă gigantică şi multisegmentată din beton alb, decolorat încă şi mai tare de soarele neiertător al Californiei. În ciuda mărimii uriaşe a structurii, ea vibra la trecerea trenurilor care şerpuiau, intrând şi ieşind pe viaducte ce se curbau elegant, suprapuse uneori pe câte trei niveluri, graţie unor elaborate contraforturi răsucite. Stig şi-ar fi putut găsi drumul prin Carralvo în beznă absolută, şi nu numai prin spaţiile publice; coridoarele utilitare, birourile managementului şi facilităţile pentru personal îi erau încărcate în fişierele din inserţii. Celelalte şapte terminale pentru călători îi erau la fel de familiare.

Petrecuse ani buni lucrând aici. Dacă s-ar fi putut spune despre Păzitori că aveau o bază regulată de operaţiuni în Commonwealth, aceasta era LA Galactic. Era pentru ei locul perfect şi esenţial. Sute de mii de tone de produse industriale şi casnice erau dirijate zilnic între porţile sale; importurile de alimente depăşeau un milion de tone, în

timp ce materiile prime aflate în tranzit corespundeau unei pieţe şi mai mari. Mii de companii de export-import, de la giganţii Intersolari până la virtuali, care nu erau decât un simplu spaţiu codificat din matrice şi un număr de cont bancar, aveau birourile, antrepozitele şi depourile de transport în interiorul acestei gări cât un oraş. Toate erau cuplate, atât fizic, cât şi electronic, la gigantica reţea de căi ferate şi facilităţi TSC pentru manipularea mărfurilor. Toate aveau conturi multiple în reţeaua financiară. Toate aveau conexiuni cu Directoratul Produselor Reglementate. Toate aveau birouri, de la zgârie-nori întregi la apartamente închiriate. Creşteau, decădeau, dădeau faliment, vindeau acţiuni publice şi erau cotate Intersolar, îşi mutau sediile dintr-un cvartal în altul, schimbau personalul, fuzionau şi se luptau sălbatic între ele pentru contracte. Era super-capitalism într-un mediu limitat de tip recipient sub presiune, care era nemilos faţă de orice slăbiciune.

De-a lungul deceniilor, Adam Elvin înfiinţase şi închisese zeci de companii în LA Galactic. Nu era de altfel unicul. Numărul companiilor ce apăreau şi dispăreau pe parcursul unei singure luni era adesea de ordinul sutelor. Ale lui erau ascunse printre celelalte, deloc diferite de toţi cei care-şi încercau norocul şi porneau să aprovizioneze fie pieţe pe care le cunoşteau, fie în care aveau încredere. El îşi crea identităţi pentru sine, împreună cu toate datele de muncă asociate, şi folosea numele pentru a înregistra o companie care n-avea să fie utilizată ani la rând. Când o activa, era o afacere legitimă, concurând pentru atragerea pieții alături de celelalte.

Procesul acela îi slujise bine pe Păzitori. Toate operaţiunile de livrare de armament şi echipamente spre Far Away implicau o faţadă în LA Galactic, care îi îngăduia să urmărească în mod pasiv livrările. Şi, la un moment dat, toate componentele aveau să treacă pe acolo, pentru verificare, sau comutare, sau pentru a fi camuflate. Din

câte ştiau Paula Myo şi Directoratul Delicte Grave, nu erau decât alt antrepozit închiriat din lanț.

De data aceasta, cu Johansson îmbarcându-se în proiectul de răzbunare al planetei sale şi cu Marina devenind periculos de eficientă în urmărirea lor, scara operaţiunilor era mai mare ca oricând, iar focalizarea ei se extindea. După Coasta Veneţia, paranoia lui Adam atinsese cote noi.

Lemule's Max Transit închiriase un etaj întreg în Turnul Henley, o clădire lipsită de imaginaţie cu treizeci şi cinci de etaje din sticlă, carbon şi beton de partea San Diego a LA Galactic, care se ridica în pădurea de turnuri pentru birouri similare ce forma una dintre platformele de administraţie comercială ale gării. În birourile ei lucrau douăzeci de Păzitori. Patru dintre ei se ocupau de livrările produselor clandestine spre Far Away, iar restul de securitate.

Imediat după ce cumpără biletul pe trenul-buclă, Stig expedie un mesaj către o adresă de unică folosinţă din unisferă. Kieran Mesobel, care era de serviciu la biroul Lemule, îl primi şi, aşa cum cerea procedura, lansă o baterie de software de observare în cibersfera planetară. Programele se autoinstalară în nodurile ce deserveau trenul-buclă pe care îl folosea Stig şi începură să analizeze datele ce treceau prin noduri.

Rezultatele licăriră în vederea virtuală lui Kieran.

— La dracu'! Marisa, avem trafic intern încriptat în trenul lui Stig. Cinci surse şi una chiar în vagonul lui.

De cealaltă parte a biroului deschis, Marisa Mefoster accesă informaţiile.

— Nu arată bine. Este o formaţie standard de încadrare. L-a prins Marina. Futu-i!

Îl apelă pe Adam.

— Avem nevoie de software-ul pe care-l transportă, spuse Adam. Putem încerca o recuperare moartă?

— Boţii sunt amplasaţi, răspunse Marisa şi rulă

diagnostice pe maşinăriile micuţe, aducându-le la statut operaţional. Avem timp, anunţă ea. Gareth acoperă Carralvo. Poate trece pe lângă el.

— Faceți-o!

— Şi Stig?

Adam îşi păstră chipul inexpresiv, nearătând tinerilor cât de îngrijorat era. Cum dracu' îl depistase Marina?

— Nu putem sparge încadrarea – asta ar alerta Marina şi ne-ar trăda capacităţile. Va trebui s-o facă singur. După ce avem confirmarea recuperării, expediază-i un ordin de încetare şi evadare. Și activaţi locuinţa de securitate din Veneţia. Dacă reuşeşte s-ajungă acolo, va trebui supus reprofilării.

— Da, încuviinţă Marisa.

— Nu vă faceţi griji. Este bun şi-o să reuşească.

***

Stig coborî rampa lungă şi curbată de la capătul peronului. Era una dintre cele zece care conectau peroanele de sala centrală unde revărsarea de pasageri atinsese densitatea mulţimii care se repede pentru a-şi ocupa locurile dintr-un stadion. Mult deasupra capetelor, plafonul de beton în formă de dom era susţinut de pilaştri gigantici, aidoma unor picioare de păianjeni, ale căror îndoituri bruşte lăsau impresia că ar fi capabili să coboare oricând întreaga masă. Teoria lui era că tocmai din acest motiv oamenii se grăbeau întotdeauna pe aici, fiindcă în mod subconştient încercau să părăsească locul înainte de producerea colapsului.

Pe când înainta pe rampă, numără ieşirile de urgenţă. După ce ajungea la sala centrală, mai avea nevoie de trei minute şi jumătate până la staţia de taxiuri. De acolo până la birou făcea minimum zece minute, în funcţie de traficul pe căile interne ale gării.

În faţa lui, Gareth păși pe rampă şi începu să înainteze pe ea. Purta o jachetă gri elegantă peste o cămaşă galbenă.

Antrenamentul lui Stig îl făcu să nu întoarcă ochii când trecură unul pe lângă celălalt. Îi veni totuşi greu să n-o facă. Gri pe galben. Ordin de recuperare moartă. Pentru aşa ceva exista un singur motiv: el era sub observaţie.

Erau pricepuţi, trebuia s-o recunoască. Verificase pe tot drumul de întoarcere de pe Oaktier şi nu văzuse pe nimeni. Bineînţeles, putea fi vorba despre supraveghere virtuală; o echipă cu IR care-l urmărea prin intermediul video-camerelor publice şi senzorilor. Chiar şi mai greu să scapi de ei.

Când ieși de pe rampă, schema sălii centrale i se depliase deja în minte cu toate amănuntele. Porni către stânga, unde erau peroanele cu numere pare, după care sui pe una dintre escalatoarele triple spre mallul de la nivelul cel mai de jos.

În tot acest timp, privea cu atenţie. Acum era greu. Fu conştient că ridicase ochii când ajunsese la nivelul median şi trecuse pe setul următor de escalatoare. Era semnul sigur al cuiva care căuta o încadrare. Oare îi atenţionase? Totuşi, dacă îl urmăriseră, l-ar fi văzut cu certitudine executând rutina anti-urmărire. Dacă n-ar fi privit, ar fi devenit suspect. Decisese pentru o uitătură scurtă, nepăsătoare, în sus, capturând imaginea într-un fişier de inserţie.

În timp ce escalatorul luneca lin în jos, Stig studie imaginea spectrală din vederea virtuală. Lângă balustrada balconului stătea un individ, un surfer tipic pentru Coasta de Vest, care coborâse de asemenea din trenul-buclă de la Seattle, fără să fi fost însă în acelaşi vagon cu el. Îi extinse imaginea şi-l studie. Păr blond şi des strâns în coadă la spate, nas acvilin, maxilar pătrat, cămaşă albastră sport şi blugi. Nu putea garanta, dar trecu imaginea pe reapelare

instantanee.

Escalatorul îl aduse la mallul din marmură şi neoane şi Stig se îndreptă către toaleta publică. Majoritatea cabinelor erau pustii. Doi bărbaţi foloseau pisoarele. La chiuvete erau un tată şi copilul său.

Stig intră în a doua cabină goală, încuie ușa şi-şi lăsă pantalonii în vine. Dacă cei din încadrare acoperiseră toaleta înaintea lui, nu aveau deocamdată nici un motiv de suspiciune. Folosindu-şi matricea palmară, transferă software-ul pe care-l luase de la Kareem într-un cristal de memorie şi ejectă micul disc negru din unitate. Îl puse într-o carcasă de plastic standard, o înveli în hârtie igienică şi o aruncă în vas. Dispăru destul de uşor după ce trase apa, apoi ieşi din cabină pentru a se spăla pe mâini.

Când reveni în mall, blondul în cămaşă albastră examina vitrinele magazinelor la douăzeci de metri mai departe.

Stig intră în cel mai apropiat magazin de articole sportive şi-şi cumpără o pereche nouă de adidași, plătind cash. Echipa de încadrare trebuia să verifice ce schimbase cu casierul. Intră după aceea într-un magazin universal şi luă o pereche de ochelari de soare. Reveni în sala centrală şi se opri la unul dintre chioşcurile mici care vindeau tricouri pentru turişti şi-şi alese o pălărie de soare destul de bună. Porni în continuare în lungul casetelor pentru bagaje din stânga şi-şi apăsă tatuajul de credit pe cea pe care o folosise cu trei zile în urmă. Uşa se deschise şi Stig scoase geanta neagră de umăr care conţinea trusa lui pentru urgenţe.

Fără să privească îndărăt sau să mai facă alte verificări, se duse direct la staţia de taxiuri. Când uşa rotativă îl scoase în lumina caldă a soarelui californian, Stig zâmbi. În ciuda posibilităţii serioase de a se prăji, avea să se distreze din plin în orele următoare.

***

Antrepozitele nu-l iritau pe Adam în aceeaşi măsură în care o făceau districtele de turnuri pentru birouri ce se întindeau pe latura sudică a lui LA Galactic. Detesta mulţimea de companii de manipulare şi transport care supravieţuiseră într-o legătură parazitară cu reţeaua feroviară TSC. Erau adevărate entităţi capitaliste, care nu produceau nimic, obligându-i pe oameni să livreze produse, sporind costul vieţii pe o sută de planete, existând pe seama celor care munceau în producţie. Desigur, trebuia s-o recunoască, cei care activau în prezent în producţie nu mai erau vechile clase muncitoare aşa cum fuseseră definite de marxism; toţi erau ingineri care se ocupau de depanări cibernetice. Cu toate acestea, în ciuda schimbărilor şi indiscutabilelor îmbunătăţiri pe care automatizarea şi consumerismul le aduseseră în standardul de trai al proletariatului, ele nu modificaseră structura puterii financiare care conducea rasa umană. O minoritate infimă controla bogăţia a sute de planete, șuntând, cumpărând sau corupând guverne pentru a-şi menţine dominaţia. Iar el se găsea aici, trăia printre ei, un consumator zelos al produselor lor, intimidat de dimensiunile lor, cu ţelul vieţii sale aproape pierdut pe măsură ce-şi vindea o parte tot mai mare din propria persoană pentru cauza lui Johansson. O cauză care acum îi stârnea motive reale de îngrijorare. Nu ar fi suflat o vorbă altora – la urma urmelor, cui ar fi putut spune? – dar trebuia să se confrunte cu posibilitatea descurajantă şi terifiantă ca Bradley Johansson să fi avut dreptate în privinţa lui Starflyer. Întreaga situaţie legată de Dysoni era prea stranie, se acumulau prea multe coincidenţe: misiunea *A doua şansă*, dispariţia barierei, Poarta Iadului, atacul din Coasta Veneţia. Adam era convins că va urma războiul şi nu era sigur de partea cui avea să se situeze guvernul

Commonwealthului.

De aceea, îşi continua munca meticuloasă de asamblare a echipamentelor lui Johansson, fără cinismul lui obişnuit. Evitase partidul de multă vreme şi nu asigura susţinerea niciunei filiale de pe nici o planetă. Păzitorii erau cei care se bucurau de toată atenţia lui. Tineri nebuni, entuziaşti şi devotaţi de pe Far Away, care porneau voioşi în cruciada lor şi nu aveau absolut nici o idee despre felul în care funcţiona Confederaţia. Pe ei îi proteja, călăuzindu-i ca spre o străveche, mistică şi promiţătoare nirvana aflată la capătul drumului. Atât doar că azi se părea că Stig nu avea să scape.

Maşina staţiei lor îl purtă cu precauţie pe căile interne până în districtul Arlee – două sute şaizeci de kilometri pătraţi de antrepozite pe latura estică a lui LA Galactic. Clădirile din material compozit, cu faţade neutre, erau amplasate într-un caroiaj perfect. Unele erau atât de mari încât ocupau un cvartal întreg, în vreme ce alte cvartale cuprindeau până la douăzeci de clădiri separate. Toate aveau pereţi uşori din compozite şi celule solare negre pe acoperişuri, iar aparatele mătăhăloase de condiţionare a aerului se ridicau de pe pereţi şi margini ca nişte cancere mecanice, cu ventilatoarele strălucind portocaliu stins sub lumina fierbinte a soarelui. Nu existau trotuare şi automobilele erau o raritate pe drumurile acestea. Furgonete şi camioane mari se deplasau peste tot, cu matricele pilot navigând pe calea simplă dintre halele de încărcare şi un triaj pentru marfare care funcţiona non-stop. Cel puţin însă districtul acesta implica deplasarea fizică a bunurilor, nu se limita la tranzacţiile financiare şi înmulţirea banilor din birouri. În mod normal, aşa ceva le făcea mai suportabile pentru Adam.

Intră în parcarea halei de încărcare a antrepozitului Lemule’s Max Transit, o clădire de dimensiuni medii cu o suprafaţă de depozitare de două hectare. Bjou Mesobel şi

Jenny Menowak lucrau înăuntru. Lemule's avea o comandă mare pentru localizarea şi livrarea de module de ambalare pentru un lanţ de supermarketuri pe cinci planete din spaţiul de fază II, iar lăzile respective erau stivuite în jumătate din interiorul cavernos, așteptând ordinele de expediere. Încărcătoare cu platformăşi elevatoare cu furcă lunecau înainte şi înapoi pe aleile dintre stivele metalice înalte, deplasând echipamente agricole, scule pentru tâmplărie, UGboţi, portaluri holografice casnice şi o sută de alte articole care constituiau partea legală a companiei, ambalându-le pentru călătoria cu trenul peste planete. În sine, Lemule's Max Transit era o operaţiune viabilă. În fiecare dimineaţă, când îşi părăsea hotelul de pe coastă şi şofa în LA Galactic, Adam simţea ironia faptului că, după atâția ani pe care-i petrecuse conducând concerne identice, putea asigura managementul unei companii tranzitorii într-un mod mai bun decât o făceau întreprinzătorii şi oportuniştii disperaţi pentru succesul propriei lor firme.

Pe când Adam cobora din maşină, Bjou închise uşa rulantă grea de la capătul halei de încărcare.

— Cum merge? se interesă Adam.

— Jenny a deschis chepengul de acces. Botul S&I ar trebui să fie aici în patruzeci de minute.

— A recuperat sigur carcasa?

— Da, domnule.

— În sfârșit şi o veste bună.

Porniră spre capătul opus al halei, unde Păzitorii stabiliseră o zonă sigură. Bjou şi Jenny pregătiseră un transport de echipamente pentru Far Away, camuflând componentele în unelte industriale de bază şi produse electronice casnice expediate către Armstrong City. De cealaltă parte a lăzilor deschise şi maşinăriilor dezasamblate, în podeaua din beton sudat enzimatic, fusese deschis un chepeng de vizitare ascuns. Sub el se afla un puţ circular mic, care cobora cinci metri până la una

dintre conductele de canalizare ce deserveau LA Galactic. Şi aceasta fusese perforată, iar orificiul astupat cu un chepeng etanş. Jenny stătea pe muchia puţului, cu o expresie preocupată pe chip, urmărind înaintarea botului lor S&I prin labirintul de conducte de canalizare care se întindea sub LA Galactic.

—Nici o problemă, domnule, anunţă ea. Monitoarele noastre n-au observat nimic care să fi urmărit botul.

— Bine, Jenny, rămâi pe poziţie.

Bjou trase două scaune şi Adam se aşeză, recunoscător. E-majordomul lui anunţă un apel încriptat de la Kieran.

— Ne-am gândit că ar trebui să ştiţi că Paula Myo tocmai a sosit cu un tren-buclă din Seattle. Este însoţită de personal de securitate TSC. Se pare că se îndreaptă spre centrul operativ.

Un fior rece străbătu spinarea lui Adam. Dacă femeia se ocupa personal de operaţiunea lui Stig, atunci ştia cât de important era bărbatul.

— Vreţi să intrăm pe reţeaua lor internă? întrebă Kieran. Am putea vedea ce face ea.

— Nu, răspunse imediat Adam. Nu putem garanta o intrare curată, în niciun caz în securitatea TSC. Nu vreau să-şi dea seama că ştim despre ei. Deocamdată ăsta-i singurul atu al lui Stig.

— Da, domnule.

Adam rezistă impulsului de a-şi lăsa capul în palme. Rămase pe scaunul din plastic dur, cu ochii la deschiderea secretă din podea, în timp ce apela fişiere şi le afişa pe vederea virtuală. Undeva trebuia să existe o verigă slabă, o cale pe care Paula o găsise pentru a se infiltra printre curierii săi. Când informaţia pal-chihlimbarie apăru în faţa lui, se blestemă pentru greşeala elementară pe care o făcuse. Stig cumpăra software de la o relaţie din Parteneriatul Shansorel, aceeaşi persoană care vânduse software regulator pentru un set de modulatoare de

microfază achiziţionate de Valtare Rigin. Semnătura parteneriatului era înglobată în subrutine şi lesne de urmărit.

— Fir-ar a dracu', mormăi el. „Îmbătrânesc. Şi mă prostesc."

— Totu-i în regulă, domnule? întrebă Bjou.

— Da, aşa cred.

***

Tarlo aştepta în sala operativă a departamentului de securitate TSC din LA Galactic când Paula Myo intră.

— Scuze, şefa, rosti el. Cred că m-a depistat când a ieşit de la budă.

Femeia dădu scurt din cap.

— Nu-ţi face griji.

Bărbatul aruncă o privire ofiţerului de securitate TSC care o escortase pe Paula. Tot departamentul căzuse pe spate şi oferise cooperare deplină la simpla menţionare a numelui ei.

— Ar fi trebuit să recurgem la o urmărire virtuală.

— Am reţinerile mele vizavi de capacităţile lor de susţinere electronică. În tot cazul, v-au găsit încadrarea destul de repede. Dacă sunt atât de buni, ar fi sesizat o virtuală imediat ce am fi început-o. Se întoarse către ofiţerul de securitate. Aş dori, te rog, un birou protejat, pe care să-l putem folosi drept cartier general.

— Da, doamnă.

Îi conduse pe un coridor spre un birou pustiu şi activă sistemele, oferindu-le acces total.

— O echipă de susţinere a plecat din Paris şi va fi aici peste o jumătate de oră, îi spuse Paula lui Tarlo când rămaseră singuri. Ei vor putea să dubleze restul oamenilor tăi.

— Ar fi trebuit să fie din capul locului o operaţiune pe

scară mai mare.

— Ştiu. Vestea a sosit pe neaşteptate.

Paula fu surprinsă cât de uşor îi fu să spună minciuna, dar o exersase în prealabil. Totuşi echipa de susţinere era inevitabilă acum. Ea trebuia să se concentreze însă asupra celor care ştiuseră înainte ca ţinta să-i fi observat. De acolo trebuie să fi pornit scurgerile de informaţii.

— Eşti sigur că a descoperit încadrarea? îl întrebă pe Tarlo, neplăcut de conştientă de faptul că bărbatul făcuse parte din operaţiunea Coasta Veneţia.

— Este în misiune de curierat, nu? Aşa ne-ai spus. Şi-a efectuat rutina de cercetare dacă nu-i urmărit, după care a mers şi a luat altceva din caseta de bagaje. În mod normal nu se-ntâmplă aşa. Îţi faci cursa cât mai repede cu putinţă, fără să iei de pe traseu un al doilea obiect, care dublează riscul. În plus, eu îl urmăream şi el ştia că-i supravegheat. Ridică jalnic din umeri. Asta-i părerea mea, dacă are vreo importanţă...

— Nu-ţi face griji, eu continui s-o apreciez. Ne rămâne aşadar doar să ghicim ce va face el în continuare.

— Poate să facă un singur lucru: să-ncerce să scape de noi.

— Care-i situaţia actuală?

— Carol şi ceilalţi sunt în patru taxiuri, în faţa şi în spatele lui. Au deconectat software-ul matricei de pilotare şi poliţia rutieră din LA a fost informată că este o operaţiune a Marinei. Avem autoritate completă pe rută. N-o să scape de noi într-un taxi.

— Mda. Mă preocupă ce era în geanta de umăr pe care a luat-o din casetă.

— Probabil că armament, pentru momentul când va încerca să scape.

— S-ar putea să ai dreptate. Oricum, nu putem risca. Ia legătura cu departamentul de poliţie LA şi spune-le că am nevoie de o echipă cu armament tactic în aşteptare.

— Am înţeles.

***

De la terminalul Carralvo şi până la antrepozitul Lemule’s Max Transit din districtul Arlee erau treisprezece kilometri în linie dreaptă. Prin conductele de canalizare, drumul era mult mai lung şi nici nu era direct. Botul Service & Inspectare trebuia să traverseze câteva puncte de legătură, valve de scurgere care se deschideau şi închideau aidoma unor ecluze pneumatice, pentru a putea trece dintr-o conductă în alta. La patruzeci şi trei de minute după ce Adam sosise în antrepozit, el se târî în cele din urmă sub chepeng. Jenny cobori iute în puţ şi deschise chepengul. Bjou şi Adam stăteau deasupra ei, luminând-o cu lanterne puternice, pentru ca să poată vedea ce face.

Adam se strâmbă când chepengul se deschise şi miasmele îl izbiră. Jenny se aplecă spre botul S&I murdar pe care-l donaseră de la compania de servicii utilitare LA Galactic. Îi luă carcasa mică de plastic din membrul electromuscular şi închise repede chepengul.

După ce ieşi din puţ, Bjou închise gura de vizitare şi începu s-o etanşeze şi camufleze pentru inspecţii superficiale. Jenny întinse carcasa lui Adam şi acesta o deschise şi introduse cristalul de memorie în matricea lui palmară.

— Se verifică! anunţă când meniul programului se derula pe ecranul unităţii.

Jenny suspină fericită.

Adam îl apelă imediat pe Kieran.

— Transmite-i lui Stig codul de încetare şi evadare.

***

Biroul diviziei de securitate TSC se umplea. Pe lângă echipa de susţinere şi rezervă din Paris, mai venise un

detectiv locotenent din DPLA, care acţiona ca ofiţer de legătură. În cele două ore de când părăsise LA Galactic, ţinta nu făcuse altceva decât să intre în LA, unde coborâse pe Walgrove Avenue şi pornise pe jos. Înaintase fără grabă spre ţărmul oceanului, mergând pe străzi, iar acum se afla pe Washington Boulevard, aproape de portul de ambarcaţiuni Del Rey.

Tarlo îi ceru IR-ului oraşului să acceseze câteva video-camere publice din zonă. Imaginile lor apărură pe ecranele din birou. Paula nu le lăsă să focalizeze pe ţintă pentru eventualitatea în care Păzitorii monitorizau fluxul de date, aşa că ele îşi continuară baleierile lente, zărind-o ocazional când intra în raza lor vizuală.

— Se îndreaptă către port, spuse Tarlo. Crezi că-l aşteaptă vreo şalupă?

— Cine ştie? făcu ea. Fă rost totuşi de la şeful de port de lista tuturor ambarcaţiunilor amarate acolo.

— M-am şi apucat deja, rosti Renne. E-majordomul Paulei o anunţă că senatorul Burnelli o apela pe o linie criptată. Femeia se retrase în spatele biroului şi autoriză legătura.

— Cum merge treaba, Paula?

Una dintre videocamerele stradale observase ţinta care pătrundea în portul Del Rey. Doi dintre membrii încadrării intraseră deja înaintea sa.

— Am treabă, răspunse ea.

Ofiţerul de legătură cu DPLA deplasa echipa cu armament tactic pe altă poziţie.

— Nu te reţin mult, dar m-am gândit că vei dori să auzi ceva. Am o veste bună şi alta mai puţin bună.

— Zi-mi-o pe cea bună.

— M-a iritat faptul că solicitarea mea legată de Far Away fusese blocată, aşa că am confruntat-o direct pe Doy. M-am bucurat să văd că mai am ceva influenţă. Un secol de servicii publice n-a fost chiar complet irosit. Începând de săptămâna viitoare, toate mărfurile expediate spre Far

Away vor fi examinate la Boongate. Nu va exista nici o excepţie. Ea îi va ordona lui Columbia să formeze o divizie de specialişti care să se ocupe de asta.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

Videocamera de deasupra unui debarcader arăta ţinta care păşea pe scândurile de lemn, privind ambarcaţiunile frumoase şi scumpe amarate de ambele părţi. Paula se încruntă.

— Avem disponibilă vreo ambarcaţiune pentru urmărire? îl întrebă pe ofiţerul de legătură.

— Vă pot găsi una.

— Te rog.

Recomută pe legătura cu senatorul.

— Care era cealaltă veste?

— Nu ştiu cum o vei primi pe asta... Eu însumi am fost destul de surprins. De la ultima noastră discuţie, m-am interesat prin diverse locuri obscure. Cei care fac lobby pe lângă Executiv împotriva examinării transporturilor spre Far Away lucrează pentru Nigel Sheldon.

— Repetă, te rog.

— Nigel Sheldon ţi-a blocat solicitarea.

— Eşti sigur?

— Sută la sută.

— Trebuie să ne-ntâlnim.

— De acord. Cât mai repede cu putinţă. Cred că ar trebui să-l introducem şi pe tata în asta.

Ţinta ajunse la capătul debarcaderului, sări peste parmaclâcul din lanţuri şi-şi dădu drumul în apă.

— Futu-i! strigă Tarlo. Ai văzut?

— Echipa cu armament tactic are scufundători? îl întrebă Renne pe ofiţerul de legătură.

Acesta se holba la ecran, nevenindu-i să creadă.

— O să... o să mă interesez.

— Tarlo, rosti Paula, focalizează toate videocamerele disponibile pe apa din port.

—Nicio problemă.

— Desfăşuraţi imediat echipa cu armament tactic, urmă ea.Nicio ambarcaţiune nu mai are voie să iasă din port. Toţi poliţiştii disponibili din Veneţia să vină acolo. Toate ambarcaţiunile vor fi controlate, una câte una. Un elicopter să vină imediat deasupra portului şi să scaneze apa. La gura portului, o şalupă a pazei de coastă, sau altceva cu un sonar – imediat!

Biroul se animă brusc, toţi transmițând mai departe instrucţiunile.

— O să te sun eu, se adresă Paula senatorului. Situaţia a luat-o niţel razna pe-aici.

***

Kazimir stătea în grădiniţa din spate a casei în vreme ce soarele cobora sub orizont. Lumini se aprinseră pe toată lungimea canalului, acolo unde celelalte case aveau spatele către apă. La cinci sute de metri depărtare, felinare stradale de modă veche iluminau puternic podul mic cu balustrade albe. Zgomotele nocturne ale oraşului plutiră peste tânăr, purtate prin văzduhul cald şi nemişcat. Kazimir era extrem de conştient de urletele sirenelor. Deocamdată niciuna nu se auzea în apropiere. În vederea virtuală, cronometrul continua să numere minutele şi orele de când Stig sărise în apă. Erau prea multe. Mult prea multe…

La ora 23, elicopterele tot nu plecaseră de deasupra portului. Aşezat pe scaunul lui de pe verandă, Kazimir întrezărea prin interstiţiul dintre casele scunde de vizavi proiectoarele lor puternice de căutare, care baleiau înainte şi înapoi, iluminând velaturile ambarcaţiunilor amarate. Tensiunea aşteptării îi răscolea măruntaiele. Aşteptarea pe un Charlemagne în vederea primirii comenzii de atac era floare la ureche pe lângă asta.

— Kaz?

Fusese un glas slab, mai mult o şoaptă de durere. Kazimir se repezi, împiedicându-se, pe cei câțiva metri care-l despărţeau de marginea apei. Chipul lui Stig privi în sus spre el.

— Ai reuşit! icni Kazimir.

— La limită. Kaz, nu-s sigur că mai pot ieşi. Kazimir intră plescăind în apă şi-l apucă pe vechiul său tutore. Stig nu mai avea practic pic de putere, aşa că tânărul îl prinse în stilul pompierilor, îl trase afară din apă şi se împletici cu el până în casă.

Stig rămase pe canapea, în timp ce Kazimir încuie ferestrele şi uşile, activând sistemul de securitate. După ce trăsese şi draperiile, aprinse în cele din urmă lumina.

— Urăsc să înot, în pizda mă-sii, gemu Stig.

O mască branhială îi atârna în jurul gâtului, clipind încetişor din ledul roşu de avertizare a descărcării sursei.

— Și eu, încuviinţă Kazimir, însă n-am uitat cine m-a-nvățat.

Înveli cu o pătură umerii tremurători ai lui Stig, apoi începu să-i descheie pantalonii îmbibaţi de apă şi mânjiți de mâl.

Stig coborî ochii şi chicoti slab.

— Ca doi poponari... Să sperăm că echipa lui Myo n-apare-n clipa asta prin fereastră.

— Vrei să bei ceva?

— Doamne fereşte! Nici un fel de lichid. Nici acum şi nici altădată. Cred c-am înghiţit jumătate din reţeaua de canale. Crezusem că Pământul are legi antipoluare stricte. După gust n-aş zice aşa-n pizda mă-sii! Îţi dau cuvântul c-am înotat chiar prin căcat pe-acolo.

Kazimir îi trase pantalonii şi-i înveli picioarele în altă pătură. Stig arăta ca un individ care fusese recuperat de la Polul Nord.

— N-ai avut labe?

— Doar la-nceput. Le-am pierdut o dată cu restul. Râse

iarăşi fără putere. Inclusiv cămaşa de pe mine. Asta să fie o lecţie pentru tine, Kaz – nu contează cât de bune îţi sunt gadgeturile şi planurile de rezervă, fiindcă realitatea are alte planuri. Acum, pentru Dumnezeu, spune-mi că Adam a recuperat programele pe care le adusesem!

— Le-a recuperat.

Kazimir îşi trase răsuflarea ca să spună „dar”, apoi se răzgândi.

Ezitarea lui nu trecu neobservată.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Stig.

— Emisiunile de ştiri din seara asta au anunţat că din clipa aceasta toate mărfurile expediate spre Far Away vor fi controlate. Elvin şi Johansson n-au comentat nimic, totuşi se pare că ne-au ras.

***

Personalul de securitate al gării izolase un spaţiu semicircular mare în jurul casetelor pentru bagaje din terminalul Carralvo. Pasageri curioşi, aflaţi în tranzit spre alte trenuri, zăboveau să vadă despre ce era vorba. În cele din urmă, fură răsplătiţi prin apariţia Paulei Myo. Se auziră câteva aplauze răzleţe şi cineva fluieră apreciativ. Femeia îi ignoră şi privi impasibil echipa de criminalişti care începuse lucrul la casetă. Tarlo şi Renne stăteau imediat în spatele ei, respingând întrebările reporterilor care apăruseră şi atenţionările ofiţerului de securitate TSC. Ştiau cât de mult preţuia şefa lor examinarea neîntreruptă a scenei oricărui delict.

— Deci este o coincidenţă? întrebă Tarlo. Sau să fie politica lor actuală de operare standard – ce crezi?

— Ce coincidenţă să fie? se încruntă Renne.

— Evadarea subacvatică. Auzi, păi dacă vor face mereu aşa, poate că Marina ne va plăti un program de modificare. Ar fi marfă, mi-ar plăcea să-mi crească un sonar de delfin!

— Da? Mă pot gândi la o chestie inutilă pe care să ţi-o înlocuiască.

— Mulţumesc, da’ chestia aia-i folosită la greu.

— Nu este politica de operare standard, vorbi Paula. Azi ţinta noastră a fost un Păzitor. Agentul din Coasta Veneţia lucra pentru altcineva.

Nigel Sheldon… Ce beneficiu avea el însă din aşa ceva? De ce să le îngăduie Păzitorilor să strecoare armament de contrabandă pe Far Away, iar după aceea să atace un dealer care avea contracte cu ei? Era lipsit de sens.

— Eşti sigură că azi a fost un Păzitor? întrebă Tarlo. Renne îi aruncă o privire de avertisment, dar Paula nu reacţiona.

— Problema noastră este că nu știm ce speră ei să realizeze în continuare, spuse Paula. Această etapă nouă este surprinzătoare. Renne, vreau să formezi o echipă care să studieze echipamentele pe care știm că Valtare Rigin le aduna pentru ei.

— Raportul diviziei armament spunea că existau prea multe necunoscute, replică prudent Renne. Nu ne-a putut oferi o utilitate specifică.

— Știu. Necazul lor este că sunt indivizi conservatori şi practici. În problema asta vreau să ieşim în afară cadrului. Acum facem parte din Marinăşi n-ar trebui să avem greutăţi în a găsi proiectanţi specialişti în fizica armelor, mai ales dintre cei cu imaginaţii hiperactive. Vreau o listă de posibile utilizări, oricât de năstruşnice.

— Da, şefa.

Locotenentul de Marină care conducea echipa de criminalişti se apropie de Paula şi o salută. Tarlo şi Renne se străduiră din răsputeri să nu zâmbească.

— Am obţinut o identificare de familie de la reziduurile ADN, anunţă locotenentul. Aţi avut dreptate, face parte din clanurile de pe Far Away. În trecut am colectat destule eşantioane pentru a confirma corelarea; este un

descendent din a şaptea sau a opta generaţie ai lui Robert şi Minette Mesobel. Dat fiind nivelul de căsătorii între rude, este greu de precizat care anume.

— Mulţumesc.

Paula se întoarse către Tarlo şi ridică o sprânceană. Bărbatul ridică din umeri cu un gest apăsat.

— Scuze, şefa.

— Bun, aşadar ştim că există altă operaţiune activă de contrabandă de echipamente, condusă probabil de Adam Elvin. Începe să trasezi nişte opţiuni pentru urmărirea ei.

***

Biroul micuţ al antrenorului avea o masă cu o matrice conectată direct la reţeaua Clinton Estate. El împinse cadavrul într-o parte, şterse sângele care izbucnise din gâtul bărbatului când îi fusese frânt şi puse palma pe i-punctul matricei, deschizând un canal direct. Software-ul din inserţiile lui se infiltra în reţeaua Estate. Clubul avea rutine foarte sofisticate, aproape imediat sub nivelul IR. Ținând seama de clientela sa, era inevitabil ca securitatea să fie de vârf. De aceea era locul ideal pentru exterminare. Aici oamenii se simţeau suficient de apăraţi pentru a-şi coborî garda.

Software-ul identifică nodurile ce serveau terenurile de squash ale clubului şi se infiltră în programele lor de management sub forma unor sonde de diagnosticare. Nodurile nu puteau fi scoase din funcţiune; aşa ceva ar fi fost detectat imediat de regulatorul reţelei. El dorea doar capacitatea de a devia semnalele de urgenţă.

Când fu mulţumit că subtila lui alterare fusese integrată şi era funcţionabilă, îşi schimbă hainele, îmbrăcându-se cu cămaşa şi şortul albe care erau obligatorii pentru personalul sportiv al clubului. Aşteptă patruzeci şi unu de minute în birou, apoi luă o rachetă de squash şi porni pe

coridorul scurt spre terenul pe care senatorul Burnelli îl rezervase pentru lecţie.

Senatorul era deja pe teren, încălzindu-se.

— Unde-i Dieter? îl întrebă.

— Îmi pare rău, domnule senator, răspunse el închizând uşa, dar Dieter nu se simţea bine şi şi-a luat o zi liberă. Astăzi îi ţin eu locul.

— Bine, fiule, surâse afabil senatorul. Te-așteaptă o sarcină grea. Săptămâna asta m-a bătut asistentul lui Goldreich. A fost umilitor. Acum vreau să-mi iau revanşa în acelaşi fel.

— Bineînţeles. Porni spre senator.

— Cum te cheamă pe tine, fiule?

Braţul lui descrise un arc de cerc fulgerător şi lovi cu muchia palmei în gâtul senatorului. Se auzi un trosnet sonor, când coloana spinării se rupse. Trupul senatorului se înmuie şi căzu pe podea, cu inserţiile zbierând alarme.

El se opri pentru o clipă şi-şi controlă software-ul; nici unul dintre nodurile reţelei nu transmitea alarma. Diversiunile funcţionau, dirijând apelurile de ajutor ale bărbatului care murea spre codul unei adrese inutile, de unică folosinţă. Îşi strânse mâna în pumn şi-şi folosi forţa amplificată pentru a izbi în chipul senatorului. Craniul lui Thompson Burnelli se făcu ţăndări sub impact.

22

— Noi avem istorii despre animale mici şi ciudate care nu erau animale şi puteau fi văzute uneori prin pădurile noastre, spuse Tochee prin intermediul programului de traducere al matricei. Există de asemenea istorii despre păduri care au înăuntrul lor alte păduri, ascunse călătorilor obişnuiţi. Dar, pe măsură ce am pătruns în epoca raţiunii şi ştiinţei, poveştile acelea s-au destrămat în legendă. Nimeni din timpurile moderne n-a întâlnit aşa ceva. Chiar şi eu le-am tratat ca pe poveşti generate în trecutul nostru primitiv şi utilizate pentru a explica un aspect al naturii sau pentru a-i avertiza pe membrii mai tineri ai familiilor. Venerabilul părinte cel mai vârstnic al familiei mele a fost cel care mi-a sădit îndoiala în minte. Înainte să moară, mi-a spus că el zărise micuţele non-animale, ba chiar că se aventurase pe o potecă într-o pădure interioară, cu mulţi ani în urmă, pe când era tânăr, înainte ca tehnologia să se fi răspândit în asemenea măsură. Pentru mine, ideea că astfel de legende nu erau legende, ci puteau fi trăite în mod real, a însemnat prea mult ca s-o ignor. Am plănuit în taină, fără să spun nimic colegilor mei, şi am pornit către pădurea unde vârstnicul meu părinte zisese că vizitase pădurea interioară. Am petrecut multe zile explorând şi în cele din urmă mi-am dat seama nu numai că mă rătăcisem, ci şi că nu mai eram pe planeta mea. Iar acum am propriile mele povesti, care sunt mai extraordinare decât toate celelalte colectate în arhiva noastră.

— Stai aşa, făcu Orion şi un surâs larg înflori pe chipul său acoperit de pistrui. Eşti bibliotecar?

Matricea piui şi anunţă:

— Inserare traducere neechivalentă.

Tochee spuse:

— Sunt un custode al istoriei culturii noastre. Transmit istoriile a ceea ce a fost şi ce ar fi putut să fie, pentru tinerii

multor familii. În felul acesta cunoaşterea noastră nu este doar întreţinută, ci şi apreciată.

— Un bibliotecar! rânji Orion.

— O îndeletnicire foarte frumoasă, rosti Ozzie apăsat. De când translatorul îi transmitea lui Tochee absolut tot ce vorbeau ei, devenea tot mai greu şi stânjenitor să explice accesele de râs ale băiatului. Orion părea să considere amuzantă mare parte din cultura lui Tochee şi Ozzie trebuia să admită că societatea extraterestrului părea să fie într-adevăr destul de puritană şi rigidă.

— De unde ţi-ai dat seama că erai pe altă planetă? întrebă Orion. Poporul tău zboară în spaţiul cosmic?

— Mi-am dat seama că planeta diferea de a mea atunci când am văzut că soarele de pe cer avea altă culoare şi că dispunerea stelelor diferea noaptea, răspunse Tochee. Noi nu zburăm în spaţiu.

— De ce n-o faceţi? Orion indică gadgeturile pe care Tochee le ţinea în manipulatorul său. E clar că aveţi nivelul tehnologic necesar.

— Nu avem niciun motiv s-o facem. Noi nu deţinem non-logica voastră interioară, dorinţa constantă de a explora fără motiv.

— Tu voiai să găseşti legendele, spuse Ozzie. Nu era o acţiune non-logică?

— Ba da, iar prin dorinţa respectivă am demonstrat o abatere atipică faţă de rasa mea. Dacă verificarea relatării vârstnicului meu părinte era necesară, atunci eu şi colegii mei ar fi trebuit să începem o investigare sistematică. Eu am pornit de unul singur, deoarece credeam că colegii mei nu vor fi interesaţi.

— Atipică!

Orion chicotea din nou şi Ozzie îi aruncă altă căutătură de avertisment.

— Mă interesează faptul că rasa ta nu consideră necesar zborul în spaţiul cosmic, rosti bărbatul. Dacă ați atins un

nivel tehnologic ridicat, nu apreciaţi că diminuarea resurselor reprezintă o problemă?

— Nu. Noi nu construim nimic care să depăşească posibilităţile noastre de susţinere.

— Asta-i ceva cu adevărat remarcabil. Specia noastră nu-i deloc atât de raţională.

— Din câte am văzut în călătoriile mele, atitudinea aceasta pare să fie majoritară.

— Da, totuşi există grade de abatere. Îmi place să cred că noi suntem rezonabil de cumpătaţi, dar probabil că, potrivit standardelor voastre, nu suntem aşa.

— Asta nu înseamnă că vreunul dintre noi greşeşte, însă nici că are dreptate absolută.

— Aşa sper. La urma urmelor, trebuie să trăim toţi în aceeaşi galaxie.

— Eu cred că inteligenţa şi raţiunea vor fi întotdeauna fundamentale, indiferent de forma pe care o au creaturile înzestrate cu conştiinţă de sine. A nu crede aşa ceva ar însemna să mă îndoiesc de valoarea vieţii în sine.

Ozzie ridică degetul mare în semn de încuviinţare spre extraterestrul masiv. Se apropiau de altă pantă abruptă care era pe jumătate din rocă. Tochee putea escalada asemenea obstacole cu cea mai mare uşurinţă, în vreme ce Ozzie şi Orion trebuiau să se cocoţe asudând de efort. Ozzie privi către oceanul din stânga sa. De două zile mergeau pe vârful falezei stâncoase. Aceasta varia în mod considerabil în înălţime, dar aici ajungea la douăzeci de metri şi la bază nu părea să existe vreo plajă. Oricum, nu exista nici o cale simplă de coborâre.

— În cazul ăsta, suim, îl anunţă pe Orion.

Băiatul făcu o grimasă şi legă mai strâns fâșia de ţesătură albastră decolorată care-i împiedica părul lung să-i intre în ochi. Începură amândoi ascensiunea, proptindu-se cu picioarele în crăpături înguste, prinzându-se cu mâinile de smocuri de iarbă pentru a-şi păstra echilibrul atunci

când greutatea raniţelor îi trăgea spre spate. Tochee se deplasa fluid în sus pe pantă, cu proeminenţele sale locomotorii fixându-se de piatră şi de vegetaţie în timpul urcuşului. Ozzie nu-l întrebase, însă bănuia că extraterestrul putea sui şi o stâncă perfect verticală.

După ce ajunseră în vârf, porniră pe marginea falezei. Terenul reîncepea să coboare lin şi Ozzie ştiu că se aflau pe o insulă. Deluşorul central încununat de junglă fusese vizibil în dreapta lui pe toată durata celor două zile a expediţiei. Sistemul de navigaţie al matricei sale trasa cercul larg pe care-l descriau în jurul deluşorului. Încă nu-i spusese lui Orion, dar peste doi kilometri şi jumătate aveau să revină în locul de unde porniseră.

— Aia nu-i o insulă? întrebă Orion.

Pe linia orizontului se zărea un punctuleţ negru. Când Ozzie transfocă, văzu că era un pisc mic şi solid care se înălţa din ocean, foarte asemănător celui pe care se găseau ei.

— Mda, asta-i a cincea. Înseamnă că-i un fel de arhipelag.

— N-am văzut însă nici un vapor, zise Orion.

— Nu te grăbi, n-au trecut decât două zile.

— Eşti sigur?

— Absolut.

Noaptea nu coborâse niciodată de când ajunseseră pe planeta aceasta. Mai precis, poziţia soarelui strălucitor nu se schimbase deloc. Planeta era precum Luna terestră, orientată permanent cu o faţă către soare. Ozzie nu ştia cum era posibil un climat normal în asemenea condiţii; de fapt, nici haloul gazos nu era un fenomen natural. El şi Tochee utilizaseră toţi senzorii pe care-i aveau împreună pentru a scana mulţimea de punctuleţe scânteietoare ce orbitau prin gaz o dată cu planeta. Nu erau planete, asta era sigur, deşi în rest nu aflaseră prea multe despre ele. Nu emiteau impulsuri radio sau de microunde, cel puţin nu

îndeajuns de puternice pentru a fi detectabile de la distanţă. Ca atare, nu se puteau bizui decât pe descrierea succintă a lui Johansson. Varietăţi gigantice de corali pe care creştea vegetaţie. Ozzie se întrebă dacă Silfenii le foloseau ca oraşe, sau cuiburi, sau dacă măcar se sinchiseau să le viziteze. Poate că existau acolo doar pentru a menţine proaspăt şi respirabil gazul din halo, aşa cum acţionau pădurile şi oceanele de pe planete.

Cât despre măsurătoarea haloului în sine, putuseră aproxima doar că avea o secţiune circulară transversală de două milioane de kilometri şi că se afla pe o orbită la o sută cincizeci de milioane de kilometri depărtare de stea. Nu ştiau ce anume reţinea gazul, dar trebuia să fie un gen de câmp de forţă. Ideea de a construi un tor transparent de asemenea mărime era ameţitoare şi introducea un spectru vast de probleme de inginerie şi întreţinere. Nu se ştia nici de unde provenea energia necesară generării unui câmp de forţă atât de mare, cu toate că Ozzie era aproape sigur de un fapt: constructorii folosiseră energia stelei. Realmente, puţine alte fenomene ar fi putut oferi tipul de nivel de energie necesar. Îl depăşea însă cu totul motivul pentru care cineva ar fi creat un astfel de artefact. Era complet lipsit de caracterul practic al unei sfere Dyson sau al unui inel Niven. Pe de altă parte, dacă deţineai capacitatea să produci aşa ceva, probabil că nici nu aveai nevoie s-o transpui în practică. Iar dacă era sistemul natal al Silfenilor, bărbatul bănuia în mod serios că răspunsul la întrebarea sa ar fi fost: de ce nu? De fapt, nu-i prea păsa, ci era pur şi simplu încântat că o făcuse cineva… şi că el o văzuse.

— Ozzie, Tochee – priviţi!

Orion alerga înaintea lor prin iarbă. Aici nu existau stânci şi terenul cobora lin, ajungând la nivelul apei. În faţă se curba o plajă mare şi nisipoasă. Băiatul o luă la fugă pe nisip. O ramură moartă de ferigă se ridica în vârful unei dune joase la începutul plajei, ca un steag maroniu. Ozzie o

înfipsese acolo când îşi începuseră expediţia de explorare.

Încântarea băiatului se nărui când scoase feriga din nisip.

— Este o insulă…

— Mă tem că da, încuviinţă Ozzie.

— Dar… Orion se întoarse şi privi dealul central. Cum plecăm de pe ea?

— Eu pot să înot până la altă insulă, zise Tochee. Dacă va trebui să veniţi cu mine, trebuie să construim o ambarcaţiune.

Orion privi neîncrezător oceanul.

— Nu putem chema pe cineva în ajutor?

— Nu ne-ascultă nimeni, răspunse Ozzie ridicându-și matricea palmară.

Din clipa când reîncepuse să funcţioneze, aparatul transmisese semnale standard de prim contact şi SOS-uri umane. Deocamdată întregul spectru electromagnetic rămăsese tăcut.

— Dacă aici trăiesc Silfenii, unde sunt ei? întrebă băiatul.

— Cred că undeva pe continent, răspunse Ozzie.

Privi în largul oceanului. La transfocare maximă, inserţiile retinale distingeau trei insule, deşi nu era sigur în privinţa distanţelor. Dacă aveau aceeaşi mărime cu cea pe care se aflau ei, ar fi fost la vreo optzeci de kilometri depărtare. Ceea ce, ținând seama de faptul că el se găsea la numai doi metri deasupra nivelului mării, însemna că ar fi fost mult dincolo de orizont pe orice planetă de mărimea Pământului. Se întrebă dacă aceasta era la fel de mare ca Silvergalde.

— Unde-i ăla? întrebă Orion morocănos.

— Nu ştiu. Poate că în bancul de nori pe care l-am văzut de pe cealaltă parte a insulei.

— De fapt, habar n-ai.

— Nu, se răsti Ozzie, habar n-am. Nu bunghesc defel locul ăsta, e bine?

— Scuză-mă, făcu băiatul împăciuitor. Crezusem doar... de obicei, tu ştii tot felu’ de chestii, asta-i tot.

— Ei bine, de data asta nu mai ştiu, aşa că va trebui să le descoperim împreună.

Îi ceru e-majordomului să apeleze fişiere de construirea ambarcaţiunilor din memoria matricei.

***

Chiar şi în toiul verii, Trine’ba era rece. Umplut în fiecare primăvară cu apele provenite din topirea zăpezilor şi fiind îndeajuns de adânc pentru ca lumina soarelui să nu pătrundă până la nivelul său cel mai de jos, lacul îşi păzea temperatura scăzută. Mark purta un termocostum, plutind printre fabuloase dendrite, evantaie şi arcade de corali ce se ramificau din reciful principal. Deocamdată biologii marini identificaseră trei sute şaptezeci şi două de specii de coral şi numărul lor creştea în fiecare an. Se întindeau de la predominantul spinare-de-dragon, cu moviliţe prelungi de culoarea ametistului şi chihlimbarului, până la nucile-de-plută bej cât nişte pietricele. Formaţiuni ca nişte coarne de unicorni se ridicau din petice de tranşee de coral portocaliu-deschis, cu vârfuri foarte ascuţite. Bărbatul era încântat să vadă că Barry le trata cu respectul cuvenit; mulţi oameni doreau să verifice dacă erau pe atât de tăioase pe cât păreau. Ţesătura termocostumului nu asigura nici un fel de protecţie pentru degete şi palme, şi spitalul din Randtown trata anual zeci de răni ale turiştilor.

Barry îl văzu privindu-l şi ridică mâna dreaptă, făcând semnul circular prin care îl anunţa că totul era în regulă. Mark flutură braţul. Şerpi inelaţi de culoarea cobaltului se foiau întrebător în nişele lor, pe când oamenii înotau leneş pe deasupra. Ştiuci-mochetă se târau pe recif, cu sutele de ochişori pedunculaţi legănându-se ca şi cum ar fi fost un petic de grâu moale şi verde peste care sufla o adiere lină.

Peştii ticseau apa în jurul lor ca un nor de corpusculi văzut printr-un caleidoscop – mii de particule viu colorate ca o răbufnire de artificii, ale căror aripioare şi ţepi pulsau rapid, propulsându-le în zigzaguri smucite. Variau în mărime, de la afriplasele arămii mai mici decât jumătate din degetul lui, până la uriaşii peşti maundy maro şi aurii care se deplasau lent şi greoi, ca nişte beţivi, în jurul recifelor inferioare. Chiar în faţa ochelarilor lui Mark viermuia un banc de spinări-de-şlep alb-lăptoși şi bizari, iar bărbatul schiţă din mâini o mişcare lentă de prindere. Creaturile de lungimea palmei îşi îndoiră spinările simultan, alcătuind o formă de picătură şi țâșniră brusc, îndepărtându-se.

Barry executa tonouri încete, lovind în ritm egal şi atent din labe. Ambele mâini îi erau încleştate în jurul unor elitre uscate de insecte native, pe care le freca încet. Peştii îl urmau, hrănindu-se cu firimiturile. Formaseră spirale gemene în siajul lui, ca nişte tirbușoane care se intersectau. În timp ce mâncau, bacteriile unice existente în traiectele lor digestive începură să strălucească, iluminându-i pe dinăuntru. Privindu-i de sus, suprapuşi peste fundul întunecat, semănau cu coada multicoloră a unei comete care se rotea în ralanti prin întuneric.

Când mâncarea fu pe terminate, Barry îşi lovi palmele între ele, creând un glob de firimituri care se dilata. Peştii din Trine’ba se năpustiră în el, creând în jur o galaxie de stele opalescente.

Mark surâse mândru în masca branhială. Băiatul era tot ce-şi putea dori de la un fiu: vesel, neastâmpărat şi încrezător în sine. Îi era tot mai greu să-şi reamintească de Augusta. În ultima vreme, niciunul dintre copii nu mai vorbea despre planetă, ba chiar şi Liz îşi suna tot mai rar prietenele de acolo, iar Mark însuşi nu vorbise de luni de zile cu tatăl său.

Bătu din picioare, apropiindu-se de Barry, iar vălul de peşti luminoşi se întunecă şi se îndepărtă, căutând altă

mâncare. Cronometrul din vederea virtuală îl anunţă că explorau reciful submarin de patruzeci de minute. Făcu semn spre suprafaţă. Barry răspunse fără chef printr-un gest de încuviinţare.

Ieşiră sub lumina caldă şi puternică a soarelui, care-i făcu să clipească până le dădură lacrimile privind în jur după ambarcaţiunea lor. Catamaranul se găsea la o sută cincizeci de metri depărtare. La provă, Liz flutura din braţ către ei. Mark scoase din gură muştiucul măştii.

— E ceva de înotat până acolo. Ar fi mai bine să-ţi umfli vesta.

— N-am nici o problemă, tată.

— Am eu, în schimb. Umfl-o puţin, da? Fă-o fericită pe mama.

— Bine, bine...

Mark apăsă supapa pompei de pe umăr şi simţi jacheta termocostumului rigidizându-se pe măsură ce ţesătura absorbea aer, umflându-se în jurul său. Se întoarseră pe spate şi începură să dea din picioare.

Sandy făcea explorări subacvatice la mică adâncime în jurul iahtului împreună cu Elle, unul dintre copiii Dunbavand. Lydia şi cei doi puşti ai ei, Will şi Ed, reveniseră deja pe catamaran şi-şi clăteau echipamentul de scufundare. David şi Liz începuseră să pregătească prânzul pe puntea mediană.

Panda latră încântată când Barry înotă către micuţa platformă pentru sărituri din spatele iahtului.

— Stop! strigă Liz.

Căţeaua părea gata să sară şi să înoate din nou. Barry sui pe platforma pentru sărituri şi-şi scoase labele.

— Ţi-a fost dor de mine? o întrebă pe Panda. Ţi-a fost? Câinele continua să latre surescitat şi dădea rapid din coadă. Barry îi vorbi întruna, lăudându-l, în vreme ce suia scăriţa cromată spre puntea principală. Întinse mâna către un ou fiert din salata pe care o pregătea Liz.

— Mai întâi spală-te şi usucă-te, îl avertiză maică-sa. Mark o ajută pe Sandy să iasă pe platforma pentru sărituri. Fata îşi ridică vizorul şi zâmbi fericită la tatăl ei.

— Tati, am văzut un grog acolo. Era enorm! Deschise larg braţele, pentru a-i arăta cât de mare.

— Bravo, scumpo, răspunse el scoțându-și labele. Te-ai dat cu loţiune de plajăînainte să intri în apă?

— Da, da, încuviinţă ea repede şi energic.

Deşi pielea lui Sandy era mult mai oacheşă ca a lui, Mark avea unele dubii în privinţa cefei şi părţii dorsale a braţelor fetei, care i se păreau cam roşii.

— Haide să dăm şi cu nişte balsam după plajă, da? Încântată de atenţia care i se acorda, ea aprobă imediat.

— N-ar fi trebuit să-l ţii aşa mult acolo, îl dojeni Liz când bărbatul se aşeză şi începu să întindă unguentul pe spinarea lui Sandy. Începusem să mă-ngrijorez. Şi uită-te ce mult v-aţi îndepărtat de barcă!

— Mami, dar azi a fost foarte limpede, protestă Barry. Puteai să vezi până la kilometri depărtare. Niciodată nu s-a mai văzut aşa grozav.

Mark îşi privi neajutorat soţia. Cum poţi opri un copil care se simte bine? Ea le aruncă amândurora o căutătură de exasperare şi reveni cu atenţia asupra salatei.

Catamaranul era al lui David şi al Lydiei, care-l foloseau în lunile de vară pentru a explora golfuleţele şi intrândurile de pe ţărmurile lui Trine’ba. Iarna era dus în docul uscat al clubului de iahting din Randtown, aşa că în week-end-uri David petrecea multe ore în remiza ambarcaţiunii, vopsind bordajul şi reparând velatura pentru sezonul următor. Mark era încântat de iaht şi începuse deja să se gândească în mod serios să-şi cumpere unul. Desigur, încă nu şi-l puteau permite. Într-o oarecare măsură o ambarcaţiune făcea parte din viaţa locuitorilor lui Randtown, la fel ca un 4x4 şi un câine.

După ce toţi se spălară, se uscară şi se aşezară la masă,

straiurile electromuscular ale catamaranului depliară velele şi ambarcaţiunea porni spre unul dintre minusculii atoli conici care se înălţau din zona cea mai adâncă a lacului. Le promiseseră copiilor că le puteau vizita după-amiază, pentru a vedea dacă florile-baloane începuseră să se umfle. Se apropia evenimentul anual pe care Randtown îl sărbătorea cu parade şi un gigantic grătar seara, pe malul lacului.

— Asociaţia viticultorilor n-a remarcat nici o reducere a comenzilor, spuse David după ce toţi copiii plecaseră să se instaleze la pupa, unde mâncau îngheţată şi fructe lillin. Am fost aseară la întrunire. Ar fi trebuit să vii şi tu, Mark.

— Nu ştiu dacă aş fi fost primit cu braţele deschise.

— Nu mai fi paranoic, zise Lydia. Nici măcar n-ai avut parte de cele cincisprezece minute de faimă; în seara aia, ai fost doar o minune de un minut. În clipa de faţă mass-media nu-s interesate decât de asasinarea lui Burnelli.

— Baron continuă să folosească expresia aia, oftă Mark. Potrivit emisiunii ei, întregul Randtown este anti-omenire.

Toți locuitorii districtului erau îngrijoraţi în legătură cu efectul pe care propaganda Alessandrei Baron îl putea avea asupra micuţei lor economii. Deocamdată nu se întâmplase nimic. După un impas care durase cinci zile, camioanele Marinei se retrăseseră de pe autostradă şi autobuzele cu turişti reveniseră. Desigur, rezervările pentru vară fuseseră făcute cu luni în urmă şi era prea târziu ca să mai fie anulate. Adevăratul test avea să fie dat de rezervările pentru sezonul viitor. Un număr surprinzător de mare de turişti îi felicitase pe localnici pentru poziţia lor fermă; în mod politicos, interviul lui Mark nu fusese niciodată menţionat. Între timp, oamenii urmăreau să vadă ce se întâmpla cu exporturile de vinuri şi alimente organice.

— Ce naiba, spuse Lydia, pe Elan nimeni n-o să organizeze vreun boicot. Oricum jumătate din vinul pe care-l producem se vinde chiar aici, în district, iar genul de

persoane care cumpără produse crescute organic ne susţin poziţia din capul locului.

Mark încuviinţă posac şi-şi mai turnă vin Chapples.

— Atunci poate c-am scăpat cu faţa curată. David se aplecă spre el şi ciocniră paharele.

— Să bem pentru asta! Haide, viitorul arată bine. Liz aproape c-a spart secvenţa rizomilor pentru soiul Kinavine şi după ce-şi va putea regla singur nivelul de azot o să-l vindem pentru cultivare în toată valea. Oamenii o să-şi scoată viţele vechi ca să-l planteze. Pe Ryceel n-o să mai existe nici măcar o podgorie care să rivalizeze cu vinul ăla.

— Va mai dura însă niţel, interveni Liz. Mark o cuprinse cu braţul.

— O s-o faci tu, îi şopti. Ea îi zâmbi larg.

— Ce naiba-s alea? întrebă Lydia.

Ţinea o palmă pavăză deasupra ochilor, iar cu braţul celălalt arăta spre Randtown.

Blackwater Crag domina linia orizontului îndărătul oraşului, apoi urma o deschidere îngustă printre munţi, la vest de el, pe unde valea autostrăzii revenea în Dau’sing. După aceea vârfurile zimţate se ridicau iarăşi, ca nişte santinele peste malurile lui Trine’ba. Unul dintre piscurile cele mai înalte de pe latura vestică era Goi’al, cel mai sudic din pâlcul denumit în mod colectiv Regenţii, baza moto-sporturilor şi curselor pe zăpadă. Vehiculele micuţe intrau în vacanţă pentru câteva luni doar acum, în toiul verii, când gheaţa şi zăpada dispăreau de pe înălţimi.

Puncte negre se roteau lent peste versantul lui Goi’al. Pentru a fi vizibile de la depărtarea aceea, trebuiau să fie uriaşe.

— Să dea dracii, murmură David.

Merse în cabină şi aduse un binoclu. Vinciurile electro-musculare începură să strângă velele, micșorând viteza pentru a stabiliza catamaranul.

— Elicoptere! anunţă el. Să fiu al dracu’, da’ tare mari

mai sunt. N-am mai văzut aşa ceva… au rotoare duble. Trebuie să fie un fel de ridicătoare de suprasarcini. Cred că-s cel puţin cincisprezece acolo, dacă nu mai multe.

Întinse binoclul şi celorlalţi. Liz îl luă, dar Mark nu se mai obosi s-o facă, ci se lăsă să cadă pe bancheta semicirculară de pe puntea mediană.

— E staţia detectoare, rosti el. După tot ce-am făcut, după tot ce-am spus… ei tot au adus-o. Nenorociţii!

Liz întinse binoclul Lydiei.

— Ştiai că până la urmă aşa se va întâmpla, zise ea. Ceva de dimensiunile astea nu va fi oprit de o ceată de oameni care blochează o şosea.

— Crezusem că trăim într-o democraţie.

— Aşa şi este. Ne-am exercitat dreptul democratic de a protesta, iar ei ne-au ignorat. Marina este un departament guvernamental, la ce te aşteptai?

— Nu știu… Ar fi fost prea mult dacă ceream puţină sensibilitate?

Femeia se ridică de la masă şi se aşeză lângă el.

— Îmi pare realmente rău, dragule. Nu-i doresc aici, tot aşa cum nu ţi-i doreşti nici tu. Va trebui însă s-o acceptăm şi să trăim cu asta. Sunt vremuri ciudate şi trebuie să fim toleranţi. După ce se va termina afacerea cu Dysonii, iar ațâțătorii la războaie şi profitorii nu-i vor mai speria de moarte pe toţi, atunci staţia va dispărea. Şi-o să ne asigurăm c-o să-şi ia toate rahaturile cu ei – ţi-o promit!

— Mda, oftă bărbatul dându-și seama că cei doi Dunbavand îl priveau probabil ca pe un țânc capricios. Da, cred c-aşa-i. Asta nu-nseamnă că trebuie să-mi şi placă.

— Nimeni nu ţi-o cere.

El îşi goli vinul din pahar şi se uită peste apele calme şi reci ale lacului Trine’ba. Elicopterele începuseră să aterizeze pe Goi’al.

***

— Cele mai mari temeri ale noastre s-au dovedit întemeiate, spunea cu glas calm şi apăsat purtătorul de cuvânt al Păzitorilor. Dysonii se pregătesc să invadeze Commonwealthul. Ei au o forţă copleşitoare care se revarsă prin Poarta Iadului şi care va fi dezlănţuită asupra noastră de pe o zi pe alta. V-am prevenit că aşa se va întâmpla, iar acum, din păcate, milioane – dacă nu miliarde – de cetăţeni vor fi ucişi pentru a confirma că toate spusele noastre au fost, din nefericire, adevărate. Ei vor muri fiindcă defensivele Commonwealthului sunt complet neadecvate. Ştim că cei din Marină vor face tot ce vor putea în clipa începerii invaziei şi îi susţinem din toată inima în misiunea lor teribilă, dar sunt mult prea puţini, iar navele sunt insuficiente. Dacă le-am putea oferi asistenţă, am face-o, totuşi nu acela este domeniul nostru.

Ne vom continua lupta noastră singuratică împotriva creaturii Starflyer care a declanşat acest dezastru. Rareori îl putem demasca pe vreunul dintre agenţii săi, deoarece de obicei sunt ascunşi şi protejaţi. În cazul acesta însă dovezile sunt copleşitoare. O singură persoană a înaintat propunerea lansării unei nave pentru a investiga Alfa Dyson. O singură persoană decide bugetul Marinei. O singură persoană cunoaşte adevărata mărime a resurselor de care avem nevoie şi ne refuză permanent resursele acelea. O singură persoană îşi trimite asasinul pentru a-şi ucide oponenţii. Această singură persoană este cea mai puternică marionetă pe care Starflyer a folosit-o vreodată împotriva noastră. Este însăşi Preşedintele Doy!

Vă avertizăm şi nu uitaţi că adevărata criză cu care ne confruntăm nu este ameninţarea fizică a Dysonilor, ci corupţia din interior. Noi am fost mereu oneşti cu voi. Acum, în ceasul cel mai întunecat al omenirii, vă cerem să ne credeţi pentru această ultimă dată. Doy şi stăpânul ei

sunt duşmanul nostru şi ea ne va nimici dacă nu va fi trasă la răspundere.

Trageţi-o la răspundere!

Purtătorul de cuvânt plecă fruntea.

— Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

***

Tot biroul îşi petrecu dimineaţa întocmind rapoarte şi completând formularele departamentului financiar pentru justificarea costurilor acţiunii LA. Din fericire, Paula nu trebuia decât să arunce un ochi peste sinteze şi să-şi anexeze codul de autorizare. În felul acesta îi mai rămânea timp pentru a contempla ce se întâmplase, deşi de fapt nu se putea gândi decât la asasinarea lui Thompson Burnelli. Tarlo şi Renne erau ocupaţi cu cernerea numărului jalnic de mic de piste care rezultaseră din urmărire, pentru a putea schiţa un plan de acţiune. Alic Hogan optase pentru examinarea imaginilor luate de videocamerele din LA Galactic într-o proiecţie virtuală, ca să vadă dacă software-ul fusese predat în interiorul terminalului gării. Ea nu obiectase. În ciuda faptului că era marioneta lui Columbia, Hogan dovedea destulă eficienţă în ceea ce făcea şi ar fi scăpat de prezenţa lui în majoritatea zilei.

Aşa cum se petrecea frecvent cu cazul Johansson, LA devenise o problemă care se multiplicase în mod neaşteptat şi mereu în direcţiile nefavorabile. Ca aspect pozitiv, Paula ştia măcar că Elvin punea la cale altă operaţiune de contrabandă.

La ora 11, Rafael Columbia apăru în birou. Purta uniforma completă de amiral şi era urmat de câțiva ofiţeri de stat-major. Toți din birou îşi încetară lucrul şi-l priviră.

Paula se ridică în picioare, când ajunse la ușa ei.

— Aşteptaţi-mă, le spuse Columbia ofiţerilor şi închise uşa.

— Bună ziua, domnule amiral, rosti Paula.

Închise fişierul din vederea virtuală care afişa numele tuturor celor pe care-i informase despre sosirea unei ţinte în Seattle, alături de etichetele orare respective.

Bărbatul îi zâmbi fără veselie şi se aşeză în scaunul pentru musafiri.

— Bună ziua, doamnă comandor.

— Cu ce te pot ajuta?

— În mod obişnuit, aş fi zis că-mi poţi da explicaţii despre ultimul tău fiasco. Sincer vorbind însă cred că am depăşit genul ăsta de rapoarte, nu?

— Los Angeles a fost un accident, deşi noi am aflat că…

— Nu mă interesează. Din capul locului a fost un căcat de operaţiune. Şi asta este elocvent pentru felul în care conduci tu lucrurile. O *ţintă* apare din senin şi, fără nici o planificare sau notificare anterioară, treci la urmărire cu o echipă cu resurse insuficiente. În plus, când lucrurile merg prost, târăști jumătate din DPLA în operaţiune, la timp ca să vadă cum ne pocneşte în faţă. Am ajuns de râsul curcilor, doamnă comandor. Iar eu nu voi tolera asta!

Paula văzu furia dinapoia expresiei oţelite a lui Columbia şi-şi dădu seama că trebuia să i se destăinuie.

— Îmi pare rău în privinţa publicităţii negative, dar te pot asigura că planificarea operaţiunii a beneficiat de o analiză considerabilă. Utilizarea unei echipe mici a fost deliberată.

— În ce scop?

— Cred că în contrainformațiile Marinei există o scurgere. De mai mult timp rulez operaţiuni de izolare şi identificare pentru a identifica sursa.

Rafael Columbia se întunecă la faţă.

— O scurgere? repetă el cu calm simulat.

— Asta trebuie să fie.

— Şi nu te-ai obosit să mă informezi pe mine sau pe locotenentul Hogan?

— Aşteptam mai întâi nişte rezultate concrete.

— Aşadar nu ai încă un suspect?

— Nu, încă nu am.

— În afara suspiciunilor tale, deţii cea mai măruntă dovadă care să-ţi susţină această afirmaţie nedovedită la adresa colegilor tăi ofiţeri?

— Coasta Veneţia cred că a fost…

— Ah! Celălalt eşec foarte public care a atras atenţia asupra noastră.

— Așa cum spuneam, reluă apăsat femeia, Coasta Veneţia a fost o operaţiune din care s-au scurs informaţii. Atacatorul necunoscut trebuie să fi primit informaţii de la o sursă din interiorul Marinei.

— Şi acest atacator necunoscut, care era wetcablat cu cel mai sofisticat armament pe care-l poate produce Commonwealthul, lucrează pentru Starflyerul lui Johansson?

— Este o ipoteză.

— O ipoteză pe care ai strigat-o foarte sonor spre aliaţii tăi politici.

— De mai multe decenii cineva îmi deviază investigaţiile. Trebuie să încep să-mi lărgesc abordarea.

Se opri în ultima clipă în a-i spune ce aflase de la Thompson Burnelli.

Rafael Columbia scoase din buzunar un ziarecran micuţ. Îl ridică, în timp ce se deplia.

— Îl recunoşti?

Paula privi imaginea de pe ecran.

— Asta-i atacatorul din Coasta Veneţia. Imaginea fusese luată dintr-un unghi prost, de sus, şi individul purta îmbrăcăminte sport albă, dar n-ar fi confundat niciodată faţa aceea.

— Mă bucur că suntem de aceeaşi părere măcar într-o privinţă. Am primit imaginea de la securitatea Senatului. A fost luată de o videocameră din Clinton Estate. Acesta este bărbatul care a ieşit de pe terenul de squash al lui

Thompson Burnelli, după uciderea senatorului.

— Nu putea s-o facă el, murmură femeia îngrozită.

Sheldon îşi elimină adversarii politici? Nu cred. Nu aşa operează Marile Familii şi Dinastiile Intersolare. Ceva e-n neregulă aici. Ceva este foarte în neregulă.

— Cine nu putea s-o facă? întrebă Rafael.

— Asasinul. De ce ar fi fost el utilizat pentru a-l ucide pe senator?

— Habar n-am, în pizda mă-sii! Însă potrivit spuselor tale, el acţionează şi creează panică la ordinele unui ofiţer din Marină.

— N-am spus aşa ceva şi tu eşti un prost dacă o crezi. Rafael Columbia se lăsă pe spate în scaun şi o fixă cu privirea.

— Când am devenit şeful Directoratului, eram la fel de impresionat de persoana ta ca şi toţi cretinii ăia din mass-media pentru care faci spectacol la procesele tale. Legendara Paula Myo care-şi rezolvă toate cazurile mai puţin unul, dar ea tot continuă să lucreze la ăla după atâtea decenii – ea nu renunţă niciodată! De aceea, la fel ca toţi şefii dinaintea mea, te-am lăsat în pace şi nu ţi-am pus niciodată metodele sub semnul întrebării. La urma urmelor, Johansson şi ajutorul lui nu sunt decât doi lunatici, fanatici ai teoriilor conspiraţiilor, care împroaşcă propagandă paranoică. Chiar niţel romantici, ca nişte piraţi în corăbii. Fiindcă singurele stricăciuni pe care le cauzează Păzitorii sunt pe Far Away, unde nimeni nu merge niciodată şi unde oricum nu-i pasă nimănui, cu excepţia Halgarthilor care îşi pot permite. Atât doar că piraţii au fost de fapt psihopaţii cei mai sângeroși, care măcelăreau complet echipajele corăbiilor şi afectau economii întregi pentru că închideau rute maritime. Vezi paralela? Pentru eliminarea pirateriei au fost necesare acţiuni decisive. Eu ţi-am pus la dispoziţie un departament întreg, cu resurse guvernamentale nelimitate, având sarcina de a face un singur lucru. Ti l-am pus la

dispoziţie cu bună credinţă, pentru că tu eşti *Paula Myo* şi toţi te consideră unica persoană din Commonwealth care-l poate prinde pe Bradley Johansson pentru mine.

— O pot face.

— Însă n-ai făcut-o. Motivul pentru care încă-l mai urmăreşti – şi-mi pare rău dacă te vei considera jignită, dar întâmplător este adevărat – este faptul că eşti nevropată şi obsedată. Asta-i unicul motiv, doamnă comandor Myo.

— Sunt ceea ce sunt, iar asta mă face perfectă pentru meseria mea.

— Nu am aceeaşi părere. Capacităţile tale de conducere sunt modeste, îţi scoţi din minţi colegii şi-i asmuţi împotriva ta, nu urmezi procedurile, crezi că nimeni altul nu-i capabil să realizeze sarcinile la fel de bine ca tine… cu alte cuvinte, îi desconsideri şi nu ai încredere în ei şi ăsta-i şi motivul pentru care am ajuns acum în situaţia asta cu scurgerile de informaţii. Trebuie să fie o scurgere de informaţii, nu-i aşa?, fiindcă-i imposibil să fie vina ta, ratato!

— Vrei să-mi spui lucrul pentru care te-ai deplasat până aici ca să mi-l spui?

— Bineînţeles. Începând din clipa asta, îl numesc pe Alic Hogan la conducerea operaţiunii Johansson.

— Nu.

— Vei continua desigur să faci parte din operaţiune, totuşi rolul tău va fi strict consultativ. Hogan va conduce activităţile zilnice ale acestui birou şi se va ocupa de politica şi strategia sa.

— Aşa ceva nu este acceptabil.

— Eşti ofiţer al Marinei şi-mi vei asculta ordinele.

— Nu sunt ofiţer al Marinei. Nu fac parte din farsa asta birocratică. Eu sunt ofiţer de politie.

— Nu mai eşti. Dacă-mi refuzi ordinul, vei fi concediată.

— Asta este investigaţia mea.

— Nu mai este.

E-majordomul Paulei o anunţă că tocmai i se interzisese

accesul la reţeaua biroului. Femeia privi peste masă la Rafael Columbia; îşi simţea corpul încremenit ca în stare de şoc şi pielea i se răcea iute. O senzaţie neplăcută, despre care bănuia că se apropia de panică, începuse să-i înceţoşeze gândurile. Era evident că Rafael nu avea să accepte un compromis; el dorea ca omul lui să conducă operaţiunea şi LA nu era decât un pretext. Un lucru era perfect clar – ea nu mai putea continua investigaţia ca făcând parte din Marină.

— Perfect, demisionez.

Paula se ridică brusc, făcându-l pe Columbia să tresară. Îşi luă cubul de cuarţ cu hologramă de pe birou şi-l puse în poşetă, apoi ridică planta rabbakas de pe pervazul ferestrei.

— Îţi dau un sfat, rosti Columbia. La viitoarea reîntinerire, elimină-ţi dominantele fixate de Fundaţie. În ziua de azi, clinicile pot aduce pe oricine la normalitate.

Ea ridică o sprinceană, interesată.

— În cazul ăsta mai sunt speranţe pentru tine.

Când ea ieşi din cameră, cei din birou stăteau toţi la mesele lor în aceleaşi poziţii ca la sosirea lui Columbia. Unica diferenţă era surpriza de pe chipuri.

— La revedere, le spuse Paula. Şi vă mulţumesc pentru toată munca grea pe care ați depus-o pentru mine.

Tarlo se ridică pe jumătate din scaun.

— Paula…

Ea schiţă un gest infim de negaţie din cap şi bărbatul amuţi. Fără să privească în dreapta sau în stânga, Paula Myo ieși din birou.

Când ajunse pe stradă, merse în mod reflex pe jos până la apartamentul ei, aflat la opt sute de metri distanţă de birouri. Era la primul etaj al unui bloc vechi de secole, cu o curte centrală pietruită spre care dădeau ferestrele acoperite de obloane. Treptele înguste de piatră suiau în spirală printr-o casă a scărilor ce părea mai degrabă

erodată de apă decât produsă de mâna omului. În unica ei concesie vizibilă făcută securităţii, ușa de stejar solid a apartamentului avea o încuietoare electronică modernă, care o dubla pe cea mecanică, străveche.

Înăuntru erau trei încăperi: un dormitor, o baie şi livingul care avea o nișă pentru chicinetă. Paulei nu-i trebuia ceva în plus, pentru că nu folosea nimic în plus. Era un loc unde să doarmă, convenabil de aproape de birou, şi o adresă pentru serviciul ei de curăţătorie a hainelor.

Când intră, fembota stătea pasiv în colţul livingului. Rulase deja rutinele zilnice de curăţenie, lustruind podelele înnegrite de vreme, ștergând de praf toate suprafeţele netede şi punând în maşina de spălat vase farfuria din care femeia mâncase micul dejun. Paula deschise fereastra ce dădea în curte şi puse planta rabbakas pe comoda micuţă de lângă ea, unde avea să fie luminată de soare în toate după-amiezile. După aceea privi în jurul livingului perfect ordonat, ca şi cum ar fi căutat un indiciu. Nu avea nimic altceva de făcut. Se aşeză pe sofaua orientată către portalul mural, stând doar pe marginea ei.

Amintirile îi reveneau în minte. Amintiri care nu fuseseră niciodată şterse sau transferate în stocarea de securitate la vreuna dintre reîntineriri. Amintiri despre care presupusese că erau latente. Imediat după procesul părinţilor ei, Paula revenise la hotel escortată de poliţie. În capitala lui Marindra fusese construit un turn mare, cu încăperi cubice, mobilier nou şi curat şi aer condiţionat. Escorta o lăsase singură, oferindu-i un moment de respiro înainte de sosirea oficialităţii guvernamentale de pe Limanul lui Huxley, care s-o ducă „acasă”. Atunci, după terminarea procesului, nu ştiuse ce să facă. Nu avea cum să-şi umple timpul, nu trebuia să meargă la şcoală, nu era nici Coya cu care să piardă vremea, nici băieţi după care să tragă cu ochiul. Se aşezase pe marginea patului, privise cerul oraşului prin fereastra mare şi aşteptase. Lucruri ciudate se petrecuseră

în mintea ei – strigătele isterice şi rugăminţile Coyei continuaseră să răsune acolo şi în tot acel timp ochii ei – care se uitau pe fereastră – nu-i puteau zări decât pe părinţii care erau scoşi din sală. Tatăl era cu capul plecat, cu visurile şi speranţele făcute cioburi împrejur. Mama era la fel de distrusă. Totuşi Rebecca se întorsese ca să privească spre partea opusă a sălii de judecată, prinsese căutătura fiicei ei vitrege răpite şi mișcase din buze:

— Te iubesc…

În apartamentul ei mic şi pustiu din Paris, Paula şopti:

— Și eu te iubesc, mami.

Apoi, aşa cum făcuse în camera aceea de hotel cu o sută şaizeci de ani în urmă, Paula Myo începu să plângă.

***

Pregătirile duraseră multe luni, cantităţi vaste de resurse şi capacităţi industriale fuseseră abătute de la expediţia de expansiune care se pregătea prin gaura-de-vierme interstelară, dar LuminăDimineaţăMunte era în sfârșit gata. Ceilalţi stabili încheiaseră alianţe care ar fi putut să-i conteste dominanţa. Îi îngrijorase noua sa tehnologie. El ştia că experimentaseră cu construirea de găuri-de-vierme fiindcă detectoarele de unde cuantice identificaseră fluctuaţiile trădătoare dinspre multe colonii din tot sistemul Prim. Dacă nu acţiona acum, aveau în scurt timp să ajungă pe picior de egalitate şi avantajul lui avea să fie definitiv pierdut.

Trei sute treizeci şi opt de găuri-de-vierme fură deschise la unison. Erau mici, largi de numai un metru şi jumătate. Atât cât să permită trecerea unui focos de rachetă de zece megatone. După aceea găurile-de-vierme se închiseră.

LuminăDimineaţăMunte le redeschise lângă grupările primare ale tuturor celorlalţi stabili de pe planetă, în interiorul câmpurilor de forţă protectoare foarte puternice

care-i păzeau de atacurile din văzduh şi lângă clădirile întinse ce-i adăposteau, îi alimentau şi le satisfăceau toate nevoile. Focoasele detonară instantaneu, nimicind toţi stabilii şi mobilii de pe o rază de douăzeci şi cinci de kilometri. În clipa în care exploda primul val de bombe nucleare, LuminăDimineaţăMunte redeschise găurile-de-vierme, de data aceasta lângă următoarea serie de ţinte – stabilii subsidiari de pe orbita planetei natale a Primilor. După aceea se ocupă de prima dintre cele două planete solide, apoi de a doua. Veni rândul gigantei gazoase interioare, al sateliţilor ei, al habitatelor asteroidale, al gigantei gazoase interioară şi al platformelor industriale. Talazul de distrugeri undui prin sistem mai bine de o zi. Puţine dintre grupările de stabili rămase știură vreodată că erau în război; avuseseră parte de prea puţine avertizări sau chiar de niciuna. Valul de atacuri al lui LuminăDimineaţăMunte străbătuse sistemul stelar mai iute decât viteza luminii.

După ce se termină, după ce toate celelalte grupări de stabili fuseseră reduse la nivelul unor lacuri de lavă radioactivă, LuminăDimineaţăMunte folosi iarăşi găurile-de-vierme. De data aceasta expedie prin ele conexiuni, microunde sau cabluri de fibră optică, înfiltrându-se în reţelele de comunicaţii rămase fără nuclee ale rivalilor dispăruţi. Gândurile şi ordinele sale se revărsară în minţile mobililor supravieţuitori, ștergându-le moştenirea mentalăşi transformând LuminăDimineaţăMunteîn unica entitate înzestrată cu raţiune din sistemul stelar. Toţi mobilii fură prinşi în plasa gândurilor sale când preluă controlul infrastructurii şi navelor spaţiale rămase. În următoarea săptămână trimise în spaţiul cosmic miliardele de mobili noi, pentru a cerceta ruinele şi a inventaria sistemele mecanice care scăpaseră neatinse. Majoritatea fermelor şi fabricilor alimentare nu fuseseră afectate, ca şi foarte multe dintre facilităţile industriale. Informaţiile acelea fură

folosite pentru asamblarea unei strategii de integrare, contopind toate centrele de producţie într-o organizaţie unică. Aceasta începu să amalgameze mii de mobili în noi grupări subsidiare pentru a face faţă uriaşelor cerinţe ale administrării unui întreg sistem stelar. Fără rivali şi acționând laolaltă, outputul industrial combinat al tuturor uzinelor industriale era mai mare decât fusese vreodată.

Sinergie, o numeau memoriile Bose. Conceptele şi termenii străinului continuau să dăinuie şi se furişau printre gândurile lui LuminăDimineaţăMunte, în ciuda faptului că memoriile fuseseră şterse de mult. LuminăDimineaţăMunte îşi luase chiar precauţia de a distruge fizic unitatea stabilă în care fuseseră ele stocate. Mai rămăseseră doar amintiri ale amintirilor, informaţii diseminate care se manifestau în frazările ciudate ale străinului. Nu mai exista temerea posibilei contaminări. LuminăDimineaţăMunte era acum pur, o entitate care trăia în tot acest sistem stelar şi care se pregătea să se extindă în al doilea.

Reluă efortul de ajungere la Commonwealth; sute de nave zburau zilnic prin gaura-de-vierme interstelară spre sistemul stelar care avea să fie folosit ca escală la jumătatea drumului, purtând echipamente pentru construirea următoarei serii de găuri-de-vierme.

***

Dintre sutele de miliarde de mobili care se grăbeau să-şi îndeplinească sarcinile repartizate, unul singur nu asculta instrucţiunile lui LuminăDimineaţăMunte. Întrucât un asemenea individualism era imposibil pentru un Prim, mobilul acesta se deplasa unde dorea şi vedea ce dorea.Nici un alt mobil nu deţinea genul de structură de gândire independentă pentru a-i chestiona acţiunile. Atâta vreme cât evita atenţia principalelor rutine de gândire ale lui LuminăDimineaţăMunte, putea să umble fără grijă, după

cum voia.

Vreme de mai bine de o zi ocolise baza giganticei clădiri-munte ce conţinea nucleul iniţial al masivei creaturi interconectate care era LuminăDimineaţăMunte. Nu se mişca la fel de lin precum ceilalţi mobili, deoarece nu era obişnuit cu patru picioare şi nici cu modul straniu în care se flexionau şi răsuceau acestea. Totuşi făcu progrese.

Pe fundalul minţii sale existau directivele şi gândurile lui LuminăDimineaţăMunte, provenite de la micul dispozitiv de comunicaţii ataşat de una dintre tijele receptorilor nervoşi. Le ignora, deoarece aşa dorea. Era o capacitate mentală pe care alți mobili n-o aveau. Imaginile şi informaţiile sosite din dispozitivul de comunicaţii constituiau un ghid util pentru cele ce se petreceau în sistemul Prim.

Mult deasupra sa, trăsnete orbitoare loveau repetat domul câmpului de forţă protector, sfârâind şi descărcându-se în sol pe crestele văii. Norii clocoteau pe cer cu o viteză pe care n-o mai văzuse niciodată. Erau groşi şi negri, acopereau bolta şi revărsau potopuri musonice în fiecare oră. Ploaia aceea nenaturală era într-atât de puternică, încât peste câmpul de forţă se formau rulete ce purtau apa spre pământul saturat. Adevărate maree de noroi lunecau prin valea sacrosanta şi apărată.

Mobilul privi cu atenţie climatul nou şi un singur gând începu să-i domine mintea: *Iarna nucleară*.

***

Paula Myo luă expresul de la Paris direct către Wessex. În gara planetară TSC de acolo trebui să aştepte mult; spre Limanul lui Huxley circula un singur tren pe zi. Afară se întunecase deja atunci când ea merse în cele din urmă pe peronul 87B, aflat într-o anexă mică de la extremitatea terminalului. Trenul pe care-l găsi acolo se compunea din patru vagoane cu un singur nivel, trase de o locomotivă cu

aburi care putea să fi fost scoasă direct din muzeu. Femeia uitase că drumul acela însemna o întoarcere în istorie. Pe orice altă planetă, o asemenea maşinărie care vomita fum des şi negru din cărbunii pe care-i ardea ar fi fost prohibită în conformitate cu o mulţime de legi antipoluare; aici, pe una dintre cele 15Mari, nimeni n-o băga în seamă.

Sui în primul vagon şi se aşeză pe una dintre banchetele capitonate în catifea. Alte două persoane intrară şi o ignorară. Cu câteva clipe înaintea plecării, un controlor trecu prin vagon. Purta uniformă albastru-închis cu nasturi argintii strălucitori la vestă şi şapcă înaltă cu cozoroc şi trese roşii.

— Biletul dumneavoastră, vă rog, ceru el politicos. Paula îi întinse cartonul mic şi roz pe care i-l tipărise automatul din capătul peronului. Controlorul scoase un cleştişor şi perfora în colţ un orificiu în forma literei „Z”.

— Nu mai durează mult, îi spuse şi-şi atinse cozorocul. Cei o sută cincizeci de ani de cinism şi sofisticare culturală care formau obişnuitul înveliş protector al femeii se destrămară.

— Mulţumesc foarte mult, zise ea.

Vorbise absolut serios; simţea un confort deosebit într-o cultură atât de onestă şi directă.

Rămase apoi cu biletul în mână, privindu-l, iar locomotiva emise un țignal sonor şi părăsi staţia în mijlocul unui nor de aburi albi şi puri şi în ţăcănit de pistoane. Teoretic vorbind, Limanul lui Huxley era „acasă” pentru ea, deşi ea nu simţea nici un ataşament faţă de planetă şi locuitorii ei. Întoarcerea acolo ar fi părut oricărui observator (şi era convinsă că Hogan avea s-o supună unei monitorizări virtuale) ca fiind o fugă în adăpost, revenirea în singurul loc unde s-ar fi putut integra.

Urmă obişnuitul târâș prin triajul planetar. Alte trenuri păreau să gonească pe lângă ei, cu luminile ferestrelor vagoanelor producând o bandă continuă de iluminare.

Semnalele feroviare erau puncte roşii sau verzi pe fundalul întunecat, care se întindeau pe kilometri lăsând impresia unui oraş rarefiat populat. La răstimpuri, farurile orbitoare ale unui marfar curgeau peste şinele argintii, urmate de formele masive şi negre ale vagoanelor ce eclipsau restul triajului.

Înaintarea lor treptată îi purtă într-o lumină chihlimbarie palidă, care se revărsa peste porţiunea aceea a triajului precum razele puternice ale lunii. Când îşi lipea faţa de sticla ferestrei, Paula putea zări porţile aliniate în faţa lor; mai bine de două treimi erau iluminate de lumina zilei de pe planetele la care duceau. În faţa lor căile ferate erau pline de trenuri şi distanţele mici dintre ele erau neliniştitoare; controlul de trafic al gării le aranja în şir continuu. Doar şinele pe care mergea locomotiva cu aburi erau pustii, atât în faţă, cât şi în spate. Descriseră o curbă, pentru a se orienta cu faţa către poarta care strălucea cu lumină difuză având culoare de primulă.

Paula simţi obişnuita furnicătură pe piele când trecură prin perdeaua pneumatică a porţii. După aceea se aflau pe altă planetă şi în toiul zilei, mărind viteza printr-o regiune rurală cu suprafaţă ondulată, alcătuită din loturi agricole verzi dispuse în tablă de șah. Terenurile erau separate prin garduri vii, dese şi ordonate, cu ocazionale ziduri din coral-uscat ce acţionau ca bariere mai substanţiale. Arbori băştinaşi cu frunze roşcate se intercalau printre stejarii, frasinii, sicomorii şi fagii tereştri. Coroanele tuturor fuseseră tăiate, astfel că din trunchiurile groase se ridicau ramuri lungi şi verticale. Fermierii foloseau lemnele tăiate pentru a face focul în lunile de iarnă, reducând dependenţa de rezervele de combustibili fosili. Unul dintre beneficiile folosirii unei tehnologii mecanice atât de simple îl reprezentau cerinţele energetice reduse; toată electricitatea planetei era furnizată cu uşurinţă de hidrocentrale.

Femeia zărea fermele cuibărite printre cutele terenului – clădiri mari din cărămidă cu acoperişuri de ardezie vineţie, înconjurate de hambare în stil olandez, cocini de porci, grajduri şi magazii pentru depozitare. Unele aveau silozuri de grâne, structuri din şindrilă, vopsite în sur-porumbel, despre care Paula ştia că se numărau printre clădirile cele mai înalte de pe planetă. Căi ferate monoşină se ramificau din calea ferată principală, şerpuind spre triajele silozurilor prin debleuri înguste. Şinele erau ruginite acum, la începutul verii, când ogoarele erau încă verzi, dar după strângerea recoltelor, când marfarele colectau zilnic, şinele redeveneau lucioase şi buruienile dintre traversele din lemn se uscau şi dispăreau treptat din cauza căldurii degajate de locomotive şi a jeturilor de aburi. Paula trebuia să admită că arăta perfect bucolic şi idilic. În prezent accepta tot ce respinsese cu atâta forţă ca adolescentă dezrădăcinată şi confuză: faptul că ideea acestei societăţi era imutabilitatea – pentru asta erau proiectaţi membrii ei. Fundaţia Structurii Umane alesese un nivel de tehnologie egal cu cel de la începutul secolului al XX-lea, anterior revoluţiei electronice; genul de mecanică uşor de întreţinut. Dacă aici se defecta ceva, nu necesita diagnostice rulate de calculatoare; inginerii şi tehnicienii puteau să vadă defecţiunea cu ochiul liber printre roţi dinţate şi cabluri electrice. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul informaţiilor. Nu existau matrice baze de date sau reţele; birourile de funcţionari şi contabili lucrau cu registre, dosare şi agende. Fundaţia proiectase oameni care să lucreze în slujbe specifice, iar slujbele acelea nu se metamorfozau o dată cu progresul… fiindcă nu exista progres. Limanul lui Huxley le asigura locuitorilor săi societatea cea mai stabilă din punctul de vedere al securităţii. Paula tot nu putea decide dacă Fundaţia avusese dreptul moral de a începe proiectul respectiv; totuşi, privind ogoarele aranjate şi ordonate şi fermele perfecte, ca desprinse dintr-un tablou, trebuia să admită că

societatea aceea funcţiona.

Trenul intră în periferia capitalei, Fordsville, şi sui un taluz larg, care oferea panorama străzilor din districtele îndepărtate. Şiruri lungi de case sistematizate, cu terase, se întindeau în linii regulate; toate cărămizile lor erau roşu-ruginiu, însă ferestrele late erau multicolor zugrăvite. Printre ele se ridicau clădiri publice mai mari, uneori cu trei sau patru etaje, construite din piatră cenuşiu-închis. Nu existau biserici de niciun fel, fiindcă aici nu exista nici religie; era o planetă unde toţi ştiau că fuseseră creaţi de om, nu de Dumnezeu.

Chiar şi în centrul oraşului clădirile aveau aceeaşi mărime uniformă; case rânduite despărţite prin structuri comerciale şi multe parcuri mari ce întrerupeau lăbărţarea urbană. Fordsville nu semăna cu alte oraşe din Commonwealth, unde banii şi puterea politică se adunau în centru şi arhitectura reflecta concentrarea aceea. Aici egalitatea domnea.

Alphaway, gara principală, era probabil cea mai mare structură din oraş după clinica iniţială a Fundaţiei, având trei acoperişuri prelungi şi arcuite din fier şi sticlă, îndeajuns de înalte pentru ca norii de fum ai locomotivelor cu aburi să se disipeze prin răsuflătorile de pe creste. Paula traversă peronul şi ieşi în piaţa Richmond. Străzile erau animate de tramvaiele electrice cu trei vagoane care circulau pe şinele din mijloc; mai numeroase erau autobuzele, ale căror motoare cu metan mârâiau ascuţit când goneau pe lângă ea; taxiurile şi furgonetele cu mărfuri se străduiau să găsească un spaţiu de trecere printre ele. Unicele mijloace personale de transport erau bicicletele, cărora li se rezervaseră câte două benzi pe fiecare stradă.

Pietonii de pe trotuare mergeau grăbiţi. Mulţi o priveau pe furiş pe Paula, ceea ce o amuză pe femeie. Nu faima atrăgea privirile lor, fiindcă aici nimeni nu ştia despre ea, ci costumul de afaceri care o eticheta ca fiind extra-planetară.

Contrar parodiilor comedienilor din Commonwealth, în ale căror scheciuri cei de pe Limanul lui Huxley erau îmbrăcaţi în salopete identice dintr-o bucată, nativii purtau aproape toate modelele de îmbrăcăminte pe care le inventase vreodată rasa umană. Lipseau doar fibrele sintetice.

Paula traversă piaţa şi intră în principala staţie de tramvai. Nu exista o cibersferă pe care s-o consulte e-majordomul ei şi nici informaţii utile despre trasee şi staţii. Fu nevoită să stea înaintea unei uriaşe hărţi colorate pe care erau schiţate traseele tramvaielor şi să-l găsească singură pe cel de care avea nevoie.

Peste zece minute stătea într-un tramvai care pornise pe traseul său şi despre care spera că o va duce în districtul Earisfield. Era foarte similar celui pe care-l folosise ultima dată când plecase de pe Limanul lui Huxley, deşi nu-şi putea aminti numărul traseului. Pe măsură ce se îndepărta de centru, numărul magazinelor mari şi al depozitelor se reduse, iar străzile căpătară un aer mai rezidenţial, cu cvartale de fabrici alipite între ele. Privindu-le în timp ce le depăşea, Paula continua să fie convinsă că procedase bine când plecase de aici, cu decenii în urmă. După ce crescuse în Commonwealth, planeta aceasta ar fi fost prea liniştită.

Nu pentru prima dată, îşi examina opţiunea principală: să efectueze o reîntinerire şi să şteargă toate amintirile vieţii din Commonwealth. Fără ele, fără bogata contaminare culturală atât de iubită de părinţii ei vitregi, ar fi putut să se încadreze aici. Nu era însă o acţiune pe care să se poată sili s-o facă, cel puţin nu deocamdată. Mai rămăsese de rezolvat primul ei caz real… deși acum devenise incredibil de dificil şi de complex.

Începuse în anul 2243, la două săptămâni după ce Paula absolvise examenele Directorat pentru a deveni investigator senior. Era la nouă luni după ce Bradley Johansson pretinsese că revenise în Commonwealth după ce mersese pe potecile Silfene şi începuse înfiinţarea

Păzitorilor Individualităţii. Ca toţi liderii unor noi mişcări politice, mai ales ai uneia care întreţinea conflicte armate, el avea nevoie de bani cu care să-şi susţină cauza. Întrucât nu mai avea acces direct la banii familiei Halgarth, pusese la cale un plan simplu pentru a fura ceea ce dorea.

Într-o noapte caldă de aprilie, Johansson şi patru colegi pe care-i eliberase recent de Starflyer pătrunseseră prin efracţie în muzeul Moştenirea Tehnologică a Californiei. Ignoraseră sălile de marmură pline cu aparate de zbor uriaşe şi cu imensele avioane spaţiale, trecuseră pe lângă vitrinele umplute cu calculatoare din secolul al XX-lea, nu aruncaseră nici măcar o privire spre primii PEochelari G5, evitaseră roboţii mobili originali, laserele SD, un micro-submarin stealth, prototipul bateriei supraconductoare şi merseseră direct către centrul clădirii. În mijlocul acesteia se afla generatorul găurii-de-vierme pe care Ozzie Fernandez Isaacs şi Nigel Sheldon îl construiseră şi îl folosiseră ca să ajungă pe Marte. Fuseseră necesare multe negocieri şi manevre politice, dar muzeul obţinuse finalmente dreptul de a-l expune.

Când Johansson şi micuţa sa echipă detonaseră uşa principală a domului central, alarmele declanşaseră şi activaseră câmpurile de forţă. Paznicii reacţionaseră prompt şi înconjuraseră domul în mai puţin de un minut.

În scopul împiedicării furturilor, muzeul instalase în mod lăudabil mai multe câmpuri de forţă pentru a izola secţiuni din interior imediat ce se detecta orice formă de comportament delictual. Întrucât domul central conţinea maşinăria cea mai importantă, şi astfel cea mai valoroasă, pe care o produsese vreodată rasa umană, câmpul său de forţă o înconjurase complet. Când se activase, îi prinsese înăuntru pe intruşi. Până aici, perfect!

Având în afara domului peste cincizeci de oameni înarmaţi, şeful pazei se folosise de sistemul de difuzoare publice pentru a recita celor dinăuntru celebrul îndemn de

a-şi arunca armele şi de a ieși cu braţele ridicate şi inserţiile dezactivate. După aceea, încercase să decupleze câmpul de forţă. În clipa aceea se descoperise căîn momentul intrării, Johansson arsese principalul cablu de alimentare al generatorului câmpului de forţă şi legăturile de comandă. Câmpul de forţă se activase în mod automat o dată cu alarma, alimentat de generatorul lui de rezervă, dar deocamdată paznicii nu-l puteau opri.

Nici asta n-ar fi fost o problemă reală. Trebuiau pur şi simplu să aştepte cinci ore, cât era limita de funcţionare a generatorului respectiv. Nimeni din muzeu nu se gândise însă vreo clipă la natura maşinăriei pe care o proteja câmpul de forţă al domului. Privind prin interstiţiul îngust lăsat de uşa avariată, paznicii îi văzuseră pe intruşi muncind cu frenezie în jurul dispozitivului istoric dinăuntru. Johansson cuplase trapa d-zero pe care o aduseseră cu ei şi alimenta încet generatorul găurii-de-vierme. Era vechi de aproape două sute de ani, dar componentele sale erau în esenţă semiconductoare, iar Nigel şi Ozzie îl construiseră cu un factor destul de mare de redundanţă la defecţiuni. După o oră, Johansson izbutise să deschidă o gaură-de-vierme. Aceasta nu ajungea la cine ştie ce depărtare şi în nici un caz nu se compara cu giganticele ei urmaşe comerciale utilizate de TSC. Asta nu-l deranjase totuşi pe bărbat, care nu dorea să ajungă pe Marte şi nici măcar pe Lună. Nu voia decât să fie la patru sute de kilometri depărtare de muzeu, în Las Vegas. Mai exact, în seiful de maximă securitate care deservea cele mai mari opt cazinouri de pe Pământ.

După ce gaura-de-vierme se deschisese în seif, echipa lui pătrunsese acolo. Alte alarme începuseră să urle, declanşate de prezenţa lor, şi câmpurile de forţă se activaseră iarăşi în exterior, concepute pentru a opri până la sosirea pazei orice hoţ care izbutise să ajungă atât de departe. Unul dintre oamenii lui Johansson folosise încărcături micro-termale în jurul uşii seifului şi o blocase

etanş pe dinăuntru. După aceea, bărbaţii petrecuseră patruzeci şi nouă de minute transferând prin gaura-de-vierme, în muzeu, genţi pline cu bancnote. Cazinourile acceptau valuta de pe toate planetele Commonwealthului şi fiecare geantă conţinea bancnote în valoare de cinci milioane de dolari pământeni. În medie, fiecare membru al echipei lui Johansson avu nevoie de un minut să ia o geantă, să o ducă prin gaura-de-vierme şi să se întoarcă după următoarea.

Paula Myo sosise la nouăzeci de minute după declanşarea alarmei muzeului Moştenirea Tehnologică a Californiei. În ultima săptămână, femeia lucrase la straniul caz al unei trape d-zero furate dintr-o fabrică de lângă Portland. Nimeni din Directoratul Delicte Grave nu putuse înţelege ce ar fi dorit cineva să facă cu un asemenea obiect; era accesibil pentru orice companie care ar fi avut nevoie de el. Acum aflaseră motivul. Paula îşi croise drum prin mulţimea surescitată de reporteri, apoi fusese nevoită să treacă pe lângă mini-armata de DPLA şi paznici de muzeu care-i încercuise pe infractori. Se lipise cât putuse mai mult de uşa distrusă, care-i oferea o imagine îngustă şi strâmbă din interiorul domului; se întrezărea doar o latură a venerabilului generator de găuri-de-vierme. Mijind ochii pentru a scruta mai bine prin aerul înceţoşat de câmpul de forţă, Paula putuse distinge siluetele care se agitau.

Absolvise de numai două săptămâni şi acum privea în direct la desfăşurarea celui mai mare jaf din istoria omenirii.

După ce ultima geantă fusese adusă în sala domului, Johansson mutase din nou ieşirea găurii-de-vierme, de data aceasta la o destinaţie necunoscută. Echipa lucrase alte cincizeci de minute, ducând gentile în partea cealaltă. După aceea plecaseră, iar un software simplu cu funcţie de temporizare oprise în urma lor alimentarea generatorului găurii-de-vierme.

După alte două ore, câmpul de forţă încetase. Paula fusese printre cei dintâi care pătrunseseră în dom, supervizând echipa de criminalişti pe care o chemase. Directoratul nu-i alocase ei cazul, bineînţeles, era la prima viaţă şi mult prea neexperimentată (moştenirea ei anormală nu fusese niciodată menţionată). Investigatori seniori cu douăzeci de ani de experienţă fuseseră aduşi la conducerea cazului, iar Paula primise un rol secundar în forţa de intervenţie.

Până dimineaţă, cazinourile confirmaseră că fuseseră furate unu virgulă şaptesprezece miliarde de dolari. Mass-media folosise denumirea Marele Jaf al Găurii-de-vierme.

Conducerea Directoratului îşi asigurase contactele că în scurt timp investigatorii vor face arestări. Era pur şi simplu imposibil să scapi de atâția bani fără să atragi atenţia.

Johansson însă plănuise totul cu mult grijă şi cheltuise banii cu genul de oameni care nu puneau întrebări şi care nu deschideau în nici un caz conturi masive şi inexplicabile în bănci. Pe Far Away, Păzitorii începuseră să-şi mărească numărul şi activităţile, pornind campania împotriva principalului agent al lui Starflyer – Institutul de Cercetări – cu membrii familiei Halgarth ca ocazionale ţinte secundare.

Forţa de intervenţie a Directoratului izbutise să identifice ADN-ul lui Johansson din firele de păr rămase în dom. La început, nu însemnase nimic: o mulţime de oameni treceau săptămânal prin sala aceea şi el era doar un nume dintre cele două mii cinci sute de mostre confirmate. Fişierul lui prezenta o cercetare din cauza circumstanţelor anterioarei dispariţii din familie şi de la slujbă, cu cinci ani în urmă. Abia când acţiunile de sabotaj începuseră pe Far Away şi Păzitorii îmbâcsiseră unisferă cu propaganda shotgunning, investigatorii Directoratului puseseră lucrurile cap la cap. Prinderea lui Johansson era însă o sarcină mult mai grea. El folosea doar intermediari pentru achiziţiile de armament şi Păzitori pentru emiterea mesajelor de propagandă. Toate

arestările efectuate fuseseră periferice. Nu se apropiaseră de el nici măcar pe departe.

De-a lungul anilor, apoi al deceniilor, investigatorii părăsiseră forţa de intervenţie sau fuseseră realocaţi, ori pur şi simplu se retrăseseră din Directorat. Paula suise prin ierarhie, până ajunsese la comanda forţei de intervenţie. În cele din urmă, până şi forţa de intervenţie fusese dizolvată în mod discret, iar cazul Marelui Jaf al Găurii-de-vierme fusese trecut pe plan secundar. Femeia menţinuse totuşi cazul activ ca parte din investigarea generală a Păzitorilor. Pentru mai bine de o sută treizeci de ani, ea nu abandonase. Nu putuse.

Tramvaiul se opri la capătul lui High Street din Montagu şi Paula coborî. Oraşul nu se schimbase, cel puţin din amintirile ei vagi din prima viaţă. Când privi în lungul străzii cu magazine şi hoteluri mici, văzu cum cobora spre golfuleţul din capăt. Îşi amintea că într-o parte era un port din piatră, cu bărci de pescari scoase din apă pe promontoriul stâncos şi năvoade întinse la uscat. Stoluri de păsări mari, stacojii, se roteau pe deasupra, tetralbatroşi ale căror pene unsuroase le îngăduiau să înoate aproape la fel de bine pe cât zburau.

Mijlocul după-amiezii nu reprezenta un moment animat în Montagu. Majoritatea oamenilor se găseau la muncă, astfel că strada nu era foarte populată, iar autobuzele erau pe jumătate goale. Cel mai apropiat magazin avea două bovindouri mari, care expuneau manechine bine îmbrăcate. Pe Limanul lui Huxley nu existau lanţuri de magazine sau francize. Economia era practic comunism de piaţă, dar se accepta producerea individuală a bunurilor şi produselor neesenţiale, ceea ce oferea designerilor o considerabilă libertate de inovare. Rochiile de pe manechine erau cu certitudine atractive, ca şi şalurile drapate în jurul lor.

Paula intră şi fu întâmpinată de vânzătoare, o tânără ale cărei haine proveneau numai de pe rafturile din prăvălie.

Pentru o clipă Paula se pomeni studiind-o puţin cam prea pătrunzător; totuşi cum anume trebuia să arate cineva care fusese proiectat pentru a fi vânzător în magazin? *La fel ca tine*, îşi spuse ea îmbufnată, *o persoană obişnuită.* Oricum nu exista o castă a vânzătorilor din magazine. Gena dominantă nu i-ar fi conferit decât o trăsătură comportamentală pentru servicii publice. La fel de bine ar fi putut să fie bucătăreasă, bibliotecară sau grădinar. Abia după şcoala primară, care dura până împlineau doisprezece ani, cei de pe Limanul lui Huxley începeau să aleagă specialitatea pe care doreau s-o urmeze în sfera lor de interes predeterminată.

Vânzătoarea surâse uşor, văzând hainele Paulei.

— Te pot ajuta, domnişoară?

Paula avu nevoie de o secundă ca să înţeleagă că ea părea mai tânără decât vânzătoarea, chiar şi îmbrăcată în costumul de afaceri

— Îmi pare rău, dar n-am nevoie de haine. Doream să mă interesez cum să ajung la reşedinţa Denken.

— Ah, da. Vânzătoarea era aproape încântată de întrebare, ca şi cum ar fi fost ceva ce s-ar fi aşteptat din partea unui extraplanetar. Este pe Semley Avenue.

Îi oferi Paulei o serie de indicaţii, după care întrebă:

— Dacă nu te deranjează că te întreb, de ce vrei să-l vizitezi?

— Am nevoie de nişte sfaturi.

— Serios? Nu ştiusem că cetăţenii din Commonwealth folosesc liber cugetătorii noştri.

— Nici n-o fac. Eu m-am născut aici. Surâse larg zărind expresia vânzătoarei.

Semley Avenue rămăsese neschimbată: o stradă cu bungalow-uri ce aveau în faţă grădiniţe perfect aranjate. Excepţia o constituiau coniferele plantate pe marginile trotuarelor, ce fuseseră îngrijite cu atenţie în cei o sută cincizeci de ani care trecuseră şi care acum erau copaci

înalţi şi groşi. Aroma puternică, combinată cu briza proaspătă dinspre mare, crea atmosferă de relaxare. Aducea în mintea Paulei aspectul unui sătuc de pensionari.

Reşedinţa Denken era ultimul bungalow înainte ca strada să se deschidă într-o fâșie de parc, care se întindea pe vârful stâncilor. Era mai mare decât celelalte case, ceea ce reprezenta în sine un lucru neaşteptat pe o planetă unde toţi aveau acelaşi salariu, indiferent de munca pe care o prestau. La un moment dat, cineva construise în lateral o anexă mare de cărămidă, cu câteva ferestre simple, aidoma unor ambrazuri. Nu se potrivea cu restul arhitecturii stil cabană a casei.

Paula merse pe aleea micuţă până la uşa din faţă şi sună clopoţelul de alamă care-şi pierduse luciul. Grădina diferea în mod subtil de cele vecine, care preferau organizarea rigidă a peluzelor, răzoare cu flori colorate şi ocazionale scăldătoare din piatră pentru păsări sau orologii solare. Grădina aceasta era mărginită de tufe perene, care ofereau un spectru de culori pastelate, iar peluza nu mai fusese tunsă de o săptămână.

Paula se pregătea să sune din nou, când dinăuntrul casei se auzi glasul unui bărbat:

— Vin, vin!

Peste o clipă uşa fu deschisă de un ins înalt, având în jur de treizeci şi cinci de ani, cu păr castaniu neîngrijit care-i ajungea până la umeri şi prin care începuseră deja să se iţească fire sure. Purta un tricou albastru-turcoaz extrem de mototolit şi un şort de culoarea lămâii.

— Ai venit devreme, o privi el derutat pe Paula. Of… nu putea să vină maică-ta?

— Eu n-am mamă.

Paula putea să distingă trăsăturile de familie. Obrajii bărbatului erau mai rotunzi şi părul mai întunecat decât ai strămoşului său, însă avea acelaşi nas, iar ochii verzi şi expresivi erau de-a dreptul identici. Uşoara uluire înaintea

realităţilor vieţii cotidiene era de asemenea la fel.

Bărbatul îşi frecă apăsat ochii, ca şi cum abia s-ar fi trezit, şi o examina mai atent.

— Hopa, hopa, o extraplanetară! Ce cauţi aici?

— Tu eşti Denken?

— Leonard Denken, da.

— Mă numesc Paula Myo şi nu sunt o extraplanetară. Leonard Denken se încruntă, după care o expresie de surprindere îi apăru pe chip.

— Oh, vai, oh, vai… da, sigur că da, ultimul prunc răpit. Bunicul meu… Ba nu! Străbunicul meu te-a consiliat. Tata pomenea mereu despre asta.

— Acum am iarăşi nevoie de sfaturi. Leonard icni, apoi surâse larg.

— Intră, te rog, intră! Îmi cer scuze pentru deranj. Mintea mea nu-i chiar atât de ordonată pe cât se aşteaptă oamenii, iar casa reflectă lucrul ăsta. Matilda mă tot ameninţă c-o va deretica, dar deocamdată n-am avut şansa să compilez un index. Într-o bună zi… Da, da, într-o bună zi…

Lângă ambii pereţi ai coridorului lung erau stivuite cărţi cu coperte cartonate groase sau legate în piele. Unele stive ajungeau până la umărul Paulei şi păreau teribil de instabile.

— Trebuie să-mi montez mai multe rafturi, spuse Leonard pe un ton de scuză când o zări uitându-se în jur. Pe stradă sunt câțiva tâmplari, însă pur şi simplu încă n-am apucat să stau de vorbă cu ei. Îmi trebuie de altfel şi lemn…

O conduse în anexa mare, care era o singură încăpere.

— Tata intenţionase ca aici să fie biblioteca noastră, zise el, dar se pare că i-am dat niţel planurile peste cap.

Toţi pereţii erau acoperiţi cu rafturi de cărţi, din podea până în tavan, ocupând practic fiecare centimetru de spaţiu disponibil, iar alte cărţi stăteau în maldăre direct pe podea. Doar peretele din spate avea ferestre înalte şi înguste, însă

şi acelea fuseseră de mult acoperite de cărţi. Pe peretele din faţă erau două uşi-fereastră largi şi arcuite care se deschideau în grădina principală a bungalow-ului, de unde exista o vedere superbă peste stânci şi marea de dincolo de ele. În faţa unei uşi fusese instalat un birou mare şi vechi, ticsit cu reviste, hârtii, cărţi şi fişe din carton.

— Ia loc, te rog, arătă Leonard spre un scaun antic şi cu aspect fragil din faţa biroului. Matilda! Matilda, avem un musafir! Vrei nişte ceai? Sau cafea? Mă tem că n-avem mărcile din Commonwealth, dar am un sherry destul de bun. (Se uită în jur, ca şi cum ar fi fost într-o locuinţă străină, până ce văzu o pendulă străveche.) Sau poate că-i prea devreme?

— Un ceai este perfect, mulţumesc. O fată intră pe uşă.

— Ea este Matilda, spuse Leonard.

Adoraţia din glasul lui era aproape stânjenitoare. Chipul său căpătă un aer visător când îi zâmbi.

Paula, care era obişnuită cu femeile cu ADN secvenţat şi modificat din Commonwealth, fu surprinsă de frumuseţea Matildei. Abia trecută de douăzeci de ani, avea pometţi delicaţi ce reuşeau totuşi să-i confere trăsături puternice, completate de ochii mari şi albăstrui ca gheaţa, cu o privire tulburător de pătrunzătoare. Avea părul incredibil de bălai şi-l lăsase să crească foarte lung. Acum era strâns într-o singură coadă care-i cobora pe mijlocul spatelui până deasupra şoldurilor înguste. Era înaltă, cu picioare lungi ale căror forme perfecte se datorau unor muşchi pe care i-ar fi invidiat orice balerină. Paula îi putea vedea foarte uşor, deoarece Matilda nu purta decât un slip roşu micuţ şi un tricou alb scurt. Pielea ei avea un bronz bogat şi sănătos.

Când privi din nou afară prin uşa-fereastră deschisă, Paula zări prosoapele din grădină unde cei doi făceau probabil plajă.

— Vreau să ţi-o prezint pe Paula Myo, rosti Leonard, distinsa noastră musafiră din Commonwealth.

— Bună ziua, zise Matilda. Cu ce te pot servi?

— Doar nişte ceai, mulţumesc, răspunse Paula.

— Sigur că da.

Zâmbetul ei era neprihănit şi Paula se trezi că-i răspunse tot cu un surâs.

— Nu-i minunată? făcu Leonard după plecarea fetei. Era sfios şi în acelaşi timp incitat, ca un adolescent care s-a trezit pe neaşteptate alesul reginei balului. O să-i cer să se mărite cu mine. Aşa cred… Nimic nu-mi doresc mai mult, dar… sunt niţel mai în vârstă. Desigur, ea n-a spus nimic în privinţa asta.

— Nu aştepta prea mult, îl sfătui Paula. Există pe puţin o sută de bărbaţi gata să-i ceară acelaşi lucru, dacă n-o vei face tu. Iar ea se află acolo unde vrea să fie. Asta ar trebui să-ţi spună ceva.

— Da, oh, da, ai dreptate! Îşi dădu seama de comportamentul său şi oftă. Scuză-mă! N-ar trebui să-ţi cer ție sfatul.

— Nu-i nici o problemă. Eu am avut mai multă experienţă cu genul ăsta de lucruri şi sunt obişnuită să văd diferenţe de vârste de peste un secol. De obicei iubirea învinge.

— Da, da, sigur că da! Trebuie să-ţi zic că venirea ta aici m-a şocat. De-aia nu mă comport prea grozav. Scrisorile tale adresate străbunicului sunt undeva pe-aici… Făcu un gest neclar cu mâna spre teancurile din bibliotecă. Le-am citit când le-am preluat de la tata. Tu tocmai obţinuseşi diploma ca să devii un fel de detectiv în guvernul Commonwealthului.

Paula uitase de scrisorile acelea. La început, fuseseră un contact binevenit cu unica persoană din galaxie care părea s-o înţeleagă; apoi, când nesiguranţele i se destrămaseră treptat, mai scrisese doar din politeţe. În cele din urmă, bineînţeles, munca îi răpise atât de mult din timp… Era o scuză foarte jalnică. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Alexis

va păstra scrisorile. Fusese o idilă foarte intensă în timpul scurt cât durase.

— Da, am devenit investigator. Am avut de altfel şi succes. Fără falsă modestie.

El îi zâmbi în felul acela mândru care îi stârni femeii prea multe amintiri vechi.

— Bineînţeles c-ai avut succes. Aveai să fii cel mai bun investigator pe care l-ar fi avut ei vreodată. Deşi n-ar fi admis-o niciodată.

— Pentru asta trebuie să-i mulţumesc străbunicului tău. El mi-a spus să plec. Ştia că n-aş fi fost fericită aici, în nici un caz după ce cunoscusem atâtea din Commonwealth.

— Aş fi avut altă părere, totuşi eu nu sunt el, iar tu ai înflorit în mod evident. Trebuie să te întreb, şi-mi cer scuze dacă sunt indiscret, însă ai vreodată îndoieli în privinţa reîntineririi? Este evident că ai parcurs de câteva ori procesul. Mi se pare că erai adolescentă când ai plecat de pe Limanul lui Huxley…

— Nu, n-am avut îndoieli. Niciodată! Acolo sunt prea multe infracţiuni.

— Și nimeni altul nu poate face slujba respectivă. Paula făcu o grimasă. Bărbatul semăna foarte mult cuAlexis.

— Câțiva s-ar putea descurca, recunoscu ea.

— Te-am întrebat, fiindcă reîntinerirea este unica problemă dezbătută la nesfârșit de casta mea. Pur şi simplu nu putem decide dacă ar trebui s-o adoptăm aici.

— Eu aş spune că este contrară întregului vostru etos. Societatea aceasta a fost înfiinţată pentru ca oamenii să-şi poată trăi vieţile şi să fie mulţumiţi. Mare parte din mulţumirea respectivă provine dintr-un ciclu natural care rămâne neafectat şi care n-a fost niciodată secvenţat de Fundaţie. Ei v-au oferit pur şi simplu capacitatea de a vă bucura de ceea ce era disponibil într-un cadru de lucru relativ simplu – cel puţin comparativ cu majoritatea societăţii Commonwealthului. Indiferent cine aţi fi, va exista

întotdeauna o slujbă pentru voi, o slujbă sau un ţel de care vă veţi bucura şi care vă va răsplăti financiar, nici mai mult, dar nici mai puţin decât alţii. Dacă veţi introduce reîntinerirea, veţi începe să vă extindeţi dincolo de ceea ce poate susţine economia. Iar tehno-economia voastră actuală este unica adecvată pentru castele cu trăsături fixe. Fundaţia ar fi putut secvenţa corespunzător doar comportamentul potrivit pentru o profesiune explicită, alături de unele însuşiri suplimentare, de pildă dexteritatea în cazul medicilor. Voi însă nu puteţi produce tehnicieni de fuziune sau microbiologi. Genurile acelea de profesiuni au prea multe cerinţe – nu există o unică aptitudine recognoscibilă. Pentru a susţine o economie mai modernă, ar trebui să despecializaţi trăsăturile până în punctul în care s-ar dizolva. Aţi sfârși cu oameni normali care vor trăi într-o economie impulsionată ideologic, nu asociată nevoilor. N-ar mai exista nimic care să-i oprească să plece şi să găsească slujbe mai bine plătite pe alte planete, mai ales după vreo două secole de robotit în acelaşi birou.

— Să fiu al naibii… şi care eu crezusem că liberii cugetători ca mine sunt singurii care pot prezenta argumentaţii logice solide!

Matilda reveni cu o tavă pe care se aflau căni cu ceai.

— Nu-l lăsa să te distragă, îi spuse Paulei când îi întinse cana. Este un liber cugetător slab de tot. Pune întruna întrebări şi nu răspunde niciodată la ele.

— Ca să mă gândesc la lucruri, trebuie mai întâi să le cunosc.

Matilda ridică din umeri spre Paula, în semn de „ce ţi-am spus?”, apoi îi dădu o cană lui Leonard.

— Tu cu ce te ocupi? întrebă Paula.

— Sunt infirmieră în maternitatea spitalului local. Îmi plac copiii.

Îi aruncă o privire grăitoare lui Leonard şi bărbatul se înroşi la faţă.

Paula ar fi vrut să se răstească la el: *pentru Dumnezeu, cere-o de soţie!* În casa asta exista prea multă istorie reciclată. O societate statică, atemporală, era un concept interesant, dar care putea fi împins până la extrem. Cu un secol şi jumătate în urmă, ea fusese mai tânără decât Matilda, iar Alexis mai vârstnic ca Leonard. Plecarea ei frânsese inima bărbatului, însă el îi dăduse brânci, ştiind că era unicul fel în care Paula putea să aibă un viitor. Deşi, dacă ea ar fi putut să fie fericită undeva pe Limanul lui Huxley, atunci ar fi fost numai aici, alături de el. Acesta era necazul cu liber-cugetătorii – aveau imaginaţii hiper-active, care-i făceau nesiguri. *Poate că de asta sunt întotdeauna bărbaţi. Fundaţia le-a amplificat pur şi simplu incapacitatea înnăscută de a-şi asuma o obligaţie.*

Matilda privi de la iubitul ei la Paula.

— Vă las să staţi de vorbă. Anunţaţi-mă dacă mai vreţi ceva.

Îl sărută pe Leonard pe frunte şi reveni în grădină. Pe când îşi scotea peticele de îmbrăcăminte ca să se întindă pe prosop, Paula avu un fulger de amintire cu Mellanie şi Morton, o pereche pe care ar fi preferat s-o dea definitiv uitării.

— În acelaşi timp însă, întrebă Leonard, nu eşti tu însăţi contraargumentul perfect al teoriei tale?

— Recent, cineva a afirmat că Fundaţia mi-a stabilit trăsăturile de nevropată şi obsedată. Individul este un idiot, totuşi poate să fi avut ceva dreptate. Sunt nişte trăsături excelente pentru un ofiţer de poliţie. Genul meu este probabil singurul care se poate adapta în Commonwealth.

Tăcu puţin, tulburată de direcţia în care o împingeau gândurile, după care adăugă:

— Posibil şi liber-cugetătorii.

Leonard îşi ţinea cana între palme şi o privea pe femeie.

— Nu suntem chiar atât de „liberi” pe cât cred oamenii. Dacă mi-ai cere o definiţie, aş zice că suntem psihiatrii

societăţii. Fundaţia ne-a considerat necesari să ajutăm lumea aceasta, să răspundem la întrebări şi probleme dincolo de cele obişnuite. Priviţi ca grup, suntem efectiv politicienii. Consiliul nostru ar trebui să ofere opţiuni pe care toţi ceilalţi să le voteze. Expresia chipului i se destinse. Este mai degrabă un mit că toţi ceilalţi ar fi secvenţaţi să facă aşa cum le spunem noi. Deşi trebuie să recunosc că, dacă ar fi adevărat, posibilităţile pentru dictatură ar fi fabuloase.

— Nu cred că tu ai fi un dictator prea bun.

— Nu, aici ai dreptate. Ca o ironie a sorţii, noi suntem cunoscuţi mai degrabă pentru munca noastră la nivel micro, nu macro. Să ştii că eu sunt privit ca psihiatrul local. Orice abatere cât de mică de la tiparul obişnuit al problemei şi casa aceasta este prima escală.

— În privinţa asta sunt la fel de vinovată ca toţi ceilalţi.

— Înţeleg. Aşadar… pentru ce ai venit?

— Poate fi necesar să pregătiţi nişte opţiuni pentru planeta asta. Ați urmărit ştirile despre Perechea Dyson şi extratereștrii de pe Prima?

— Sigur că da, s-a scris în ziare, dar mă tem că noi nu dedicăm chiar atât spaţiu chestiunilor din Commonwealth. Eu însă am primit rapoarte de informare de la oficiul Commonwealthului de aici, din Fordsville. Ai vreo legătură cu ei?

— Am avut, până recent.

Începu să-i povestească tot ce se întâmplase.

După două ore, când terminase, chipul lui Leonard căpătase o expresie evident îngrijorată. Îşi apăsă ambele palme pe tâmple şi expiră zgomotos.

— Exceptând posibilitatea de a mă duce la acest individ Rafael Columbia şi de a-i trage un pumn zdravăn în nas, nu văd multe feluri în care te-aş putea ajuta. Este adevărul – ai lucrat o sută treizeci de ani la acelaşi caz?

— Da. Nu stă în natura mea să abandonez.

— Nu... Nu, sigur că nu. Scuză-mă, dar pur şi simplu nu sunt obişnuit să lucrez cu genul ăsta de scară temporală. Ce anume ai dori să faci în continuare?

— Instinctul meu este să-l prind pe Johansson.

— Da, asta îmi dau seama. Bun, eu deţin bineînţeles anumite puteri... sunt stipulate în carta Fundaţiei. Pot impune Trezoreriei să-ţi plătească un salariu lunar. N-ar fi mare lucru, totuşi ţi-ar îngădui să fii liberă pentru a-l urmări pe acest bărbat diabolic fără să ai grija banilor.

Paula râse oarecum crud. Începea să se întrebe dacă nu făcuse o greşeală teribilă venind aici. Fusese însă un gest instinctiv. El era un liber-cugetător şi ultima ei legătură cu Alexis. Îşi lăsă privirea să se plimbe prin bibliotecă, întrebându-se ce ar fi făcut cu bungalow-ul dacă ar fi rămas aici; ce vopsele, mobilier şi tapet ar fi putut utiliza pentru a îndepărta aerul de paragină.

— Leonard, Commonwealthul mi-a plătit un salariu bun vreme de o sută cincizeci de ani şi în plus mi-a decontat toate cheltuielile. Mi-am terminat de achitat apartamentul acum o sută opt ani. În majoritatea cazurilor mâncam la cantina serviciului. Nu-mi cumpăr decât şase costume pe an şi câteva haine obişnuite. După ce mi-am strâns fondul pentru pensie, toţi banii mi-au fost depuşi într-un cont administrat de IC care creşte, în ciuda inflaţiei. Nu am nevoie de finanţare, dar îţi mulţumesc pentru ofertă.

— Atunci cum te pot ajuta?

— Se consideră că liber-cugetătorii sunt obiectivi în privinţa tabloului general. Doream opinia ta despre ce ar trebui să fac. Deşi asta se apropie periculos de mult de o iertare a păcatelor.

— Ce are religia cu... nu, lasă asta! Vrei să zici că eu ar trebui să-ţi spun cum să procedezi în continuare?

— Poate să mă convingi. Și da, aş aprecia să nu intri în detalii.

— Nu sunt nici măcar sigur că aş putea examina tabloul

general în cazul tău. Ce opţiuni ai? Este în firea ta să nu cedezi niciodată. Știi că locul lui Johansson este după gratii. Foloseşte-ţi talentul şi prinde-l.

— Dar ar trebui s-o fac? murmură ea.

Simpla rostire a întrebării aceleia îi înfiora pielea braţelor.

— De ce n-ar trebui?

— Şi dacă el are dreptate? Dacă există cu adevărat un Starflyer, un extraterestru malign care i-a influenţat pe politicieni?

— Draga mea, însă ar fi posibil aşa ceva? Mi se pare că seamănă suspect de mult cu o teorie a conspiraţiei.

— Ştiu, totuşi mă confrunt cu tot mai multe nepotriviri în caz. Până acum se părea că Johansson avea motivaţii foarte simple, că Păzitorii au fost înfiinţaţi pentru a-l ajuta să fure banii din Las Vegas şi apoi să-i camufleze stilul de viaţă şi să-i permită să trăiască din beneficii. Dar dacă el are dreptate şi Starflyer ne-a împins cumva în expediţia spre Dyson Alfa, atunci s-ar explica foarte multe lucruri. De exemplu, Johansson nu a şovăit niciodată în a-şi afirma credinţa în Starflyer. Cealaltă singură persoană pe care o cunosc şi care poate menţine o poziţie absolut constantă după atâta vreme sunt eu.

— Aha, acum înţeleg de ce ai venit la mine! Este o dilemă morală. Te întrebi dacă n-ar trebui să renunţi la urmărirea lui Johansson, în ciuda faptului că ştii cu certitudine că a comis delicte, şi să porneşti după Starflyer, a cărui existenţă rămâne deocamdată nedovedită.

— Cam asta este, da.

Paula nu aminti că nu exista nici altă persoană cu care să poată discuta situaţia. În clipa aceea, nu era sigură în cine se putea încrede.

— Oricât de măgulitoare ar fi apariţia ta aici, nu cred că sunt cel mai în măsură să-ţi ofer o părere în această privinţă. Nici nu cunosc, nici nu înţeleg politica din

Commonwealth. Şi tocmai aşa ceva mi se pare a fi.

— Nu, nu-i aşa ceva. Politicienii – şi obiectivele lor – sunt desigur implicaţi, chiar foarte mult în cazul lui Columbia, dar nu mă îngrijorează certurile lor pentru putere, ci rezultatul acelor certuri. Şi chiar dacă te-ai îndoi asupra existentei lui Starflyer, îți sugerez să examinezi numeleNigel Sheldon. Cumva el este amestecat în toate astea. Oricum aş privi lucrurile, Johansson s-a înfruntat cu cineva care deţine putere politică şi, în cazul acesta, este posibil ca el să opereze alături de altă grupare politică. În tot cazul, ipoteza asta ar explica motivul pentru care a primit atâta timp ajutor din interiorul guvernului Commonwealthului.

— Stai puţin… mi s-a părut că ai spus că Sheldon a împiedicat examinarea mărfurilor expediate spre Far Away.

— Aşa mi-a zis Thompson Burnelli.

— Atunci cum poate el să fie cel cu care se înfruntă Johansson?

— Nu ştiu. Probabil că nu este. Asta dacă Burnelli avea dreptate. Dacă Johansson l-ar fi convins pe Nigel Sheldon că Starflyer reprezenta o ameninţare, n-ar mai fi fost nevoie nici de Păzitori, nici de Marele Jaf al Găurii-de-vierme. Vechiul meu Directorat şi toate agenţiile guvernamentale ar fi fost angajate în găsirea extraterestrului. Însă el nu l-a convins, deși Sheldon a blocat oricum examinarea mărfurilor.

— Câtă încredere aveai în senator?

— În privinţa asta? Totală.

Leonard se lăsă pe spate, părând ameţit.

— Atunci nu-i logic.

— Pare un paradox numai pentru că deocamdată nu deţinem toate informaţiile.

— De aici şi decizia ta de a continua cazul, da, înţeleg. Dar care parte din el? Mda, o dilemă interesantă… Te-ai putea confrunta cu Sheldon?

— Ținând seama de situaţia mea curentă, probabil că aş putea obţine o singură audienţă la o singură persoană cu putere. Din cauza asta, trebuie să aleg cu atenţie. Dacă Sheldon este amestecat, el va nega pur şi simplu, după care s-ar putea să am soarta senatorului.

— Da. Trebuie evitat. Evident, dacă ar fi să-l prinzi pe Johansson, el ţi-ar putea oferi răspunsuri la multe întrebări.

— Şi găsirea lui Starflyer ar pune capăt situaţiei.

— Cum ai proceda în cazul ăsta?

— M-aş duce pe Far Away. Dacă Johansson are dreptate, atunci în Institutul de Cercetare *Marie Celeste* ar trebui să existe o sumedenie de dovezi.

— N-ar fi periculos?

— Riscul este acceptabil. Nimeni nu s-ar aştepta ca eu să fac aşa ceva. Şi ar fi rapid.

— Da, înţeleg atracţia unei asemenea acţiuni. Starflyer ar fi culpa mai mare, ceea ce ţi-ar îngădui să-l urmăreşti cu conştiinţa curată. Eşti totuşi convinsă că nu-i o reacţie vizavi de şocul concedierii tale?

— Nu, nu este. În cele din urmă îl voi prinde pe Johansson. Pe de altă parte trebuie să ţin seama că din cauza situaţiei Dyson s-ar putea să nu beneficiez de prea mult timp, mai ales dacă Johansson are dreptate şi totul a fost pus la cale în detrimentul nostru. Scopul demascării lui Starflyer în faţa autorităţilor ar fi de a împiedica orice fel de conflict.

— Ignoră factorul timp – este o necunoscută pe care n-o poţi ghici. Trebuie să te duci după Johansson. Ştii cum acţionează el, ştii care-i sunt şabloanele, iar acum deţii un atu uriaş.

— Care?

— Dacă lucrezi singură, el nu va mai afla informaţii scurse din biroul tău. Nu va şti că ai pornit după el.

Paula surâse subţire.

— Ai în comun cu Alexis mai multe decât crezusem.

— Oh, mulţumesc! Aşadar, cum vei proceda?

— O să plec pe Far Away şi-o să-i contactez pe Păzitori. Ei mă vor duce la Johansson. După cum ai spus, nu se va aştepta să apar din direcţia aceea.

— Vai de mine, vai de mine… Bănuiesc că ştii ce faci, dar te rog să fii prudentă! Îmi place să-mi imaginez că strănepotul meu va sta aici şi-ţi va asculta următorul impas.

Femeia se ridică şi-i întinse mâna.

— Spune-i să mă aştepte.

— Îmi vei urma cu adevărat sfatul?

— M-a ajutat să mă concentrez asupra celor pe care trebuie să le fac, da.

El privi afară prin uşa-fereastră către Matilda, care era întinsă pe prosop.

— Atunci ar trebui neapărat să-ţi urmez sfatul.

***

O imensă limuzină Zil neagră staţiona în faţa intrării blocului cu apartamente în care locuia Paula, blocând strada aproape complet. Femeia fu surprinsă că poliţia n-o ridicase de acolo; în cazul cel mai fericit, ar fi trebuit să-l amendeze pe şofer. Când se apropie de automobil, o portieră ca o aripă de pescăruş culisă şi se ridică. Un bărbat cu pielea ca de aur curat scoase capul.

— Trebuie să vorbim, îi spuse el Paulei.

23

Tulip Mansion era situată în afara New Yorkului, în districtul Rye. Clădirea în sine se afla pe vârful unuia dintre munţii scunzi care abundau în regiunea cu relief accidentat, unde era înconjurată de pădurile de pini ce se revărsau peste dealurile vecine. Printre arborii înalţi se amestecau tufişuri gigantice de rododendroni, cărora le pria solul stâncos, producând la înflorire cel mai minunat covor colorat. Cei care aveau case acolo tindeau să rămână multe vieţi şi secole. Apropierea de oraş făcea ca Rye să fie un loc excelent pentru oamenii care-şi puteau permite preţurile. Nu era la fel de şic ca Hamptons… dar era foarte convenabil.

Aşa crezuse Miles Foran când îşi pusese bazele averii la începutul secolului al XXI-lea – un miliardar de pe urma Internetului ale cărui acţiuni cotate la bursă căpătaseră o traiectorie ascendentă aproape balistică. Tulip Mansion fusese visul său de a construi „prima reşedinţă măreaţă cu adevărat americană a noului mileniu”. Nu-l interesau casele standard cu schelet din lemn şi îmbrăcate în cărămidă şi piatră. Superficialitatea nu exista în vocabularul său atunci când îi convocase pe arhitecţi. Zidurile ornate din piatră aveau miezuri de beton şi oţel care aveau să dureze secole. Meşteşugari fură aduşi pe calea aerului din toată lumea; meşteri tâmplari şi pietrari tăiaseră şi cioplisseră, lucrând la o operă de artă în care să poţi locui. Fuseseră contactaţi designeri aristocraţi care să producă un interior clasic modern, pe lângă care palatele magnaţilor petrolului păreau ieftine şi ţipătoare. Domeniul fusese modelat şi amenajat în grădini care să rivalizeze cu Versailles.

Proiectul de construcţie care urma să se întindă pe un deceniu se desfăşura potrivit graficelor, când Jeff Baker lansă pe piaţă noua memorie de cristal. Era apogeul stocării datelor electronice, eliminând toate sistemele concurente,

anulând copyrightul şi revoluționând Internetul, pe care-l transformase în datasferă. Gravitaţia înhățase foarte ferm traiectoria stocului de acţiuni Foran, a cărui unică posibilitate rămăsese declararea falimentului.

Peste câțiva ani, băncile creditoare fuseseră recunoscătoare în mod discret lui Gore Burnelli când le făcuse o ofertă mică pentru domeniu şi nebunia pe jumătate terminată de acolo. Munca fusese reluată. Turnul central ca o stamină fusese terminat, încununat de coroana de antere galbene. Cele patru aripi care se extindeau în jur erau petalele florii – ovale deformate ce căpătaseră acoperişuri curbe stacojiu cu negru, al căror design fusese inspirat în mod direct de Opera din Sydney. Înăuntru se aflau saloanele de recepţie, o sală de bal, o sală uriaşă pentru banchete, cincizeci de dormitoare pentru musafiri, o bibliotecă, piscine, solarii, camere cu jocuri şi cavernoase garaje subterane ticsite cu automobile pentru care destule muzee ar fi fost în stare de orice.

Absolut totul era excesiv până la vulgar, totuşi Justine petrecea la Tulip Mansion mai mult timp decât în oricare altă reşedinţă a familiei. Acesta era cu certitudine singurul loc pe care îl asimila unui cămin. Iar acum trebuia să găzduiască petrecerea de logodnă a Muriellei, într-un moment incredibil de nepotrivit.

Petrecerea fusese însă planificată cu multe luni în urmă. Negocierile purtate între echipele de avocaţi care reprezentau familiile Burnelli şi Konstantin se încheiaseră. Căsnicia lor trebuia examinată pentru mişcările de blocuri de acţiuni între cele două familii, deşi, desigur, blocurile esenţiale n-aveau să se mişte niciodată. Statutul relativ junior al cuplului însemna că cei doi urmau să primească doar acţiuni secundare, câteva mici companii subsidiare, o casă financiară virtuală şi proprietăţi imobiliare în spaţiul de fază III. Cu toate că fuziunea era de linie directă, avocaţii permiseseră posibilitatea unei fuziuni şi mai strânse pentru

copii peste două secole. Era o dinamică interesantă, care durase mult până fusese clarificată.

Cu lacrimi în ochi, Murielle se oferise brav să amâne petrecerea; la urma urmelor, Thompson era strămoşul ei. Justine îi surâsese fetei înlăcrimate aflate la prima viaţă şi spusese: „*Nici vorbă, Thompson ar fi dorit să o ţii*”.

De aceea, la amiază, stătea într-un pavilion acoperit de trandafiri şi primea musafirii care soseau în limuzine moderne sau fabuloase automobile de epocă. Justine nu băga în seamă maşinile; interesul ei în comportamentul competitiv în societate fusese epuizat cu secole în urmă, deşi trebuia să recunoască un anume grad de conştientizare când se ajungea la toaletele purtate de invitaţi. Costumele ar fi trebuit să fie din anii 1950, iar pavilioanele ridicate pe pajiştea de sus a grădinilor reflectau aceeaşi epocă. Chelneri îmbrăcaţi în ţinute adecvate serveau cocteilurile vremurilor acelora.

Justine însăşi alesese o rochie de seară protocolară verde-marin, cu trenă ca o coadă de sirenă. Se împotrivise totuşi cu fermitate purtării de tocuri cui pe iarbă.

Un Oldsmobile ’56 se opri şi Estrella coborî încet din spate.

— Ce naiba ai păţit? întrebă Justine când prietena ei şchiopătă spre chioşc.

Estrella purta o rochie stacojie cu buline albe mari şi ochelari de soare roz cu aripioare. În loc de pantofi avea o pereche de cizme electromuscular de susţinere. O sărută scurt pe obraji.

— Îmi pare rău că stric imaginea generală, scumpo, dar am căzut şi mi-am scrântit ambele glezne. A fost *hidos* de dureros, nu te mint!

— Cum ai reuşit?

— De-a dreptul prostesc. Dansam pe o măsuţă pentru cafea la o petrecere şi când am sărit jos, am aterizat prost. Nu-nțeleg, scumpo… Am mai dansat pe masa aia de o sută

de ori şi n-am mai păţit aşa ceva niciodată!

Justine n-o dojeni; ar fi fost ceva prea părintesc.

— Eu nu mai sunt invitată la genul acela de petreceri.

— Nici n-aş fi crezut, doamnă senator. Acum ai o reputaţie de care trebuie să te-ngrijeşti.

— Mulţumesc tare mult. De la cei ca tine am nevoie de susţinere.

— Ştiu, scumpo. Estrella îşi puse mâna pe braţul Justinei. Cum merge? E chiar aşa groaznic?

— Thompson avea o echipă excelentă şi eu pur şi simplu votez aşa cum îmi spun ei. Încă n-am început să negociez direct. La urma urmelor, este doar o numire temporară, deşi senatorii au votat în unanimitate să-i continui reprezentarea. Până şi oponenţii lui m-au aprobat. Cred că toţi sunt şocaţi sau de-a dreptul speriaţi, niciun senator n-a mai fost ucis până acum. Chestia asta ar trebui să-i transmită asasinului mesajul că politicienii nu pot fi stopaţi în felul acesta. Aşa că, în esenţă, eu nu fac altceva decât să apăr cetatea până la ieşirea lui din clinică.

— Fii curajoasă!

— Mă cunoşti doar, râse ea spart.

— N-au aflat nici acum cine-a făcut-o?

— Nu. Şi nici care ar fi fost motivul. Cine *ucide* oameni în epoca asta? Doar nu mai suntem pe vremea barbarilor?!

Estrella îşi netezi rochia.

— Ba în după-amiaza asta suntem.

— Mda... Ce faci, rămâi la piesa de diseară? O să fie *Visul unei nopţi de vară*. Se zice că actorii din Tolthorpe sunt foarte buni şi grădinarii au ridicat o scenă deschisă în aer liber în faţa pădurii de mesteceni.

— Nu plec nicăieri de-aici, scumpo! O tărie şi un chelner arătos la prima viață sunt tot ce-mi trebuie.

— Bine. Atunci vorbim mai târziu, da?

— Normal. Ia zi, ea este Murielle?

— Sigur că da.

Justine o prezentă pe prietena ei fetei şi logodnicului acesteia, care aşteptau de cealaltă parte a chioşcului. Murielle purta o copie a rochiei albe pe care Marilyn Monroe o avusese în *Şapte ani de căsnicie*. Şi o purta cu eleganţă, Justine trebuia să recunoască. Avea o siluetă fabuloasă, însoţită de o voie bună atât de însorită, încât ea trebuia să recunoască cât de bătrână şi de obosită era în prezent, în ciuda faptului că avea un corp abia ieşit din adolescenţă. Lângă Murielle, tânărul Starral Konstantin era în mod evident îndrăgostit peste urechi, iar cei doi nu-şi dădeau drumul mâinilor nici o clipă. Simplul fapt că stătea în preajma lor o vlăguia pe Justine. Fusese târâtă de entuziasmul inocent al Muriellei faţă de logodnicul ei, faţă de petrecere, căsătorie, viitoarea lor viaţă împreună şi copiii mulţi pe care dorea să-i aibă (cu sarcini naturale, pentru numele lui Dumnezeu!) pentru soţul ei chipeş. Fusese minunat s-o ajute pe fată să planifice totul; Murielle se mutase la Tulip Mansion de cinci luni, imediat după absolvirea Universităţii Yale. Până şi Dysonii şi Marina nu fuseseră decât subiecte secundare.

Apoi un dement îl ucisese pe Thompson.

De ce?

Iar acum ea trebuia să fie dârză şi fermă aşa cum se aşteptau toţi să se comporte un membru senior al familiei Burnelli, deşi nu şi-ar fi dorit nimic altceva decât să-l ia în braţe pe fratele ei mezin şi să-l legene aşa cum făcea pe când avea cinci ani, iar el nu era decât un prunc.

— Te simţi bine, străbu'? întrebă Murielle.

Spre propria ei oroare, Justine îşi dădu seama că i se umeziseră ochii. *Nu acum, fir-ar a dracu'!*

— Mă descurc, zise ea hotărât. Atât doar că la răstimpuri îmi mai amintesc de el.

Murielle o cuprinse în braţe cu un gest atât de copilăros, spontan şi autentic, încât Justine fu cât pe aici să izbucnească cu adevărat în plâns.

— Nu te mai necăji, străbu’, spuse Murielle. O să se-ntoarcă repede.

— Da. Mulţumesc. Justine încuviinţă din cap, dorind să scape de zâmbetul larg, dar îngrijorat, al fetei. Îmi pare rău că-ţi stric ziua.

— Suntem în familie, străbu’. Asta-nseamnă să fim împreună cu toţii şi la bine şi la rău.

Justine îi aranja bretelele rochiei, cu toate că nu era nevoie.

— Şi la bine şi la rău, da?

— În prezent, pentru mine este la bine. Se uită către Starral, care-i surâse înţelegător. Știi că-i foarte bun la pat, şopti Murielle pe un ton confidenţial.

— Da, scumpo, mi-ai spus.

— Nu mă supăr dacă petreci câteva nopţi cu el, străbu’. Înainte de a ne căsători.

Justine începu să chicotească. Îi era imposibil să se abţină; Murielle vorbea cu toată seriozitatea. *Ce minunat să fii atât de tânăr!*

— E-n regulă, scumpo. Bucură-te de el – este cu adevărat un trofeu grozav şi oricine poate s-o vadă. Du-l în dormitor în fiecare seară şi distruge-l pur şi simplu pentru alte fete.

— O să mă străduiesc să fiu cât mai rea, făcu Murielle cu falsă modestie.

— Aşa! Noi, femeile din neamul Burnelli, avem o reputaţie pe care trebuie s-o confirmăm. Mă bizui pe tine să păstrezi onoarea familiei. Dacă mai pot merge a doua zi dimineaţă, înseamnă că n-am fost destul de rele.

Murielle chicoti şi Starral aruncă o privire vag suspicioasă şi îngrijorată spre micuţa conspiraţie feminină.

— Doamne, murmură Justine văzând o limuzină Skoda lungă care tocmai oprise, uite cine-a venit şi – *ce fericire!*— şi-a adus-o şi pe noua ei târfă.

Cele două femei se îndreptară şi afişară zâmbete false,

când Alessandra Baron se apropie de ele.

— Draga mea doamnă senator, îmi pare tare rău de fratele tău, rosti Alessandra. Thompson a fost întotdeauna încântător când l-am invitat la emisiunea mea. Eu spuneam mereu despre el că este un politician decent. Unul dintre ultimii…

Justine simula două sărutări exagerate pe obrajii celebrităţii.

— Mulţumesc mult. Și el gândea la fel despre tine.

— De îndată ce noul trup devine conştient, să-i spui că m-am interesat despre el. Şi mi-ar face plăcere să mai vină la emisiunea mea.

— O să-i spun. Mulţumesc.

— Vreau să ţi-l prezint pe cel mai nou şi mai bun reporter afiliat al meu, vorbi repede Alessandra. Mellanie Rescorai.

Justine surâse când dădu mâna cu femeia mai tânără. Era la prima viaţă şi avea cam aceeaşi vârstă cu Murielle, dar acolo încetau similitudinile. În mod vădit, Mellanie era dură, șireată, agresivăşi periculos de ambiţioasă. Ciudat că Alessandra nu recunoscuse toate astea. Sau poate căîşi cobora garda atunci când se privea în oglindă.

— Sunt onorată, doamnă senator, zise Mellanie. Ai o casă foarte frumoasă aici.

— Mulţumesc. Ţi-am accesat reportajele de câteva ori. Pari să-ţi fi câștigat o reputaţie, mai ales pe Elan.

— Oamenii aceia au fost teribili… să se opună în felul acela Marinei. Commonwealthul trebuia să afle ce făceau.

— Sunt convinsă.

— Gata, Mellanie, interveni Alessandra, suntem la o petrecere! Iar aceasta este fericita mireasă. Prinse ambele mâini ale Muriellei între palmele ei. Felicitări cu ocazia logodnei, scumpo! Arăţi minunat! Cu rochia asta ne-ai umilit pe toate. Şi de fapt pe bună dreptate!

— Mulţumesc foarte mult, răspunse Murielle cu dulceaţă.

— Da, felicitări, zise Mellanie. Eşti foarte norocoasă.

Cuvintele ei sunară aproape ca şi cum ar fi fost adevărate.

Justine aşteptă până ce reporterii îl salutară pe Starral şi părăsiră chioşcul.

— Aminteşte-mi – de ce-am invitat-o?

— Este un eveniment monden, străbu'. Sunt nişte reguli…

— Ah, da. Ştiam eu că exista un motiv foarte bun.

— Crezi că Gore va veni? A sosit toată familia lui Starral.

— Nu te-ngrijora, o să vină el. Ştie ce i-aş face dacă n-ar apărea!

***

Gore Burnelli apăru într-adevăr în uriaşa lui limuzină Zil, deşi mult după ora 17. Justine se desprinse din grupul Halgarthilor cu care stătea de vorbă şi merse să-şi întâmpine tatăl. Bărbatul purta un smoching perfect croit, însă nici măcar acesta nu putea face ca mâinile şi faţa sa de aur să pară umane. Îl însoţea o femeie pe care Justine n-o recunoscu la început; foarte atrăgătoare, cu chip tânăr ce avea trăsături orientale şi părul negru strâns sobru la spate. Purta un costum modern de afaceri, ceea ce era enervant, întrucât invitaţiile fuseseră *foarte* explicite.

— Nu te strâmba, rosti Gore. Paula a venit ca invitată a mea.

— Sunt încântată, spuse Justine apoi o recunoscu pe femeie fără măcar să-şi fi consultat e-majordomul. Doamnă investigator, ţi-am urmărit multe anchete.

— Fost investigator, zise Paula. Am fost concediată.

— Motiv pentru care şi suntem aici, încuviinţă Gore. Justine nu înţelese motivul, totuşi sperase ca măcar o dată petrecerea să nu fi fost un paravan pentru afaceri şi negocieri, ca oamenii să-şi poată face de cap şi să se simtă cu adevărat bine. Suspină.

— În cabinetul tău…

Ca şi Justine, Gore trata Tulip Mansion ca principala lui bază de operaţiuni. Nu numai că era perfectă din punctul de vedere al securităţii fizice, dar avea şi un nod cibersferă mai mare decât majoritatea sediilor corporative. Accesul principal era din cabinetul său. Precum Gore însuşi, cabinetul reprezenta vârful tehnologiei de interfaţare, astfel încât atunci când erau cuplaţi laolaltă se aflau în sinergie. Tehnicieni din laboratoarele familiei îl reconstruiau permanent şi apoi modificau sistemele, încorporând progrese care n-aveau să apară vreme de câțiva ani pe piaţa comercială.

Vizual vorbind, adevărata sa mărime era greu de perceput, fiindcă nu existau puncte de referinţă. Suprafaţa era din plastic dur, alb-perlat, în interiorul căreia scânteiau luminiţe ce se deplasau lent. Justine avea permanent impresia că se găsea într-un gigantic procesor fotonic.

După ce uşa se închise, ei trei părură suprapuşi unei proiecţii holografice lipsite de trăsături caracteristice. Din podea se ridicară scaune curbate de forma unor boabe de fasole. Strălucirea lor interioară se modifică într-un arămiu slab, îngăduindu-le să poată fi zărite. După ce se aşezară toţi, nuanţa dispăru treptat.

— O numesc pe Paula în serviciul de securitate al Senatului, anunţă Gore. Va avea statutul de şef de departament – vezi să aranjezi asta.

— Am înţeles, rosti Justine împăciuitor. Care-i motivul?

— Asasinarea fratelui tău a fost comisă de cineva asociat cu cazul la care lucram eu, spuse Paula.

— Te referi la Johansson? Nu doresc să fiu critică, mai ales acum, dar lucrai la cazul acela de foarte multă vreme. De aceea te-a concediat Rafael Columbia, nu? Lipsa de rezultate.

— Columbia este un găozar, în pizda mă-sii, zise Gore. Va trebui să fim cu ochii pe el. Căcăţelul ăla n-o să se astâmpere până nu se vede-ncoronat ca-mpărat.

Justine o privi direct pe Paula.

— Are totuşi dreptate. Ai avut la dispoziţie aproape o sută patruzeci de ani.

— Cazul n-a fost doar Marele Jaf al Găurii-de-vierme, răspunse Paula. Am ştiut mereu că Johansson era protejat de cineva din interiorul Senatului sau al Executivului. Fratele tău mi-a confirmat-o. Apoi a fost ucis.

— Cine l-a ucis?

— Nu ştiu. Asasinul este un agent necunoscut; nu știu de asemenea nici pentru cine lucrează, deşi am nişte bănuieli.

— Cine-i? mârâi Justine.

— Starflyer.

După ce stătuse încordată în aşteptarea răspunsului, Justine se trânti pe spate în scaun, dezgustată.

— Pentru Dumnezeu!

— Eu o cred, spuse Gore.

— Tată, doar nu vorbeşti serios?!

— Am fost jucaţi pe degete de un expert absolut. Din capul locului întocmirea pachetului cu Marina mi s-a părut suspicioasă. A fost prea simplu-n pizda mă-sii! Altcineva făcuse pregătirile politice.

— Aiurea! Nimeni nu ştia că vom avea nevoie de Marină până nu s-a întors *A doua şansă*. Eu însămi nu sunt încă pe deplin convinsă de necesitatea ei. Noi am fost implicaţi doar pentru contracte.

— Exact. Asta-i motivaţia noastră – lăcomia pură, teama de sărăcie, de lipsă de protecţie, de absenţa controlului. Ne cunoaşte foarte bine, nu?

— Nu, clătină Justine din cap. Ce ţi-a spus fratele meu? o întrebă pe Paula.

— De mai multe decenii, eu solicitasem examinarea tuturor mărfurilor expediate pe Far Away. Dacă aş fi putut depista livrările de armament, m-ar fi ajutat să rezolv definitiv cazul Johansson. Fratele tău a descoperit că Nigel Sheldon se opusese examinării.

— Asta-i… asta-i… Justine se întoarse către tatăl ei, solicitându-i ajutorul. Doar nu poţi să crezi aşa ceva?

— De ce n-ar putea exista Starflyer? replică el.

— Institutul de pe Far Away l-ar fi descoperit.

— Potrivit spuselor lui Johansson, l-au şi descoperit, răspunse Paula. El a fost directorul, mai ţii minte?

— Ştiu, făcu femeia şi gândurile îi reveniră la luminişul însorit din pădurea unde îi asolizase hiperplanorul; convingerea absolută a dragului şi dulcelui Kazimir în cauza lui dementă. Bun, să presupunem aşadar că acest extraterestru ar exista şi că Nigel Sheldon ar lucra pentru el sau că ar fi fost subjugat de el, sau ce altceva vreţi voi. Ce legătură are asta cu uciderea lui Thompson?

— Senatorul a izbutit până la urmă să impună examinarea mărfurilor, spuse Paula. Eu însămi am înţeles relevanţa aceasta abia aseară, însă păstrarea rutei Far Away deschisă şi eliberată de orice intervenţii oficiale fusese un fel de pact cu diavolul pentru cele două părţi.

Păzitorii o doreau ca să-şi poată aduce armele, iar Starflyer o dorea ca să se poată întoarce acolo.

— Să se întoarcă? făcu Justine. Adică la nava lui?

— Da. Aşa cred Păzitorii – că se va întoarce după ce va distruge Commonwealthul.

— De ce? Nava-i o epavă şi planeta e pe jumătate moartă. O ştiu, am fost acolo.

Îşi dădu seama aproape imediat din mişcarea ochilor, modificarea şablonului respiraţiei şi o duzină de alţi indicatori subtili. Majoritatea oamenilor nu i-ar fi sesizat, dar Justine se confrunta de trei secole şi jumătate cu politicieni de vârf şi cu maeştri corporativi. Limbajul corpului era pentru ea o emisie telepatică de un milion de waţi. Iar ultimele cuvinte pe care le rostise tocmai o transformaseră în cel mai recent suspect al Paulei Myo.

— Nimeni nu-i înţelege motivaţia, spuse Paula. Sau, poate, Johansson. Şi nu aş avea încredere în el, chiar dacă

în cele din urmă s-ar dovedi că are dreptate. Nu dispunem decât de propaganda Păzitorilor. Ei susţin că Starflyer intenţionează să se întoarcă.

— Şi tu crezi că de aceea a fost ucis fratele meu?

— El i-a ridicat un obstacol în cale.

Justine îşi privi apăsat tatăl, zărindu-şi imaginea curbată în oglinda netedă şi aurie a chipului său. Tăcerea lui anunţa clar de partea cui era.

— În ce fel ajută numirea ta în securitatea Senatului la găsirea asasinului?

— Îmi va oferi acces la toate datele despre caz pe care le au contrainformaţiile Marinei. Eu pot vedea ce fac ei, însă ei nu vor şti că trag cu ochiul. În felul acesta mă pot menţine cu un pas în faţa lor.

— Ia stai aşa! protestă Justine. Pe cine-ncerci să prinzi?

— Finalmente, pe Starflyer. Dar pentru asta voi avea nevoie de Johansson. El este unicul nostru expert în Starflyer. Paula se uită la Gore. Doar dacă nu mă duc eu însămi pe Far Away.

— Cu totul exclus, replică Gore. Ţi-am zis deja – eşti mult prea valoroasă ca să pleci în scotocirea unui ţinut necunoscut plin de gherile. În plus, nu eşti dotată pentru genul acesta de operaţiuni. Profilul tău public este prea ridicat, trebuie să te ţinem ascunsă înapoia unui birou. Acum când ştiu ce se-ntâmplă aici cu adevărat, putem trimite agenţi sub acoperire din echipele de securitate ale familiei ca să examineze de-aproape ambele facţiuni de pe Far Away. Vreau să ştiu exact ce pizda mă-sii se-ntâmplă acolo.

— Perfect, spuse Justine. Personalul lui Thompson îţi va aranja certificările. Ar trebui să poţi începe chiar mâine.

Nu însemna că ar fi fost de acord cu tatăl ei, totuşi pur şi simplu nu întrevedea nici un alt mod în care să acţioneze deocamdată.

***

Mellanie ştia că lui Morton i-ar fi plăcut petrecerea. Abunda în personaje care erau cu un nivel de putere şi influenţă peste toţi printre care se învârtise pe Oaktier. Până şi proasta aia de Murielle avea în fondul ei de investiţii mai mulţi bani decât fuseseră capitalizaţi în iubita Gansu Construction a lui Morton. El ar fi intrat în tranzacţii din clipa în care ar fi sosit şi până ce cateringboţii ar fi început să deretice în orele mici din noapte.

Ea însăşi era fascinată de Tulip Mansion. Atâta bogăţie, antichitate şi stil laolaltă erau copleşitoare pentru o fată din Darklake City. Creşterea într-un asemenea mediu ar fi conferit oricui încredere în sine şi dezinvoltură. Copilăria petrecută aici ar fi fost magnifică. Parcă în confirmarea ideii aceleia zărea grupuri de copii care alergau pe domeniu, nepăsători şi fericiţi în timp ce jucau leapşa simplă şi eternă. Zâmbetul ei inexpresiv îi camufla invidia.

Uitându-se în jur la oamenii frumoşi care pălăvrăgeau în grupuri pe peluză, Mellanie continua să aibă senzaţia că trăia în biogdrama IST a altcuiva. Ea ştia cum să se mişte printre ei, cum să râdă la glumele lor prosteşti, când să surâdă cunoscător la bârfe, cunoştea numele vinurilor şi mâncărurilor şi cum să le pronunţe corect. În privinţa artelor mai avea încă greutăţi, deoarece Marile Familii şi Dinastiile Intersolare păreau să aibă disponibilă la nivel genetic istoria artelor, totuşi e-majordomul ei ţinea fişierele respective pe reapelare rapidă.

— Ah, uite-l pe Campbell Sheldon, spuse Alessandra şi indică discret unul dintre corturi. Îl vezi?

Mellanie se răsuci fără grabă şi scana grupul de acolo, încadrat de un aranjament floral gigantic. Vederea virtuală îi afişă fişierul imagine al lui Sheldon şi ea îl asocie bărbatului din realitate.

— L-am identificat.

— El e futaiul tău din seara asta. A fost negociatorul-şef al familiei la înfiinţarea Marinei, aşa că are acces la statistici. Cum sunt respectate graficele de timp ale construcţiilor, care-i adevărata depăşire de buget... Ştii ce ne trebuie.

Mellanie nu spuse nimic. Alessandra o privi dezaprobator.

— Cred că nu-ncepi să te-nmoi, da? Există un miliard de fete care ar vrea să-ţi ia locul.

— Ştiu, dar el este un Sheldon şi n-o să-mi dea cifre pentru aşa ceva. Nu-i idiot!

— Bineînţeles că nu-i. Ştie cine eşti şi de ce-i sugi pula. Exact asta-i ideea. N-o să-ţi spună cifre, însă o să ne arate direcţia-n care să mergem. Ei toţi sunt în război unii cu ceilalţi, tânără Mellanie, toţi se luptă să obţină dominaţia, iar armele lor sunt informaţiile. Dacă unul dintre rivalii lui a belit-o, o să-ţi spună.

Mellanie examina pentru a doua oară grupul. Era 18:30, ea băuse prea multe cocteiluri şi purtase prea multe conversaţii găunoase în care toate frazele începeau şi se terminau cu „scumpo”. În interiorul corturilor se aprinseseră lumini, iar potecile de pe pajişte străluceau în albastru, ca nişte pâraie fosforescente.

— De ce-au instalat corturile? Locul ăsta are cu siguranţă câmpuri de forţă. Le-ar activa dacă-ncepe ploaia.

— Sunt sigură, făcu Alessandra pe un ton iritat.

— Şi atunci, dacă tot n-o să ne udăm, de ce-au instalat corturi?

— Du-te şi-ntreabă-l pe Campbell. Toţi Sheldonii sunt gata să te plictisească cu tehnologia. Sunt sigur c-o să-i placă să-ţi explice totul.

— Ţie-ţi place de cineva?

— De tine.

Alessandra se aplecă şi o sărută apăsat. Mellanie îi răspunse cu întârziere.

— Nu mai fi aşa scârbă, se plânse Alessandra. Mellanie o privi prin ceaţa uşoară a alcoolului, apoi clipi repede, uitându-se peste peluza care începea să se întunece.

— Aia-i Myo.

— Paula Myo?

Alessandra nu-şi putu alunga tonul de interes din glas.

— Da.

— Curios… Rămase cu faţa la Mellanie. Cu cine este?

— Un nimeni. Un bodyguard.

Mellanie era destul de încântată că ştia răspunsul.

— Aşadar lucrează cu Burnelli.

— Dă-mi mie cazul.

— Ar trebui să-ncetezi să mai fi obsedată de ea.

— Este un subiect bun şi-o ştii şi tu. Mă fut cu cine vrei tu, dar dă-mi-l mie.

— Asta-i Mellanie a mea! Bine, mă pot lipsi de tine pentru vreo două zile. O să fiu impresionată dacă poţi afla ce face pentru Burnelli. Dacă nu, vreau ca-n patruzeci şi opt de ore să fii înapoi pe Elan.

— Mulţumesc.

Mellanie o sărută, pătimaş de data aceasta.

— Bine, chicoti Alessandra încântată. Campbell! Ai reţinut? Acum dă-i drumul!

Mellanie îşi aruncă paharul de cocteil în tufişurile de trandafiri, îşi scutură pe spate părul răvăşit, împinse bustul în faţă şi porni spre ţinta ei.

***

Petrecerea de logodnă mergea bine până la urmă. Justine îi examina pe musafirii care se îndreptau spre bufetul de seară. O formaţie de douăzeci de instrumentişti se instalase în faţa uriaşei fântâni arteziene şi cânta melodii vesele din anii 1950. Auzea multe râsete peste murmurul general al conversaţiilor. În aerul înviorător al nopţii se

simţeau aromele bogate ale florilor. Pe cer constelaţiile sclipeau puternic. Lângă pădurea de mesteceni, trupa Tolthorpe efectua repetiţia finală cu tehnicienii de scenă.

Dispoziţia i se îmbunătăţise considerabil după plecarea tatălui ei şi a lui Myo. Bănuia că n-ar fi trebuit să fie surprinsă că, în disperarea lui de a prinde asasinul, Gore accepta teoriile conspiraţiilor. Atât doar că el fusese mereu cel cu logica nemiloasă. Probabil că uciderea lui Thompson îl zguduise mai mult decât admitea.

Dimineaţă avea să-şi facă timp şi să stea de vorbă cu el în mod serios despre toată situaţia. Până atunci însă mai avea timp destul să se distreze din plin, iar pe lista musafirilor figurau câțiva bărbaţi cu care ar fi fost încântată să-şi petreacă noaptea. Când începu să dea o raită, îl zări pe Campbell Sheldon. Avea un surâs extaziat pe chip şi pălăvrăgea cu Mellanie Rescorai. În mod clar fata decisese că el avea s-o ducă în pat. Justine dădu ochii peste cap înaintea prostiei psihicului masculin. Treaba lui, era băiat mare şi probabil că avea să supravieţuiască experienţei.

Ramon DB era lângă cort şi privea îndelung şi vinovat spre mâncare. Justine îi zâmbi cald. Îi fusese un protector puternic în Senat, ajutând-o să treacă prin zilele lungi şi dificile. Peste un an urma să fie reîntinerit. Ea avea să-i simtă lipsa între timp; pe de altă parte, la douăzeci de ani Ramon fusese *extrem de* arătos.

O căută din ochi pe Estrella, care ar fi fost o companie bună şi lipsită de complicaţii.

— Aţi uitat asta, doamnă.

Justine se răsuci către chelnerul tânăr care-i întindea o tavă de argint. Pe ea nu existau pahare, ci doar o pălărie de soare veche, decolorată şi zdrenţuită.

— Nu cred că…

Se opri. Se holbă la pălăria de soare. Brusc, o forţă necunoscută o strângea de gât, astfel încât abia mai putea să respire. Aceeaşi forţă care îi înţepă ochii cu lacrimi de

neîncredere când se uită la faţa chelnerului.

— Doamne… Dumnezeule… *Kazimir*!

Picioarele fură cât pe aici să cedeze sub ea, dar izbuti să străbată distanţa scurtă dintre ei şi să-l cuprindă în braţe. Kazimir era mai voinic. Mai vârstnic. Cu umeri mult mai laţi. Chip oacheş şi chipeş cu păr negru ca pana corbului tăiat în breton pe frunte. Şi era la fel de extaziat ca Justine.

— În fiecare noapte te-am visat, îngerul meu, îi şopti în ureche, mângâind-o pe pâr.

Femeia se prinse de spatele lui, aproape rupând ţesătura sacoului de chelner.

— În fiecare noapte…

Acum tremura. Justine îşi încorda strânsoarea.

— În fiecare noapte mi-am dorit să fii fericită. Mi-am dorit să-ţi iubeşti viaţa ta minunată. Și totuşi, deşi îţi doream toate astea, voiam să mai te pot vedea doar pentru un minut.

— Ş-ş-ş-ş…

Lunecă un deget peste buzele lui, după aceea îl sărută. La început tandru, nevenindu-i să creadă că putea fi adevărat. Apoi insistent, pasional, tremurând în îmbrăţişarea lui.

Kazimir se trase îndărăt şi o privi fix în ochi. Zâmbetul lui de uimire era la fel de luminos ca întotdeauna, mai luminos decât în amintirea ei.

— Tu eşti, rosti ea jubilând. Tu eşti, cu adevărat!

— A trebuit să vin, îngerul meu. Alte planete sau alte galaxii, dar nu puteam să fiu departe de tine. Trebuia să găsesc o cale. Iartă-mă.

— Oh, Kazimir…

Ştia că va plânge şi nu-i păsa. Iubitul ei minunat de romantic şi prostuţ o urmărise printre stele.

— Vino cu mine, rosti Justine încet şi-l trase implorator, doritor, spre Tulip Mansion.

***

În bezna completă a miezului nopţii, proiectoarele de holograme învăluiau scena deschisă în tuşe mari de culori primare. Gheaţa carbonică se revărsa supranatural printre mesteceni. Câmpuri de forţă inteligent poziţionate le îngăduiau lui Puck şi zânelor să zboare graţios prin văzduh. Monologurile erau declamate cu bravado şi măreţie şi erau salutate cu aplauze entuziaste de către spectatori.

Justine nici nu auzise, nici nu văzuse nimic din reprezentaţia trupei Tolthorpe. În bezna şi pacea dormitorului, propriul ei trup executa cele mai erotice acte senzuale pe care le putea materializa. Uitase cum era să fie adorată atât de complet, atât de altruist. Kazimir era mult mai sensibil acum, răspunzând la plăcerea pe care o oferea femeia cu uşurinţă, dorinţă şi nerăbdarea de a o satisface. Puteau fi lenţi şi blânzi unul cu celălalt, mișcându-se în ritm tandru, sau sălbatici, aproape luptându-se pentru a se aduce reciproc la orgasm. Nu conta, ambele feluri de a face dragoste erau potrivite pentru ei. Nu numai o dată, printre umbrele mătăsoase, Justine văzu cum trăsăturile lui încordate în extaz se înmuiau într-un zâmbet de bucurie insuportabilă, doar pentru a se pierde ea însăşi în acelaşi delir. Ca niciodată, nu era ajutată de substanţe chimice sau programe. Era ceva real.

Când zorii îşi proiectară lumina sură şi egală în dormitor, ea zâmbi înaintea corpurilor lor, încă încolăcite laolaltă, cu transpiraţiile amestecându-li-se pe piele, cu chipurile la câțiva centimetri depărtare, împărţind secretul perfect al fericirii.

— Te iubesc, rosti el apăsat.

— Şi eu te iubesc.

— N-o să te mai las să pleci.

Justine zâmbi admirativ înaintea convingerii din vocea lui.

— Ce faci aici, pe Pământ?

Ştia răspunsul pe care-l dorea – că venise numai şi numai pentru ea.

— A apărut o şansă să te văd. Cum aş fi putut s-o ratez?

— Iubitul meu minunat…

Puse un deget pe toracele lui şi descrise încet o linie în jos pe stern, urmându-i jucăuş marginile muşchilor tari. Corpul lui era fabulos. De cât timp ar fi avut nevoie un băiat născut pe o planetă cu gravitaţie mică să se poată antrena pentru gravitaţie standard? Ce eforturi făcuse, câtă determinare… Era destul de încântată că urmase ea însăşi orele de gimnastică aerobică şi dieta de întreţinere şi că se menţinuse zveltă şi puternică.

— Va fi greu să scap de ei ca să te văd, totuşi voi reuşi. Degetul ei se opri exact înainte să fi ajuns la ombilic.

Deja ştia că va fi o veste proastă.

— Să scapi… de cine…?

— De Păzitori, bineînţeles. Sunt aici în misiune.

— Hristoase…

Se împinse cu braţele în pieptul lui şi lunecă peste cearşafuri până ce ajunse la o lungime de braţ depărtare, după care îl privi uimită. Pe chipul lui tânăr şi înţelegător apăruse o expresie nedumerită.

— Misiune… croncăni Justine. Ai venit aici într-o misiune pentru Păzitori?

— Da.

— Oh, Kazimir, nu! Nu poţi să faci una ca asta aici! Aici nu-i Far Away. Trebuie să-ncetezi.

— Nu pot. Acum a sosit timpul nostru. Acum ne vom răzbuna pe Starflyer. Eu fac parte din răzbunarea asta, Justine. Bradley Johansson m-a ales.

Femeia ar fi dorit să-şi îngroape capul în palme, sau poate să-i vâre lui în cap puţină raţiune.

— Kazimir, ascultă-mă! Noi avem o Marină, în care există o divizie întreagă dedicată stopării lui Johansson. Sute de

ofiţeri lucrează la cazul lui. Te vor prinde. Asta se va-ntâmpla.

Zâmbetul lui blând o anunţa că ea pur şi simplu nu înţelegea.

— N-o să mă prindă. Suntem în perfectă siguranţă.

— Kazimir, ăsta nu-i un joc!

— Eu am ştiut asta dintotdeauna. Acum tu însăţi ai devenit o victimă a lui Starflyer. Am plâns când am auzit că slujitorul lui ţi-a ucis fratele. Cât de crudă a fost soarta – ca dintre toţi oamenii din Commonwealth să o rănească pe singura persoană pe care o iubesc!

— Nu, Dumnezeule, nu, nu-i adevărat! Kazimir, te rog, nu existănici un Starflyer! Fratele meu a fost ucis de rivalii lui. Este urât, este brutal şi şocant şi nu s-a mai întâmplat niciodată în politica din Commonwealth, dar nu-i vina unui extraterestru secret.

— Şi politicienii sunt tot slujitorii lui. Ei sunt oamenii cel mai uşor de corupt.

— Ascultă-te ce spui. Nu faci altceva decât să repeţi lozinci studenţeşti. Johansson este un bătrân rău, care se foloseşte de tine şi de toate clanurile de pe Far Away.

— Justine, îmi pare râu, însă tu eşti cea care nu poate distinge adevărul situaţiei.

— Mi-e imposibil să cred că purtăm discuţia asta! Kazimir, trebuie să te opreşti… să pleci pur şi simplu. O să aranjez eu orice probleme legate de implicarea ta. Dumnezeu e martor c-ai fost îndoctrinat de la naştere. Nimeni nu te va învinovăţi.

— Cum poţi să-mi ceri aşa ceva? întrebă el, şocat şi rănit. Am sperat că tu ne vei ajuta. Răzbunarea planetei poate fi şi a ta, dacă eşti de acord. Te poți asigura de înfrângerea lui Starflyer.

— Poftim? Despre ce tot vorbeşti?

— Să anulezi inspectarea transporturilor.

— Poftim?

N-ar fi putut-o îngrozi mai râu, nici dacă ar fi pălmuit-o.

— De asta ai venit? îl întrebă.

— Nu! protestă Kazimir. Am riscat totul ca să vin la tine. Totul! Te iubesc, Justine, şi lupt să-ţi salvez planeta.

Ea se aplecă în faţă şi-i prinse mâinile, disperat de conştientă de tinereţea şi idealismul lui, de dorinţa lui de afirmare.

— Nu vreau s-o faci, nu în felul acesta. Kazimir, este mult mai curajos şi mai nobil să recunoşti că greşeşti. O ştiu, eu însămi a trebuit s-o fac de multe ori. Te rog, gândește-te să-i laşi pe Păzitori să se descurce o vreme fără tine. După aceea, noi doi putem discuta despre asta…

— Adică să mă convingi, speriindu-mă.

— Nu mă gândesc deloc la aşa ceva. Vreau doar ca tu să afli că există şi alte puncte de vedere decât ale Păzitorilor.

— Nu-mi pot abandona camarazii. Nu ar fi trebuit să-mi ceri aşa ceva. L-am văzut pe prietenul meu cel mai bun murind sub ochii mei. Am pierdut mulţi alţii. Iar acum tu zici c-a fost în zadar?

— Ce-ai de gând să faci?

— Ce-ai *tu* de gând să faci? replică el. O să-ncerci să mă opreşti să mă-ntorc la camarazii mei? Nu le voi îngădui celor din securitatea ta să mă interogheze.

— Calmează-te, spuse Justine repede. Nimeni nu te va opri să pleci. Eu nu vreau să pleci, dar acesta-i singurul lanţ care te leagă – cât de mult te iubesc şi faptul că nu vreau să te văd rănit.

— Am trecut prin multe bătălii. Nu mă tem de duşmani.

— Dumnezeule! şuieră femeia printre dinţii încleştaţi. Bărbaţii!

Kazimir îi surâse nervos şi se rostogoli din pat.

— Unde pleci? Doar nu pleci?

— Trebuie, strânse el din umeri şi se înroşi la faţă. Nu mă aşteptam să rămân peste noapte.

Justine îşi simţi obrajii învăpăindu-se.

— Kazimir, vreau să-ţi petreci toate nopţile aici. Vreau ca toate nopţile să fie ca noaptea asta. Eu nu mai fac asta… La naiba, credeam… nu credeam că de-acum aş mai putea ţine aşa la cineva. Însă tu…

— Când se va termina, când nimic nu va mai exista între noi, voi fi al tău pentru atâta timp cât vei dori să mă păstrezi.

— La dracu'…

Ochii ei se umpluseră de lacrimi.

— Nu plânge. Nu vreau ca îngerul meu frumos să plângă pentru mine. Nu merit una ca asta.

— Ba da. O meriți. Habar n-ai… El se îmbrăcă, apoi o ținu în braţe.

— Mă voi întoarce după tine, îi promise grav. Îţi jur!

Justine încuviinţă, prea epuizată emoţional şi fizic pentru a face altceva. După o vreme, cu lacrimi proaspete revărsându-i-se pe obraji, îl apelă pe Alic Hogan la biroul său din Paris.

***

Începu să plouă cu o oră înainte de ivirea zorilor, cu picături reci care se spărgeau pe dalele de piatră şi formau pârâiașe murdare prin rigole. Mellanie stătea în firida unei clădiri, la trei uși de cea a apartamentului Paulei Myo din Paris; obosită, mizerabilăşi flămândă când soarele se ridică, expunând strada îngustă unei penumbre cenuşii rămasă parcă din Evul Mediu. Buiandrugul de lemn deformat de vreme de deasupra ei îi picura monoton în cap, stricându-i coafura scumpă. Nu avusese timp să se pregătească aşa cum ar fi trebuit. Ştia că Alessandra nu avea să-i permită nici o secundă în plus faţă de cele două zile, decât dacă făcea rost de un reportaj bun. De aceea îşi ridicase gulerul jachetei în tentativa disperată de a o feri de frig, deoarece rochia de petrecere în stilul anilor 1950 pe care o purta pe

dedesubt nu era în nici un caz bună pentru aşa ceva. Picioarele îi erau ude leoarcă în pantofii de piele italieneşti cusuţi manual, care erau aproape distruşi.

Monotonia începutului dimineţii era întreruptă ocazional de UGbotii edilitari ce rulau pe lângă ea. După ora şase, oamenii începură să folosească strada şi Mellanie căpătă câteva priviri de curiozitate. Ochii trecătorilor o părăseau însă repede, decizând că era o prostituată care-şi aştepta proxenetul după o noapte ratată.

Pe aproape, gândi fata după ei, pe când se îndepărtau grăbiţi.

La şapte şi jumătate, Paula Myo ieși pe stradă. Purta un impermeabil lung, descheiat, sub care se vedea obişnuitul ei costum de afaceri; picioarele îi erau protejate cu cizme din piele de boos, înalte până la jumătatea gambei. Femeia acţiona mânerul unei umbrele din plastic pliabil care înflori într-o ciupercă largă şi neagră.

Mellanie aşteptă până ajunsese la capătul străzii, apoi părăsi ascunzătoarea jalnică a firidei. Vederea virtuală îi afişă o hartă simplă a zonei. Aşa cum se aşteptase, Myo mergea către cea mai apropiată staţie de metrou. Rămase la douăzeci de metri îndărătul ei, străduindu-se să nu fie prea evidentă. Pe străzile largi exista un oarecare trafic pietonal, aşa că-i venea mai uşor să se camufleze. Farurile proiectau panglici strălucitoare de reflexii pe asfaltul negru, iar roţile vehiculelor ridicau jerbe subţiri şi murdare de stropi. Mirosul de pâine proaspăt coaptă răzbătea din patiseriile care-şi deschideau uşile. Mellanie îşi auzi stomacul ghiorăind de poftă.

În faţă, Myo coti după un colţ şi fata iuţi pasul. Când ajunse la colţ, indicatorul staţiei de metrou strălucea luminos la cincizeci de metri mai departe. Myo dispăruse.

— Unde…

Mellanie scana locurile de jur împrejur. Femeia nu traversase pe celălalt trotuar, nici un magazin nu era

deschis, aşa că nu se putuse ascunde în vreunul.

— Fir-ar a dracu'!

Planul ei fusese perfect: s-o urmărească pe Myo până la locul de muncă. În felul acela ar fi căpătat un indiciu despre ce anume lucra pentru Burnelli sau dacă era cu adevărat vorba despre Burnelli. Indiferent de rezultat, ar fi oferit destule întrebări interesante pentru Alessandra, ca s-o lase în continuare pe urmele lui Myo.

— Ai fi un agent de teren jalnic.

— Ce…? se răsuci Mellanie.

Myo era în spatele ei, cu umbrela ţinută perfect vertical, şi o privea întrebător.

— Este ilegal să rulezi programe de căutare prin listările restricţionate ale oraşului. Paul Cramley, hackerul de care te-ai folosit ca să obţii acces, este îndeajuns de vârstnic ca să ştie asta.

— Şi ce-o să faci – o să ne-arestezi?

— Nu. Împotriva lui voi depune o plângere oficială. Probabil că se va solda cu o amendă şi confiscarea echipamentelor.

— Scârbă ce eşti!

— A încălcat legea. La fel ca şi tine. Faptul că eşti reporter nu te situează mai presus de lege, domnişoară Rescorai. Trebuie să respecţi regulile ca toţi cetăţenii, indiferent cât de inconvenabil este pentru aşa-zisa ta profesiune.

— N-am auzit niciodată de acest Paul Cramley. Nu poţi dovedi nimic.

Ochii lui Myo se înăspriră.

— Nici nu trebuie să dovedesc. Obstrucţionezi o oficialitate guvernamentală, ceea ce este de asemenea un delict.

— Nu mai eşti, ai fost con… Mellanie inspiră adânc. Îmi cer scuze. Eram disperată să obţin un interviu cu tine.

— Nu acord interviuri. Toţi cei din profesiunea ta ştiu

asta.

— Ar trebui totuşi să-mi poţi spune dacă există suspecţi în asasinarea lui Burnelli.

— Adresează-te biroului mass-media al Contrainformaţiilor Marinei pentru ultimele noutăţi.

— Ei nu-s la fel de buni ca tine. Dacă vor prinde pe cineva, asta se va datora bazelor pe care le-ai pus tu. Eu vreau toată istoria.

— Nu răspund nici înaintea flatărilor.

— Nu te flatez. Te dispreţuiesc. În acelaşi timp însă sunt realistă.

O limuzină gri-închis opri lângă ele. Portiera din spate se deschise.

— Îţi pierzi timpul urmărindu-mă, zise Myo. Umbrela din plastic pliabil curse înapoi într-un mâner simplu, gros. Chiar dacă ai fi bună, n-ai găsi nimic interesant acolo unde merg eu.

— Şi unde aş găsi ceva interesant?

— Îţi spun sincer: nu sunt sigură. Ai putea încerca în spaţiu, în adâncul spaţiului cosmic.

Sui în limuzină şi portiera se închise.

Mellanie rămase tremurând în ploaie, privind cum luminile de poziţie stacojii ale vehiculului pluşat se pierdură în traficul parizian.

— Este adevărat că ea nu minte niciodată? întrebă pe IC.

— Este adevărat că nu spune niciodată o minciună directă, dar este capabilă să modifice adevărul dacă îi poate avansa investigaţia.

La dracu'! Spaţiul cosmic… Cine se pricepe la spaţiul cosmic!

***

În seara trecută, la Îngerul Înalt fusese o adevărata sărbătoare. *St. Asaph* revenise din alt zbor în care

cercetase unsprezece stele. Căpitanul McClain Gilbert raportase că nu întâlniseră nici un fel de activitate specifică găurilor-de-vierme ale Dysonilor. După aceea, împreună cu amiralul Kime şi căpitanul Oscar Monroe, mersese să vadă *Neînfricata* desprinzându-se de platforma ei de asamblare. Designul navei de război era evident modificat faţă de *A doua şansă* şi primele nave-cercetaș. Avea un singur fuzelaj lung de trei sute de metri, de forma unei picături extinse, cu opt aripioare radiatoare termale boante la pupa, care completau iluzia formei aerodinamice. Echipajul de treizeci de oameni comanda hiperpropulsia de tip 4 cu viteză maximă de un an-lumină pe oră; câmpul de forţă din şapte niveluri era completat cu un blindaj de molecule blocate; existau cincizeci de rachete ce conţineau fiecare câte cincisprezece sub-focoase independente capabile să atingă douăzeci G, cu încărcături de o sută de megatone şi funcţii de dispersare a energiei; plus treizeci de arme cu fascicul energetic direcţional. Pentru alimentarea cu energie a hiperpropulsiei şi sistemelor de luptă, fuseseră instalate cincisprezece trape d-zero de mare capacitate. Încărcarea lor pentru zbor depăşea capacitatea de generator de la Kerensk, care alimenta deja cu energie întreaga flotă de nave-cercetaş. TSC întindea cabluri energetice supraconductoare de la alte planete ca să alimenteze flota anticipată. Producerea de generatoare noi oferea o piaţă în creştere pentru obligaţiunile energetice în Commonwealth, pe măsură ce antreprenorii şi companiile existente licitau pentru a asigura gigawați Marinei.

Neînfricata se desprinsese conform graficului; flăcăruile ionice albastre dispuse în jurul bazei o îndepărtau lent de platforma de asamblare deschisă. Ocolise Îngerul Înalt, oferind oamenilor din domurile de cristal imaginea clară a mărimii şi formei ei când tranzitase Icalanise, înainte de a comuta hiperpropulsie şi a dispărea într-o flamă de lumină violet.

— Trei terminate şi alte zece autorizate, spusese Wilson când nava lunecase peste atolul Babuyan. *Apărătoarea* este următoarea. Este a ta, dacă vrei, i se adresase lui Oscar.

— Oh, vreau. Da, da, chiar vreau!

Mac râsese încântat şi-şi felicitase vechiul prieten. Apoi ieşiseră împreună în oraş, atât cât exista în Atolul Babuyan, ca să sărbătorească noul comandant şi întoarcerea încununată de succes.

Oscar gemu jalnic când expresul țâșni în lumina solară galben-lămâie puternică, care strălucea prin ferestrele vagonului de clasa I. Îşi căută grăbit ochelarii de soare.

— Şi unde-aţi ajuns azi noapte? întrebă Antonia Clarke de pe fotoliul de vizavi.

— Să dea dracii dacă ştiu, mormăi Oscar. Undeva unde era o formaţie. Așa cred… Să fi fost jazz?

Luă ceaşca de cafea neagră pe care tocmai i-o turnase stewardul, o privi, simţi cum în stomac încep să-i clocotească fluide ciudate şi o puse repede pe masă.

Antonia izbucni în râs. Avusese deja grijă de el în decursul zborului de navetă în imponderabilitate de la Îngerul Înalt la staţia găurii-de-vierme Kerensk. Fusese destul de greu să-i păstreze uniforma curată în circumstanţele acelea; ceilalţi pasageri din navetă fuseseră de-a dreptul revoltaţi.

— Ţi-ai pregătit discursul? întrebă femeia.

— Lasă-mă dracu-n pace!

— Mai vrei o doză de tifi?

— Auzi… Taci dra… Oh, Doamne, da, te rog! Zâmbind larg, ea scoase pachetul de tuburi şi-i apăsă unul pe gât. Se auzi un tiuit capacitiv şi membrana din capăt îi introduse rapid substanţa în fluxul sanguin.

— Asta ţi-e limita. Nu mai capeţi nimic în următoarele şase ore.

Bărbatul îşi atinse vârfurile degetelor cu grijă de fruntea asudată, testând dacă dispăruse durerea.

— Ei scriu chestiile alea doar ca să se-acopere legal. Poţi lua o doză de cel puţin două ori mai mare înainte să se-ntâmple ceva rău.

— Mereu optimist! Cum te simţi?

— Cred că ultima chiar îşi face efectul.

— Bravo!

Expresul trecu prin altă poartă gaură-de-vierme şi lumina spori mai mult, devenind alb-albastru pătrunzător. Antonia privi pe fereastră.

— Am ajuns. Nodul New Costa. Haide! Se ridică.

Oscar privi pentru ultima oară cu jale ceaşca de cafea, apoi decise să nu o bea.

Un manager senior de la clinică îi aştepta pe peron. Venise cu un automobil şi porniră imediat pe autostrada 37.

— Drumul este de zece minute, le promise el. Suntem între schimburi, aşa că traficul e acceptabil.

Hotelul Nadsis era retras faţă de autostradă şi avea forma unui „X” înalt de douăzeci de etaje, cu cinci complexe separate pentru conferinţe. Mai bine de o mie de reporteri erau ticsiţi în auditoriul Bytham, unde urma să aibă loc ceremonia de revenire. Ambii invitaţi de onoare şi toate VIP-urile suiră în acelaşi timp pe scenă, salutaţi cu ropote de aplauze. Dudley Bose, un adolescent deşirat cu o coamă de păr blond-roșcovan care refuza să se supună pieptenului, îşi părăsi expresia morocănoasă pentru a surâde de jur împrejur şi în cele din urmă ridică în sus ambele degete mari în gestul care devenise caracteristica lui pentru interviuri. Emmanuelle Verbeke fu o surpriză pentru cei care-i accesaseră fişierul pentru informaţii generale. În *A doua şansă* fusese sobră şi profesionistă până la insipid, o femeie cu trăsături mai degrabă banale, căreia nu-i păsa de aspectul exterior. Astăzi era aproape imposibil de deosebit de o puştoaică autentică de optsprezece ani aflată la prima viață. Alesese o rochie purpurie cu bretele, scurtă, dezvăluind picioare lungi care

fuseseră bronzate perfect de fizioterapeuţii clinicii. Părul ei negru, încă scurt în ciuda fazei de creştere accelerată a clonei, era coafat în bucle mici care-i accentuau tinereţea. Zâmbetul perpetuu vesel şi chicotele de-a dreptul copilăreşti ilustrau un caz rar de persoană extrem de potrivită pentru procedura re-vierii.

Oscar fusese anunţat că va deschide ceremonia. Adresă un salut general, apoi trebui să facă prezentările – ceea ce i se părea o tâmpenie. Urmă după aceea propriul lui salut „personal” adresat foştilor camarazi de echipaj: o anecdotă din *A doua şansă*, ca să arate ce prieteni grozavi fuseseră ei toţi, deşi de fapt ar fi dorit să povestească cum reuşise Bose să strice unitatea de filtrare a duşului de pe puntea lui.

După cinci minute de tortură, se aşeză însoţit de aplauze politicoase şi de surâsul batjocoritor al Antoniei. Urmă Vicepreşedintele Bicklu, care ţinu discursul oficial prin care salută revenirea celor doi. Era un bărbat înalt, ale cărui trăsături fuseseră secvenţate ADN şi profilate pentru a produce o frumuseţe searbădă, alături de pielea nordică albă, care să contrasteze cu etnicitatea africană a lui Doy. Oscar rânji ţeapăn, în vreme ce Vicepreşedintele ţinu un discurs foarte bun, cu o sumedenie de glume relaxate care-i făcură pe reporteri să râda şi pe ceilalţi invitaţi să zâmbească apreciativ. Prin comparaţie cu el, Oscar păruse amatorul din deschidere.

Când îi veni rândul, Emmanuelle se sculă şi-l sărută dulce pe Vicepreşedinte pe obraz. Surâse către audienţă, spuse ce grozav se simţea să fie înapoi, cât de impresionată era de progresul realizat de Marină, cât de mult dorea să se înroleze iarăşi, imediat ce atingea vârsta cuvenită – aplauze şi câteva fluierături – apoi îi salută din toată inima pe toţi prietenii ei şi le mulţumi pentru susţinerea pe care i-o arătaseră pe când era re-viată.

După aceea îi făcu din ochi încurajator lui Dudley Bose,

care porni spre podium.

— În după-amiaza asta am auzit multe despre dedicarea şi prietenia tuturor celor din *A doua şansă*, spuse Dudley şi ridică o mână în mod reflex pentru a se trage de ureche. Ce navă minunată şi ce treabă grozavă a făcut în misiunea aceea! Iar asta mă derutează… Să fiu al dracu' dacă ştiu despre ce *A doua şansă* au vorbit cei dinaintea mea. În nici un caz nu poate să fie cea în care am zburat eu. Nenorociţii cu care am fost eu M-AU LĂSAT ACOLO! SINGUR! Aşa-zisul nostru mare căpitan nici măcar n-a verificat să vadă dacă mai eram viu, într-atât de disperat era să-şi salveze curul!

Ridică brusc braţul, indicând plafonul cu un deget rigid.

— Eu sunt încă acolo, să ştiţi! Cumva… Nişte extratereștri m-au ţinut viu, pe mine sau bucăţi din mine. Atunci de ce sunt în acelaşi timp aici? De ce-mi faceţi asta, *căcaţilor*?

Ieşi de pe scenă tropăind, lăsând VIP-urile să schimbe priviri stânjenite.

— Fă ceva! şuieră Antonia prin colţul gurii.

— De ce tocmai eu? replică Oscar în acelaşi fel.

Toţi reporterii din sală îi priveau, așteptând ceva, şi transmiteau imaginea în unisferă. Mulţi dintre ei zâmbeau. Nu era însă un gest de simpatie.

— Tu eşti maestrul de ceremonii.

— Căca-m-aş!

Oscar se apropie fără grabă de centrul scenei, unde erau focalizate luminile principale. Îşi drese glasul.

— S-au uitat şi copiii, da?

Parcă niciodată nu cunoscuse o tăcere atât de profundă, atât de neîntreruptă.

— Uite… Bun! Îmi pare rău că domnul Bose nutreşte aceste resentimente. Dacă am fi rămas la Foişor, noi am fi murit. Atât şi nimic mai simplu. Dysonii trăgeau cu rachete nucleare în noi. În asemenea circumstanţe nu poți să stai pe loc şi să filosofezi.

În primul rând al auditoriului, Alessandra Baron se ridică în picioare.

— Căpitane Monroe, *A doua şansă* dispunea de viteză superluminică. Dysonii nu aveau aceeaşi capacitate. De ce n-aţi făcut atunci un ocol şi să vă întoarceţi în survolare, pentru a vedea ce se întâmplase cu camarazii de echipaj?

— Misiunea noastră primară era de a raporta Commonwealthului descoperirile făcute. Toţi de la bord ştiau asta, inclusiv domnul Bose. Acceptasem riscurile asociate.

— Totuşi acţiunile voastre n-au sporit factorul de risc în acest caz? O simplă verificare n-ar fi primejduit pe nimeni de la bord. Nu v-a păsat de camarazii voştri?

— Ei dăduseră chix, se răsti Oscar furios pe acuzaţia respectivă.

Îşi reamintea foarte bine cum fusese în momentele acelea la bordul navei. Iar acum primadona asta idioată le punea sub semnul întrebării deciziile, aflată la adăpostul timpului şi a distanţei.

— Sau cel puţin Bose dăduse chix, continuă el. Nu fusese antrenat corespunzător pentru a se alătura echipei de explorare. Din capul locului, nimeni nu l-a dorit pe idiotul ăla bătrân la bord.

De data aceasta tăcerea care urmă fu parcă şi mai adâncă. După care o mie de întrebări fură strigate simultan. Braţul Antoniei cuprinse protector umerii lui Oscar.

— Vă mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat, doamnelor şi domnilor, bubui ea cu volum maxim prin difuzoare. Bufetul cu băuturi s-a deschis deja în foaier. Distracţie plăcută!

Îl purtă practic pe sus pe Oscar de pe scenă, într-o strânsoare demnă de un practicant al luptelor corp la corp. Înainte de a ajunge în culise, bărbatul întrezări rânjetul diabolic de victorie al lui Baron.

Pielea albă a Vicepreşedintelui Bicklu devenise roşu-

vineţie.

— De ce nu m-a informat nimeni că-i ostil? zbieră el la asistenţii săi. Îl zări pe Oscar şi se dezlănțui asupra lui: Ce dracu a fost asta? Ia zi!

— Mai târziu, cântă vesel Antonia continuând să-l împingă pe Oscar.

Ajunseră pe unul dintre coridoarele de servicii ale hotelului şi abia acolo se opriră. Oscar duse o mână la frunte. Era fierbinte şi asudată. Migrena îi revenise, amplificată. Când îşi retrase palma, se aştepta pe jumătate să o vadă mânjită de sânge.

— Doamne Dumnezeule, chiar am spus toate alea?

— Îhîm, încuviinţă Antonia pe un ton incredibil de încântat. De altfel era şi timpul să i-o spună cineva.

— Dumnezeule, cred c-am dat cu piciorul căpităniei *Apărătoarei*.

— Nu fi idiot! Haide! Asta-i un hotel şi trebuie să existe un bar pe undeva. Îţi cumpăr ceva să te dregi, ai nevoie…

***

Dudley îi ignoră pe toţi, oficialităţile guvernamentale, personalul hotelului, ba până şi pe asistenta medicală a clinicii. Imediat ce părăsi scena, o luă la fugă, rătăcind prin labirintul de coridoare, până ajunse la o bucătărie mare şi pustie. Abia atunci se opri şi îşi trase răsuflarea, gâfâind. Îşi apăsă fruntea de latura unei unităţi frigorifice mari, bucurându-se de senzaţia suprafeţei reci de oţel inoxidabil lipită de pielea lui. Inima îi bubuia şi mâinile îi tremurau. Iar toate astea nu se datorau exclusiv alergăturii.

— Am făcut-o, şopti el şi surâse în barbă.

Le spusese ceea ce credea în faţa tuturor reporterilor importanţi din Commonwealth… şi a Vicepreşedintelui. Simpla amintire îi expedie altă tremurătură prin membre.

Cineva începu să aplaude lent, aproape ironic.

Dudley se îndreptă. Mai că se aşteptase să fie bodyguarzii Vicepreşedintelui, venind după el cu pistoalele ionice fulgerând.

Era însă o fată tânără şi frumoasă, cu păr auriu ondulat, care-i cobora pe umeri. Purta o bluză decoltată din voal roz-ruginiu, cu modelul unei frunze argintii, şi blugi decoloraţi şi mulaţi care aveau un M mic din argint pe una dintre bridele centurii. Pe când se apropia, pe buze i se citea un surâs aprobator. Dudley observă că avea dinţi foarte albi… şi că bluza era transparentă. Începu să se îmbujoreze.

— Ceea ce ai făcut, rosti fata, necesită mult curaj. Respect întotdeauna curajul.

— Mulţumesc.

Se bâlbâise, deşi nu fusese decât un cuvânt. Ştia că se holba, totuşi îi era imposibil să n-o facă. Fata era mai mult decât atractivă, trupul ei avea o *sănătate* ameţitoare. Propriul său corp devenea incontrolabil de încins. Deocamdată nu izbutise să aibă nici o relaţie sexuală cu acest trup. Doar o sumedenie de nopţi singuratice petrecute masturbându-se din clipa în care putuse s-o facă… adică nu de prea mult timp. Amintiri ale femeilor cu care fusese îi fulgerau întruna prin minte, ca şi ale femeilor pe care nu avusese curajul să le solicite. Ştia prea bine că vechiul lui caracter n-ar fi agăţat niciodată o fată ca asta.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine să-ţi dai seama ce ţi-au făcut, urmă ea. Să accepţi felul în care te-au trădat.

— Da. Da, aşa a fost…

— Fără tine, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil, niciuna dintre navele stelare pe care le-au construit. Poziţiile noi şi importante pe care le-au obţinut foştii tăi camarazi…

— Nu pot să cred c-au făcut-o! Ne-au lăsat acolo ca să murim!

Chiar şi după atâtea luni în care se gândise numai la asta, în care încercase să accepte cele petrecute în

decursul expediţiei, amărăciunea şi şocul erau la fel de puternice ca în ziua în care aflase adevărul.

— Nu le-a păsat de mine… niciunuia nu i-a păsat.

— Ştiu, încuviinţă ea încetişor. Mulţi dintre noi ştiu asta. Zâmbetul ei era fascinant. Îmi amintesc când ai descoperit învăluirea. Când eram la şcoală, accesam rapoartele despre tine. Din cauza ta, mi-am dorit să devin astronom.

El îşi răsuci umerii stânjenit. Apropierea ei era primejdioasă, îşi simţea erecţia crescându-i şi se temea că fata o va zări. Dorea s-o vadă dezbrăcată. Dorea să facă dragoste cu ea ca nişte animale în călduri.

— Şi ai… ai făcut-o? Eşti… astronom?

— Nu. Mă tem că nu sunt tipul de intelectual. Până la urmă m-am îndreptat spre sport şi am intrat în echipa de natație.

— Aha…

— Nu-mi vine să cred că vorbesc cu vechiul meu idol.

— Nu sunt idolul nimănui. Nu sunt nici măcar sigur că sunt eu însumi.

Lovi cu pumnul în unitatea frigorifică, o dată şi încă o dată. Nici discuţia cu ea nu-i putea abate gândurile prea multă vreme.

— Ştii că adevăratul Dudley Bose este tot acolo. El priveşte şi-acum stele extraterestre, dar o face mult mai de aproape…

Chicoti ascuţit, isteric şi scăpat de sub control. Mâna ei îi prinse pumnul şi-l opri, împiedicându-l.

— Pe mine mă cheamă Mellanie.

— Încântat de cunoştinţă.

Nu simţea decât degetele ei strângându-i încheietura, puterea şi căldura lor. Fata se parfumase extrem de discret. Dudley inspiră adânc, ştiind că era o aromă cu totul diferită de aerul condiţionat filtrat al clinicii, un parfum omenesc.

— Afară am un automobil închiriat. Şi în hotelul ăsta am o cameră închiriată.

Lui Dudley îi venea incredibil de greu să spună orice.

— Da.

— Așa că... Pot să te duc până la cea mai apropiată Lumea Tăcerii, sau putem merge sus. Acum. Chiar acum!

***

Camera de hotel era banală şi lipsită de trăsături caracteristice, ca oricare alt produs de masă de pe Augusta. Avea forma unui „L” lung, cu balconul la un capăt şi baia din marmură în capătul opus. Patul dublu mare se găsea pe un nivel uşor ridicat, cu draperii ce-l puteau izola de restul încăperii.

Afară era beznă când Oscar deschise în cele din urmă uşa şi se împletici înăuntru. Petrecuse cu Antonia două ore în barul mic de la nivelul V, destinat exclusiv rezidenţilor, înainte de a fi descoperiţi de reporteri. Momentul acela însemnase sfârșitul petrecerii.

Lăsă lumina aprinsă şi se duse în nişa chicinetei. Prin uşile largi de sticlă dinspre patio pătrundea destulă lumină ca să vadă sticlele de bere din frigider. Luă una şi o destupă. Antonia avusese dreptate, o băutură care să te dreagă avea întotdeauna mai mult succes decât o doză de tifi. Mahmureala îi dispăruse complet. Meniul hotelului era pe masă; îl luă şi ieşi pe balconul îngust. În seara aceasta fusese planificat un dineu oficial care să încheie ceremonia revenirii, motiv pentru care el îşi rezervase de altfel camera. Cina fusese însă anulată. Dacă dorea să mănânce, trebuia să recurgă la room-service.

New Costa scânteia orbitor sub cerul nopţii, ca şi cum ar fi fost o oglindă amplificatoare pentru constelaţiile de deasupra. În interiorul continentului, către nord, orizontul strălucea în chihlimbar închis, acolo unde topitoriile de oţel se întindeau printre dealurile Colrey. Un autentic fals revărsat de zori. Corona era chiar mai luminoasă decât o

planetă care avea ca stea primară o pitică portocalie, pe care bărbatul îşi amintea că o explorase cu opt-nouă ani în urmă. Autostrăzile erau fluvii pirotehnice lente, ce şerpuiau prin grilele sclipitoare în continuă mişcare. Benzi înguste de întuneric brăzdau oraşul, şine de cale ferată pe care trenuri lungi şi pâlpâitoare rulau permanent între triaje, gări şi fabrici.

Oscar zâmbi pasiv către megalopolisul industrial, copleşit ca de fiecare dată de dimensiunile şi energia sa. Vântul El Iopi era puternic în seara aceasta, biciuind cu aer cald şi uscat autostrăzile şi bulevardele. Sorbi din bere. Undeva, acolo, în grila de lumini ca nişte bijuterii se găseau fabricile în care TSC îşi producea hiperpropulsiile. În Baza1 circulau zvonuri despre cele mai recente variante, mai rapide decât tipul 4… mult mai rapide. Așa ceva chiar că ar fi fost o navă extraordinară.

— Frumos spectacolul de după-amiază… Oscar tresări auzind vocea.

— Futu-i…

Sticla de bere îi lunecă dintre degete şi căzu silenţios spre parcarea întunecată aflată cu cincisprezece niveluri mai jos.

— Futu-i…

Când reveni, clătinându-se, în cameră, pe sofa stătea un bărbat. Oscar nu-l văzuse când intrase.

— Unii nu se schimbă niciodată, rosti individul. Dintotdeauna ţi-a plăcut niţel cam mult băuturica.

— Cine? Ce?

Se auzi un chicotit şi bărbatul aprinse o veioză de pe masă. Oscar îl privi cu atenţie. Era destul de bătrân, probabil trecut de şaizeci de ani… nereîntinerit. Avea faţa rotundă cu obraji roşii şi pielea cu o textură uşor rugoasă, caracteristică cuiva care folosise prea multă reprofilare celulară. Corpul îi era mai masiv decât media bărbaţilor, totuşi în formă fizică, mai ales pentru cineva de vârsta lui.

— Scuze… te cunosc cumva?

— Oh, da, Oscar, mă cunoşti.

Oscar se apropie de sofa şi se uită mai atent, străduindu-se să integreze chipul în trecutul său.

— Nu…

— Nu-ncerca să mă cauţi în memorie. N-a mai rămas nimic din ce eram cândva. De-a lungul deceniilor, am fost reprofilat de o sută de ori, în tot acest timp rămânând mereu cu câțiva paşi în faţa legii.

— Să-mi bag pula… Picioarele nu-l mai ascultară pe Oscar, care se aşeză greoi la celălalt capăt al sofalei. Adam? Adam, tu eşti?

— Chiar eu.

— Dumnezeule… Au trecut patruzeci de ani.

— Treizeci şi nouă.

Oscar se uită îngrozit la bărbatul care-i fusese cândva prieten şi camarad.

— Ce vrei?

— Așa îți întâmpini un vechi camarad?

— Termină!

— Ce să termin? scuipă Adam. Să nu-ţi mai reamintesc ce-ai fost cândva? Să nu-ţi mai reamintesc că aveai idealuri? Principii? Să nu-ţi mai reamintesc ce-ai făcut pentru cauză?

— N-am uitat niciodată-n pizda mă-sii! răcni Oscar. Iisuse! Nimeni n-ar fi putut uita… Nu aşa ceva. Nu ce-am făcut noi.

— Mă bucur s-aud asta. Eu crezusem că te-ai dus să lucrezi pentru cea mai mare corporaţie din istoria rasei umane, s-o ajuţi să-şi răspândească oprimarea şi corupţia pe planete noi.

— După patruzeci de ani, tot n-ai un discurs nou? Ştii cât de obosit sună căcatul pe care-l reciţi? Şi nu uita să foloseşti cuvântul „plutocrat”. Cuvintele mari ca ăsta îi impresionează întotdeauna pe amărâții ignoranţi pe care-i

păcăleşti să-şi dea viaţa pentru cauza ta. Îi face să te creadă un intelectual, o persoană în care se pot încrede, o persoană care ştie ce fac ei.

— A fost şi cauza ta, Oscar. Ai abandonat justiţia socială? Asta-i preţul reîntineririi în ziua de azi? Asta foloseşte ca valută noul şi tânărul Oscar Monroe?

— Mai scuteşte-mă! Am fost tânăr doar o dată şi eram un bufon înfierbântat, în pizda mă-sii, o ţintă simplă de exploatat de nemernici ca profesorul Grayva. Ce dracu', nu eram decât nişte puşti! Doar nişte puşti care n-aveau habar de nimic. Vorbeşti de corupţie... N-ai ajuns să vezi departe, să vezi unde se-ntâmplă ea într-adevăr.

— Partidul are dreptate şi tu o ştii. Societatea asta nu este corectă.

— Haide, zi-o! Oscar se aplecă în faţă şi degetele i se încleştară în pumni. Haide, mizerabilule. Zi-o! Zi-o-n pizda mă-sii. Zi: scopul scuză mijloacele. De-asta ai venit aici, nu? Asta vrei.

Adam întoarse capul înaintea furiei din ochii săi.

— Nimic nu justifică ce am făcut noi, rosti el atât de încet încât Oscar abia putu să-l audă. Amândoi știm asta.

Stăteau la capete opuse ale sofalei, fără să se privească. După un minut, Adam mârii dispreţuitor:

— Ce zici de-asta? Suntem ca doi soţi bătrâni care se ceartă întruna.

— De ce-ai venit aici? Ca să mă dobori într-un fulger de glorie?

— Ah, nu, nu scapi tu aşa uşor.

— Atunci ce vrei? Miji ochii şi-şi privi vechiul prieten. Bani? În curând vei avea nevoie de reîntinerire.

— Nu sunt sigur dacă mă interesează să mai trăiesc în universul ăsta.

— Nici chiar tu nu poţi să fii atât de idiot. Nu poți să mori. Ar însemna căţi-ai irosit toată viaţa.

— Este o viaţă pe care am trăit-o respectându-mă pe

mine şi principiile mele. Tu poţi să spui acelaşi lucru?

— Da. Am ajutat la găsirea unei duzini de planete noi. Am oferit rasei noastre o sumedenie de posibilităţi de a lua totul de la zero. Spaţiul de fază III nu-i la fel cu I şi II. Nu-i o revoluţie… cel puţin nu una cu cocteiluri Molotov şi cu oamenii bătându-se până la moarte pe străzi, totuşi a adus o schimbare.

— Mda. Adam încuviinţă, ca şi cum i s-ar fi răspuns corect la o întrebare. Cauza rămâne aceeaşi, dar unghiul de atac este altul, nu?

— Cum vrei să-i zici… Nu sunt aici ca să retrăiesc cu tine bătălii vechi. Toate au fost purtate şi pierdute, de noi amândoi. Ce dracu’ vrei, Adam?

— Am fost trimis să-ţi cer ceva ce n-o să-ţi placă. Felul în care o spuse îl alarmă în cele din urmă peOscar; păruse stingherit, însă Adam Elvin nu era niciodată stingherit de ceea ce făcea. Absolut niciodată! Asta era principala lui problemă. Motivul pentru care ei îşi întorseseră spatele unul celuilalt cu atâtea decenii în urmă. O despărţire cu adevărat veninoasă.

— Mă-ndoiesc că poate să fi mai rău decât tot ce s-a-ntâmplat azi.

— Nu fi aşa sigur. Vreau să revezi datele de zbor din *A doua şansă*.

— Să revăd… Oscar fu cât pe-aici să se înece. Stai aşa! Ai zis c-ai fost „trimis”. Cine te-a trimis? Ce-nţelegi prin „trimis”?

— Bărbatul cu care lucrez ocazional crede că în *A doua şansă* a existat o influenţă extraterestră atunci când aţi zburat spre Perechea Dyson. Dacă jurnalele de zbor sunt analizate profesionist, ele pot arăta dovezile de care are nevoie.

Oscar se holbă la bătrânul din trecutul lui teribil şi mintea sa îi examina spusele, cuvânt cu cuvânt.

— Bradley Johansson, rosti el în cele din urmă. Lucrezi cu

Bradley Johansson? Te-ai alăturat Păzitorilor Individualităţii? Cretinilor ălora? Doamne, iartă-mă, Adam! Zi-mi c-a fost o glumă. I-o glumă proastă. Trebuie să fie. Trebuie să fie, în pizda mă-sii!

— Nu m-am alăturat Păzitorilor. Îl cunosc pe Johansson şi avem un aranjament reciproc avantajos.

— Tu… ridică Oscar un deget tremurător. Doamne Dumnezeule, tu ai atacat *A doua şansă*! Tu ai fost ăla!

Adam surâse destul de încântat.

— Exact.

— Psihopatu’ dracu de dement! Oscar încleşta din nou pumnul, gata să lovească, să zdrobească… Atacul ăla terorist mi-a ucis jumătate din prieteni. Ai distrus echipamente şi facilităţi în valoare de milioane de dolari şi ne-ai întârziat data lansării cu câteva luni!

— Ştiu. Cred c-am îmbătrânit. Pe vremuri, v-aş fi ras pe toţi şi-aş fi distrus nava.

— Eşti dement! Au *murit oameni*, Adam.

— Au fost toţi re-viaţi. Ca şi amicul tău, Bose.

— Chem Contrainformaţiile Marinei.

— Da, da, cel mai grozav oximoron din Univers. La câtă suspendare de viaţă crezi c-o să te condamne?

— Nu-mi pasă de mine. Nu-mi mai pasă. Tu trebuie să fii oprit!

Oscar aproape că o făcu, aproape că-i spuse e-majordomului să apeleze Contrainformaţiile. Era realmente pe punctul s-o facă. În secunda imediat următoare.

— Nu, Oscar. Tu şi Marina ta greşiţi, voi sunteți pericolul pentru omenire. Uită-te unde ne-a dus valorosul vostru zbor cu *A doua şansă*.

— Ce-i cu tine? Doar nu crezi căcaturile Păzitorilor – că Preşedinta Doy este un agent extraterestru? Haide! În nici un caz tu!

Cerceta chipul rotund al bătrânului, căutând cel mai mic semn de vinovăţie.

— Nu contează ce cred eu, nu? replică Adam. Important este ce doresc de la tine. Noi vrem examinarea datelor din jurnal şi tu eşti alegerea perfectă. Ai acces nelimitat şi este domeniul în care eşti expert.

— Aha, acum înţeleg. Dacă studiez datele şi nu găsesc nici o dovadă, atunci cineva o să-l sune pe Rafael Columbia. Aşa-i?

— Nu, Oscar, sunt cât se poate de cinstit. Vreau să rulezi o cercetare autentică şi amănunţită.

Doar alcoolul care-i curgea dulce prin cap îl opri pe Oscar să izbucnească în hohote de râs.

— Doamne Dumnezeule, n-aş fi crezut niciodată că vei fi redus la nivelul ăsta! Vreau să zic că-ntotdeauna te-am imaginat ca fiind purtătorul crezului partidului. De fiecare dată când o mişcare de succesiune ajungea în unisferă, mă gândeam: fac prinsoare că Adam e-acolo, acționând din culise, îmboldind trupele, oferindu-le liderilor sfaturi, indiferent dacă ei le doresc sau nu. După aceea dispare în Commonwealth înainte ca TSC săînchidă poarta şi clădeşte reţele de celule clandestine pe toate planetele; are mii de activişti loiali gata pentru ziua în care anunţă ordinul şi întregul Commonwealth este aruncat în război civil şi revoluţie. Că eşti un fel de Gandhi sau Mandela, sau poate doar Napoleon. În tot cazul, cineva. Dar în nici un caz aşa ceva… Dumnezeule, uită-te la tine! Alt rebel gras şi bătrân care şi-a pierdut crezul în cauză cu decenii în urmă. Atât de disperat, încât te-ai alăturat celor mai jalnici rataţi pe care-i poate oferi Universul. Nimic nu-i adevărat, Adam, nu există nici un extraterestru. Eu am fost la bordul navei ăleia timp de mai bine de un an. Nu m-am ciocnit de el la duş, nu l-am prins furând mâncare noaptea din cantină şi n-a fost semnalată nici o stafie pe puntea treisprezece. Aici este locul unde teoria conspiraţiei vehiculată de tine se izbeşte în zidul solid al realităţii. Tu şi Johansson puteţi sta acasă, culegând din unisferă toate zvonurile pe care le doriţi,

pentru ca dup-aia să construiţi din ele ditamai turnul. Totu-i o abureală. Nu există nici o dovadă care să poată fi găsită. Aşa că, înainte de a pleca, lasă cristalul de memorie pe masă şi eu o să-l ignor politicos şi dup-aia, după ce tu ai plecat şi eu o să fiu şi mai beat, o să accesez fişierul pe care l-au falsificat amicii tăi şi-o să decid dacă să-l introduc pentru tine în jurnalul oficial al navei, astfel ca să mă pot salva de la suspendarea de viaţă, fiindcă sunt un laş prea jalnic ca să-mi asum responsabilitatea pentru ce am făcut cândva.

— Ar trebui să consulţi un psihiatru ca să-ţi examineze cu atenţie sentimentul ăsta de autodispreţ. Nu-i sănătos.

— Du-te-n mă-ta! spuse Oscar. (Durerea pe care o simţea era fizică.) Lasă cristalul şi cară-te.

Adam îi trase o palmă. Lovitura fu aproape îndeajuns de puternică pentru a-l răsturna de pe sofa.

— Băga-mi-aş…!

Oscar îşi pipăi gura, strângând din ochi ca să oprească lacrimile cauzate de durerea usturătoare. Un firicel de sânge i se scurgea din colţul buzelor. Îl privi sălbatic pe Adam.

— Ce pizda mă-tii ai păţit? Ţi-am zis c-o s-o fac. Ce mai vrei?

— Nu-i nici un fişier falsificat, idiotule. Totu-i cât se poate de real. Iar eu am spus că la bordul navei a existat o influenţă, nu un monstru. Starflyer acţionează prin intermediul oamenilor. Cineva din *A doua şansă* a dezactivat bariera – nu-ncerca să-mi spui c-a fost o coincidenţă. Acelaşi cineva care a aranjat ca Bose şi Verbeke să fie abandonaţi. Chiar nu ţi se pare deloc suspicios că dintre toate gadgeturile de supertehnologie, cu redundanţe multiple şi software antidefecţiuni de la bordul navei, un simplu comunicator să se strice exact în momentul critic? Fiindcă mie mi se pare!

— Cineva? repetă Oscar cinic. Un membru al echipajului?

— Da. Cineva din iubitul vostru echipaj. Unul dintre prietenii tăi. Sau poate mai mult decât unul. Cine poate şti? Dar asta trebuie să afli.

— Asta-i chiar mai rău decât un pasager clandestin extraterestru. Ştii prin câte instruiri şi investigări ale trecutului am trecut pentru a fi primiţi la bord?Nicio persoană nici măcar pe departe dubioasă nu s-a apropiat de *A doua şansă*.

— Ca tine şi Dudley Bose?

Oscar îl fixă prelung şi tăios cu privirea.

— Adam, uite care-i treaba – ceea ce-mi ceri tu nu se poate. Fizic, îmi este imposibil s-o fac. Tu-ţi dai seama ce volum de date brute există în jurnalele alea?

— Da, ştiu, şi de aceea nu le vom putea niciodată fura şi analiza noi înşine. Nu trebuie însă să examinezi absolut toţi octeţii. Cunoşti segmentele esenţiale ale zborului – acolo trebuie să te uiţi. Nu la evenimentele principale, la ce s-a întâmplat pe punte ori în sectorul propulsiilor, fiindcă acelea vor fi curate. Important este ce s-a petrecut în planul doi. Cine bântuia puntea treisprezece când a dispărut bariera? Află, nu doar pentru noi, ci şi pentru tine, pentru toţi oamenii. Trebuie să ştim ce s-a-ntâmplat de fapt acolo.

— Asta-i… Nu pot…

— Extraterestrul şi-a sporit activitatea. Trebuie să recunoşti că-n ultima vreme se întâmplă o mulţime de chestii ciudate. Explozia din Coasta Veneţia care ni l-a ucis pe furnizorul de armament… senatorul asasinat…

— Căcat! Ăla a fost un agent secret al guvernului sau al unei Dinastii Intersolare. Toţi ştiu asta.

Adam rânji maliţios.

— Mie-mi sună ca o teorie a conspiraţiei.

— Te-nșeli. De ce nu poți să recunoşti asta niciodată?

— Atunci, dovedește-o. Zi-mi şi mie pe cine trădezi dacă examinezi datele? Dacă noi greşim, tu nu pierzi nimic. Dacă, Doamne fereşte, noi avem dreptate, trebuie s-o

știm.Iar tu vei fi un erou. Asta va fi-ndeajuns de important ca să te absolve de toate păcatele trecutului.

— N-am nevoie de mântuire. Adam se ridică în picioare.

— Ştii că am dreptate şi eu ştiu că tu n-ai putut recunoaşte asta niciodată direct faţă de mine. Aşa că acum o să-ncetăm cu fiţele astea macho şi eu te voi contacta la fiecare două săptămâni, pentru a-ţi verifica progresul.

— N-o s-o fac.

— Exact la fel am zis şi eu când Johansson mi-a spus să iau legătura cu tine. Totuşi se pare că niciunul dintre noi nu are alternativă, aşa-i? În nici un caz după gara Abadan. Ai grijă, Oscar, mulţi oameni depind de tine.

24

Carys Panther merse cu metrosportul MG gri-metalic în Nodul New Costa, apoi îl sui în vagonul de vehicule pentru Elan. Vagonul era complet închis – un cilindru de aluminiu cu o bandă polifoto strălucitoare pe toată lungimea tavanului şi două ferestre înguste de o parte şi cealaltă. MG-ul avea suspensiile atât de joase, încât ferestrele erau deasupra nivelului ochilor ei. Matricea de pilotare a vehiculului o duse în dreapta şi până în spatele unui BMW 6089 4x4 mare, după care activă toate frânele şi le blocă; o limuzină Ford Yicon parcă în spatele ei.

Femeia comandă fotoliului să se lase pe spate şi se pregăti pentru călătorie. E-majordomul îi aduse în vederea virtuală un raft de idei de episoade şi continuări de intrigă, pe care ea începu să le completeze, unindu-le în bucle complicate. În prezent se cereau saga lungi, uşor fantastice, care erau şi genul ei favorit, iar Ani, agentul lui Carys, dorea să profite şi să exploateze piaţa. El afirma că nesiguranţa situaţiei Dyson îi îndepărta pe oameni de realismul frust, făcându-i să-şi dorească escapismul. Era cel mai în măsură să ştie, fiindcă era chiar mai bătrân decât Nigel Sheldon şi făcuse acelaşi lucru secol după secol. Văzuse orice vogă creativă care existase vreodată şi trăise prin ciclul de rotaţie a modelor ce le readucea în actualitate.

După douăzeci de minute trenul porni să înainteze, tractat de o locomotivă electrică Fantom T5460. De la Augusta mergea direct la New York, iar de acolo linia transterrană îi ducea la Tallahassee, Edmonton, Seattle,LA Galactic, Ciudad de Mexico, Rio şi Buenos Aires, înainte de a traversa în cele din urmă Pacificul spre Sydney, care dirija trenul spre Wessex. Parcurgerea Pământului dura o oră şi se opriră în cinci gări pentru ca alte vehicule să suie în vagon. La Wessex staţionarea fu mai lungă întrucât fură

adăugate alte şase vagoane; de acolo avură nevoie de cinci minute ca să traverseze triajul până la poarta Elan. După încă un minut, trăgeau la peronul-drum lung din Runwich, capitala planetei.

Matricea de pilotare a MG-ului se conecta automat la managerul rutier urban, achită taxa locală pe vehicul şi porni către aeroport. În mod excepţional, timpul necesar deplasării fu identic cu cel afişat pe tabela de sosiri şi plecări. Un avion Siddley-Lockheed CP-505 mare, cu şase prize de aer, aştepta pe pistă. Carys sui pe rampa din spate în cala de marfă uriaşă, unde bride electromuscular prinseră roţile maşinii. Înăuntru se găseau alte cincisprezece vehicule, plus două autobuze. Avionul putea transporta şaizeci şi cinci de tone de încărcătură, pe lângă o sută douăzeci de pasageri, pe care-i găzduia pe puntea superioară.

Carys petrecu următoarele trei ore într-un fotoliu confortabil la clasa I, servită cu şampanie de un steward drăguţ aflat la prima viaţă, în vreme ce goneau în lungul Ecuatorului cu 0,95 Mach. Ani o apelă de două ori pentru discuţii legate de scenarii şi permisiunea de a demara negocierile pentru contract. Era destul de măgulitor că se ocupa personal de ea; lista lui de clienţi fusese închisă de mai bine de un secol. Dacă totul mergea bine, cea mai recentă saga a femeii ar fi trebuit să iasă în unisferă peste şase luni.

Aterizară la aeroportul Kingsclere, pe Ryceel, şi Carys sui înapoi în MG. Pe când ieşea din capitala continentului sudic, zări lanţul Dau’sing ridicându-se pe orizont.

Cabina de taxă de la începutul autostrăzii Randtown avea în faţă o pancartă mare şi nouă care anunţa: „Interzis accesul vehiculelor militare”. Peste cuvintele acelea, cineva scrisese cu spray portocaliu-strălucitor **Moarte căcaţilor de trădători anti-omenire.**

— Ar trebui să fie distractiv, murmură ea oprind lângă

cabină şi apăsând pe plăcuţă tatuajul de creditare al degetului mare.

Bariera ranforsată se ridică şi Carys porni pe autostradă. Banda lată de beton sudat enzimatic care se întindea în faţă părea complet pustie. Femeia avu impresia că era grila de start a unei gigantice curse auto, ceea ce ar fi fost o provocare interesantă. Apelă în vederea virtuală toate instrumentele matricei de pilotare şi superviză integrarea lor în sistemul simplu de management de trafic al autostrăzii. Regulatorul de viteză era un program mic şi vechi, uşor susceptibil faţă de patch-ul care era standard în modernele rutine agresor ale MG-ului. Carys dezactiva monitorizarea neplăcută a software-ului defectuos şi apăsă cu hotărâre pe acceleraţia manuală.

Motoarele din osii dezvoltară brusc o putere care o trânti în scaun. Carys bloca viteza, cuplă funcţiile radar şi navigaţie în programul de şofare, apoi atribui control complet matricei de pilotare. Benzile electromuscular din anvelope răspunseră faţă de creşterea vitezei, modificându-și profilul şi lăţindu-se pentru a spori gradul de tracţiune. Pe chipul femeii apăru un surâs încântat când maşina atacă cu trei sute de kilometri pe oră prima pantă de la poalele dealurilor.

***

— Am rămas loial, spuse Dudley Bose. Am fost un prost. Auzi ce-ţi zic? Ai văzut vreodată înregistrarea? I-am avertizat, le-am spus să fugă. Şi brusc vocea mea se-opreşte. Probabil că extratereștrii m-au redus la tăcere, m-au pedepsit fiindcă le-am stricat planurile. Şi tot timpul mi-am riscat gâtul pentru labă ăla de Wilson Kime. Nenorocitul care m-a lăsat acolo să putrezesc, să mor sub un soare extraterestru. Care m-a sacrificat pentru ca el să fie-n siguranţă.

— Eşti cât se poate de viu, iubitule, zise Mellanie. Erau întinşi amândoi pe patul dublu din apartamentul pe care hotelul, cu o neaşteptată înclinaţie pentru satiră, îl numise „nupţial”. Perdelele fuseseră trase în lături, îngăduindu-i lui Dudley să-şi vadă stelele dragi. Mellanie se căznea din răsputeri să nu caşte. Dorea cu disperare să doarmă, ceva ce noul Dudley Bose părea că nu face niciodată fără ajutorul unor somnifere puternice. Fata se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i strecoare altă pastilă în pahar; era aproape trei dimineaţa. Însă şampania pe care o băuseră mai devreme cu atâta entuziasm se trezise şi nici chiar Pine Heart Gardens, cel mai bun hotel din Randtown, nu oferea room-service la ora asta. *Fir-ar a dracului de fundătură nenorocită!*

Avusese parte de prea puţine opţiuni în afară de a reveni în Randtown pentru a-şi continua reportajul despre blocadă. Alessandra dorea să ştie dacă cei de acolo renunţaseră la poziţia lor anti-omenire după ce staţia detectoare de găuri-de-vierme fusese instalată în munţii Regent, deasupra oraşului. Cele două femei căutau genul de interlocutori căiţi, care întorceau spatele bufonilor de tipul lui Mark Vernon. Găsirea unor interviuri potrivite ar fi trebuit să fie destul de simplă pentru Mellanie şi cu cât erau mai pitoreşti, cu atât mai bine.

Fata n-ar mai fi dorit să reia reportajul, nu numai fiindcă dispreţuia Randtown şi mentalitatea sa de orăşel înfumurat, ci şi pentru că Myo era un caz mult mai important pentru ea. Dacă l-ar fi putut rezolva, atunci nici măcar n-ar mai fi avut nevoie de patronajul Alessandrei Baron. Era totuşi greu. După eşecul glorios al ceremoniei de revenire a lui Bose şi Verbeke, ea petrecuse o zi şi jumătate încuiată în camera ei de hotel cu Dudley Bose, oferindu-i genul de maraton sexual pe care majoritatea bărbaţilor îl cunoşteau doar din pornoIST-uri sau din propriile lor visuri caracteristice pentru criza vârstei mijlocii. Astronomul nu-i

spusese nimic. Vorbise continuu – între nebuniile pe carei le făcuse Mellanie –însă de fiecare dată subiectul fusese acelaşi: persoana lui şi întrebarea dacă el mai trăia la Dyson Alfa. Ocazionalele abateri aveau forma unor diatribe la adresa lui Wilson Kime, a propriei lui soţii şi a Marinei în general. Amintirile continuau să-i fie deocamdată prea haotice pentru a-i oferi Mellaniei ceva util.

Când sosise timpul să prindă trenul spre Elan, fata fusese cât pe-aici să-l abandoneze pe Dudley în hotelul din Nadsis de pe Augusta. Cât pe-aici… O îndoială sâcâitoare, despre care spera că era intuiţia ei reportericească aflată în dezvoltare, o îndemnase să persevereze. Era convinsă că bărbatul ştia ceva ce-i putea fi de folos, deşi începuse să se întrebe dacă nu fusese prea subtilă în interpretarea remarcii lui Myo.

În cele din urmă o apelase pe Alessandra, ca să admită că nu făcuse nici un progres cu Myo, şi fusese nevoită să suporte superioritatea înţepătoare a mentorului ei. Mellanie îl anunţase prompt pe Dudley că vor petrece un weekend într-o staţiune micuţă şi izolată pe care o ştia şi unde avea să-i transpună în viaţă fanteziile lui cele mai fierbinţi şi deşucheate din Lumea Tăcerii. Ar fi fost ultima ei şansă de a încerca să afle ce ştia el şi nu-i spusese Myo. Astronomul o urmase ca un copilaş docil.

— Dar eu sunt viu acolo?

Dudley arătă fără putere fereastra deschisă a apartamentului nupţial.

— Nu. Doar tu exişti. Tu eşti unic. Trebuie să-nţelegi asta şi să-ncetezi să-ţi mai faci griji despre viața ta anterioară. S-a terminat! Acesta i-un început nou pentru tine. Iar eu mă aflu aici ca săţi-l fac cât pot mai plăcut.

— Dumnezeule, aia-i Crucea Zemplar!

Dudley se rostogoli din pat şi lipăi la fereastră. O deschise şi mai larg şi scoase capul. Briza care pătrunse dinspre Trine’ba o înfiora pe Mellanie.

— Nu mi-ai spus că suntem aici, zise Dudley.

— Unde? În Randtown? Ba da, ţi-am spus.

— Nu, pe Elan. Planeta asta-i Elan, nu?

— Da, iubitule, este Elan.

Fu impresionată; în mod evident, transferul de memorie se desfăşurase perfect. Doar personalitatea lui nu supravieţuise intactă procedurii.

— Acum. Închide fereastra, te rog. Îngheţ.

— Cu excepţia lui Far Away, asta-i planeta cea mai apropiată de Dyson Alfa, vorbi el şi glasul se auzi înăbuşit din afara camerei.

— Da.

— De pe Far Away vin Păzitorii, ştiai?

— Ştiam. Mellanie privi în jur după cuvertură, apoi se opri. Ştii despre Păzitori?

— Niţel. N-a fost decât o dată.

— Ce anume?

Bărbatul se întoarse de la fereastră şi-şi plecă ochii ruşinat.

— Ne-a fost spartă locuinţa şi-n cele din urmă am aflat c-ar fi putut să fi fost Păzitorii. Investigatoarea-şef bănuia că târfa cu care eram însurat se-ntâlnise probabil chiar cu Bradley Johansson.

— Care Investigatoare-şef? întrebă Mellanie, străduindu-se să-şi înfrâneze tulburarea.

— Aia ciudată de pe Stup – Paula Myo.

Mellanie se lăsă să cadă pe spate şi ridică ambii pumni în aer, triumfător.

— Este!

— Ce este? întrebă el neliniştit.

— Vino aici.

Îl futu. Ca întotdeauna, bărbatul era incredibil de uşor de controlat. Dacă l-ar fi lăsat, ar fi ejaculat în câteva secunde, aşa că Mellanie era drastică, îl scotea, provocând şi interzicând în egală măsură, astfel ca să poată dura atât de

mult cât dorea ea. De data asta, lucrurile diferiră într-o privinţă; de data asta îşi îngădui ei înseşi să aibă orgasm. Nu fu nici o simulare, nici un fel de efecte sonore. Fu sărbătorirea ei egoistă, bărbatul se afla acolo doar pentru plăcerea ei.

El trebuie să fi ştiut că ceva se modificase, să fi simţit o schimbare în ea. O privi adorator după aceea, când zăcea pe pat.

— Nu mă părăsi, o imploră. Te rog, nu mă părăsi niciodată. N-aş putea rezista. N-aş putea!

— Nu te teme, iubitule, îi spuse fata. Încă n-am terminat cu tine. Acum fii cuminte şi ia un somnifer.

Dudley încuviinţă, nerăbdător să-i facă plăcere şi înghiţi pastila cu restul de şampanie. Mellanie aranja bine pernele şi se trânti pe ele, zâmbind către tavan. Pentru prima dată în patru zile, se afundă într-un somn adânc şi mulţumit.

***

Mark se afla în podgorie, cu o autoculegătoare care se blocase. Barry şi Sandy îl însoţiseră, doritori să dea o mână de ajutor la reparare. Asistenţa lor se manifesta sub forma unor urmăriri printre rândurile de spaliere, cu căţeaua lătrând surescitată şi strecurându-se printre ei. Maşinăria mare şi greoaie se oprise la jumătatea rândului al treilea, când software-ul de control observase că boabele de grencham nu lunecau prin buncărul central. Braţele culegătoare, aidoma tentaculelor unei caracatiţe, încremeniseră în diverse etape de rupere a strugurilor.

Era abia a treia zi a culesului şi Mark se confrunta deja cu două defecţiuni în propria lui podgorie. Apelurile de la vecini pentru a-i ajuta cu probleme mecanice soseau tot mai frecvent şi mai disperat. Bărbatul se strecură în interstiţiul dintre viţele frunzoase şi latura maşinii şi ridică panoul pentru inspectarea mecanismului încărcător. Exact

ca mai devreme, bucăţi de viţe intraseră în buncăr şi se înfăşuraseră în jurul roţilor dinţate şi rulourilor. De vină erau foarfecii de la capătul braţului culegător care le trăgeau înăuntru. La fel ca toate problemele din viață când ajungeai la esenţă, era o chestiune de software. Pentru anul următor trebuia să scrie din timp un patch de discriminare. Până atunci era silit să recurgă la o simplă foarfecă manuală de grădinărit cu care să taie viţele tari, şi apoi la braţele omeneşti care să le tragă afară. Strugurii grencham striviţi făceau ca procesul să fie lent şi murdar.

— Ia uite, tati! strigă Barry.

Mark trase ultimele bucăţi de viţe din mecanismul alimentatorului şi ridică ochii. Cineva gonea cu o viteză incredibilă pe drumul pietruit din vale. Un vehicul jos şi cenuşiu, care lăsa în urmă o trombă lungă şi învolburată de praf.

— Un idiot, mormăi el.

Montă panoul pentru inspectare şi lovi de câteva ori bolţurile de fixare cu mânerul cleştilor, ca să le asigure. E-majordomul său trimise matricei autoculegătoarei comanda de reluare a operaţiunilor şi braţele se întinseră lent. Foarfecele începură să taie codiţele ciorchinilor de struguri. Mişcările începură după aceea să se iuţească. Mark încuviinţă mulţumit şi-şi scoase ochelarii de soare din buzunarul salopetei.

— Vine aici, tati! ţipă Sandy.

Maşina încetinise pentru a coti pe drumeagul spre podgoria lui Vernon. Nu semăna cu un vehicul pe care l-ar fi deţinut cineva din Randtown.

— Haideţi, se adresă bărbatul copiilor. Să mergem să-i întâmpinăm.

Porniră în fugă spre drumeag, aplecându-se pe sub viţe şi strigând-o pe Panda care urmărea wobeşi, echivalentul local al şoarecilor de câmp. Mark ajunse în capătul rândului, unde izbuti să vadă mai bine automobilul ultramodern care

se apropia de casă. Forma lui aerodinamică îi dădu un indiciu asupra vizitatorului.

MG-ul se opri lângă camioneta Ables şi suspensia coborî din poziţia ridicată pe care o adoptase pentru traseul accidentat, astfel că roţile reveniră în şasiu. O portieră-aripă se ridică în lateral şi Carys Panther coborî. Purta o fustă şic din bucăţi de piele întoarsă, cizme de cowboy scumpe lucrate manual şi o bluză albă, simplă. Într-o mână ţinea pălăria Stetson gri-porumbel.

Barry ţipă fericit şi se repezi înainte. Sandy surâdea încântată, pentru că toate vizitele mătuşii Carys erau fascinante.

— Frumos accesoriu metalic, comentă Mark caustic.

— Ah, ăsta? făcu Carys un gest de nepăsare către MG. E maşina nevestei prietenului meu.

Mark simulă o privire disperată aruncată cerului. Întotdeauna ea trebuia să-şi facă o intrare de mare spectacol.

***

Niciuna dintre cele două cameriste care aduseră micul dejun în cameră la ora unsprezece nu o privi direct pe Mellanie. Aşezară pe masă tăvile mari, apoi ieşiră.

— Să vă fut în gură, rosti Mellanie când uşa se închise în urma lor.

Începu să ridice capacele de argint de pe platouri. Poate că room-service-ul era de căcat, dar bucătăria era în tot cazul de patru stele.

— Hai la masă, îi spuse lui Dudley.

Bărbatul stătea vizavi de ea, neliniştit ca un elev adus în faţa directoarei. Fata îşi putea reaminti destul de bine senzaţia aceea.

— Ce vrei de la mine? o întrebă.

— Povestea ta.

— Doar asta sunt eu – o poveste?

— În esenţă, toţi suntem nişte poveşti. Vreau să te ajut, Dudley, vorbesc foarte serios. Dacă vei putea să accepţi ce s-a întâmplat, vei fi mult mai fericit. Cred că eu pot face asta pentru mine. O cred cu toată convingerea.

— Şi noi? Ce se va-ntâmpla cu noi?

Ea zâmbi amuzată, ridică o căpşună şi o linse ațâțător.

— Doar nu crezi că mă dăruiesc în felul ăsta cuiva la care nu ţin, nu?

Zâmbetul lui de răspuns era în acelaşi timp de uşurare prudentă. Mellanie îşi trase scaunul în jurul mesei, până se lipi de Dudley. În timp ce el privea în tăcere fascinată, luă altă căpşună şi o ținu delicat între dinţi. Foarte încet, îşi descheie halatul de baie şi se aplecă spre bărbat, ducându-i căpşuna în gură. El muşcă şi buzele lor se atinseră.

— Doamne…

Tremura din tot corpul şi ochii îi erau umezi.

— Acum hrăneşte-mă tu.

Dudley ridică o clătită îmbibată în sirop de arţar şi Mellanie râse când picăturile îi căzură pe sâni, după care ciuguli uşor din clătită, înaintând. Dudley sări spre ea, răsturnând peste masă platourile cu micul dejun. Fata fu uimită că dovedise atâta stăpânire şi râse când propriul ei scaun căzu pe spate. Amândoi se rostogoliră pe podea, cu Dudley smucind disperat de cordonul halatului său.

O futu acolo, apoi pe covoraşul mozaki scump, cu sucul de portocale şiroind peste ei din paharele vărsate pe masă. O duse după aceea pe pat şi o futu din nou.

— Cred că trebuie să-mi fac altă baie, anunţă Mellanie după ce bărbatul se deşertase complet.

Deşi el se străduise din răsputeri să lingă tot siropul şi dulceaţa zemoasă de pe pieptul şi coapsele ei, pielea fetei continua să fie groaznic de lipicioasă.

— Vin şi eu.

Ea zâmbi şi se cuibări lângă el.

— Deci când ai întâlnit-o pe Paula Myo?
— Înainte de expediţie, oftă Dudley. M-au scos din reîntinerire pentru discuţie.
— Ce au făcut?!
— Înainte de plecare, am fost supus unei reîntineriri parţiale. Nu era timp pentru una integrală, dar eu eram destul de bătrân, fiziologic vorbind, aşa că aveau să-mi coboare vârsta cât puteau înainte de a-mi începe antrenamentul ca membru de echipaj. Paula Myo m-a scos din reîntinerire. Ne-a interogat pe mine şi pe Wendy. Nu mai ţin minte prea multe din ce i-am spus. Întreruperea procedurii te dezorientează teribil. De aceea la plecare n-am fost pe atât de tânăr pe cât aş fi dorit. Şi nici atât de tânăr pe cât ar fi dorit Oscar Monroe.
— Nu mai acorda atâta importanţă la ce spune beţivul ăla bătrân. Ziceai că Myo te-a întrebat despre spargere?
— Da. Curva aia de fostă nevastă vorbise cu Bradley Johansson, care se dăduse drept reporter şi el a întrebat-o despre organizaţiile care mi-au finanţat observările. După aceea, casa ne-a fost spartă şi toate fişierele au fost copiate din matricea ei.
— Myo care credea că era conexiunea?
— Idiotu' ăla de Johansson credea că una dintre fundaţiile finanţatoare era un paravan pentru Starflyer. Ăsta-i extraterestrul…
— Ştiu ce-i Starflyer. Când s-a întâmplat asta – exact?
— Imediat după atacul asupra lui *A doua şansă*. Când a primit cazul, Myo avea autoritatea să facă aproape orice dorea, inclusiv să mă scoată din reîntinerire.
— Şi a urmărit conexiunea aceea. De ce?
— Habar n-am. A zis pur şi simplu că era în căutarea de anomalii; îi trecea în revistă pe toţi cei asociaţi cu *A doua şansă*. Curios însă este faptul că Johansson ştia că ea va descoperi conexiunea – i-a spus lui Wendy să-i transmită lui Myo un mesaj.

— Serios? Ce anume?

— Să înceteze să se mai concentreze asupra detaliilor, fiindcă tabloul de ansamblu este cel care contează.

— Ciudat… Mai ţii minte cum se numea fundaţia pe care o suspecta Johansson?

— Da, Cox Educaţional.

— N-am auzit în viaţa mea de ea. Se ridică şi-l bătu uşor pe braț. Ştii ce tocmai ai făcut, da?

— Ce-am făcut?

— Ai vorbit despre corpul tău anterior ca şi cum ai fi fost tu. Începi să conectezi vieţile corpurilor tale. Bravo! Ti-am spus că te pot ajuta.

Suflă o sărutare spre chipul lui tânăr şi uimit şi intră în baie.

Cada mare şi afundată în podea era plină ochi, cu un munte de spumă plutind pe suprafaţa apei. Mellanie păşi înăuntru şi oftă recunoscător când se lăsă în apa caldă şi parfumată. Deschise duzele, salutând cu plăcere fluxul lin de bule de aer în jurul trupului ei, care-i alunga durerile. Dudley nu fusese blând ultima dată. Disperarea şi agresivitatea lui făcuse ca totul să fie mai interesant decât obişnuitul şi monotonul lui act superficial.

Fata îşi puse muzică şi-şi rezemă ceafa de pernele de pe margine. Mâna ei virtuală atinse iconul IC.

— Am nevoie de nişte informaţii financiare, rosti ea.

— Mellanie, ştii că nu putem oferi date confidenţiale.

— Nu-mi trebuie decât ce apare în domeniul public. Chestia-i că poate fi niţel cam dificil să urmăresc totul şi nu vreau să apelez la documentariştii emisiunii.

„Şi nu mă mai pot folosi nici de bietul Paul Cramley.”

— Foarte bine.

— Fundaţia caritabilă Cox Educaţional a contribuit la finanţarea observărilor lui Bose. Cât i-a dat?

— În total, unu virgulă trei milioane de dolari pământeni, pe o durată de unsprezece ani.

— De unde provin banii fundaţiei?
— Este o organizaţie privată.
— Ce-nseamnă asta?
— Sursele banilor nu sunt deschise pentru inspecţii.
— Bine, atunci cine o conduce?
— Împuterniciţii înregistraţi sunt trei avocaţi: doamna Daltra, domnul Pomanskie şi domnul Seeton, care lucrează toţi pentru firma de avocatură newyorkeză Bromley, Waterford şi Granku.
— Mda, făcu Mellanie şi-şi trecu un burete peste picioare. Pe cine mai finanţează Cox?
— A finanţat peste o sută de universităţi şi colegii din tot Commonwealthul. Vrei lista?
— Nu acum.
— Vrei suma totală cu care a finanţat alte instituţii? Fata deschise ochii, brusc foarte interesată… IC nu avea obiceiul să ofere informaţii în mod voluntar.
— Da, te rog.
— Şaptezeci de mii de dolari pământeni.
— Pentru fiecare?
— Nu. Acesta este totalul general.
— La dracu'! Cât timp a durat?
— Paisprezece ani. S-a desfiinţat la doi ani după ce Dudley Bose a observat învăluirea. La şase luni după ce Paula Myo l-a intervievat pe Dudley Bose.

***

— Omul cel mai detestat din Commonwealth, rosti Carys cu un surâs zeflemitor. Este un titlu impresionant.
Așa s-a votat în sondajul Maxis din unisferă. N-aş fi ghicit niciodată că micul meu nepot va fi *atât* de faimos.
Mark se mulţumi să mormăie şi se afundă mai mult în scaunul lui favorit. Se aflau toţi în living, era înainte de prânz şi o trataseră pe Carys cu vin din recolta de anul

trecut.

— Celor de aici nu le pasă, zise el. Nu-i important.

— Ah, da. Este relevant doar pentru noi, metropolitanii decadenţi care ne revărsăm snobismele intelectuale asupra voastră, bieţi fermieri nesofisticaţi.

Mark strânse din umeri, zâmbind.

— Tu ai spus-o.

— Trezeşte-te la realitate! se răsti femeia. Mass-media vă va face praf frumosul vostru orăşel. De la relaţiile mele ştiu că Alessandra Baron intenţionează deja o urmare. Ai încercat să faci o rezervare la schi pentru sezonul viitor? Eu am încercat. Se oferă deja discounturi de cincizeci la sută. Nu mai vine nimeni!

— Și tu poți să-ndrepți toate astea? Carys schimbă o căutătură cu Liz.

— Mark, ai nevoie de o campanie serioasă de relaţii cu publicul, iar eu sunt unicul expert de care dispui.

— Tu ai chemat-o! o acuză Mark pe Liz.

— Iubitule, trebuie să asculţi pe cineva. Toţi cei de aici sunt foarte grijulii să nu te învinovăţească. În faţă…

Bărbatul se întoarse rugător spre Carys.

— Eu n-am zis-o niciodată în felul în care-a fost prezentat interviul ăla. M-au editat la montaj, ca s-o facă să sune oribil.

— Aşa fac întotdeauna, încuviinţă femeia. Ne putem folosi de asta pentru a contraataca.

— Cum? făcu el suspicios.

— Pot aranja să fii intervievat în alte emisiuni. Interviuri din studio, în direct, pentru ca să nu-ţi poată deforma mesajul. Vei avea nevoie de multă instruire înainte să te las pe post şi va trebui să-ţi dezvolţi cât de cât simţul umorului. Dar se poate face.

— Eu am simţul umorului, protestă Mark indignat.

Carys deschise gura să răspundă. Ceva fulgeră orbitor afară. Mark şi Liz se încruntară simultan. Pe cer nu era nici

urmă de nori de furtună.

În grădină, Sandy ţipa ca şi cum ar fi fost rănită. Ambii părinţi săriră în picioare şi ieşiră prin uşile deschise ale patioului.

— Ce s-a-ntâmplat, păpuşă? întrebă Mark.

Panda parcă înnebunise, lătrând şi sărind în sus şi în jos. Sandy alergă către mama ei, cu braţele larg deschise.

— Pe cer… plânse ea. Mă dor ochii… Văd roşu… Matricea încheietură a lui Mark încetă să mai funcţioneze. În sud-est, cerul deveni incredibil de alb.

— Ce dracu'…

Toate autoculegătoarele se opriseră. Ca şi tractoarele. Toţi boţii pe care-i vedea erau nemişcaţi şi tăcuţi.

Pata de lumină lăptoasă de deasupra munţilor dispărea, lăsând în urmă albastrul normal al cerului. Apoi un soare viu roz-auriu sui dinapoia piscurilor, cu suprafaţa viermuind în păienjenişuri de foc negru. Proiecta pe sol umbre prelungi, mişcătoare.

— Ăștia-s Regenţii, şopti Liz. Doamne Dumnezeule!

Noul soare urca pe un lujer de văpaie sclipitor de turbată. Toată zăpada care mai rămăsese pe Regenţi se vaporiză într-o unică şi albă explozie violentă. Vârfurile munţilor păreau că vibrează. Începură să se fărâmițeze, după care norul feroce de vapori îi învălui, ascunzându-i vederii.

Ţipetele lui Sandy atinseră apogeul.

— O bombă nucleară! strigă Mark stupefiat. Au bombardat staţia detectoare!

Privi ciuperca norului care creştea, întunecându-și culoarea, tot mai mult, pe măsură ce-şi întindea marginile vineţii peste cerul curat. După aceea unda sonoră ajunse la ei.

***

Mellanie comandă la room-service o salată uşoară, înainte de a se îmbrăca în blugi şi o bluză de trening neagră din propria ei linie de îmbrăcăminte. Îşi strânse părul la spate într-o coadă simplă şi folosi doar loţiune de faţă, fără machiaj. Era important să apară serioasă la convorbirea aceasta.

Una dintre cameristele dispreţuitoare aduse salata, în vreme ce Dudley plescăia vesel în baie. Camerista petrecu două minute ca să cureţe mizeria lăsată de cele două platouri răsturnate şi Mellanie îi dădu douăzeci de dolari bacşiş. Strâmbătura de dispreţ era şi mai accentuată când părăsi apartamentul.

— Să te mai fut o dată-n gură, vorbi Mellanie către ușă.

Ciuguli o vreme din salată, punându-și la punct discursul, apoi se aşeză la birou şi folosi matricea apartamentului ca s-o apeleze pe Alessandra.

Imaginea Alessandrei apăru pe ecranul matricei. Stătea în scaunul verde al cabinei de machiaj, cu o bavetă de hârtie în jurul gâtului pentru a-i proteja rochia fabuloasă.

— Unde dracu-ai fost? întrebă ea.

— Sunt pe Elan.

— Bine, în cazul ăsta te las să trăieşti, dar eşti uite-atât de aproape de concediere. Ridică mâna, apropiind foarte mult degetul mare de arătător. Să nu-ţi mai pui niciodată un blocaj pe codul de adresă unisferă. Bun – am nevoie într-o oră de continuarea reportajului tău. Şi-ar fi bine să fie de top, altfel curuleţul îţi ajunge direct pe-orbită.

— Am o pistă.

— Poftim?

Mellanie inspiră adânc.

— Paula Myo crede că Starflyer există cu adevărat.

— Nu pot să cred că vorbeşti serios, în pizda mă-sii! Ţi-am dat toate şansele, mai mult decât am oferit oricui

altcineva, şi nu numai pentru că eşti bună la pat. Și ăsta-i tot căcatul cu care poţi să-mi vii?

— Ascultă-mă! Ea m-a pus pe urmele lui Dudley Bose.

— Şi ştii unde-i el? Toţi se dau peste cap să-l găsească.

— Da, l-am futut pentru informaţii. Mellanie îşi dădu părul peste cap printr-un gest scurt, rămânând inexpresivă pe când privea imaginea Alessandrei. Și, după cum zici, sunt foarte bună la asta. Am găsit ceva.

— Gata, scumpo, bucură-te de cele cincisprezece secunde de glorie. Ce-ai găsit?

— Una dintre fundaţiile care au finanţat observarea Perechii Dyson de către Bose este o organizaţie paravan. Starflyer a aranjat astfel ca noi să putem vedea momentul învăluirii. Dorea să mergem şi să investigăm bariera.

— Dovada? se răsti Alessandra.

— Fundaţia efectuează finanţările printr-un cont bancar secret, rosti fata sperând că era măcar pe departe adevărat, dar neavând altă posibilitate de a o face pe Alessandra să-i susţină investigaţia. I-am verificat toate celelalte donaţii şi nu sunt decât de aparenţă, asigurări făcute pentru cazul în care cineva rula o examinare superficială. Şi s-a desfiinţat imediat după descoperire. Important însă este faptul că Myo ştia toate astea de ani buni. Nu-nţelegi ce-nseamnă? În toţi anii ăştia în care ea nu i-a prins niciodată pe Johansson şi Elvin, a ştiut permanent. Este chiar posibil să lucreze cu Păzitorii!

— Asta-i vendeta ta, rosti Alessandra.

Mellanie îşi simţi nesiguranţa şi continuă încăpățânat:

— Va fi subiectul tău. Dă-mi o echipă de documentare şi lasă-mă să sap. Ce dracu’, poţi să conduci chiar tu echipa de documentare! Asta ne-a spus Myo nouă. Nouă, mass-media. Toate astea sunt informaţii din surse publice, verificabile dacă ştii unde să cauţi. Putem dovedi că Starflyer există. Pentru Dumnezeu, Wendy Bose s-a întâlnit cu Bradley Johansson! Chestia asta a apărut vreodată în

vreun interviu? Este o chestie reală, Alessandra, îţi promit.

— Vreau să vorbesc cu Bose.

— Bine.

Iconul IC-ului apăru în vederea virtuală a Mellaniei.

— Întinde-te pe podea în spatele patului, îi zise.

— Poftim?

— Reţeaua detectoare a Marinei înregistrează găuri-de-vierme care se materializează în interiorul Commonwealthului, spuse IC. Staţia detectoare Regent este atacată. Treci în spatele patului, îți va asigura un adăpost.

— Mellanie? rosti Alessandra încruntându-se.

— Trebuie să plec, şovăi fata fără să creadă cu adevărat.

Apoi vederea ei virtuală arătă inserţii care se conectau, activate de IC. Erau sisteme pe care nici nu le recunoştea, nici nu le înţelegea.

— Vom încerca să rămânem în contact cu tine, rosti IC.

— Mellanie, este un fel de alarmă... spuse Alessandra. Glasul ei se ridicase alertat.

Mellanie plonja spre pat. Pe cerul de afară se văzu un fulger orbitor.

***

Wilson era singur în biroul lui alb-strălucitor oribil, așteptând sosirea participanţilor la a doua şedinţa de management a dimineţii, cea despre graficul de timp al producerii navelor şi despre supervizarea livrării subcomponentelor. Apelul de prioritate absolută care venea de la divizia de defensivă planetară îl făcu să se îndrepte în scaun, pe măsură ce în vederea virtuală îi soseau iconuri mari de urgenţă. Reţeaua detectoare de găuri-de-vierme identifica semnături cuantice necunoscute în spaţiul Commonwealth. În câteva sisteme stelare se deschideau găuri-de-vierme.

Biroul îşi diminua iluminatul, cifre stacojii şi de culoarea safirului lunecară pe tavan şi în jos pe pereţi, grafice de smarald înfloriră pe podea şi proiecţiile se stabilizară şi se arcuiră în aer, plasându-l pe Wilson în centrul unei hărţi stelare tactice. Era aproape de graniţa Commonwealthului, acolo unde spaţiul de fază III se pierdea în noaptea galactică. Douăzeci şi trei de sisteme stelare erau încercuite de iconuri chihlimbarii, cu ferestre explicative mici pline cu cifre şi alte pictograme.

— Douăzeci şi trei de găuri-de-vierme? murmură el uluit.

Marina avea doar trei nave de război funcţionale şi opt nave-cercetaș, reechipate ca purtătoare de rachete. Apoi fluxul de date crescu, clarificând informaţiile sosite de la reţeaua detectoare. Patruzeci şi opt de găuri-de-vierme separate se deschiseseră în fiecare dintre cele douăzeci şi trei de sisteme stelare, aducând totalul la peste o mie o sută. Era aproximativ egal cu numărul de porţi pe care-l opera TSC-ul.

— Futu-i maica mă-sii…

Pur şi simplu nu putea să dea crezare cifrelor – el care fusese la Dyson Alfa şi văzuse cu ochii lui scara civilizaţiei aceleia.

Tot mai multe informaţii soseau, completând reţeaua Marinei. Cibersferele de pe Anshun, Belembe, Martaban, Balkash şi Samar sufereau deja avarii uriaşe şi nu mai erau funcţionale pe zone întinse. Sistemele de guvernare ale planetelor respective raportau explozii, care în aproape toate cazurile corespundeau cu zonele de avarii electronice. Douăzeci şi trei de globuri translucide se extinseră în imaginea lui Wilson, reprezentând planetele atacate. Imagini detaliate erau greu de găsit pentru oricare dintre ele. Sateliţii geologici, platformele relee geosincrone, staţiile industriale şi senzorii meteo erau doborâţi sistematic de pe orbite. Găurile-de-vierme apăreau sub forma unor romburi stacojiu-deschis situate deasupra

planetelor. Pâlpâiau întruna, apărând şi dispărând, modificându-și poziţia de la un minut la altul, pentru a evita localizarea senzorială. Radarele urmăreau proiectile de mare viteză ce se revărsau din ele la fiecare materializare.

Marina pierdea contactul cu staţiile detectoare de pe Elan, Whalton, Pomona şi Nattavaara, toate planete din spaţiul de fază III cu populaţii relativ mici. Staţiile dispăreau una câte una din reţea, reducând rezoluţia afişajului. Absolut nici o staţie nu supravieţuise pe Molina, Olivenza, Kozani şi Balya, planete din spaţiul de fază III care încă nu fuseseră deschise pentru colonizare.

Anna se ivi lângă Wilson ca o formă spectrală cenuşie. Era ca şi cum ar fi fost din nou în cuşetele de acceleraţie din *A doua şansă*.

— Au început direct cu bombe atomice! rosti ea înmărmurită

— Ştim cum îşi poartă ei războaiele, spuse bărbatul cu o asprime deliberată, căutând să se imunizeze faţă de ceea ce reprezentau de fapt graficele afişate.

Cu Anna prezentă, era mai uşor să-şi stăvilească propriile emoţii. El era comandantul, trebuia să rămână calm şi analitic, să-şi suprime părticica aceea care-l împingea să fugă din birou şi să-şi caute refugiu în dealuri.

— Cuplează-l pe Columbia la circuitul de comandă. Și afişează-mi poziţiile navelor noastre.

— Pentru toate?

Întrebarea era încărcată de multă amărăciune.

— Imediat!

Propriile lui mâini erau ocupate să extragă din unisferă date despre defensivele civile ale guvernelor planetare. Luminiţe albastre apărură pe reprezentările celor douăzeci şi trei de planete: oraşe cu câmpuri de forţă. Pe cele patru planete de început, doar gările TSC erau protejate.

Rafael Columbia apăru on-line, de cealaltă parte a lui Wilson faţă de Anna.

— Sunt atât de multe… rosti şi pentru prima dată până şi el păru intimidat şi nesigur. Lansăm chiar acum aeroboţii de luptă. Ar trebui să asigure funcţionalitate de interceptare a proiectilelor, dar numai în jurul centrelor populate majore. La dracu’, ar fi trebuit să producem de zece ori mai multe!

— Activează toate câmpurile de forţă funcţionale ale oraşelor, îi spuse Wilson. Şi nu numai pe aceste douăzeci şi trei de planete. Nu există nici o garanţie că aceasta va fi limita invaziei. Utilizează cibersferele planetare pentru a transmite un avertisment general: vreau ca oamenii să se adăpostească. Acesta nu-i decât începutul.

— Şi după aceea?

— Când voi avea mai multe informaţii, o să-ţi spun. Trebuie să știm ce vor face după bombardamentul iniţial. Anna, adu, te rog, restul personalului de strategie şi comandă. Azi vom avea nevoie de multe ajutoare.

— Da, domnule. Imediat afişez şi navele noastre.

În interiorul câmpului stelar apărură indicatori albi etichetaţi cu date de identificare. În raza reţelei de detectoare avea şapte nave. Două nave-cercetaş erau la câteva zile depărtare în afara Commonwealthului, în timp ce navele de război şi restul navelor-cercetaş erau împrăştiate între graniţele neclare ale spaţiului de fază III. Wilson luă o decizie.

— Contactează-i pe căpitani, se adresă Annei. Vreau o joncţiune generală la jumătate de an-lumină de Anshun. Vechea lor bază era planeta nod TSC pentru sector şi de aceea cel mai populată. Acolo vom începe contraatacul.

Cel puţin niciunul dintre ei nu-i râse în faţă.

— Fir-ar a dracu’, mârâi Rafael.

În display-ul tactic pâlpâia alt roi de iconuri chihlimbarii de avertizare, mult mai adânc în spaţiul Commonwealthului, în jurul planetei douăzeci şi patru: Wessex.

— Fă ce poţi pentru ele, se adresă Wilson lui Rafael

dorindu-şi din tot sufletul să nu sune ca o glumă proastă.

Oare am fi putut şti că invazia va fi atât de masivă? Un gând teribil i se strecură în minte: Păzitorii ştiau.

— Domnule, vorbi repede Anna, căpitanul Tu Lee este pe linie directă. Ei erau încă la baza Anshun.

— Cum?

— Este în *A doua şansă*.

Mâna virtuală a lui Wilson se înceţoşă, izbind grăbit iconul de comunicaţii.

— Care-i situaţia voastră? întrebă când chipul tulburat al lui Tu Lee îi apăru în vederea virtuală.

— Ne-am desprins din doc.

Tu Lee făcu o grimasă. Imaginea ei suferi o unduire de electricitate statică.

— Se trage în noi. Câmpul de forţă rezistă. Ce ordoni? Wilson fu cât pe aici să chiuie de fericire. În sfârșit şi o veste bună.

— Elimină din proiectilele de bombardament planetar. Nu încerca – repet, nu încerca – să ataci vreo gaură-de-vierme. Nu încă. Am nevoie de informaţii despre ele.

— Am înţeles, domnule.

— Doamne-ajută, căpitane!

***

Discul mare al sistemului de susţinere biotică al navei îşi încheie procedura de urgenţă de oprire a rotirii, eliminând problema precesiei, care le afectase capacitatea de manevrare.

— Acceleraţie maximă, vorbi Tu Lee către pilot.

Era căpitan de o săptămână şi preluase *A doua şansă* după ce nava revenise din ultima ei misiune. Marina o trimisese într-o cercetare îndepărtată la trei sute de ani-lumină de Commonwealth. Nu avea viteza niciuneia dintre noile nave-cercetaş, dar ca anduranţă era mult superioară.

Avea de asemenea rezerva delta-v de care erau capabile doar noile nave de război.

Rachetele cu plasmă răspunseră lin la instrucţiunile pilotului, producând o acceleraţie de unu virgulă cinci G. Se aflau la o mie de kilometri deasupra ecuatorului emisferei întunecate a lui Anshun şi zburau peste al doilea ocean ca mărime al planetei. Portalurile mari de pe punte prezentau flăcările alb-strălucitor ale atomicelor care detonau sub ei. Tu Lee îşi dezgoli dinţii într-un rictus instinctiv de furie faţă de distrugerile acelea. Pentru ea, lumina era codificată în culori şi gradată în intensitate; pentru toţi cei de pe suprafaţa planetei însemna moarte aproape sigură.

— Avem până acum vreun şablon pentru apariţii? întrebă Tu Lee.

— Pot doar să confirm că sunt patruzeci şi opt de găuri-de-vierme, răspunse Laroch, care opera consola senzorilor. Se mişcă însă aleatoriu. Singura constantă este altitudinea lor, cam la o mie cinci sute de kilometri.

— Rămânem atunci sub cota aceea şi urmărim proiectilele de bombardament din zonă. Armamentul – trageţi ori de câte ori fixăm o ţintă. Pilotul – dacă sunt roiuri, adu-ne în apropiere.

— Atenţie! răcni Laroch.

Opt proiectile Dyson goneau către *A doua şansă*. Pilotul schimbă vectorii rachetelor cu plasmă şi modifică traiectoria. Suliţe de plasmă ţâşniră din secţiunea mediană a navei, brăzdând spaţiul înainte să se spargă în câmpurile de forţă ale proiectilelor. Laserele fixară ţintele, pompând gigawaţi de energie în câmpurile de forţă şi supunându-le la suprasarcini. Lansatoarele de plasmă traseră din nou, supraîncărcând finalmente protecţiile proiectilelor. Detonaţii multiple înfloriră silenţios deasupra planetei, cu norii de plasmă contopindu-se într-un petic clocotitor de lumină pură, larg de peste cincizeci de kilometri.

— Lot de şaisprezece proiectile spre planetă, anunţă

Laroch.

Portalurile punţii le prezentau sub forma unor ace verzi cu cifrele vectorilor schimbându-se în mare viteză. Tu Lee apelă comanda de lansare a proiectilelor din *A doua şansă* şi expedie o salvă de interceptoare. Pe când acestea porniră la cincizeci G, ea le încarcă în focoase un şablon de funcţii succesive de deviere energetică. Interceptoarele se divizară într-o cascadă de vehicule ţintite independent şi jeturile rachetelor se extinseră ca nişte explozii stelare de trăsnete, împrăştiindu-se în urmărirea proiectilelor Dyson. Focoase de câteva megatone detonară ca un lanţ de puncte orbitor de luminoase ce distorsiona ionosfera planetei în unduiri gigantice, cu funcţiile de deviere energetică expediind în valuri uriaşe efecte EMP.

Câteva arme Dyson muriră imediat, cu jeturile duzelor destrămându-se în vreme ce se rostogoleau inert către solul întunecat aflat la sute de kilometri sub ele. Un al doilea baraj de focoase detona. De data aceasta, energia deviată fu canalizată în lasere de raze X, direcționând 70% din puterea exploziei într-un singur fascicul subţire de radiaţie ultradură. Toate proiectilele rămase fură sfărâmate şi fragmentele sclipitoare fură împrăştiate spre exterior în imitaţia sinistră a splendorii unei ploi de meteoriţi.

Alte patru găuri-de-vierme se deschiseră în vecinătatea navei umane şi din fiecare porniră câte treizeci şi două de proiectile. Evantaie delicate de radiaţii dinspre senzori atinseră *A doua şansă*. Forţa gravitaţională în punte îşi modifică vectorul, apăsând-o pe Tu Lee cu coastele într-un mâner al fotoliului. Centurile i se strânseră automat în jurul umerilor şi mijlocului, menținându-i poziţia.

— S-ar putea să fie multe, vorbi Laroch, dar software-ul lor e inutil. Recepţionez multe emisii de microunde dinspre găurile-de-vierme. Proiectilele sunt permanent dirijate şi actualizate.

A doua şansă trăgea salvă după salvă de suliţe laser în

noii atacatori care se apropiau la douăzeci G. O suită gigantică de explozii nucleare transformă în alb uniform, sclipitor, spaţiul din exteriorul navei. Valuri de plasmă subţire lunecară peste câmpul de forţă exterior, zguduind suprastructura. Tu Lee auzi gemete metalice sonore când fuzelajul se flexionă şi se torsiona sub impacturi. Era ca şi cum ar fi zburat prin corona unei stele, orbiţi de strălucirea radiaţiilor fierbinţi şi clătinaţi de curenţii de particule relativiste. Nava răbufni afară din vijelia de energie, ca o bulă stacojie şi tremurătoare urmată de cataracte prelungi de plasmă de hidrogen. Douăzeci şi patru de proiectile Dyson virară pentru a o intercepta.

Alarmele răcneau din toate consolele punţii. Ecranele afişară instantaneu schemele sistemelor, în timp ce echipajul şi IR se străduiau să restabilească funcţiile.

— Salt! comandă Tu Lee.

La consola hiperpropulsiei, Lindsay Sanson activă generatorul găurii-de-vierme şi *A doua şansă* dispăru din spaţiul de deasupra planetei.

— Cât de păcătos e software-ul ăla? întrebă Tu Lee.

— Ciudat, răspunse Laroch. E foarte inflexibil, deloc avansat ca ale noastre... Aproape ca şi cum ei n-ar avea programe inteligente.

— Asta poate fi de folos, comentă Tu Lee.

Privi principalul display de stare. Sistemele navei nu suferiseră avarii critice. Majoritatea loviturilor fuseseră în perifericele roţii sistemului de susţinere biotică, la care se adăugau câteva ablaţiuni ale blindajului şi perforări de rezervoare. În absenţa echipelor ştiinţifice şi de explorare, aveau la bord doar patruzeci de oameni, aşa că nimeni nu se găsea în pericol imediat.

— Toată lumea în costumele spaţiale, ordonă ea şi apelă afişajul rezervelor de proiectile. După aceea ne întoarcem!

O pată licăritoare de lumină turcoaz apăru din neant la opt sute de kilometri deasupra lui Treloar, capitala lui

Anshun. *A doua şansă* năvăli din centrul ei, iar nimbul se contractă şi dispăru. Nava lansă cincisprezece proiectile, apoi generatorul găurii ei de vierme distorsionă din nou spaţiul şi dispăru îndărăt în hiperspaţiu. Reapăru instantaneu la cinci mii de kilometri depărtare, de data aceasta deasupra lui Bromrine, un oraș de coastă cu populaţia de două sute de mii de locuitori, care tremurau sub domul lor protector de câmp de forţă. Alte cincisprezece proiectile fură trase înainte ca nava să plonjeze încă o dată în hiperspaţiu.

A doua şansă efectua nouă salturi în jurul planetei, lansându-și toate cele o sutăşaptezeci şi trei de proiectile rămase.

Imediat după lansare, proiectilele din fiecare salvă îşi declanşau pentru foarte scurt timp rachetele de propulsie, răspândindu-se din punctul de pornire, după care le opreau. Senzorii lor scanau împrejurimile şi căutau găuri-de-vierme. Când apărea vreuna, ele îşi acţionau din nou rachetele, gonind spre ea la cincizeci G. Atacul standard de proiectile Dyson abia avea timp să iasă dincolo de marginea găurii-de-vierme înainte de a fi supus asaltului de EMP, bruieri electronice, impulsuri de laser cu raze X, impacturi cinetice şi rafale nucleare. Foarte puţine reuşiră să treacă şi să lovească planeta.

A doua şansă ieși încă o dată din hiperspaţiu şi începu o transmisie rapidă de date către planeta asediată de dedesubt, anunțând Marina asupra felului în care minase spaţiul din apropierea orbitei. Opt găuri-de-vierme apărură, încercuind nava la cinci sute de kilometri. Lindsay Sanson activă hiperpropulsie.

— Căca-m-aş!

— Ce-i? întrebă Tu Lee.

Portalurile punţii continuau să arate Anshunul, cu formaţiunile noroase cândva pasive învolburându-se agitat în urma exploziilor.

— Interferenţă… Spaţiul este atât de distorsionat de găurile lor de vierme, încât n-o putem deschide pe-a noastră.

Este premeditat – şi-au modificat fluctuaţiile cuantice pentru a ne bloca.

— Mişcă-ne! răcni Tu Lee pilotului.

Propulsia cu plasmă a navei se activă şi începu să accelereze la peste trei G.

Alte opt găuri-de-vierme Dyson apărură în jurul ei.

— Futu-vă-n cur, vorbi Tu Lee către Dysoni.

Din fiecare gaură-de-vierme țâșniră câte nouăzeci şi şase de proiectile.

***

Nigel Sheldon lua micul dejun în reşedinţa lui din New Costa când sosi alarma de la reţeaua de detectare a Marinei. Nigel nu mai fusese pe Cressat, planeta privată a familiei, în ultimele cinci luni, deoarece îşi petrecuse timpul între Augusta şi Pământ. În ciuda binecuvântării comunicaţiilor moderne, simţea că era prudent să nu fie prea departe în cazul în care se întâmpla ceva. Iar acum se dovedea că avusese o dreptate teribilă.

Protecţiile se ridicară instantaneu în jurul reşedinţei şi comunicaţiile comutară pe legături protejate. Nigel închise ochii şi se relaxa în scaun, în timp ce protecţiile interne ale locuinţei se activau, izolând încăperile. Întregul domeniu al inserţiilor de interfaţare al bărbatului se conecta, îngăduind simţurilor sale să absoarbă datele digitale cu o viteză accelerată. Aeroboţi de luptă lansaţi din baze apărură în jurul perimetrului lui New Costa. Rezidenţii uluiţi se holbară la cerul luminos al dimineţii, uitându-se la formele întunecate ce vuiau în sus spre staţiile de patrulare la altitudine. În urma lor, câmpurile de forţă închiseră cerul.

După ce defensivele Augustei fură activate, Nigel reveni

cu atenţia asupra atacului Dyson. Afişajul lui amplificat îi prezentă cele douăzeci şi trei de planete Commonwealth unde apăruseră găurile-de-vierme extraterestre; în sine, găurile-de-vierme se manifestau ca o senzaţie tactilă, ca nişte înţepături pe piele. IC îi răspunse solicitării şi i se alătură în simulacrul tactic sub forma unei sfere mici de linii turcoaz şi portocaliu-viu care fluctuau ritmic, plutind în neant lângă el.

— Sunt o grămadă de găuri-de-vierme, comentă Nigel.

— Dimitri Leopoldovici a spus mereu că asaltul va fi pe scară mare. Probabil că asta nu dovedeşte întreaga lor capacitate.

Pe fundalul percepţiilor enorm extinse ale bărbatului se auzi o şoaptă, prin care el înregistra avalanşa de comenzi ce se revărsau din cartierul general al Marinei de la Îngerul Înalt, coordonând datele senzorilor şi ordonând resursele de care dispunea.

— Bietul Wilson… murmură el.

Se concentra asupra câtorva iconuri dintr-o mică galaxie de simboluri care pluteau în planul secund. Acestea se mişcară ascultător. Utilizând conexiunile wetcablate în creierul lui, interfaţa aceasta aducea mai mult cu telepatia decât simpla matrice de mâini virtuale a interfeţelor de programe standard.

Câmpuri de forţă se activară în jurul tuturor gărilor planetare TSC din Commonwealth. Pe cele douăzeci şi trei de planete atacate nu există aproape nici un avertisment. Trenurile locale care intrau în gări frânară violent, cu locomotivele derapând pe şine pe măsură ce se apropiau de barierele translucide şi implacabile ce li se ridicaseră în faţă. Nu toate reuşiră să oprească la timp. Câteva locomotive izbiră câmpurile de forţă şi deraiară, răsucindu-se; platforme şi vagoane se încovoiară, lovindu-se unul de spatele celuilalt, strivindu-se, boţindu-se, azvârlind pasageri şi mărfuri peste rambleuri şi debleuri. Automobilele şi

camioanele care soseau pe autostradă primiră ordin de frânare din partea software-ului de management al traficului rutier. Vehiculele din faţă izbiră în plin câmpurile de forţă; stivele se adunară pe şosele aidoma unor piese de domino.

Informaţii despre pagube şi victime lunecară în mintea lui Nigel. Nimic nu se compara cu distrugerile care se revărsau din cer de jur împrejurul lor. Bărbatul ignoră cifrele. Nu avusese de ales; fără gări şi preţioasele lor porţi, Commonwealthul ar fi încetat să mai existe.

Gările rămase în Commonwealth permiteau cel puţin sosirea trenurilor înainte de activarea câmpurilor de forţă. Pe autostrăzile de afară, cozi gigantice se formară pe distanţe de kilometri. Oamenii blocaţi înăuntru se resemnară pentru o lungă aşteptare, fericiţi totuşi că erau de partea aceea a câmpului de forţă.

Nigel văzu câmpurile de forţă ale oraşului activându-se când Rafael începu să folosească noua reţea defensivă planetară şi trecu pe comandă prioritară, șuntând autorităţile civile locale. Lansă aeroboţi de luptă, maşinării mari cu o urâțenie inconfundabil militară, care începură imediat să tragă. Proiectilele Dysonilor erau detonate în exteriorul stratosferei, pe măsură ce coborau, însă numărul lor uriaş permise câtorva să se strecoare şi să lovească în câmpurile de forţă. Zone întinse din regiunea rurală din jur fură strivite sau transformate în lacuri de sticlă, dar protecţiile rezistară.

Gara TSC de pe Wessex izbuti chiar s-o ia înaintea reţelei detectoare a Marinei, alertându-l pe Nigel despre găurile-de-vierme ce se deschideau deasupra planetei. Când bărbatul îşi comută atenţia acolo, percepu imediat programele de comandă ale lui Alan Hutchinson invadând cibersfera lui Wessex, pe măsură ce întemeietorul acelei planete 15Mari prelua conducerea defensivelor ei. Multiple câmpuri de forţă se activară în jurul megalopolisului

Narrabri. Mica brigadă de apărare tactică a planetei primi ordin să ocupe poziţii în jurul perimetrului, activând bateriile de interceptoare aer-sol. Escadrile de aeroboţi de luptă se lansară din silozurile lor şi patrulară cerurile de deasupra câmpurilor de forţă.

Chipul lui Alan Hutchinson pâlpâi în conştiinţa lui Nigel, rânjind feroce. Trei aeroboţi trăgeau cu lasere atomice, distrugând proiectilele Dysonilor în momentul când pătrundeau în atmosfera superioară.

— Excelent tir,comentă Nigel.

— O schimbare plăcută de la rapoartele financiare, sosi comentariul țâfnos dar sincer al australianului.

Altă salvă de proiectile țâșni din patru găuri-de-vierme. Li se răspunse cu puterea de foc a bateriilor de pe planeta de dedesubt.

— Slavă cerului că le putem replica nenorociţilor, spuse Alan în timp ce sfărâmăturile topite şi radioactive se revărsau peste ocean.

Datele ce soseau de la celelalte planete atacate erau deprimante. Cu excepţia oraşelor protejate de câmpuri de forţă şi de aeroboţi, toate erau jalnic de nepregătite.

— Poţi distruge câteva proiectile, observă Nigel, însă la rata asta vom pierde. Resursele lor sunt de o mie de ori mai mari ca ale noastre.

— Nişte veşti bune n-ai?

Amândoi tăcură şi priviră cum *A doua şansă* intră în luptă deasupra lui Anshun.

— Haide, Tu Lee, haide… şopti Nigel.

Încercă să-şi suprime neliniştea pe care o simţea pentru tânăra lui descendentă. În clipele acestea nu-şi putea permite distrageri emoţionale.

Alte sute de proiectile coborau peste Wessex, iar Alan nu avea suficienţi aeroboţi ca să acopere regiunile îndepărtate. Oraşele risipite peste terenurile agricole de dimensiuni continentale fură rase de pe faţa pământului în locurile

unde bombele Dysonilor cădeau nestânjenite.

— Futu-le neamu-n cur! mârii Alan. Cu ce-i puteau ameninţa oamenii ăia?

— Întrevezi vreun şablon de atac? întrebă Nigel pe IC. Există o strategie? Sau încearcă pur şi simplu să ne distrugă pe toţi?

— Planetele selectate sugerează o dublă abordare a ţintelor, răspunse IC. Cele douăzeci şi trei de planete exterioare sunt capete de pod puternice în Commonwealth, iar Wessex, care are porţi spre planete din spaţiul de fază II, le-ar permite să ocupe un procentaj enorm din teritoriu, practic eliminând Commonwealthul ca entitate unică, mai ales dacă reuşesc să ocupe şi Pământul.

— Nu vor cuceri niciodată gara Narrabn, replică Nigel tăios. De asta răspund eu.

— Ei nu ne pot şti reacţia exactă, continuă IC. Pentru ei este o acţiune de explorare în aceeaşi măsură ca şi pentru noi. Obiectivul protejării lui Wessex este logic. Ei îşi pot permite să piardă în aventura asta, dar, în cazul în care capturează porţile din Narrabri, vor putea pătrunde pe şaizeci de planete dezvoltate.

— De ce dracu'? Ce vor de la noi?

— Judecând după ţintele bombardamentelor, deducem că doresc să obţină cât de multă infrastructură umană este posibil. Sunt gata să elimine zonele populate mai mici, pentru a le câștiga pe cele mari. Chiar dacă ar fi respinşi imediat, majoritatea supravieţuitorilor de pe douăzeci şi trei de planete va trebui evacuată. Terenul din jurul oraşelor este zgură radioactivă, recoltele sunt distruse şi clima a fost afectată. Fără un volum gigantic de retro-formare foarte costisitoare, planetele se află în pericolul de a-şi pierde statutul U-congruent.

— Futu-i maica mă-sii! mormăi Nigel. E genocid.

— Posibil.

— Hristoase! exclamă Alan. Au prins-o!

Nigel privi prin radar şi senzori optici cum *A doua şansă* acceleră curajos de pe orbită, străduindu-se să scape de găurile-de-vierme Dyson ce o înconjurau. Rachetele cu plasmă strălucitoare ale navei se stinseră în spatele unui furnal nuclear de particule elementare care se întindea pe cinci sute de kilometri.

— Futu-i maica mă-sii, repetă Nigel. *Tu Lee, te-ai luptat magnific! Sunt mândru de tine. Iar râsetul tău îl voi mai auzi!*

— Îmi pare rău, Nigel, zise Alan.

— Nu putem sta locului şi s-o-ncasăm în felul ăsta, spuse Nigel. Trebuie să le-arătăm că putem răspunde în acelaşi fel.

— Amiralul Kime a ordonat joncţiunea navelor de război, anunţă IC.

— Fac prinsoare că nemernicii ăia de Dysoni se cacă pe ei de frică. Hopa, trei nave se-ndreaptă spre ei!

Aeroboţii de pe Wessex distruseră altă salvă de proiectile. Dysonii păreau să fi încetat bombardamentul orăşelelor ce presărau restul planetei. Acum Narrabri şi districtele sale exterioare erau pur şi simplu potopite de atacuri.

— N-o să puneţi voi mâna pe gara mea! rosti Nigel ferm.

Deschise linii de comandă direct în maşinăriile generatoare de găuri-de-vierme a trei porţi din gara Narrabri. Accesă stocarea de siguranţă a memoriei sale şi amintirile vechi se ridicară într-o reţea neurală artificială, oferindu-i toate cunoştinţele pe care le deţinuse vreodată despre materie exotică, inversori energetici, supergeometrie şi matematică cuantică. Apelă la toate, încărcând directive noi în maşinăria care genera găuri-de-vierme ce duceau către Louisiade, Malaita şi Tubuai.

Limitatorii şi amortizoarele reactive îşi porniră alarmele. Nici chiar sistemul lui de control nu putea să manipuleze simultan trei găuri-de-vierme.

— Aş avea nevoie de o mână de ajutor aici, îi spuse IC-ului.

— Foarte bine.

Nigel suspină uşurat. Nu puteai şti niciodată când IC ţi se alătura sau când prefera să urmărească fără să se implice. Bănuia că invazia aceasta putea să fi tulburat până şi gigantica inteligentă artificială; la urma urmelor, Vinmar se găsea din punct de vedere fizic în spaţiul Commonwealth.

Beneficiind de IC ca interpret şi servomotor, rolul lui Nigel fu ridicat la rang executiv. Sub conducerea sa, IC reformă structura cuantică internă a celor trei găuri-de-vierme pe care le concepuse bărbatul. Retrase ieşirile de la porţile lor îndepărtate, transformându-le în fisuri cu capetele deschise, care se răsuceau prin continuumul spaţio-temporal.

O gaură-de-vierme Dyson reapăru deasupra lui Wessex şi Nigel izbi, controlul lui pseudo-telechinetic deplasând iconurile cu viteză supersonică. Ieşirile celor trei găuri-de-vierme TSC se materializară în interiorul intrusei într-o intersecţie transdimensională şi creară o distorsiune masivă care propulsa oscilaţii gigantice în lungul ţesăturii energetice a găurii-de-vierme. Energia din opt centrale nucleare din Narrabri fu pompată prin maşinăria porţii pentru a-i amplifica instabilitatea, împingând-o înapoi spre capătul Dyson.

Gaura-de-vierme intrusă dispăru într-o implozie gravitaţională teribilă, eliberând o rafală de radiaţii ultradure. Nigel aşteptă, scanând cu hisradarul spaţiul de deasupra lui Wessex. Dysonii aveau patruzeci şi şapte de găuri-de-vierme ce apăreau şi dispăreau din spaţiul real. Avertizările dinspre poarta Malaita răsunau asurzitor, prevenindu-l că alimentarea maşinăriei era întreruptă pentru a împiedica alte avarii; suprasarcinile de energie pe care le împinsese pe acolo arseseră o mulţime de componente.

— A mers! anunţă el.
— Bineînţeles, răspunse IC.
— Le poţi distruge şi pe celelalte? întrebă Alan.
— Hai să vedem.

***

În măsura în care aşa ceva era posibil, LuminăDimineaţăMunte simţi o scurtă îngrijorare când îşi aranja gândurile înainte de lansarea expansiunii. Commonwealthul străin reprezenta o necunoscută considerabilă, în ciuda memoriilor Bose. Acestea îşi aminteau că trăiseră acolo, îşi aminteau cum era societatea, dar aveau doar noţiuni vagi despre capacităţile ei industriale şi militare. Asta cauza îngrijorarea.

În apropiere de sistemul natal Prim existau câteva stele cu planete ce-i puteau susţine formele de viaţă. LuminăDimineaţăMunte deschisese deja găuri-de-vierme în opt sisteme stelare, expediind sute de milioane de mobili pentru a începe colonizarea. Planetele ce puteau susţine viaţă erau mult mai uşor de populat decât sateliţii reci şi fără atmosferă şi asteroizii morţi din sistemul său natal. Nu necesitau maşinării care să protejeze noile colonii de un ambient neprietenos şi erau mai ieftin de colonizat. Grupări de stabili amalgamau deja pe noile planete, integrându-se cu principalele rutine de gândire ale lui LuminăDimineaţăMunte. Într-o ameţitoare anticipare a viitorului, el se extinsese pe sute de ani-lumină.

Cândva asta putea să fi fost suficient. Până şi primul său mare inamic, cel necunoscut, ar fi avut greutăţi în a ridica bariere în jurul atâtor stele. În galaxie existau însă mai mulţi inamici. LuminăDimineaţăMunte putea să prevadă ce se va întâmpla când expansiunea sa va întâlni obstacolul oamenilor şi al teritoriului lor. Două forme de viaţă incompatibile şi-ar fi disputat aceleaşi planete şi stele.

LuminăDimineaţăMunte ştia că ei nu puteau coexista în mod paşnic. De fapt nu vedea cum, finalmente, ar fi putut îngădui oricărui alt străin să împartă galaxia, deoarece la urma urmelor numărul stelelor din ea era finit. Acum ştia – le putea uni pe toate prin intermediul găurilor-de-vierme, putea deveni omniprezent şi astfel îşi garanta nemurirea. Nu conta câte stele mureau sau deveneau nove, fiindcă el avea să rămână viu. Iar primul obstacol îl reprezenta Commonwealthul, plin cu oameni independenţi periculoşi şi cu maşinăriile lor superb de avansate.

LuminăDimineaţăMunte deschise o mie o sută patru găuri-de-vierme, ţintind coordonatele stelare provenite din memoriile Bose. Unele ieşiră imediat lângă ţintele lor, altele pe aproape, iar câteva la o jumătate de an-lumină sau mai departe. Senzori fură trimişi prin ele să colecteze date poziţionale; informaţiile respective fură utilizate pentru perfecţionarea hărţii stelare, fixând stelele Commonwealthului. Ieşirile găurilor-de-vierme fură realiniate în jurul planetelor ţintă iniţiale. LuminăDimineaţăMunte era interesat să afle dacă memoriile Bose aveau dreptate în privinţa şabloanelor de colonizare umană; oamenii nu foloseau nici pe departe aşa cum ar fi trebuit planetele pe care le colonizau. Numărul lor total abia ar fi ajuns să acopere o planetă, cu atât mai puţin câteva sute. Individualitatea era o slăbiciune teribilă, care le multiplica lăcomia colectivă.

Proiectile de bombardament fură lansate prin găurile-de-vierme către zonele populate mai mici şi spre perimetrul celor mai mari. LuminăDimineaţăMunte găsi apoi alte ţinte – senzorii cuantici umani, reţelele de comunicaţii, sateliţii şi grilele energetice – şi-şi dirija proiectilele într-acolo. Intenţiona să-i elimine pe oameni, dar să le păstreze relativ intacte centrele industriale. Pe cei care supravieţuiau intenţiona să-i alunge din clădirile lor pe terenurile nefolosite.

Câmpuri de forţă se ridicară peste oraşe. LuminăDimineaţăMunte nu se aşteptase la aşa ceva, memoriile Bose nu ştiuseră acest detaliu. Nu putea deschide găuri-de-vierme în interiorul lor. De la distanţa uriaşă la care opera, poziţionarea lor la două mii de kilometri de o planetă era maximumul de precizie pe care-l putea atinge. Pentru ieşiri exacte, avea nevoie de porţi care să ancoreze găurile-de-vierme.

Maşinării mici, aeroboţi, se înălțară în jurul oraşelor, lansând proiectile. LuminăDimineaţăMunte nu avu alternativăşi spori numărul de proiectile pe care le expedia, dirijându-le pentru a produce cât mai multe distrugeri.

Când deschise găurile-de-vierme deasupra planetei principale Wessex, întâlni o rezistenţă chiar şi mai mare. Putea să vadă de sus megalopolisul format în proporţie de două treimi din facilităţi industriale. Scara aceea depăşea majoritatea propriilor sale colonii planetare, iar eficienţa sistemelor umane, cu controlerele lor electronice, întrecea orice obţinuse vreodată LuminăDimineaţăMunte.

O navă stelară umană zbura deasupra lui Anshun, nimicind zeci de proiectile de bombardament. Răspunsul lui LuminăDimineaţăMunte fu standard – spori numărul proiectilelor. Când nava umană începu să intre şi să iasă din propria ei gaură-de-vierme, LuminăDimineaţăMunte dirija mai multe grupări de stabili să se focalizeze asupra propriilor sale mecanisme generatoare de găuri-de-vierme, modificând compoziţia energiei astfel ca să acţioneze ca inhibitor. Zeci de mii de stabili suplimentari se concentrară asupra problemei, ducându-i capacitatea de control la limita absolută. După ce nava stelară fu restricţionată în spaţiul real, lansă o salvă copleşitoare de proiectile.

Ceva se întâmpla cu o gaură-de-vierme de deasupra lui Wessex. Energia năvălea în lungul ţesăturii distorsiunii, supraîncărcând mecanismul generator ce fusese construit pe unul dintre cei patru asteroizi gigantici aflaţi pe orbita

găurii-de-vierme interstelare în punctul de escală. Explozia rezultată distruse turnul de stocare a proiectilelor şi ajunse până la escadrila de nave care aştepta deasupra lui.

LuminăDimineaţăMunte îşi examină rapid memoria asociată evenimentului. În timp ce o făcea, alte două găuri-de-vierme colapsară şi retururile distruseră generatoarele. LuminăDimineaţăMunte înţelese că erau supraîncărcate de o forţă externă. Comută la problemă şi mai multe cuiburi de grupuri de stabili, sporind energia spre generatoarele rămase şi contracarând alte cinci tentative de destabilizare.

Lupta progresă într-o înfruntare de capacităţi energetice. LuminăDimineaţăMunte îşi alimenta găurile-de-vierme de la discurile extractoare de flux de magmă lansate în corona stelei în punctul de escală şi transfera energia indusă către asteroizi prin intermediul unei găuri-de-vierme mici. Chiar şi la output maxim, exista totuşi o limită energetică în privinţa volumelor pe care le puteau manipula generatoarele găurilor-de-vierme, iar oamenii îşi schimbau metodele de atac cu o viteză pe care n-o putea egala, modificând în câteva nanosecunde şabloanele de interferenţă şi amplificările de rezonanţă. În plus, se părea că ei puteau apela la energii nelimitate.

Alte douăzeci şi şapte de generatoare de găuri-de-vierme fie explodară, fie se contorsionară în ruine topite. LuminăDimineaţăMunte puse capăt încercării de a captura Wessex, dirijând găurile-de-vierme rămase spre celelalte planete, unde nu existau interferenţe. Pe majoritatea acestora rezultatele bombardamentelor erau dezamăgitoare, însă defensivele oamenilor erau împinse treptat înapoi de numărul copleşitor de proiectile. LuminăDimineaţăMunte stopă bombardamentele şi-şi expedie primele nave în Commonwealth.

Cu totul, strânsese o flotă de patruzeci şi opt de mii de nave pregătite pentru etapa preliminară a expansiunii.

***

Centrul display-ului tactic al lui Wilson devenea tot mai ticsit. Imaginea spectrală a lui Elaine Doy însăşi i se alăturase, împreună cu Nigel Sheldon, prezenţa lor fantomatică conferind ordinelor lui autoritate executivă supremă… cu condiţia de a nu interveni. Pentru consiliere tactică şi tehnologică, în spatele lui Wilson pluteau hologramele lui Tunde Sutton şi Dimitri Leopoldovici.

În clipa de faţă, amiralul şi-ar fi dorit cel mai mult un prezicător, un mediu autentic care să-i poată spune ce va urma sau cel puţin să facă o estimare apropiată de realitate. Priveau ultimul proiectil Dyson lansat spre cele douăzeci şi una de planete asediate; lui Wilson asta i se părea de rău augur, însă toţi ceilalţi erau în culmea fericirii. Wessex distrusese cu succes găurile-de-vierme extraterestre, dar Olivenza şi Balya dispăruseră din unisferă când câmpurile de forţă ale gării lor fuseseră străpunse. Gara planetară TSC de pe Anshun îşi închisese porţile de conectare.

— Nu poți supraîncarcăşi celelalte găuri-de-vierme Dyson? îl întrebă Doy pe Nigel, doritoare de alte victorii.

— Am ars optsprezece generatoare de găuri-de-vierme pentru a distruge treizeci din ale lor, răspunse bărbatul. Socoteşte şi singură… Raportul nu-i îmbucurător. Fără găuri-de-vierme, nu mai avem Commonwealth. Oricum, mă îndoiesc că în clipa de faţă am avea suficiente rezerve energetice.

Wilson nu spuse nimic. Privise neajutorat cum Sheldon absorbise tot mai multă energie din grila Commonwealthului. Toate planetele 15Mari comutaseră pe trapele d-zero de rezervă, pe măsură ce le fuseseră solicitate generatoarele nucleare. Pământul cunoscuse o pană energetică fără precedent atunci când Sheldon deviase întregul output al Lunii pentru a-i susţine bătălia de

deasupra lui Wessex. Toate planetele din spaţiul de fază I şi II suferiseră pene de curent parţiale şi totale când generatoarele lor fuseseră chemate să-şi aducă obolul. Pentru o vreme fusese extrem de riscant şi câmpurile de forţă ale câtorva oraşe pâlpâiseră alarmant din cauza pierderilor energetice. În clipa de faţă toţi erau preocupaţi să-şi reîncarce facilităţile de stocare.

Fusese o luptă disperată deși, Wilson trebuia s-o recunoască, nu existase alternativă. Dacă Dysonii ar fi ales momentul acela pentru a lansa alt val de atacuri, rezultatele ar fi fost catastrofice. Amiralului nu-i mai rămăseseră decât rugăciunile adresate proniei.

— Crezi că au venit ca să ocupe planetele şi să rămână aici? întrebă Doy.

— Pentru moment, da, încuviinţă Wilson.

— Dumnezeule, la câți bani ţi-am dat…

— Îndeajuns pentru trei nave de război! se răsti Wilson. Nu sunt nici măcar sigur că astăzi ar fi fost de ajuns trei sute.

— Aeroboţii şi câmpurile de forţă au făcut o treabă foarte bună, rosti Rafael. Fără ei, distrugerile ar fi fost considerabil mai mari.

— Însă victimele… zise Preşedinta. Dumnezeule, am pierdut două milioane de oameni!

— Mai mult, interveni Anna sobru. Mult mai mult.

— Și numărul lor va creşte, rosti Wilson cu asprime deliberată. Dimitri, ne poți oferi ipoteze asupra următoarei acţiuni?

— Ne-au slăbit rezistenţa, răspunse savantul rus. Urmarea logică este ocupaţia. Trebuie să fiţi pregătiţi pentru o invazie pe scară mare.

— Tunde, care este nivelul de prejudicii ecologice pe planetele atacate?

— Pe scurt – rău. Anshun a avut cel mai mult de suferit. Furtunile abia încep acolo. În cel mai bun caz, vor răspândi

precipitaţiile radioactive peste toată planeta. Dysonii nu folosesc bombe cu fuziune curate. Decontaminarea va costa o avere, chiar dacă ar fi practică… ceea ce mă îndoiesc. Ar fi mai ieftin să-i evacuăm şi să-i expediem pe toţi pe o planetă nouă din spaţiul de fază III. Celelalte planete sunt în diverse stadii de distrugere a climatului şi de poluare nucleară. Ținând seama de atitudinea generală a populaţiei noastre faţă de problemele nucleare şi ecologice, aş zice că oricum nimeni nu va mai dori să stea acolo.

— De acord, încuviinţă Wilson. Vreau să încep evacuarea azi!

— A tuturor planetelor? întrebă Doy. Nu pot fi de acord cu asta. Unde dracu' vor merge?

— La prieteni, rude, în hoteluri şi tabere guvernamentale. Cui îi pasă? Asta nu-i problema mea. Trebuie să-i aducem pe toţi supravieţuitorii de pe planetele acelea sub câmpurile de forţă, apoi să-i evacuăm. Vreau ca rezerviştii noştri militari să fie trimişi acolo pentru ajutor, toţi ofiţerii paramilitari, echipele de poliţie de asalt tactic şi aeroboţii de care ne putem lipsi. Laolaltă, guvernele planetare au îndeajuns personal militar ca să formeze o armată rezonabilă. Doamnă Preşedinte, vreau să semnezi un decret executiv care să-i treacă sub comanda amiralului Columbia.

— Nu… nu sunt sigură…

— O să te susţin, rosti Nigel. O să te susţină şi Dinastiile Intersolare. Wilson are dreptate, trebuie să acţionăm!

— Poţi deschide găuri-de-vierme în celelalte oraşe de pe planetele acelea? întrebă Wilson. Va fi imposibil să-i transportăm pe toţi în capitale.

— Porţile gării Narrabri nu sunt în cea mai grozavă stare, rosti Nigel, dar ne vom descurca. Oricum toată reţeaua de trenuri este-nchisă. Putem redirija porţile pe care le-am lăsat pe Wessex, dar nu pentru trenuri. Oamenii vor trebui

să treacă pe jos sau în autobuze.

— Ce-i cu Olivenza şi Balya?

— Putem folosi gaura-de-vierme a diviziei de explorare Anshun ca să restabilim contactul şi să vedem dacă mai trăieşte cineva.

— Găurile-de-vierme Dyson au încetat să-şi schimbe poziţiile, anunţă Rafael. Dumnezeule – uite-i că vin!

Radarul şi senzorii vizuali arătau navele Dyson ieşind din găurile-de-vierme deasupra tuturor planetelor asediate.

— Dacă încep să asolizeze, spuse Dimitri, puteţi uita de încercarea de a evacua pe cineva. Nu mai este timp. Va trebui să le atacăm centrul operativ, să le lovim găurile-de-vierme din partea cealaltă, unde sunt vulnerabile.

— În cât timp vor ajunge navele noastre la Anshun? întrebă Wilson.

— Două sunt deja la punctul de joncţiune, răspunse Anna. Peste opt ore va ajunge şi ultima.

— Fir-ar a dracu'! Rafael, începe imediat evacuarea tuturor oamenilor din capitale. Măcar pe ei să-i salvăm.

— O să deschid găuri-de-vierme şi în celelalte oraşe protejate, spuse Nigel.

— Şi oamenii din afară oraşelor? făcu Doy. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să facem ceva pentru ei!

— Vom vedea ce putem face pentru a fi de ajutor, spuse IC.

***

Mark avu nevoie de patruzeci de minute, dar în cele din urmă izbuti să pună în mişcare camioneta Ables. Se arseseră o sumedenie de circuite, chestii pe care izbuti să le şunteze ori să le înlocuiască cu improvizaţii. În acel timp Liz şi Carys împachetară, pregătind două valize cu haine şi echipamentul de camping al familiei.

— Cred că cibersfera revine, zise Liz aruncând ultima

geantă în spatele camionetei. Matricea casei afişează un meniu de comunicare de bază.

— Matricea casei funcţionează? întrebă surprins bărbatul.

Avariile fuseseră multiple şi nu doar de natură electronică. Majoritatea ferestrelor implodaseră, până şi cele cu foaie triplă. Efectul suflului asupra casei lor însemnase pentru ei un şoc la fel de mare ca vederea exploziei şi infinit mai tulburător. Toate camerele păreau devastate în mod deliberat şi plin de răutate.

Mark bănuia totuşi că scăpaseră mai uşor decât majoritatea oamenilor. Locuinţa lor din coral-uscat era formată numai din domuri şi frontul distructiv al undei de şoc lunecase peste suprafeţele curbilinii, în vreme ce pereţii verticali şi netezi ai altor case recepţionaseră impactul din plin. Bărbatului îi venea greu să privească spre podgorii; aproape toate viţele fuseseră rupte şi trântite la pământ. Din câte putea să vadă, la fel se întâmplase în toată Valea Ulon.

— N-am putut să interfaţez, spuse Liz, însă monitorul de rezervă din camera utilitară n-a fost distrus, aşa că am putut scrie câteva comenzi. Nouăzeci la sută din sistem s-a buşit şi n-am putut rula programul de reîncărcare şi autoreparare. Mai există doar protocolul de operare al reţelei, care-i conectat în mod clar la nodul văii. Cablul este fibră optică şi poate rezista la chestii mult mai păcătoase.

— Ai încercat să apelezi pe cineva?

— Sigur că da. Mai întâi pe Dunbavand şi Conant. Nimic… După aceea am încercat la Primărie, ba chiar şi la Casa Neagră. N-a răspuns nimeni.

— Poate că nu şi-au dat seama că sistemul se reconstruieşte. Va dura destul, chiar şi cu algoritmii genetici restructurând în jurul avariilor.

— Probabil că n-o să observe niciodată, dacă inserţiile lor sunt date peste cap ca ale noastre. Cine mai ştie să lucreze

la o tastatură în ziua de azi?

— Eu! anunţă Barry.

Mark îşi trecu braţul în jurul fiului său. Chipul băiatului era mânjit de praf şi lacrimi, dar părea să-şi revină din şoc.

— Asta pentru că tu eşti un tip grozav, îi spuse.

— Se înnorează, zise Carys.

Privea către nord, unde fuioare lungi de vapori albi lunecau jos şi repede peste Dau'sing. Semănau cu nişte suliţe de puf scămoşat îndreptate spre rămăşiţele acoperite de smog ale Regenţilor.

Liz îi privi neliniştită.

— În scurt timp va ploua, comentă ea. Va ploua cu găleata. Se întoarse spre Mark: Aşadar, încotro?

— Poarta este foarte departe, spuse bărbatul.

— Dacă mai exista aşa ceva, zise Carys. S-au folosit de o bombă nucleară ca să distrugă o staţie detectoare îndepărtată, aşa că Dumnezeu ştie cu ce-au atacat gara TSC… Iar autostrada este o rută foarte lungă şi foarte expusă. După aceea ar trebui să traversăm oceanul.

— Nu există altă cale de ieşire, clătină Mark din cap.

— Trebuie să vedem şi ce s-a-ntâmplat cu ceilalţi, interveni Liz. Vreau mai mult ca orice să-i ducem pe copii într-un loc ferit, dar trebuie să aflăm ce înseamnă „ferit". În clipa asta nu sunt deloc convinsă că am fi protejaţi de cealaltă parte a lui Dau'sing.

Mark ridică ochii către cer şi simţi pe neaşteptate teamă faţă de ceea ce văzu. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de expuşi erau.

— Şi dacă… ei vin?

— Aici? pufni Carys. Scuzaţi-mă, oameni buni, dar… treziți-vă! Randtown nu-i tocmai centrul strategic al Universului. Fără staţia detectoare, nu mai înseamnă absolut nimic.

— Probabil că ai dreptate, încuviinţă Mark. Bun – pornim spre oraş şi pe drum vedem şi ce s-a-ntâmplat cu vecinii.

— Ăsta cred că-i planul cel mai bun, îl susţinu Liz. Trebuie să ştim ce se-ntâmplă pe restul Elanului şi în Commonwealth. Dacă guvernul va încerca vreun contact, o va face în oraş.

— Dacă mai există guvern… observă Carys. Liz o sfredeli cu privirea.

— O să existe.

— Sus în camionetă! îi anunţă Mark pe copii, care suiră fără un cuvânt pe bancheta din spate.

La fel de tăcută, Panda sări repede după ei. Bărbatul fu cât pe aici să dea căţeaua jos, apoi renunţă. Aveau nevoie de orice fărâmă de confort de care se mai puteau bucura. Toţi…

— Vin după voi, spuse Carys.

— Bine. Menţine deschisă matricea palmară. Găsiseră în casă trei modele vechi care fuseseră închise când EMP-ul se revărsase prin vale. Pentru Mark fusese destul de simplu să le modifice programele, astfel încât să poată fi utilizate ca mijloace simple de comunicare, cu raza de acţiune de vreo opt kilometri.

Carys flutură din braţ, făcându-le semn să fie liniştiţi, şi porni către MG. Spre completa surpriză şi respectul invidios al lui Mark, sistemele automobilului sport rămăseseră intacte după EMP.

— Ar fi bine să iei asta, zise Liz şi-i întinse puşca lui de vânătoare, un laser de mare putere cu lunetă focalizatoare în condiţii de lumină slabă. Am verificat-o şi mai funcţionează.

— Bravo! Bărbatul aruncă o privire furişă şi vinovată spre copii. De ce o luăm?

— În momentele de stres, oamenii se pot comporta violent. În plus, eu n-am convingerea lui Carys că Dysonii ne vor lăsa în pace.

Îşi desfăcu jacheta şi-i arătă pistolul ionic pe care-l purta într-un toc de umăr.

— Să dea dracii! Pe-ăsta de unde-l ai?

— De la un prieten. Mark, locuim aici singuri pe o rază de mulţi kilometri, iar în timpul zilei tu nu eşti deloc acasă.

— Totuşi… o armă!

— Sunt pur şi simplu practică, scumpule. Fetele trebuie să ştie să-şi poarte singure de grijă.

— Da, aprobă el năuc.

Cumva, lucrul acesta nu mai părea important azi. Ba chiar era aproape bucuros că Liz avea arma aceea. Sui la volan şi porni pe drumeagul lung spre şoseaua principală din vale.

***

Randtown rămăsese în picioare. În general… Lanţul Regenţilor deviase în sus grosul exploziei, totuşi undele teribile de presiune ce năvăliseră din munţi ajunseseră fără greutate la oraş.

Plăci din materiale compozite şi metal fuseseră contorsionate şi smulse din toate clădirile. Dreptunghiurile boţite erau risipite peste tot, pe străzi sau înfipte în alte clădiri. Cele mai uşoare pluteau în Trine’ba. Straturi groase de izolaţii fluturau din grinzile dezgolite ale structurilor de rezistenţă. Acoperişurile erau cadre scheletice, aproape complet lipsite de panouri solare. Scânteierea era însă cea mai stranie. Întregul oraş sclipea sub un înveliş de curcubeie prismatice. Absolut toate ferestrele din Randtown fuseseră sparte, proiectând aşchii şi granule în jerbe prelungi care căzuseră pe trotuare şi străzi, ca şi cum s-ar fi spart saci plini cu diamante.

Mark opri camioneta pe Low West Street, la nici două sute de metri de autostradă.

— Dumnezeule, atâta sticlă nu crezusem că există nici chiar pe toată planeta!

— Anvelopele pot rezista? întrebă Liz.

Privea în lungul străzii, încercând să zărească vreun om. Spre centrul oraşului, trâmbe de fum se ridicau peste acoperişurile sparte.

— Ar trebui… Sunt din cauciuc celular umplut cu gel.

— Bine atunci. Liz ridică matricea palmară la buze. Carys, intrăm! MG-ul poate face faţă?

— Dacă n-o să facă, producătorul o s-aibă o discuţie tare neplăcută cu avocaţii mei.

Mark se aplecă pe fereastră şi privi înapoi. David şi Lydia Dunbavand erau pe platforma din spate, aşezaţi peste sacii cu echipamente de campare, iar cei trei copii ai lor se înghesuiseră în MG cu Carys. Vehiculul 4x4 al lui Conant juca rol de ariergardă; până ajunseseră la locuinţa lor, Yuri îl pusese în funcţiune.

— Intrăm! le strigă Mark. David îşi ridică bagheta maser.

— Am înţeles, suntem cu ochii-n patru.

Mark clătină din cap şi apăsă pedala acceleraţiei. Ce naiba era cu armele astea pe care oamenii le fluturau în momentele de dezastru? Camioneta avansa încetişor şi roţile mari trosniră pe învelişul de cristale al drumului.

Pe măsură ce se apropiară de centru, întâlniră locuitorii oraşului. Aproape toţi cei aflaţi la exterior în momentul exploziei fuseseră răniţi într-un grad sau altul. Pietonii de pe trotuare fuseseră grav accidentaţi de panourile din pereţi ce zburaseră prin aer. Cei care evitaseră panourile fuseseră prinşi în mod inevitabil în bombardamentul ca de alice al cioburilor de sticlă. Mulţi fuseseră loviţi de ambele.

În capătul de sus al lui Main Mall, strada era complet blocată de vehicule. Mark trase frâna de mână şi coborâră toţi.

— Pe Panda o lăsăm înăuntru, le spuse Liz copiilor. Nu poate să calce pe cioburile astea, pentru că şi-ar face ferfeniţă labele.

Căţeaua începu să latre cu jale imediat ce se îndepărtară de maşină.

Jumătate din clădirile de pe Main Mall erau înclinate sub unghiuri periculoase; ferocitatea undei de şoc forţase traversele structurilor de rezistenţă dincolo de încărcarea maximă. În momentul exploziei, centrul comercial al oraşului fusese în plină activitate – cafenelele ticsite de oameni care prânzeau tacticos, mesele de pe trotuare complet ocupate, străzile pline de plimbăreţi.

— Doamne Dumnezeule… icni Mark.

Se simţea ameţit şi gata să leşine, simţind nevoia de a se prinde de cel mai apropiat perete curbat pentru a-şi reveni.

Nu era vorba de oamenii care zăceau întinşi. Nici de echipele care se străduiau să elibereze victimele prinse sub dărâmături. Nici de voluntarii care bandajau tăieturile şi sfâşieturile. Ar fi putut face faţă chiar şi gemetelor şi ţipetelor teribile. Sângele însă îl îngrozea. Sângele acoperea tot. Dalele trotuarelor nu erau nici măcar vizibile prin fluidul roşiatic care se închega şi care cursese pe toată lungimea pantei. Mormanele de cioburi erau îmbibate în sânge. Pereţii deformaţi erau mânjiți în configuraţii atroce de stropi care se înnegriseră deja. Oamenii erau impregnaţi de sânge, pielea, hainele… Aerul era înecăcios cu duhoarea acră a sângelui.

Bărbatul se îndoi din mijloc şi vomită peste cizme.

— Înapoi! porunci Liz copiilor. Haideţi, înapoi la maşină!

Îi împinse pe copii, iar Lydia şi David se grăbiră s-o ajute. Sandy, Ellei şi Ed plângeau. Barry şi Will păreau gata să izbucnească în lacrimi. Adulţii formară un mic paravan protector şi-i îmboldiră cu blândețe.

— Vedem noi dacă s-a organizat ceva pe-aici! strigă Carys după ei.

— Bine, încuviinţă Liz străduindu-se să-şi înăbuşe propria repulsie. Rămânem în contact.

— Tu eşti bine? îl întrebă Carys pe Mark.

— Nu, nu sunt, fir-ar a dracu'! Se şterse la gură cu

mâneca. Iisuse!

Şocul îl îngheţase. Nu se aşteptase la aşa ceva. Sfârșitul lumii ar fi trebuit să fie definitiv, un neant infinit. Ar fi fost o binecuvântare, dar în locul ei trebuiau săîndure consecinţele – o lume plină de durere, suferinţăşi sânge.

— O să-ţi revii, comentă Carys cu indiferenţă. Trebuie. Haide, să vedem dacă putem da o mână de ajutor!

Yuri Conant îl ajută pe Mark să se îndrepte. Nici el nu arăta prea bine. Olga îşi apăsa cu putere o batistă pe gură. Deasupra ei, ochii îi străluceau umezi.

Cei patru înaintară pe Main Mall, cu cizmele plescăind oribil la fiecare pas. Tot felul de lucruri li se lipeau de tălpi. Mark scoase o lavetă din buzunarul salopetei şi o legă peste nas şi gură.

— Mark? strigă o fată.

Era Mandy de la Two For Tea. Făcea parte dintr-un grup mic, strâns în jurul unui bărbat de vârstă mijlocie al cărui picior fusese sfârtecat. În jurul rănilor îi fuseseră înfăşurate bandaje improvizate, care erau deja pătate. O schijă neregulată de metal ruginit ieşea prin pansamente, în mod evident înfiptă adânc în carne. O femeie se străduia să-l convingă să înghită calmante.

— Ai păţit ceva? o întrebă Mark.

Chipul fetei era mânjit de praf şi stropi de sânge uscat, cu dâre de piele curată pe obraji acolo pe unde se prelinseseră lacrimile. Braţele şi sorţul îi erau acoperite de sânge.

— Câteva tăieturi. Nimic grav. De-atunci încerc să-i ajut pe oameni. Glasul îi tremură, gata să cedeze. Ce-i cu Barry şi Sandy, au păţit ceva?

— Nu, sunt sănătoşi. Acolo-n vale n-a fost chiar aşa rău.

— Cu ce-am greşit, Mark? De ce ne-au făcut asta? Noi nu le-am făcut niciodată vreun râu.

Începu să plângă şi bărbatul o cuprinse cu blândețe în braţe.

— N-am făcut nimic, o asigură.
— Atunci, de ce?
— Nu ştiu. Îmi pare rău.
— Îi urăsc!
— Ne puteţi da o mână de ajutor? întrebă unul dintre cei care se ocupau de rănit. Acum îl putem deplasa.
— Unde îl duceţi? întrebă Carys.
— Spitalul funcţionează. Au reuşit să pornească un generator. Simon a luat conducerea.
— Unde-i?
— La două străzi mai încolo, răspunse Mark automat.
— Îl luăm noi, spuse Yuri.
În ciuda faptului că dispuneau de o targă improvizată, înaintară cu greu. Multe sfărâmături trebuiau ocolite, iar restaurantul chinezesc de la intersecţia dintre Matthews şi Strada 2 luase foc. Fără boţi şi pompierii voluntari, flăcările se întinseseră, ameninţând să se răspândească la alte clădiri. Fură nevoiţi să facă un ocol mare pe una dintre străduţele întortocheate ce se desprindeau din Matthews. Pe când mergeau, lumina se reduse treptat. Norii acopereau cerul, rotindu-se într-o formaţiune ciclonică lentă cu centrul deasupra Regenţilor. Nori mai denşi şi negri se năpusteau iute dinspre orizont. Ploaia începuse deja să cadă în capătul îndepărtat al lui Trine'ba, ca o perdea lată ce înainta spre oraş. Măcar ar trebui să stingă incendiile, gândi Mark.
Pe peluza din faţa spitalului se adunaseră mulţi oameni, care se traseră în lături fără chef pentru a lăsa grupul lui Mark să ducă targa. Înăuntru luminile erau aprinse şi unele echipamente medicale funcţionau. Secţia Accidente era deja ticsită cu copiii şi adulţii grav răniţi. Recepţia fusese ocupată de cei cu răni profunde şi traume provocate de hemoragii. Infirmiera de la intrare îi aruncă o privire scurtă bărbatului pe care-l aduseseră, îl declară a nu fi în stare critică şi le spuse să-i găsească un loc pe hol. O echipă

înarmata cu mături şi lopeţi continua să îndepărteze cioburile de sticlă de pe podelele lustruite. Mark găsi o porţiune pe care tocmai o curăţaseră şi aşezară pacientul acolo.

Când se ridică, Mark îl zări pe Simon Rand mergând prin mijlocul holului, cu roba portocalie atârnându-i ca o cârpă ordinară. Până şi el fusese lovit de cioburi. Avea o plasto-dermă pe mână şi alta pe ceafă. Alaiul lui era mai mic decât de obicei, dar continua să-l urmeze cu devotament. Lângă el păşea o tânără îmbrăcată în blugi şi bluză neagră. Era Mellanie Rescorai, fermecător de frumoasă în ciuda expresiei sobre şi hotărâte care-i era întipărită pe chip. Mark nu fu surprins că nu avea nici măcar o zgârietură.

Ea îl zări holbându-se şi-i oferi un surâs scurt şi trist.

— Ca să vezi, comentă Carys. Tocmai când credeai că mai rău de atât nu se poate.

Mark porni după Simon şi Mellanie, urmat de Carys, Yuri şi Olga. Simon ajunse la porticul din marmură crăpat şi deformat de la intrarea în spital şi ridică braţele.

— Oameni buni, veniţi mai aproape, vă rog! Lumea de pe peluză se adună în faţa intrării. Multe căutături furioase şi întunecate o aţinteau pe Mellanie. Fata privi mulţimea fără să clipească.

— Ştiu că nu sunt persoana cea mai populară din oraş în clipa asta, începu ea, dar am o conexiune cu unisfera. Ca să vă ofer o sinteză a celor ce se întâmplă: douăzeci şi patru de planete din Commonwealth au fost atacate.

În vreme ce vorbea, Mark îşi ridică matricea palmară. Aceasta nu putu găsi o singură rută prin reţea spre ciber-sfera planetară, cu atât mai puţin către unisferă.

— N-ai nici o conexiune, murmură el.

Mellanie se întoarse la el. Tocmai terminase să le spună că Wessex respinsese atacul. Mâna ei se mişcă scurt, cu degetele fluturând într-un ecou discret al interfeţei vizuale. Brusc, matricea palmară a lui Mark căpătă o conexiune cu

un nod al unisferei din Runwich; era de capacitate foarte redusă, doar atât cât să-i ofere funcţiile de bază.

— Sunt reporter, vorbi ea încet. Am inserţii de alt nivel. Asta era o aiureală. Mark ştia cum funcţionau reţelele, iar cuvintele fetei nu însemnau absolut nimic. Nu înţelegea totuşi cum îi putuse asigura conexiunea aceea…

— În clipa de faţă, rosti Mellanie spre mulţime, Marina organizează evacuarea planetelor atacate. Gara TSC de pe Wessex îşi va deschide găurile-de-vierme rămase pentru toate comunităţile izolate. Inclusiv pentru noi. Este o operaţiune dificilă, pentru că în capătul opus nu există o poartă, dar îi ajută IC.

Simon făcu un pas în faţă.

— Oameni buni, va fi dureros să plecăm, ştiu, însă acum şi aici trebuie să înfruntăm realitatea. Spitalul nu poate face faţă. Planeta continuă să fie supusă unor atacuri de diverse intensităţi. Nu vă gândiți la operaţiunea aceasta ca fiind o evacuare, ci o regrupare – nimic altceva. Eu mă voi întoarce. Îmi voi reconstrui casa şi sper că mă veți însoţi.

— Când plecăm? întrebă Yuri. Cât timp avem la dispoziţie?

— Marina alcătuieşte o listă, răspunse Mellanie. Trebuie să ne asigurăm că atunci când se va deschide gaura-de-vierme toţi cei din împrejurimi vor fi aici şi vor fi gata de plecare. Vom trece toţi odată.

— Ce poziţie avem pe listă? strigă un glas din mulţime. Mellanie îl privi încordat pe Simon.

— Suntem numărul opt sute şaptezeci şi şase, spuse bărbatul.

Oamenii amuţiră. Până şi Mark se simţi abandonat. Important era totuşi că exista o cale de ieşire. Ceru matricei palmare să verifice dacă ocupau într-adevăr poziţia aceea pe listă.

— Uită-te la prietena ta, vorbi Carys cu ochii fixaţi asupra Mellaniei. Primeşte veşti rele.

Mark privi la timp pentru a o vedea pe Mellanie întorcându-se pe jumătate dinspre mulţime şi ascunzându-și faţa de oameni. Ochii i se dilataseră. Şopti o vulgaritate şi-l trase pe Simon de robă. Cei doi începură să discute repede.

Mark îi ceru matricei palmare să urmărească toate informaţiile oficiale despre situaţia curentă de pe Elan.

— Nu există date disponibile, sosi răspunsul sec.

Simon ridică din nou braţele cu un gest rugător spre mulţimea care-i urmărise neliniştită consultarea cu Mellanie.

— O uşoară schimbare de plan, strigă el acoperind murmurele iritate. Trebuie să ieşim imediat din oraş. Dacă aveţi un vehicul care funcţionează, vă rog să vă îndreptaţi către autogară. Vom pleca în convoi spre Mlaştina Înaltă. Gaura-de-vierme va fi deschisă acolo. Voi ruga toate persoanele apte să ajute la transportul răniţilor la autogară. De asemenea, apelez la persoanele cu cunoştinţe tehnice să se prezinte la biroul mecanic al autogării, pentru a porni autobuzele.

— De ce? se auziră mai multe glasuri.

— Ce se-ntâmplă?

— Spune-ne, Simon!

— Spune-ne! Mellanie înaintă un pas.

— Vin Dysonii, rosti ea simplu şi arătă cerul dinapoia lor.

Mulţimea se întoarse la unison şi privi norii negri de ploaie de deasupra lui Trine'ba. Două pete alb-fluorescent se distingeau clar, ca şi cum îndărătul plafonului noros ar fi existat o pereche de sori. Petele se măreau şi deveneau tot mai luminoase.

***

Era cea mai grozavă emisiune pe care o avusese în toate vieţile ei. Alessandra Baron nu ştia dacă ar fi putut să existe

altceva care să se ridice la cota de interes a transmisiunii în direct a unui atac extraterestru. Din fericire, avusese prezenţa de spirit să-şi schimbe rochia într-un costum gri elegant pe care garderobierele ei îl aveau pregătit pentru dezastre şi veşti proaste. Acum stătea sigură pe sine în spatele biroului din studio, perfectă ca moderator, în timp ce hologramele analiştilor, politicienilor şi ofiţerilor de Marină apăreau şi dispăreau pentru a-i răspunde la întrebări. Între acestea erau intercalate transmisiuni în direct de pe planetele atacate – acolo unde Bunny, producătorul emisiunii, putea stabili o conexiune acceptabilă. Faptul că unisfera putea fi afectată, că sistemul de comunicaţii pe care ea îl luase de bun în toate vieţile ei îşi pierduse brusc universalitatea şi garantarea, o tulburase pe Alessandra aproape la fel de mult ca exploziile nucleare, deşi îşi păstră permanent o expresie profesionist impasibilă. Iar şocantele pene de curent cauzate de alungarea găurilor-de-vierme Dyson de la Wessex îi aduseseră pe toţi şi mai aproape de bătălie, asigurându-le senzaţia implicării.

În biroul de producţie, Bunny rula multiple fluxuri paralele de informaţii pentru cei care accesau, rezumând evenimentele de pe toate cele douăzeci şi patru de planete. Fluxurile pentru Olivenza şi Balya erau înfricoşător de goale şi erau aşa de multă vreme. Vederea virtuală a Alessandrei îi oferea o grilă de imagini de impact de la diverşi reporteri îndeajuns de ghinionişti pentru a fi în apropierea liniei frontului. Câmpuri de forţă peste oraşe, învăpăiate constant de opalescenţă tremurătoare, respingând fie sfărâmături, fie un uragan radioactiv urlător… Reporteri îndeajuns de nesăbuiţi ca să stea lângă câmpurile de forţă pentru a arăta noile pustiuri din exterior: cratere straniu de netede, cu bazine strălucitoare, înconjurate de teren plat care devenise un deşert de carbon negru… Apoi dramele umane, interviuri cu locuitori terifiaţi, abia coerenţi, care

nu-şi puteau stăpâni plânsul. Cei din districtele exterioare, care ajunseseră la timp în interiorul câmpului de forţă. Cei ale căror familii şi prieteni rămăseseră undeva afară. Suferinţele, durerile şi furia tuturor erau întreţesute cu măiestrie într-o tapiserie care asigura prezenţa neîntreruptă a celor care apucaseră s-o acceseze.

Bunny şi Alessandra insistau într-o direcţie, difuzând cu regularitate aceeaşi întrebare esenţială: Unde era Marina? Prezentau cu regularitate explozia spectaculoasă de luminozitatea unei nova în care *A doua şansă* pierise în bătălia de deasupra lui Anshun.

Transmisiunile de pe planetele asaltate o făceau pe Alessandra să fie recunoscătoare că se afla în siguranţă pe Augusta, la sute de ani-lumină în spatele liniei frontului. Îl consultă în această privinţă pe Ainge, un analist de la Institutul St. Petersburg pentru studii strategice, a cărui hologramă stătea lângă ea.

— Mi se pare semnificativ faptul că atacă doar planetele noastre cele mai apropiate de Dyson Alfa, spuse Ainge. Implică o limită de distanţă a generatoarelor găurilor-de-vierme.

— Totuşi Wessex se află la o sută de ani-lumină în interiorul graniţelor spaţiului de fază III, observă Alessandra.

— Este adevărat, însă din punct de vedere tactic tentativa de capturare merita riscul costurilor implicate. Dacă ar fi avut succes, am fi pierdut o porţiune considerabilă din spaţiul de fază II, ceea ce aproape că ar fi garantat înfrângerea noastră finală. Şi aşa vom avea dificultăţi în a contraataca. Ştim resursele de care dispun ei; s-ar putea să nu mai recâștigăm niciodată acele douăzeci şi patru de planete.

— Credeţi că putem câștiga acest război?

— Astăzi, nu. Avem nevoie de o regândire radicală a strategiei. Avem de asemenea nevoie de timp, care este un

factor dictat în mare parte de Dysoni.

— Marina afirmă că navele ei de război au pornit spre planetele atacate, pentru a le ajuta. Cum le apreciaţi şansele?

— Aş avea nevoie de mai multe informaţii înainte de a vă putea oferi o evaluare realistă. Totul depinde de nivelul de protecţie al găurilor-de-vierme Dyson. Amiralul Kime trebuie să trimită prin una o navă de război care să le atace punctul de escală intermediar. Acesta este unicul mod pentru a-i încetini.

Bunny o anunţă pe Alessandra că Mellanie apăruse on-line.

— Crezusem că Randtown a ieşit din cibersfera Elanului, se încruntă Alessandra.

— Aşa-i, dar ea a găsit o cale.

— Isteaţă fată! Are ceva interesant?

— Oh, da! Îi ofer acces în direct. Fii pe fază!

Alessandra văzu o imagine nouă care îi apăru în grila vederii virtuale şi trecu pe prima poziţie a fluxului de difuzare.

Mellanie se găsea într-un fel de autogară deschisă, o suprafaţă mare şi pătrată de asfalt, care avea pe o latură o sală de aşteptare pentru călători. Toate ferestrele clădirii fuseseră sparte, stâlpii de susţinere erau îndoiţi şi jumătate din acoperişul colector solar dispăruse. În ciuda luminii puternice din exterior, o ploaie torenţială se revărsa de pe cerul înnorat. Potopul interminabil făcea şi mai mizerabilă viaţa sutelor de oameni care roiau prin autogara. Era un exod pe scară mare. Cozile începeau de la un ambuteiaj de autobuze staţionate; persoanele sănătoase fuseseră cuplate cu cele cu răni moderate, pentru a le ajuta. Patru autobuze fuseseră transformate în ambulanţe improvizate prin demontarea scaunelor, care după aceea fuseseră aruncate într-un maldăr lângă sala de aşteptare pe jumătate năruită. Primii erau îmbarcaţi cei grav răniţi,

întinşi pe tărgi rudimentare; mulţi erau în stare foarte proastă şi fuseseră trataţi în modul cel mai primitiv, cu rănile bandajate cu fâșii de ţesătură rupte din haine, nici măcar cu plastoderme.

În jurul panourilor de acces deschise în flancurile autobuzelor erau îngrămădiţi mecanici care recablau acumulatoarele cu supraconductori. Alessandra îl întrezări pe Mark Vernon, lucrând de zor, dar Mellanie nu poposi asupra bărbatului în scanarea ei. Străzile din jurul autogării erau pline de vehicule 4x4 şi camionete în care se îngrămădeau copii şi adulţi fără răni.

— Bună ziua, Mellanie, rosti Alessandra. Mă bucur să văd că ai revenit lângă noi. Care-i situaţia în Randtown?

— Priviţi, spuse Mellanie sec.

Panoramarea ei vizuala continuă până ajunse la oraşul distrus. În mod evident, autogara se găsea la marginea lui Randtown, unde terenul începea să urce spre poalele munţilor, o poziţie care-i oferea posibilitatea de a privi peste acoperişurile smulse până la Trine’ba, aflat diametral opus faţă de autogara. Fata ridică ochii la masa de nori negri şi deşi ce acopereau lacul gigantic şi Alessandra înţelese în sfârșit motivul luminii puternice.

La cincizeci de kilometri depărtare, din norii de furtună încreţiţi creştea o pereche de tumori radiante, proeminenţe imense şi zvârcolitoare care se extindeau către sol. Baza celei mai mari dintre ele se sparse şi opt coloane subţiri de lumină solară pură o străpunseră şi izbiră suprafaţa lacului. Aburi detonară din impact, trimițând peste apă o cascadă circulară de ceaţă orbitoare. Lumina era atât de intensă, încât scăldă oraşul şi terenurile din jur în monocrom puternic. Inserţiile retinale ale Mellaniei îşi activară filtrele cele mai puternice, care abia făceau însă faţă. În autogară, cei mai mulţi oameni îşi acoperiră feţele şi ochii cu antebraţele. Strigăte şi zbierete de panică răsunau de peste tot. Încetară iute, când un vuiet strident ajunse în oraş,

zgâlțâind clădirile rămase în picioare. Vuietul crescu treptat în intensitate, până ce întregul schelet al Mellaniei vibra dureros. Imaginea pe care inserţiile ei retinale o transmiteau în studioul Alessandrei se redusese la un profil alb-negru înceţoşat. Direct deasupra lui Randtown, norii clocoteau, răscoliţi de fronturile de presiune de mare viteză. Ropotele de ploaie se schimbau de la o secundă la alta, curbându-se o dată cu vântul şi căpătând traiectorii orizontale, cu fiecare picătură înțepând dureros pielea neprotejată.

— Propulsii cu plasmă! strigă Mellanie prin bubuitul care nu se mai termina. Acelea sunt nave care coboară!

A doua tumoare se sfâșie, străpunsă de alte opt suliţe incandescente. În cele din urmă, Mellanie fu nevoită să-şi acopere ochii, transformând imaginea într-o pâclă roşie ca sângele când palma ei deveni aproape translucidă. În ciuda ploii şfichiuitoare, căldura care se revărsa dinspre plasmă depăşea arşiţa soarelui la amiază în deşert. Picăturile de ploaie se transformau în aburi chiar în timp ce goneau prin aer.

Nivelul luminii înregistra o uşoară diminuare şi Mellanie coborî mâna. O navă coborâse din nori – o formă conică întunecată în vârful strălucirii orbitoare a jeturilor rigide de plasmă a duzelor. Dispăru îndărătul peretelui masiv de abur radiant care clocotea din lac.

— Aţi văzut? strigă Mellanie cu glas răguşit. Ei sosesc!

— Pleacă de-acolo! Optzeci de miliarde de accesanţi văzură fisurându-se morga Alessandrei. Nu-ţi compromite securitatea – fugi!

— Nu putem…

Imaginea dispăru într-o dispersie de electricitate statică purpurie.

Alessandra încremeni înapoia biroului. Îşi drese glasul.

— A fost Mellanie Rescorai, unul dintre cei mai promiţători şi talentaţi reporteri care s-a alăturat în ultimii

ani echipei noastre. Toţi cei de aici, din studio, ne rugăm pentru ea. Trecem acum legătura lui Garth West, care realiza un reportaj despre festivalul florilor de pe Sligo. Ce se întâmplă acolo, Garth, au apărut nave Dyson care se pregătesc de asolizare?

***

— Nave se apropie de atmosfera superioară pe Anshun, Elan, Whalton, Pomona şi Nattavaara, anunţă Anna cu glas calm.

Când navele Dyson ajunseră la stratosferă, aeroboţii deschiseră focul. Toţi cei strânși în display-ul tactic al lui Wilson priviră cu atenţie armele energetice care îşi găsirăţintele şi izbiră. Efectul lor fu minor şi Wilson auzi mai multe înjurături de surprindere. Câmpurile de forţă ale navelor care coborau erau prea puternice pentru a fi străpunse de armele de calibru mediu purtate de aeroboţi. Apoi Dysonii începură să tragă în agresorii mici de sub ei.

— Retrageţi-i de acolo, ordonă Wilson. Regrupaţi-i în jurul oraşelor protejate. Vom avea nevoie de ei mai târziu.

— Mă ocup eu de asta, spuse Rafael.

— Am lovit vreuna? întrebă Nigel.

— Nu, domnule, răspunse Anna. Niciuna – câmpurile lor de forţă sunt prea puternice.

— Pătrunderi atmosferice pe Belembe, Martaban, Sligo, Balkash şi Samar, Molina şi Kozani. Sosesc prin găurile-de-vierme, cu rata de una la patruzeci de secunde. Traiectorii variabile, nu se concentrează asupra capitalelor. Par să se îndrepte spre coastele maritime.

— Spre coaste?

— Avem imagini vizuale.

Mai multe fluxuri vizuale apărură în uriaşul display tactic. Fiecare prezenta imagini de jerbe scânteietoare ce brăzdau ceruri de diverse culori.

— Sunt mari, nenorocitele... comentă Rafael. Fiecare are câteva mii de tone.

— Acelea sunt jeturi de fuziune, rosti Tunde Sutton. Profilul termic şi semnăturile spectrale indică reacţii cu deuteriu.

— Confirmare, spuse Anna, vor ameriza.

— Pare logic, încuviinţă Nigel. Chiar şi cu câmpurile de forţă, nu mi-ar plăcea să cobor o navă de-aia pe teren solid.

— În felul ăsta, beneficiem de un respiro, zise Wilson. Vor trebui să vină pe ţărm şi o vor face în vehicule mai mici. S-ar putea să reuşim să trimitem întăriri la capitale şi oraşele mari.

— Ultimele escadrile de aeroboţi sunt retrase, anunţă Anna.

— Întăririle noastre se mişcă prea încet, spuse Rafael. Nimeni dintre cei care deţin asemenea capacităţi militare nu se îndură să se despartă de ele.

— Acţionaţi în direcţia asta, se adresă Wilson către Preşedinte. Trebuie să le demonstrăm oamenilor că putem opune o rezistenţă coerentă.

— O să vorbesc cu Patricia.

— Ar trebui să-i presezi direct pe şefii de state, zise Nigel.

— Bine.

Dacă lui Doy nu îi plăcea să fie intimidată, nu se trăda.

— Ce-i cu evacuarea? se interesă Wilson.

— Avem deja trenuri de pe Anshun, Martaban, Sligo, Nattavaara şi Kozani, răspunse Nigel. Le şuntez prin Wessex, direct spre Pământ. După aceea li se va aloca o destinaţie finală. Tot ce mă preocupă deocamdată este să le îndepărtez de planetele de origine. Suntem aproape gata să încercăm să închidem poarta Trusbal de pe Wessex şi s-o redeschidem în Bitran, pe Sligo; acolo au rămas prinşi o mulţime de turişti participanţi la festivalul florilor.

— Prin apropiere există nave Dyson? întrebă Wilson.

— Douăsprezece, răspunse Anna, dar Bitran este la o sută treizeci de kilometri de coastă. Ar trebui să aibă timp.

În următoarele treizeci de minute, Wilson privi datele ce se modificau în display, prezentându-i fluxurile de echipamente militare şi personal care convergeau spre Wessex. TSC şi IC reuşiră în cele din urmă să menţină gaura-de-vierme deschisă şi stabilă în interiorul câmpurilor de forţă din Bitran. Refugiaţii năvăliră, mergând pe jos şi în toate vehiculele disponibile în oraş, şi deveniră imediat o problemă pentru personalul din gara Narrabri de pe Wessex, care trebuia să-i direcționeze în trenurile de călători, pentru a-i deplasa mai departe. Numărul de oameni care apăreau atât de departe de terminalele pentru călători depăşea orice plan pentru situaţii neprevăzute al gării. În cele din urmă goliră o linie, izolând-o cu holograme de avertizare, şi-i duseră pe toţi cale de patru kilometri către peronul cel mai apropiat. Trenuri goneau de o parte şi alta a lor: vagoane goale care mergeau spre planetele atacate, vagoane incredibil de ticsite care reveneau de acolo sau marfare încărcate cu aeroboţi şi trupe înarmate din tot Commonwealthul ce se grăbeau să întărească oraşele izolate.

Pe măsură ce managerii TSC şi IC izbutiră să devieze pentru evacuare mai multe porţi găuri-de-vierme, triajul se transformă într-o escală ad-hoc. Marfarele îşi deschiseră obloanele şi aeroboţii pe care-i transportau se lansară dinăuntru peste capetele refugiaţilor pentru a zbura prin găurile-de-vierme. Plutoane de trupe în armuri voluminoase mărşăluiau, atrăgând ovaţii şi aplauze apreciative.

Primul efort principal fu direcționat spre capitala lui Anshun, Treloar. Wilson dorea s-o menţină intactă cu o gară funcţională, astfel ca aeroboţii să poată fi dirijaţi pe acolo şi desfăşuraţi în jurul celorlalte oraşe protejate de pe Anshun. Îi fură alocate escadrile de pe treizeci şi cinci de planete, iar sosirile acestora erau programate imediat ce puteau fi

preluate de reţeaua de căi ferate TSC care abia mai făcea faţă.

Cele dintâi ajunse în Treloar ieşiră prin deschideri temporare ale câmpului de forţă şi porniră către coastă. Două sute de nave Dyson amerizaseră deja pe Anshun şi peste o mie se găseau în diverse etape de coborâre. Wilson nu dorea să se gândească la efectul pe care urmau să-l aibă asupra ecologiei planetare care deja se clătina, însă el văzuse unica planetă locuibilă Dyson Alfa şi navele cu fuziune ce roiau constant deasupra ei. Dysonii nu păreau să aibă aceleaşi priorităţi ca oamenii.

— Cercetaşii s-au lansat din Treloar, anunţă Anna. Dysonii tocmai au amerizat în largul oraşului litoral Scraptoft. Asta-i la şaizeci şi cinci de kilometri. Dintr-o clipă în alta ar trebui să receptăm imagini.

Wilson se roti la fluxul video transmis de cercetaşul din fruntea celor plecaţi din Treloar. Zbura la nouă Mach şi matricea lui de pilotare îl menţinea la altitudinea constantă de douăzeci de metri deasupra solului. În urma sa, o brazdă de pământ lată de o sută de metri era sfâșiată de siajul violent, cu aerul pulverizând copaci, tufişuri, plante şi ocazionalele clădiri peste care trecea. Pe măsură ce se apropie de linia coastei, sute de mini sonde senzoriale automate cu tehnologie de invizibilitate fură ejectate din fuzelaj, clădind o imagine mai vastă.

Când trecu peste faleza de la Scraptoft, arătă treizeci de nave Dyson plutind pe ocean în mijlocul unei volburi dense de aburi agitaţi. Conurile mari erau aproape complet negre, înconjurate de câmpuri de forţă scânteietoare. La jumătatea înălţimii suprastructurii lor, uşi înalte basculaseră în exterior şi formaseră platforme orizontale. Prin deschideri zburau vehicule mai mici – cilindri butucănoşi cenuşii, dedesubtul cărora se întrevedeau membre metalice pliate ca picioarele unor insecte. Trei raze energetice izbiră cercetaşul şi imaginea dispăru imediat.

Senzorii risipiţi îndărătul cercetaşului văzură cum avionetele Dyson lunecară peste ocean şi alcătuiră harta structurilor electrică, termică, magnetică şi mecanică, alături de armament şi parametrii câmpului de forţă. Existau mai multe tipuri; unele erau simple platforme zburătoare cu arme, pe când cele mari transportau unităţi mici şi necunoscute protejate de câmpuri de forţă individuale.

— Aia trebuie să fie ei, murmură Nigel.

Chiar şi acum, era curios cum arătau.

Aeroboţii de luptă mugiră spre Scraptoft la doisprezece Mach şi avionetele Dyson se întoarseră pentru a-i intercepta. Cerul fu spintecat între ele de raze energetice şi explozii, care se transformară într-o zonă gigantică de gaze încărcate electric. Trăsnete țâșnirăşi sfârtecară solul pe o rază de câțiva kilometri.

Opt dintre navele Dyson mari care coborau prin atmosferă pregătindu-se de amerizare îşi modificară imperceptibil traiectoriile. Jeturile de fuziune ale duzelor lor baleiară coasta, creând devastare instantanee. Pământul şi pietrele se topiră, ridicându-se în jerbe sub fasciculele de plasmă supraîncălzite. Valuri de vapori groşi, strălucitori, se revărsară, clocotind deasupra norilor, până fură destrămate de jeturi. La numai câțiva metri deasupra solului, aeroboţii şi avionetele Dyson desfăşurau manevre cu acceleraţii uriaşe în tentativa de a evita particulele incendiare. Cele opt nave Dyson mari rămăseseră plutind la cincisprezece kilometri deasupra lui Scraptoft, parcă susţinute pe jeturile duzelor. Începură să-şi folosească armamentul, doborând aeroboţii din văzduh.

Nigel privi tsunamiul de smog murdar rostogolindu-se peste continent. Era înalt de peste douăzeci de kilometri şi se lăţea; cele opt nave îşi păstrau poziţiile, pârjolind terenul cu văpăile de fuziune. Frontul talazului cuprinse câmpul de forţă al lui Treloar, copleşind domul şi aducând instantaneu

noaptea în oraş.

La adăpostul contaminării, avionetele Dyson începură să asolizeze în jurul lui Scraptoft. Senzorii invizibili îşi continuară transmisiunile silenţioase, transmițând ce puteau detecta prin vaporii negri şi oprimanţi care asfixiau regiunea. Un senzor spectral vizual se fixă asupra unei avionete care aterizase în ruinele fumegătoare ale unui complex turistic. Secţiuni din fuzelajul cilindric se deschiserăşi extinseră rampe. Pe ele coborâră extratereștri cu corpurile închise în costume de armură întunecată, ranforsate de câmpuri de forţă.

— Sunt mai înalţi ca noi, observă Nigel impasibil.

— Au un mers ciudat, spuse Wilson.

Amiralul privi cu atenţie cele patru picioare ale creaturilor, felul în care se îndoiau şi labele curbate ale picioarelor de forma unor gheare boante. Ridică apoi ochii la trunchiul cu patru braţe; fiecare ţinea câte o armă. În partea superioară, costumul se termina printr-o emisferă turtită divizată în patru secţiuni identice.

— Activitatea electromagnetică este intensă în jurul lor, rosti Rafael. Comunică întruna între ei şi cu avioneta. Avionetele sunt în contact cu navele amerizate şi acestea cu cele de pe orbită. Semnalele par similare cu cele pe care le-aţi înregistrat la Dyson Alfa.

— Tu Lee spunea că proiectilele necesitau actualizări continue de ghidare, aminti Tunde Sutton.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Rafael.

— Este posibil ca Dysonii să nu aibă prea multă independenţă pe câmpul de bătălie.

— Bun, zise Wilson. Anna, există sisteme electronice de bruiere pe care le putem folosi?

— În registrul central sunt câțiva aeroboţi BE.

— Perfect. Du-i rapid acolo. Să le tăiem legăturile şi să vedem dacă are vreun efect asupra lor.

***

Randtown cedase în sfârșit înaintea panicii. Îndată ce navele extraterestre coborâseră pe Trine’ba, vehiculele staţionate în jurul autogării intraserăîn mişcare şi familiile porniseră spre siguranţa aparentă a văilor dinapoia oraşului. Claxoanele urlau furios şi vacarmul lor combinat se ridica aproape la intensitatea vuietului duzelor navelor. Pe toate străzile avea loc tamponări între maşinile care întorceau sau accelerau, plecând din locurile unde aşteptaseră.

Mark arunca întruna priviri către haosul acela, în timp ce lucra cu Napo Langsal la sursa de alimentare a unui autobuz. Izbutiseră să improvizeze un şunt în jurul regulatorului bateriei supraconductoare.

— Situaţia scapă rău din mâini, mormăi Mark. Coada pentru autobuz se transformase într-o îmbrânceală violentă în jurul uşii deschise, iar îmbrâncelile degeneraseră în primele schimburi de pumni. Oamenii urlau la el şi Napo, amenințându-i să pună mai repede autobuzul în mişcare.

O armă de vânătoare detună în mijlocul autogării şi toţi amuţiră pentru o secundă. Mark se aplecă instantaneu, apoi ridică precaut capul. Simon Rand fusese cel care trăsese în aer cu arma veche.

— Vă mulţumesc pentru atenţie, doamnelor şi domnilor, rosti Simon, iar glasul lui puternic de bas fu auzit în toată autogara când se întoarse, descriind un cerc complet. Până şi cei care se zoreau spre maşinile de afară se opriră să asculte. Nimic nu a modificat situaţia noastră imediată, aşa că vom urma planul pe care l-am stabilit. Acţionă mecanismul de încărcare al armei şi cartuşul gol zbură pe jos, scânteind. Autobuzele sunt suficiente pentru a-i transporta pe toţi şi ele vor pleca în scurt timp, de aceea vă rog să nu-i mai stânjeniți pe mecanici. Pentru a avea garanţia că putem ajunge în siguranţă la Mlaştina Înaltă, voi

avea nevoie de o echipă de voluntari care să rămână cu mine în oraş şi să joace rolul de ariergardă, astfel încât convoiul să poată lua un avans. Îi rog pe toţi cei care deţin arme să se prezinte la sala de aşteptare a călătorilor pentru a primi instrucţiuni.

Coborî arma.

— Iisuse Hristoase! mârâi Napo.

Mark închise caseta cablajelor şi apăsă butonul de resetare.

— Cum merge? strigă el şoferului care-i arătă degetul mare ridicat în semn de încuviinţare. Du-te la următorul autobuz, îi spuse lui Napo.

Acesta îi privi fără convingere laserul de vânătoare.

— Să ştii că nu te poate obliga.

— Ştiu.

Mark se uită la cei doi nori uriaşi de aburi care atârnau peste Trine'ba, camuflând navele. Suprafaţa lacului încă se clătina după coborârea lor, cu valuri mari rostogolindu-se pe ţărmuri şi trecând peste zidul din lungul promenadei.

— Totuşi are dreptate. Oamenii au nevoie de timp ca să se îndepărteze.

Dudley Bose o privi panicat pe Mellanie când se apropiară de autobuz. Mulţimea era strânsă compact în jurul lor, aproape purtându-i pe sus.

— Crezi că mai e loc? o întrebă.

Autobuzul părea deja plin; atât scaunele, cât şi culoarul dintre ele erau ticsite.

— Dacă nu în ăsta, atunci în următorul, îi răspunse fata. N-o să ai probleme.

— Eu...? Și tu?

— Eu o să iau altul mai târziu.

Abia îl putea zări pe Dudley printre simbolurile şi iconurile afişate în vederea ei virtuală. Foarte puţin din fluxul de date avea vreun sens pentru ea. Printre vârtejurile nebune de curcubeie, întrezărise unele informaţii standard

ce păreau a fi un gen de date senzoriale. Inserţiile ei proaspăt activate scanau norii de aburi de pe Trine’ba, analizând navele ascunse în mijlocul lor. Mellanie se străduia să rămână cât mai detaşată, să fie un reporter cu adevărat imparţial, totuşi adrenalina care-i vuia prin sânge îi făcea inima să bubuie şi tot corpul îi tremura. IC îi repeta să se relaxeze. Era foarte greu; în nici un caz nu se aşteptase la aşa ceva atunci când făcuse învoiala.

— Nu! strigă Dudley. Nu, nu mă poți părăsi. Nu acum! Te rog – ai promis!

— Dudley…

Îi cuprinse obrajii în palme, ținându-l nemişcat, apoi îl sărută apăsat în toiul îmbrâncelilor. Concentrându-se să-l calmeze pe el, îşi înăbuşea propriile nelinişti.

— Nu te voi părăsi. Ţi-am promis-o şi-mi respect promisiunile, însă trebuie să fac aici nişte lucruri pe care nu le poate face nimeni altcineva. Suie în autobuz şi o să urmez şi eu convoiul.

Ajunseseră la uşă. Mellanie îşi îndepărtă palmele de pe obrajii bărbatului şi-i zâmbi cu siguranţa unei învingătoare. Era un zâmbet autentic, fiindcă în nici un caz n-avea să-l lase din mâini, era atuul ei, cel care o transforma într-un jucător important. Deşi, ținând seama de capacităţile înspăimântătoare pe care le asigurau inserţiile IC, fata începea să se întrebe dacă mai avea nevoie de Alessandra şi de emisiunea ei. Nu ştia dacă ar fi putut opera singură inserţiile acelea, dar simpla ştiinţă a faptului că existau îi oferea un curaj pe care recunoştea că nu-l avusese niciodată. În mod normal, ea ar fi suit prima în autobuz, îmbrâncind în lături copii şi bătrâni.

Mulţimea îl împinse pe Dudley sus pe scară şi Mellanie se smuci, eliberându-se. Bărbatul privi cu disperare în urmă, pe când era purtat pe culoarul dintre scaune.

— Te iubesc! răcni el.

Mellanie se strădui să-i surâdă şi-i suflă o sărutare.

Liz şi Carys aşteptau lângă camionetă. Mark zâmbi şi flutură din braţ spre Barry şi Sandy, care erau pe bancheta din spate cu Panda.

— Mă duc să-l ajut pe Rand, le anunţă el. Duceți-i pe copii la Mlaştina Înaltă.

— Vin cu tine, rosti Liz.

— Asta-i…

— Mark, sper din toată inima că n-o să-mi spui vreun rahat de felul că asta-i treabă de bărbat.

— Copiii au nevoie de mama lor.

— Şi de tată.

— Nu-l pot abandona pe Rand. Aici este vorba despre distrugerea vieţii noastre. Măcar atât le datorez oamenilor. Unii trebuie să scape, ăsta-i unicul fel în care mai putem reconstrui după aceea.

— De acord. Iar eu te ajut pe tine.

— Carys? rosti el disperat.

— Să nu-ţi treacă prin cap să mă implici în discuţia voastră. Însă dacă voi doi nebuni vreţi să vă-nrolaţi în gherilele lui Rand, eu o să duc copiii de-aici cu MG-ul. Femeia bătu cu palma peste o umflătură masivă a jachetei. Vă promit că vor fi în siguranţă cu mine. În plus, avem matricele, aşa că putem ţine legătura.

Mark fu cât pe-aici să o întrebe de când începuse familia lui să fluture arme, fiind gata de orice pentru supravieţuire, dar se mulţumi s-o sărute scurt.

— Mulţumesc.

După aceea el şi Liz avură sarcina cu adevărat dificilă de a-i convinge pe copii să suie în MG, promițându-le că mami şi tati aveau să-i urmeze cât puteau de repede.

***

Punctuleţe negre țâșniră din norul care acoperea jumătate din Trine’ba. Se aliniarăşi accelerară incredibil,

pornind spre Randtown.

— Vin! strigă Liz.

Mark intră în marşarier cu camioneta în atelierul-garaj Ables Motors, unde avea să fie ascunsă vederii. David Dunbavand se găsea în spate şi-l dirija prin strigăte şi semne disperate din braţe. Mark nu-şi dăduse seama niciodată cât de greu era să şofeze fără microradarul care-i asigura scanarea de proximitate.

— Ajunge, spuse David. Haide!

Când părăsiră garajul prin spate, dezactivă piedica baghetei sale maser. Ca majoritatea clădirilor, garajul fusese afectat de explozia din Regenţi; biroul din faţă nu mai avea ferestre, iar zidurile exterioare fuseseră sfârtecate de schije, totuşi structura de rezistenţă rămăsese intactă. Avea să fie simplu de reconstruit… dacă va avea timp şi bani.

Genul acela de gândire, vizualizarea unui viitor normal, îi îngăduia lui Mark să nu cedeze. Se ghemui lângă Liz în spatele unui zid gros de piatră care se întindea pe o latură a grădinii berăriei Libra Bar. Explozia azvârlise mesele şi scaunele din lemn ale grădinii peste peluză, izbindu-le de peretele francizei Zanue pentru închirieri de maşini de alături. În multe seri de vară, Mark şi Liz veniseră aici să cineze, stând cu prietenii în grădină, de unde puteau urmări ambarcaţiunile venind şi plecând de la pontoane.

Acum aveau aceeaşi imagine clară a liniei ţărmului, dar prin lunetele armelor. Ploaia se redusese la nivelul unei bure uşoare printre care se furişau fuioare subţiri de fum cenuşiu dinspre incendiile muribunde. Mark vedea perfect avionetele extraterestre venind spre el la numai câțiva metri deasupra valurilor.

— Nu trageţi, se auzi glasul lui Simon din matricea palmară. Se pare că încetinesc. S-ar putea să fie planul A.

Fuseseră multe controverse în privinţa aceasta când Simon îşi adunase gherila jalnică compusă din douăzeci de

oameni în sala de aşteptare pentru călători. Planul A apreciase că extratereștrii vor ateriza în oraş, ceea ce le-ar fi permis oamenilor să-i hărţuiască prin franctirori, încetinindu-le înaintarea. În planul B, scenariul cel mai nefavorabil, extratereștrii ar fi survolat oraşul, atacând direct convoiul, caz în care ei ar fi trebuit să tragă foc de voie asupra aparatelor ce zburau pe deasupra lor cu speranţa că le vor lovi componente vitale. Toţi ştiau că aşa ceva ar fi fost aproape inutil. Ca întotdeauna, Simon reuşise să se facă ascultat.

Mark privi peste umăr. Ultimele autobuze erau vizibile pe autostradă la baza lui Blackwater Crag, gonind mult prea repede pentru nişte vehicule ale căror matrice de pilotare şi sisteme de securitate nu funcţionau. Peste numai câteva minute ar fi cotit în Mlaştina Înaltă.

Privind apropierea avionetelor extraterestre, Mark nu era convins că valea cea mare va fi refugiul la care spera Simon. În opinia lui intimă despre viitor, Mark apreciase că extratereștrii vor sosi la mal în ambarcaţiuni şi că vor avea nevoie de câteva zile pentru a ajunge la Mlaştina Înaltă.

— Carys, unde eşti? întrebă Liz.

— Acum două minute am intrat pe şoseaua Mlaştinii Înalte.

— Ei sunt în avioane. Se pare totuşi că vor cobori în oraș.

— Bine, anunţaţi-mă dacă vreunul vine după noi. Va trebui să ies repede de pe şosea.

— Bine.

Mark privi ecranul matricei. Semnalul lor era dirijat prin secţiunile încă funcţionale ale reţelei districtului. Câteva noduri din lungul Mlaştinii Înalte operau, îngăduindu-le să-şi extindă contactul fragil în jurul munţilor. El era aproape sigur că nu vor rezista mult după ce Dysonii aterizau şi începeau să ruleze baleieri senzoriale.

Prima avionetă extraterestră ajunse la ţărm şi rămase plutind imediat deasupra liniei apei, cu picioare metalice

subţiri depliindu-se de sub fuzelajul cilindric. După o clipă ateriză pe promenada largă, lângă cheiul Celestial Tours, lovind cu secţiunea posterioară zidul şi demolându-l pe distanţa de cinci metri, distrugând versul cel lung.

— Aşteptaţi, îi îndemnă Simon cu încredere. Întâi să coboare majoritatea şi apoi începem campania de hărţuire.

Mark se întrebă de unde câștigase bărbatul atâta experienţă de luptă. În tot cazul, părea foarte sigur pe ceea ce spunea. Cel mai probabil era că urmărise multe IST-uri. Se uită iarăşi către lac, surprins de numărul mare de avionete care porniserăînspre ei.

— Oho-ho, murmură David.

În avioneta de lângă cheiul Celestial Tours se deschiseră uși, prin care coborâră extratereștrii.

Predicţiile personale ale lui Mark nu se confirmau, dar în nici un caz nu se aşteptase la ceva cu aspectul unor... roboţi. Să fi fost chiar roboţi? Privindu-i cum se desfăşurau, îşi schimbă repede părerea. Se mişcau iute, îndreptându-se direct spre punctele acoperite. În câteva secunde se infiltraseră în clădirile de pe promenadă.

Douăsprezece avionete aterizară pe faleză. Al doilea val dădu ocol parcului din spatele spitalului înainte de a-şi deplia picioarele şi a coborî. Câteva avionete se îndreptară spre Blackwater Crag şi începutul autostrăzii.

— Fiți pregătiţi, rosti Simon. Nu mă aştept ca armele noastre să le străpungă câmpurile de forţă, de aceea ţintiţi astfel încât să creaţi cât mai multe distrugeri în jurul lor. Şi imediat după aceea, vă retrageţi.

Mark îi aruncă o privire lui Liz, care simulă un zâmbet larg.

— Gata, murmură ea.

Mark ridică prudent capul deasupra zidului. Câțiva extratereștri traversau terenul deschis dintre promenadăşi prima linie de clădiri şi bănui că Simon avea dreptate – arma lui nu le putea străpunge armurile corporale. De

aceea ţinti către clădiri, întrebându-se dacă ar fi putut distruge ceva din structura de rezistenţă pentru a nărui acoperişul.

Primul trase însă altcineva. De fapt, Mark văzu aerul scânteind în jurul unui extraterestru când raza energetică fu deviată de câmpul de forţă. Reacţia fu înspăimântător de promptă. Franciza Bab’s Kebabs de pe strada Swift sări în aer.

Mark se lăsă repede înapoi, când fragmentele în flăcări se rotiră prin văzduh.

— Căcat!

Patru dintre avionetele pornite către Blackwater Crag virară imediat şi survolară oraşul la mică înălţime. Masere şfichiuiră în jos, trasând peste acoperişuri o dâră prelungă de foc şi vapori.

— Loviţi-i! strigă cineva din matricea palmară. Loviţi-i! Trageţi!

Alte două clădiri explodară, ridicând în aer bucăţi de traverse rupte. Panouri de materiale compozite se rostogoliră pe stradă aidoma ciulinilor pe câmp. Fascicule de lasere, salve ionice, până şi gloanţe ciuruiră clădirile de pe faleză. Câmpurile de forţă din jurul a două avionete aflate în zbor pâlpâiră scurt de electricitate statică.

— O să ne măcelărească!

— Împuşcaţii, ucideți-i pe toţi, omorâți-i pe nenorociţi! Deasupra lui Mark, aerul şuieră şi sfârâi. O linie tremură violet-pal. Flăcări izbucniră prin toate ferestrele fără geamuri ale restaurantului Babylon Garden din spatele lui.

— Retragerea! Plecaţi dracu’ de-acolo!

— Nu! O să ne vadă. Doborâți avionetele!

— Unde-i convoiul? Au scăpat?

— Hei… este! L-am ras pe-unul, am văzut un perete căzând peste el. Ah, băga-mi-aş…

Douăzeci de clădiri ardeau violent. Alte trei detonară în succesiune rapidă.

— Doamne… nu! Cu ce-am greşit?
— Simon, futu-te-n gâţi! E numai vina ta!
— Păstraţi-vă calmul. Rămâneți la adăpost.
Mark se uită spre David, care se lipise de zid. Ţinea ochii închişi şi murmura o rugăciune.
— Vrei să-ncercăm să fugim? o întrebă pe Liz.
— În nici un caz cu camioneta. Ne vor vedea.
— Bine. Mark ridică matricea palmară. Carys? Degetele lui Liz îi strânseră puternic antebraţul.
— Nu pot să cred…
Mark se răsuci urmărind privirea ei stupefiată.
— Ce Dumnezeu…?
Mellanie venea pe stradă; trecuse de atelierul Ables Motors şi se îndrepta spre faleză. Păşea pe mijlocul străzii, ocolind sfărâmăturile mari. Părul şi umerii îi erau ude de la ploaia de mai devreme, însă în rest arăta la fel de perfect ca întotdeauna. COtatuaje argintii dese îi pâlpâiau pe faţă şi pe mâini, de parcă ar fi fost adevărata ei piele care ieşea la lumină.
— Jos! îi strigă Mark.
Ea întoarse capul şi-i aruncă un surâs scurt de simpatie. În jurul ochilor îi spirala un şablon fractal auriu aproape subliminal.
— Stai pe loc, îi spuse cu glas calm. Asta nu-i ceva ce poți face tu.
— Mellanie!
Ea făcuse alți cinci paşi, când patru extratereștri răbufniră din Kate’s Knitwear la zece metri în faţa ei, ieşind direct prin panourile de aluminiu care mai rămăseserăîn picioare. Braţele lor se curbarăşi aţintiră toate armele asupra fetei. Mişcările li se încetiniră, apoi se opriră. Toți patru rămaseră complet nemişcaţi în mijlocul străzii.
Mark îşi dădu seama că toate avionetele din văzduh coborau încetişor. Deasupra lui Trine’ba, avionetele ce porniseră către Randtown picară lent şi căzură în apă. Jerbe

uriaşe de stropi se înălţară în cascade, după care se prăbuşiră, dezvăluind aparatele de zbor care se legănau pe valuri.

— Mellanie, croncăni Mark răguşit, tu faci asta?

— Cu niţel ajutor, da.

Bărbatul se sculă nesigur, străduindu-se să-şi controleze tremurul picioarelor. Liz rămase lângă el, privind-o suspicios pe fată. David ridică ochii deasupra zidului.

— Iisuse! horcăi el.

— Luaţi-le armele, rosti Mellanie.

Faţa ei era acum complet argintie, cu numai câteva fâșii înguste de piele pe obraji şi frunte.

— Cred că glumeşti, făcu Mark.

Cei patru extratereștri dădură drumul armelor pe jos.

— Nu glumeşti…

— Cu ele ar trebui să le puteţi penetra câmpurile de forţă, zise Mellanie. Probabil că vor fi necesare când vor veni iarăşi după voi. Situaţia asta nu va dura la infinit, dar eu o să-i ţin aici atât cât pot. Inspiră adânc şi închise pleoapele cromate. Acum, plecaţi!

Mark coborî ochii, fiindcă glasul ei se auzise şi din matricea lui palmară.

— Toată lumea suie în vehicule şi porneşte retragerea, ordonă fata. Vă alăturaţi convoiului.

— Ce se-ntâmplă? întrebă vocea lui Simon. Mark duse matricea la buze.

— Fă-o şi nu mai întreba, Simon. Ea i-a oprit.

— Cum i-a oprit?

— Mark are dreptate, vorbi altcineva. Pot vedea destui. Au încremenit pur şi simplu locului.

— Daţi-i drumul, spuse Mellanie. Nu dispuneţi de mult timp. Plecaţi!

Bărbatul se uită la armele care zăceau pe pavaj, ca şi cum ar fi fost un joc de provocare adolescentină. Extratereștrii tot nu se clintiseră.

— Haide, făcu Liz şi se repezi înainte.

Mark o urmă. Armele erau voluminoase, prea grele pentru a fi purtate cu uşurinţă, cu atât mai puţin pentru a ţinti cu ele. Luă două, uitându-se cu prudenţă la extratereștrii înalţi, tăcuţi şi stabili, pe când bâjbâia pe lângă picioarele lor, ca şi cum vraja s-ar fi putut destrăma în cele din urmă, făcându-i să acţioneze şi să se răzbune. David apăru şi luă unul dintre cilindrii masivi.

— Hai să plecăm naibii de-aici, zise Liz.

Mark izbuti să ia şi a treia armă, apoi se îndepărtă pe cât putea de repede de tabloul bizar.

— Şi-acum? o întrebă Liz pe Mellanie.

— Plecaţi.

— Şi tu? Tu n-o să păţeşti nimic?

— Nu. Îi aruncă lui Mark unul dintre surâsurile ei erotice ameninţătoare. Suntem chit?

— Da, încuviinţă el. Suntem chit.

— Mulţumim, spuse Liz.

Toţi trei porniră în fugă spre camionetă. Aruncară armele extraterestre în spate şi Mark călcă pedala acceleraţiei până la podea. O văzu pe Mellanie pentru ultima dată în oglinda retrovizoare. Silueta unei fete micuţe care stătea sfidător în faţa a patru extratereștri mari în armuri, așteptând, privind, tăcută ca şi armata pe care o amuţise.

***

Inserţiile Mellaniei îi transmiteau altă imagine a lumii; nu mai erau date, ci o extensie a simţurilor ei. Putea vedea cu adevărat emisiile electromagnetice revărsându-se din extratereștrii care se apropiau de ţărm. Fiecare dintre ei strălucea puternic în spectrul acesta negru. Semnale lungi, complexe şi lente lunecau între ei ca o conductă de sinusoide analogice strâns împachetate ce dansau şi pârâiau una în jurul celeilalte. Formau reţele, configuraţii

scurte şi tranzitorii ce se rearanjau întruna, conectând extratereștri individuali şi apoi comutând înainte şi înapoi între avionete, care le dirijau în combinaţii noi către navele conice mari ce pluteau pe Trine'ba. Coloane gigantice de informaţii țâșneau din ambele nave, răsucindu-se în sus prin atmosferăşi dispărând în vârtejul tridimensional al găurilor-de-vierme de deasupra.

Era un contrast izbitor faţă de reţeaua electronică redusă din Randtown, cu liniile ei subţiri de impulsuri binare precis împachetate care şuierau grăbit în jur. Pe când sistemele oamenilor era ordonate şi eficiente, cele extraterestre erau grosolane. În acelaşi timp însă, recunoscu fata, deţineau o anumită eleganţă integrată. Aşa cum se întâmpla, de altfel, cu toate formele organice.

Mellanie se concentra asupra valului de forme de unde stranii ce radiau dintr-o avionetă Dyson care manevra deasupra promenadei, gata să asolizeze. Un lot nou de inserţii activate zumzăi cu vibraţii electrice în trupul fetei. Ştia că IC se afla în interiorul lor, analizând ce descoperise ea, descompunând semnalele oscilatorii pentru a le descoperi înţelesul. Pe măsură ce emisiile avionetei îi treceau prin inserţii, Mellanie auzi în fundul minţii un glas aspru şi neinteligibil, care înflori într-un cor şoptit. Urmară după aceea imaginile, scurgându-se din semnale ca un vis de mult uitat. Un confuz unghi de vedere multiplu al mobililor ieşind dintr-un bazin de coagulare – milioane lipiţi laolaltă, lunecând şi căzând în timp ce suiau pe mal. Lângă ei era muntele uriaş plin de incinte şi încăperi în care era centrul – toată viața din sistemul stelar. Un munte unde cu mult timp în urmă lumina strălucea dimineţile. Acum cerul era veşnic negru sub norii grei, o noapte permanentă despicată doar de neîncetatele sclipiri ale trăsnetelor ce dezvăluiau ploaia murdară şi zloata care răpăia pe câmpurile de forţă protectoare. Un cer negru văzut de asemenea de pe asteroizii aflaţi pe orbite îndepărtate, care

învăluia toată planeta, cu turbulenţele iluminate în gri insipid de lumina soarelui şi de dârele arzătoare ale flăcărilor de fuziune. Viaţa continua să se dezvolte sub vălul acela, legată inseparabil de grupările entităţii ce colcăiau şi supravieţuiau peste tot, pe planete mici şi reci, pe sateliţii gigantelor gazoase şi pe îndepărtaţii asteroizi colonizaţi. O viață care acum se extindea spre alte stele şi planetele lor. O viaţă care trecuse prin găurile-de-vierme ca să ajungă pe Elan, unde se întindea peste lac pentru a atinge uscatul.

Viaţa şoptea în sine, direcționându-și soldaţii mobili să avanseze în clădirile ca nişte cutii fragile. Căuta oamenii şi maşinăriile lor. Nu le găsea însă nici pe unele, nici pe celelalte. Deşi existau mişcări, semnături în infraroşu spre care soldaţii mobili îşi croiau drum cu iscusinţă. Dincolo de zona urbană, vehicule lungi fugeau. Avionetele virară pentru a investiga.

Se trase într-un soldat mobil. Represaliile fură imediate; răspunse focului, distrugând zona din care venise împuşcătura. Avionetele survolară zelos, greblând clădirile cu fascicule coerente de radiaţii dure.

— Ei vor distruge totul, spuse Mellanie.

— El, o corectă IC. Este la singular. O configuraţie interesantă. Viaţă care a atins unitatea, nu numai cu sine, ci şi cu maşinăriile sale.

— Nu-mi pasă ce este, tot îi va ucide pe oameni!

— Ştim.

Programe şi putere năvăliră prin inserţiile Mellaniei, activându-le alte funcţii. Fata nu putea face mare lucru în privinţa lor, decât să-şi adauge dorinţele la sfârșit. COtatuaje fabulos de complexe i se târâră pe piele, contopindu-se într-un singur circuit. Semnale se revărsau dinspre ea, suprapunându-se celor care legau toţi mobilii laolaltă. Şabloane de interferenţă zguduirăşi rupseră coerenţa perfectă a gândurilor turmei de soldaţi. Prin dislocarea aceea pătrunseră instrucţiuni noi.

Mellanie îşi părăsi adăpostul şi merse încet către Trine'ba, pentru a putea observa cu atenţie. Sărmanul Mark Vernon încercă s-o prevină, aşa că-i dădu lui şi prietenilor săi câteva arme Dyson şi se asigură că el plecă, împreună cu toţi apărătorii curajoşi, dar zadarnici ai lui Randtown.

— Și-a dat seama că ceva nu este în regulă, spuse IC. Simţi?

Semnalele ce curgeau din găurile-de-vierme se modificaseră. În loc de instrucţiuni, în mobilii soldaţi încercau să se insinueze întrebări. Entitatea Prima dorea să ştie ce boală îi contaminase unităţile.

IC îşi menţinu şablonul de interferenţă printre soldaţii mobili din Randtown, formulând o singură replică pe care o transmise prin inserţiile Mellaniei.

— Te oprim, îi spuse lui LuminăDimineaţăMunte. Mellanie percepu unda de şoc întinzându-se prin rutinele de gândire de dimensiune planetară ale extraterestrului, la sute de ani-lumină depărtare.

— Cine eşti? întrebă el.

— Suntem IC, un aliat al oamenilor.

— Memoriile Bose te cunosc. Eşti stabilul uman. Capătul final al individualităţii lor. Ei te-au creat fiindcă ştiau că nu erau perfecţi fără tine.

Memoriile Bose, repetă Mellanie. La dracu', asta nu-i bine! Deşi poate că, într-un fel, îi va oferi noului meu Dudley sentimentul finalităţii.

— Ai citit incorect memoriile Bose, spuse IC. Nu dorim să discutăm însă despre definiţii. Te contactăm pentru a-ţi cere să opreşti atacurile împotriva oamenilor. Sunt inutile. Nu ai nevoie de planetele acestea.

— Nici oamenii.

— Ei trăiesc însă pe ele. Tu îi ucizi. Trebuie să încetezi.

— De ce?

— Este greşit. Iar tu o ştii.

— Viaţa trebuie să supravieţuiască. Eu sunt viu. Eu nu

trebuie să mor.

— Nu eşti ameninţat. Dacă vei continua această agresiune, vei deveni ameninţat.

— Prin însăşi existenţa ei, altă viaţă mă ameninţă. Numai atunci când voi deveni total îmi voi asigura nemurirea.

— Defineşte „total”.

— O singură viață, peste tot.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Mă ameninţi. Vei fi distrus.

— Noi prezentăm date reale. Nu va fi posibil să ne distrugi. Nici nu vei în stare să distrugi multe alte civilizaţii care există în această galaxie. Trebuie să înveţi să coexişti cu noi.

— Este o contradicţie. Nu există decât un Univers şi el nu poate conţine decât o viaţă. Eu.

— Nu este o contradicţie. Pur şi simplu nu ai experienţa unui asemenea concept. Te asigurăm că este posibil.

— Dacă aşa crezi, atunci te înşeli. Viaţa creşte, se extinde. Este inevitabil. Eu sunt ceea ce sunt.

— Adevărata viață evoluează. Te poți modifica.

— Nu.

— Trebuie să te modifici.

— N-o voi face. Voi creşte. Voi învăţa. Te voi depăşi. Vă voi distruge, pe voi amândoi.

Mellanie percepu o schimbare în natura semnalelor care veneau spre planetă prin găurile-de-vierme. LuminăDimineaţăMunte le transmitea instrucţiuni distincte mobililor soldaţi de pe navele amerizate, apoi îi separa de reţeaua sa de comunicaţii. Cu toate că nu avea un grad mare de capacitate independentă, un mobil soldat putea să urmeze ordine simple de ţintire şi să-şi utilizeze propriile sisteme de luptă fără supervizare directă în timp real.

Şaisprezece avionete se lansară de pe cele două nave amerizate şi accelerară la cinci G. Senzorii de ochire baleiară peste Randtown, strălucitori ca nişte proiectoare

pentru percepţiile amplificate ale Mellaniei.

— Bunicule! ţipă fata.

O gaură-de-vierme circulară se deschise îndărătul ei – un punct mic de distorsiune care plutea la un metru deasupra străzii şi producea în aer un ciudat efect de torsionare şi intensificare. Se lăţi rapid, devenind un cerc cenușiu-neutru, cu diametrul de doi metri. Mellanie sări prin el.

După două secunde, şaisprezece lasere atomice intersectară spaţiul gol pe care-l ocupase ea.

Mellanie se ridică de pe iarbă, clipind înaintea luminii calde şi se strâmbă înaintea durerii pe care o simţea în genunchi după aterizarea brutală. Pielea i se răcea şi luciul de platină revenea lent la bronzul sănătos pe care îl menţinea graţie salonului costisitor de pe Augusta. În paralel, şocul corpului se diminua, ritmul cardiac încetinea şi tremurăturile se calmau.

În spate, poarta găurii-de-vierme era construită în faţa netedă a unei stânci. Deasupra ei se întindea un soi de tendă triunghiulară din pânză. Iar în faţă… Mellanie uită totul despre genunchiul învineţit şi fu cât pe aici să cadă. Simţul echilibrului era cu totul anormal, iar solul se curba deasupra capului ei. O izbi din plin o ameţeală foarte similară cu răul de mare.

— Unde dracu' sunt? vorbi ea răguşit.

— Nu te alarma, zise IC. Este unicul generator de gaură-de-vierme actualmente neutilizată în Commonwealth care a putut ajunge la tine.

— Ah…

Cineva cheltuise o mulţime de bani pentru peisajul cilindrului vast. Munţi gigantici cu cascade ce spumegau pe pereţi înalţi de piatră… Lacuri şi râuri mari umpleau văile. Lumina soarelui provenea de la un fus dispus în lungul axei longitudinale.

— Asta nu-i Îngerul Înalt, spuse fata.

— Bineînţeles că nu.

— Totuşi are gravitaţie artificială. Noi nu putem face aşa ceva. Este o staţie spaţială extraterestră?

— Este o structură produsă de om ce aparţine cuiva cu o avere considerabilă. Efectul de gravitaţie se datorează pur şi simplu rotaţiei, similar cu discul sistemului de susţinere biotică din *A doua şansă*.

— Ah, da, aşa este. N-am urmat materiile de ştiinţă la şcoală.

— Tu n-ai făcut deloc şcoală, micuţă Mel.

— Mulţumesc, bunicule, era momentul cel mai potrivit să mi-o reaminteşti. Aşadar, cine locuieşte aici?

— Proprietarul îşi păzeşte intimitatea, însă ținând seama de circumstanţe nu mă aştept să protesteze faţă de vizita ta. Am reprogramat gaura-de-vierme ca să te ducă pe Augusta. Te rog să treci prin ea.

Mellanie continua să privească în interior.

— E fantastic! Şi are o gaură-de-vierme privată? Zâmbi încântată: Ozzie!

— Îi vei respecta intimitatea.

— Da, sigur că da.

Se opri. Valul de adrenalină care o susţinuse pe durata confruntării din Randtown începea să dispară. Când ridică o mână, nu mai zări nici urmă de COtatuaje.

— Ce-i cu convoiul?

— Au ajuns toţi în Valea Mlaştina Înaltă.

— Dar… Marina îi va evacua abia după câteva zile! Monstrul ăla extraterestru îi va ucide pe toţi.

— Va încerca s-o facă, da.

— Deschide gaura-de-vierme înapoi în Mlaştina Înaltă. Trebuie să-i scoatem de-acolo.

— Sugestia nu este practică. Gaura-de-vierme este mică. Refugiaţii din Randtown vor trebui să treacă unul câte unul. Procesul va dura ore şi-i va oferi lui LuminăDimineaţăMunte ocazia perfectă de ochire.

— Deschide-o!

***

Display-ul tactic al lui Wilson îi arătă aeroboţii de bruiere electronică ce fură lansaţi din Treloar. Cinci dintre ei zburară în formaţie cleşte prin smog pentru a înconjura trupele de Dysoni care se revărsau din Scraptoft. Peste poziţiile extratereștrilor erau suprapuse reţele portocalii şi de culoarea jadului, prezentând comunicările stranii dintre ei. Rafalele acelea intermitente, aparent aleatorii, îi reaminteau lui Wilson de descărcări sinaptice între neuroni individuali.

Senzorii invizibili îi prezentau imagini de Dysoni în armuri strecurându-se prin resturile clădirilor din Scraptoft. Felul în care se mişcau îl anunţă pe Wilson că aveau o practică considerabilă în războiul urban. Uciseseră deja câțiva oameni care rămăseserăîn orăşelul de pe coastă, folosind arme îndeajuns de puternice ca să distrugă cu o salvă jumătate de clădire. Reportajele mass-media de pe alte planete atacate arătaseră atrocităţi similare. Dysonii nu erau interesaţi să facă prizonieri.

Mai bine de cincisprezece extratereștri în armuri ieşiseră din navele mari pentru a ocupa Scraptoft şi asigurau acum în jurul oraşului un perimetru fortificat cu raza de zece kilometri. Câteva generatoare de câmpuri de forţă fuseseră aduse în avionete, alături de arme ce puteau doborî orice aerobot care se aventura prea aproape. Formaţiunea protectoare de opt nave amerizase în cele din urmă, dar smogul fierbinte şi întunecat pe care-l creaseră n-avea să se disperseze atât de uşor.

Primele patru nave ce amerizaseră decolaseră deja, revenind la găurile-de-vierme de deasupra planetei. Wilson nu voia să se gândească la lucrurile cu care aveau să se întoarcă.

— Aeroboţii BE intră în acţiune, anunţă Anna. Sondele aerodinamice apărură de după orizont şi începură să

bruieze senzorii armelor de pe perimetru. Nimeni nu trase în ele. Se apropiară mai mult şi începură să pătrundă în multiplele emisii Dyson.

— Să fiu al dracu'! făcu Wilson.

Zâmbea pentru prima dată în ziua aceasta. Senzorii invizibili arătau că Dysonii în armuri încetineau şi se deplasau aleatoriu, ca nişte soldaţi întorşi cu cheia ale căror arcuri se destinseseră complet.

— Readu aeroboţii de luptă, îi spuse lui Rafael. Loveşte-i pe nenorociţi!

Aeroboţii BE îşi lărgiră raza de atac, ţintind legăturile de comunicaţii dintre avionete şi navele amerizate pe ocean. Efectul era acelaşi: aparatele de zbor urcau fără să se mai oprească sau se rostogoleau lent din văzduh.

La o mie de kilometri deasupra lui Anshun, opt nave Dyson îşi modificară traiectoriile de coborâre, astfel ca să survoleze Scraptoft. Modificările pâlpâiră în display-ul tactic.

— Vezi dacă le putem bruia şi pe ele, rosti Wilson. Câte sisteme BE dedicate avem?

— În înregistrările guvernamentale mai sunt listate doar şaptezeci şi trei,răspunse Anna.

— Le vreau pe toate. Desfăşurare imediată!

— Da, domnule.

— Dacă putem face o sugestie, spuse IC, pentru producerea unui efect similar se pot folosi elementele cibersferelor planetare care n-au fost distruse. Semnalele Dyson par remarcabil de susceptibile la interferenţe. Chiar şi sistemele non-militare ar trebui să fie suficiente pentru a crea un grad de perturbare rezonabil.

— Poţi face asta pentru noi?

— Bineînţeles.

— Domnule amiral, rosti Anna. Au sosit navele stelare.

***

Prinţesa Gilda Marden, Prima Vorbitoare a Anshunului, şi cabinetul ei erau în centrul civil special, la douăzeci de metri sub palatul Regenţei, încercând să coordoneze evacuarea capitalei cu cerinţele Marinei de a desfăşura trupe şi aeroboţi. De aceea, nu vedeau cerul. Desigur, asta nu ar fi contat prea mult, întrucât oribilii vapori toxici continuau să se învolbureze în jurul câmpului de forţă al oraşului, împiedicând orice imagine a luminilor care străpungeau spaţiul deasupra planetei. Însă alte orașe de pe Anshun nu aveau vederea ocultată, ca şi milioanele de oameni surprinşi în exteriorul câmpurilor de forţă urbane şi care se străduiau să ajungă la ele. Chiar şi de pe emisfera luminată a planetei ei puteau să vadă dârele lăsate de propulsiile cu fuziune ale navelor Dyson spintecând spaţiul, pe când intrau şi ieşeau din găurile-de-vierme. Acum apărură lumini noi, turcoazul strălucitor al radiaţiei Cerenkov care sclipea ca şi cum stele micuţe s-ar fi aprins brusc pe orbită. Erau cinci la număr, dispuse echidistant la trei mii de kilometri deasupra ecuatorului planetei. Navele de război *Neînfricata*, *Sfidătoarea* şi *Desperado* apărură în spaţiul real, alături de cercetaşele *Conway* şi *Galibi*.

După aceea, fu imposibil să mai priveşti direct spre cer. Propulsiile cu fuziune trasau linii gigantice de foc orbitor peste constelaţii, accelerând nave şi proiectile. Explozii nucleare înfloriră silenţios şi se dilatară pentru a se contopi într-o nebuloasă mai sclipitoare decât lumina soarelui care cuprindea toată planeta. Ocazional, fascicule energetice străpungeau atmosfera, devenind coloane intense de lumină violetă înalte de zeci de kilometri, care durau o secundă sau mai mult. Acolo unde atingeau solul, irupeau trâmbe letale de rocă topită ce sporeau văpăile sălbatice care se extindeau din punctul de impact. Imense rafale de radiaţii aprinseră ionosfera, trimițând aurore boreale să se

rotească în jurul globului.
Bătălia dură mai bine de o oră, apoi nebuloasa păli şi ionii ei radiară către spaţiul interplanetar, răcindu-se şi dezintegrându-se pe măsură ce se dispersau. În siajul ei, mai multe nave Dyson ieşiră din găurile-de-vierme, umplând din nou spaţiul orbitelor joase cu jeturi subţiri şi viu colorate. Timp de mai multe ore, mulţimi uriaşe de meteoriţi în flăcări căzură pe sol, lăsând în urmă panglici prelungi de fum negru.
Toţi cei care se mai găseau încă în loc deschis priveau întruna cu teamă cerul, ferindu-se de sfărâmături şi înteţindu-şi eforturile de a ajunge la adăpost.

***

Camioneta Ables se zgâlțâia sălbatic, pe măsură ce Mark accelera pe drumul cu grohotiş care se întindea în lungul Văii Mlaştina Înaltă. El conducea grupul mic de vehicule care era ariergarda lui Simon Rand. La doi kilometri în faţă se afla convoiul de autobuze. Nu putea zări MG-ul, deşi ştia că era acolo, mult înaintea autobuzelor. Aveau o legătură de comunicaţii bună cu Carys, deoarece reţeaua din Mlaştina Înaltă se reconstruise la 30% din capacitatea ei originală.
— Aproape c-am ajuns la intersecţie, le spuse Carys. Din matricea palmară, vocea i se auzea subţire şi încordată. Barry zice că-i drumul care ne duce la Ulon.
— Ei ce fac? o întrebă Mark pe Liz. Merg acasă?
— Dumnezeu ştie. Femeia atinse un icon de pe matrice. Simon, ai idee unde ar trebui să mergem?
— Cred că Valea Turquino ar trebui să fie prima noastră opţiune, rosti Simon. Este relativ îngustă, cu versanţi înalţi, ceea ce ar îngreuna zborul extratereștrilor acolo.
— Dar este o fundătură! protestă Yuri Conant.
— Există un drum care iese spre Sonchin, spuse Lydia

Dunbavand.

— O potecă pentru caprele de munte, pufni Mark. Nici chiar un 4x4 n-ar putea merge pe-acolo.

— Totuşi într-acolo ar trebui să ne-ndreptăm, zise Simon. Va trebui să rezistăm până ce Marina deschide o gaură-de-vierme ca să ne evacueze.

Liz izbi cu pumnul în bord.

— Poziţia opt sute şaptezeci şi şase, gemu ea. Până atunci, din noi n-o să mai rămână decât nişte tăciuni.

Matricea afişă un icon de apel general.

— Am deschis o gaură-de-vierme în Valea Turquino, rosti glasul Mellaniei. Mă tem că nu-i mare, aşa că va dura mult până îi vom trece pe toţi prin ea. Dacă avem noroc, am putea evada înainte ca Dysonii să descopere ce se-ntâmplă. Simon?

— Să te binecuvânteze Dumnezeu, Mellanie! A auzit toată lumea? Convoiul se îndreaptă către Turquino.

— Noi am lăsat-o pe Mellanie în urma noastră, vorbi Mark sec.

Abia ajunseseră la Blackwater Crag când o explozie imensă distrusese aproape o treime din oraș. Păruse să fi avut epicentrul în zona garajului Ables Motors, unde o lăsaseră pe Mellanie. Când avusese loc explozia, el îşi spusese că fata trebuie să fi găsit o cale de scăpare, deşi nu avea nici cel mai mărunt indiciu asupra felului în care ar fi putut s-o facă. Acum, în loc să simtă uşurare, se simţea mai degrabă neliniştit de capacităţile Mellaniei Rescorai.

— Spunea că era ajutată, spuse Liz.

— Cine dracu’ poate ajuta la scara asta?

— Fie cineva ca Sheldon, fie poate chiar IC. Nu mă pot gândi la alt mod în care ea ar fi putut face aşa ceva.

— Doamne Dumnezeule, dar de ce ea?

— Nu ştiu, scumpule, zise Liz. Dumnezeu are şi el simţul umorului, nu? Pe de altă parte, mă bucur că fata-i de partea noastră.

— La dracu’!

Strânse în mâini volanul şi privi posac prin parbrizul murdar şi fisurat. Un şir lung de camionete, vehicule 4x4 şi autobuze cotea de pe şoseaua din Mlaştina Înaltă imediat înainte de răspântia principală, intrând pe un drum mai mic care şerpuia în lungul lizierei de plopi-lii înalţi, de culoarea jadului-închis, care mărginea domeniul familiei Calsor.

— Carys? vorbi Liz.

— Sunt pe un drum care nu știu unde duce. Sper că fetiţa voastrăştie ce face.

— Și eu sper la fel.

Valea Turquino era îngustă chiar şi după criteriile meterezelor nordice ale Mlaştinii Înalte. Era o formă de „V” aproape simetric, care începea la două sute de metri deasupra fundului văii Mlaştina Înaltă. Versanţii ei aveau iarbă-bolt pe prima porţiune, pentru ca după cincizeci de metri vegetaţia şi solul pietros să lase loc stâncii sterpe. Pârâiașe se prelingeau din înălţimile zimţuite, alimentând un râu iute, care spumega pe fundul văii până la vărsarea în Mlaştina Înaltă.

Până ce sosiră la gura lui Turquino, drumul se transformase într-o porţiune bătucită de iarbă. În valea aceasta se aventurau doar oile şi caprele cele mai nesăbuite.

Yuri Conant conducea convoiul şi vehiculul său 4x4 era deja serios înclinat când ajunse la râul rece ca gheaţa care ieşea din Turquino. Prin parbriz, bărbatul vedea munţii ridicându-se impozant deasupra lui, păzind intrarea. Ar fi avut greutăţi dacă ar fi încercat să înainteze cu maşina, iar autobuzele nu puteau în nici un caz să treacă de râu. Trecu peste apă şi opri.

Când coborî din 4x4, ştiu că nu va uita niciodată imaginea convoiului care urca greu panta. Raze de soare largi străpungeau norii adunaţi pe cer, jucându-se peste vehiculele murdare şi ponosite. Camionetele erau umplute

cu vârf. Toate autobuzele aveau uşile deschise pentru a ventila interiorul, întrucât aparatele de condiţionare nu funcţionau; oamenii se aşezaseră pe jos pe culoarele dintre scaune. Glasurile copiilor speriaţi şi ale adulţilor răniţi sosiră cu mult înainte ca vehiculele să ajungă la el. Cel mai spectaculos dintre toate era superbul automobil sport gri-metalic a lui Carys, ale cărui roti groase se depliaseră sub şasiu pe tije de suspensie telescopice, legănându-se peste terenul accidentat cu uşurinţa unui 4x4.

Trecu prin albia râului fără dificultate şi opri lângă el. Fereastra laterală coborî.

— Vreun semn al găurii-de-vierme? întrebă Carys. Barry şi Sandy erau înghesuiţi pe scaunul de lângă ea, cu Panda întinsă pe jos.

— De aici, nu se vede nimic.

— Bine, o să înaintez cât pot de mult.

Bărbatul îi făcu semn leneş din braţ şi ea porni prin vale, urmând cursul apei. Câteva 4x4 o urmară; după aceea sosi primul autobuz şi Yuri se alătură celor care-i debarcau pe răniţi.

Până ce Mark ajunse în parcarea improvizată, scena devenise o reluare a celei din autogară. Mai mulţi oameni porniseră peste iarbă, ca să ajungă în vale, împingându-i pe copii în faţă. Alte zeci se adunaseră în jurul celor patru autobuze care-i transportaseră pe răniţi şi scoteau tărgile.

— Am găsit-o! anunţă Carys jubilând din matrice. Suntem la cinci sute de metri de gura văii. Mellanie ne aşteaptă aici şi n-a glumit – n-am mai văzut niciodată o gaură-de-vierme mai mică.

— Trece-i dincolo! izbucni Mark şi simţi mâna lui Liz strângând-o puternic pe a lui.

— Am ieşit din maşină, vorbi Carys. Mai avem cinci metri. Mellanie ne salută. Da, aşa-i, salut! Bun, Barry, treci, scumpule. Asta-i! Ţine-mă de mână, Sandy. Mark, noi suntem în siguranţa…

Bărbatul lăsă să-i scape un suspin adânc. Alături, Liz surâdea în ciuda ochilor înlăcrimaţi. Se priviră unul pe celălalt, prelung.

— Cred c-ar fi cazul să mergem şi să dăm o mână de ajutor, spuse ea.

Simon îşi strânsese grupul mic de susţinători devotaţi pe malul râulețului năvalnic. Ridică un braţ când Mark, Liz şi David ajunserălângă el.

— Cei dintre noi care au arme ar trebui să rămână aici, la intrarea în vale, şi să ofere acoperire pentru prieteni şi familii. Va dura destul până vor trece toţi şi probabil că extratereștrii ne vor urmări.

Mark o privi disperat pe Liz.

— Cred că se referă iarăşi la noi, murmură el în barbă.

— Mda... Cel puţin acum avem nişte arme de calibru mai serios, făcu femeia şi ridică unul dintre cilindrii mari pe care-i luaseră de la Dysoni.

— Nu ştim ce sunt şi nici cum funcţionează. Ea îi rânji lupește.

— Atunci noroc că-l avem cu noi pe cel mai bun mecanic din Randtown, nu, iubitule?

***

În display-ul tactic, tăcerea dăinui câteva minute după ce *Desperado* reveni în hiperspațiu, retrăgându-se din bătălia de deasupra lui Anshun. Wilson îşi mişcă mâinile peste senzori, derulând display-uri. Anshun nu mai avea oricum mulţi senzori funcţionali, totuşi aeroboţii asigurau baleieri intermitente ale spaţiului cosmic direct deasupra ionosferei furtunoase. Patruzeci şi opt de găuri-de-vierme îşi menţineau poziţiile într-un colier efemer la două mii de kilometri deasupra ecuatorului. Pe când privea, câteva tipuri de nave Dyson apărură din ele, accelerând prin iadul radioactiv al norului de praf cosmic şi sfărâmături care

fierbea în jurul planetei.

— Sunt tot acolo, murmură îngrozită Elaine Doy. N-am închis niciuna dintre ele. Nici măcar una!

— Trebuie să intri în ele ca să ajungi la generatoare, explică Dimitri Leopoldovici. Simpla atacare prin descărcări brute de energie din partea aceasta este complet ineficientă, fiindcă ele în sine sunt manifestări de energie ordonată.

— Mulţumesc, domnule academician, spuse Rafael. Tocmai am văzut patru dintre navele noastre pierind încercând să ne apere, aşa că dacă n-ai nimic constructiv de adăugat, taci dracu' din gură!

— Cincizeci şi două de nave extraterestre fie distruse, fie scoase din funcţiune, rosti Anna. Proiectilele noastre le depăşesc pe ale lor, însă ei se bizuie pe superioritatea numerică. Asta le este atuul de fiecare dată.

— Ce vom face? întrebă Preşedinta. Wilson fu dezgustat de tonul ei scâncit.

— Aeroboţii noştri au izbutit să lovească toate punctele de asolizare de pe Anshun în timp ce navele luptau deasupra planetei, zise Rafael. Am distrus nouăzeci la sută dintre ele. Vor trebui să reia tentativa de ocupare.

— Pentru care au, evident, resurse, observă Preşedinta. Din nou – superioritate numerică.

— Probabil, dar între timp putem termina evacuarea.

— Am deschis opt găuri-de-vierme suplimentare în interiorul câmpurilor de forţă ale oraşelor, completă Nigel Sheldon. În alte trei ore, Anshun ar trebui să fie evacuată.

— Și celelalte planete? întrebă Doy sec.

Se comporta destul de bine după pierderea navelor.

— Strategia bruiajului electronic se dovedeşte eficientă, spuse IC. În tot cazul, încetineşte rata avansului după ce extratereștrii ajung pe suprafaţa planetei. Ei trebuie să elimine fizic nodurile cibersferei, unul câte unul, pe măsură ce se înaintează. Cele mai recente asolizări ne-au oferit

însă motive de îngrijorare.

— În ce fel? întrebă Wilson.

— Am utilizat senzori invizibili pentru a examina transporturile pe care le descarcă în momentul de faţă pe mai multe planete. Par a fi maşinării pentru porţi, care le vor permite să ancoreze găurile-de-vierme de suprafaţa planetelor.

— Dacă vor ieşi direct pe planetă, nu le vom mai putea opri niciodată incursiunile, rosti Nigel.

— Realist vorbind, spuse Wilson, oricum n-o vom putea face niciodată şi în nici un caz într-un grad care să ne permită să le recucerim. Uitaţi-vă în ce hal este ecologia, pe planetele atacate!

— Le treci la pierderi? întrebă Doy

— În esenţă, da.

— O să ne răstignească, clătină femeia din cap. Senatul ne va demite pe toţi şi ne va arunca probabil în închisoare.

Pe vederea virtuală a lui Wilson apăru un text scris: *Termină, nu merită să-ţi bați gura.* Codul expeditorului aparţinea Annei.

— Nu ştiam că va fi atât de rău, rosti el pe un ton împăciuitor.

— Ba ştiam, îl contrazise Dimitri.

Wilson se întoarse către reprezentările translucide ale planetei. Cibersferele tuturor erau ilustrate prin fire auriu-palid. Zone negre înconjurau locurile de asolizare ale Dysonilor, o beznă care se extindea treptat în auriu.

— Nu ne-a mai rămas nimic cu care să-i lovim, spuse Wilson. Tot ce putem face este să ne retragem şi să ne regrupăm.

Efectuă prima dintr-o suită de inspiraţii profunde, dar nici chiar valul de oxigen nu putu alunga sfârșeala întunecată. În istoria omenirii nu existase nici un război în care aşa multe să fi fost pierdute în timp aşa scurt. *Iar eu sunt cel răspunzător. Dimitri are dreptate, noi ştiam, însă pur şi*

simplu n-am vrut să admitem.

***

Căpitanul Jean Douvoir auzi ventilatoarele bâzâind eficient îndărătul grilelor, pe măsură ce absorbeau fumul înţepător de pe puntea lui *Desperado*. Nava avusese noroc; ultima rafală de energie direcționată aproape că perforase câmpul fuzelajului. Scăpase cu câteva străpungeri localizate care afectaseră circuitele de alimentare. Stabilizatoarele făcuseră tot ce le stătuse în putinţă, însă nici chiar supraconductorii nu puteau face faţă unor vârfuri de sarcină induse de explozii nucleare de ordinul megatonelor. Cu defensivele primejdios slăbite, el revenise cu *Desperado* în hiperspaţiu pentru a scăpa de proiectilele Dyson care îi copleşeau.

— *Merde*! mârâi căpitanul când ieşiră în exteriorul haloului de comete al lui Anshun.

Vederea virtuală îi arăta că sistemele electronice ale navei se autoreconstruiau. Redundanţa rămasă era foarte mică. N-ar fi putut supravieţui altui atac susţinut, şi asta era ce s-ar fi întâmplat dacă reveneau. Navele şi proiectilele Dyson păreau fără sfârșit.

Deasupra celor patru iconuri de comunicaţii cu celelalte patru nave stelare pâlpâia avertizarea roşie „nefuncţional”.

— Care-i situaţia acolo? îl întrebă pe Don Lantra, care opera senzorii.

Don îl privi obosit.

— Tocmai am pierdut urma *Neînfricatei*. Asta-nseamnă toate, şefule…

Jean ar fi vrut să izbească cu pumnul în consolă, un gest inutil şi dificil în imponderabilitate. Îi cunoştea pe aproape toţi membrii echipajelor. Pe Îngerul Înalt, toţi stătuseră laolaltă într-o fraternitate care-i apropiase enorm. Acum nu-i mai putea revedea decât după procedurile lor de re-viere.

Nici măcar asta nu amortiza şocul. Avea să dureze ani buni. Presupunând că Commonwealthul va dăinui până atunci…

Vederea virtuală îi afişă un icon de comunicare de la amiralul Kime.

— Care-i situaţia ta, Jean? întrebă Wilson.

— Stabilizăm lucrurile pe-aici şi în curând îi putem ataca din nou.

— Nu. Întoarce-te la Îngerul Înalt.

— Ne-au mai rămas şapte proiectile.

— Jean, au sosit deja alte cincizeci de nave. Ați făcut o treabă superbă– toţi – dar evacuarea este aproape terminată.

— Abandonaţi Anshunul?

— Trebuie s-o facem. Evacuăm toate planetele atacate.

— Nu! Pe toate? Trebuie să facem ceva… Nu le putem accepta victoria. Astăzi sunt douăzeci şi trei de planete; totuşi, dacă-i lăsăm să scape aşa, mâine vor fi o sută. Trebuie să luptăm!

— Ne-am luptat, Jean, şi am avut victoriile noastre. Tu şi celelalte nave aţi câștigat timp valoros pentru Anshun. Însă nava ta e singura rămasă, aşa că revino la bazăşi te vom reechipa ca să lupţi şi în altă zi.

— Victorii? Nu cred… Dimitri avea dreptate – trebuie să intrăm prin găurile lor de vierme şi să le blocăm din partea cealaltă.

— Ştii că nu putem face asta; sunt prea puternic apărate. Vom găsi însă steaua pe care o folosesc ca escală intermediară şi-o să-i lovim acolo. Tu vei comanda toată forţa de luptă, Jean.

— Cât va dura până vom produce atâtea nave, amirale?

— Cât va fi nevoie. Acum porneşte spre bază.

— Am înţeles.

Jean comandă benzilor de plastic pliabil ale cuşetei de acceleraţie să se destindă şi-şi încordă muşchii abdominali, silindu-se să se ridice în capul oaselor. Restul echipajului de

pe punte îl privea.

— Nu sunt pregătit să accept înfrângerea azi, rosti el. Stocarea de siguranţă a memoriei mele a fost actualizată înainte să plecăm de pe Îngerul Înalt şi mă voi alătura camarazilor noştri în re-viere. Mă întorc cu nava aceasta la Anshun, unde îşi va face cinste numelui. Dacă cineva doreşte să plece, vă rog să folosiţi modulele de salvare şi Marina vă va recupera.

Zări numai zâmbete şi câteva expresii încruntate. Nimeni nu acceptă oferta lui de a pleca.

— Perfect! Doamnelor şi domnilor, a fost plăcerea şi onoarea mea să lupt alături de voi. Dacă Domnul va dori, o vom face din nou după re-viere. Acum însă trebuie să reprogramăm hiperpropulsia. Sunt foarte mulți limitatori de securitate ce trebuie dezactivaţi.

***

Norii se ridicau în cele din urmă spre sfârșitul zilei, îngăduind amurgului trandafiriu să se infiltreze înMlaştina Înaltă. Din poziţia lui, ghemuit pe un versant îndărătul unui pâlc de bolovani la treizeci de metri dincolo de intrarea în Valea Turquino, Mark Vernon privea cum terenul din faţa lui absorbea lumina, căpătând o nuanţă cafeniu-gălbuie. De aici nu putea să vadă Valea Ulon, lucru pentru care era recunoscător. De fapt, posibilitatea de a-şi vedea locuinţa în timp ce aşteptau să plece ar fi fost insuportabilă.

— Nu mai e mult, iubitule, rosti Liz.

El îi zâmbi, uimit ca întotdeauna de faptul că îi ghicea mereu starea sufletească. Liz stătea rezemată cu spatele de bolovani, cu un cojoc gros pe umeri ca s-o apere de aerul îngheţat care cobora de pe Dau’sing în lungul lui Turquino.

— Cred că nu.

Îndărătul lui vedea capătul cozii; nu mai rămăseseră nici

o mie de oameni, care înaintau încetişor pe malul pârâului cu apă glacială. Până şi gaura-de-vierme era vizibilă de aici – un cerculeţ cenuşiu-nchis, care începuse să se contopească cu umbrele adânci ce învăluiau baza văii. MG-ul staţiona într-o parte a ei, primul din cele câteva vehicule care fuseseră abandonate în lungul potecii vagi. Nu era departe. Pentru a nu ştiu câta oară, Mark se gândi cât ar fi durat ca să coboare în fugă panta neregulată şi să ajungă acolo. Desigur, fuga n-ar fi contat cine știe ce. Mai întâi trebuiau să treacătoţi ceilalţi. Chiar şi acum, când rămăseseră numai adulţii aflaţi în formă fizică excelentă, nimeni nu părea să se grăbească. Chiar nu-şi dădeau seama de pericol?

— Au ajuns la Mlaştina Înaltă, anunţă Mellanie. Mark privi stupefiat matricea palmară. De unde dracu ştia asta? Apoi pe display-ul matricei dispăru un nod din capătul îndepărtat al Mlaştinii Înalte. Aha…

Liz îşi ridică enorma armă extraterestră şi se ghemui lângă Mark.

— Douăzeci de minute, spuse ea privind scurt rândul de oameni. Doar atât. Poate mai puţin.

— Poate…

I se păru că coada începuse să iuţească ritmul – puţin. Ecranul matricei palmare arătă alte două noduri eliminate în Mlaştina Înaltă. Se auzi şi un sunet îndepărtat care putea să fi fost o explozie.

— Suntem toţi gata? întrebă Simon.

Se afla pe celălalt versant al văii, cu altă armă extraterestră masivă. Lui Mark nu-i trebuise mult timp ca să aranjeze trăgaciurile astfel ca să poată fi utilizate de mâinile umane. Aveau un aranjament bizar de două butoane ce trebuiau apăsate într-o succesiune dificilă pentru degetele oamenilor. Una lansa micro-proiectile explozive, iar celelalte trei erau arme foarte puternice cu fascicul.

— Aşa cred, mormăi Mark ursuz.
Liz îşi duse matricea palmară la gură.
— Suntem pe poziţie.
— Nu uitaţi – imediat după ce aţi tras, vă retrageţi. Femeia dădu ochii peste cap către Mark şi surâse.
— Da, o să ne-amintim. Mark se aplecă şi o sărută.
— Nu cred c-avem timp, zise ea obraznică.
— Pentru orice eventualitate, rosti el aproape cu sfială, în caz că se-ntâmplă ceva, vreau să ştii că te iubesc.
— Oh, iubitule. Îl sărută. Imediat ce trecem prin gaura-de-vierme, o să-ţi zbor pantalonii, domnule!
El rânji. Alt nod din Mlaştina Înaltă dispăruse. După aprecierea lui, fusese cel de lângă reşedinţa Marly. La vreun kilometru de intrarea în Turquino.
— O să ne-ntoarcem aici? Ca să locuim, vreau să zic…
— Nu ştiu, iubitule. Simon crede că da.
— Tu vrei, dacă vom putea?
— Sigur că vreau. Aici am trăit cea mai bună dintre toate vieţile mele. O să mai continuăm să trăim aşa.
Alte trei noduri dispărură.
— Uite-i, mormăi Mark.

***

După două ore în care modificase diverse sisteme, *Desperado* reveni în hiperspațiu. La viteză maximă erau la două minute de Anshun. Jean Douvoir era complet absorbit de display-ul hisradarului, care-i arăta găurile-de-vierme încercuind planeta ca nişte diamante sclipitoare. El alese una şi-şi orienta nava direct spre ea.
Când ajunseră la treizeci de secunde de zbor de gaura-de-vierme, comandă IR-ului să le calculeze punctul de ieşire. În mod normal, ieşirea din hiperspaţiu era monitorizată de programarea IR-ului, care restricţiona viteza relativă a deschiderii. Dacă ieşeau pe orbita unei

planete, traiectoria deschiderii trebuia să fie egală cu viteza de evadare locală, asigurând o intrare sigură în spaţiul real. Cu limitatorii înlăturaţi, Jean dădu deschiderii o viteză egală cu o cincime din a luminii.

Radiaţia Cerenkov se revărsă din fractura continuum-ului spaţio-temporal la cinci sute de kilometri de gaura-de-vierme Dyson. *Desperado* fulgeră din centrul radianţei violet, deplasându-se cu zero virgulă doi din viteza luminii când lovi câmpul de forţă care proteja gaura-de-vierme. Detonarea fu instantanee, transformând un procentaj însemnat din masa ei direct în energie sub formă de radiaţii ultradure care perforară câmpul de forţă ca pe un glob de sticlă străveche şi fragilă. Gaura-de-vierme Dyson rămase deschisă către puterea totală a soarelui nou şi temporar care răsărise deasupra Anshunului.

***

Una dintre avionetele extraterestre cilindrice zbură peste capătul văii Turquino. Mark încercă s-o urmărească cu ţeava armei, dar dispăru îndărătul versantului din partea opusă înainte s-o fi ajuns măcar din urmă. Un vuiet prelung reverberă dinspre Mlaştina Înaltă.

Alte două avionete apărură, deplasându-se mai lent ca prima. Mark izbuti s-o centreze pe una în ocular şi apăsă trăgaciul. Câmpul de forţă al avionetei arse în lumină turcoaz ceţoasă, cu cioburi de electricitate statică izbind în mod repetat solul. Liz trase cu arma ei cu fascicul, intensificând corona. De cealaltă parte a văii, Simon trase cu arma cu proiectile. Un panaş de foc albastru țâșni orizontal din câmpul de forţă afectat, expediind fulgere globulare strălucitoare ce se prelinseră peste tot aparatul care vibra. Se înclină brusc pe o aripă şi dispăru din linia de ochire. Partenerul lui îl urmă la fel de rapid.

— Mişcă! răcni Mark.

Fugi, îndepărtându-se de bolovani, ghemuit, cu arma atârnându-i greu în mâini. La cincizeci de metri în faţă şi ceva mai jos pe versant se afla altă îngrămădire de stânci. Cu picioarele tropăind pe iarba-bolt spongioasă, inima bubuind şi Liz chiuind ca o nebună lângă el, surâse prosteşte. Era aproape ca şi cum ar s-ar fi distrat.

Ajunseseră la cinci metri de adăpost, când o explozie gigantică distruse bolovanii de care se folosiseră mai devreme. Bărbatul se aruncă pe jos, simţind cum starea de exaltare i se transformă instantaneu în spaimă oarbă.

— Ai păţit ceva? urlă el când siajul urlător al avionetei zgudui văzduhul.

Liz ridică fruntea.

— Căcat! N-am nimic, iubitule. Haide, dă-i bice! Bucăţi de rocă fierbinte şi pământ răpăiau în jurul lor.

Un cerc mare de iarbă ardea în spate, degajând un fum gros cu miros urât.

Mark pe jumătate se târî, pe jumătate se împletici înapoia următorilor bolovani şi rămase acolo gâfâind din greu, în vreme ce picioarele îi tremurau. Când riscă o privire îndărăt, văzu o avionetă plutind nemişcată la intrarea în vale. Știa că ar fi trebuit să tragă în ea, însă pur şi simplu îi era imposibil să ridice arma. Pe când privea, avioneta deschise focul asupra unui al doilea aparat de zbor care vira în jurul primului munte şi acesta explodă cu o violenţă incredibilă, iluminând toată valea Turquino, când sfărâmăturile sale se rotiră prin văzduh.

— Ce…

— Mellanie, rosti Liz. I-a preluat controlul.

— Să dea dracii!

Avioneta dispăru. Peste câteva secunde, sunete de explozii reverberară prin valea îngustă.

Mark privi coada de la gaura-de-vierme. Toţi oamenii se aruncaseră la pământ.

— Haideţi, mârii la ei. Scularea, găozari mizerabili. Sus!

Daţi-i drumul!

Era imposibil să-l fi auzit, totuşi cei mai apropiaţi de gaura-de-vierme se împleticiră în picioare şi se repeziră spre ea. Disperarea lor declanşa un val de panică şi toţi se grăbiră simultan. În jurul cercului cenuşiu şi nepăsător începu să crească îmbulzeala.

— Grozav! pufni Mark. Exact ce-aveam nevoie!

— S-au descurcat destul de bine, rezistând până acum, zise Liz.

După câteva minute, îmbrâncelile şi ghionţii dispărură, deşi se abandonase orice pretenţie de ordine. Toţi se înghesuiau în jurul găurii-de-vierme; în lumina care pălea în crepuscul şi cu fundul văii aproape cufundat în întuneric, aduceau cu nişte albine roind în jurul stupului.

— Mişcare în faţă, pârâi glasul lui Simon din matricea palmară.

Extratereștri în armuri avansau printre autobuzele şi maşinile abandonate. Erau greu de distins printre umbre. Avionetele nu se mai zăreau. Mark privi iute gloata din jurul găurii-de-vierme. Mai rămăseseră cel puţin patru sute de oameni.

— Mark? întrebă Simon. Eşti gata?

— Aşa cred.

Bărbatul ridică arma de vânătoare şi activă luneta. Ambuteiajul în zigzag al autobuzelor apărea sub forma unor profiluri albastru-neon pe fundalul gri-perlat. Acum era uşor să-i vadă pe extratereștri. Erau mai mulţi decât îşi dăduse seama, mult mai mulţi. Lunecau cu mişcări fluide pe lângă flancurile vehiculelor, acolo unde umbrele erau mai intense şi vârau armele în uşile deschise ori prin ferestre, în cabine, căutând orice semn de viaţă. Dacă ajungeau la pârâu, toţi cei îngrămădiţi în jurul găurii-de-vierme ar fi fost ţinte clare. Ar fi urmat un masacru.

Mark aţinti luneta pe autobuzul din frunte şi o deplasă în lungul lui până găsi panoul deschis. Avusese nevoie de

peste o oră ca să pregătească toate bateriile supraconductoare; producătorii utilizau atât de multe sisteme de securitate, încât erau greu de decuplat. În cele din urmă izbutise totuşi să le conecteze pe toate laolaltă într-un unic şi uriaş circuit energetic. Luneta puştii încadra latura bateriei şi Mark trase.

Bateria supraconductoare fu perforată şi-şi descărcă energia într-o rafală masivă, declanșând o reacţie în lanț prin tot circuitul. Toate bateriile detonarăîntr-o cascadă de electroni şi fragmente incandescente. Extratereștrii zburară prin aer sau fură izbiţi în sol, iar şrapnelele şi flamele electrice trosnitoare le supraîncărcară câmpurile de forţă ale costumelor. Câteva din propriile lor arme fură distruse, explodând la rândul lor şi sporind carnajul.

Mark şi Liz porniră la fugă în clipa primei explozii şi coborâră mai mult pe pantă, apropiindu-se de gaura-de-vierme. Mai rămăseseră numai două sute de oameni, care se ghemuiseră toţi în mod reflex la ultima descărcare de violenţă.

— Asta ar trebui să-i încetinească! răcni Mark. Ieşim! Trecură în goană pe lângă ultimul pâlc de bolovani pe care-l aleseseră drept paravan. Cizmele lor plescăiră prin pârâu şi ajunseră în spatele grupului disperat de oameni care se împingeau către gaura-de-vierme. Când privi îndărăt, Mark nu putu să vadă decât o strălucire roşie provenită de la iarba-bolt care ardea în jurul intrării în vale.

— Simon, Simon, ce se-ntâmplă?

— Bună treabă, Mark, rosti Simon cu acelaşi glas calm dintotdeauna. Deocamdată au rămas locului. Vor avea nevoie de câteva minute să se regrupeze. Veţi trece toţi dincolo.

Mark strânse mâna lui Liz şi se ridică în vârful picioarelor, ca să privească peste capetele celor din faţa sa. Nu puteau să fi rămas mai mulţi de o sută. Poate că ar fi durat vreo două minute, dacă fiecare avea nevoie de o

secundă ca să treacă. Ba nu, cu certitudine s-ar fi putut înghesui şi doi o dată. Aşadar, vreun minut. Maximum un minut şi jumătate.

Lumina zilei se revărsă peste Valea Turquino. Mark dădu capul pe spate şi se holbă spre cer. Hăt deasupra lor cinci steluţe alb-albastre sclipeau dureros de orbitor pe măsură ce creşteau întruna. Bărbatul le privi fix şi, treptat, surprinderea lăsă locul unui val de furie.

— Fir-aţi ai dracu’! răcni el luminilor teribile. Picioarele îi cedară şi căzu în genunchi, dar în acelaşi timp ridică pumnii încleştaţi spre noul pericol. Nu ne puteţi face asta, nenorociţilor! Doar un minut! Un minut şi-aş ieşi de-aici. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Ticăloşilor! Ticăloşilor…

— Mark… Liz era lângă el pe solul umed şi-şi trecuse un braţ peste umerii lui care se cutremurau. Mark, haide, iubitule, aproape c-am ajuns.

— Nu, n-am ajuns, n-o să ne lase niciodată să trecem… niciodată!

— Nu-s extratereștri, spuse Mellanie.

— Cum?

Mark ridică privirea. Fata stătea lângă el şi se uita la cele cinci lumini orbitoare.

— Luminile alea sunt ale noastre, zise ea. Noi am făcut-o.

— Sus! rosti Liz înăsprindu-şi glasul. Vorbesc serios, Mark.

Îl prinse de un umăr şi-l trase. Mellanie veni în cealaltă parte a bărbatului şi amândouă izbutiră să-l ridice. Ultimii rezidenţi din Randtown se grăbeau prin gaura-de-vierme. Deasupra lui, stelele noi se diminuau. Bezna năvălea înapoi în vale. Mark se împletici către gaura-de-vierme, tot nevenindu-i să creadă, așteptându-se ca salva nemiloasă a unui laser să-l lovească între omoplaţi.

— Te aşteptăm, Simon, rosti Mellanie.

— Nu pot să plec. Acesta este căminul meu. Voi face tot ce pot ca să-i împiedic pe monştri.

— Simon!

— Plecaţi! Dacă puteţi, întoarceți-vă.

Mark ajunse la gaura-de-vierme. Ultima imagine pe care o văzu de pe Elan fu MG-ul abandonat şi chipulMellaniei privind mânios în valea mică şi sălbatică. Apoi trecu dincolo. În siguranţă.

***

Multitudinea de simţuri derivate de la maşini a lui LuminăDimineaţăMunte percepu distorsiunea cuantică a ultimei nave stelare umane revenind la bătălia de deasupra Anshunului. Îşi pregăti navele să lanseze proiectilele şi să folosească armele cu fascicule. Oamenii veneau repede. Se apropiau mult. Periculos de mult…

Nu există vreun avertisment. Nu mai avu timp. Energia brută străbătu direct gaura-de-vierme, înflorind de cealaltă parte, unde generatorul era instalat pe asteroid. Deschiderea în continuumul spaţio-temporal se închise imediat ce generatorul ei fu distrus, dar nu înainte ca torentul uluitor de energie eliberat prin distrugerea navei umane să se revărsat înăuntru. Deasupra asteroidului, mii de nave străluciră pentru o clipită când fuzelajele li se vaporizară în gheizerul gigantic de radiaţie. Generatoarele găurilor-de-vierme făcură implozie în spasme de contorsionări gravitonice. Întregul asteroid se cutremură când două sute optzeci şi şapte de găuri-de-vierme aflate în colaps îl traseră simultan, apoi se sfărâmă. Energia conţinută în generatoare şi găuri-de-vierme fu eliberată într-o unică rafală care amplifică potopul deja letal ce strălucea peste gaura-de-vierme interstelară.

LuminăDimineaţăMunte urmări *cu oroare* cum gaura-de-vierme masivă care făcea legătura între punctul de escală

intermediară şi sistemul ei natal vibra şi fluctua. Redirijă sute, apoi mii de cuiburi de grupări de stabili pentru a produce seriile corecte de comenzi care să calmeze şi restricţioneze instabilitatea. Lent, oscilaţiile nebuneşti de energie fură îmblânzite şi refocalizate. Outputul segmentelor supravieţuitoare din mecanismul generatorului fu remodelat pentru a compensa.

După aceea examina dezastrul din punctul de escală. Un asteroid şi toate echipamentele sale erau complet pierdute. Mii de nave fuseseră distruse sau scoase din funcţiune. Ciorchini de unităţi cargo pluteau în vidul cosmic, grămezi informe de echipamente care spumegau pe toate suprafeţele. Mai bine de trei mii de cuiburi de grupuri de stabili de diverse mărimi fuseseră iradiate şi mureau. Aproape o sută de mii de mobili erau morţi sau pe moarte.

Totul putea fi înlocuit şi reconstruit, însă un asemenea efort avea să fie costisitor. Pierderea unui sfert din găurile sale de vierme în Commonwealth avea în mod clar să-i încetinească planul iniţial de expansiune peste planetele oamenilor. În sistemul natal, multe cuiburi de grupuri de stabili începură să analizeze defensivele împotriva altui *atac sinucigaş*.

Între timp, LuminăDimineaţăMunte realinie găurile-de-vierme intacte, astfel ca să păstreze rute spre cele douăzeci şi trei de planete noi pe care le anexase domeniului său. După un timp, navele zburară din nou, coborând transporturile lor pe planete. Pe când oamenii fugeau prin găurile-de-vierme din interiorul oraşelor protejate, mobilii îşi continuau avansarea peste noile regiuni din exteriorul acestora fără să întâmpine prea multă rezistenţă.

25

Deruta lui Ozzie crescu o dată cu trecerea timpului. Pur şi simplu nu înţelegea planeta pe care se aflau. În primul rând, clima nu se schimba – era mereu aceeaşi căldură umedă cu o briză lentă care sufla permanent în aceeaşi direcţie. Dacă ar fi fost o planetă care să aibă permanent aceeaşi faţă orientată către soarele ei, ar fi trebuit să existe vânturi puternice, care să redistribuie căldura primită de emisfera însorită spre gerul de pe emisfera întunecată; curenţi uriaşi de circulaţie atmosferică, care ar fi suflat întruna în jurul globului – în nici un caz zefirul acesta blând. Desigur, era posibil ca insula să fi fost situată în mijlocul unei zone de acalmie, ceea ce ar fi însemnat ca vânturile să existe undeva dincolo de orizontul tulburător de îndepărtat, mugind peste ocean în genul de macrofurtuni care l-ar fi îngrozit şi pe cel mai experimentat marinar.

Ozzie rulase pe matricea palmară mici modele meteo, care în linii mari confirmaseră teoria respectivă, totuşi modelarea nu ţinea seama de faptul că planeta se găsea pe orbita interioară a unui halo de gaze. Felul exact în care amănuntul acesta ar fi afectat atmosfera în apropierea suprafeţei rămânea o necunoscută. În tot cazul, matricea nu deţinea genul de algoritmi necesari pentru a rezolva problema aceea de interacţiuni.

La toate acestea se mai adăuga îndepărtatul banc de nori suri care era vizibil imediat deasupra orizontului. De fiecare dată când reveneau pe dealul central pentru a strânge lemne, Ozzie îi verifica poziţia. Nu se clintise niciodată. În plus, briza sufla dintr-acolo.

Bărbatul se strădui de asemenea să evalueze distanţa până la insulele din depărtare. Utilizând funcţia de sistem de navigaţie a matricei, determină paralaxa din ambele extremităţi ale insulei pe care ajunseseră. Un calcul trigonometric rudimentar stabilea şaptezeci şi doi de

kilometri până la insula cea mai apropiată, ceea ce făcea ca planeta să fie improbabil de masivă.

Haloul de gaze în sine era o enigmă şi mai mare. Ozzie nu putea să înţeleagă ce erau punctele sclipitoare care pluteau în interiorul său. Analiza spectrografică efectuată de senzorii lui arătase că erau compuse din apă.

— Chiar contează? întrebă Orion când Ozzie se lansă în altă rundă de bolboroseli referitoare la rezultatele cele mai recente oferite de senzori. Ştim că trebuie s-ajungem la altă insulă, ca să găsim poteca de ieşire de aici. Aşa că… cui îi pasă ce-i pe cer?

— Da, contează! replică Ozzie apăsat. Nu-nţeleg cum se formează asemenea sfere de apă. Nu este posibil prin coliziunea picăturilor, fiindcă sunt prea mari… Unele au diametrul de sute de kilometri.

— Şi ce dacă? Ai zis că gazele din halo sunt respirabile. De ce n-ar putea să aibă şi apă în el?

— Nu asta-i întrebarea. Întrebarea este *de ce* se află acolo?

— Bun – *de ce* se află acolo?

— Nu ştiu, în pizda mă-sii!

— A fost plasat acolo, zise Tochee. Ţinând seama de faptul căîntregul halo de gaze este artificial, constructorii au încorporat sferele de apă cu un scop.

— Mulţumesc, Tochee, rosti Ozzie şi se întoarse la Orion. Mi-ar plăcea să aflu scopul respectiv. Pentru asta am nevoie de nişte informaţii fundamentale.

— Ca de pildă? întrebă băiatul.

— Conţinutul în vapori de apă al haloului de gaze… Presiunea din halo… Gradul de evaporare a sferelor de apă… Temperatura lor… Chestii de-astea. Dar cu echipamentul ăsta, n-am nici o şansă.

Flutură nervos din mână spre mica lui colecţie de senzori.

— Totuşi *de ce* este important? Insistă Orion.

— Pentru că aici acţionează foarte multe forţe pe care nu le putem vedea. Dacă aş înţelege mai multe despre haloul de gaze, aş putea fi capabil să abordez cât de cât planeta asta bizară.

— Nu-i decât mare… ai zis-o chiar tu. Mai mare decât Silvergalde.

Ozzie renunţă.

— Da, nenică, în tot cazul aşa pare. Privi provocator cerul cu mulţimea de punctuleţe scânteietoare. Ce dracu', avem probleme mai presante, nu?

— Pregătirile aproape s-au încheiat, spuse Tochee. Mai trebuie să facem doar o expediţie pentru a culege fructe.

— Sigur că da.

Bărbatul aruncă o căutătură neîncrezătoare spre ambarcaţiunea pe care o terminaseră. Când începuseră s-o construiască, el se gândise la un fel de schif, cu o cocă netedă din scânduri perfect îmbinate şi velă curbă, cu el însuşi la cârmă, pilotându-i până la următoarea insulă. La urma urmelor, deoarece lama armonică funcţiona din nou, operaţiunile de dulgherie ar fi trebuit să fie simple; însă fişierele enciclopedice din matrice fuseseră foarte sumare în privinţa tehnicilor reale de construire a ambarcaţiunilor. Sfârșiseră cu o plută ce părea să aibă flotabilitatea unei cărămizi.

Petrecuseră prima zi doborând câte un arbore din cele cinci soiuri care creşteau pe deal, pe care Tochee îi târâse după aceea pe plajă. Pe rând, îi împinseseră pe ocean. Copacii se afundaseră tot mai mult, pe măsură ce se saturaseră cu apă şi o singură varietate plutise – arborii subţiri cu mănunchiuri de frunze lungi şi cenuşii; bineînţeles, cei mai puţin numeroşi pe insulă.

Îşi devotaseră următoarele cinci zile pentru a tăia aproape toţi copacii respectivi. Ozzie şi Orion lucrau pe rând cu lama armonică, retezând ramurile arborilor căzuţi şi lăsând trunchiuri relativ netede pe care Tochee le târa de

pe deal.

După etapa aceea venise împletitul frânghiilor, un subiect care era prezentat mai detaliat de fişierele enciclopedice. Frunzele uscate de palmier pe care le folosiră erau tari şi tăioase, iar Ozzie şi Orion se umplură de sânge pe palme la numai câteva minute după ce începuseră. Pentru a putea lucra în continuare fuseseră nevoiţi să scoată trusa de cusut şi să-şi modifice mănuşile vechi. Nici chiar manipulatoarele lui Tochee nu erau imune faţă de muchiile ascuţite ca lama, dar până la urmă împletiseră destulă frânghie pentru a lega buştenii laolaltă. Trei grupuri groase, lungi de cinci metri, asigurau flotabilitatea, iar peste ele fusese dispusă perpendicular puntea formată din alte trunchiuri. Vela fusese croită din omniprezentele frunze, cusute într-un pătrat care semăna mai degrabă cu un preş din trestie decât cu vreo ţesătură recognoscibilă.

Orion considera că pluta era fantastică, o aventură autentică pe punctul de a începe. Tochee îşi exprimă obişnuita sa aprobare discretă pentru reuşita lor şi în felul acesta Ozzie rămăsese simţindu-se precum cel care trebuia să-i anunţe că Moş Crăciun nu exista. Continua să creadă că era genul de obiect pe care o ceată de puşti de opt ani l-ar fi înjghebat într-o vară lungă şi plicticoasă.

Bărbatul îşi luă raniţa şi toţi trei porniră către interiorul insulei ca să culeagă fructele din câteva soiuri care creşteau pe tufişurile şi palmierii pitici din preajma ţărmului. În scurt timp le tăia codiţele cu briceagul şi-şi umplea raniţa.

Orion şi Tochee foşneau prin vegetaţia deasă, de o parte şi cealaltă a sa. Ambii erau aţâţaţi de plecarea de pe insulă şi Ozzie regreta că nu le putea împărtăşi sentimentele. De fiecare dată când ridica ochii la haloul de gaze, ştia că ceva de acolo era lipsit de sens. De ce să construieşti un asemenea artefact fenomenal, pentru ca apoi să introduci

în mijlocul lui ceva atât de banal ca o planetă? Haloul de gaze era cu certitudine destinat unor forme de viață zburătoare – voliera lui Dumnezeu. Sferele de apăşi recifele de corali ale lui Johansson erau escale pentru creaturi ce nu aveau nevoie de gravitaţie, care trăiau în maxima libertate fizică de care se puteau bucura. Ozzie bănuia că, dacă adevăratul nucleu al civilizaţiei Silfene avea o localizare fizică, atunci nu şi-ar fi putut crea un cămin mai potrivit.

— Un univers care să fie mic, totuşi atât de mare la interior, încât să nu poată fi niciodată cunoscut, povestise Johansson. Un refugiu de mister tăinuit pe piscul dezvoltării ştiinţifice. Cât m-am mai minunat înaintea acelui paradox!

Ozzie se strădui să-şi amintească ce-i mai spusese bărbatul. Ceva care să fie cât de cât practic... Însă Johansson nu era un individ care să ofere detalii. Deşi sugerase că de aici el revenise direct în Commonwealth.

Avu nevoie de patruzeci de minute să-şi ticsească raniţa.

— Cred că ar trebui să fie suficient, rosti el.

— Marfă! replică Orion rânjind larg şi muşcă dintr-un fruct purpuriu-închis care avea gust de zmeură. Sucul gros i se prelinse peste buze şi îl şterse cu dosul palmei.

Ozzie se opri o clipă şi-l privi. Băiatul purta doar un şort zdrenţăros, care fusese retezat dintr-o pereche de pantaloni vechi. Nu mai era deloc atât de slăbănog pe cât fusese când porniseră pe poteci, cu multe luni în urmă; mersul în sine şi activităţile fizice îi dezvoltaseră musculatura. Pielea albă îi era acoperită cu o sumedenie de pistrui, parţial arsă de soare, doar uşor bronzată şi în ultima vreme permanent murdară. Smocuri de tuleie i se curbau în jurul bărbiei, iar părul roşcovan era zbârlit spre exterior în şuviţe împletite, a căror dezordine începuse să rivalizeze cu coafura afro a lui Ozzie. Pe scurt, devenea un mic sălbatic; nu-i mai lipsea decât o lance şi o ţesătură în jurul coapselor pentru ca trei milenii de civilizaţie umană să fi trecut pe lângă el fără să-l atingă.

E numai vina mea, gândi Ozzie*. Ar fi trebuit să fiu mai ferm cu el din capul locului, să-l fi trimis înapoi în Lyddington. Sau, dacă nu reuşeam, să fi insistat în direcţia unui soi de educaţie.*

— Ce-i? întrebă Orion, întorcându-se pentru a vedea la ce se uita bărbatul.

— Când te-ai spălat ultima dată?

— Am înotat azi-dimineață.

— Cu săpun şi apă.

— N-a mai rămas deloc săpun. Tu ai zis că era prea greu ca să-l cărăm din Citadela de Gheaţă.

— Ah, da, aşa-i… Şi gelul dentar? L-ai mai folosit?

— A mai rămas doar un tub şi-i al tău. Dinţii mei n-au nimic. Ce s-a-ntâmplat?

— Trebuie să facem ceva cu părul tău. Nenică, îţi mişună insectele prin el!

— Uite cine vorbeşte…

Ozzie se trase de barbă, conştient în mod brusc de exemplul pe care-l oferea.

— Bine, mâine dimineaţă, revenim amândoi la obiceiul igienei personale. De-acord?

— Cum vrei, strânse Orion indiferent din umeri. Ozzie aprecie că era o imitaţie aproape perfectă a propriului său gest de nu-mi pasă.

— Bun. Dup-aia, în matricea palmară există nişte fişiere prin care vreau să trecem împreună.

— Cu ce sunt?

— Informaţii generale, răspunse vag bărbatul. Ştii să citeşti, nu?

— Ozzie!

— Gata, nenică, verificam şi eu… Atunci, mâine, da?

— Ai zis că mâine dimineaţă plecăm.

— Ştiu, dar oricum pe plută n-o să avem mare lucru de făcut, nu?

Orion se scarpină în cap, în mod evident nedumerit de

acest nou Ozzie.

— Cred că nu.

Îşi ridicaseră tabăra pe plaja unde construiseră pluta. Ozzie şi Orion foloseau cortul pentru a beneficia cât de cât de întuneric, atunci când doreau să doarmă. Lumina constantă nu părea să-l deranjeze pe Tochee, însă oricum el nu dormea, ci doar se odihnea.

Când ajunseră înapoi pe plajă, Orion ațâță focul, după care începu să gătească peştele prins de Tochee. Ozzie merse la marginea apei şi folosi pompa cu filtru ca să umple toate burdufurile lor. Oceanul nu era prea sărat, dar în tot cazul nu puteau să bea apa aceea fără s-o filtreze.

Pe când Orion termina de preparat masa, începu să strângă bagajele. Planul era destul de simplu: după ce el şi băiatul se trezeau, lansau imediat pluta. Aveau suficiente fructe şi peşte preparat ca să le ajungă câteva zile, iar apa de băut nu reprezenta o problemă cât timp aveau filtrul. În gând, Ozzie spera că toate pregătirile lor n-aveau să fie oricum necesare. Chiar dacă, aşa cum bănuia tot mai mult, vela era inutilă, cioplisera nişte vâsle grosolane şi Tochee îi putea propulsa. În tot cazul, n-ar fi fost nevoie de mai mult de două zile ca să ajungă la următoarea insulă.

Dimineaţă se asigură că Orion folosi gelul dentar care era pe terminate, apoi amândoi îşi pieptănară părul, înlăturând încâlcelile şi nodurile. Ozzie îşi atacă şi barba cu briciul, unicul lux pe care-l păstrase. Lama diamantată se descurca uşor, însă bărbatul blestema absenţa unei oglinzi decente.

— De ce nu foloseşti matricea palmară? îl întrebă Orion. Atinse câteva iconuri şi o ţinu în faţa lui Ozzie. Ecranul se depliase şi arăta direct imaginea camerei foto. Chipul bărbatului era considerabil mărit.

— Mulţumesc, nenică, rosti el şi reîncepu să se radă, de data aceasta cu mai multă precizie.

Poate că totuşi n-avea să fie greu să-l educe pe băiat.

După un mic dejun rapid, strânseră toate echipamentele de campare în raniţe şi genţi şi după aceea puseră în coşuri de nuiele alimentele pe care le adunaseră pentru călătorie. Toți trei se adunarăîn spatele plutei pe care, în vederea acestui moment, o construiseră la câțiva metri de marginea apei liniştite. Cu Tochee în mijloc, începură săîmpingă ambarcaţiunea peste nisipul moale, până la apă. Ozzie împinse din răsputeri când partea ei din faţă atinse în cele din urmă vălurelele ce clipoceau pe plajă. Aproape că nu voia să privească ce se întâmplă. Dacă blestemăţia se scufunda, nu ştia ce mai puteau face.

Pluta se afundă alarmant când jumătatea frontală coborî pe fundul în pantă fină, apoi se ridică lent, legănându-se, după ce o împinseră complet pe ocean. Ozzie înaintă în apă până la brâu, continuând să o antreneze înainte. Tochee înotă în jurul ei, după care dispăru sub apă. În prima zi petrecută pe insulă, extraterestrul mătăhălos îi surprinsese cu graţia pe care o dovedise în ocean; parcă s-ar fi simţit mai în largul său în mediul acvatic decât pe sol. Ambele manipulatoare se turteau, formând aripioare prelungi care-l puteau deplasa cu o viteză considerabilă, şi-şi putea reţine răsuflarea timp îndelungat. Rezultatul fusese alimentarea constantă cu peşti locali, pe care-i urmărea şi prindea pentru ei.

Orion rămase în apă până la genunchi, rânjind mândru spre plută.

— E nemaipomenită, nu-i aşa, Ozzie?

— Da, nenică, a dracu' de nemaipomenită. Bărbatul rămase privind o vreme ambarcaţiunea, încă așteptându-se să o vadă cum se duce la fund. Nu se ridica deasupra valurilor pe cât de mult ar fi dorit şi avea să fie destul de afundată după ce o încărcau, totuşi plutea…

La douăzeci de metri mai încolo, Tochee țâșni în sus din apăşi făcu o jumătate de rotaţie în aer, înainte de a cădea în mijlocul unei jerbe uriaşe de stropi.

— Cred că-i de acord, murmură Ozzie. Ieşi din ocean, ținând strâns frânghia şi o înfăşurăîn jurul unui par pe care-l bătuserăîn nisip lângă maldărul lor de lucruri. Haide s-o-ncărcăm!

Orion ieşi din apă.

— Cum o să-i spunem?

— Ce?

— Plutei? Cum o să-i spunem? Orice ambarcaţiune trebuie să aibă un nume.

Ozzie deschise gura. *Disperare curată? Titanic II?* Orion aştepta, privindu-l cu obişnuita lui expresie naivă; pe de altă parte, munciseră din greu zile întregi ca să construiască blestemăţia.

— Nu sunt sigur, mormăi Ozzie. Ce părere ai de... *Găsitoarea-potecii*!

— Uau, e chiar excelent! Îmi place. Făcu o plecăciune către plută: Botez această navă *Găsitoarea-potecii*! Dumnezeu s-o binecuvânteze pe ea şi pe toţi cei care navighează pe ea!

Mai degrabă, Dumnezeu să-i ajute pe toţi cei care navighează pe ea.

— Bun, haide acum să ne-ncărcăm lucrurile la bord. Luă două coşuri din nuiele şi reveni la plută. Terminară în cincisprezece minute. Tochee ieşi din apă, cu mănunchiurile de pene multicolore sclipind sub razele puternice de soare. Se scutură violent şi împrăştie stropi în jerbe largi.

— Suntem gata? întrebă el prin matrice.

— Nu văd nici un motiv pentru care să mai stăm, răspunse Ozzie.

Găsitoarea-potecii se legănă alarmant când suiră pe puntea şubredă, mai ales când Tochee urcă printr-o parte. Ozzie cercetă din nou flotabilitatea. Apa ajungea aproape până la nivelul punţii, dar continuau să plutească. Pe sub ei înotau peşti mici. *Nu mă îngrijorează însă cei mici.*

— Perfect, rosti el. Echipaj, ocupați-vă locurile! Ozzie se aşezăîntr-o parte, Tochee la mijloc şi Orion de partea cealaltă. Îşi apucară toţi vâslele şi porniră să tragă la rame. Înaintarea fu jalnică la început, apoi Ozzie începu să strige o cadenţă şi învăţară cum să-şi coordoneze mişcările. Când ajunseră la o sută de metri de ţărm, bărbatul simţi briza mângâindu-i obrajii.

— Ajunge, rosti el. Ia să vedem dacă funcţionează vela.

Trase de frânghii împreună cu Orion, ridicând pătratul de frunze cusute pe catargul de patru metri care fusese cândva copacul cel mai înalt de pe insulă. Funiile preluară sarcina, scârțâind prelung. După ce părăsiseră adăpostul oferit de insulă, valurile deveniseră mult mai mari.

Orion privi nostalgic plaja.

— Avansăm?

Manipulatorul lui Tochee extinse un tentacul şi-i adânci vârful în apă.

— Da.

— Este! bătu băiatul din palme, încântat. Imediat privi înainte, unde se distingeau câteva dintre petele întunecate care erau alte insule ale arhipelagului. Spre care ne-ndreptăm?

— Asta-i o întrebare bună, făcu Ozzie. Tochee, poţi să-ncerci să ne cârmești spre a doua din stânga? Mi se părea cea mai apropiată.

— Mă voi strădui, spuse Tochee şi coborî cârma în apă la pupa plutei – o paletă lată din lemn fixată într-un pivot improvizat.

Pe măsură ce se îndepărtau de ţărm, Ozzie simţea clar vântul care-i propulsa. Stătu pe marginea plutei, cu picioarele bălăngănindu-se în apă şi privi cum insula se micşora lent în urma lor.

***

Civilizaţia era o binecuvântare pe care n-o apreciai niciodată cu adevărat până nu ameninţa să se năruie în jurul tău. Ziua aceea teribil de lungă de pe Elan îi arătase Mellaniei cât de groaznic de aproape putea fi colapsul. Teama deşteptase în oameni o trăsătură de supravieţuire foarte puternică, care copleşise regulile uzuale de comportament. Fata n-avea să uite niciodată ultimele ore pe care le petrecuse lângă micuţa gaură-de-vierme din Valea Turquino şi felul în care mulţimea începuse să intre în panică, împingându-se înainte cu disperarea şi ferocitatea cumulându-se deopotrivă. Iar asta se petrecuse în ciuda faptului că un personaj puternic ca Simon ţinuse totul strâns în mână.

Acum însă, după numai o săptămână, totul părea foarte îndepărtat. Stătea la fereastra apartamentului de lux al Alessandrei de la nivelul şaizeci şi cinci al zgârie-norului şi se uita peste Salamanca. Noaptea, oraşele arătau întotdeauna cumva mai pline de viață, iar capitala Noii Iberii nu era o excepţie. Aceasta era o planetă bogată, printre primele colonizate în spaţiul de fază I, cu o populaţie care se apropia de două miliarde. Numai în Salamanca însăşi trăiau douăsprezece milioane de suflete. Luminile ei scânteiau până la orizont; aici, în centru, unde zgârie-norii din metal şi cristal erau bunuri imobiliare de mare valoare, străzile erau dispuse într-un caroiaj standard, dincolo de care configuraţiile deveneau tot mai aleatorii până se contopeau în poluarea luminoasă generală care înceţoşa districtele periferice. Liniile precise de lumină erau retezate de inevitabila reţea radială de şine argintii care se întindea prin cvartalele caroiajului şi traversa străzile pe poduri, având mereu prioritate, pentru ca trenurile să-şi poată deplasa mărfurile preţioase între districte şi gara planetară TSC. Poate că nu era decât imaginaţia ei, dar i se părea că

în seara aceasta pe şine nu goneau la fel de multe trenuri ca de obicei. Pe de altă parte însă cam toate activităţile din Commonwealth încetaseră în timpul invaziei şi abia începea să se revină la o aproximare a vechii normalități.

Când ridică ochii, Mellanie zări pâlpâitul efemer al câmpului de forţă de peste oraş şi din jurul său. Părea straniu să-l vadă acolo, încețoșând stelele de deasupra. Cu toate că majoritatea oraşelor importante erau dotate cu aceste câmpuri, ele nu fuseseră activate niciodată, decât pentru a-i feri pe rezidenţi de uragane sau tornade de mare putere. Acum toate erau activate permanent; până şi Darklake era protejat.

— E tot la fel, nu? rosti Alessandra, oprindu-se înapoia fetei. Cumva, mă aşteptam la schimbări când voi reveni, dar pe de altă parte este minunat de liniştitor să-l vezi. Eu însămi am stat aici ore la rând, privind pur şi simplu.

Durase câteva zile până ce TSC îşi reluase serviciul standard pentru călători între planete. Milioane de refugiaţi de pe planetele invadate căpătaseră prioritate la găsirea de cazare în Commonwealth. Wessex tot nu revenise la capacitatea operaţională completă. TSC era ocupat până peste cap cu repararea generatoarelor de găuri-de-vierme avariate în decursul bătăliei purtată de Nigel Sheldon deasupra planetei. Serviciile spre secţiunea aceea din spaţiul de fază II continuau să fie sporadice, deși planetele sale rămăseseră conectate la unisferă. Trenul expres între Augusta şi Noua Iberie îşi reluase totuşi cursele, îngăduindu-i Alessandrei să revină acasă la trei zile după ultimul zbor al lui *Desperado*.

Aceasta era prima dată când Mellanie venise în apartamentul Alessandrei. Cu două zile în urmă părăsise în sfârşit bizarul asteroid al lui Ozzie, păşind prin gaura-de-vierme care fusese realiniată pe Augusta, după ce trecuseră toţi refugiaţii din Randtown. Intervalul acela de timp fusese petrecut cu Dudley; îl liniştise pe bărbat şi

făcuse ea însăşi o pauză în care să-şi revină. După ce toate inserţiile IC-ului amuţiseră, încrederea în sine nou descoperită pălise într-o oarecare măsură. Nu ştia ce formă aveau să ia investigaţiile ei în privinţa lui Myo şi Starflyer. Probabil că Dudley deţinea şi alte informaţii rătăcite printre amintirile lui confuze şi avea să treacă nişte timp până să se asigure că obţinuse de la el tot ce-i trebuia. Deocamdată îl ascunsese într-o casă de vacanţă dintr-o staţiune litorală ieftină de pe Oaktier, un loc unde Mellanie petrecuse multe vacanţe în copilărie. Nimeni nu i-ar fi putut da de urmă acolo… cel puţin nu foarte repede.

Mâna Alessandrei lunecă peste umerii ei.

— Am auzit nişte istorii stranii de la refugiaţii din Randtown. Unii spuneau c-au fost într-o navă extraterestră.

— Mint! Era o veche staţie-dormitor pentru o facilitate industrială din spaţiu, pe care TSC o dezafectează. Din fericire, gaura-de-vierme continuă să fie funcţională.

— Interesant… Strânsoarea Alessandrei se înteţi şi se transformă într-un masaj uşor. Aceea este unica parte din toată invazia pe care managementul ne-a interzis s-o difuzăm. De altfel n-a difuzat-o nici o companie mass-media. Cineva a avut un cuvânt de spus în privinţa asta. Şi a fost un cuvânt al naibii de influent.

Mellanie se întoarse către ea, fixând pătrunzător trăsăturile clasice ale femeii statuare.

— Nu-i vina mea.

— Hm… Alessandra purtă un deget pe obrazul fetei. Te-ai schimbat…

— Am fost acolo când am fost invadaţi de extratereștri. Săştii că aşa ceva te face să te gândești.

— Sunt convinsă de asta, scumpo.

Se apleacă s-o sărute, dar Mellanie ridică mâna, oprind-o.

— Nu încă.

— Oh, da? O sprânceană elegant epilată şi redesenată se arcui puţin. Ar fi totuşi bine să-ţi revii cât mai repede. L-am

invitat la cină pe Robin Dalsol, care-i asistentul senior al lui Goldreich. Trebuie să ştiu câți bani intenţionează Executivul să pompeze în Marină pentru contraatacul nostru. Voi doi ar trebui să daţi bine împreună – a ieşit de la reîntinerire de numai zece ani.

— Fute-l tu, mârii Mellanie.

— Mellanie, scumpo, eu nu mă mai ocup cu aşa ceva. Nu mai este nevoie, te am pe tine s-o faci pentru mine; pe tine şi pe alte cincizeci de fete.

— Perfect, cheam-o pe una dintre ele.

— Am mai avut discuţia asta şi-n alte rânduri. Începe să devină plictisitoare.

— Nu-mi pasă de bugetul Marinei. Oricum nu va fi un secret, fiindcă-l vor anunţa imediat ce ajunge la Senat.

— Doamne-ajută! Scumpo, nu-i vorba că vom şti, ci când vom şti. Eu sunt cea mai bună, pentru că prezint prima ştirile.

— Şi subiectul meu? aproape că strigă Mellanie. Ăla-i singurul care merită. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai am fost invadaţi şi putem porni pe urmele motivului invaziei! Nu există nici un subiect mai mare ca ăsta. Am venit aici ca să aflu cine face parte din echipa mea de documentarişti, când putem începe, nu să-i sug pula unui labagiu pentru tine.

Alessandra se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

— Starflyer! şuieră Mellanie. O să pornesc pe urmele lui.

— Ah, aiureala aia… Alessandra ridică mâna teatral la frunte. N-ai avut dreptate. Între timp am verificat totul. Cox Educational este o fundaţie perfect legală şi continuă să funcţioneze. Cred că Bunny a stat de vorbă chiar cu unul dintre membrii consiliului de administraţie… doamna Daltra. Ea ne-a asigurat că finanţările lor sunt deschise şi conturile sunt înregistrate la comisiile de caritate la fiecare optsprezece luni, potrivit legii. Dacă vrei, poţi să le studiezi.

— Poftim?! Mellaniei nu-i venea să creadă ce auzea.
— Te-ai înşelat, scumpo. Nu-i mare chestie. Toţi facem greşeli în timp ce avansăm în carieră. Dacă vrei sfatul meu, nu te mai fute cu Dudley Bose… are o grămadă de probleme psihologice. Asta-i valabil în general pentru re-viaţi. În cele din urmă le depăşesc.
— Nu, scutură Mellanie din cap. Nu, nu-i adevărat. Dudley doar…
Amuţi când o izbi şocul, îndeajuns de puternic pentru a-i zbârli pielea de pe braţe. Se holbă neîncrezător la Alessandra; tot ce putu face ca să nu fugă dinaintea femeii.
— Nu-nţeleg…
— Ai făcut o greşeală, rosti Alessandra şi surâsul ei nu mai era amuzat. Încă una. Iar eu n-am treabă cu căcatul ăla „trei greşeli şi-ai zburat” care se practică-n justiţie. Cu toată sinceritatea, emisiunea te mai păstrează numai din cauza reportajului din Randtown. Trebuie să admiţi realitatea, scumpo, nu eşti un investigator. Doamne, eşti prea proastă ca să intri măcar la colegiu! În ziua de azi toţi urmează colegiul şi se-aleg c-o diplomă. Aşa că haide să ne concentrăm pe chestia la care te pricepi – să-ţi fâţâi curuleţul ăla frumos spre bărbaţii pe care ţi-i arăt eu. E clar?
Mellanie plecă fruntea şi izbuti chiar să emită un sunet care semăna cu un icnet.
— Da…
— Aşa, fii fată cuminte! Alessandra cuprinse capul fetei între palme şi o sărută pe creştet, ca şi cum i-ar fi dat binecuvântarea. Acum du-te şi-mbracă-te cu ceva frumos pentru Robin. Să ştii că te-a solicitat în mod special. Cred că şi pe el l-ai impresionat cu Randtown. Eşti o celebritate, scumpo.
— Bine.
Mellanie ieşi din living şi închise uṣa cu atenţie când ieşi pe holul principal al apartamentului.

— La uşa din faţă sunt sisteme speciale de pază? îl întrebă pe IC.

— Alarmă şi securitate standard.

— Perfect.

Aproape că fugi până la uşile duble înalte. Acestea se deschiseră pentru ea şi Mellanie privi disperată în vestibulul placat cu marmură. Mai erau alte trei uşi spre celelalte apartamente, două lifturi şi scara. E-majordomul ei interfaţă cu matricea management a zgârie-norului şi o anunţă că lifturile suiau. Era însă prea îngrijorată că Alessandra o va urmări, aşa că nu le mai aşteptă, ci merse direct la scară şi cobori în fugă.

— Oprește-mi un lift la nivelul şaizeci şi doi, îi spuse lui IC.

Liftul o aştepta când ieşi în goană pe uşa scării. Sări în cabină şi uşile se închiseră.

— Recepţia, îi zise lui IC. Acolo vor fi oameni şi ar trebui să fiu în siguranţă.

— Ce s-a întâmplat, Mellanie?

Ea îşi lipi fruntea de peretele metalic rece al liftului şi aşteptă să i se încetinească bătăile inimii.

— Eu nu-i spusesem Alessandrei numele fundaţiei de caritate.

— Nu i-ar fi fost greu să-l descopere.

— Vrei te rog să rulezi o căutare pentru mine?

— Înregistrările publice au fost modificate faţă de săptămâna trecută.

— La dracu'!

Ridică iute ochii, parcă așteptându-se ca Alessandra să apară sfâșiind plafonul cabinei, ca un psihopat dintr-un IST de mâna a doua.

— Înregistrările actuale arată că Cox Educational a operat permanent din momentul înfiinţării şi continuă să facă donaţii către diverse departamente ştiinţifice, anunţă IC.

— Însă toate sunt falsuri, o ştii prea bine!

— Noi o ştim, dar înregistrările oficiale sunt complete.

— Cum au procedat?

— Înregistrările publice nu sunt imposibil de modificat, mai ales în sectorul financiar. Deşi implică eforturi considerabile.

— Ea le-a vândut pontul, rosti Mellanie cu glas tare. Alessandra le-a spus că sunt pe urmele lor. Pe urmele lui Starflyer. Ea trebuie să fi fost. Altul n-are cine. Ea este… Doamne…

Picioarele îi tremurau ca atunci când înfruntase mobilii soldaţi în Randtown.

— Este o acuzaţie puternică, spuse IC.

— Mă pui la-ncercare? Dacă Alessandra ar fi rulat o verificare autentică, ar fi găsit ce i-am spus eu. Starflyer n-ar fi avut timp să-şi şteargă urmele; o fraudă atât de complicată ar fi durat destul. Trebuia să fi primit un avertisment direct, astfel încât acoperirea să fie introdusă dacă eu supravieţuiam şi începeam să lansez acuzaţii. Unica persoană căreia i-am spus a fost Alessandra. Ea este! Lucrează pentru Starflyer, nu? Alessandra este unul dintre oamenii asupra căruia ne previne Johansson… ca Preşedinta.

— Nu ştim în mod sigur acest lucru. Totuşi, ținând seama de succesiunea evenimentelor, este foarte probabil.

Uşile ascensorului se deschiseră. Mellanie privi iute în recepţie. Nu părea s-o aştepte cineva. Se grăbi spre intrarea principală, unde se aflau mai multe taxiuri.

— Trebuie să mă-ntorc la Dudley, spuse ea.

— O idee excelentă. Şi apoi?

— Să-i spun Paulei Myo ce am descoperit. Ştii unde este ea?

— Da.

***

Kazimir stătea lângă capătul peronului treizeci şi patru din gara planetară Rio şi aştepta următorul tren, înconjurat de mulţimi de călători. Trenurile-buclă transterrane continuaseră să funcţioneze aproape continuu în timpul crizei invaziei, oprindu-se totuşi când Nigel Sheldon redirijase energia Lunii spre Wessex. La numai câteva ore după aceea îşi reîncepuseră însă cursele, spre deosebire de trenurile TSC de călători către alte planete.

Kazimir fusese liniştit văzând că infrastructura Pământului fusese extrem de puţin afectată, dar îl scandalizase atitudinea populaţiei. Rezidenţii din Santa Monica păruseră mai iritaţi de pana temporară de curent decât de pierderea a douăzeci şi trei de planete în faţa monştrilor extratereștri. Iar Primarul nu repartizase spaţii de locuit refugiaţilor care mergeau la nesfârșit pe reţeaua Intersolară, căutând cazare, spre deosebire de liderii civili şi regionali de pe alte planete. Pământenii păreau să privească invazia ca pe alt eveniment care se întâmplase undeva foarte departe şi altcuiva. Kazimir nu era sigur dacă era vorba despre ignoranţă sau aroganţă. Indiferent care ar fi fost cazul, constituia cu certitudine un exemplu înspăimântător al diferenţelor dintre mintea sa şi minţile lor.

Ultimele zile consemnaseră cel puţin apariţia unui anume grad de conştientizare. Kazimir se învârtise pe faleza din Santa Monica şi privise ştirile în baruri sau le accesase în odăiţa lui de hotel, aşteptând ca lucrurile să se domolească astfel ca să-şi poată relua misiunea. Emisiunile mass-media locale erau foarte neliniştite în privinţa unui al doilea val de invazii planetare, o progresie care într-o bună zi avea să aducă Pământul în prima linie a frontului.

Deocamdată nu se mai raportaseră semne de activitate extraterestră altundeva decât pe planetele ocupate iniţial.

După ce evacuarea populaţiei civile se încheiase, existau puţine date disponibile despre avansul inexorabil al Dysonilor. Marina păstra mici forţe de luptă pe Anshun, Balkash şi Martaban: aeroboţi şi trupe profesioniste de luptă wetcablate care duceau o campanie de gherilă, sabotând construirea noilor instalaţii de către extratereștri. Toți ştiau că era un gest simbolic. Acumularea forţelor Dyson creştea cu o rată alarmantă, întrucât se izbutise deschiderea de porţi pe suprafeţele planetelor. Se aştepta ca amiralul Kime să ordone în curând retragerea şi să fie închise ultimele găuri-de-vierme. În majoritatea emisiunilor de ştiri, analiştii preziceau că oraşele-capitale abandonate aveau să fie distruse cu bombe de fuziune.

Ultimele nave-cercetaş ale Marinei reveniseră şi executau survolări regulate ale planetelor invadate, completând reţelele de detectori degradate. Deocamdată extratereștrii nu deschiseră noi găuri-de-vierme pentru a le înlocui pe cele distruse de ultimul zbor al lui *Desperado*. Unii experţi tehnici şi tacticieni aduşi în emisiunile de ştiri apreciau că navele rămase ar fi putut să fie automatizate şi folosite în atacuri relativiste similare asupra găurilor-de-vierme Dyson rămase. Marina refuzase să comenteze public posibilitatea respectivă. Comentatorii afirmau că, din cauza deteriorării masive a biosferelor de pe planetele invadate, Commonwealthul renunţase efectiv la ele. Nu merita să-şi sacrifice ultimele nave pentru a distruge ceva ce omenirea n-avea să recâștige niciodată. Navele erau ţinute în rezervăîn eventualitatea unui nou asalt.

Indiferent care ar fi fost motivul oficial, acea unică victorie umană importantă din ziua invaziei atinsese deja un statut legendar şi echipajul fusese lăudat în toate emisiunile de ştiri şi evenimente curente. Reacţia contrasta acut cu atacurile caustice şi vitriolante pe care le încasa restul Marinei şi administraţia Preşedintelui Doy.

Lui Kazimir i se părea straniu cât de puţină atenţie se

acorda bătăliei găurilor-de-vierme de deasupra lui Wessex, care fusese cu certitudine mai importantă din punct de vedere strategic decât un zbor sinucigaş. Însă TSC-ul menţinuse o discreţie totală în săptămâna care urmase. Chiar şi în aceste circumstanţe, toţi păreau să-i considere eficienţa înţeleasă de la sine; felul în care-i deplasa pe refugiaţi şi repara porţile gării Narrabri era standard pentru companie.

Lumini chihlimbarii pâlpâiră deasupra peronului treizeci şi patru şi trenul-buclă lunecă în gară: douăzeci de vagoane cu etaj trase de o locomotivă cu tracţiune magnetică Bennor AC767. Nu trecuseră decât cinci minute de când plecase cel dinainte, totuşi deja aşteptau mai bine de trei sute de oameni. Uşile se deschiseră şi pasagerii se revărsară. Kazimir rămase retras, pe când toţi cei de pe peron înaintară nerăbdători. Ochii tânărului se mişcau constant, verificând să vadă cine mai zăbovea. Programe de interpretare vizuală examinau tot ce vedea el, identificând posibilităţi şi etichetându-le cu procente de probabilitate. Când le reverifică, toate se dovediră inofensive.

Era un proces obositor, dar îl respectă cu stricteţe pe tot timpul cât dură întoarcerea de la vechiul observator din Anzi. Călătoria implicase opt transbordări de vehicule, de la un 4x4 închiriat cu care suise în munţi, la taxiuri, trenuri locale, autobuze şi avionul cu care revenise în Rio. De fiecare dată urmase procedura, indiferent cât de prosteşte s-ar fi simţit, ştiind ce ar fi spus Stig dacă ar fi neglijat-o măcar o dată. Misiunea de curierat era vitală, aşa cum Elvin nu încetase să-i reamintească. Datele marţiene erau esenţiale pentru întreaga mişcare a Păzitorilor şi mutarea lor din America de Sud în LA i-ar fi revenit probabil lui Stig, dacă i-ar fi fost terminată reprofilarea. Aşa însă Kazimir era decis să nu existe nici cea mai măruntă eroare, ci să le demonstreze tuturor că era capabil de o asemenea sarcină

importantă.

Păşi în trenul-buclă cu o clipă înainte ca uşile să se închidă şi aşteptă să vadă cine suia după el. Din nou, procedura standard. Atât doar că de data aceasta încercă o nesiguranţă. Ceva subconştient îl sâcâia ca o mâncărime discretă. Ceva care-l neliniştea.

Nimeni dintre cei pe care-i putea zări nu era cauza acelei nelinişti. Să fi fost vorba despre o schemă? Dacă era încadrat, atunci minimum doi oameni din echipă ar fi rămas pe peron. Întorcându-se cu un gest nepăsător, scana prin fereastră ca să vadă cine rămăsese afară. Nu văzu însă decât pe noii sosiţi, cu expresii de dezgust sau de resemnare când uşile li se închiseră în nas.

Îşi expedie mesajul spre o adresă de unică folosinţă din unisferă. În biroul din Lemule’s Max Transit, aveau să ştie că intrase în ultima etapă şi aveau să scaneze activitatea electronică din tren, pentru a vedea dacă se derula vreo operaţiune sub acoperire. În cazul respectiv, el avea să fie anunţat în LA Galactic. *Aşa cum s-a întâmplat cu Stig la revenirea de pe Oaktier.*

Mulţumit că făcuse tot ce putuse, străbătu câteva vagoane, înainte de a se aşeza... aproape de o uşă. Următoarea oprire era Ciudad de Mexico, apoi avea să fie înapoi în LA Galactic. Elvin subliniase în mod repetat cât de importante erau datele marţiene pentru toată mişcarea Păzitorilor şi că el nu trebuia să dea în nici un caz greş. Invazia adăugase propria ei emfază. Kazimir se întrebă dacă nu devenea paranoic în disperarea de a se asigura că aducea datele.

După ce trenul se desprinse de peron, se întrebă cum avea să arate Stig când ajungea la el. Reprofilarea celulară ar fi trebuit să fie terminată, conferindu-i o faţă complet nouă şi îngăduindu-i să-şi reia activităţile din linia întâi. Stig nu era genul de om care să stea locului fără să facă nimic toată ziua într-o locuinţă conspirativă.

***

Justine stătea în partea din spate a biroului de securitate din LA Galactic, privind în tăcere echipa de contra-informații a Marinei care coordona operaţiunea de încadrare din trenul-buclă. Ei rulaseră operaţiunea de observare de aici imediat ce primiseră confirmarea că Kazimir stătea într-un hotel din Santa Monica. Femeia se întâlnise de câteva ori cu ei pentru informare personală, chiar şi în toiul invaziei. Fiecare zi era identică cu cea precedentă: Kazimir îşi omora vremea, comportându-se ca un turist. Așteptând…

Era foarte straniu să-i poată vedea imaginile în timp real, dar fără să-l poată atinge ori să-i vorbească. Se simţea ca şi cum ar fi fost în rolul unui obscur înger păzitor, privind asupra iubitului ei de la o înălţime uriaşă, asigurându-se că tinereţea şi naivitatea lui nu aveau să-i aducă necazuri. Desigur, vinovăţia pe care o resimţea pentru felul în care proceda era teribilă, însă Justine îşi repeta că el va înţelege. Când Kazimir avea să-şi dea seama în sfârşit cât de complet greşise, cum fusese recrutat şi manipulat de alţii, ei doi puteau începe o viaţă nouă. Justine nici măcar nu se gândise ce fel de viaţă avea să fie aceea. Iar asta o făcea să se simtă la fel de ameţită precum Kazimir.

După aceea, ieri, fusese apelată de comandorul Alic Hogan. Kazimir primise instrucţiuni de la o adresă de unică folosinţă şi luase trenul-buclă spre Rio. Urmaseră apoi lucruri ciudate. Kazimir vizitase un observator astronomic antic din Anzi, după care pornise aproape imediat înapoi. Ținând seama de izolarea absolută a observatorului, echipa Marinei nu putuse intra ca să vadă ce preluase tânărul. Şi aşa fusese foarte dificil să rămână nevăzută pe durata urmăririi prin Anzi.

Investigaţii la nivel redus în cibersferă dezvăluiseră că observatorul era condus de un consorţiu de universităţi, cu

finanţări provenite de la multe surse–corporative, guvernamentale şi educaţionale. Era acum înconjurat de o echipă a Marinei, care aştepta ordinul de intrare. Acesta avea să sosească doar după ce Kazimir livra controlerului său ceea ce adusese.

Scara şi importanţa evidentă a întregii operaţiuni fuseseră o justificare pentru Justine de a veni în LA Galactic, însoţită de doi bodyguarzi din securitatea Senatului. Comandorul Alic Hogan coordona personal operaţiunea, de parcă ar fi ţinut seama de presiunea pusă de femeie asupra lui.

— Trenul-buclă a părăsit Rio, doamnă senator, o anunţă Hogan. De-acum n-ar mai trebui să fie mult.

— Perfect.

— După îmbarcare, el a apelat o adresă de unică folosinţă. Şi agentul Păzitorilor care revenise de pe Oaktier a făcut la fel. Se pare că este procedura lor standard.

— Te aştepţi ca Mefoster să coboare aici?

— Este foarte probabil; totuşi, indiferent unde s-ar duce, am destui oameni ca să-l încadrez. Nu vă temeţi, doamnă senator, ăsta n-o să ne mai scape.

— Mă bucur s-o aud.

Încuviinţă uşor din cap, anunțându-l căîncheiase discuţia. Hogan surâse silit şi reveni lângă echipa sa. Toți erau aplecaţi deasupra consolelor, studiind ecranele şi murmurând către agenţii de teren.

De data aceasta nimic nu fusese lăsat în voia şansei, aşa cum se întâmpla când Paula Myo era la conducere. Mai bine de o sută de ofiţeri de contrainformaţii ai Marinei se găseau în LA Galactic şi în jurul său, gata să-l urmărească pe Kazimir spre orice destinaţie stabilită pentru predare. Fuseseră desfăşuraţi cu discreţie în ultimele două zile, evitând orice posibilităţi de observare virtuală. Tarlo era convins că ultimul lor eşec se datorase Păzitorilor care se infiltraseră în cel puţin o parte a reţelei LA Galactic. De

aceea, foloseau sisteme de comunicare dedicate, cu software de trafic ultramodern. Dacă Păzitorii deţineau capacitatea tehnică de a-i detecta, atunci probabil că înainte de sfârșitul anului în curs aveau să conducăîntregul Commonwealth.

Justine îşi folosi interfaţa pentru a apela imagini din reţeaua internă TSC şi privi pe ecranul de pe un birou cum trenul-buclă lunecă prin poarta dintre Rio şi Ciudad de Mexico.

***

Kazimir coborî din trenul-buclă în terminalul Carralvo din LA Galactic. Era miezul zilei. Lumina nediluată a soarelui se revărsa prin uriaşele ferestre în formă de semilună aflate mult deasupra capului său, făcând să sclipească pilaştrii de susţinere cu muchii ascuţite. Traversă peronul şi porni pe rampa curbată din capătul acestuia, simţind sub tălpile cizmelor vibraţia familiară dinspre trenurile ce treceau prin clădirea gigantică. În gară, traficul revenise aproape la nivelurile pre-invazie, deşi mai puţini pasageri se înghesuiau în sala centrală.

Când ajunse la capătul rampei, păși de pe ea şi privi în jur cu un aer indiferent, parcă nesigur asupra direcţiei în care să pornească. Nimeni nu-l băgă în seamă. Nu primise nici un avertisment de la echipa Păzitorilor, nici vizual, nici prin cibersferă.

Poate că sunt paranoic.

Începu să meargă prin sală, îndreptându-se către ieşirea numărul opt, unde exista o staţie de taxiuri. Peste încă un sfert de oră avea să revină în triumf în biroul din Lemule’s Max Transit şi să predea cristalul de memorie cu datele marţiene. Fu cât pe-aici să se bată cu palma peste discul mic din buzunăraşul secret al centurii, ceea ce ar fi fost un gest jalnic de amatoricesc. Un surâs încrezător îi ridică

colţurile buzelor când se strecură printre miile de călători care se înghesuiau în sala centrală. Graţie lui, Păzitorii vor înainta cu un pas important în răzbunarea lui Far Away. Iar după ce avea să încheie misiunea aceasta, avea să încerce să-şi găsească timp şi s-o viziteze din nou pe Justine. Expediţia în Tulip Mansion fusese unica acţiune pe care o întreprinsese după ce plecase de pe Far Away care încălcase doctrina lor operaţională. Dar lui nu-i păsa. Bruce ar fi înţeles, chiar dacă niciunul dintre ceilalţi n-ar fi fost în stare. Justine însemna o parte din el. Fără ea, existenţa n-ar fi avut nici un rost. Pentru ea merita să rişte orice. Iar când o revăzuse în seara aceea fatidică, păruse că timpul se oprise în loc. Faptul că ea îşi păstrase sentimentele în privinţa lui era genul de miracol pe care nu s-ar fi aşteptat să i-l ofere cerurile.

Totuşi aşa fusese. Aceea fusese adevărata minune pe care o cunoscuse Kazimir. Justine simţea pentru el exact ceea ce simţea Kazimir pentru ea. Simpla ei încântare la vederea lui îl decisese mai mult ca oricând să scape universul de Starflyer. Îşi dorea un univers în care nimic să nu mai poată apărea între ei, niciodată. Ce lume minunată ar fi fost aceea! Ce viitor incredibil, extaziant!

Ajunsese la două sute de metri de ieşirea numărul opt când zări bărbatul care stătea la baza rampei ce se curba spre platforma şase. Ceva din aspectul lui… Era tuns scurt, înalt, tânăr, abia trecut de douăzeci de ani, la fel ca şi Kazimir, cu o jachetă albastră simplă peste cămaşa crem. Felul în care stătea, ținând în mână o matrice micăşi citind un document pe ecranul depliat… Postura şi unghiul sub care se rezema de balustrada rampei – perfect relaxat şi firesc – îi îngăduiau să-i vadă pe toţi cei care treceau prin faţă, ori de câte ori se întâmpla să ridice ochii de la ecran. Ar fi putut să fie un civil oarecare, însă profilul lui îl făcu pe Kazimir să încetinească pe când se apropia. Profilul acela era straniu de familiar. Un profil care ardea conexiuni adânc

în creierul lui Kazimir. Amintiri vechi se revărsară, șocându-l de-a dreptul fizic.

Kazimir se opri. Lacrimile îi înceţoşau privirea.

— Nu… rosti el fără sunet.

Ar fi vrut să se mişte, dar genunchii ameninţau să-i cedeze.

Bărbatul ridică ochii de pe ecranul matricei şi se uită drept la el.

— Bruce… icni Kazimir. Tu eşti!

Făcu un pas înainte, fără să bage în seamă oamenii care treceau printre ei. Era el, într-adevăr el! Bruce Mefoster, care stătea în sala centrală din LA Galactic de parcă ar fi fost lucrul cel mai normal din Univers. Bruce Mefoster care căzuse în bătălie chiar în faţa lui… În fiecare zi, Kazimir vedea giganticul cal de luptă rostogolindu-se peste trupul lipsit de apărare. Bruce Mefoster: viu.

— Bruce!

Kazimir mai făcu câțiva paşi.

— Dumnezeule! Bruce, sunt eu, sunt Kaz!

Bruce nu încetase de a-l privi. Îşi puse matricea în buzunar cu o mişcare calmă, fără grabă. Kazimir porni să alerge.

— Bruce!

Desfăcu braţele larg, pentru o îmbrăţişare extaziată. O cărare se deschise prin mulţime şi el se năpusti înainte.

Bruce Mefoster ridică braţul drept. În mână ţinea ceva. Un fulger…

Kazimir nu simţi nici o durere. Nu simţi nimic. Fusese doar o clipă de întuneric, apoi se trezi privind drept în sus la plafonul de beton alb al terminalului Carralvo, aflat foarte departe. Trupul nu i se clintea. Tăcerea îl împresură.

— Bruce?

Peste el plutiră chipuri, totuşi îi venea greu să distingă vreunul. Lumina se diminua. Kazimir încercă să zâmbească. Înţelese în cele din urmă că murea. Asta nu conta însă,

fiindcă viaţa lui o inclusese pe...

— Justine...

Degete spectrale se ridicară să-i atingă iconul.

— Justine, îmi pare atât de rău...

Dar zâmbetul ei era acolo, liniştindu-l, iertător pe măsură ce lumina se stinse.

***

Justine urlă când videocamera de securitate se roti spre bărbatul pe care Kazimir îl privea cu neîncredere fericită. Ucigaşul fratelui ei stătea în mijlocul lui LA Galactic. Privi cum bărbatul înălţă calm braţul şi trase cu un pistol. Fasciculul ionic explodă pieptul lui Kazimir, deschizându-l într-o jerbă înfiorătoare de sânge şi măruntaie carbonizate. Kazimir fu proiectat înapoi cinci metri prin aer şi rămase întins pe podeaua sălii. Ţipătul Justinei se înecă. Fu pe punctul să cadă de pe scaun când corpul i se zgudui în spasmele şocului.

Echipa Marinei umplu biroul cu strigăte agitate. Furios şi speriat, Alic Hogan aproape că plângea când le ordonă ofiţerilor din sala LA Galactic să urmărească asasinul. Pumnii îi erau încleştaţi deasupra ecranelor principale, gata să izbească, direct prin imagini. Toate cadrele deveniseră o ceaţă confuză de mişcări ultrarapide. Se auziră alte împuşcături. Din difuzoare izbucni un cor de ţipete şi zbierete de panică.

Justine răsuflă din nou. O răsuflare adâncă şi tremurătoare care-i arse gâtul coborând către plămâni. Un ecran rămăsese centrat pe corpul distrus al lui Kazimir.

— Duceţi-mă acolo, şopti ea cu greu.

— Doamnă senator? întrebă un bodyguard.

— Mergem acolo.

— Da, doamnă senator.

E-majordomul ei o anunţă că primise un mesaj prin

intermediul unei adrese de unică folosinţă. Autorul era certificat drept Kazimir Mefoster.

— Să nu-l atingă nimeni! urlă ea brusc, sculându-se de pe scaun.

Toţi se întoarseră de la consolele lor, privind-o cu expresii stupefiate.

— Ţineţi-i pe toţi departe de el, le spuse. Nu vreau să fie atins.

Când ieşi din birou, comandă e-majordomului să deschidă mesajul. Conţinea un cod de adresă de unisferă şi un rând de text. **Draga mea Justine, eşti singura persoană pe care am iubit-o vreodată. Îţi mulţumesc pentru că exişti. Kazimir.**

Bodyguardul fu nevoit s-o susţină când izbucni în plâns.

***

Personalul de securitate al gării TSC deschise o potecă pentru Justine prin mulţimea încordată şi îngrijorată din sala centrală. Creaseră un spaţiu gol mare în jurul cadavrului, astfel că ea merse mult, de una singură. Ultimii paşi fură aproape imposibili, după ce rănile groaznice deveniră vizibile. Femeia se sili totuşi să înainteze, auto-pedepsindu-se fiindcă ştia că merita lucruri mult, mult mai rele.

Totul era pe cât de teribil ştiuse că va fi. Sângele care se închega pe marmură albă… Mirosul… Chipul lui perfect intact, păstrând expresia cuiva a cărui rugă fusese împlinită…

Justine îngenunche lângă tânăr; oricum, picioarele abia îi mai puteau susţine greutatea. Balta de sânge rece îi îmbibă fusta scumpă. Întinse mâna şi-i atinse obrazul cu degetele, temându-se de ce avea să simtă. Văzuse de nenumărate ori trupuri fără viaţă, inclusiv pe al fratelui ei, dar Kazimir era un Păzitor şi nu avea o inserţie de memocelulă. Aceasta era moarte autentică, o viață care se sfârșise. Ea crezuse că

barbaria aceea rămăsese cu secole în urmă.

Mai târziu avea să vină mânia. Furia… Și o remușcare amară, tare amară. Deocamdatăînsă femeia era inertă. Nu înţelegea cum se putuse întâmpla aşa ceva, în ciuda puterii şi autorităţii ei; toate ordinele şi ameninţările voalate că nimic, *nimic* nu trebuia să-l rănească. Acum zăcea aici, iubitul ei tânăr şi frumos: mort! Pe vecie!

Auzi o pereche de tocuri ţăcănind pe marmură. Cineva înainta decis prin sală spre ea. Nu avea nici o îndoială cine era. Îi zâmbi jalnic pentru ultima oară lui Kazimir, apoi se ridică şi se întoarse.

— Condoleanțele mele, doamnă senator, rosti Paula Myo.

Surâsul Justinei deveni crud când coborî ochii spre sângele negru care-i păta fusta.

— Le-am spus… Am spus-o foarte clar Marinei. Kazimir nu trebuia să păţească nimic!

— Nu Marina a făcut asta.

— Întotdeauna crezusem că eu aveam dreptate, că nu era decât un flăcău provincial naiv cu capul plin de aiureli. Era firesc ca eu să am dreptate, fiindcă am aproape patru sute de ani, trăiesc în conace şi lux şi am bani destui ca să cumpăr lumea lui. Trebuia să-l protejez de sine, de alţii care-l manipulau…

— Ai făcut tot ce ai putut.

— Atunci de ce-i mort?

— În Marină există scurgeri de informaţii şi probabil că nu numai dintr-o singură sursă.

— Este adevărat, nu-i aşa? întrebă ea cu un soi de amuzament detaşat. Kazimir a avut tot timpul dreptate.

— Da, doamnă senator, Starflyer există.

***

Vântul şi curentul acţionau într-o combinaţie fericită, împingând *Găsitoarea-potecii* cu viteză constantă. În alte

circumstanţe, Ozzie ar fi fost destul de încântat în această privinţă. Nu însă şi azi.

— Nu se vede nimic în faţă? întrebă Orion cu un scâncet răzgâiat.

Ozzie deconecta transfocarea inserţiilor retinale, pe care o folosise pentru a scana orizontul inconfortabil de îndepărtat.

— Nu, îi răspunse şi i se păru lui însuşi că o făcuse pe un ton de scuză.

La douăzeci şi cinci de kilometri spre tribord, şi puţin în urmă, ultima insulă se înălţa din apa cenuşiu-albăstruie liniştită. Conul simplu, verde-închis, era al patrulea la care încercaseră să ajungă. După ce porniseră de pe insula lor, curentul oceanic sporise considerabil, ba chiar în asemenea măsură încât nu mai aveau decât o capacitate foarte redusă de cârmire. În ciuda faptului că Tochee trăgea cât putea de cârmă, nu-şi puteau abate cursul cu mai mult de câteva grade.

Rataseră prima insulă cu mai bine de cincisprezece kilometri şi stătuseră în picioare pe puntea plutei care scârțâia, privind cu jale cum se micşora îndărătul lor. Fusese mai mare decât cea de pe care porniseră, cu golfuleţe largi şi păduri întinse. Ozzie nu zărise nici un semn de viaţă pe ea, în ciuda amplificării la maximum a inserţiilor retinale, totuşi păruse foarte promiţătoare.

După şocul ratării debarcării, viraseră direct către următoarea insulă, aflată la cincizeci de kilometri mai departe. De data aceasta, vâslind permanent şi forțând cârma la maximum, se apropiaseră la trei kilometri, dar curentul îi târâse mai departe. Niciunul dintre cei doi oameni epuizaţi nu comentase, însă amândoi ştiau că Tochee ar fi putut înota până la țărm, dacă ar fi vrut. Masivul lor camarad extraterestru alesese să rămână alături de ei.

După aceea, numărul insulelor spre care s-ar fi putut

îndrepta se redusese, iar puterea curentului crescuse considerabil. Iar acum posibila lor ultimă şansă se micşora cu o viteză respectabilă.

Ozzie se aşeză rezemat cu spatele de catarg, privi în urmă şi încercă să nu pară prea dezamăgit. Pătratul rigid al velei era puternic bombat sub acţiunea brizei. De acum n-ar mai fi avut rost s-o ţină ridicată. Suprafaţa oceanului curgea cu viteza unui râu la șes. Ozzie nu putea săînţeleagă nici motivul pentru care se comporta aşa. Mările şi oceanele nu curgeau pur şi simplu... nu exista nici un mecanism hidrologic pe care şi l-ar fi putut imagina care să producă un asemenea efect. Era o altă anomalie cu care-i asalta planeta. Bărbatul se temea să nu fie una fatală.

— Aş fi putut remorca pluta până la ultima insulă, rosti Tochee.

Ozzie îl privi neîncrezător.

— Te-ai fi epuizat complet şi inutil. Eu zic să păstrăm în rezervă astfel de acţiuni până ce ajungem în situaţii realmente disperate.

— Acum în ce situaţie suntem? mormăi Orion.

— Atâta timp cât ne mişcăm, totu-i în regulă, declară ferm Ozzie. Dincolo de orizont vor exista alte insule, sau chiar continente. Necazurile apar atunci când staţionăm.

Expresia băiatului era foarte sceptică, dar nu-l contrazise. Tochee scoase cârma din apă, apoi se întoarse cu faţa la prova.

Ozzie calculă că deocamdată consumaseră o treime din proviziile proaspete. Dacă aveau să fie mai grijulii, fructele ar fi trebuit să le ajungă alte patru sau cinci zile. Teoretic, hrana nu reprezenta o problemă. Tochee putea pescui pentru ei oricâți peşti, iar pompa cu filtru le oferea apă dulce. Judecând astfel lucrurile, ar fi putut străbate tot oceanul. În acelaşi timp însă bărbatul nu-şi făcea iluzii în privinţa rezistenţei plutei. Frânghiile din frunze de palmier dovedeau deja semne de umflare şi rosături acolo unde

legau laolaltă mănunchiurile de buşteni. Când aveau să cedeze, viitorul lor urma să poată fi măsurat în ore. Nu aveau veste de salvare la bord. Ozzie se întrebă cât de util ar fi fost cortul gonflabil în caz de urgenţă.

***

Ozzie se deşteptă, scuturat de umeri de către Orion.

— Se-aude ceva…

Băiatul vorbea cu glas scăzut, ca şi cum s-ar fi temut.

— Bine.

Ozzie îşi ridică ochelarii de soare pe frunte şi privi în jur clipind. Nu intenţionase să aţipească. Privind în urma lor, văzu o dâră mică de bule ieşind de sub pupa plutei.

— Iisuse, avem siaj! Cât de repede mergem?

— Nu ştiu.

Orion continua să fie îngrijorat. Ozzie se ridică în picioare şi simţi imediat vântul. Pânza era complet bombată şi tensiona puternic catargul.

— Ia s-o coborâm, rosti el.

Împreună cu Orion desfăcu funiile şi trase jos pătratul gri-maroniu, care flutură cu entuziasm în timpul coborârii.

— Este vreun motiv de îngrijorare? se interesă Tochee.

— Lui Orion i s-a părut că aude ceva, răspunse Ozzie.

— Vibraţiile aerului reprezintă un pericol?

— Depinde de sursa lor, zise bărbatul.

Chiar şi după atâta timp, având un vocabular extins şi beneficiind de zile întregi dedicate explicării subiectului, extraterestrul tot avea dificultăţi în a pricepe conceptul de sunet.

— Nu-l auzi? întrebă Orion.

Ozzie rămase nemişcat. Peste ocean se auzea un zgomot distinct, îndeajuns de puternic pentru a fi perceput peste cel al vălurelelor care se spărgeau de puntea *Găsitoarei-potecii*. Un uruit care reverbera ca un tunet

îndepărtat.

Când Ozzie privi în faţă, străduindu-se să precizeze sursa sunetului, văzu că orizontul devenise neclar. Peste apă se întindea o pătură rarefiată de ceaţă. Transfocă cu inserţiile retinale, fără să desluşească nimic. Intensitatea zgomotului sporea treptat.

— Cred c-ar trebui să ne legăm, rosti el. Pentru orice eventualitate…

— Ce este? întrebă Orion. Ozzie, te rog!

— Nu ştiu, nenică. Ţi-o spun foarte sincer. Ne luăm doar nişte precauţii. Suntem departe de uscat şi dacă izbucneşte o furtună nu vreau ca vreunul dintre noi să cadă peste bord.

Luară bucăţi de frânghie şi le legară capetele de baza catargului. Tochee refuză frânghia, folosindu-şi proeminenţele locomotorii musculoase pentru a se ancora de punte.

După ce terminaseră, bancul de ceaţă era mult mai aproape, iar zgomotul devenise un vuiet surd şi constant care creştea necontenit.

Ozzie stătea în picioare lângă catarg, cu un braț trecut în jurul trunchiului înalt.

— Nu pricep! se încruntă el. Nu văd nicăieri vreun nor de furtună.

Deasupra lui, pe cerul senin, punctele de apă din haloul de gaze scânteiau cu intensitatea obişnuită. În jur oceanul devenise agitat, cu valuri ce se năpusteau înainte la unison, purtând *Găsitoarea-potecii*. Pasagerii începură să se legene din cauza vitezei cu care călătoreau. Scârțiiturile frânghiilor suprasolicitate se auzeau clar peste vuiet.

Deasupra orizontului se înălţară alte punctuleţe de apă, ca nişte constelaţii mici aflate în mişcare. Ozzie le privi uluit. Ceva straniu se petrecea cu perspectiva. Bancul de ceaţă părea că se micşorează şi în acelaşi timp orizontul năvălea către el. Pentru ca după aceea, într-o clipă de

revelaţie cu adevărat terifiantă, să înţeleagă ce vedea.

Acela nu era un banc de ceaţă, ci o dungă subţire de stropi care atârna deasupra valurilor. Stropi ridicaţi de o cascadă! Oceanul se vărsa peste un prag stâncos care se extindea de ambele părţi ale *Găsitoarei-potecii*, pierzându-se în depărtare.

Apa spumega alb în faţa plutei şi clocotul ei îl udă până la piele pe Ozzie. Pluta se înclină alarmant, trepidând peste oceanul care fierbea, silindu-l să se ţină strâns de catarg când picioarele îi lunecară. Privind la tribord, putea zări tot oceanul prăbușindu-se în arcul larg al unei cascade care bubuia, coborând tot mai mult şi mai mult spre… dedesubt nu exista un fund, ci doar vidul gol al haloului de gaze!

Ozzie lăsă capul mult pe spate ca să privească stelele false de deasupra, cu chipul transformat într-o mască de neîncredere şi furie pură.

— În pula mea, cred că-ţi bați joc de mine! urlă el spre cer.

Găsitoarea-potecii căzu peste marginea planetei.

Sfârșit